

תקוץ סופרים

לקורא בתורה ולסופר סת"ם

עם

סדר קריאת הפרשיות למועדי השנה וסיומץ

מאיר נתיב

עוז הקורא

עוז הסופר

לפי דפוס אמסטרום תרכ"ז

ועם דיני קריאת התורה

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org

ע"י היים תשס"ט

הוצאת "סיני" תל-אביב

לוח הענינים

146	<u>ו י ק ר א</u>	5	סדר קריאת הפרשיות
151	צו	10	מאיר נתיב
156	שמיני	16	עין הקורא
159	תוריע	17	עין הסופר
162	מצורע	17	דיני קריאת התורה
166	אחרי מות	29	סדר ברכות התורה
170	קדושים	29	מי שברך
172	אמור	29	ברכה לבר מצוה
177	בהר סיני	30	ברכת הגומל
179	בחקתי	31	ברכות ההפטרה
183	<u>ב מ ד ב ר</u>	33	<u>ב ר א ש י ת</u>
189	נשא	39	נח
196	בהעלתך	44	לך לך
202	שלח	50	וירא
206	קרח	56	חיי שרה
211	חקת	60	תולדות
214	בלק	65	ויצא
219	פנחס	71	וישלח
225	מטות	77	וישב
230	מסעי	82	מקץ
		88	ויגש
234	<u>ד ב ר י מ</u>	92	ויחי
239	ואתחנן	96	<u>ש מ ו ת</u>
245	עקב		וארא
251	ראה	101	בא
257	שופטים	106	בשלח
261	כי תצא	111	יתרו
266	כי תבוא	116	משפטים
272	ניצבים	119	תרומה
274	וילך	124	תצוה
276	האזינו	127	כי תשא
278	וזאת הברכה	132	ויקהל
	קריאת עשרת הדברות	138	פקודי
280	בציבור וליחיד	142	

באמצע ש"ע ובתוך אלהי נגור פוסק ועולה [ס"י ק"ד ע"ש בא"ר]: (ו) האידנא נוהגין שלא להריץ כלל לקטן אפי' יודע למי מברכין עד שגייע לכלל שנותיו אפי' אם הוא כהן ואין שם כהן אחר [סימן רפ"ב דברי האחרונים] רק יקרא אחר במקום כהן אמנם למפטר מותר לקרותו וזוהי פרשה זכור ופרה [עיין ת' מהר"ל וא"ר סימן רפ"ב ס"ק ח' ד"א כט"ז ס' תרפ"ב ודלא ככ"ה שם] [בניוס א' של שביעות שקורין המרכבה למפטר ובשניי של פסח שקורין השירה ובשבת טובה אין קורין לקטן לכתלה אמנם גם בשאר מפטיר הוא דוקא בקטן בהניע להינדך ויודע להתך האזותיות בטוב [מ"א שם ועיין ס' תרפ"ה]: (ז) אם בא לכלל שנותי דהיינו י"ג שנה ויום אחד א"ל לבדקו אם הביא שתי שערות [עיין בסומן ג"ה ועיין לעיל בדיני קדיש בעטרה]: (ח) כהן אכל תוך שבעה אפילו אם קראוהו לא יעלה [יו"ד סימן ספ"ד] אבל בשבת אם אין שם כהן אחר אלא הוא מותר לקרותו דהוי כדבר שבפרהסיא אמנם טוב שיאז מביהכ"נ קודם הקריאה [א"ר ס' קל"ה וי"ד ס' ת' ע"ש]. אם הוא זונן אפילו ברנל אסור לעלות [מ"א ס' תקמ"ח ס"ה ח']. אבל טיב לי בן למול בשבת תוך ז' ימי אבלתו הנוהגין לקרותו אין למחות ביה [עיין יו"ד ס' ח' בט"ז ופר"ח הילה עליו עיין בליקוטים]: (ט) סומא רגו האידנא לקרותו [ס' קל"ע]: (י) כהן שנשא גריסה אי אהיה מן הנשים האסורות לכהן אפילו גרסה או מחה אין נוהגין בו קדישה אפילו לקרוחי דתורה ראשון עד שדור הנאה ע"ר רבים מהנשים שאסור בהם [ס' קכ"ח]. (יא) נטמא למת שאינו מו' מהי מליה אין נוהגין בו מעלת כהונה עד שיקבל עליו לבלי יטמא עוד כהן [וא"ל נדר ע"ד רבים] [סס]: (יב) מי שיש לו בנה שהמירה דתה או זינתה אין הייבן עוד לקדשו כי אביה הוא מחללת ודוקא זינתה באירוסין או בשואין אבל פנויה לא [שם ועיין א"ר] ומכ"ש אם הוא נטמא עבר בזויה דחמס פנויה נדה היא דמחללין מעליה הקדושה אף שהוא נושא כפיו מ"מ הוא מחולל מקדושה [כדמוכח מט"ו שם ס"ק ח' ל"ו סימן קכ"ח]: (יג) מי שרבי מומר לעכו"ם קורין אותו בשם אבי אביו אבל לא בשמו לבד שלא לביישו ברבים ודוקא שלא עלה עדיין מימיו קודם שהמיר אביו אבל אם הוא גדול וכבר הורגל באותו עיר בשם אביו קורין אותו בשם אביו כדי שלא לביישו אך לא יאמר תוארים על אביו [כמו חבר או מורינו] כי אין לומר שקר רק יאמר בחסון לכלי ורגישו העם וכן אם יש לחוש לאיבת המומר והוא אלם מותר לקרותו בשמו וכ"ו בערי אבל אם יבוא לעיר אחרת יאמר לקרותו בשם אבי אביו כי שם אין בושה לו והאכופי והשחוקי קורין בשם אבי אמו ואם אין יודע קורין לו בשם אברהם כמו נר [ס' קל"ט וא"ר שם]: (יד) אין להקריא שני אחיב ה אחר זה בין מן האב ובין מן האם וכן בן אחר האב או אב עס בן בנו ג"כ אין לקרותם וא"ל משום עינא בישא ואפי' אומרים שאין מקטידין ואפילו אחד הוא אחרון והשני מפטיר ודוקא בשבת שאין מויליין ס"ת אחרת למפטר אבל אם מויליין ספר תורה אחרת מותר וכן אם המפטר אינו בר מלוה עדיין מותר [ס' קמ"א וע"ש בא"ר] ובמקום הגורף יש להתיר עס בן בנו [עיין ההרונים] ובכל אלו אם קראוהו וכבר עלה לא ירד [א"ר ופר"ח וכנה"ל]: (טו) מקום שנוהגים שלא לקרות המפטר בשמו רק שחם ועמוד המפטר כיון שאין פורטין את שמו מותר אפי' שני אחים וא"ל או אב יבני ודוקא במקום שנוהגין בן אכל לפשות כך במקום שנוהגין לקרוח בשם לא וכן אם המנהג כנ"ל בשביעי מותר לקרותו בשם ובשביעי [א"ר שם]: (טז) מי שהוא עור או פסח אין לקרות לו בפי' עורת או שבור וכן בכל כיוצא בזה שלא יתבייש וכן אין לקרוח למי שחשוד על הערייה בפי' עריות ומיהו הנ"מ חשוב אבל אם ברור הוא שכל על עריות אם אינו איש אלם שיש לחוש לתגר ועדיין לא שב בשביעה אדרבה יש לקרותו בכדי שיתבייש ישוב בשוכה [א"ר ס"ם קל"ח]:

דין כהן ולוי אם אין שם ואח"כ בא ושאר דיניו.

(א) אם אין כהן בביהכ"נ קורין לישראל או ללוי במקום כהן וכשקורין איתי קורין אותו ועמוד ר' פנ"פ ישראל או לוי במקום כהן ואם אין לוי בביהכ"נ קורין להכהן שקרא ראשון במקום לוי אבל לא לכהן אחר מפני פגמו של ראשון וכשקורין ישראל במקום כהן לא יקרא אחריו לוי [ס' קל"ה]. (ב) אם נכנס הכהן לביהכ"נ אחר שהתחיל הישראל ברכת החזרה אינו פוסק ויקרא הישראל ויעולה למנין ולא הוי התהלה עד שיאמר בא"י אבל ברכו לא הוי התחלה וקורין לכהן יחזור לומר ברכו [א"ר ופ"מ ס' ק"מ] ויעמוד הישראל בתיבה עד שישלים הכהן ולוי ואז יקראוהו וכן הדיו בלא היו יודעין אם יש כהן בביהכ"נ וקראו ללוי או לישראל וכן הדין בלוי ג"כ אם כבר התחיל הכהן לקרות במקום לוי ואח"כ בא הלוי כנ"ל רק אם עדיין לא התחיל הכהן בברכה יצריך לקרות הלוי אין צריך הכהן שימתין שיקראוהו עוד הפעם כנ"ל בישראל הואיל וכבר קרא ראשון וליכא בושה [אחרונים שם]: (ג) משלישי ואילך אין לקרות כהן או לוי רק לאחרון או למפטר בשבת כיון שכבר קראו זי"ן גברי. כהן אחד לאחרון יכהן אחד למפטר מותר ובתענית אפילו למפטר אין לקרות כהן או לוי כיון שהמפטר הוא ממנין הקרואים בתענית [סס]: (ד) ואי קראו לכהן או ללוי באמצע המנין יעלה אחר בתקומו והוא

דרך דיני קריאת התורה החיים

והוא ימתין אלל התיבה יעלה למפסיר או לאהרין לאחר מנין הקרואים [ח"ר]: (ה) אם קרא החזן לכהן או ללוי ואינו שם לא יקרא לאחר בשם מסיים פנמו של ראשון אלא אחר יעלה מעלמו אבל בנו יכול לקרות אבל אביו אסור אבל אם קראו לישראל ואינו שם יכול לקרות לאחר בשמו דבישראל ליכא פנמא וכן בכהן ולוי אם קראוהו לעלות לאהרון או למפסיר ואינם שם מותר לקרות לאחר בשמו [שם]: (ו) ש"ן או הסגן אם הוא כהן מותר לקרית לכהן אחר:

הנהגות הקורא לעלות לס"ת ודיני ברכת ההזרה.

(א) העולה למגדל עולה בדרך קצרה לו וירד מהמגדל בדרך ארכה אלוי ואם כ' הדרכים שייס פולה בדרך הימין לו וירד בדרך השני והמנהג שלא לירד עד שיהחיל הב' שגלה אהריו הכרכה והמדקקים חושבין שבדרך הליכה לא ישמעו הקריאה לכן מההינים עד שיסיים השני הקריאה ויורדים בין גברא לגברא [ח"ר ס"ס קמ"א]: (ב) הקורא בתורה לריך לאהיו בס"ת בשעת הברכה וגם בשעת הקריאה יש לאהיו בעמודים [מ"א סי' קל"ט וע"ו כ' קמ"ו וכן הוא בעיני] ומי שנהיג לאהיו בעמודי הס"ת ערב אין למחות בידו [עיין מ"א ובאר אהרונים שם סימו קמ"ו ועיין ג"כ ח"א סי' י"ז] ומי שנוהג לאהיו בס"ת עצמו בשעת הברכה אסור לאהיו ערים בלא מטפחה ואפי' נעל ידיו [שם סי' קמ"ז]: (ג) יש נוהגים לגלול הס"ת בשעת הברכה ויש נוהגין שלא לגלול בשעת הברכה ומי שנוהג כן לא יביט בס"ת בשעת הברכה רק מקודם יראה הפסוק לריך להתחיל ואח"כ לא יביט בפנים [סימן קל"ט וע"ש ח"ר]: (ד) יאמר זכרו וזכרונות בתי' כדי שישמעו העם ויענו און. והאומר בלהש טועה [קל"ט]: (ה) אם טעה זכרה"ת ופתח אשר נתן לנו במקום אשר צהר אם נזכר קודם שאמר השם מהחתימה [דהיינו נותן התורה] יתחיל מאשר צהר בנו ואם כבר אמר בא"י אף שעדיין לא אמר נותן התורה יסיים אותה הברכה ולאחר הקריאה יאמר אשר צהר בנו [מ"א סימן קל"ט]: (ו) ואם אמר זכרה הראשונה כראוי ובזכרה השניה טעה והתחיל אשר צהר בנו אם נזכר טרם אמרו בא"י נותן התורה יתחיל מאשר נתן לנו אבל אם לא נזכר עד לאחר שאמר בא"י נותן התורה יתחיל עוד הפעם מתחלת הברכה ואם נזכר לאחר בא"י קודם נותן התורה יאמר מיד אמ"ה אשר נתן לנו כו' עמש"ל דיני ברכת יואר: (ז) העולה לקרות בתורה והראו לו מקום שריך לקרות בתורה ויברך על ההורה והתחיל לקרות או לא התחיל [עיין סי' תרפ"ד בט"ז] והזכירו שפרשה אחרת לריך לקרות וגללו הס"ת למקום הריך המנהג לברך פעם שנית [כן העיד הס"מ דדיומו השיפוקים ללקח תורמוס ופעל מידו שלריך לברך על השניה פעם אחרת כמבואר סימן ר"ז] ולפ"ו אם קראו בר"ח לפ' ר"ח והראו לו למקום שסברו שפרשת ר"ח הוא במקום זה יאיונו במקום זה וגללו למקום שהוא שם ג"כ לריך לברך [ועיין סי' ר"ט וכד"מ שם דדיומו לתורמוס הג"ל לא היה דעתו רק על מה שפחות לפניו כמ"ש הע"ו דלא כפ"ת] אמנם אם אין לריך לגלול הס"ת רק שהראוהו למעלה והוא למטה אפי' בעמוד הב' ח"ש לברך דמסתמא דעתו על כל מה שפחות לפניו [פ"ז וא"ר שם] [ומה שניהגין קלת ההמון לחלק בין עמוד זה לעמוד אחר זה מסתבר דאם בריך בעמוד זה ואפסר שיקרא לפניו גם בעמוד השני דעתו אכילה א"כ מה לי עמוד זה לעמוד הב' [סימן קמ"ע ע"ש בט"ז ופר"מ]: (ח) אסור להפסיק בין ברכה לקריאה ואפי' בשתיקה אסור לכתחלה רק ימהר לקרות כל מה דאפשר [סי' ר"ז במ"א ס"ק ד'] ואפילו מעיני הקריאה אסור לכתחלה [עיין סי' קס"ז] ואפי' בדת' ובלה"ק [עי' מ"א סי' ס"ז]. (ט) ואם סח בינתיים שלא מענין הקריאה אפי' פחות מכדי דיבור לריך לחזור ולברך [סי' ר"י בא"ר]: (י) והנ"מ שסח קודם שהתחיל לקרות אבל אם כבר התחיל לקרות בין שרק ג' פסוקים בין שלא קרא ג"פ ח"ש לברך פעם שנית ואפי' גלל הס"ת והסיה דעתו [סי' קמ"מ]: (יא) כל מקום שגריך לחזור ולברך ז"ל בשכמל"ו על שהזיח ש"ש לבטלה ואם נזכר קודם שאמר אמ"ה יסיים ויאמר למדי הויק שיהא נראה כקורא הפסוק [עיין סימן ר"ו]: (יב) כ"מ שריך לברך פעם שנית ח"ש לברך רק זכרה"ת אשר צהר בנו אבל זכרה"ת לומר עוד הפעם [עי' ח"ר סי' קמ"מ]: (יג) אם בריך בדת' צבוקר יתיבף קראוהו לעלות לס"ת יאמר פסוק אחד כמו יברך וכה"ג ואחר כך יברך שנית [סי' קל"ט]: (יד) גם העולה לריך לקרות עם הש"ן ונכון שיקרא בנחת ולא ישמיע לאזניו אמנם גם אם משמיע לאזניו ליכא למיחש אבל לא יקרא בקול רם דחרי קלא לא מישמעי [סי' קמ"א]: (טו) לריך לכתחלה לקרות מעומד וע' לעיל ריש ה' קה"ת סי' ד' ע"ש:

סדר הקריאה ובמה יקרא.

(א) אין קורין בפהות מעשרה וכמו שנבאר לעיל אלל דיני קדיש בעשרה [סימן קמ"ג]: (ב) התהילו לקרות בתורה בעשרה וילאו מקלנת אם התחיל הברכה דהיינו בא"י ונמור כולה וקורין לעלות כמה אנשים שריבין לקרות ולא יוסיפו על שבעה [בשבת] אבל התהלת זכרו לאו התחלה היה דוקא ילאו מקלנת ונשתיירו רובן אבל אם לא נשתיירו רובו לא יקראו [סימן קמ"ג וא"ר שם] וב"ה לעיין

לענין קריאת התורה אבל להפטרה לא יקרא בזכרונת ההפטרה רק יקרא בלא זכרונת [ועי' לקמן בדיני ההפטרה]: (ג) הקורא בתורה לא יפסיק סמוך לפ' פחות מג' פסוקים ואין חילוק בין פחותה לפחותה ואם כבר בירך אחר שסיים פחות מג' פסוקים לפרשה הקורא אחריו א"ל להתחיל מפסוק שלפניו רק יתחיל ממקום שפסק הראשון ויקרא עוד ג' פסוקים בפרשה שניה [סי' קל"ה מ"א ועיין ט"ו סי' תכ"ג ועיין א"ר]: (ד) ופרשה שאין בה אלא ב' פסוקים מותר לשייר בתהלה ולהפסיק בה [ע"ס]: (ה) אם יש פרשה באלמנט פסוק כגון בריש פנחס מותר לסיים אפילו בפסוק הסמוך לה. וכן לא יסיים הראשון שני פסוקים שלאחר הפרשה דא"כ יתחיל הב' ב' פסוקים סמוך לפ' ואסור לעשות כן וכן במפסיד אם הוא באחרונה רק פרשה של ה' פסוקים צריך לקרות כל הפרשה שלא יתחיל ב"פ סמוך לפ' [מ"א ס'] ומ"מ בדיעבד אם קרא רק ג"פ אע"פ שלא בירך עדיין בזכרונת אחרונה יאל וא"ל להתחיל שוב פעם שנית: (ו) בשבת שקורין ב' סדרות יש להזכר הסדרות לגבי שעולה ברביעי כבדי שיהיה הגי' ממנין הקרואים [דהיינו ו'] ואין נחשבין מה שמוסיפין בכל הסירה: (ז) לכתהלה אין לקרות לשני מה שקרא הראשון אבל אם כבר התחיל השני לקרות מה שקראו לראשון אם הוי"ה שלשה פסוקים או אפילו שנים במקום דלא אפשר עולה למנין ואם לאו אינו עולה למנין חוץ מפרי הדין בחיובא"מ דא"ל [סי' קל"ז]: (ח) יכוון להתחיל תמיד לקרות בדבר טוב ולסיים בדבר טוב וטובת עכו"ם מה שנעשה טובה להן וה"ה רעות עכו"ם לא חשוב [סימן קל"ח מ"א] וה"ה שלא לסיים במי שעשה מעשה רע [ע"ס במ"א]: (ט) קללות שבת"כ ובזמנא תורה אין מפסיקין בדיעבד ויתחיל פסוק אחד מקודם אך למנן שלא יתחיל בפ' פחות מג' צריך שיתחיל ג"פ סמוך לקללות ולכסוף צריך ג"כ לקרות פסוק אחד אחר הקללות אך יראה שלא לסיים סמוך לפ' פחות מג' פסוקים וכן שלא להתחיל בפרשה פחות מג' פסוקים כנ"ל [סי' תכ"ח]: (י) במקום שנוהגין שרוב אב"ד יהיה שלישי אפילו בפרשת פסוקים וא"כ שוב לא יסור להתחיל בג' פסוקים ויקראו בזה הדין ע"פ הפעם ג' פסוקים למנין חוץ מפרי הדין שרוב ימחול על כבודו ויהיה רביעי במקום שאין מנהג בזה [ע"ס]: (יא) פ' האזינו מהלחין פשוטתיה בשבת שהרית בדרך זה האזינו. זכור. וירכיבוהו. וירא. לולי כעס. כי ידיו. וכימון הזיו"ל"ך כן נוהגין במדינות אלו ויש נוהגין במקום לולי כעס. כי ידיו. לו חכמו. כי אשא. ואפ"י יש חובבים אין לשנות רק יכול להוסיף עוד אחד עד לכסוף הסדרה אבל בזמנא שבת ובב' וה' אין להקפיד [סי' תכ"ח ע"ש בא"ר]: (יב) ח' פסוקים אחרונים שבתורה אין מפסיקין בהם אלא יחיד קורא כולן [ע"ס] וכן מ"ב מסעות שבתה מסעי אין להפסיק בהם וכן בשירת הים ועשרת הדברות [ע"ס ועי' א"ר סי' קמ"ג ס"ק י'] [יג] בין גברא לגברא צריך לגלול הס"ת וא"ל לכסותה במעיל שלה וקודם מפטיר שאומרים קדיש ויש זמן ארוך צריך לכסותה במעיל וכן בכ"ת שיש זמן ארוך כגון שזומרים לחתן וכיוצא יש לכסותה [סי' קל"ט וע"ש א"ר]: (יד) ביוה"כ אין להוסיף על מנין הקרואים אפ"י כשהלל בשבת כמו ב"ט [מ"א סי' רפ"ב]:

דין האריך והנהג אם טעה בקריאה (סימן קל"ז).

(א) בב' וה' ובזמנא שאין קורין רק ג' גברי צריך לקרות יו"ד פסוקים וידבר הוא מן המנין ולכל א' וא' שעולה צריך לקרות לו ג"פ ולקורא השלישי קורין ד' פסוקים ובדיעבד אם לא קרא לכולן רק ט' פ' יאל. ואם קרא ח' פסוקים אף שקרא לכ"א ג"פ דהיינו שא' קרא פסוק אחד למפרע לא יאל [דלא כמ"א ועיין א"ר ופ"מ סי' קל"ז] וגרסה דיקרא להשלישי פעם שנית אף שהשלישי קרא כדנא רק שהשני קרא פ"א למפרע מ"מ נ"ל דהג' יקרא עוד הפעם ג' פסוקים להלן כיון דלמנין הקרואים ידאו עולה אף כשקרא פ"ה כג"כ כמבואר בהם כפי' קל"ז רק שחיסר מהקריאה לכן שני כשישלים השלישי סכום הפסוקים ואין לקרות להשני כי רוב פעמים הוא לוי ול"ש לקרותו אחר ישראל וגם לאחר אין לקרות כי אין להוסיף על מנין הקרואים בחול לכן יקרא שלישי פעם עולה להשלישי הקריאה ויברך לפנייה ולאחריה: (ב) אם קרא נחמד רק ב"פ וכבר בירך בזכרונת אחרונה צריך לחזור ולקרות ויברך בזכרונת לפנייה ולאחריה דזכרונת אחרונה שצריך תהילה הוי כהיפה הדעת. וצריך להתחיל גם בזכרונת [א"ר ומ"א ע"ס דלא כע"ז ופ"מ סי' קמ"ב ס"ק ג'] ויקרא השני פסוקים שקרא תהלה ועוד פ"א עמו ואם קרה זה בהשלישי שלא קרא רק ב"פ ושנים שלפניו לא קראו רק ג' ג' צריך השלישי לקרות איתן ב"פ שקרא ועוד ב"פ עמהם כדי להיות יו"ד פסוקים [א"ר ס"ק ג'] ואם קרה זה בכהן שלא קרא רק ב"פ וכבר קרא אחריו לוי ונזכר אה"כ אז הדיון כך אם לא בירך הלוי עדיין ואף שאמר בזכרונת הוי כלא התחיל אזי יקרב הכהן מתהלה כנ"ל ויברך בזכרונת ראשונה ואחריה והלוי ימתין על העמוד ואח"כ יקרא הלוי ויברך לפנייה ולאחריה [א"ר דלא כע"ז] אמנם אם בירך הלוי ואז נזכר טעה הכהן שלא קרא רק ב"פ יתחיל הלוי ממקום שפסק הכהן היינו אחר הב"פ ויקרא מכאן ולהלן ג"פ ולא יקרא שוב הב"פ הראשונים שקרא הכהן דבהול כשר אם היסר מהתהלת הפרשה. ואם יקרא איתן הב"פ יהיה פגם להכניס הנמלאים שם שיקרא הלוי מראש הספר ואחר הלוי יקרא ב' ישראלים להשלים מנין הקרואים, כ"ו אם טעה בכהן אבל אם

אם קרה זה בלוי שטעה ולא קרא רק ב"ס וקרא לישראל ובירך אזי יתהלל הישראל ממקום שפסק הכהן ויקרא אותו ב"פ שקרא הלוי ועוד פ"א עמו ואחריו עוד יבטל להשלים מנין הקרואים ואם גם הישראל לא קרא חוץ ל"פ והתחיל ממקום שפסק הלוי יבטל להשלים מנין הקרואים ויתחיל מאותן הב"פ ויקרא גם מה שקרא השני ויוסיף עוד ג"פ אבל אם הראשון היה יבטל יבטל קרואיו לשני ובירך יתחיל השני מראש הפרשה ויקרא כדינא לישראל האחד ימתין על העמוד ויקרא אחר יבטל הב"פ ולא לקרות לישראל אחר [דכהול אין להוסיף על ג'] ואחריו עוד יבטל להשלים מנין הג' והיינו היבא שאין שם כהנים ולויים לכן אין כאן פסג אס יקרא ישראל הב' מראש הפרשה: (ג) ובשבת בשחרית אס קרה זה בכהן מההיל הלוי ממקום שפסק הכהן שלא יהא פסג לכהן ואין הכהן עולה למנין יבטל לקרות ז' גברי לכד ממנו ואס אירע בלוי אז אלל שחר הקרואים יקרא לאהר הב"פ וגם עיר שלשה פסוקים ואפי' אח"ו לא יקרא שוב לאותו האיש שקרא הב"פ ואינו עולה למנין הקרואים כלל ובירך לקרות בשעה לכד ממנו כיון דבשבת מותר להוסיף על ז'. ואס דילג בכהן פ"א אף שקרא ג"פ ובירך יקרא אח"כ הלוי מראש אותו הפסוק המדולג ושאר הפסוקים שאחר אותו הפסוק המדולג שכבר קרא הכהן ועוד ג"פ ואח"כ יבטל לישראל ואס קרה זאת בלוי שדילג פ"א יקרא אח"כ הישראל הג' ממקום שפסק הכהן ומשלים עד י' פסוקים ואס קראו הכל וברכו ואפי' החזירו הס"ת להיכל מ"מ לריך לקרות אותו הישראל שקרא כבר ויתחיל מראש ויקרא פשרה פסוקים על שטחא כסדר עם ברכה ראשונה ואחרונה. אכן זה דוקא אס לא קראו בין הכל רק תשעה פסוקים ודלגו פ"א אז לריך לחזור ולקרות אבל אס קראו יו"ד פסוקים חוץ פסוק המדולג א"ל דיעבד לחזור ולקרות ובכ"ז אין חילוק בין דילג פ"א אז אפילו חיבה אחת הכל דינו כנ"ל וזה דוקא אס קרה כן בב' וה' בחול או במנחה בשבת: (ד) אבל בשבת בשחרית אס קרה זאת שדילג פ"א או חיבה אחת וכבר קראו ז' גברי והנניסו הס"ת להיכל מ"מ יחזרו ויוציאו הס"ת ויקראו לא' פסוק זה המדולג ועוד שני פסוקים עמו ובירך לפניה ולאחריה: (ה) פשרת המועדים או של ר"ח ומוניכה אס דילג בהם דינס כמו בב' וה' ובמנחה כיון דכבר קראו בשבתות שלהם וכן בס' המוססין של מועד ואס פסק בס' פרה בולגר הגר בתוכס לריך לחזור ולקרות ולברך לפניה ולאחריה אפי' לא גלל הס"ת [א"ר דלא כט"ז] וב"ג כשגלל הס"ת לריך לחזור ולקרות ולברך לפניה ולאחריה [דהוי כאלו לא קראו כלל ועוד ד"א דכבר תורה הוא] ואס דילג פ"א בס' פרה א"ל לחזור ולקרות [סס]: (ו) בס' המועדים שקירין חמשה גברי וטעה וקרא הרביעי עד סמוך לפרשה עד שלא שיר רק ב"פ וכאן ל"ג שיקרא ג"פ מפרשה שניה הואיל וסליק ענינא לכן יתחיל החמישי מפסוק שכבר קרא הרביעי עם השנים הבשארים [סימן קל"ח במ"א] ואס קרא כולה לרביעי לא יאמר הקדיש רק יקרא בס"ת השניה שהוציאו למפטיר ויהיה מפטיר ועלה למנין ולא יאמר קדיש רק לאהר קריאת המפטיר וברכותיה [כן משמע מלשון התום' ואגודה שהביא המ"א ועממא דדוקא בפרי החג דהיי חקנו חכמים הואיל וא"ל במפטיר שיעלה למנין כמו בשבת שיתבאר לקמן]: (ז) וכן אס אירע בשבת שקראו לשני מה שצריך השביעי לקרות לא יאמרו קדיש רק יקרא לשני ויהיה מפטיר ואחר ברכה הסטרה יאמרו קדיש [ע' סי' רפ"ב סעיף ה' ו']: (ח) אס קרא ב"ט לשלישי מה שצריך לקרית לרביעי ולהמישי ועלה עוד אחר ויקרא עוד הפעם מה שקראו כבר ג"פ אז יותר עד סוף הענין והחמישי יקרא בס"ח שניה ויהיה מפטיר כנ"ל [עי' ס"ח קל"ז]: (ט) ובמהמ"ס אס ביים א' דמה"מ קרא הלוי וביים השלישי וביים הרביעי ויקרא להשלישי וביים ההמישי והרביעי יקרא וביים השני וביים השלישי כשיקא דיומא [כן מוכה מדברי מהרש"א הביאו א"ר שס]: (י) אס ערה בשבת חוב"מ דסוכות במפטיר וקרא ביים ראשון דחיה"מ וביים השני ולא ביים השלישי לריך להזור ולהוציא הס"ת לקרות ביים השלישי אבל אס קרא ביים השלישי ולא קרא ביים השני ח"ג לחזור ולברך רק יקרא בלא ברכה [ועממא דבקי"א: אנו נקביע: דירחא ואס לא קרא ביים השלישי הוי כאלו לא קרא כלל חיבת היים משא"כ אס לא קרא ביים השני] [סס] וה"ה בשאר ימים כה"ג כלל הדבר אס דלגו כל חיבת היים יקרא ענין אחר לריך להזור ולקרות ולברך אבל אס לא דלגו כל חיבת היים רק מקלחא א"ל לחזור ויברך יבטל שיתבאר ואס חל יוס א' דמה"מ בחול אס לא קרא א' מהקרואים ביים השני רק ביים השלישי די נזה כנ"ל [סימן קל"ז ופ"מ שס] - (יא) במחזוריים נדפס בשפות לקרית בשמיני עזרת כל הבכיר כשהל גזיל וזה טעות שלכתחלה אנו ניהינן לקרות עשר תמסר אפי' בחול [מ"א סימן תרמ"ח] רק באהרון של פסח ניהינן כן שאס חל בחול מתחילין כל הבכור חמסר גם דיעבד בש"ע אס כבר בירך אדעתא לקרות כל הבכור א"ל לחזור [דהא הב"י פסק כן לכתחלה שכ"פ דיעבד א"ל לחזור וברכה לבעלה דיעבד דמי [עיין פוסקים סוף סי' תרפ"ד ובט"ז שס]: (יב) בחנוכה אס טעה וקרא ביים ראשון ביים השני או ביים השלישי וכדומה יולא דיעבד [פ"מ בט"ז סי' ק"מ בשם ה"ש ע"ש]: (יג) ר"ח של חנוכה דק"ל דקורא מתחלה ג' גברי בשל ר"ח והרביעי בחנוכה אס טעה וקרא גם להרביעי בר"ח אס לא הוציא רק ס"ת אחת א"ל שוב להוציא ואפי' גובר בתוך

בתוך הקריאה גומר ומנכר וא"ל לגלול הס"ת לקרות בשל חטובה אבל אם כבר הוציא אחרת לריך לקרות להמיטי בכספר הכ" של חטובה משום שנמא של ס"ת וקדיש יאמר לאחר קריאת החמישי ואם אמר לאחר הרביעי לא יאמר לאחר ההמישי [ס"ם תרפ"ד]: (יד) אם טעה והתחיל בשל חטובה להכהן [והתחלה לא עדי כה"ל] גומר הקריאה בכל חטובה ואה"כ קורא בשל ר"ח שלשה [ט"ו ס"ם הנ"ל] ומ"ה ס"ם ק"מ] ואין להיש לפנחת הכהנים משום הנכנסין כמ"ש הרשב"א [הביאו המ"א סימן קל"ד וע' מש"ל]: (טו) קרא וטעה אפי' בניקוד אית אהת או בדקדוק אית לכתלה גוערין בו וכד' עבד יג' [ר"ר קמ"ב]: (טז) ביביכיס שיס מנין ואין מי שידוע לקרות בתורה בניגון וקראו בתורה כהלכתא בצרכה בל"ג ניגון [א"ר שס]:

דין אם נמצא טעות בס"ת.

(א) אם נמצא טעות בס"ת בחופן שיחבאר איה"ל לקמן שהוא טעות גמור המנהג שאם נמצא הטעיה בין גבר"ל לגבר"א טרם שהתחיל העולה לברך את השם [אף שכבר אמר כרכו אם לא אמר עדיין כח"ו] לריך להוציא אחרת ולהתחיל במקום שפסקו ולהשלים מנין הקרואים והעולין כבר בס"ת הפסול עולין למנין הקרואים ואם אפטר לקרות ז' קרואים ממקום שפסקו עד סוף הסדרה ודאי ראוי ונכון להוציא נפשו מפלוגתא בכל מה דאפטר וכבר נהגו להוסיף הרבה אמנם אם נמצא הטעות באמצע הקריאה או לאחר שאמר בא"י יקרא בכספר הלז לאחר שנמצא הפסול בו ג"פ ויברך לאהריה ואם הוא ב"פ סמוך לפ' יקרא עד הפרשה כיון שאין משיירין בפ' פחות מג"פ והטעות יקרא על פה ואח"כ יוציא ס"ת אחרת להשלים מנין הקרואים וה"ה שלא יפסיק באמצע פסוק [ובהנך שנתבאר לעיל בסדר הקריאה מסעיף ז' עד סעיף י"ה שאין מפסיקין בהם כגון לסיים בדבר רע וכה"ג] [עיין סי' קמ"ג ובח"ג]: (ב) ויהגין שלא להוציא ס"ת אחר למפסיר וחותן הנוהגין כן יש לנהוג כך שאם נמצא הטעות טרם שאמרו קדיש וכבר קראו כל הסדרה יהיה אותו האחרון מפסיר ולא יקרא עוד הפעם וכן אם נמצא הטעות באמצע הקריאה השביעי יגמור כל הסדרה עם זה והוא מפסיר בנביאים ובא"ר קדיש לאחר ברכת התורה אך אם לא נמצא הטעות עד אחר אמירת הקדיש יקרא המפסיר ג"פ בלא ברכה ויפסיר בנביאים ולא יאמרו קדיש עוד הפעם לאחר ההפטר אלא אין לסמוך על קריאת האחרון ולא יקרא כלל ג"פ לכיון דכבר אמרו קדיש איכא למיחש משום הנכנסין לבלי יאמרו דהמפסיר בנביא אינו קורא בתורה [סימן קמ"ג וסימן רפ"ב עיין היטב בט"ו ובמ"א]: (ג) אם נמצא הטעות במפסיר של חובת היום כמו במועדים וכדומה אם נמצא הטעות קודם שהתחיל לברך מוציאין אחרת ואם אחר שהתחילו נמצא הטעות דינו כמו שנתבאר לעיל ובסעיף ה' [רמ"א יו"ר סי' רע"ט]: (ד) יוס שמוציאין ב' ס"ת ונמצא טעות בראשון אין לוקהין השני שהוציא לקרות בה רק מוציאין מיד אחרת ובהשניה קורא למפסיר כמו שאם לא נמצא הטעות [א"ר סימן קמ"ב בשם הרא"ש] וה"ה ביום שמוציאין ג' ונמצא טעות בראשונה [פ"מ ס"ם קמ"ג]: (ה) ואם נמצא בס"ת טעות גמור כפי שנתבאר לעיל אם אין ס"ת אחרת זולת זו גומרין וי"ן קרואים ומברכין לפניו ולאהריה רק המפסיר יהיה השביעי והקדיש יאמרו אחר ההפטר [מ"א סי' רפ"ב] ואין מוסיפין על ז' אמנם אם לא הוציאו לא יוציאו אפי' לחובת היום אך אם חומש אחד פסול בהס"ת מותר לקרות בשאריו חומשין בהס"ת שכשרין [סי' קמ"ג]:

דין על איזה טעוה מוציאין אחרת ועל איזו אין מוציאין.

(א) הא דמוציאין אחרת על טעות היינו אם נמצא טעות גמור שיחבאר לקמן אבל חסירות ויתרות אין מוציאין ודוקא תיבה שנמצא פעם אחד בתנ"ך הסר או מלא וקריאתה שזה בין שהוא מלא בין הסר כמו אבותיך. אכתך. או טובות עבת דנמצא פעמים מלא ופעמים הסר ויקרא בשוה ונס הענין שזה וכן אם נמצא הלה חסר ו' ג"כ אין להוציא אחרת דנמצא לפעמים חסר בפ' האוינו ובדניאל עיין במסורה ואם נמצא רהבה במרום רחבו אע"פ שיכול לקרות רחב"ה בהול"ם כמו אהל"ה בהול"ם מ"מ לריך להוציא אחרת דהוי טעות גמור [ת' מהר"ם לובלין הביאו המ"א סי' קמ"א] אמנם אם הקריאה נשתנה כמו שפרשת תולדות כתיב תומים חסר א"ל אם נמצא תומים מלא פסול ששתנה לשון הקריאה [וירך להוציא אחרת] דכ"מ דכתיב תומים באלף יקרא בהטף פתח משא"כ תומים והוי שינוי לשון הקריאה ומוציאין אחרת וכן אם נמצא מגרשיהן תמורת מגרשיהן דנשתנה הקריאה דאף שלפעמים מצינו מגרשיהן מ"מ כיון ששתנה לשון הקריאה מוציאין אחרת [ועיין א"ר שס]: (ב) וכן אם נשתנה בענין ג"כ מוציאין אחרת כמו אם נמצא במקום ונמצא דמו ונמצא דמו אף שקרא ממש בשוה במבטא מכל מקום נשתנה בענין או נמצא מאן יבמי בפ' תלא מאין ביו"ד דלזו נשתנה הענין דהא מאן בלא יו"ד גמור משורש מיאן וסירב ולא נמצא כלל בתנ"ך מאין ביו"ד ויהיה לשון סירוב וכ"מ לשון מאין ביו"ד גמור משורש אין והמ"ם היא שימוש כמו מאן יושב מאן אדם דהוי כאלו נכתב מן אין כמשפט שימוש מ"ם

מ"ם אם כן הווי שניו בענין מויליין אחרת [והטעם שכ' הא"ר להויליא אחרת בעטות מאין הנ"ל מסיס ליש דרש בגמ' מטעם זה אין להויליא אחרת וכן הסכמת שאר המחברים] וכ"כ כיוצא בזה : (ג) אמנם אם נמצא חסר יו"ד כתנועה גדולה יעדנה שנמצא חסר יו"ד וזה נמצא פעמים רבות שיחסר יו"ד כמו ויראו חסר יו"ד דה"ל למכתב ויראו^{***} אין מויליין אחרת דזה לא מיקרי שינוי בלשון אף שת"ג נרגשת במכתב יותר מת"ק מ"מ אין זה מיקרי שינוי בלשון כ"כ אך אם נשתנה הענין כבר כתבתי דלריך להויליא אחרת כמו אם נמצא כפ' וירא תראי תמורת תיראי אף שת"ק במקום ת"ג לא מיקרי שינוי בלשון מ"מ שינוי בענין הווי דתיראי ביו"ד נגזר משורש ירא משא"כ תראי בלא יו"ד נגזר משורש ראה ולא מנינו תראי מלשון יראה בלי יו"ד דנימא דהווי חסירות ויתרות דכ"מ דכתיב בלי יו"ד הווי משורש ראה אך אם נמצא אלל ויראו האגשים כפ' מקן ייראו תמורת ויראו אין להויליא אחרת דנמצא לפעמים ויראו לשון יראה ופחד כחד יו"ד כמו ויראו כל הנויים (בחמיה ו') וכהנה רבות אף על פי שיש לפרשו בלשון ראה מ"מ כיון דמנינו לפעמים בל' פחד כחד יו"ד חסירות ויתרות מיקרי משא"כ שיחסר הו"ד אלל תיראי לשון פחד לא מנינו בחג"ך ושמור זה : (ד) וכל אלי אף שאין מויליין אחרת מ"מ לבתלה אין להויליא יריך תיקון : (ה) נמצא תיבה כפולה לריך להויליא אחרת וכ"ש אות כפולה [א"ר דלא כפ"מ] : (ו) אותיות גדולות יקטנות שנמסרו במסורה או עיינין הפוכות או פי"ן לפסוק וכה"ג שנמסרו במסורה לא שינוי מיקרי להויליא אחרת דלא עדיף מחסירות ויתרות הנ"ל : (ז) כל תיבה שיש בו קרי וכתב אם נכתב הקרי לריך להויליא אחרת [שס] : (ח) כדרלעומר . פדהנור . אלינור . עמינדב . וכהנה שנקבל ביינו ד"יבה ביהו א"ר אם נמצא כשתי שינות לריך להויליא אחרת [שס א"ר] : (ט) פרשה שרביכה להיות פתוחה וכתבה כתומה או להיפך או כתב פתוחה או סתומה כפתוח דל"ל או שכתבה לריך להויליא אחרת יאפילו היה פתוחה או סתומה במקום שצריך רק שלא היה כשיעור ט' אותיות קטנות לריך להויליא אחרת [יו"ד סי' רע"ה] : (י) סיים באלמע השיטה והניח חלק כשיעור ט' אותיות קטנות והתחיל מתחלת השיטה שחתמה לכ"ע פתוחה הווי ואם מצא תמונה זו במקום שצריך להיות סתומה לריך להויליא אחרת . הניח הפרשה הראשונה בסוף השיטה והתחיל כפ' השניה באלמע השיטה שחתמה והניח כשיעור ט' אותיות לכ"ע פתומה הווי ואם נמצא לורה זו במקום פתוחה הווי שינוי ולריך להויליא אחרת יכן אם סיים פרשה ראשונה באלמע שיטה ולא הניח עד סוף השורה כשיעור ט' אותיות והתחיל בשורה שחתמה באלמע ולא הניח ג"כ חלק ט"א ובחט"רפות יחד יש חלק כשיעור ט"א ג"כ הווי סתומה לכ"ע ואם נמצא במקום פתוחה פסול ולריך להויליא אחרת [עיינן יו"ד סי' ער"ה וס"ו ס"ק ל"ב וא"ר ועיינן ברא"ש ה' מוונה ובעור שס] : (יא) סיים פרשה ראשונה בסוף השיטה והתחיל פרשה שניה באלמע השיטה שחתמה והניח כשיעור ט"א יכן אם הניח שיטה אחת חלק ולא הניח כשיטה שלפניה שיעור ט"א [עיינן ח"ג ס"י] והתחיל כפ' שניה כשיטה שלישית בתחלתה אלו הניחות מחלוקת הרא"ש והרמב"ם אם הווי פתוחה או סתומה לכן אם נמצאו לורות אלו במקום פתוחה או במקום סתומה ח"ג אפילו תיקון [הסכמת אחרונים ביו"ד סי' ער"ה] אך אם נמצאו אלו הניחות מחלוקת פסם במקום פתוחה ופסם במקום סתומה פסולה ולריך להויליא אחרת : (יב) אם נמצא חסר הנקודות שיש בס"ת לפעמים כמו איה שרה אשתך דוירא וכיוצא בהם שראוי להיות שם נקודות ע"פ המסורה אם נחסרו הנקודות ח"ג להויליא אחרת [ט"ז יו"ד סי' רע"ד] : (יג) תיבה שילא אפילו רובה חוץ לשיטה ואפי' ג' אותיות כבר דבעבד [ועיינן בבי"ב יו"ד סי' רע"ג] וכן אם נחסר אות אחת בסוף התיבה ותלואו למעלה שאם וירידו האות התלוי בין התיבות יאה נראה כתיבה אחת מ"מ כבר דעכ"פ ניכר ששתי תיבות הם [ט"ז יו"ד סימן רע"ד] : (יד) אבל בהשם מהשמות שילא אות אחת חוץ לשיטה אפילו רוב אות אחת לריך להויליא אחרת [ועיינן בזה יו"ד סי' רע"ו דלא כמ"א סימן ל"ב] והנ"מ שם עלמו אבל הגטעל להשם מאחוריו שילא הין בשיטה אין להויליא אחרת וכן הדיון אם נגלה אות מן השם או מן הגטעל [ועיינן ט"ז סי' רע"ו ביו"ד ס"ק ו' ובמ"א סימן ל"ב עיינן פ"מ שס] : (טו) נמצא שתי תיבות שלא הרחיק כראוי עד שחינוק דלא הכים ולא עיפש קירא כתיבה אחת או להיפך שהרחיק באלמע התיבה עד שגראה להניח כנ"ל כשתי תיבות מויליין אחרת [יו"ד סי' רע"ד ע"ש בט"ז] : (טז) אותיות שעטנ"ז ג"ן שנחסרו הגנין שלהם אינו פסול [עיינן סי' ל"ו ברא"ה וכו"ל שס] : (יז) לעיני כל ישראל לריך שיסיים באלמע השיטה בסוף הדף ואם שינה פסול [א"ר סי' קמ"ג] : (יח) אם לא נמצא ביה"ש שמי' בראש העמודים אין לפסול הכפר בזה [ססי' רע"ג ביו"ד] : (יט) נקרע התפירה שבוין יריעה ליריעה אפילו נקרע רוב ועדיין מהוברת בחמש או בשש הפירות של קיימא כבר אבל בפחות מזה יש להויליא אחרת [סי' רע"ח ביו"ד ע"ש בנה"ך] מיהו מה שנמצא נקרע אחד בחומש מן החומשים בס"ת זו אין לפסול שאר החומשים לקרות בהם כמו שנכתב לעיל [עיינן סי' קמ"א] : (כ) ס"ת שנקרעה למעלה או למטה בגליון ונכנס הקרע עד שני שיטין וכול לקרות בו אפילו קידם שנתפר [ט"ז יו"ד סי' ר"ס] וכ"ש שיש לפסוק

לספוק כוונתיה לפי מה שכתב הרשב"א גבי נדבק אות לזות לאחר שכתב דכשר הואיל וכל הראוי לביילה כו' [עיין בכ"ז ח"א סימן ל"ב] ה"ג הואיל וראוי לתפורו כתפור דמי [ובזה מיושב קושיא נה"ד] ואם נקרע בחיך ג' שיטות לא יתפור לכן לא יקרא בו דבין חדש ליטן אין אנו בקיאיין [אמנם בחשובת ל"ג ס"י מכשיר גם בזמן הזה עי"ש בין שנקרע בין תיבה לתיבה בין שנקרע בין אות לאות] [עיין ע"ו ושו"ך ס"ק ג'] אך אם חפרו אם נקרע חוץ ג' והוציאו כבר יכול לקרות [ט"ו סס ול"ע]: (כא) אבל אם נקרע בין דף לדף או בין שיטה לשיטה בריחב אם לא נקרע רובו אין מוציאין אחרת [סס]: (כב) ואם נקרע באמצע האות פסול אפילו דיביק לא מהני וכן אם נכתב מקצתו על הקלף ומקצתו על המסלית פסול [ש"ד יב"ה סס דלא כט"ו] ואפילו אם נכתב כל האות על הקלף רק שהקפת גויל אינו רק מהמסלית צריך להוציא אחרת [סס] ועיקר הקפה גויל יתבאר לקמן ח"ה: (כג) אותיות ותיבות שנמחקו קצת אם רשומן ניכר שהיטק דלא הכיס ולא טיפש יכול לקרותן א"צ להוציא אחרת ואפילו לכתחילה מיהר אבל אם היסר הדיו שהיה ונשאר מראה אדמדם הו' שניו מראה ופסול [א"ר סימן ל"ב סעיף כ"ו] יהדיו נירך טיבה שחור [כס כיו"ד סימן רע"ג]: (כד) אם נמצא זואר הלמ"ד נמשך חוץ הלל ד' של שיטה ראשונה ונשתנה זורת האות שנראה כה' ואפילו נמצא בחוץ הלל ה' או ח' ונראה שנשתנה זורה האות שהיטק דלא הכיס ולא טיפש אם יכסה לו שיטה התחתונה שלא הוא נראה שלא הלמ"ד ולא ניקף הלמ"ד לא יכיר האות מה הוא הו' שינוי זורת האות ופסול וצריך להוציא אחרת יצריך לכסות לו האותיות שלפני אות זה [עיין מ"א ס"ק י"ט וס"ק מ' ובא"ע סי' קכ"ה ובמהרי"ט הלק יו"ד סימן ל"ג ועיין ב"י שהביא בכס הרמב"ן והר"ן והריב"ש]: (כה) נמצא גניעה אות לאות אם לאחר הכתיבה נעשה הגניעה כשר בכל ענין שנעש בין בתחלת האות בין בסוף האות אם לא שנשתנה זורת האות לגמרי ומכ"ש אם נשתנה לזורת אות אחרת כמו ו' שנדבק בסופה לזון כסופה דיבוק עב שנראה כזורת עי"ת או כזורת עי"ן כוה צ' עד שתינוק דלא הכיס ולא טיפש יקרא אותו לטי"ת או לעי"ן ואם נראה שמתחלת הכתיבה נעשה הגניעה ינדבק בראש האות או באמצעותה שלא הוא נראה שזרת האות כמו רגל ר' לך' פסוטה הואיל ולא נגמר זורת האות בתחילתה בכשורת קודם שנעשה לאות נדבק צריך להוציא אחרת מיהו אם בחול יכול לגרור הדבק כיון שאין הפסול מנוף האות ולא נשתנה זורת האות לא מיקרי חק תוכות [עיין כס' ל"ב כא"ת] ואם בסוף האות נדבק כמו לו' באופן שנס' קודם הדיבוק נגמר זורת האות ואח"כ נעשה דיבוק דק ולא נשתנה זורת האות כנ"ל יש לסמוך על הפוסקים המכשירין וא"צ להוציא אחרת [עיין מ"א סימן קמ"ג ועיין מה שאכתוב לקמן ח"ה] [ומה שכתב הא"ר לחלוק על המ"א וכתב דיש לסמוך על הפוסקים כס' ל"ב דנגייע בתחלת אות נמי מהני גרירה ועל הרשב"א דסובר דכל הראוי לביילה כו' לדבר תמוה מאד דהא הו' בתרי קולות דסתרי אהדדי דהא מתואר בכ"ז בסיומן ל"ב דלכך דחו הפוסקים הירושלמי דמהלך בין גניעה מתחלת אות דפסול ובין גניעה לסיוף אות דכשר כנ"ל מהלכתא משום דכש' דידן סתמא קמי שצריך להיות מוקף גויל ואם אחת דכל שמהני גרירה אפילו לא גררו עדיין כשר דכל הראוי לביילה כו' כהרשב"א מהירושלמי הג"ל ח"כ האין יפרנסו הא דאמרו בש"ס דלין כל אות שאינו מוקף גויל פסול הלא כיון דסברי היכא דמהני גרירה כנריר דמי ואם תדבק לומר דמירי בש"ס דאם יגרר האות לא ישאר כשעור דחו לא שייך כל הראוי לביילה כו' אך עדיין קשה למה לא חלקו בש"ס ואי נימא דתני ישייר דאין למידן מן הכללות ח"כ מנ"ל לדהיה הירושלמי וכלא"ה דחק למאד כוה לאוקמי הש"ס כוה ודו"ק] יאם ספק מתי נעשה הגניעה צריך להוציא אחרת [דהא עיקר טעמא שמקילין בידעיין שנעשה הגניעה אח"כ היא משום ספק שיקרא כמו שכתוב לקמן בסעיף שאח"כ אבל אם ספק מתי נעשה הגניעה אין כאן ש"ס אם לא שנעשה הגניעה כסף האות]: (כו) אם נמצא נקב בחיך הלל אית אפילו נקב כל הללה ח"צ להוציא אחרת [דיש לסמוך על המכשירין כס' ל"ב סעיף ט"ו ועל הרמב"ם שמכשיר לקריות כס"ת פסולה כס"י קמ"ג] יאף שהרי"ט בחשוב' סי' ל"ג חלק יו"ד דחה דעת שאומרים כן דכתב דאין לסמוך על הרמב"ם נתיבו לש"ס דכל הפוסקים חולקים עליו אמנם לדין דקי"ל כס"י קמ"ג דיכול לברך בדעבד אם כפי קרא וכן אם אין ס"ת אחרת וכבר הוציאו מותר לקרות בו דאנו סומכין על הרמב"ם ומרדכי וידידי הפוסקים יש לזרפן לש"ס דלא כמהרי"ט ועיין סעיף הג"ל ח"ש כס' המ"א: (כז) ואם נמצא הנקב חוץ לאות לא בחוץ ההלל אם לאחר הכתיבה נעשה הנקב [גם כספק מתי נעשה הנקב חוץ להשחא נעשה דהשתחא אם היה נקב בשעת הכתיבה היה רואה אותה אם לא שנקב קטן מחד] ח"צ להוציא אחרת ויאם ניכר לעין להדיא שהיה מתחלת הכתיבה אם הנקב מאות לאית בלי היקף גויל צריך להוציא אחרת ואפילו טלאי במקום הנקב לא מהני אם אין היקף הגייל מנוף הכ"ה [דהקפת גויל מטלאי לא מהני] [עיין יו"ד סי' ר"ס בש"ך] אם יש גויל אפילו הנקב מניע עד לאות ויש מעבר לנקב קודם התחלת האות

דרך דיני קריאת התורה החיים

השנית גויל כשר והטעם לכל הנ"ל דב"י הקשה בס' ל"ב למה אם הפסיק אית בנקב כשר הא לריד
 שיהא מוקף גויל ע"ז תי' ב' תי' א', לדוקא דיבוק אות לאות פסול ולא נקב. ב' לדוקא אם נעשה
 מתחילה פסול אבל לאחר הכתיבה כשר וכתב הט"ו בס"ק י"ד דהא דכתב המחבר בסעיף ט"י דנקב
 כל הללה פסול להירושלמי הוא לתירוץ ראשון והדבר תמוה לכאורה דהא לתירוץ הראשון אינו פסול
 נקב כלל וימנעם באמת דכריו נכונים מאד דהא דמהלקי הב"י בין נקב לדיבוק היינו מטעם דהא
 ק"ל דכל אות שאינו מוקף גויל פסול שרריך שיהא גויל מקיף אות ואפילו אינו סמוך לו דהנקב
 אלל האות אינו מטעל ההפת גויל כיון שיש היקף גויל מעבר להנקב ולכך כשיש נגיעה פסול הליכא היקף
 גויל בין אות לאות אבל נקב ויש מעבר לנקב גויל לא איכפת לן וכן מיכה מדברי הט"ו ס"ק ח'
 שכתב גבי נקב כל הללה דדוקא כל חובו [ו"ל] ואף שנשסק הגויל מזד אחד מנין עליי מזד השני
 ודומה לאם נפסק חלק מזד אחד מבחון ונשאר קיים בזיתו דז גיפו דלא מצינו בזה פסול עכ"ל]
 בלומר דאף שהנקב סמוך לאות בלי היקף גויל מנין עליי היקף שכאוחו דז גופו שנשאר קיים מעל
 הנקב יזה בריר כייצני דלא כמו שהבין הפ"י ותיה ע"ש, והפ"ו לתירוץ הראשון לאי דוקא יגיעה
 דה"ה נקב בין אות לאות אם לא נשאר גויל ולעטין לקרית בו לכתחלה מחמיר המחבר כחירון ב' הנ"ל.
 יבזה מיושב קושית הט"ו שם ס"ק י"ד וכו"כ הנ"ל אמנם לענין להוציא אחרת סמכין להקל כשני
 התירוטים הנ"ל מטעם ס"ס וכמ"ל בסעיף כ"ה וכוה מבואר כל מה שכתבנו: (כח) נמלא נקב בתוך
 הדיו של האות אפילו דיו מקיפה מכל ג'דים אם נודע הדבר שמתחלת כתיבתה היה הנקב אם הנקב
 קטן בכדי שיהא הדיו עובר עליו וסתמו ולא יהא ניכר [ואף שנראה ההקב נגד השמש] כשר ואם חין
 הדיו יכול לסתום הנקב פסול דהאות נראה חלוקה לשתיים [שם ס' י"ג]: (כט) אם נמלא נקב או הפסק
 בלא נקב באותיות ששטות כמו ו' ז' וכדומה באופן שאין איסור מחוס היקף גויל כגון שנעשה לאחר
 הכתיבה לריד שיהא לורת האות עד הנקב כי מה שלאחר ההפסק אינו מעטרף [שם ס' ט"ו]
 מיהו אם מכסה לתינוק שאינו לא עיפוש ולא חכים מה שלאחר הנקב ואינו מראה לו מה שקודם ההפסק
 ותינוק קראו לאות מה שהוא ו' או ו' שני בהכי [ט"ו] שם דלא כא"ר דדבריו תמוהין] וצריך לכסות לו
 ג"כ אותיות שלפני אות הזה [מ"א שם]: (ל) נמלא א שרנל הא' או פני הא' אינו נוגעים כלל פסול
 עד שיתקן ולהיפך שפני הא' או רגלה נגע לגמרי בקו האמצעי פסול שאין להם ליגע אלא בדקות
 שלהם [ואף אם אירע זה בחול לא מהני גרירה כי לריד לגרר כל מה שנכתב בפסול ולחזור ולכתוב]
 [שם] ואף שאם מראה לתינוק כשנפסק רגל הא' יקראו לא' לא מהני דכיון דנראה לנו דהאות נפסק
 לשתיים לא מהני קריאת התינוק דמבוס הפירוד לא יטעה באות אחר [ט"ז] דלא כא"ר] ולא מהני קריאת
 התינוק רק אם הפסק הוא אם לורת אות זה יש לורת אות אחר כמו אם ספק באות ו' אם דומה
 לו' או לי' או כ' כפוסה לב' וכה"ג שיש להסתפק אם תמונתה דומה לאות אחרת שכיין דתינוק קורא
 לאות זה שרריך גילוי מילתא דתמונת האות שפיר הוא יחיני דומה לאות האחר אבל ספק אם יש לה
 לורת אות אם לא לא מהני קריאת התינוק כמו א' שנשסק רגלה או ט"ו שנפסק קו אמצעי שאין
 ראה מקריאת התינוק לא' או לשני' דאפילו טעם מהטעפין לא יטעה דכי בשביל שנשסק רגל הא'
 או קו השי"ן יטעה [כן מבואר ברביב"ש סי' ק"ך ודברי הא"ר בזה אינם מחוירין] ולא מהני קריאת
 התינוק רק אם ספק לנו אם דומה לאות אחרת אבל אם בריר לנו דיש לי לורה אחרת אף שתינוק
 קורא לאות זה לא מהני [שם]: (לא) נקב רגל הפנימי של ה' אם נשמיר כ"ש א"ל להוציא אחרת
 ובלבד שלא פסול מטעם היקף גויל [יכמ"ל] סעיף כ"ו וכו"ן] כגון שנעשה אחר הכתיבה ואם
 ניקב יריכה דהיינו רגל הימני פסול עד שיבאר הימנה כמלא אות קטנה [היינו יו"ד] וה"ה אם נפסק
 קלת עוביו אם נשמיר חוט דק כשר היינו כמו ו' או ו' דקה [שם] וכן אם נמחק קלת הדיו ילא נקב:
 (לב) כל אות לריד שלא יהא לה לירת אות אחרת שלא ידמה כ' כפוסה לב' ולא כ' פשוטה לר' או לז'
 כי לכתחלה נריך שיהא הירך מן הכ' פשוטה כפליים מן הנג ואם ספק לאזיו אות הוא דומה ישאל
 לתינוק כנ"ל וכן כל כה"ג [שם עיין בד"מ סי' ל"ו]: (לג) אם נמלא ד רגל השמאל באמצע כוה ד'
 או מ"ס תמונה כוה [שם] חין להוציא אחרת [עיין סי' ל"ב בת"א ס"ק ל"ג]: (לד) תמונת החית ידוע
 אם נמלא דן כוה בלי העיטרת פסול אבל אם נמלא חית מריבעת ודבש השמאל מקל כוה דן כשר
 וכן אם נמלא כורת בני יו"ן עם העוטרת או ד' ו' כוה ד' כשר [עיין סימן ל"ו בס"מ ס"ק ג']:
 (לה) נסף שטוה על אות בהול יסירנה ואם נשכת אם נראה האות מחוכה ויכול לקרות כך כשר אך
 אם היא מחוכה שאינו נראה מתוך השטוה אם נמלא זה בין נכרא לנכרא [כיון שאין לקרות בע"פמה
 שמכוסה בשטוה ואין קורין בהושפין מפני כבוד הנכיר [יעיין מ"א סי' קמ"ג שכתב שמוטב לרחות זה
 משם ספק כרכה לבטלה מא"כ כנ"ל דאין כאן כרכה לבטלה] וליכא פגמא של ספר [כמו דליתא בימוא
 דף ע' דתרי נכרא בתרי שפרי לוא פגמא הוא] יש להוציא אחרת ואם נמלא באמצע הקריאה יש לקרות
 המכוסה

המכוסה בע"פ ואח"כ יסיים בה מנין הקרואים כיון דכבר קרא מה שמכוסה בשעוה מותר לקרות להלן בס"ת הוה דאין פסול בזה מה שמכוסה בשעוה [עין א"ר ס' קמ"ג]:

דין בעת שמוציאין ג' ס"ת ואין לו אלא ב'.

ככל זמן שמוציאין שלשה ס"ת ואין לו אלא שנים לא יגוללו הס"ת הכ' לקרות בתוכה רק יקחו הס"ת הראשונה ויקראו. מה שקורין בספר שלישי [ס"ס תרס"ט ברמ"א]:

דין קדיש וסדר הפטרה.

(א) כל מקום שקורין בתורה אומרים קדיש לאחר קה"ת לכד ממנחה בשבת ומנחה בתענית שסומכין על הקדיש שאומרים לפני ש"ע [סי' רפ"ב וסי' רל"ב]: (ב) בזמן שמוציאין שני ס"ת או ג' אין אומרים הקדיש רק לאחר כל הקריאה ואם יש מפטיר אומרים קודם המפטיר ובשעת הקדיש יהא הס"ת האחרונה על השלחן וגם הראשונה וכשיש ג' ס"ת אין מניחין אלא הב' וג' [סי' קמ"ד מ"א ופ"ת]: (ג) המפטיר לא יפטיר עד שיגמור הגולל לגלול הס"ת במתפוחותיה [סי' קמ"ו]: (ד) החתילו לקרות בתורה בעשרה וילאו מקלחן שנחבאר לעיל שגומרים הקריאה עם כל המנין שזריכים לקרית ואין קורין רק ז' גברי והשביעי אומר ההפטרה בלא ברכות והקדיש יאמר אחר ההפטרה אבל אם החתילו ההפטרה יגמור כולה עם ברכותיה האחרונות [מ"א בסי' קמ"ג ע' ב"ר ופ"מ שם]: (ה) אסור לספר בשעה שהמפטיר קורא בנביא עד שיגמור [ס"ס קמ"ו]: (ו) בשבת שהפרשיות מחוברין מפטירין בהפטרה של פ' שניה [סי' רפ"ד] לכד באחרי וקדושים כשהן מחוברין שאז מפטירין הלא ככני כושיים שהוא הפטרת אחרי [סיומן תכ"ח]: (ז) הפטרת ויברח יעקב שייך לנ"ו וילא לא כמו שגדפס לפ' וישלח [מ"א שם]: (ח) ר"ח שחל להיות בשבת מפטירין השמים כסאי ואפי' ר"ח אלול שחל בשבת ודוחין עניה סוערה ובשבת שאחריה קורין רני עקרה וגם עניה סוערה. ור"ח אב שחל להיות בשבת במקום שיש מנהג להפטיר שמעו יש להפטיר השמים כסאי ובמקום שיש מנהג להפטיר שמעו אין למחות בידם [סי' תכ"ח] ואם חל ר"ח בד' פרשיות מפטירין בשל פרשיות [שם]: (ט) ר"ח שחל בא' בשבת מפטירין בשבת שלפני ר"ח מחר חודש [ואם חל ר"ח ביום שבת וביום א' מפטירין השמים כסאי] ואין דוחין הפטרת עניה סוערה משום מחר חודש [שם]: (י) מי"ו בתמוז ואילך עד ט' באב מפטירין ג' דפירענותא שהם דברי שמעו חזון וסי' דש"ח ואם עשה והפטיר בשבת הראשון בפרשת דיומא תמורת דברי ירמיה מפטיר בשבת הבאה דברי ירמיה וגם שמעו מפני שהם סמוכות זה לזה [סי' תכ"ח במ"א שם]: (יא) ומשם ואילך מפטירין ז' דנחמתא שהם נחמו. יהאמר יזין. עניה סוערה. אנכי. רני עקרה. קומי אורי. שוש אביש. ואם עשה ולא קרא הפטרת והאמר יזין בשבת הקבוע לה בע' עקב יש לה תשלומין לקרותה בע' שופטים עם הפטרת אנכי דהיינו שיתחיל מתחלה עד לבסוף הפטרת אנכי וכן אם חל הפטיר אנכי בע' שופטים יש לה תשלומין לבנת הבאה לקריתה עם רני עקרה דהיינו שיתחיל מן אנכי ויקרא עד סוף רני עקרה והפטרת קומי אורי שהיא לפ' תבא יש לה תשלומין בהפטרת שוש אביש דשייכה לפ' נלבים [שם א"ר]: (יב) אין לענוח אמן בברכה ראשונה שקודם ההפטרה כשמסיימין הגאמרים באמת רק לבסוף כשמסיימין ידק שהכל ברכה אחת היא [עין לנוש סי' רפ"ד וא"ר שם]: (יג) בשבת חוה"מ פסח אין מוכירין בברכת ההפטרה משל פסח לא באמצע ולא בהתימה רק מסיים מקדש השבת לכד אבל חוה"מ סוכות שהל' בשבת מסיימין בהפטרה מקדש השבת וישראל והומנים וה"ה באמצע מוכירין של מועד כמו ביו"ט של סוכות שחל בשבת [סי' ת"ז וס"ס תרס"ג]:

דיני סדר הגבהה וגלילה.

(א) כבר נחבאר דבעמודים מותר לאחוז ערום בלי מעטפת אבל לא בס"ת ענמה אפילו כשנטל ידיו: (ב) המגביה ס"ת מראה פני כתיבת ס"ת לטעם העומדים לימינו ולשמאלו ומחזירו לפניו ולאחריו שמזוה על כל האנשים לראות הכתובים ומקדקים לראית האותיות עד שיכול לקרוחם ולכרוע ולומר וזאת התורה כו' [סי' קל"ד]: (ג) המגביה הס"ת זריך לגלול הס"ת על ג' דפין ולהנביה כנ"ל [מ"א שם]: (ד) ביום שיש ב' ס"ת אין לפחות הבני ילא יסירו המטה עד שיגללו הראשון [סי' קמ"ו]: (ה) אין לעשות משה לט"ת ומעילים מדברים יבנים בנשיבת ברא לזריך דבר הדיוט אם לא שישנה לזרמן מכמות שהיה [שם]: (ו) אבל חו"ך שבעה אף שאסור לעלית לתורה מותר להיות בעל הגבחה וגלילה [ע"ז ביו"ד סי' שס"ב]:

דיני החייבין לקריאה.

(א) אפי' הבן בשבת שקודם המילה הוא חיוב. אפי' הילד בשבת כשאשתו בריאה והולכת לביהכ"נ מחויבין לקרותו אבל אם היא חולה ואינה יכולה ליגך לזנו חיוב עד שתלך ואם הוא יום מ' לזכר ופ' לנקבה

לנקבה הוא חיוב אף שאינה הולכת דהוא זמן הבאת קרבן ואם מתה אשתו שוב אינו חיוב והמפלת בעלה חיוב אה"כ הפילה צורה שאין לנו בקראין בה: יא"ץ הוא חיוב. החתן בשבת שקודם החתונה אפילו אם החתונה אינו במקום הזה הוא חיוב בשבת שקודם הנשירה על החתונה במקום שמזמרים אורו אבל במקום שאין מזמרים אותו אינו חיוב. ואם היה ההתן סבר שהיה החתונה בשבוע זו ואה"כ נדהה החתונה יהיה בשבוע אחרת אם רוצה שיזמרו אותו שנית הוא חיוב אה"כ פ"ב לקרותו ואם לאו אינו חיוב. נער שנעשה בר מצוה בלוחו שבוע אם יש לו עירנית דיהה לכל החיובים כיון שהוא יום מיטובו הוון מן החתן שמזמרים אותו הוא שיה שדוהה ג"כ לכל החיובים ויפילו גורל והתן ביום חופתו דוהה לב"מ ואם הכ"מ אין לו עירנית אינו דוהה שום חיוב. החתן שהיה חתונתי מיום ד' ואילך הוא חיוב בשבת שאחריו ודוקא שהיא בחיר או היא בחולה. ומי שאשתו הולכת לכהנ"כ הוא קודם לחתן זה. אב ליולדת בת קודם לאבי הילד וכו'. יא"ץ קודם לאבי הילד ובשבת שאשתו הולכת לכהנ"כ אפילו לבן הוא קודם לכל החיובין הון החתן בשבת שמזמרים אותו שהוא ג"כ קודם. זה הכלל יא"ץ אחריו לכל החיובים לבד מאבי הילד קודם המילה שהיא אחריו לו: כפ' ויהי קורין המלאך הגואל ללוי יבול הלוי לקנית ילדחות כל החיובים הון מחתן שמזמרים ליחי וענר שנעשה ב"מ. שני חיובים שיים הולכין אחר כבוד התורה ובענינים אלו תלוי בדעת הסנן לדקדק בזה כפי שכלו:

דיני קריאת הפרשה שמו"ת.

אע"פ שכל התורה היינו הסדרה כילה שזמע כל אדם בניכיר הייב לקריח לעזמי בכל שבוע פ' אותו השבוע שמו"ת אפילו עטרות ודיבון וכ"כ ראונו ושמעין ואם למד הפ' ב' פעמים עם פרש"י חשוב כמו תרגום וירא שמים יש לנהוג שיקרא הפ' שמו"ת וגם פרש"י ומי שאין בידו תרגום כגון שהוא בדרך ואין בידו אלא מקרא לתוד יקרא ב"ס מקרא ואה"כ כביכא למקום שיהיה לו תרגום יקרא התרגום. מלוא מן המוכרח שיקרא אותה בכל ע"ש אחר חזות [של"ה] ויעבול אחר הקריאה [מ"א והכוונות] וייקון הפערים קודם הקריאה [של"ה] אבל אם רוצה לקרות מיום ראשון ואילך קורא ונריך לקרות כל פסוק שנים מקרא ואחד תרגום ולא יקרא כל הפרשה כולה או כל הסדרה כולה ב' פעמים ויאמר התרגום ואם היה אונס גדול בע"ש לכל הפחות ישלימנה בשבת קודם אכילה ואם לא השלים אותה כל יום השבת אעפ"כ יש לה תשלומין כל השנה עד ש"ע דהיינו שיקרא בש"ע כל הפרשיות שלא השלים עדיין שמו"ת [סי' רפ"ה] ואחר הקריאה שנים מקרא ואחד תרגום יקרא ההפסדה של אותה פרשה וברבע פרשיות או בשבת ר"ח או כשחל ר"ח ביום א' דהוי הפסדה מאר חודש יאמר ההפסדה בקוראין בלבוך:

בהניע הש"ן על הבימה מניח הס"ת על השולחן ופוחת ואומר:

הון וְנַעֲזֹר וְיִגְן וְיִוָּשִׁיעַ לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ וְנֶאֱמַר אָמֵן: תַּכַּל הַבּוֹ גְדֹל לְאַלְהֵינוּ: יְתֵנָּה כְּבוֹד לַתּוֹרָה בְּהֵן קָרַב. יַעֲמֹד (רבי פלוני בר פלוני) הַבְּהֵן: בְּרוּךְ שְׁנַתְן הַתּוֹרָה לְעַבְדֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִדְשָׁתוֹ: תּוֹרַת יי הַמִּיטָה מְשֻׁבֶת נִפְשֵׁי עַדוּת יי נְאֻמָּה מִחֲבִימַת פְּתִי: פְּקוּדֵי יי יִשְׂרָיִם מְשֻׁמְחֵי לֵב מְצֻנֶת יי בְּרָה מְאִירַת עֵינַיִם: יי עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן יי יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים דְּרַבּוֹ אֲמַרַת יי צְרִיפָה מְגֵן הוּא לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ:

קהל וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּי אֱלֹהֵיכֶם תִּיִם בְּלִבְכֶם הַיּוֹם:

יחד מלך בשם הקריאה באישה וביורה כאלו עומד עתה מתח בנתחית הכ בני לקבל התורה גודל כשרי ולהיפך מוכו ר"ל מנאר כוה"ק וכ"א וכיאר המכרך יתן כלנו הודאה חתית כששחפ פזומה ה"ה (הכ"י על בנין התקנו כוה"ק ונעט כוכבו חיי פוש:

סדר ברכות התורה

תיכף כשקורין אותו יעמוד במקומו וילך בזריזות. ובהליכתו יאמר: מְשֻׁבֵי אַחֲרַיָּה נְרוּצָה הַבִּיאֵי הַגְּלָה תְּדַרְוֵי נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בָּךְ: לְשֵׁם יְחִוֵד קוֹדֶשׁא בְּרִיָּה הוּא וּשְׂבִינְתָה עַל יְדֵי תְּהוּא טְמִיר וְנַעֲלֵם בְּשֵׁם קָל יִשְׂרָאֵל:

סדר ברכת התורה

ספולה לתורה יאחי כנחתי ידיו ביריבות התורה פ"ו משה כל כית . יקודם הנדבס פותח הכסד : וזוה הפסוק
בזריך להתחיל בו ויבדק ספ"ח ויאמר כלה עץ חיים היא למחויקים בה וסופך פניו לזד שמאל ומנכך בקול רם :

בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְּבַרֵךְ :

קהל בְּרוּךְ יְיָ הַמְּבַרֵךְ לְעוֹלָם וָעֶד : וחזור המברך

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִלֵּךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּתֵּר בָּנֵנוּ מִכָּל הָעַמִּים

וְנָתַן לָנוּ אֵת תּוֹרָתוֹ : בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה :

כשמתחיל הקובץ להיות ידו במאלית מהס"ת יהבאר ימינו לבדס אוחוס בס"ת כל זמן
הקריאה . וגם הוא יקרא בלחש עם הקובץ מלה כמלה . ואחר הקריאה גולל ומנכך :

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִלֵּךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת

וַחַיֵּי עוֹלָם נִמְעַ בְּתוֹכֵנוּ : בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה :

יזהר לעשות אמן ויבדלי אחרי המברכים עה"ת ועולה לו כאילו בירך הכרסה בעלמו ויבליס חבטון
המאה ברבות מה סחסר י"ב מכל התפלה כנכרת התורה וברכות הממטיר כשעניה אמן ככוונה :
כמנהג חזון עונה אמן קודם שיתחיל לקרות כדי שיבינו הקהל ויבטעו כשיתחיל לקרות (בל"ס) .

כי שברך לעולה לתורה :

מי שברך אבותינו אברהם יצחק ויעקב הוא יברך את (פב"ס) בעבור שעלה לכבוד

הקיום לכבוד התורה לכבוד השבת (ליו"ט לכבוד הרגל) . (לריה ויו"ט לכבוד יום הריון)

ובשכר זה הקדוש ברוך הוא ישמרהו ויצילהו מכל צרה וצוקה ומכל גגע ומחלה וישלח

ברכה והצלחה בכל מעשה ידיו (ליו"ט ויו"ט לעלות הרגל) . (לריה ויו"ט ויבקהו ויחממהו

לחיים טובים בזה יום הריון) עם כל ישראל אחיו . ונאמר אמן :

ליולדת מי שברך אבותינו אברהם יצחק ויעקב הוא יברך את האשה היולדת

(פב"ס) ואת בנה הנולד (לנקה ואת היורה הנולדה) לה במזל טוב (לנקה ויקרא שמה

בישראל פב"ס) בעבור שעלה נדר לצדקה . בשכר זה יגדלו (לנקה ויגדלו) (לנקה ויגדלו) (לנקה ויגדלו)

(ו) דחפה ולמעשים טובים . ונאמר אמן :

לחולה מי שברך אבותינו אברהם יצחק ויעקב משה ואהרן דוד ושלמה הוא ירפא

את החולה (לנקה החולנית) (פב"ס) בעבור (שפב"ס) נדר מתנה בעבורו (פעבורה) בשכר

זה הקדוש ברוך הוא ימלא רחמים עליו להחלימו ולרפאוהו ולהחיותו (עליה

להחלימה ולרפאותה ולהחיותה) וישלח לו יצה"ה (מהרה רפואה שלמה מן השמים

דר"מ"ח אבריו (אבריה) ושם"ה נידיו (גידיה) בתוך שאר חילי ישראל רפואת הנפש ירפואת

הגוף ובשבת אומר , אבל בריח ייריב אסילו בשבת אין לומר זה שבת היא מליעוק ירפואה קריבה

לבא) השתא בעגלא יבזמן קריב . ונאמר אמן :

אם נד מלוס (נד י"ג כנס יום אחד) עולה לתורה (אחר שבירך ברכה אחת) יאחד אביו :

בְּרוּךְ שֶׁפָּטַרְנִי מִעֲנָשׁוֹ שְׁלֹזָה :

כיונת הכרס שפטרני י"מ במנכך על זה כהנו הוא פטור מפתס בלא יענש כעון האב . וכשהנו נענש על
ידו כוב האב נענש פ"ו כח"ס חז"ל כל מי שחטיו נענש על ידו אין מכניסין אותו במחלתו של הקב"ה ולכן האב
מנכך במפתס נפטר מענשו של זה . וי"מ הכוונה בעד עתה ביה מחויב להניב כמות ואם מתברל כמנוכו הוא
נענש פ"ו . וכן אמרו במדרש ויגדלו הנערים אמר ר"ע לריך אדם לטפל כננו עד י"ג כנס מכאן וילריך לריך שאלמר
כרוך שפטרני כו' . ופ"י בלו דועס לרניס כהוא גדול שקודס לזס לא היו מעלין אותו לקרות בתורה לכן כהנו שניכך
מענשו ברסס זו . וימין האב על כ' הפירושיס כהזרנו (כ"ח) :

ברכת הגומל

ארבעה ריבויס להודות . יורדי היס כשעלו ממנו לגמרי . והולכי מדבריות כשיגיעו לישוב . ומי שהיס
חנות כנית האכוריס על ספקי נפשות ולא מהלרס לגמרי . ומי שהיס חולה כמכה של חלל שיש כס סנה . או כחולי
כמוטל

שמואל במטה יותר מג' ימים וחזר לכרכיו לגמרי. וכימנך וכל החיים יודוך סלה. *חכום יסורים יום *מדבר. ועבדיו נהגו לכרך כל מי שבעשה לו נס כגון שסלג גליו כותל או ניול מדריכת סוד ונניחותיו או שמד אריס כיער למדפו. או כאו פליו גביס ובודדו לילא וניול מהס. ועמוד אחר שקראו אותו לתורה וכיך ברכה שניס. וכיך:

**ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם הגומל לתביים טובות
שגמלקני כל טוב:**

והקהל עונים מי שגמלקה כל טוב הוא יגמלקה כל טוב סלה:

נכון שלא לאחר שלשה ימים. וכדיענד מנך עד המשה ימים (ג"ע):

אחר הקריאה יאמר תני קדיש וענו אותו כעונה שליכה כי עניית הקדיש אחר הקריאה והלמוד הוא מעולם יותר שמתקדש בהס הגדול בקריאת התורה וככותה יקרב קן פדותו וימכר לגאול ויכיה בהס שלם במהרה בימינו. אין נעבות מפות לפ"ת מדברים ישנים שבעשה בהס דבר אחר לנודך כדיוט ודוקח כמות בהן אבל אה שניה לורתן ושכה מהן כני אחר שרי. חס גדל א' כל המעיל הוא פשתן וכלד אחר הוא משי' אין לריך להסוך המשי גלד ס"ח: הגולל ס"ח יעמידנו כנגד התפר. אין המפסיר מתחיל עד שיגמרו לגלול הכ"ח: וככ' וה' שאומרים יכי לאן אינו נריך להמתין ענ הגולל: כיום שיש ס"ח לא ילקו ראשונה עד שכבר הניחו הבטיס. ומניחין הבטיס קודם הקדיש כדי שיאמרו הקדיש על שתיכן ובאר דיני גלילה פיין כשי"פ א"ח:

כשמגביה הספר תורה לריך להראות הכתב לעס ויאמר זה:

**זאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל על פני יי ביד משה:
עין חיים היא לפחזיקים ביה ותומקיה מאשר: דרכיה דרכי נעים וכל
נתיבותיה שלום: ארץ ימים בימינה בשמארה עשר וכבוד: יי חפץ למען
צדקו יגדיש תורה ויאדיר:**

כשעה שהוא גולל המפה כס"ת יאמר פסוק לך ה' הגדולה עד לכל לראש ואח"כ יאמר זה. יהי רצון מלפניה יי אלהינו ואלהינו שנתגוללו בקמיה על סדוקיה ונתתנהג עם קניה בכות טובה ותכנס להם לפנים משורת הרין:

סדר ברכות ההפטרה

קודם קריאת ההפטרה ואחר. שגמר הגולל יכרך המפסיר ברכה זו:

**ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר בחר בנביאים
טובים ורצה בדבריהם הנאמרים באמת ברוך אתה יהוה הבורח
בתורה ובמשה עבדו ובישראל עמו ובנביאי האמת וצדק:**

מפסירין בכניא מענין הפרשה:

כבייסי המפסיר ההפטרה לא יכלה מלפניו הספר האמר ההפטרה מתוכו עד אחר שיגמור הכרכות שלאחריה כיהיה גראה במנך על ההפטרה שאמר מתוך הספר. וטוב שיהיה כשאר פתוח ועכ"פ אין לסלק הספר משס לגמרי' אין לענות חמן אחר שכל דבריו אמת ולדק אלא לכסוף האל הנאמן וכו' שהוא כיום ברכה זו שפותחת בכרוך ומסיימת בכרוך והג' ברכות האחרים רחס. שמתנו. על התורה. מוהמין בכרוך ואין פותחין בכרוך קליו ברכה כפמטוב להכרתה. וטוב שלא לעשות הספק כבייס אמת ולדק רק לומר כתיבס החת נתמן אהס טו' (ש"א):

המפסיר יכרך ברכות אהרונות:

**ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם. צור כל העולמים. צדיק בקל
הדורות. האל הנאמן האומר ועשה. המדבר ומקום. ששל דבריו אמת וצדק.
נאמן אתה הוא יי אלהינו ונאמנים דבריה. ודבר אהד מדבריה אהור לא
ישוב ריקם כי אל מלך נאמן ורחמן אתה: ברוך אתה יי האל הנאמן בקל דבריו:**

בראשית א

1 וְהָאָרֶץ הַיְתוּדָה וְהַיַּבֵּשֶׁת עַל־פְּנֵי תְהוֹמוֹת אֱלֹהִים 2
 מִרְחַפֶּת עַל־פְּנֵי הַמַּיִם׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים וְהָאֹר וַיְהִי־
 3 אֹר׃ וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת־הָאֹר כִּרְטוּב וַיִּבְרָא אֱלֹהִים בֵּין־
 4 הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ׃ וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ
 5 עֵרָב לַיְלָה וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם אֶחָד׃ פ
 6 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי קוֹצֵעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי מִבְדִּיל בֵּין־
 7 מַיִם לְמַיִם׃ וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־הַרְקִיעַ וַיִּבְרָא בֵּין הַמַּיִם
 8 אֶשֶׁר מִתַּחַת לַרְקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֶשֶׁר מֵעַל לַרְקִיעַ וַיְהִי־
 9 כֵן׃ וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַרְקִיעַ שָׁמַיִם וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר
 יוֹם שֵׁנִי׃ פ
 10 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְוּוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל־מַקְוֹם
 11 אֶחָד וְתֵרָאֵה הַבְּשֵׁלָה וַיְהִי־כֵן׃ וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַבְּשֵׁלָה
 12 אָרֶץ וּלְמַקְוֵה הַמַּיִם קֶמֶח וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּרְטוּב׃
 13 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשֵׂא הָאָרֶץ דְּשֵׂא עֵשֶׂב מִכָּל־עֵץ הָעֵץ
 14 פְּרִי עֵשֶׂה פְרִי לְמִינֵהוּ אֶשֶׁר וְרַעֲדוּבוּ עַל־הָאָרֶץ וַיְהִי־כֵן׃
 15 וַתִּזְעַא הָאָרֶץ דְּשֵׂא עֵשֶׂב מִכָּל־עֵץ הָעֵשֶׂב וְעֵץ הָעֵשֶׂב
 16 פְּרִי אֶשֶׁר וְרַעֲדוּבוּ לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּרְטוּב׃
 17 וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם שְׁלִישִׁי׃ פ
 18 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹדֶת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין־
 19 הַיָּם וּבֵין הַיַּבֵּשֶׁת וְהִיוּ לְאֹתוֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וּשְׁנָיִם׃
 20 וַיְהִי לְמְאֹדֶת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַאֲרִיךְ עַל־הָאָרֶץ וַיְהִי־כֵן׃
 21 וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־שְׁנֵי הַמְּאֹדֶת הַגְּדֹלִים אֶת־הַמְּאֹדֶת
 22 הַגְּדֹלָה לְמַמְשַׁלֵּת הַיּוֹם וְאֶת־הַמְּאֹדֶת הַקָּטָן לְמַמְשַׁלֵּת
 23 הַלַּיְלָה וְאֵת הַקּוֹבְקִים׃ וַתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בְּרָקִיעַ־
 24 הַשָּׁמַיִם לְהַאֲרִיךְ עַל־הָאָרֶץ׃ וּלְמַשֵּׁל בֵּינָם וּבִלְבִילָהּ׃
 25 וּלְהַבְדִּיל בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּרְטוּב׃
 26 וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם רִבְעִי׃ פ
 27 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם שֶׁרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יַעֲוֹפֵף׃
 28 עַל־הָאָרֶץ עַל־פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמַיִם׃ וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת־
 29 הַתַּיִגָּם הַגְּדֹלִים וְאֵת כָּל־נֶפֶשׁ הַחַיָּה הַרְמֹשֶׁת אֶשֶׁר
 30 שֶׁרָצוּ הַמַּיִם לְמִינָם וְאֵת כָּל־עוֹף כָּנָף לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא־
 31 אֱלֹהִים כִּרְטוּב׃ וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ׃
 32 וּמִלֵּא אֶת־הַמַּיִם בְּחַיִּים וְהָעוֹף יִרְבַּח בְּאָרֶץ׃ וַיְהִי־עֶרֶב
 33 וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם חַמִּישִׁי׃ פ
 34 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּזְעַא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ כְּהִמָּה׃
 35 וּכְמֵשׁ וּמִתּוֹרְאֶרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי־כֵן׃

כתיב

וְהָאָרֶץ הַיְתוּדָה וְהַיַּבֵּשֶׁת עַל־פְּנֵי תְהוֹמוֹת אֱלֹהִים
 מִרְחַפֶּת עַל־פְּנֵי הַמַּיִם וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים וְהָאֹר וַיְהִי־
 אֹר וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת־הָאֹר כִּרְטוּב וַיִּבְרָא אֱלֹהִים בֵּין־
 הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ
 עֵרָב לַיְלָה וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם אֶחָד

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי מִבְדִּיל
 בֵּין מַיִם לְמַיִם וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־הַרְקִיעַ וַיִּבְרָא
 בֵּין הַמַּיִם אֶשֶׁר מִתַּחַת לַרְקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֶשֶׁר
 מֵעַל לַרְקִיעַ וַיְהִי כֵן וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַרְקִיעַ שָׁמַיִם
 וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְוּוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל־
 מְקוֹם אֶחָד וְתֵרָאֵה הַבְּשֵׁלָה וַיְהִי כֵן וַיִּקְרָא
 אֱלֹהִים לַבְּשֵׁלָה אָרֶץ וּלְמַקְוֵה הַמַּיִם קֶמֶח וַיֵּרָא
 אֱלֹהִים כִּרְטוּב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשֵׂא הָאָרֶץ
 דְּשֵׂא עֵשֶׂב מִכָּל־עֵץ הָעֵץ פְּרִי עֵשֶׂה פְרִי לְמִינֵהוּ
 אֶשֶׁר וְרַעֲדוּבוּ עַל־הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן וַתִּזְעַא
 הָאָרֶץ דְּשֵׂא עֵשֶׂב מִכָּל־עֵץ הָעֵשֶׂב וְעֵץ הָעֵשֶׂב
 פְּרִי אֶשֶׁר וְרַעֲדוּבוּ לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּרְטוּב
 וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שְׁלִישִׁי

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹדֶת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם
 לְהַבְדִּיל בֵּין הַיָּם וּבֵין הַיַּבֵּשֶׁת וְהִיוּ לְאֹתוֹת
 וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וּשְׁנָיִם וַיְהִי לְמְאֹדֶת
 בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַאֲרִיךְ עַל־הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן
 וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־שְׁנֵי הַמְּאֹדֶת הַגְּדֹלִים אֶת־
 הַמְּאֹדֶת הַגְּדֹלָה לְמַמְשַׁלֵּת הַיּוֹם וְאֶת־הַמְּאֹדֶת
 הַקָּטָן לְמַמְשַׁלֵּת הַלַּיְלָה וְאֵת הַקּוֹבְקִים וְאֵת
 הַשָּׁמַיִם לְהַאֲרִיךְ עַל־הָאָרֶץ וּלְמַשֵּׁל בֵּינָם
 וּבִלְבִילָהּ וּלְהַבְדִּיל בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ
 וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּרְטוּב וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר
 יוֹם רִבְעִי

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם שֶׁרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה
 וְעוֹף יַעֲוֹפֵף עַל־הָאָרֶץ עַל־פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמַיִם
 וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת־הַתַּיִגָּם הַגְּדֹלִים וְאֵת כָּל־
 נֶפֶשׁ הַחַיָּה הַרְמֹשֶׁת אֶשֶׁר שֶׁרָצוּ הַמַּיִם לְמִינָם
 וְאֵת כָּל־עוֹף כָּנָף לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּרְטוּב
 וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ וּמִלֵּא
 אֶת־הַמַּיִם בְּחַיִּים וְהָעוֹף יִרְבַּח בְּאָרֶץ וַיְהִי־עֶרֶב
 וַיְהִי בֹקֶר יוֹם חַמִּישִׁי

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּזְעַא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ
 כְּהִמָּה וּכְמֵשׁ וּמִתּוֹרְאֶרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי כֵן

ויעש אלהים את חזית הארץ למינה נתת הבהמה
 למינה ואת כל רמש האדמה למינהו וירא
 אלהים כי טוב ויאמר אלהים לעשית אדם
 בצלמנו כדמותנו וירדו ברגת הים ובעוף
 השמים ובבהמה ובכל הארץ ובכל הרמש
 הרמש על הארץ וברא אלהים את האדם
 בצלמו בצלם אלהים ברא אתו זכר ונקבה
 ברא אתם ויברך אתם אלהים ויאמר להם
 אלהים פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשה
 ורדו ברגת הים ובעוף השמים ובכל חיה
 הרמשה על הארץ ויאמר אלהים הנה נתתי
 לכם את כל עשב זרע זרע אשר על פני כל
 הארץ ואת כל העץ אשר בו פרו עץ זרע זרע
 לכם יהיה לאכלה ובכל חזית הארץ ובכל עוף
 השמים ובכל רמש על הארץ אשר בו נפש
 חיה את כל ירק עשב לאכלה ויהי כן וירא
 אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאוד ויהי
 ערב ויהי בקר יום הששי

ויכולו השמים והארץ וכל לבתם וינכל אלהים
 ביום השביעי מלאכתו אשר עשה וישבת
 ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה
 ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אותו
 כי בו עבדת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים
 לעשות

אלה תולדות השמים והארץ כיבראם ביום
 עשית יהוה אלהים ארץ ושמים וכל עוץ
 השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה טרם
 תצמוח כי לא המטיר יהוה אלהים על הארץ
 ואדם אין לעבוד את האדמה ואד יעלה מן
 הארץ והשקה את כל פני האדמה ויער יהוה
 אלהים את האדם עפר מן האדמה ויפח נאפו
 נשמות חיים ויהי האדם לנפש חיה וישל יהוה
 אלהים גן בעדן מקדם וישם שם את האדם
 אשר יצר ויצמוח יהוה אלהים מן האדמה
 כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל ועץ החיים
 בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע ונחר יצא מעדן
 להשקות את הגן וכושם יפרד והיה לארבעה
 ראשים שם האחד פישון הוא הסבב את כל
 ארץ החזיה אשר שם הזהב וזהב הארץ
 הוא טוב שם הבדלח ואבן השיהם ושם הנחר
 השני גיזון הוא הסובב את כל ארץ כוש ושם
 הנחר השלישי חילקל הוא הנלך קדמת אשר

ויעש אלוים את
 חזית הארץ למינה ואת הבהמה למינה ואת כל רמש
 האדמה למינהו וירא אלהים כרמוב: ויאמר אלוים
 בעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו ברגת הים ובעוף
 השמים ובבהמה ובכל הארץ ובכל הרמש הרמש על
 הארץ: ויברא אלוים ואת האדם בצלמו בצלם אלוים
 ברא אתו זכר ונקבה ברא אתם: ויברך אתם אלוים
 ויאמר להם אלוים פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשה
 ורדו ברגת הים ובעוף השמים ובכל חיה הרמשה על
 הארץ: ויאמר אלוים הנה נתתי לכם את כל עשב
 זרע אשר על פני כל הארץ ואת כל העץ אשר
 בו פרו עץ זרע זרע לכם יהיה לאכלה: ולכל חיה הארץ
 ולכל עוף השמים ולכל ירמש על הארץ אשר בו נפש
 חיה את כל ירק עשב לאכלה ויהי כן: וירא אלוים
 את כל אשר עשה והנה טוב מאד ויהי ערב ויהי
 בקר יום הששי: פ

ויקלו השמים והארץ וכל לבתם: וינכל אלוים ביום
 השביעי מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל
 מלאכתו אשר עשה: ויברך אלוים את יום השביעי
 ויקדש אותו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלוים
 לעשות: פ רביעי. (שני למחרת).

אלה תולדות השמים והארץ כיבראם ביום עשית יהוה
 אלוים ארץ ושמים: וכל עוץ השדה טרם יהיה בארץ
 וכל עשב השדה טרם יצמח כילא המטיר יהוה אלוים
 על הארץ ואדם אין לעבוד את האדמה: ואד יעלה מן
 הארץ והשקה את כל פני האדמה: ויער יהוה אלוים
 את האדם עפר מאדמה ויפח נאפו נשמות חיים ויהי
 האדם לנפש חיה: וישל יהוה אלוים מן האדמה
 יצא את האדם אשר יצר: ויצמוח יהוה אלוים מן האדמה
 כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל ועץ החיים בתוך הגן
 ועץ הדעת טוב ורע: ונחר יצא מעדן להשקות את הגן
 ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים: ושם האחד פישון
 הוא הסבב את כל ארץ החזיה אשר שם הזהב: והנה
 הארץ היא טוב שם הבדלח ואבן השיהם: ושם הנחר
 השני גיזון הוא הסובב את כל ארץ כוש: ושם הנחר
 השלישי חילקל הוא הנלך קדמת אשר

והנהר הרביעי הוא פרת ויקח יהוה אלהים את האדם וינזוהו בגן עדן לעבדה ולעמרה ויצו יהוה אלהים על האדם לאמר מכל עץ הגן אכל תאכל ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכרך ממנו מות תמות ויאמר יהוה אלהים לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו ויצר יהוה אלהים כוזב האדמה כל חיות השדה ואת כל עוף השמים ויבא אל האדם לראות מה יקרא לו ויבא אשׁר יקרא לו האדם נפש חיה והוא שׁמו ויקרא האדם שׁמות לכל הבהמה וכל עוף השמים וככל חיות השדה ובאדם לא מילא עזר כנגדו ויפגל יהוה אלהים תרדמה על האדם וישן ויקח אחת מלעצתיו ויסגר בשר חזתה ויבן יהוה אלהים את העצב אשר לקחו מן האדם כאשה ויבאה אל האדם ויאמר האדם זאת הפעם עלים מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש נקחה זאת על כן יעזוב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד והיו שניהם ערום האדם ואשתו ולא יתבששו והנחש היה ערום מכל חיות השדה אשר עשה יהוה אלהים ואמר אל האשה אף כי אמר אלהים לא תאכלו מכל עץ הגן ותאמר האשה אל הנחש מפרי עץ הגן לאכל ומפרי העץ אשר בתוך הגן אמר אלהים לא תאכלו ממנו ולא תועו בו כי תמותו ויאמר הנחש אל האשה לא מות תמותו כי ידע אלהים כי ביום אכלכם כי ביום אכלכם ממנו ונתקחו עיניכם ותראו את האשה כי טוב העץ למאכל וכי תצאו היא לעינים ותחמד העץ להשׁכיל ותאכל ותחמד גם לאישה עמה ויאכל והשׁקפה עיני שניהם וראו כי עירום הם והתפרו עלה האלה ויעשו להם חזרת וישמעו את קול יהוה אלהים מתהלך בגן ברוח היום ויחבא האדם ואשתו מפני יהוה אלהים בתוך עץ הגן ויקרא יהוה אלהים אל האדם ויאמר לו איכה ויאמר את קכר שלמעת בגן ואינני כיר עירם אנכי ואחבא ויאמר מי הנני כך כי עירם אתה הכוזב העץ אשר צויתך לבבלתי אכל ממנו אכלת ויאמר האדם האשה אשר נתת עמדי הוא נתנה לי מן העץ ואכל

והנהר הרביעי
 הוא פרת: ויקח יהוה אלהים את האדם וינזוהו בגן עדן
 לעבדה ולעמרה ויצו יהוה אלהים על האדם לאמר מכל
 עץ הגן אכל תאכל: ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל
 ממנו כי ביום אכרך ממנו מות תמות: ויאמר יהוה אלהים
 לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו: ויצר
 יהוה אלהים מן האדמה כל חיות השדה ואת כל עוף
 השמים ויבא אל האדם לראות מה יקרא לו וכל אשר
 יקרא לו האדם נפש חיה הוא שמו: ויקרא האדם שמות
 לכל הבהמה ולעוף השמים וכל חיות השדה לא
 מצא עזר כנגדו: ויפגל יהוה אלהים תרדמה על האדם
 וישן ויקח אחת מלעצתיו ויסגר בשר חזתה: ויבן יהוה
 אלהים ואת העצב אשר לקח מן האדם לאשתו ויבאה
 אל האדם: ויאמר האדם זאת הפעם עלים מעצמי ובשר
 מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש נקחה זאת: על כן
 יעזוב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר
 אחד: והיו שניהם ערום האדם ואשתו ולא יתבששו: ו
 הנהש היה ערום מכל חיות השדה אשר עשה יהוה
 אלהים ויאמר אל האשה אף כי אמר אלהים לא תאכלו
 מכל עץ הגן: ותאמר האשה אל הנחש מפרי עץ הגן
 לאכל: ומפרי העץ אשר בתוך הגן אמר אלהים לא
 תאכלו ממנו ולא תועו בו כי תמותו: ויאמר הנחש אל
 האשה לא מות תמותו: כי ידע אלהים כי ביום אכלכם
 ממנו ונתקחו עיניכם ותראו את האשה כי טוב ורע:
 ותראו את האשה כי טוב העץ למאכל וכי תצאו היא לעינים
 ותחמד העץ להשׁכיל ותאכל ותחמד גם לאישה עמה
 ויאכל: והשׁקפה עיני שניהם וראו כי עירום הם והתפרו
 עלה האלה ויעשו להם חזרת וישמעו את קול יהוה אלהים
 מתהלך בגן ברוח היום ויחבא האדם ואת אשתו מפני
 יהוה אלהים ויאמר לו איכה: ויאמר את קכר
 שמי עיני בגן ואינני כיר עירם אנכי ויאמר מי הנני כך
 כי עירם אתה הכוזב העץ אשר צויתך לבבלתי אכל
 ממנו אכלת: ויאמר האדם האשה אשר נתת עמדי
 היא נתנה לי מן העץ ואכל:

יאמר יהוה אלהים לאשה כוה זאת עשית ותאמר
האשה הנחשי השיאני ואכל והוא אלהים אל
הנחשי כי עשית זאת ארור אתה מכל הבהמות
ומכל היות השדה על גזונך הלך ועפר האכל
כל ימי חיך ואיבה אטית בינך ובין האשה ובין
זרעך ובין זרעה הוא ישופך ראעי ואתה תשופנו
עקב: אך האשה אמר הרבה הרבה
ארבה עלבונך והרנך בעלצם תלדי בנים ואל אישך
תשוקתך והוא ימטיל בך ולאדם
אמר כי שמיעת לקול אשתך ותאכל מן העץ אשר
צויתך לאאמר לא תאכל ממוני ארורה האדמה
בעבורך בעינין האכלנה כל ימי חיך וקוץ ודרדר
תצמיח לך ואכלת את עשב השדה בעלת אפך
האכל לחם עד שופך אך האדמה כי ממוני
לקוחת כי עפר אתה ואל עפר תשוב ויקר
האדם שם אשתו חוה כי הוא היהת אם כל חי
ויעש יהוה אלהים לאדם וכאשתו כתנות עור
וילבשם

ויאמר יהוה אלהים הן האדם היה כאחד ממנו
לדעת טוב ורע ועתה הן ישכחו ידו ויבטח גם מעץ
החיים ואכלו וחי לעלם וישכחוהו יהוה אלהים
מוזן ערן לעבד את האדמה אשר לקח משם
ויגרש את האדם וישכן מקדם לגן עדן
הטברים ואת הלני החרב המתהפכת לשמר
את דרך עץ החיים והאדם
ידע את חוה אשתו והזר ותלך את קץ ותאמר
קולתי אישי את יהוה ותספ ללדת את אחיו את
הבכ ויהי הבכ רעה צאן וקין היה עבד אדמה
ויהי מקין ימים ויבא קין מפרי האדמה מנוחה
ליהוה והבכ הביא גם הוא מוכרות צאנו ומחנות
וישע יהוה אל הבכ ואל מנוחתו ואל קין ואל
מנוחתו לא שעה ויהי לקין מאד ויפכו פליו
ויאמר יהוה אל קין למה חרד לך ולמה נפכו
פניך הבוא אם היטיב שאת ואם לא היטיב לנחת
חטאת רבץ ואליך תשוקתו ואתה תמטיל בו
ויאמר קין אל הבכ אחיו ויהי בהיותם בשדה
ויקם קין אל הבכ אחיו ויהרגוהו ויאמר יהוה אל
קין אי הבכ אחיך ויאמר לא ידעתי הטימו
אחיו אנכי ויאמר מה עשית כול דמי אחיך
לעקים אכי מין האדמה ועתה ארור אתה מין
האדמה אשר פלעת את פיה לקחת את דמי אחיך
מידך כי תעבד את האדמה לא תספ תת כחה לך וע

ויאמר יהוה אלהים לאשה
מה זאת עשית ותאמר האשה החמש השיאני ואכל
ויאמר יהוה אלהים אל הנחש כי עשית זאת ארור אתה
מכל הדבקים ומכל תנת השדה על פונך תלך ועפר
תאכל כל ימי חייך: ואיבה אטית בינך ובין האשה
ובין זרעך ובין זרעה הוא ישופך ראש ואתה תשופנו
עקב: אך האשה אמר הרבה הרבה
עצבונך ותלך בעצב תלדי בנים ואל אישך תשוקתך
והוא ימטיל בך: ולאדם אמר כי שמעת
לקול אשה ותאכל מן העץ אשר צויתך לאמר לא
תאכל ממנו ארורה האדמה בעבורך בעינין האכלנה
כל ימי חייך וקוץ ודרדר תצמיח לך ואכלת את עשב
השדה: פועת אסיד תאכל לחם עד שופך אל האדמה
כי ממנה לקחת אתה עפר ואל עפר תשוב: ויקרא
האדם שם אשתו חוה כי הוא היהת אם כל חי:
וישע יהוה אלהים לאדם ולאשתו פתנות עור
וילבשם: פ חסוי (רכיעי למחוס)

ויאמר יהוה אלהים הן האדם היה כאחד ממנו לדעת
טוב ורע ועתה הן ישכחו ידו ולקח גם מעץ החיים ואכל
וחי לעלם: וישלחו יהוה אלהים מקד עדן לעבד את
האדמה אשר לקח משם: ויגרש את האדם וישכן מקדם
לגן עדן ואת הטברים ואת הלני החרב המתהפכת לשמר
את דרך עץ החיים: אך האדם ידע את חוה
אשתו ותרד ותלך את קין ותאמר קולתי אישי את יהוה:
ותספ ללדת את אחיו את הבכ ויהי הבכ רעה צאן וקין
יהי עבד אדמה: ויהי מקין ימים ויבא קין מפרי האדמה
מנוחה ליהוה: והבכ הביא גם הוא מוכרות צאנו
ומחנות וישע יהוה אל הבכ ואל מנוחתו ואל קין ואל
מנוחתו לא שעה ויהי לקין מאד ויפכו פליו ויאמר יהוה
אל קין למה חרד לך ולמה נפכו פניך: תלא אם היטיב
שאת ואם לא היטיב לנחת חטאת רבץ ואליך תשוקתו
ואתה תמטיל בו: ויאמר קין אל הבכ אחיו ויהי בהיותם
בשדה ויקם קין אל הבכ אחיו ויהרגוהו: ויאמר יהוה אל
קין אי הבכ אחיך ויאמר לא ידעתי הטימו אחי אנכי:
ויאמר מה עשית לקול דמי אחיך לעקים אכי מין האדמה
ועתה ארור אתה מין האדמה אשר פלעת את פיה לקחת
את דמי אחיך מידך: כי תעבד את האדמה לא תספ תת
כחה לך וע

ונד היתה בארץ ויאמר קין אכל יהוה גידול עיני
 מנשוא הן גרשת אתי היום מעל פני האדמה
 ומפניך אסתר והייתי על נדב בארץ והיה כלמינא
 יהרגני ויאמר לו יהוה לכן כל הרג קין שבעהים
 יקם וישב יהוה לכהן את לבנותי הכות אתו כל
 מינאו ויצא קין מלפני יהוה וישב בארץ נוד קדמת
 עדן וידע קין את אשתו והרה והכד את הנוך
 ויהי בנה עיר ויקרא שם העיר כשם בני הנוך
 ויולד לחנוך את עירד ועירד ילד את מוזיאאל
 ומוזיאאל ילד את מתושאל וכוותשאל ילד את
 למך ויקח לו למך שתי נשים שם האחת עדה
 ושם השנית צלה ותלד עדה את יבל הוא היה
 אבי ישב אהל ומקנה ושם אחיו ויבט הוא היה
 אבי כל תפש כנור ועוגב וצלה גם הוא ילדה את
 הובל קין לטש כל זרש נחשת וכרוכל ועוזות
 הובל קין נעמה ויאמר למך לנשוי עדה וצלה
 שמוען קובי נשי למך האונה אמרה בי איש הרגתי
 לפלעי וילד לחברתי כי שבעהים יקם קין ולמך
 שבעים ושיבעיה וידע אדם עוד את אשתו ותלד
 בן והקרא את שמו שת כי שת לו אלהים זרע
 אהר היות הבל כי הרגו קין וכלית גם הוא ילד
 בן ויקרא את שמו אנוש אז הויולד לקרא בשם
 יהוה
 וזה ספר הולדה אדם
 ביום ברא אלהים אדם בדמות אלהים עשה
 אותו זכר ונקבה טראם ויברך אתם ויקרא את
 שמום אדם ביום הבראם ויהיו אדם שלשים ומאה
 שנה ויולד בדמותו כלכלמו ויקרא את שמו שת
 ויהיו ימי אדם אחריו הולידו את שת שכמד
 מאת שנה ויולד בנים ובנות ויהיו כל ימי אדם
 אשר חי השע מאות שנה ושלושים שנה
 ויחיו שית חמושי שלים ומאת
 שנה ויולד את אנוש ויהיו שית אחריו הולידו את
 אנוש שבע שלים ושמונה מאות שנה ויולד בנים
 ובנות ויהיו כל ימי שת שיתם עשרה עשר
 והשע מאות שנה וימת ויחיו אנוש
 השעים שנה ויולד את קינן ויהיו אנוש אחריו
 הולידו את קינן חמושי עשרה שנה ושימונה
 מאות שנה ויולד בנים ובנות ויהיו כל ימי אנוש
 חמושי שנים ותשע מאות שנה
 וימת ויחיו קינן שבעים שנה
 ויולד את מהלכלאל ויהיו קינן אחריו הולידו
 את מהלכלאל ארבעים שנה ושמונה מאות שנה

ונד תרעה בארץ: ויאמר קין אל יהוה גדול
 עיני מנשוא: הן גרשת אתי היום מעל פני האדמה ומפניך
 אסתר ותהי נעונד בארץ והיה כל מינאו יהרגני: ויאמר
 לו יהוה לכן כל הרג קין שבעהים יקם ושם יהוה לקין
 אשת לבולתי הכות אתו כל מינאו: ויאמר קין מלפני יהוה
 ושכב בארץ נוד קדמת עדן: וידע קין את אשתו ותהרר
 ותלד את חנוך ויהי בנה עיר ויקרא שם העיר כשם בני
 חנוך: ויולד לחנוך את עירד ועירד ילד את מוזיאאל
 ומוזיאאל ילד את מתושאל ומתושאל ילד את למך:
 ויקח לו למך שתי נשים שם האחת עדה ושם השנית
 צלה: ותלד עדה את יבל והאדה אבי ישב אהל ומקנה:
 ושם אחיו ויבל הוא היה אבי כל תפש כנור ועוגב: ועלה
 גם הוא ילדה את הובל קין למש כל הרש נחשת וכרוכל
 ועוזות הובל קין נעמה: ויאמר למך לנשוי עדה ועלה
 ישמעון קול נשוי למך האונה אמרה בי איש הרגתי לפלעי
 וילד לחברתי כי שבעהים יקם קין ולמך שבעים ושבעה:
 וידע אדם עוד את אשתו ותלד בן והקרא את שמו שת
 כי שת לו אלהים זרע אהר תחת הבל כי הרגו קין: ולשת
 גם היא ילדה בן ויקרא את שמו אנוש או התלד לקרא
 בשם יהוה: ס שי והקמר הולדת אדם ביום ברא
 אלהים אדם בדמות אלהים עשה אותו: וקר ונקבה בראם
 ויברך אתם ויקרא את שמם אדם ביום הבראם: ויהיו
 אדם שלשים ומאת שנה ותלד בדמותו בעלמו ויקרא
 את שמו שת ויהיו ימי אדם אחריו הולידו את שת שמנה
 מאת שנה ותלד בנים ובנות: והיה קול ימי אדם שתי
 השע מאות שנה ושלושים שנה וימת: ס והיה
 שית חמושי שלים ומאת שנה ויולד את אנוש: והיה שית
 אחריו הולידו את אנוש שבע שלים ושמונה מאות שנה
 ותלד בנים ובנות: והיה קול ימי אדם שתיים ושע
 השע ותלד את קינן: והיה אנוש אחריו הולידו את קינן
 חמושי עשרה שנה ושמונה מאות שנה ותלד בנים ובנות:
 והיה קול ימי אנוש חמושי שלים ותשע מאות שנה
 וימת: ס והיה קינן שבעים שנה ותלד את מהלכלאל:
 והיה קינן אחריו הולידו את מהלכלאל ארבעים שנה ושמונה
 מאות שנה

וילד בנים ובנות ויהיו כל ימי קינן עשר שנים
 ותשע מאות שנה וימת ^{ויהי}
 מהלכלכל חמש שנים וששים שנה וילד את ירד
 ויהי מהלכלכל אחרי הולידו את ירד שלשים שנה
 ושמונה מאות שנה וילד בנים ובנות ויהיו כל ימי
 מהלכלכל חמש ותשעים שנה ושמונה מאות שנה
 וימת ^{ויהי ירד ששים ושנים שנה}
 ומאת שנה וילד את חנוך ויהי ירד אחרי
 הולידו את חנוך שמונה מאות שנה וילד בנים
 ובנות ויהיו כל ימי ירד ששים ושנים שנה והשע
 מאות שנה וימת ^{ויהי חנוך חמשי}
 וששים שנה וילד את מתושלח ויתהלך חנוך
 את האלהים אחרי הולידו את מתושלח שלש
 מאות שנה וילד בנים ובנות ויהי כל ימי חנוך
 חמשי וששים שנה ושלוש מאות ^{שנה}
 ויתהלך חנוך את האלהים ואינו כי לקח אתו
 אלהים ^{ויהי מתושלח שבע}
 ושמונים שנה ומאת שנה וילד את למך ויהי
 מתושלח אחרי הולידו את למך ששים ושמונים
 שנה ושבע מאות שנה וילד בנים ובנות ויהיו
 כל ימי מתושלח תשע וששים שנה ותשע מאות
 שנה וימת ^{ויהי למך שדנים}
 ושמונים שנה ומאת שנה וילד בן ויקרא את
 שמו נח לאמר זה יחמנו מבעשנו ומועצבון ידנו
 מן האדמה אשר אררה יהוה ויהי למך אחרי
 הולידו את נח חמשי ותשעים שנה וחמשים מאת
 שנה וילד בנים ובנות ויהי כל ימי למך שבע ותעלת
 שנה ושבע מאות שנה וימת ^{ויהי}
 נח בן חמשי מאות שנה וילד נח את שם ארד
 חם ואת יפת ויהי כי החל האדם לרב על פני
 האדמה ובנות ילדו להם ויראו בני האלהים את
 בנות האדם כי טבת הנה ויקחו להם נשים מכל
 אשר בחרו ויאמר יהוה לא ידון רוחי באדם
 כלעלם בשגם הוא בשר והיו ימיו מאה ועשרים
 שנה הנפלים היו בארץ בימים ההם וגם אחרי
 כן אשר יבאו בני האלהים אל בנות האדם וילדו להם
 המה הגברים אשר מעולם אנשי השם
 וירא יהוה כי רבה רעת האדם בארץ וכל יעל
 מוחשיבת לבו רק רע כל היום וינחם יהוה כי
 עשה את האדם בארץ ויחטעב אכל לבו
 ויאמר יהוה אמוזה את האדם אשר בראתי
 מעל פני האדמה מאדם עד בהמה עד רמש

וילד בנים ובנות: ויהיו בלזמי קינן עשר 14
 שנים ותשע מאות שנה וימת: ם ויהי מהלכלכל 15
 חמש שנים וששים שנה וילד את ירד: ויהי מהלכלכל 16
 אחרי הולידו את ירד שלשים שנה ושמונה מאות שנה
 וילד בנים ובנות: ויהיו בלזמי מהלכלכל חמש ותשעים 17
 שנה ושמונה מאות שנה וימת: ם ויהי ירד ששים 18
 ושנים שנה ומאת שנה וילד את חנוך: ויהי ירד אחרי 19
 הולידו את חנוך שמונה מאות שנה וילד בנים ובנות:
 ויהיו בלזמי ירד ששים וששים שנה ותשע מאות שנה 20
 וימת: ם ויהי חנוך חמשי וששים שנה וילד 21
 את מתושלח: ויתהלך חנוך את האלהים אחרי הולידו 22
 את מתושלח שלש מאות שנה וילד בנים ובנות: ויהי 23
 בלזמי חנוך חמש וששים שנה ושלוש מאות שנה:
 ויתהלך חנוך את האלהים ואינו קינן אתו 24
 אלהים: ם שמי: ויהי מתושלח שבע ושמונים 25
 שנה ומאת שנה וילד את למך: ויהי מתושלח אחרי 26
 הולידו את למך ששים ושמונים שנה ושבע מאות שנה
 וילד בנים ובנות: ויהיו בלזמי מתושלח תשע וששים 27
 שנה ותשע מאות שנה וימת: ם ויהי למך שדנים 28
 ושמונים שנה ומאת שנה וילד בן: ויקרא את שמו נח
 לאמר זה יחמנו מבעשנו ומועצבון ידנו מן האדמה 29
 אשר אררה יהוה: ויהי למך אחרי הולידו את נח חמש 30
 ותשעים שנה וחמש מאות שנה וילד בנים ובנות: ויהי 31
 בלזמי למך שבע ושבעים שנה ושבע מאות שנה
 וימת: ם ויהי נח בן חמשי מאות שנה וילד 32
 נח את שם את חם ואת יפת: ויהי כיהתל האדם לרב:
 על פני האדמה ובנות ילדו להם: ויראו בניה האלהים
 את בנות האדם כי טבת הנה ויקחו להם נשים מכל אשר
 בחרו: ויאמר יהוה לא ידון רוחי באדם לעלם בשגם הוא
 בשר: והיו ימיו מאה ועשרים שנה: הנפלים היו בארץ 34
 בנים והם גם אחרהו אשר יבאו בני האלהים אל
 בנות האדם וילדו להם המה הנפלים אשר מעולם
 אנשי השם: ם ויהי
 וירא יהוה כי רבה רעת האדם בארץ וכל יעל 35
 לבו רק רע כל היום: וינחם יהוה כי עשה את האדם 36
 בארץ ויחטעב אל לבו: ויאמר יהוה אמוזה את האדם 37
 אשר בראתי מעל פני האדמה מאדם עד בהמה עד
 רמש

ויהי ירד ששים ושנים שנה ותשע מאות שנה וימת: ם ויהי חנוך חמשי וששים שנה וילד את מתושלח: ויתהלך חנוך את האלהים ואינו כי לקח אתו אלהים: ם שמי: ויהי מתושלח שבע ושמונים שנה ומאת שנה וילד את למך: ויהי מתושלח אחרי הולידו את למך ששים ושמונים שנה ושבע מאות שנה ותשע מאות שנה וימת: ם ויהי למך שדנים ושמונים שנה ומאת שנה וילד בן: ויקרא את שמו נח לאמר זה יחמנו מבעשנו ומועצבון ידנו מן האדמה אשר אררה יהוה ויהי למך אחרי הולידו את נח חמש ותשעים שנה וחמשים מאת שנה וילד בנים ובנות: ויהי כל ימי למך שבע ותעלת שנה ושבע מאות שנה וימת: ם ויהי נח בן חמשי מאות שנה וילד נח את שם ארד חם ואת יפת ויהי כי החל האדם לרב על פני האדמה ובנות ילדו להם ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טבת הנה ויקחו להם נשים מכל אשר בחרו ויאמר יהוה לא ידון רוחי באדם כלעלם בשגם הוא בשר והיו ימיו מאה ועשרים שנה הנפלים היו בארץ בימים ההם וגם אחרי כן אשר יבאו בני האלהים אל בנות האדם וילדו להם המה הגברים אשר מעולם אנשי השם: ם ויהי וירא יהוה כי רבה רעת האדם בארץ וכל יעל מוחשיבת לבו רק רע כל היום וינחם יהוה כי עשה את האדם בארץ ויחטעב אל לבו ויאמר יהוה אמוזה את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה מאדם עד בהמה עד רמש

ועד עוף השמים כי נחמדתי כי עשיתם ונחן
כוננא חן בעיני יהוה

אכלה תכרות נחן נחן איש צדיק תמים היה בדרהו
את האלהים התהלך נחן ויולד נחן שלשה בנים
את שם את חם ואת יפת והשלות הארץ כפני
האלהים והמלאה הארץ חמס וירא אלהים את
הארץ והנה נשחתה כי השחית כל בשר את
דרבו עכל הארץ ויאמר אלהים לנח

קץ כל בשר בא לפני כי מלאה הארץ חמס מפניהם
והנני משחיתם את הארץ עשה כך תבד עיני
גפר קחם תעשה את התבה וכפרת אתה מבית
ומחוץ בכפר וזה אשר תעשה אתה שלש מאות
אמה ארך התבה וחמשים אמה רחבה ושלושים
אמה קומתה צהר תעשה לתבה ואכל אמה תכלנה

מכלמלכה ופתח התבה בצדה העיים תחתים שלים
ושלעים תעשה ואני הנני כביא את המבול מים
על הארץ לשחית כל בשר אשר בו רווח חיים
ותחת השמים כל אשר בארץ יולע והקבוצתי
את בריתי אתך ובאת אל התבה אתה ובניך
ואשתך ונשי בניך אתך ומכל הרוי מכל בשר
שנים מוכל תביא אל התבה להחיות אתך זכר

גקבה יהיו בהעוף למינדה ומן הבהמה למינה
מכל רמש האדמה למינדה שנים מכל יבא
אלך להחיות ואתה קח כך מכל מאכל אשר
יאכל ואספת אלך ויהיה כך ובהם לאכלה ויעש
נחן ככל אשר צוה אותו אלהים כן עשה ויאמר
יהוה לנחן בא אתה וכל ביתך אל התבה כי

אתך ראיתי צדיק לפני בדור הזה מוכב
הבהמה הטהורה תקח כך שבעה שבעה איש
ואשתו ומן הבהמה אשר לא טהרה הוא שנים
איש ואשתו גם מעוף השמים שבעה שבעה
זכר ולקבה לחיות זרע על פני כל הארץ כי

לימים עוד שבעה אנכי ממטיר על הארץ
ארבעים יום וארבעים לילה ומחיתי את כל היקום
אשר עשיתי מעל פני האדמה ויעש נחן ככל אשר
צוהו יהוה ונחן בן שש מאות שנה והמבול היה
מים על הארץ ויבא נחן ובניו ואשתו ונשי בניו
אתו אל התבה מפני מי המבול מן הבהמה
הטהורה ומן הבהמה אשר איננה טהרה
ומן העוף וכל אשר רמש על האדמה שנים
שנים באו אל נחן אל התבה זכר ולקבה

כאשר צוה אלהים את נחן ויהי כשבעת הימים

וערעף השמים כי נתמתי פי עשיתם: ונה
מצא חן בעיני יהוה: פ

אלה תולדת נחן נחן איש צדיק תמים היה בדרתיו את
האלהים התהלך נחן ויולד נחן שלשה בנים את שם
את חם ואת יפת: ותשחת הארץ לפני האלהים ותמלא
הארץ חמס: וירא אלהים את הארץ והנה נשחתה כר
השחית כל בשר את דרכו על הארץ: ס ויאמר
אלהים לנחן קץ כל בשר בא לפני כרמלאה הארץ חמס

מפניהם והנני משחיתם את הארץ: עשה לך תבת עצי
גפר קחם תעשה את התבה וכפרת אתה מבית ומחוץ
בכפר: וזה אשר תעשה אתה שלש מאות אמה ארך
התבה וחמשים אמה רחבה ושלושים אמה קומתה: צהר
תעשה לתבה ואל אמה תכלנה מלמעלה ופתח התבה

בצדה תשים תחתים שנים ושלושים תעשה: ואני הנני
מביא את המבול מים על הארץ לשחית כל בשר אשר
בו רוח חיים ממתחת השמים כל אשר בארץ ינוע: והקמתי
את דברי אתך ובאת אל התבה אתה ובניך ואשתך
ונשי בניך אתך: ומכל הרוי מכל בשר שנים מכל תביא

אל התבה להחיות אתך זכר ונקבה יקח: מהעוף למינדה
ומן הבהמה למינה מכל רמש האדמה למינדה שנים
מכל יבא אלך להחיות: ואספת כך מכל מאכל אשר
יאכל ואספת אלך ויהיה כן ובהם לאכלה: ויעש נחן ככל
אשר צוה אותו אלהים כן עשה: ויאמר יהוה לנחן בא אתה

וקבוצתי אל התבה כראתך ראיתי צדיק לפני בדור
הזה: מכל ובהמה הטהורה תקח לך שבעה שבעה
איש ואשתו ומן הבהמה אשר לא טהרה הוא שנים איש
ואשתו גם מעוף השמים שבעה שבעה זכר ונקבה לחיות
זרע על פני כל הארץ: כי לימים עוד שבעה אנכי ממטיר
על הארץ ארבעים יום וארבעים לילה ומחיתי את כל

היקום אשר עשיתי מעל פני האדמה ויעש נחן ככל אשר
צוהו יהוה: ונחן בן שש מאות שנה והמבול היה מים
על הארץ: ויבא נחן ובניו ואשתו ונשי בניו אל
התבה מפני מי המבול: מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה
אשר איננה טהרה ומן העוף כל אשר רמש על האדמה
שנים שנים באו אל נחן אל התבה זכר ונקבה כאשר צוה

אלהים את נחן: ויהי לשבעת הימים

ומי המבול היו על הארץ בשנת שש מאות שנה
 לחיי נח בחדש השני בשבעה עשר יום לחדש
 ביום הזה נבקעו כל מעינות הדום רבה וארבעת
 השמים נפתחו ויהי הגשם על הארץ ארבעים
 יום וארבעים לילה בעצם היום הזה באנוז וישם
 ויחייפת בני נח ואשת נח ושלשת נשי בני אדם אכל
 התבה המה וכל החיה למינה וכל בהמה למינה וכל הרמש
 הרמש על הארץ למינה וכל העוף למינהו
 כל צפור כל כנף ויבאו אל נח אל התבה שנים
 טעם כוכל הבשר אשר בו רוח חיים והבאים
 זכר ונקבה מכל בשר באו כאשר צוה אדוני
 אלהים ויסגר יהוה בעדו ויהי המבול ארבעים
 יום על הארץ וירבו המים וישאו את התבה
 והרם מעל הארץ ויגברו המים וירבו מאד על
 הארץ ותכר התבה על פני המים והמים גברו
 מאד מאד על הארץ ויכסו כל ההרים הגבוהים
 אשר תחת כל השמים חמש עשרה אמה
 מכמעלה גברו המים ויכסו ההרים וגוע כל
 בשר הרבט על הארץ בעוף ובבהמה ובחיה
 ובכל השרץ השרץ על הארץ וכל האדם כל
 אשר נשמת רוח חיים וימיו מכל אשר בחינה
 מותו וימוז את כל היקום אשר על פני האדמה
 מאדם עד בהמה עד רמש ועד עוף השמיים
 וימוז מן הארץ וישאר אך נח ואשר אתו בתבה
 ויגברו המים על הארץ חמשים ומאת יום
 ויזכר אלהים את נח ואת כל החיה ואת ככל
 הבהמה אשר אתו בתבה ויעבר אלהים רוחו
 על הארץ וישבו המים ויסכרו מעינות הדום
 וארבת השמים ויכלא הגשם מן השמים וישב
 המים מעל הארץ הלך ושוב ויחסרו המים
 מקצה חמשים ומאת יום ותלח התבה בחדש
 השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט
 והמים היו הלך וחסרו עד החדש העשירי
 בעשירי באחד לחדש נרא ראשי ההרים ויהי
 מקץ ארבעים יום ויפתח נח את זכרון התבה
 אשר עשה וישלח את הערב ויילא יילא ושוב
 עד יבשת המים מעל הארץ וישלח את היונה
 מאתו לראות הקלו הינה מעל פני האדמה וילא
 מצאה היונה מנוח לכף רגלה ותשב אליו אכל
 התבה כי מים על פני כל הארץ וישלח ידו ויקחה
 ויבא אתה אליו אכל התבה ויחל עוד שבעת ימים
 ימים אחרים ויסף שלח את היונה מן התבה

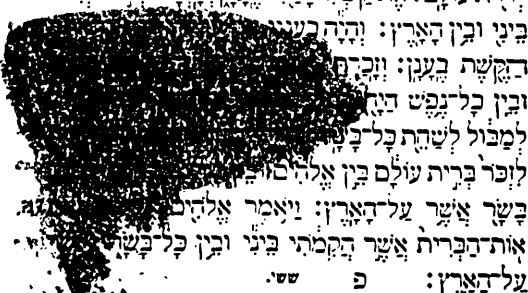
ומי המבול היו על-10
 הארץ: בשנת שש מאות שנה לחדש השני 11
 בשבעה עשר יום לחדש ביום הזה נבקעו כל מעינות 12
 תהום רבה וארבת השמים נפתחו: ויהי הגשם על הארץ 13
 ארבעים יום: וארבעים לילה: בעצם היום הזה באנוז וישם 14
 ותם ויפת בני נח ואשת נח ושלשת נשי בני אדם אכל-
 התבה: המה וכל החיה למינה וכל בהמה למינה וכל 15
 הרמש הרמש על הארץ למינהו וכל העוף למינהו כל 16
 צפור כל כנף ויבאו אל נח אל התבה שנים מעל 17
 הבר אשר בו רוח חיים: ותבאים זכר ונקבה מכל בשר 18
 באו כאשר צוה אדוני אלהים ויסגר יהוה בעדו ויהי המבול 19
 ארבעים יום על הארץ וירבו המים וישאו את התבה 20
 והרם מעל הארץ: ויגברו המים וירבו מאד על הארץ 21
 ותלך התבה על פני המים: ותמיו גברו מאד מאד על- 22
 הארץ ויכסו כל ההרים הגבוהים אשר תחת כל השמים: 23
 חמש עשרה אמה מלמעלה גברו המים ויכסו ההרים: 24
 ויגוע כל בשר ירמש על הארץ בעוף ובבהמה ובחיה 25
 ובכל השרץ השרץ על הארץ וכל האדם: כל אשר 26
 נשמת רוח חיים באפיו מכל אשר בבתבה מתו: וימח 27
 את כל היקום ואשרי על פני האדמה מאדם עד בהמה 28
 עד רמש ועד עוף השמים וימרו מן הארץ וישאר אך- 29
 נח ואשר אתו בתבה: ויגברו המים על הארץ חמשים 30
 ומאת יום: ויזכר אלהים את נח ואת כל החיה ואת 31
 כל הבהמה אשר אתו בתבה ויעבר אלהים רוח על- 32
 הארץ וישבו המים: ויסכרו מעינות תהום וארבת השמים 33
 ויכלא הגשם מן השמים: ויגשבו המים מעל הארץ הלך 34
 ושוב ויחסרו המים מקצה חמשים ומאת יום: ותלח 35
 התבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי 36
 אררט: ותמיו היו הלך ויחסרו עד החדש העשירי 37
 בעשירי באחד לחדש נרא ראשי ההרים: ויהי מקץ 38
 ארבעים יום ויפתח נח את חלון התבה אשר עשה: 39
 וישלח את הערב ויצא וצאושוב עד יבשת המים מעל 40
 הארץ: וישלח את היונה מאתו לראות הקלו הינה מעל 1
 פני האדמה: ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה ותשב 2
 אליו אל התבה ברמים על פני כל הארץ וישלח ידו 3
 ויקחה ויבא אתה אליו אל התבה: ויחל עוד שבעת ימים 4
 אחרים ויסף שלח את היונה מן התבה:

והנא אליו הינה למה לירב והנה עלה זיה לרף
 בניה וידע נח כי קבו המים מעל הארץ ויחזק
 עוד שבעת ימים אחרים ויטלח את היורה
 וכל יספה טוב אליו עוד ויהי באחת ושש מאות
 שנה בראשון באחד לחדש: וירבו המים מעל
 הארץ ויסר נח את מוכסה התבה וירא והנה
 וירבנני האדמה ובחדש השני בשבעה ועשרים
 יום בלחש יבטה הארץ וידבר
 אלהים אל נח לאמר לא מן התבה אתה ואשתך
 ובניך ונשי בניך אתך כל החיה אשר אתך מכל
 בשר בעוף ובבהמה ובכל הרמש הרמש על
 הארץ הוצא אתך ושרצו בארץ ופרו ורבו על
 הארץ ויציא נח ובניו ואשתו ונשי בניו אתו כל
 החיה כל הרמש וכל העוף כל רומש על
 הארץ למשפחותיהם יצאו מן התבה ויבן נח
 מזבח ליהוה ויקח מכל בהמה הטהרה ומכל
 העוף הטהור ויעל עלת במזבחו וירח יהוה את
 ריח הניחוח ויאמר יהוה אל לבו לא אסף לקבל
 עוד את האדמה בעבור האדם כי יצר לב
 האדם רע מנעריו ולא אסף עוד להכות את
 כל חי כאשר עשיתי עד כל ימי הארץ זרע
 וקציר וקר וחם וקיץ וזרח ויום ולילה לא
 ישבתו ויכרך אלהים את נח ואת בניו ויאמר
 להם פרו ורבו ומלאו את הארץ ומוראכם
 וחיתכם יהיה על כל חיה הארץ ועל כל עוף
 השמים ככל אשר הרמש האדמה ובכל דגי
 הים בידכם נתנו כל רמש אשר הוא חי לכם
 יהיה לאכלה כירק עשב נתתי לכם את כל
 אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו ואך את דמם
 לנפש תיכם אדרש מיד כל חיה אדרשו ומיד
 האדם מיד איש אחיו אדרש את נפש האדם
 שפי דם האדם בדם דמו ישפך כי בעלם אלהים
 עשה את האדם ואתם פרו ורבו שרצו הארץ
 ורבו בה ויאמר אלהים
 אל נח ואל בניו אתו לאמר ואני הנני מקים
 את בריתי אתכם ואת זרעכם אחריכם ואת
 כל נפש החיה אשר אתכם בעוף בבהמה
 ובכל חיה הארץ אתכם מכל יצא התבואה
 לכל חיה הארץ והקמתי את בריתי אתכם
 ולא יכרת כל בשר עוד ממי המבוטל וכל
 יהיה עוד מבוטל לשחת הארץ ויאמר אלהים
 זאת אות בריתי אשר אני נותן ביני וביניכם

ותבא אלי 11
 הינה לעת ערב והנה עלה היות מרף בקצה ידע נח כי
 קבו המים מעל הארץ ויחל עוד שקעת ימים אחרים 12
 וישלח את היתבה ולא יספה שוב אליו עוד ויהי באחת 13
 ושש מאות שנה בראשון באחד לחדש חרבו המים
 מעל הארץ ויסר נח את מוכסה התבה וירא והנה 14
 חרבו פני האדמה ובחדש השני בשבעה ועשרים יום 15
 לחדש יבשה הארץ: ס יבשי ידבר אלהים אל 16
 נח לאמר: צא מן תבה אתה ואשתך ובניך ונשי בניך 17
 אתך: כל החיה אשר אתך מכל בשר בעוף ובבהמה 18
 ובכל הרמש הרמש על הארץ הוצא אתך ושרצו בארץ 19
 ופרו ורבו על הארץ: ויצא נח ובניו ואשתו ונשי 20
 בניו אתו: כל החיה כל הרמש וכל העוף כל רומש 21
 על הארץ למשפחותיהם יצאו מן התבה: ויבן נח 22
 מזבח ליהוה ויקח מכל הבהמה הטהרה ומכל 23
 העוף הטהור ויעל עלת במזבח: וירח יהוה את 24
 הניחוח ויאמר יהוה אל לבו לא אסף לקבל עוד את 25
 האדמה בעבור האדם כי יצר לב האדם רע מנעריו 26
 ולא אסף עוד להכות את כל חי כאשר עשיתי: עד 27
 כל ימי הארץ וירע ויקציר וקר וחם וקיץ וזרח ויום ולילה 28
 לא ישבתו: ויברך אלהים את נח ואת בניו ויאמר להם 29
 פרו ורבו ומלאו את הארץ: ומוראכם וחיתכם יהיה 30
 על כל חיה הארץ ועל כל עוף השמים ככל אשר 31
 הרמש האדמה ובכל דגי הים בידכם נתנו: כל רמש 32
 אשר הוא חי לכם יהיה לאכלה כירק עשב נתתי לכם 33
 את כל: אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו: ואת 34
 דמכם לנפשתיכם אדרש מיד כל חיה אדרשו ומיד 35
 האדם מיד איש אחיו אדרש את נפש האדם: שפי 36
 דם האדם בדם דמו ישפך בני בעלם אלהים עשה 37
 את האדם: ואתם פרו ורבו שרצו בארץ ורבו 38
 בה: ס ויאמר אלהים אל נח ואל בניו אתו 39
 לאמר: ואני הנני מקים את בריתי אתכם ואת זרעכם 40
 אחריכם: ואת כל נפש החיה אשר אתכם בעוף 41
 בבהמה ובכל חיה הארץ אתכם מכל יצא התבואה 42
 לכל חיה הארץ: והקמתי את בריתי אתכם ולא 43
 יכרת כל בשר עוד ממי המבוטל ולא יחיה עוד מבוטל 44
 לשחת הארץ: ויאמר אלהים ואת אות בריתי אשר 45
 אני נותן ביני וביניכם

ובין כל נפש חיה אשר אתכם לדרת עולם

לדרת עולם: אתקשרי נתי בעני והיתה לאות ברית 13
 ביני ובין הארץ: והיה כעניי וזכרתי 14
 הקשת בענן: וזכרתי 15
 ובין כל נפש חיה: למבול לשהת כל נפש 16
 לזכר ברית עולם בין אלהיכם ובין כל נפש חיה 17
 אשר על הארץ: ויאמר אלהים 18
 אותהברית אשר תקמתי ביני ובין כל נפש חיה 19
 על הארץ: פ 20

ובין כל נפש חיה אשר אתכם לדרת עולם
 את קשתי נתתי בענן והיתה לאות ברית ביני
 ובין הארץ והיה בענני ענן על הארץ וזכרתי
 הקשת בענן וזכרתי את בריתי אשר ביני
 וביניכם ובין כל נפש חיה בכל בשר ולא יהיה
 עוד המים למבול לשהת כל בשר והיתה
 הקשת בענן וראיתייה לזכר ברית עולם בין
 אלהים ובין כל נפש חיה בכל בשר אשר
 על הארץ ויאמר אלהים אפ לא זאת אודת
 הברית אשר תקמתי ביני ובין כל בשר אשר
 על הארץ

ויהי בני נח היצאים מן ההבה שם וזם ויפת
 וזם הוא אבני נועץ שביטה אלה בני נח ומאלה
 נפלה כל הארץ ויחל נח איש האדמה ויטע
 כרם וישת מן היין וישכר ויתגל בתוך אהלה
 וירא זם אבני נועץ את ערות אביו ויגד לשני
 אחיו בוזף ויקח שם ויפת את השמלה ושימו
 על שכם שניהם ויכבו אחזנית ויכסו את ערות
 אביהם ופניהם אחזנית וערות אביהם לא ראו
 וייקץ נח מיניו וידע את אשר עשה לו בנו הקטן
 ויאמר ארור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו
 ויאמר ברוך יהוה אלהי שם ויהי כנען עבד
 לבנו יפת אלהים כיפת וישכן באהלו שם
 ויהי כנען עבד לבנו ויחי נח אחר המבול שלש
 מאות שנה וחמשים שנה ויהי כל ימי נח הטע
 מאות שנה וחמשים שנה וימת

ואלה תולדות בני נח שם חם ויפת ויולדו להם
 בנים אחר המבול בני יפת גמר ומגוג ומדי ויון
 ותכל ומשך ותירס ובני גמר אשכנז וריפתי
 ותגרמה ובני יון אבישה ותרשיש כתיס ודלניס
 מאכלה נפרדו איי הגוים בארצותם איש ללשון
 למשפחתם בגויהם ובני חם כוש ומצרים ופוט
 וכנען ובני שם סבא וחזיילה וסבתה ורעמה
 וסבתכא ובני רעמה שבא ודדן וכוש ילד את
 גמרד הוא החל להיות גבר בארץ הוא היה
 גבר ציד לפני יהוה עלכן יאמר בגמרד גבור
 ציד לפני יהוה ותהי ראשית ממלכתו בגבל
 וארך ואכד וכלנה בארץ סענר מן הארץ
 ההוא ילא אשור ויבן את נינוה ואת רובבות
 עליה ואת ככוז ואת רסן בין נינוה ובין ככוז
 הוא העיר הגדולה ומצרים ילד את לודים ואת
 עלמים ואת להבים ואת נפתחים ואת פתריסים

ויהיו בגרמה היצאים מן ההבה שם וזם ויפת 18
 הוא אבני כנען: שלשה אלה בגרמה ומאלה נפלה כל- 19
 הארץ: ויחל נח איש האדמה ויטע כרם: וישת מן 20
 היין וישכר ויתגל בתוך אהלה: וירא חם אבני כנען 21
 את ערות אביו ויגד לשני אחיו בוזף ויקח שם ויפת 22
 את השמלה ושימו על שכם שניהם ויכבו אחזנית 23
 ויכסו את ערות אביהם ופניהם אחזנית וערות אביהם
 לא ראו: וייקץ נח מיניו וידע את אשר עשה לו בנו 24
 הקטן: ויאמר ארור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו: 25
 ויאמר ברוך יהוה אלהי שם יהי כנען עבד לבנו: 26
 ויאמר אלהים כיפת וישכן באהלו שם ויהי כנען עבד לבנו: 27
 ויהי נח אחר המבול שלש מאות שנה וחמשים 28
 שנה: ויהי פתרימה תשע מאות שנה וחמשים 29
 שנה וימת: פ

ואלה תולדות בגרמה שם חם ויפת ויולדו להם בגים 1
 אחר המבול: בני יפת גמר ומגוג ומדי ויון והכל ומשך 2
 ותירס: ובני גמר אשכנז וריפתי ותגרמה: ובני יון 3
 אבישה ומרשיש כתיס ודלניס: מאכלה נפרדו איי הגוים 4
 בארצותם איש ללשון למשפחתם בגויהם: ובני חם כוש 5
 ומצרים ופוט וכנען: ובני כוש סבא וחזיילה וסבתה 6
 ורעמה וסבתכא ובני רעמה שבא ודדן וכוש ילד את 7
 גמרד הוא החל להיות גבר בארץ: הוא היה גבור ציד 8
 לפני יהוה עלכן יאמר בגמרד גבור ציד לפני יהוה: 9
 ותהי ראשית ממלכתו בגבל וארך ואכד וכלנה בארץ 10
 השער: מן הארץ ההוא ילא אשור ויבן את נינוה ואת 11
 רובבות עליה ואת ככוז ואת רסן בין נינוה ובין ככוז היא 12
 העיר הגדולה: ומצרים ילד את לודים ואת עלמים 13
 ואת להבים ואת נפתחים ואת פתריסים

ואת כסלולים אשר יצאו משם פלשתים ואת
כפתרים וכוונן יכר את יצידן

ובנוסיו ואת האמרי ואת
הכני ואת הסניני ואת
הדתי ואחר נפלו
וכוונני כוידן
אלה סדמה ועמרה
לשע אלה בני חם למשפחתם
וארצתם בגויהם ולשם

הוא בני עבר אחי יפת הגדול
ועילם ואשור וארפכשד וכור וארם
וכנען ארם עוין וחול וגתר ומש וארפכשד
ולד את שלח ושלח יכר את עבר וכל עבר
ילד שני בנים שם האחד פלג כי נימיו נפלגה
הארץ ושם אחיו יקטן ויקטן יכר את אלמווד
ואת שלח ואת חצרומות ואת ירזו ואת הדורם
ואת אוול ואת דקלה ואת עובל ואת אננימאל
ואת שבה ואת אופר ואת חוילה ואת יעב
כל אלה בני יקטן ויהי מושבם ממושא באנה
ספרה הר הקדם בארצתם לגויהם אלה מושפזות
לכלטותם בארצתם בגויהם ומאכלת נפרדו
בני חם לתולדתם בגויהם ומאכלת נפרדו
הגוים בארץ אחר הכובל

ויהי כל הארץ עיפה אחת ודברים אחדים ויהי
בלשעם מקדם וימלאו בקלה בארץ שלער
וישבו שם ויאמרו איש אל רעהו הגנה לגנה
לבנים ולערפה לשרפה ותהי להם הלכנה
לאבן והחומר היה להם לחומר ויאמרו הגנה
ובנה לנו עיר ומגדל אשר בשמים ונלטה כל שם
פן נפויץ על פני כל הארץ וירד יהוה לראות
את העיר ואת המגדל אשר בנו בני האדם
ויאמר יהוה הן עם אחד ועיפה אחת לכלם
וזה החלם לעשות ועתה לא יבלר מהם כל
אשר יבנו לעשות הבה נרדה ונבלה שם שפתם
אשר לא ישמעו איש שפת רעהו ויפץ יהוה
אדם מושם על פני כל הארץ ויחדלו לבנות
העיר על כן קרא שמה בבבל כי שם בבל
יהוה עיפת כל הארץ ומשם הפיצם יהוה

על פני כל הארץ
אלה תולדת שם שם בן מאת שנה ויוכל ארת
ארפכשד שנתים אחר המבול ויהי שם אחרי
הוכי'ו את ארפכשד חמש מאות שנה ויולד בנים

ואת כסלולים

אשר יצאו משם פלשתים ואת כפתרים: ס וכוונן
ילד את צידן בכור ואת חת: ואת הנוסיו ואת האמרי

ואת הנרנשי: ואת החני ואת הערקי ואת הסניני: ואת-
הארודי ואת הצמרי ואת החמתי ואחר נפצו משפחות

הכנעני: ויהי גבול הכנעני מצידן באכה גררה עד
ענה באכה סדמה ועמרה וארמה ובבים עד לשע:

אלה בגויהם למשפחתם ולשנתם בארצתם
בגויהם: ס ולשם ילד גסדוא אבי כל-בגר

עבר אחי יפת הגדול: בני שם עילם ואשור וארפכשד
ולד וארם: ובני ארם עוין וחול וגתר ומש: וארפכשד

ילד את-שלח ושלח ילד את-עבר: ולעבר ילד שני
בנים שם האחד פלג כי בנימו נפלגה הארץ ושם אחיו

יקטן: ויקטן ילד את-אלמווד ואת-שלח ואת-חצרומות
ואת-דורה: ואת-הדורם ואת-אוול ואת-דקלה: ואת-עובל

ואת-אננימאל ואת-אקימאל ואת-שבה: ואת-אופר ואת-חוילה ואת-
יעב כל-אלה בני יקטן: ויהי מושבם ממושא באכה

ספרה הר הקדם: אלה בני-שם למשפחתם ולשנתם
בארצתם לגויהם: אלה משפחת בגויהם לתולדתם

בגויהם ומאכלת נפרדו הגוים בארץ אחר המבול: פ שבעי
ויהי כל-הארץ שפה אחת ודברים אחדים: ויהי בגוים

מקדם וימלאו בקעה בארץ שנער וישבו שם: ויאמרו
איש אל-רעהו הבה נלכנה לבנים ונשרפה לשרפה

ויהי להם הלכנה לאבן ויהחמר הוה להם לחמר: ויאמרו
הבה ונבנה לנו עיר ומגדל וראשו בשמים ונעשה לנו

שם פן נפויץ על-פני כל-הארץ: וירד יהוה לראות את-
העיר ואת-המגדל אשר בנו בני האדם: ויאמר יהוה

הן עם אחד ושפה אחת לכלם וזה החלם לעשות ועתה
לא יבצר מהם כל אשר יבנו לעשות: הבה נרדה ונבלה

שם שפתם אשר לא ישמעו איש שפת רעהו: ויפץ
יהוה אתם משם על-פני כל-הארץ ויחדלו לבנות העיר:
על-כן קרא שמה בבבל כי שם שפת כל-
הארץ ומשם הפיצם יהוה על-פני כל-הארץ: פ
אלה תולדת שם שם בן מאת שנה ויולד את ארפכשד
שנתים אחר המבול ויהי שם אחרי הולדתו את ארפכשד
חמש מאות שנה ויולד בנים

ובנות וארפכשד חי חבוש
 ושכשים שנה ויולד את שלח ויחי ארפכשד
 אחרי הולידו את שלח שלש שנים וארבע מאות
 שנה ויולד בנים ובנות ויולד חי
 שלשים שנה ויולד את עבר ויחי עבר אחרי
 הולידו את עבר שלש שנים וארבע מאות שנה
 ויולד בנים ובנות ויחי עבר ארבע
 ושלשים שנה ויולד את פלג ויחי עבר אחרי
 הולידו את פלג שלשים שנה וארבע מאות
 שנה ויולד בנים ובנות ויחי פלג
 שלשים שנה ויולד את רעו ויחי רעו אחרי
 הולידו את רעו תשע שנים ומאתים שנה
 ויחי רעו עשרים
 ושלושים שנה ויולד את שרוג ויחי רעו אחרי
 הולידו את שרוג שבע שנים ומאתים שנה
 ויולד בנים ובנות ויחי שרוג
 שלשים שנה ויולד את נחור ויחי שרוג אחרי
 הולידו את נחור מאתים שנה ויולד בנים
 ובנות ויחי נחור תשע ועשרים
 שנה ויולד את תרוג ויחי נחור אחרי הולידו
 את תרוג תשע עשרה שנה ומאת שנה ויולד
 בנים ובנות ויחי תרוג שבעים
 שנה ויולד את אברם את נחור ואת הרן
 ואת תולדת תרוג תרוג הוליד את אברם
 את נחור ואת הרן והרן הוליד את לוט וימדת
 הרן עבד פני תרוג אביו בארץ מולדתו באור
 כשדים ויקח אברם ונחור כהם נשיב שוב
 אשת אברם שרי ושם אשת נחור מלכה בת
 הרן אבי מלכה ואבי יסכה ותהי שרי עקרה
 אין לה ולד ויקח תרוג את אברם בנו ואת לוט
 בן הרן בן בנו ואת שרי כלתו אשת אברם בנו
 ויצאו אתם מאור כשדים ללכת ארצה כנען ויבאו
 עד חרן וישבו שם ויהיו ימי תרוג חמוש שנים
 ומאתים שנה וימת תרוג בחרן
 ויאמר יהוה אל אברם לך מרעך וממולדתך
 ומבית אביו אל הארץ אשר אראך ואל שך
 כנזי גדול ואברך ואגדלה שמך והיה ברכה
 ואברכה מברכך ומקלכך אאר וזכרכו ככל
 משפחת האדמה וילך אברם כאשר דבר אליו
 יהוה וילך אתו לוט ואברם בן חמוש שנים ושבעים
 שנה בעלתו מוזרן ויקחו אברם את שרי אשתו
 ואת לוט בן אחיו ואת כל רכושם אשר רכשו

ובנות: 12
 חי חמש ושלושים שנה ויולד את שלח: 13
 אחרי הולידו את שלח שלש שנים וארבע מאות שנה
 ויולד בנים ובנות: 14
 ושלח חי שלשים שנה: 15
 ויולד את עבר: ויחי שלח אחרי הולידו את עבר שלש
 שנים וארבע מאות שנה ויולד בנים ובנות: 16
 ויחי עבר ארבע ושלושים שנה ויולד את פלג: 17
 אחרי הולידו את פלג שלשים שנה וארבע מאות שנה
 ויולד בנים ובנות: 18
 ויחי פלג שלשים שנה ויולד את רעו: 19
 ויחי רעו תשע שנים ומאתים שנים
 ויחי רעו עשרים ושלושים שנה ויולד את שרוג: 20
 ויחי שרוג שבע שנים ומאתים שנה ויולד בנים
 ובנות: 21
 ויחי שרוג שבע שנים ומאתים שנה ויולד את
 נחור: 22
 ויחי נחור עשרה שנים ומאתים שנה ויולד בנים
 ובנות: 23
 ויחי נחור תשע ועשרים שנה ויולד את תרוג: 24
 ויחי תרוג תשע עשרה שנה ומאת שנה ויולד
 בנים ובנות: 25
 ויחי תרוג שבעים שנה ויולד את אברם את נחור ואת
 הרן: 26
 ואלה תולדת תרוג תרוג הוליד את אברם את
 נחור ואת הרן והרן הוליד את לוט: 27
 ויקח הרן את לוט על-
 פני תרוג אביו בארץ מולדתו באור כשדים: 28
 ויקח אברם
 ויקח להם נשים שם אשת אברם שרי ושם אשת
 נחור מלכה בת הרן אבי מלכה ואבי יסכה ותהי שרי
 עקרה אין לה ולד: 29
 ויקח תרוג את אברם בנו ואת
 לוט בן הרן בן בנו ואת שרי בלתו אשת אברם בנו
 ויצאו אתם מאור כשדים ללכת ארצה כנען ויבאו עד
 חרן וישבו שם: 30
 ויהיו ימי תרוג חמש שנים ומאתים
 שנה וימת תרוג בחרן: 31
 ויאמר יהוה אל אברם לך מרעך וממולדתך ומבית
 אביו אל הארץ אשר אראך: 32
 ואל שך כנזי גדול ואברך
 ואגדלה שמך והיה ברכה: 33
 ואברכה מברכך ומקלכך אאר וזכרכו ככל
 משפחת הארץ: 34
 וילך אברם כאשר דבר אליו
 יהוה וילך אתו לוט ואברם בן חמוש שנים ושבעים
 שנה בעלתו מוזרן ויקחו אברם את שרי אשתו
 ואת לוט בן אחיו ואת כל רכושם אשר רכשו

וירא את כל ככר הירדן כי כלה משקה לפניו
 שיהיה יהיה אה סדם ואת עמורה כגון יהיה בארץ
 מצרים באכה עלר ויבחר לו לוט את כל ככר
 הירדן ויסע לוט מוקדם ויפרדו איש מועל אחיו
 אברם ישב בארץ כנען ולוט ישב בערי הכנר
 ויאהל עד סדם ואנשי סדם רעים והטאים ליהוה
 מאד ויהוה אמר אל אברם אחי הפחד לוט
 מעמו שא נא עיניך וראה מן המקום אשר אהיה
 שם עפנה ונגבה וקדמה וימה כי את כל הארץ
 אשר אתה ראה לך אתננה ולרעך עד ליתכם
 ועמיה את זרעך כעפר הארץ אשר אם יוכר
 איש לבנות את עפר הארץ גם זרעך יבנה קום
 היתהך בארץ לארבה ולרובה כי לך אתננה
 ויאהל אברם ויבא וישב באלני ממרא אשר
 בחברון ויבן שם מזבח ליהוה

ויהי בימי אמרפל מלך שגער ארץ מלך אלסר
 כדרלעמר מלך עילם ותדעל מלך גוים: עשו מלחמה
 מלחמה את ברע מלך סדם ואת ברשע מלך
 עמרה שטאב מלך ארמה ושטאב מלך צביים
 וסלך בלע היא עלר כל אלה וחברו אכל עמק
 השדים הואים המלוח שיתים עשירה שג
 עבדו את כדרלעמר וישלש עשירה שג
 מרדו ובארבע עשירה שנה באכדרלעמר
 והמלכים אשר אתו ויכו את רפאים בעשיתרה
 קרנים ואת הזוים בהם ואת האמים בשורה
 קריתים ואת החור בהרם שעיר עד אכל פארן
 אשר על המדבר וישבו ויבאו אל עין משפט
 הוא קדשי ויכו את כל שדה העמוכקי וגם את
 האמרי הישיב בוצצן המר ויצא מלך סדם
 ומלך עמורה ומלך ארמה ומלך צביים ומלך
 בלע הוא עלר ויערכו אתם מלחמה בעמק
 השדים את כדרלעמר מלך עילם ותדעל מלך גוים
 וימים ואמרפל מלך שגער ואריוך מלך אלסר
 ארבעה מלכים את החמשה ועמק השדים
 בארת בארת חמר וינסו מלך סדם ועמורה ויפלו
 שמה והנשוארים הרה נסו ויקחו את כל רכשי
 סדם ועמורה ואת כל אכלם וילכו ויקחו את לוט
 ואת רכשו בן אחי אברם וילכו והוא ישב בסדם
 ויבא הפלטי ויגד לאברם העברי והוא שכך
 באלני ממרא האמרי אחי אישכל ואחזי עלר
 והם בעלי ברית אברם וישמעל אברם כי נטבה
 אחיו וירק את הליבו וילידי ביתו שמונה עשר

וירא את כל ככר הירדן כי כלה משקה לפניו ושתת יהוה את סדם ואת עמרה כגון יהיה בארץ מצרים באכה עלר: ויבחר לו לוט את כל ככר הירדן ויסע לוט מוקדם ויפרדו איש מעל אחיו: אברם ישב בארץ כנען ולוט ישב בערי הכנר ויאהל עד סדם: ואנשי סדם רעים והטאים ליהוה מאד: ויהוה אמר אל אברם אחי הפחד לוט מעמו שא נא עיניך וראה מן המקום אשר אתה שם עפנה ונגבה וקדמה וימה: כי את כל הארץ אשר אתה ראה לך אתננה ולרעך עד עולם: ושמת את זרעך כעפר הארץ אשר יאם יוכל איש למנות את עפר הארץ גם זרעך ימנה: קום התימלך בארץ לארבה ולרובה כי לך אתננה: ויאהל אברם ויבא וישב באלני ממרא אשר בחברון ויבן שם מזבח ליהוה: רביעי.

ויהי בימי אמרפל מלך שגער ארץ מלך אלסר
 כדרלעמר מלך עילם ותדעל מלך גוים: עשו מלחמה
 את ברע מלך סדם ואת ברשע מלך עמרה שטאב
 מלך ארמה ושטאב מלך צביים ומלך בלע היא
 עלר: כל אלה חברו אל עמק השדים הואים המלוח:
 שיתים עשירה שנה עבדו את כדרלעמר וישלש
 עשירה שנה מרדו: ובארבע עשירה שנה בא כדרלעמר
 והמלכים אשר אתו ויכו את רפאים בעשיתרה קרנים
 ואת הזוים בהם ואת האמים בשדה קריתים: ואת
 החור בהרם שעיר עד איל פארן אשר על המדבר:
 וישבו ויבאו אל עין משפט הוא קדשי ויכו את
 שדה העמוכקי וגם את רפאים הישיב בוצצן המר:
 ויצא מלך סדם ומלך עמרה ומלך ארמה ומלך צביים
 ומלך בלע הוא עלר ויערכו אתם מלחמה בעמק
 השדים: את כדרלעמר מלך עילם ותדעל מלך גוים
 ואמרפל מלך שגער ואריוך מלך אלסר ארבעה מלכים
 את החמשה: ועמק השדים בארת בארת חמר וינסו
 מלך סדם ועמרה ויפלו שמה והנשוארים הרה נסו:
 ויקחו את רכשו סדם ועמרה ואת כל אכלם וילכו:
 ויקחו את לוט ואת רכשו בן אחי אברם וילכו והוא
 ישב בסדם: ויבא הפלטי ויגד לאברם העברי והוא
 שכך באלני ממרא האמרי אחי אישכל ואחזי עמ
 בעל ברית אברם: וישמעל אברם כי נטבה אחיו וירק
 את הליבו וילידי ביתו שמונה עשר

דוד רביעי ישובו הנה כי לא שלכם עון האמרו
 עד הנה יהי השמש באה ועלטה היה והנה
 הנה עשן וכפיד אש אשר עבר בין הגורים
 האלה ביום ההוא כרת יהוה את אברם ברית
 לאמר לזרעך נתתי את הארץ הזאת מנהר
 מצרים עד הנה הנהר ואת ברית את הקניזי
 ואת הקניזי ואת הקדמוני ואת הזוזי ואת הפרזי
 ואת הרפאים ואת האמורי ואת הכנעני ואת
 הגרזי ואת היבوسی ושרי
 אשת אברם לא ילדה לו וכל שפחה מצריה
 ושמה הגר והאמר שרי אל אברם הנה נא
 עירני יהיה מלכת בא לא אל שפחתי אנכי
 אבנה מבנה וישמע אברם לקול שרי ונתקח
 שרי אשת אברם את הגר המצרית שפוחתה
 מקץ עשר שנים לשנת אברם בארץ כנען
 והתן אתה לאברם אישה לו לאשר ייבא
 אל הגר ותהר ותרא כי הרבה ותקבל צרות
 בעיניו והאמר שרי אל אברם חמסי ערניך
 אנכי נתתי שפוחתי לזיקך ותרא כי הרבה ואקל
 בעיניו ישפט יהוה ביני וביניך ויאמר אברם
 אל שרי הנה שפוחתך בידך עשני לדה הטיב
 בעיניך ותעלה שרי ותברח מפניו וימצאה מלאך
 יהוה על עין המים במדבר על העין בדרך שור
 ויאמר הגר שפוחת שרי אי מצה באת ואני
 תלמי והאמר מפני שרי גברתי אנכי ברודת
 ויאמר לה מלאך יהוה שובי אל גברתך והתעני
 תחת ידי ויאמר לה מלאך יהוה הרבה ארבה
 את זרעך וכל יספר מרב ויאמר לה מלאך יהוה
 הנה הרבה ויבדות בן וקראת שמו ישמעאל כי
 שמוע יהוה אל עניך והוא יהיה פרא אדם ידו
 נכב ויד כל בו ועל פני כל אחיו ישכן ותקרא
 שם יהוה הדבור אלה אתה אל ראי כי אמרת
 הגם הנם ראיתי אחרי ראי עלבן קרא לבאר
 נא לחי ראי הנה בני קדש ובין ברד ותל הגר
 לאברם בן ויקרא אברם שם בני אשר ילדה הגר
 ישמעאל ואברם בן שמונים שנה ויש שנים שלדות
 הגר את ישמעאל לאברם וידה
 אברם בן השעים שנה ותשל שנים ורא יהוה
 אל אברם ויאמר אליו אל שרי התברך
 לפני יהוה חמים ואתה בריתי ביני ובינך וארבה
 אותך במאד מאד וקבל אברם על פניו וידבר
 אתו אלהים לאמר אני הנה בריתי ארץ

נדוד רביעי ישובו הנה כי לא
 שלם עון האמרו ערדה: והי השמש באה ועלטה
 היה והנה תנו עשן ולפיד אש אשר עבר בין הגורים
 האלה: כיים ההוא כרת יהוה את אברם ברית לאמר
 לזרעך נתתי את הארץ הזאת מגבר מצרים עד
 הגר הגרל נהר פרת: את הקניזי ואת הקניזי ואת
 הקדמוני: ואת הרפזי ואת הרפזי: ואת
 האמורי ואת הכנעני ואת הגרזי ואת היבوسی: ושרי
 אשת אברם לא ילדה לו וכל שפחה מצרית ושמיה
 הגר: והאמר שרי אל אברם הנה נא ערני יהוה
 מלכת באנא אל שפחתי אילי אבנה מבנה וישמע
 אברם לקול שרי: ותקח שרי ואת אברם את הגר
 המצרית שפוחתה מקץ עשר שנים לשנת אברם
 בארץ כנען ותתן אתה לאברם אישה לו לאשר: ויבא
 אל הגר ותהר ותרא כי הרבה ותקבל צרות
 בעיניה: והאמר שרי אל אברם חמסי ערניך נתתי
 שפחתי בחיקך ותרא כי הרבה ואקל בעיניה ישפט
 יהוה ביני וביניך: ויאמר אברם אל שרי הנה שפוחתך
 בידך עשירתי הטוב בעיניך ותענה שרי ותברח
 מפניה: וימצאה מלאך יהוה על עין המים במדבר
 על העין בדרך שור: ויאמר הגר שפחתי שרי ארמיה
 באת ואנה תלכי והאמר מפני שרי גברתי אנכי ברית:
 ויאמר לה מלאך יהוה שובי אל גברתך והתעני תחת
 ידי: ויאמר לה מלאך יהוה הרבה ארבה את זרעך
 ולא יספר מרב: ויאמר לה מלאך יהוה הגר הרבה
 וילדת בן וקראת שמו ישמעאל כרשמע יהוה אל-
 עניך: והוא יהיה פרא אדם ידו ככל בן ועל-
 פני כל אחיו ישכן: ותקרא שם יהוה הדבור אליה
 אתה אל ראי כי אמרת הגם הנם ראיתי אחרי ראי:
 עלבן קרא לבאר באר לזי ראי הנה בידך שובי וביני
 ברד: ותלך הגר לאברם בן ויקרא אברם שם בני
 אשר ילדה הגר ישמעאל: ואברם בן שמונים שנה ושש
 שנים בלדת הגר את ישמעאל לאברם: ויהי
 אברם בן השעים שנה ותשל שנים ורא יהוה אל-
 אברם ויאמר אליו אנא אל שרי התברך לפני
 יהוה חמים: ואתה בריתי ביני ובינך וארבה
 אותך במאד מאד וקבל אברם על פניו וידבר
 אתו אלהים לאמר אני הנה בריתי ארץ

והיית לאב המזון גוים ולא יקרא עוד את שמך
 אנרים והיית שמך אברהם כי אב המזון גוים
 זההו והפירתי אתך במאד ומאד ונתתיך לגוים
 ומלכים ממך יצאו והקמתי את בריתי ביני ובינך
 ובין זרעך אחריך כדרתם לברית עולם להיות
 לך לאנשים ולזרעך אחריך ונתתי לך ולזרעך
 אחריך את ארץ מצרים את כל ארץ כנען
 לאחוזת עולם והייתי להם לאלהים ויאמר
 אלהים אל אברהם ואתה את בריתי תשמר
 אתה וזרעך אחריך כדרתם זאת בריתי אשר
 תשמרו ביני וביניכם ובין זרעך אחריך המובל
 לכם כל זכר וזמלתם את בשר ערלתכם והיית
 סאות ברית ביני וביניכם ובין שׂמלות ימים ימוכל
 לכם כל זכר כדרתים כידי בית ומקנת כסף
 מובל בן זכר אשר לא מזרעך הוא המובל ימוכל
 יליד ביתך ומקנת כסף והיית בריתי בבשרכם
 לברית עולם ועל זכר אשר לא ימוכל אדם
 בשׂר ערלתו וזכרתה הנפשׁ ההוא מעלמדי
 את בריתי הפך ויאמר אלהים
 אל אברהם שׂרני אשר לא תקרא את שׂמה
 שׂרני כי שׂרה שׂמה וברכתי אתה וגם נחתי ממנה
 לך בן וברכתיה והייתה לגוים מלכי עמים ממנה
 יהיו ויפול אברהם על פניו ויצחק ויאמר בכלי
 הכבן מאה שנה יוחד ואם שׂרה הבת השׂעים
 שנה תלד ויאמר אברהם אל האנשים כיו
 ישמעאל יזיה לפניך ויאמר אלהים אבל שׂרה
 אשר ילדת לך בן וקראת את שׂמו יצחק
 והקמתי את בריתי אתו לברית עולם לזרעו
 אחרי וישימעאל את בריתי אתו ויהפירתי
 אתו והרביתי אתו במאד מאד שׂנים
 עשר נשיאם יוליד ונתתיו לגוי גדול ואת בריתי
 אקים את יצחק אשר תלד לך שׂרה כמועל
 הזה בשׂנה האחרת ויכל לדרב אתו ועל אלהים
 מעל אברהם ויקח אברהם את ישמעאל בן
 ואת כל ילדי ביתו ואת כל מקנת כסף כל זכר
 באנשי בית אברהם וימל את בשר כרתם
 בעצם היום הזה כאשר דבר אתו אלהים ואברהם
 בן השׂעים והשׂעל שׂנה בהמכו בשׂר ערלתו
 וישמעאל בן שלש עשרה שנה בהמכו
 את בשׂר ערלתו בעצם היום הזה למוכל אברהם
 וישמעאל בן וכל אנשי ביתו יליד בית ומקנת
 כסף מאת בן זכר נמכו אתו

והיית לאב המזון גוים : ולא-
 יקרא עוד את-שמה אברהם והיית שמך אברהם כי
 אב-המזון גוים נתתה : והפירתי אתך במאד מאד
 ונתתה לגוים ומלכים ממך יצאו : והקמתי את-בריתי
 ביני ובינך ובין זרעך אחריך לדרתם לברית עולם
 להיות לך לאלהים ולזרעך אחריך : ונתתי לך ולזרעך
 אחריך את ארץ מצרים את כל-ארץ כנען לאחוזת
 עולם והייתי להם לאלהים : ויאמר אלהים אל-אברהם
 ואתה את-בריתי תשמר אתה וזרעך אחריך לדרתם :
 זאת בריתי אשר תשמרו ביני וביניכם ובין זרעך
 אחריך המובל לכם כל-זכר : וזמלתם את בשר
 ערלתכם והיית לאות ברית ביני וביניכם : ויך-שמנת
 ימים ימול לכם כל-זכר לדרתים יליד בית ומקנת-
 כסף מכל בן-זכר אשר לא מזרעך הוא : המובל ימוכל
 יליד ביתך ומקנת כסף והיית בריתי בבשרכם לברית
 עולם : ועל-זכר אשר לא ימוכל אדם בשׂר ערלתו וזכרתה
 הנפשׁ ההוא מעלמדי את-בריתי הפך : ויאמר
 אלהים אל-אברהם שׂרני אשר לא תקרא את-שמה
 שׂרני כי שׂרה שמה : וברכתי אתה וגם נתתי ממנה
 לך בן וברכתיה לגוים מלכי עמים ממנה יהיו :
 ויפל אברהם על-פניו ויצחק ויאמר בלבו הלבן מאד
 שנה יולד ואם-שׂרה הבת השׂעים שנה תלד : ויאמר
 אברהם אל-האלהים לישמעאל יחיה לפניך : ויאמר
 אלהים אבל שׂרה אשר ילדת לך בן וקראת את
 שׂמו יצחק והקמתי את בריתי אתו עולם לזרעו
 אחרי : וישמעאל שמעתה תהיה ברכתי אתו והפירתי
 אתו והרביתי אתו במאד מאד שנים עשר נשיאם
 יוליד ונתתיו לגוי גדול : ואת בריתי אקים את-יצחק
 אשר תלד לך שרה למועד הזה בשנה האחרת : ויכל
 לדבר אתו ועל אלהים מעל אברהם : ויקח אברהם
 את-ישמעאל בנו ואת כל-ילדי ביתו ואת כל-מקנת
 כסף כל-זכר באנשי בית אברהם וימל את בשר ערלתם
 בעצם היום הזה כאשר דבר אתו אלהים : ואברהם
 בן השׂעים ותשע שנה בהמלו בשׂר ערלתו : וישמעאל
 בנו בן שלש עשרה שנה בהמלו את בשׂר ערלתו : בעצם
 היום הזה נמול אברהם וישמעאל בנו : וכל-אנשי ביתו
 יליד בית ומקנת כסף מאת בן זכר נמלו אתו : פ

וירא אלו יהוה באלמי מומרא והוא ישב פד-ח
 האהל כחם היום וישא עינו וירא והנה שכינה
 אנשים לצבים עליו וירא וירץ לקראתם מפד-ט
 האהל וישתחו ארצה ויאמר אדני אם נא מצאתי
 חן בעיניך אל נא תעבר מעל עבדך יקח נא מעט
 מים ורוחצו רגליכם והשענו תחת העץ ואקחה
 פת לחם וסעדו לבכם אחר תעברו כי על כן
 עברתם על עבדכם ויאמרו בן העשה כאשר
 דברת וימהר אברהם האהלה אל שרה ויאמר
 מהרי שלש' סאים קמוז סלת לושי' ועשי עוגת
 ואל הבקר רץ אברהם ויקח בן בקר רך וטוב
 ויתן אל הנער וימהר לעשות אתו ויקח חמאה
 וחלב ובן הבקר אשר עשה ויתן לפניהם והוא
 עמד לכיהם תחת העץ ויאכלו ויאמרו אליו
 איה שרה אשתך ויאמר הנה באהל ויאמר
 שוב אשוב אליך בעת חיה והנה בן לשרה
 אשתך ושרה שמעית פתח האהל והוא אחרי
 ואברהם ושרה וקלים באים בימים חדל להיות
 לשרה ארוח כנשים ותעזוק שרה בקרבה לאמר
 אחרי בלתי היה לי עדנה ואדני זקן ויאמר
 יהוה אל אברהם כמה זה עזוקה שרה לאמר
 האף אמנם אלד ואני וקנתי היפלא מיהוה דבר
 כמועד אשוב אליך בעת חיה ולשרה בן והכחש
 שרה לאמר לא עזוקתי כי יראה ויאמר לא כי
 עזוקת ויקמו משם האנשים וישקפו על פני
 סדם ואברהם הכך עמום כשכוחם ויהוה אמר
 המכסה אני מאברהם אשר אני לעיה ואברהם
 היו יהיה כגוי גדול ועצום וזכרכו בו כל גוי הארץ
 כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו
 אחרי ושמרו דרך יהוה לעשות צדקה ומשפט
 למען הביא יהוה על אברהם את אשר דבר
 עביו ויאמר יהוה זעקת סדם ועמרה כי רבה
 וחטאתם כי כבדה מאד ארדה נא וארא-א
 הכל עקתה הבאה אלי עשו כלה ואם לא אדעה
 ויפנו משם האנשים וילכו סדמה ואברהם עו-ג
 עמד לפני יהוה וישא אברהם ויאמר האף תספה
 צדיק עם רשע' אולי יש חמשים צדיקים ב-ח
 העיר האף תספה וכל תשא כמקוב למען חמשים
 הצדיקים אשר בקרבה חכלה לך מעשית כדבר
 הזה להמית צדיק עם רשע והיה כצדיק כרשע
 וחכלה לך העיפנו כל הארץ לא יעשה משפט ויאמר
 יהוה אם אכזבא בסדום הבושים צדיקים בתוך העיר

אברהם אליו יהוה באלמי מומרא והוא ישב פתח האהל
 ח כחם היום: וישא עינו וירא והנה אנשים נצבים
 עליו וירץ לקראתם מפתח האהל וישתחו ארצה:
 ויאמר אדני אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבר
 מעל עבדך: ויקחה מעט מים ורוחצו רגליכם והשענו
 תחת העץ: ואקחה פת לחם וסעדו לבכם אחר תעברו
 כי על כן עברתם על עבדכם ויאמרו בן העשה כאשר
 דברת: וימהר אברהם האהלה אל שרה ויאמר מהרי
 שלש סאים קמח סלת לוש' ועשי עוגת: ואל הבקר
 רץ אברהם ויקח בן בקר רך וטוב ויתן אל הנער וימהר
 לעשות אתו: ויקח חמאה וחלב ובן הבקר אשר עשה
 ויתן לפניהם והוא עמד עליהם פחת העץ ויאכלו:
 ויאמרו אליו איה שרה אשתך ויאמר הנה באהל:
 ויאמר שוב אשוב אליך בעת חיה והנה בן לשרה
 אשתך ושרה שמעית פתח האהל והוא אחרי:
 ואברהם באים בימים חדל להיות לשרה אר-
 כנשים: ותעזוק שרה בקרבה לאמר אחרי בלתי
 היתה לי עדנה ואדני זקן: ויאמר יהוה אל אברהם
 כמה זה עזוקה שרה לאמר האף אמנם אלד ואני
 וקנתי: היפלא מיהוה דבר כמועד אשוב אליך בעת
 חיה ולשרה בן: ותכחש שרה לא עזוקתי כי יראה
 ויאמר לא כי עזוקת: ויקמו משם האנשים:
 וישקפו על פני סדם ואברהם הלך עמום לשלחם:
 והיה אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עשה:
 ואברהם היו יהיה לוי גדול ועצום וזכרכו כל גוי
 הארץ: כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת
 ביתו אחרי ושמרו דרך יהוה לעשות צדקה ומשפט
 למען הביא יהוה על אברהם את אשר דבר עליו:
 ויאמר יהוה זעקת סדם ועמרה כרבה וחטאתם כי
 כבדה מאד: אברהם נא ואראה הכצעקתה הבאה אלי
 עשו כלה ואסלא אדעה: ויפנו משם האנשים וילכו
 סדמה ואברהם עמד לפני יהוה: וישא אברהם
 ויאמר האף תספה צדיק עם רשע: אולי יש חמשים
 צדיקים בתוך העיר האף תספה וכל תשא למקום
 למען חמשים הצדיקים אשר בקרבה: חכלה לך מעשית
 כדבר הזה להמית צדיק עם רשע והיה כצדיק כרשע
 חכלה לך השפט כל הארץ לא יעשה משפט: ויאמר
 יהוה אם אכזבא בסדם חמשים צדיקים בתוך העיר

עליו כח

ונשאתי לכל המקום בעבורם: וענן אברהם ויאמר
הנהנא הואלתי לדבר אל אדני ואנכי עפר ואפר:
אולי יחסרון חמשים הצדיקים חמשה: התשחית
בחמשה את כל העיר ויאמר לא אשחית אם
אמצא שם ארבעים וחמשה ויספ עוד לדבר
אליו ויאמר אולי ימצאון שם ארבעים ויאמר
לא אעשה בעבור הארבעים ויאמר אל לא
יחר לאדני ואדברה אולי ימצאון שם שלשים
ויאמר לא אעשה אם אמצא שם שלשים ויאמר
הנהנא הואלתי לדבר אל אדני ויאמר אל לא
שם עשרים ויאמר לא אשחית בעבור העשרים
ויאמר אל לא יחר לאדני ואדברה ארבעים ויאמר
לא אעשה ויאמר לא אשחית בעבור העשרה:
וילך יהוה כאשר פלה לדבר אל אברהם ואברהם
שב למקומו: ונבאו שני המלאכים סדקה בערב ולוט
ישב בשער סדם וירא לוטם ויקם לקראתם וישתחו
אפנים ארצה: ויאמר הנה נא אדני סודו נא אל-בית
עברכם ולינו ורחצו רגליכם וישכמתם והלכותם לדרכתם ויאמר
לא כי נרחצו רגלינו ויפצר בם מאד ויסרו אנו
ויהא את ביתו ועלש להם משתה ומצות אפה
ויאכלו חרם ישכבו ואנשי העיר אנשי סדם
נסבו על הבית מלער ועד זקן כל העם מקוץ
ויקראו אל לוט ויאמרו לו איך האנשים אשר
באו אליך המיניחם הוציאם אלינו ונדעה אתם
ויצא אברהם לוט הפתחה והדלת סגור אחרי
ויאמר אל לא אולי תרעו הנהנא לא כי שתי בנות
אשר לא ידעו איש מיניחם לא אהיו אנו
ועשו להן כטוב בעיניכם רק לא תעלם האל אל
העליו דבר כי על כן באו באת קרתי ויאמר
לוי הלאת ויאמרו האחד נא לנו וישפט שפתי
עלה לרע לך מהם ויפצרו באיש בלוט מאד
ויגשו לטבר הדלת וישלחו האנשים את ידם
ויביאו את לוט אל ביתם הבימה ואת אדלת סגור
ואת האנשים אשר פתחו הבית הכו בסגורים
מקטן ועד גדול ויביאו למצא הפתח ויאמרו
האנשים אל לוט עד מתי כה וזהו ובלוי ובנות
וכל אשר לך בעיר הוצא מן המקום כי משחתם
אנחנו את המקום הזה כי גדלה יעקבתם את פלי
יהוה וישכחונו יהוה כשחתתה ויצא לוט וידבר
אל חותניו לקחו בנותיו ויאמר קומו צאו מן המקום
הזה כי משחית יהוה את ארץ עליו

ונשאתי לכל המקום בעבורם: וענן אברהם ויאמר
הנהנא הואלתי לדבר אל אדני ואנכי עפר ואפר:
אולי יחסרון חמשים הצדיקים חמשה: התשחית
בחמשה את כל העיר ויאמר לא אשחית אם אמצא
שם ארבעים וחמשה: ויספ עוד לדבר אליו ויאמר
אולי ימצאון שם ארבעים ויאמר לא אעשה בעבור
הארבעים: ויאמר אל לא יחר לאדני ואדברה אולי
ימצאון שם שלשים ויאמר לא אעשה אם אמצא שם
שלשים: ויאמר הנהנא הואלתי לדבר אל אדני ויאמר
לא אעשה ויאמר לא אשחית בעבור העשרים:
ויאמר אל לא יחר לאדני ואדברה ארבעים ויאמר
לא אעשה ויאמר לא אשחית בעבור העשרה:
וילך יהוה כאשר פלה לדבר אל אברהם ואברהם
שב למקומו: ונבאו שני המלאכים סדקה בערב ולוט
ישב בשער סדם וירא לוטם ויקם לקראתם וישתחו
אפנים ארצה: ויאמר הנהנא אדני סודו נא אל-בית
עברכם ולינו ורחצו רגליכם והשכמתם והלכותם
לדרכתם ויאמרו לא כי נרחצו רגלינו: ויפצרו בם מאד
ויסרו אליו ונבאו אל ביתו ועשו להם משתה ומצות
אפה ויאכלו: חרם ישכבו ואנשי העיר אנשי סדם
נסבו על הבית מלער ועד זקן כל העם מקוץ:
ויקראו אל לוט ויאמרו לו איך האנשים אשר באו
אליך המיניחם הוציאם אלינו ונדעה אתם
ויצא אברהם לוט הפתחה והדלת סגור אחרי
ויאמר אל לא אולי תרעו הנהנא לא כי שתי בנות
אשר לא ידעו איש מיניחם לא אהיו אנו
ועשו להן כטוב בעיניכם רק לא תעלם האל אל
העליו דבר כי על כן באו באת קרתי ויאמר
לוי הלאת ויאמרו האחד נא לנו וישפט שפתי
עלה לרע לך מהם ויפצרו באיש בלוט מאד
ויגשו לטבר הדלת וישלחו האנשים את ידם
ויביאו את לוט אל ביתם הבימה ואת אדלת סגור
ואת האנשים אשר פתחו הבית הכו בסגורים
מקטן ועד גדול ויביאו למצא הפתח ויאמרו
האנשים אל לוט עד מתי כה וזהו ובלוי ובנות
וכל אשר לך בעיר הוצא מן המקום כי משחתם
אנחנו את המקום הזה כי גדלה יעקבתם את פלי
יהוה וישכחונו יהוה כשחתתה ויצא לוט וידבר
אל חותניו לקחו בנותיו ויאמר קומו צאו מן המקום
הזה כי משחית יהוה את ארץ עליו

ויהי כמציחה בעיני וזהו וכומו השחר על כלה
 ויאילו המוכ יאכים בכוט לאמר קום קח את
 אשתך ואת עיתי בלהיך הנמצאת פן תספה בעון
 העיר ויהמהמה ויהזיקו האנשים בידו וביד
 אעיתו וביד שתי בנותיו בזמכות יהוה עליו ויצאנו
 ויעזרו מוחין לעיר ויהי כזה צילאם אתם החזילה
 ויאמר המלט על נפשיך אבל הביט אחרריך ואכל
 העמוד בכח הכמר ההרה המלט פן תספה ויאמר
 לוט אלהם אבל לא אדני הנה לא מילא עבדך
 חן בעיניך והגדל חסדך אשר עשית עמדי
 בהחיות את נפשי ואני לא אוכל לזהם כי
 ההרה פן תדבקו הרעה וצותי הנה לא העיר
 הזאת קרבה לנוס שמה והיא מלער אמלטה
 לא שמה הכל מלער הוא והווי נפשי ויאמר
 אליו הנה ושאתי פליך גם לדבר הנה לבגדתי
 הפכי את העיר אשר דברת מזהר המלט שמה
 כי לא אוכל לעשות דבר עד באך שמה על
 כן קרא שם העיר צוער השמש יצא על הארץ
 וכוט בא צללה ויהוה המלט על סדם ועל
 עמורה וצפריה ואעל מאת יהוה כח השמים והחך
 את הערים האכל ואת כל הכמר ואת כל ישרי
 הערים וצמוז האדמה והבט אשתי מאחרין
 ויהי וצלב מכוז וישכם אברהם בבקר אכל
 המקום אשר עמד שם את פני יהוה וישקף על
 פני סדם ועמורה ועל כל פני ארץ הכמר וירא
 והנה עלה קיטר הארץ כקיטר הכבשן ויהי
 בשלות אלהים את ערי הכמר ויזכר אלהים את
 אברהם וישלח את לוט מתוך ההפכה בהפך
 את הערים אשר ישב בהן לוט ויעל לוט
 מוצלע וישב בהר ושתי בנותיו עמו כי ירא
 לטות בצוער וישב במערה הוא ושתי בנותיו
 ותאמר הבכירה אל הצעירה אבינו זקן ואיש
 איין בארץ לבוא עלינו כדרך כל הארץ לכה
 וישקה את אבינו יין ולשכבה עמו ולחייך
 מאבינו זרע ותשקין את אביהן יין בכל לילה
 הוא ותבא הבכירה ותשכב את אביה וכל
 ידע בשכבה ובקנזות ויהי ממחרת ותאמר
 הבכירה אל הצעירה הן שכבתי אמש את
 אבי ושקנו יין גם הילילה ובאי שכבתי עמו
 ולחייך מאבינו זרע ותשקין גם בכל לילה
 והוא את אביהן יין ותקם הצעירה
 ותשכב עמו וכל ידע בשכבה ובקנזות

ויהי כמפחק בעיני
 חתניו: וכמו השחר עלה ויצו המלאכים בלוט לאמר
 קום קח את אשתך ואת שתי בנותיך הנמצאות פן
 תספה בעון העיר: ויתמהמה ויחזיקו האנשים בידו
 וביד אשתי וביד שתי בנותיו בחמלות יהוה עליו ויצאנו
 ויעזרו מוחין לעיר: ויהי כזה צילאם אתם החזעה ויאמר
 המלט על נפשיך אל תביט אחרריך ואל תעמד בכל
 הכמר והרה המלט פן תספה: ויאמר לוט אלהם
 פ אל נא ארני: הנה לא מצא עבדך חן בעיניך ותגדל
 חסדך אשר עשית עמדי בהחיות את נפשי ואני לא
 אוכל להמלט ההרה פן תדבקני הרעה וצותי: הנה
 לא העיר הזאת קרבה לנוס שמה ויהיא מצער אמלטה
 לא שמה הלא מצער הוא ותחי נפשי: ויאמר אליו
 הנה ושאתי פליך גם לדבר הנה לבגדתי הפכי את
 העיר אשר דברת: מזה המלט שמה כי לא אוכל
 לעשות דבר עד באך שמה על כן קרא שם העיר
 צוער: השמש יצא על הארץ ולוט בא צוער: ויהוה
 המלט על סדם ועל עמורה וצפריה ואש מאת יהוה
 מן השמים: והפך את הערים האל ואת כל הכמר
 ואחר כל ישרי הערים וצמוז האדמה: ותבט אשתי
 מאחרין ותחי וצלב מלח: וישכם אברהם בבקר אל
 המקום אשר עמד שם את פני יהוה: וישקף על פני
 סדם ועמורה ועל כל פני ארץ הכמר וירא והנה
 עלה קיטר הארץ כקיטר הכבשן: ויהי בשלות אלהים את
 ערי הכמר ויזכר אלהים את אברהם וישלח את לוט
 מתוך ההפכה בבפך את הערים אשר ישב בהן לוט:
 ועל לוט מצוער וישב בהר ושתי בנותיו עמו כי ירא
 לישבת בצוער וישב במערה הוא ושתי בנותיו: ויאמר
 הבכירה אל הצעירה אבינו זקן ואיש אין בארץ לבוא
 עלינו כדרך כל הארץ: לכה וישקה את אבינו יין
 וישכבה עמו ונחיה מאבינו זרע: ומשקת את אביהן
 יין כל לילה הוא ותבא הבכירה ותשכב את אביה ולא
 ידע בשכבה ובקנזות: ויהי ממחרת ותאמר הבכירה
 אל הצעירה הן שכבתי אמש את אבי ושקנו יין גם
 הילילה ובאי שכבתי עמו ונחיה מאבינו זרע: ומשקת
 גם כל לילה והיא את אביהן יין ותקם הצעירה ותשכב
 עמו ולא ידע בשכבה ובקנזות:

וההרץ שיהי צנות לוט כלאביתו ותלד הבכירה בן
 ותקרא שמו מואב הוא אביו מואב עד היופיו הלילה
 גם הוא ילדה בן ותקרא שמו בן עמי הוא אביו בני
 עמו עד היום ויסע משם אברהם
 ארצה הנגב וישב בין קדשׁ ובין שור וילד בנרר
 ויאמר אברהם אל שרה אשתו אחתי זה
 וישלח אבימלך מלך גרר ויקח את שרה ויבא
 אלהים אל אבימלך בחלום הלילה ויאמר לו
 הןך מה על האשה אשר לקחת והוא בעלכת
 בעל ואבימלך לא קרב אליה ויאמר אדני הני
 גם לדיק תהרף הלא הוא אמר לי אחתי היא והיא
 גם היא אמרה אחי היא בתם לכבי ובקון כפי
 עשיתי זאת ויאמר אליו האלהים בחלום גם את
 ידעתי כי בתם לכבך עשית זאת ואחשך גם את
 אותך מוחלו לי על כן לא נתתן לנגל אבית
 ועתה השב אשת האיש כי צביא הוא ויתפלל
 בעדך וזהו ואם אינך משיב ידע כי מות המוות
 אתה ובכל אשר לך וישלם אבימלך בנרר ויקרא
 לכל עבדיו וידבר את כל הדברים האלה באזניהם
 ויוראו האנשים מאד ויקרא אבימלך לאברהם
 ויאמר לו מה עשית לנו ומה עשית לך כי האת
 עמי ועל מוכלתי ומה עשית לנו וישלם אברהם
 מה ראית כי עשית את הדבר הזה ויאמר אברהם
 כי אמרתו רק אין יראת אלהים במקום הדבר
 והרגוני על דבר אשתי וגם אמנה אחתי בדת
 אביו הוא אך לא בת אביו וזהו כי לאשתי ידעתי
 כאשר התעו אתי אלהים מבית אביו ואמר לה
 זה חסדך אשר תעשי עמדי אל כל המקום אשר
 צבוא שמה אמרו לי אחי הוא ויקח אבימלך את
 ובקר ועבדים ושפחות ויתן לאברהם וישב בין
 את שרה אשתו ויאמר אבימלך הנה את
 לפניך בשוה בעיניך שב ולשרה אמר הנה נתתי
 אלהיך כסף לאחייך הנה הוא לך כסות עינים לכל
 אשר אתך ואת כל נפשות ויתפלל אברהם אל
 האלהים וירפא אלהים את אבימלך ואת אשתו
 ואמהתיו וילדו כי עמר עמר יהיה בעל כול
 רחם לבית אבימלך על דבר שרה אשר
 אברהם ויהוה פקד את שרה
 כאשר אמר ויעש יהוה לשרה כאשר דבר
 ותהר ותלד ותקרא שרה לאברהם בן חקוני
 למועד אשר דבר יהוה אל אלהים

ויתברך שמי בנות לוט 36
 מאביתו ותלד הבכירה בן ותקרא שמו מואב הוא אביו 37
 מואב עד היום והעשרה גם היא ילדה בן ותקרא שמו 38
 בנרר הוא אביו בני עמו עד היום: ם ויסע 39
 משם אברהם ארצה הנגב וישב בין קדש ובין שור ויגד
 בנרר: ויאמר אברהם אל שרה אשתו אחתי היא 2
 וישלח אבימלך מלך גרר ויקח את שרה ויבא אלהים 3
 אל אבימלך בחלום הלילה ויאמר לו הןך מה על
 האשה אשר לקחת והוא בעלכת בעל: ואבימלך לאקרב 4
 אליה ויאמר אדני הנני גם צדיק קהרן: הלא הוא אמר 5
 לי אחתי הוא והיא גם היא אמרה אחי היא בתם ל 6
 ובקון כפי עשיתי זאת: ויאמר אליו האלהים בקלם 6
 גם אנכי ידעתי כי בתם לך עשית זאת ואחשך גם 7
 אנכי אותך מחטור לעל בן לא נתתך לנגל אליה: ועתה 7
 השב אשת האיש כי צביא הוא ויתפלל בעדך וזהו 8
 ואם אינך משיב ידע כי מות המוות אתה וכל אשר לך: 8
 וישלם אבימלך בפקר ויקרא לכל עבדיו וידבר את 9
 כל הדברים האלה באזניהם ויוראו האנשים מאד: ויקרא 9
 אבימלך לאברהם ויאמר לו מה עשית לנו ומה חטאתי 10
 לך כיהבאת עלי ועל ממלכתי חטאת גדלה מעשים 10
 אשר לא יעשו עשית עמדי: ויאמר אבימלך אל אברהם 11
 מה ראית כי עשית את הדבר הזה: ויאמר אברהם כי 11
 אמרתו רק אין יראת אלהים במקום הזה ויהרגוני 12
 על דבר אשתי: וגם אמנה אחתי בת אביו הוא אך לא 12
 בת אביו וזהו כי לאשתי ידעתי ויהי כאשר התעו אתי אלהים 13
 מבית אביו ואמר לה זה חסדך אשר תעשי עמדי אל 13
 כל המקום אשר צבוא שמה אמרו לי אחי הוא: ויקח 14
 אבימלך צאן ובקר ועבדים ושפחות ויתן לאברהם וישב 14
 לו את שרה אשתו: ויאמר אבימלך הנה אחי לפקד 15
 בשוה בעיניך שב: ולשרה אמר הנה נתתי אלהיך כסף 16
 לאחייך הנה הוא לך כסות עינים לכל אשר אתך ואת 16
 כל נפשות: ויתפלל אברהם אל האלהים וירפא אלהים 17
 את אבימלך ואת אשתו ואמהתיו וילדו: כרעמר עמר 18
 יהיה בעל כל רחם לבית אבימלך על דבר שרה אשר 18
 אברהם: ם ויהוה פקד את שרה כאשר אמר 19
 ויעשו יהוה לשרה כאשר דבר יהוה ותלד שרה לאברהם 20
 בן חקוני למועד אשר דבר יהוה אל אלהים:

ויקרא אברהם את שם בנו הולד לו אשר ילדה לו שרה וימול אברהם את יצחק בנו בן שלמנת ימים כאשר צוה אתו אלהים ואברהם בן כואת שנה בהולד לו את יצחק בנו ותאמר שרה צחק לעשה לי אלהים כל השמע יצחק לי ותאמר מי מוכל לאברהם הילקה בנים שרה כי ילדתי בן ויגדל הילד וימול ויעל אברהם משה גדול ביום הגמול את יצחק ותרם שרה את בן הגר המצרית אשר ילדה לאברהם מלחן ותאמר לאברהם גרש האמה הזאת ואת בנה כי לא ירש בן האמה הזאת עם בני עם יצחק וירע הדבר מאד בעיני אברהם על אודת בנו ויאמר אלהים אל אברהם אל ירע בעיניך על הנער ועל אמותך כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה כי בלחן יקרא לך ורע וגם את בן האמה לגוי אשימנו כי ירעך הוא וישכם אברהם בבקר ויקח לחם וחממת מים ויתן אל הגר שם על שכמה ואת הנער וישלחה ותלך ותעל במדבר באר שבע ויכלו המים מן החממת ותשכך את הילד תחת אחד השיוזם ותכף ותשב לה מנגד הרחק כמלחיו קשת כי אמרה אל ארצה בנות הילד ותשב מנגד ותשא את קולה ותברך וישמע אלהים את קול הנער ויקרא מנאך אלהים אל הגר מן השמים ויאמר לה מה לך הגר אל תירא כי שמע אלהים אל קול הנער באשר הוא שם קומי שאי את הנער והחיה את ירך בו כי כגוי גדול אשימנו ויפקח אלהים את עיניו והגה באר מים ותכך ותמלא את החממת מים ותשק את הנער ויהי אלהים את הנער ויגדל וישב במדבר ויהי רבה קשת ויעב במדבר פארן ותקח לו אמו אשה מארץ מצרים

ויהי בעת ההוא ויאמר אבימלך ופיכל שר לבאי אל אברהם לאמר אלהים עמך בכל אשר אתה עשה ועתה השבעה לי באלהים הזה אם תשק לי ולניני ולנכדי כחסד אשר עשית עמך תעשה עמדי ועם הארץ אשר גדתה בה ויאמרו אברהם אנכי אשבע והוכוח אברהם את אבימלך על אדות באר המים אשר גדת עבדי אבימלך ויאמר אבימלך לא ידעתי כוי עשה את הדבר הזה וגם אתה לא הגדת כוי וגם אנכי לא שמעתי בלתי היום ויקח אברהם צאן ובקר ויתן לאבימלך ויכרהו שניהם ברית

ויקרא אברהם
 ארשם בנו הולד לו אשר ילדה לו שרה וימול אברהם את יצחק בנו בן שלמנת ימים כאשר צוה אתו אלהים ואברהם בן כואת שנה בהולד לו את יצחק בנו ותאמר שרה צחק לעשה לי אלהים כל השמע יצחק לי ותאמר מי מוכל לאברהם הילקה בנים שרה כי ילדתי בן ויגדל הילד וימול ויעל אברהם משה גדול ביום הגמול את יצחק ותרם שרה את בן הגר המצרית אשר ילדה לאברהם מלחן ותאמר לאברהם גרש האמה הזאת ואת בנה כי לא ירש בן האמה הזאת עם בני עם יצחק וירע הדבר מאד בעיני אברהם על אודת בנו ויאמר אלהים אל אברהם אל ירע בעיניך על הנער ועל אמותך כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה כי בלחן יקרא לך ורע וגם את בן האמה לגוי אשימנו כי ירעך הוא וישכם אברהם בבקר ויקח לחם וחממת מים ויתן אל הגר שם על שכמה ואת הנער וישלחה ותלך ותעל במדבר באר שבע ויכלו המים מן החממת ותשכך את הילד תחת אחד השיוזם ותכף ותשב לה מנגד הרחק כמלחיו קשת כי אמרה אל ארצה בנות הילד ותשב מנגד ותשא את קולה ותברך וישמע אלהים את קול הנער ויקרא מנאך אלהים אל הגר מן השמים ויאמר לה מה לך הגר אל תירא כי שמע אלהים אל קול הנער באשר הוא שם קומי שאי את הנער והחיה את ירך בו כי כגוי גדול אשימנו ויפקח אלהים את עיניו והגה באר מים ותכך ותמלא את החממת מים ותשק את הנער ויהי אלהים את הנער ויגדל וישב במדבר ויהי רבה קשת ויעב במדבר פארן ותקח לו אמו אשה מארץ מצרים

ויהי בעת ההוא ויאמר אבימלך ופיכל שר לבאי אל אברהם לאמר אלהים עמך בכל אשר אתה עשה ועתה השבעה לי באלהים הזה אם תשק לי ולניני ולנכדי כחסד אשר עשית עמך תעשה עמדי ועם הארץ אשר גדתה בה ויאמרו אברהם אנכי אשבע והוכוח אברהם את אבימלך על אדות באר המים אשר גדת עבדי אבימלך ויאמר אבימלך לא ידעתי כוי עשה את הדבר הזה וגם אתה לא הגדת כוי וגם אנכי לא שמעתי בלתי היום ויקח אברהם צאן ובקר ויתן לאבימלך ויכרהו שניהם ברית

ויצב אברהם את שבע כבשת הנצאן לבדהו ויאמר
אבימלך אל אברהם מזה הנה שבע כבשות האלה
אשר הצבת לבדהו ויאמר כי את שבע כבשות
הקוז מידי בעבור תהיה לי לעדה כי חפרתי את
הבאר הזאת על כן קרא למקום ההוא באר שבע
כי שם נשבעו שניהם ויכרתו ברית בבאר שבע
ויקם אבימלך ופיכל ער לבאו וישבו אל ארץ
פכשתים וישע אשל בבאר שבע ויקרא שם
בשם יהוה אל עולם ויאר אברהם בארץ פלשתים
ימים רבים

ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את
אברהם ויאמר אליו אברהם ויאמר הווי ויאמר
קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת את יצחק
וכך אל ארץ המדיה והעלכהו שם לעלה
על אחד ההרים אשר אמר אליך ושכנ אברהם
בבקר ויחבש את חמרו ויקח את שני עוריו
אתו ואת יצחק בנו ויבקע עיני לילה ויבך
אל המקום אשר אמר לו האלהים ביום השלישי
וישא אברהם את עיניו וירא את המקום מרחוק
ויאמר אברהם אל עוריו שבו לכם פה עם
החמור ואני והעור נכבה עד כה ונשרתוהו
ונשיבה אליכם ויקח אברהם את עיני העלה וישם
על יצחק בנו ויקח בידו את האש ואת המאכלת
ויכבו שניהם יחדו ויאמר יצחק אל אברהם אביו
ויאמר אביו ויאמר הווי בני ויאמר הנה האש
והעצים ואיה השה לעלה בני וילכו שניהם
יחדו ויבאו אל המקום אשר אמר לו האלהים
ויבן שם אברהם את המזבח ויערך את העצים
ויעקד את יצחק בנו וישם אתו על המזבח
מוכעל לעצים וישלח אברהם את ידו ויקח
את המאכלת לשחט את בנו ויקרא אבי
מלאך יהוה מן השמים ויאמר אברהם אברהם
ויאמר הווי ויאמר אל השלח ידך אל הנער
ואל העטל לו מאומה כי עתה ידעת כי ירא
אלהים אתה וכל חשבת את בנך את יחידך
כמוני וישא אברהם את עיניו וירא והנה איש
אחר נאחז בסכך בקרניו ויבך אברהם ויקח
את האיכל ויעלהו לעלה תחת בנו ויקרא
אברהם שם המקום ההוא יהוה ירא
אשר יאמר היום בהר יהוה יראה ויקרא
מלאך יהוה אל אברהם שנית מן השמים

ויצב אברהם את
שבע כבשת הנצאן לבדהו ויאמר אבימלך אל אברהם
מה הנה שבע כבשות האלה אשר הצבת לבדהו
ויאמר כי את שבע כבשות תקה מידי בעבור תהיה לי
לעדה כי חפרתי את הבאר הזאת על כן קרא למקום
זהו באר שבע כי שם נשבעו שניהם ויכרתו ברית
בבאר שבע ויקם אבימלך ופיכל שרצבאו וישבו אל
ארץ פלשתים וישע אשל בבאר שבע ויקרא שם
בשם יהוה אל עולם ויגר אברהם בארץ פלשתים
ימים רבים

ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם
ויאמר אליו אברהם ויאמר הגני ויאמר קח נא את
בנה את יחידך אשר אהבת את יצחק וקח אל ארץ
המדיה והעלכו שם לעלת על אחד ההרים אשר אמר
אליך וישכם אברהם בבקר ויחבש את חמרו ויקח את
שני עוריו אתו ואת יצחק בנו ויבקע עיניו עלה ויבך
אל המקום אשר אמר לו האלהים ביום השלישי וישא
אברהם את עיניו וירא את המקום מרחוק ויאמר
אברהם אל עוריו שבו לכם פה עם החמור ואני והעור
נכבה עד כה ונשרתוהו ונשיבה אליכם ויקח אברהם
את עיני העלה וישם על יצחק בנו ויקח בידו את האש
ואת המאכלת ויבכו שניהם יחדו ויאמר יצחק אל
אברהם אביו ויאמר אביו ויאמר הגני בני ויאמר הנה
האש והעצים ואיה השה לעלה ויאמר אברהם אל
יהוה ויראהו השה לעלה בני וילכו שניהם יחדו ויבאו אל
המקום אשר אמר לו האלהים ויבן שם אברהם את
המזבח ויעקד את יצחק וישם אתו על המזבח וישם
על יצחק בנו וישלח אברהם את ידו ויקח
את המאכלת לשחט את בנו ויקרא אליו מלאך יהוה
מן השמים ויאמר אברהם ויאמר הגני ויאמר
אל השלח ידך אל הנער ואל העטל לו מאומה כי עתה
ידעת כי ירא אלהים אתה ולא חשבת את בנך את
יחידך כמוני וישא אברהם את עיניו וירא והנה איש
אחר נאחז בסכך בקרניו ויבך אברהם ויקח
ועליו לעלה תחת בנו ויקרא אברהם שם המקום ההוא
יהוה יראה ויקרא אשר יאמר היום בהר יהוה יראה ויקרא
מלאך יהוה אל אברהם שנית מן השמים

וַיֹּאמֶר בִּי נִשְׁבַּעְתִּי נֹאם יְהוָה כִּי יִעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ
 אֵת הַדָּבָר הַזֶּה וְלֹא חִשַּׁבְתָּ אֵת בְּנֵךְ אֵת יְחִידְךָ
 כִּי בֶרֶךְ אֲבִירְךָ וְהִרְבֵּה אֲרִבָּה אֲדַת זֶרְעֶךָ
 כְּמוֹכֵבֵי הַשָּׁמַיִם וְכִחוֹל אֲשֶׁר עַל שָׁפַת דָּוִים
 וַיִּרְשׁ זֶרְעֶךָ אֵת שְׁעַר אֲבִיבֵי וְהִתְבָּרְכוּ בְּזֶרְעֶךָ
 כָּל גֹּיֵי הָאָרֶץ עֲקֵב אֲשֶׁר שִׁמְעַתָּ בְּקִלִּי וַיֵּשֶׁב
 אֲבָרְהָם אֶל גְּעֵרֵי וַיִּקְמוּ וַיִּלְכְּוּ יַחְדָּו אֶל בְּאֵר שֶׁבַע
 וַיֵּשֶׁב אֲבָרְהָם בְּבֵאֵר שֶׁבַע

וַיְהִי אֲחֵרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיָּגֵד לְאֲבָרְהָם לֵאמֹר
 הִנֵּה יִלְדָה מַלְכָּה גַם הוּא בְנִים לְנוֹזֵר אֲחִיר אֵת
 עֵוִץ כְּבָרוּ וְאֵת בּוֹ אֲדִיזוּ וְאֵת קְמוּאֵל אֲבִי אֲרָם
 וְאֵת כְּשִׁד וְאֵת חֲזוּ וְאֵת פְּלִדִּשׁ וְאֵת יִדְלָה וְאֵת
 בְּתוּאֵל וּבְתוּאֵל יִלְדָה אֵת רִבְקָה שְׁמֹנֶה אֲלָפִים
 יִלְדָה מַלְכָּה לְנוֹזֵר אֲחִיר אֲבָרְהָם וְכִילְגִישׁ וְשִׁמָּה
 רְאוּמָה וְתֹלַד גַּם הוּא אֵת טִבְחָה וְאֵת גְּזֹם וְאֵת
 תַּחֲשִׁי וְאֵת מַעֲלָה

וַיְהִי חַיִּי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשִׁבְעֵי
 שָׁנִים שִׁנְיָ חַיִּי שָׂרָה וְתִמַּת שָׂרָה בְּקִרְיַת אֲרָבֶל
 הוּא חֲבֵרוֹן בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיְבֵא אֲבָרְהָם לְסִפְדֵּי
 לְשָׂרָה וּלְבִתֶּיהָ וַיִּקָּם אֲבָרְהָם מֵעַל פְּנֵי מוֹדֵוֹ
 וַיְדַבֵּר אֶל בְּנֵי חַיִּי לֵאמֹר גֵּר וְהוֹשֵׁב אֲנִי
 עִמָּכֶם תָּנוּ לִי אֲחֻזַּת קֶבֶר עִמָּכֶם וְאֶקְבְּרָה מִתִּי
 מִלְּפָנֶי וַיַּעֲנֵוּ בְנֵי חַיִּי אֵת אֲבָרְהָם לֵאמֹר כִּי
 שִׁמְעוּנוּ אֲדֹנָי נְשִׂיאָ אֲנָחְדִים אֵתָּה בְדִוְכָלוֹ

בְּמִינוּחַ קֶבֶרֵי עַמִּי קֶבֶר אֵת מוֹתְךָ אִישׁ מִמֵּנֵי אֵת
 קֶבֶר לֹא יִכְלֶה כּוֹמֵר מִקֶּבֶר מוֹתְךָ וַיִּקָּם אֲבָרְהָם
 וַיִּשְׁתַּחוּ לַעֲמֵם הָאָרֶץ לְבָנֵי חַיִּי וַיְדַבֵּר אֲדָמָם
 לֵאמֹר אִם יֵשׁ אֵת נַפְשֵׁכֶם לְקַבֵּר אֵת מוֹדֵי
 מִלְּפָנֶי שִׁמְעוּנִי וּפְגַעוּ לִי בְּעַפְרוֹן בֶּן עֲזָרָה וַיִּתֵּן
 לִי אֵת מַעֲרַת הַמַּכְפֵּלָה אֲשֶׁר לוֹ אֲשֶׁר בְּקִלְעָה
 שִׂדְדוּ בְּכֶסֶף מִלֵּא יִהְיֶה לִי בְּתוֹכְכֶם לְאֲחֻזַּת

קֶבֶר וְעַפְרוֹן יָשֵׁב בְּתוֹךְ בְּנֵי חַיִּי וַיַּעַן עַפְרוֹן
 הַחִתִּי אֵת אֲבָרְהָם בְּאָזְנֵי בְּנֵי חַיִּי לֵכֵל כֹּהֵל כֹּהֵל
 שְׁעָרֵי עִירֵי לֵאמֹר לֹא אֲדִי שִׁמְעוּנִי הַשִּׂדְדָה
 נָתַתִּי לָךְ וְהַמַּעֲרָה אֲשֶׁר בּוֹ לָךְ נָתַתִּי לְעֵינֵי
 בְּנֵי עַמִּי נָתַתִּיהָ לָךְ קֶבֶר מוֹתְךָ וַיִּשְׁתַּחוּ אֲבָרְהָם
 לְפָנָיו עַם הָאָרֶץ וַיְדַבֵּר אֶל עַפְרוֹן בְּאָזְנֵי עַם
 הָאָרֶץ לֵאמֹר אִךָ אִם אֵתָּה כֹּה שִׁמְעוּנִי נָתַתִּי
 כֶּסֶף הַשִּׂדְדָה קָח מִכֹּזֵב וְאֶקְבְּרָה אֵת מִתִּי שְׁמָה
 וַיַּעַן עַפְרוֹן אֵת אֲבָרְהָם לֵאמֹר לֹא אֲדִי שִׁמְעוּנִי
 אֶרֶץ אֲרָבֶל מֵאֵת עֲקֵב כֶּסֶף בְּנֵי וּבִינָה מִהֵוֵא
 וְאֵת מַתְּחָה קֶבֶר וַיִּשְׁמַע אֲבָרְהָם אֶל עַפְרוֹן

וַיֹּאמֶר כִּי
 גִשְׁעֵתִי נִאֲסָדְהוּהָ לִי גַעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֲחֵדְךָ בְּרַחֵם
 וְלֹא חִשַּׁבְתָּ אֲדִיזְנֶךָ אֲתִי יְחִידְךָ: כִּי בְרַחֵם אֲבָרְהָם
 וְהִרְבֵּה אֲרִבָּה אֲתִיזְרַעְךָ כְּכֹזֵבֵי הַשָּׁמַיִם וְכִחוֹל אֲשֶׁר
 עַל שָׁפַת הַיָּם וַיִּרְשׁ זֶרְעֶךָ אֵת שְׁעַר אֲבִיבֵי וְהִתְבָּרְכוּ
 בְּזֶרְעֶךָ כָּל גֹּיֵי הָאָרֶץ עֲקֵב אֲשֶׁר שִׁמְעַתָּ בְּקִלִּי: וַיֵּשֶׁב
 אֲבָרְהָם אֶל גְּעֵרֵי וַיִּקְמוּ וַיִּלְכְּוּ יַחְדָּו אֶל בְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּשֶׁב
 אֲבָרְהָם בְּבֵאֵר שֶׁבַע:

וַיְהִי אֲחֵרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיָּגֵד לְאֲבָרְהָם לֵאמֹר הִנֵּה
 יִלְדָה מַלְכָּה גַם הוּא בְנִים לְנוֹזֵר אֲחִיר: אֵת עֵוִץ כְּבָרוּ
 וְאֵת בּוֹ אֲדִיזוּ וְאֵת קְמוּאֵל אֲבִי אֲרָם: וְאֵת כְּשִׁד וְאֵת
 חֲזוּ וְאֵת פְּלִדִּשׁ וְאֵת יִדְלָה וְאֵת בְּתוּאֵל יִלְדָה
 אֵת רִבְקָה שְׁמֹנֶה אֲלָפִים יִלְדָה מַלְכָּה לְנוֹזֵר אֲחִיר אֲבָרְהָם:
 וְכִילְגִישׁ וְשִׁמָּה רְאוּמָה וְתֹלַד גַּם הוּא אֵת טִבְחָה וְאֵת
 גְּזֹם וְאֵת תַּחֲשִׁי וְאֵת מַעֲלָה:

וַיְהִי חַיִּי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשִׁבְעֵי
 שָׁנִים חַיִּי שָׂרָה: וְתִמַּת שָׂרָה בְּקִרְיַת אֲרָבֶל הוּא חֲבֵרוֹן
 בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיְבֵא אֲבָרְהָם לְסִפְדֵּי לְשָׂרָה וּלְבִתֶּיהָ: וַיִּקָּם
 אֲבָרְהָם מֵעַל פְּנֵי מוֹדֵוֹ וַיְדַבֵּר אֶל בְּנֵי חַיִּי לֵאמֹר: גֵּר
 וְהוֹשֵׁב אֲנִי עִמָּכֶם תָּנוּ לִי אֲחֻזַּת קֶבֶר עִמָּכֶם וְאֶקְבְּרָה
 מִתִּי מִלְּפָנֶי: וַיַּעֲנֵוּ בְנֵי חַיִּי אֵת אֲבָרְהָם לֵאמֹר לִי שִׁמְעוּנִי:
 אֲדֹנָי נְשִׂיאָ אֵלֶּהִים אֵתָּה בְּתוֹכֵנוּ בְּמִכְתָּר קֶבֶרֵי עַמִּי קֶבֶר
 אֲתִי מִתְּחִלָּה אִישׁ מִמֵּנֵי אֵת חֲבֵרוֹן לֹא יִכְלֶה מִמֶּךָ מִקֶּבֶר
 מוֹתְךָ: וַיִּקָּם אֲבָרְהָם וַיִּשְׁתַּחוּ לַעֲמֵם הָאָרֶץ לְבִנְיָחִי: וַיִּתֵּן
 אֵתָּם לֵאמֹר אֲדִיזְשׁ אֵת נַפְשֵׁכֶם לְקַבֵּר אֵת מִתִּי מִלְּפָנֶי
 שִׁמְעוּנִי וַפְּגַעוּ לִי בְּעַפְרוֹן בְּדַעְזָר: וַיִּתֵּן לִי אֵת מַעֲרַת
 הַמַּכְפֵּלָה אֲשֶׁר לוֹ אֲשֶׁר בְּקִלְעָה שִׂדְדוּ בְּכֶסֶף מִלֵּא וַיִּתְּנָה
 לִי בְּתוֹכְכֶם לְאֲחֻזַּת קֶבֶר: וַעֲפְרוֹן יָשֵׁב בְּתוֹךְ בְּנֵי חַיִּי
 וַיַּעַן עַפְרוֹן הַחִתִּי אֵת אֲבָרְהָם בְּאָזְנֵי בְּנֵי חַיִּי לֵכֵל כֹּהֵל
 כֹּהֵל כֹּהֵל שְׁעָרֵי עִירֵי לֵאמֹר: לֹא אֲדִיזְשׁ שִׁמְעוּנִי הַשִּׂדְדָה נָתַתִּי לָךְ
 וְהַמַּעֲרָה אֲשֶׁר בּוֹ לָךְ נָתַתִּיהָ לְעֵינֵי בְּנֵי עַמִּי נָתַתִּיהָ
 לָךְ קֶבֶר מוֹתְךָ: וַיִּשְׁתַּחוּ אֲבָרְהָם לְפָנָיו עַם הָאָרֶץ: וַיִּתֵּן
 וַיְדַבֵּר אֶל עַפְרוֹן בְּאָזְנֵי עַם הָאָרֶץ לֵאמֹר אִךָ אִם אֵתָּה
 לֹא שִׁמְעוּנִי נָתַתִּי כֶּסֶף הַשִּׂדְדָה קָח מִכֹּזֵב וְאֶקְבְּרָה אֵת
 מִתִּי שְׁמָה: וַיַּעַן עַפְרוֹן אֵת אֲבָרְהָם לֵאמֹר לִי: אֲדֹנָי
 שִׁמְעוּנִי אֶרֶץ אֲרָבֶל מֵאֵת עֲקֵב כֶּסֶף בְּנֵי וּבִינָה מִהֵוֵא
 וְאֵת מַתְּחָה קֶבֶר: וַיִּשְׁמַע אֲבָרְהָם אֶל עַפְרוֹן

וַיִּשְׁמַע אֲבָרְהָם אֶל עַפְרוֹן

וישקל 16

אברהם לעפרן את הכסף אשר דבר באוני בגרהת ארבע
מאות שקל כסף עבר לסחר: וינקם ושרה עפרון אשר 17
במכפלה אשר לפני ממרא השדה והמטרה אשר בו
וקלהעין אשר בשרה אשר בכל יבולו סביב: לאברהם 18
לקמנה לעיני בגרהת ככל באי שער עירו: ואחריו 19
קבר אברהם את שרה אשתו אל מערת שדה המכפלה
על פני ממרא הוא חברון בארץ פגנע: ונקם השדה 20
והמטרה אשר בו לאברהם לאחות קבר מאת פגרי
תח: ו 21
ואברהם זקן בא נפמים וידה בקר 22
את אברהם בכל: ויאמר אברהם אל עברו זקן ביתו 23
המלשל בכל אשר לו שים נא ידך תחת ירכי: ואשבעך 24
ביתו אלתי השמים ואלתי הארץ אשר לא תתקח
אשה לבני מבנות הבנעני אשר אנכי יושב בקרבן: 25
כי אל ארתי ואל מולדתי תלך ולקחת אשה לבני 26
ליצחק: ויאמר אליו העבד אוילי לאתאבה האשה 27
ללכת אחרי אל הארץ הזאת הששב אשוב ארבע 28
אל הארץ אשר צאת משם: ויאמר אליו אברהם 29
השכר לך פד משיב את בני שמה: יהי ואלתי השמים 30
אשר לקחני מבית אבי ומארץ מולדתי ויאשר דבר 31
לי ואשר נשבע לי לאמר לזרעה אתן ארתי הארץ 32
הזאת הוא ישלח מלאכו לפניך ולקחת אשה לבני 33
משם: ואסלא האבה האשה ללכת אחריך ונקחת 34
משנעתי זאת רק את בני לא תשב שמה: וישם 35
העבד את ידו תחת ירך אברהם אדניו וישבע לו על 36
הדבר הזה: ונקח העבד עשרה גמלים מגמלי אדניו 37
ויילך וכל טוב אדניו בידו ונקם וילך אל ארם 38
אל עיר נחור: ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל פאר 39
המים לעת ערב לעת צאת השאבת: ויאמרו יהוה 40
אלהי אדני אברהם הקראנא לפני היום ועשה חסד
עם אדני אברהם: הנה אנכי נצב על עיני המים ובנות 41
אגשי העיר יצאת לשאב מים: והיה הנער אשר אמר 42
אליהו הטרינא בך ואשתה ואמרה שתה וגם גמליך
אשקה אתה הכרת לעבדך לי צחק ובה ארע כרעשית 43
חסד עם אדני: ויהי הוא טרם כלה לדבר והנה רבקה 44
יצאת אשר ילדה לבתואל בדמלכה אשת נחור אחי 45
אברהם וקנה על שבעה: והנער טבת מראה מאד 46
בתולה ואיש לא ידעה ותהי העינה ותמלא ברה ותשל: 47
ויצין העבד לקראתה

ויערתי

ויערתי

וישקל אברהם לעפרן את הכסף אשר דבר
באוני בני חת ארבע מאות שקל כסף עבר לסחר
ויקם שדה עפרון אשר במכפלה אשר לפני
ממרא השדה והמטרה אשר בו וכל העין אשר
בשרה אשר בכל זבלו סביב לאברהם כמקנה
לעיני בני חת בכל באי שער עירו ואחרי כן קבר
אברהם את שרה אשתו אל מערת שדה
המכפלה על פני ממרא הוא חברון בארץ פגנע
ויקם השדה והמטרה אשר בו לאברהם לאחות
קבר מאת בני חת
בא בימים ויהוה ברח את אברהם בכל ויאמר
אברהם אל עברו זקן ביתו המלשל בכל אשר לו
שים נא ידך תחת ירכי ואשבעך ביתו אלתי
העלמים ואלתי הארץ אשר לא תתקח אשה לבני
מבנות הבנעני אשר אנכי יושב בקרבן כי אל ארתי
ואל מולדתי תלך ולקחת אשה לבני ליצחק
ויאמר אליו העבד אוילי לא האבה האשה ללכת
אחרי אל הארץ הזאת הששב אשוב ארבע
אל הארץ אשר יצאת משם ויאמר אליו אברהם
השכר לך פד משיב את בני שמה יהוה אלתי
השמים אשר לקחני מבית אבי ומארץ מולדתי
ויאשר דבר לי ואשר נשבע לי לאמר לזרעה אתן
את הארץ הזאת הוא ישלח מלאכו לפניך ולקחת
אשה לבני משם ואם לא האבה האשה ללכת
אחריך ונקחת משנעתי זאת רק את בני לא תשב
שמה וישם העבד את ידו תחת ירך אברהם
אדניו וישבע לו על הדבר הזה ויקח העבד
עשרה גמלים מגמלי אדניו וילך וכל טוב אדניו
בידו ויקם וילך אל ארם אל עיר נחור
ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל פאר המים לעת
ערב לעת צאת השאבת ויאמר יהוה אלתי
אדני אברהם הקרה לא לפני היום ועשה חסד
עם אדני אברהם הנה אנכי נצב על עיני המים
ובנות אגשי העיר יצאת לשאב מים והיה הנער
אשר אמר אלתי הטרינא בך ואשתה ואמרה
שתה וגם גמליך אשקה אתה הטבת לעבדך
ליצחק ובה ארע כי עשית חסד עם אדני יהי
הוא טרם כלה לדבר והנה רבקה יצאת אשר
ילדה לבתואל בן מלכה אשת נחור אחי
אברהם וכדה על שבעה והנער טבת מראה
מאד בתולה ואיש לא ידעה ותהי העינה
ותמלא ברה ותשל לקראתה

וַיֹּאמֶר זַמְמוּ אֵינִי זֶה מֵעַתָּה מִיֵּם מִכַּדָּךְ וְהֵאמֹר
 שֵׁתָה אֲדֹנָי וְתִמְהַר וְתִרְדַּךְ כְּדָה עַל יְהוָה וְתִשְׁקָהוּ
 וְתִכַּל לְהַשְׁקֵנוּ וְהֵאמֹר גַּם לְגִמְלֹךְ אֵשׁ אֵב עַד
 אִם כָּלוּ לְעֵלֹת וְתִמְהַר וְהֵעַר כְּדָה אֶל הַשִּׁקָּת
 וְתִרְץ עֹזֵר אֶל הַבֹּאֵר לְעֵאֲבֹה וְהֵשֵׁאֵב לְכָל
 צְמֻלֵי וְהָאִישׁ מִשְׁתַּאֲחָה לָּהּ מִזֵּה רִישׁ לְדַעַת
 הַהֵלְכֵיכִיז יִהְיֶה דְרָכֵנוּ אִם כֹּל יִהְיֶה כִּאֲשֶׁר כָּכֹךְ
 הַגְּמֻלִים לְשִׁחוֹת וַיִּקְחֵהוּ הָאִישׁ נָזֵם זָהָב בְּקֶלֶם מִשְׁקָלוֹ
 וְשֵׁנִי צְמוּדִים עַל יְדֵי עֵשְׂרָה זָהָב מִשְׁקָלָם
 וַיֹּאמֶר בַּת כִּי אֵת הַגִּידִי לָא לִי הִישׁ בֵּית אֲבִיךָ
 מְקוּם לֵנוּ לְכוּ וְהֵאמֹר אֲלוֹי בַת בְּתוּאֵל אֲנִי בִן
 מִכְּנֵה אֲשֶׁר יִלְדָה לְעֹזֵר וְהֵאמֹר אֲלוֹי גַּם הַבֶּן
 גַּם מִסְפּוֹא רֵב עִמּוֹ גַּם מְקוּם לְכוּ וַיִּקְחֵהוּ הָאִישׁ
 וַיִּשְׁלַחוּ לִיהוָה וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי אֲדֹנָי
 אֲמַרְתֶּם אֲשֶׁר לֹא עֲזַבְתֶּם סִדּוֹ וְאִמְרוּ מֵעַתָּה אֲדֹנָי
 אֲנִי בְּדָרְךָ נִזְדַּנְי יְהוָה בֵּית אֲדֹנָי אֲדֹנָי וְתִרְץ הַעֲרֵר
 וְתִגַּד לְבַיִת אֲמֹה מְדַבְּרִים הַאֲלֵה וְלִבְנֵיךָ אֹרֶץ
 וְסִמּוֹ לְכֹן וַיִּרְץ לְכֹן אֶל הָאִישׁ הַחוּלְעָה אֲבִי
 הַעִיף וַיְהִי כִרְאֵת אֵת הַנְּזֵם וְאֵת הַעֲמֻדִים עַל יְדֵי
 אֲחֻזָּתוֹ וְכִשְׁמַעֲנוּ אֵת דְּבַרֵי רַבְּקָה אֲחֻזָּתוֹ לֵאמֹר
 כֹּה דָבַר אֲלוֹי הָאִישׁ וַיִּבֹא אֶל הָאִישׁ וַיְהִי עֹמֵד
 עַל הַגְּמֻלִים עַל הַעִיף וַיֹּאמֶר בּוֹא בְרוּךְ יְהוָה לְמַעַן
 הַעֲמִיד בְּחוּץ וְאֲנִי פָנִיתִי הַבַּיִת וּמְקוּם לְגִמְלֹתִים
 וַיִּבֹא הָאִישׁ הַבַּיִתָּה וַיִּפְתְּחוּ הַגְּמֻלִים וַיִּתֵּן דְּבַר
 וּמִסְפּוֹא לְגִמְלִים וּמִיֵּם לְרוּחַ רִגְלָיו וְרִגְלָיו
 הָאֲנִשִּׁים אֲשֶׁר אֵתוֹ וַיִּישֵׁם לְפָנָיו לֹאכֵל וַיֹּאמֶר
 לֹא אֲכַל עַד אִם דְּבַרְתִּי דְבַרֵי וַיֹּאמֶר דְּבַר
 וַיֹּאמֶר עַבְדְּ אֲמַרְתֶּם אֲנִי וַיְהוֶה בְּרַךְ אֵת אֲדֹנָי
 מֵאֵד וַיַּגְדֵּל וַיִּתֵּן לוֹ צֶאֱזֵן וַיִּקְרָה וְכִסְף וְזָהָב וְעַבְדִּים
 וְשִׁפְחוֹת וְגִמְלִים וְזִמְרִים וְתִלְדֵי שִׁירָה אִשֵּׁרָת
 אֲדֹנָי בֶן לֹא אֲדֹנָי אֲחֻזָּתוֹ וַיִּתֵּן לוֹ אֵת כָּל
 אֲשֶׁר לוֹ וַיִּשְׁבַּעֲנֵי אֲדֹנָי לֵאמֹר לֹא תִקְחֵה אִשָּׁה
 כִּפְנֵי מִכְּנֵה הַכְּנַעֲנִי אֲשֶׁר אֲנִי יֹשֵׁב בְּאֶרֶץ
 אִם לֹא אֶל בֵּית אֲבִי תִלְדֵה וְאֵל מִשְׁפַּחְתִּי וְלִקְחַת אִשָּׁה
 לְבָנִי וַיֹּאמֶר אֶל-אֲדֹנָי אֵל לֵאמֹר הֵאשְׁרֵה אֲחֵרֵי
 וַיֹּאמֶר אֵלֵי יְהוָה אֲשֶׁר הִתְחַלְכַּתִּי לְפָנָיו יִשְׁלַח מַלְאָכָו
 אִתְּךָ וְהַעֲלִים בְּרַבְּקָה וְלִקְחַת אִשָּׁה לְבָנִי מִמִּשְׁפַּחְתִּי
 וּמִבֵּית אֲבִי אֵת תְּנָקָה מֵאֵלֵי כִי הִבִּיא אֶל-מִשְׁפַּחְתִּי
 וְאִם-לֹא יִתְּנוּ לָךְ וְהָיִיתְךָ נָקִי מֵאֲלֵתִי וְאָבִא הַיּוֹם אֶל-
 הָעִיף וַיֹּאמֶר יְהוָה אֲלֵהוּ אֲדֹנָי אֲבָרְתֶם אִם-יִשְׁקֵךְ-יִאֲמַעְלִים
 בְּרַבְּקָה אֲשֶׁר אֲנִי הִלְכֵה עֲלֶיהָ הִנֵּה אֲנִי נֹצֵב עַל-עִיף
 הַמֵּיִם

וַיֹּאמֶר הַנְּמִיאֵנִי נָא מֵעַתָּה מִיֵּם
 מִכְּבָרְךָ: וְהֵאמֹר שֵׁתָה אֲדֹנָי וְתִמְהַר וְתִרְדַּךְ כְּדָה עַל-
 יְהוָה וְתִשְׁקָהוּ: וְתִכַּל לְהַשְׁקֵנוּ וְהֵאמֹר גַּם לְגִמְלֹךְ
 אֵשׁ אֵב עַד אִם-כָּלוּ לְשִׁחוֹת: וְתִמְהַר וְהֵעַר כְּדָה אֶל-
 הַשִּׁקָּת וְתִרְץ עֹזֵר אֶל הַבֹּאֵר לְעֵאֲבֹה וְתִשְׁאֵב לְכָל צְמֻלֵי:
 וְהָאִישׁ מִשְׁתַּאֲחָה לָּהּ מִזֵּה רִישׁ לְדַעַת הַהֵלְכֵי יְהוָה
 בְּרָכּוֹ אִם-לֹא: וַיְהִי כִאֲשֶׁר כָּלוּ הַגְּמֻלִים לְשִׁחוֹת וַיִּקְחֵהוּ
 הָאִישׁ נָזֵם זָהָב בְּקֶלֶם מִשְׁקָלוֹ וְשֵׁנִי צְמוּדִים עַל-יְדֵיהָ
 עֵשְׂרָה זָהָב מִשְׁקָלָם: וַיֹּאמֶר בְּתַרְמִי אֵת הַעֲדִי נָא לִי
 תִּישׁ בֵּית-אֲבִיךָ מְקוּם לְנוּ לְלוּ: וְהֵאמֹר אֲלוֹי בַת-
 בְּתוּאֵל אֲנִי בְּרַמְלֵפָה אֲשֶׁר יִלְדָה לְעֹזֵר: וְהֵאמֹר
 אֲלוֹי גַּם-תִּתֵּן גַּם-מִסְפּוֹא רֵב עִמּוֹ גַּם-מְקוּם לְלוּ:
 וַיִּקְחֵהוּ הָאִישׁ וַיִּשְׁמַחוּ לַיהוָה: וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי
 אֲדֹנָי אֲבָרְתֶם אֲשֶׁר לֹא-עֲזַבְתֶּם סִדּוֹ וַיֹּאמְרוּ מֵעַתָּה אֲדֹנָי
 אֲנִי בְּדָרְךָ נִזְדַּנְי יְהוָה בֵּית אֲדֹנָי אֲדֹנָי: וְתִרְץ הַעֲרֵר
 וְתִגַּד לְבַיִת אֲמֹה בְּדַבְּרִים הַאֲלֵה: וְלִבְנֵיךָ אֹרֶץ וְשִׁמּוֹ
 לְכֹן וַיִּרְץ לְכֹן אֶל הָאִישׁ הַחוּלְעָה אֲבִי וַיְהִי וַיִּכְרַעְתֶּם
 אֶת-הַנְּזֵם וְאֵת הַעֲמֻדִים עַל-יְדֵי אֲחֻזָּתוֹ וְכִשְׁמַעֲנוּ אֵת
 דְּבַרֵי רַבְּקָה אֲחֻזָּתוֹ לֵאמֹר כִּדְבַר אֲלוֹי הָאִישׁ וַיִּבֹא
 אֶל-הָאִישׁ וַיְהִי עֹמֵד עַל-הַגְּמֻלִים עַל-הַעִיף: וַיֹּאמֶר בּוֹא
 בְּרוּךְ יְהוָה לְמַעַן תַּעֲמִיד בְּחוּץ וְאֲנִי פָנִיתִי הַבַּיִת וּמְקוּם
 לְגִמְלִים: וַיִּבֹא הָאִישׁ הַבַּיִתָּה וַיִּפְתְּחֵה הַגְּמֻלִים וַיִּתֵּן
 תִּבְנִי וּמִסְפּוֹא לְגִמְלִים וּמִיֵּם לְרוּחַ רִגְלָיו וְרִגְלָיו הָאֲנִשִּׁים
 אֲשֶׁר אֵתוֹ: וַיִּישֵׁם לְפָנָיו לֹאכֵל וַיֹּאמֶר לֹא אֲכַל עַד
 אִם-דְּבַרְתִּי דְבַרֵי וַיֹּאמֶר בְּרַךְ: וַיֹּאמֶר עַבְדְּ אֲבָרְתֶם
 אֲנִי: וַיְהִי בְרַךְ אֲחֻזָּתֵי מֵאֵד וַיַּגְדֵּל וַיִּקְחֵהוּ צֶאֱזֵן
 וַיִּקְרָה וְכִסְף וְזָהָב וְעַבְדִּים וְשִׁפְחוֹת וְגִמְלִים וְזִמְרִים:
 וְתִלְדֵי שִׁירָה אִשֵּׁרָת אֲדֹנָי בֶן לֹא אֲדֹנָי אֲחֻזָּתוֹ וַיִּתֵּן
 לוֹ אֵת-כָּל-אֲשֶׁר-לוֹ: וַיִּשְׁבַּעֲנֵי אֲדֹנָי לֵאמֹר לֹא תִקְחֵה
 אִשָּׁה לְבָנִי מִכְּנֵה הַכְּנַעֲנִי אֲשֶׁר אֲנִי יֹשֵׁב בְּאֶרֶץ:
 אִם-לֹא אֶל בֵּית אֲבִי תִלְדֵה וְאֵל מִשְׁפַּחְתִּי וְלִקְחַת אִשָּׁה
 לְבָנִי: וַיֹּאמֶר אֶל-אֲדֹנָי אֵל לֵאמֹר הֵאשְׁרֵה אֲחֵרֵי:
 וַיֹּאמֶר אֵלֵי יְהוָה אֲשֶׁר הִתְחַלְכַּתִּי לְפָנָיו יִשְׁלַח מַלְאָכָו
 אִתְּךָ וְהַעֲלִים בְּרַבְּקָה וְלִקְחַת אִשָּׁה לְבָנִי מִמִּשְׁפַּחְתִּי
 וּמִבֵּית אֲבִי: אֵת תְּנָקָה מֵאֵלֵי כִי הִבִּיא אֶל-מִשְׁפַּחְתִּי
 וְאִם-לֹא יִתְּנוּ לָךְ וְהָיִיתְךָ נָקִי מֵאֲלֵתִי: וְאָבִא הַיּוֹם אֶל-
 הָעִיף וַיֹּאמֶר יְהוָה אֲלֵהוּ אֲדֹנָי אֲבָרְתֶם אִם-יִשְׁקֵךְ-יִאֲמַעְלִים
 בְּרַבְּקָה אֲשֶׁר אֲנִי הִלְכֵה עֲלֶיהָ: הִנֵּה אֲנִי נֹצֵב עַל-עִיף
 הַמֵּיִם

וְהָאִישׁ
 מִשְׁתַּאֲחָה
 לָּהּ מִזֵּה
 רִישׁ לְדַעַת

והנה העלמה היצאה לטאט ואמרתי אליה
 השיקני לא מעט כמים מוכרך ואמרה אחי גם
 אתה שיה וגם לגמליך אטאנה הוא האשה
 אשר הכיח יהוה לבן אדני אני טרם אכנל
 לדבר אל לבי והנה רבקה יצאה וכדה על
 שכמה ותרד העינה והטאט ואמר אליה
 השיקני לא ותמהר ותורד כדה מעליה ותאמר
 שיה וגם גמליך אטיקה ואטיה וגם הגמלים
 השיקתה ואטאל אתה ואמר בה מי את ותאמר
 בת בתואל בן זפור אשר ילדה לו מלכה ואשם
 הזם על אפה והלמידים על ידי אקד ואטתוח
 ליהוה ואברך את יהוה אלהי אדני אנרדום
 אשר הניח בדרך אפות לבנות את ערה אדני
 אדני לבנו ועתה אם ישכם עשים חסד ואמת
 את אדני הגידו לי ואם לא הגידו לי ואפנה על
 ימיני או על שמאל יעני לבן ובהואל ויאמר
 מיידות יצא הדבר לא וכל דבר אכנר יע
 טוב הנה רבקה לפניך קוד וכן והנה אשה על
 אדניך כאשר דבר יהוה ידני טאט שמע על
 אברהם את דבריהם וישתחו ארצה ליהוה ויא
 העבד כלי כסף וכלי זהב ובעדים ויהן לרבקה
 ומגדת נתן לאחיה ולאמה ואכלו וישתו היא
 והאנשים אשר עמו וילכו ויקומו בבקר ויאמר
 ילדני לאדני ויאמר אחיה ואמה תשג העיר
 אדני ימים או עשור אחד הלך ויאמר אלהים
 לכל האחרו אתי ויהוה הצליח דבני שלוחי ואלה
 לאדני ויאמרו זקרא בעיר וטאטלה את פיה וקרא
 לרבקה ויאמרו אלהי התלבי עם האיש הגדול
 והאמר אכך וישלחו את רבקה אללהם ואת
 מנקהתה ואת עבד אברהם ואת אנשיו ויברכו
 את רבקה ויאמרו לה אזהרתו את די לאט פני
 רבבה וירש זרעך את שלר שיעזי ותקם רבקה
 וערתיה ותרכבה על הגמלים ותלכנה את
 האיש ויקח העבד את רבקה וילך ויעתק הוא
 כבוט באר ללוי ראי והוא וישג בארץ הגנב
 ויצא יצחק לטוח בשדה לפנות ערב וישא עינו
 וירא והנה גמלים באים ותשא רבקה את עיניה
 ותרא את יצחק ותפול מעל הגמל ותאמר אל
 העבד מי האיש הכיח ההלך בשדה לקרא אדני
 ויאמר העבד הוא אדני ותקח העינים ותתהכס
 ויסתר העבד לעינת אדני כל הדברים אשר
 עשה וימחה יצחק האדהת שרדה אטו

והנה העלמה היצאת לשאב ואמרתי אליה
 השקיני נא מעטמים מבקד: ואמרה אלי וטאטרה
 שיה וגם לגמליך אטאנה הוא האשה אשר הכיח יהוה
 לבר אדני: אני טרם אכלה לברך אל לבי והנה רבקה
 יצאה וקבה על שכמה ותורד העינה והטאט ואמר
 אליה השקיני נא: ותמהר ותורד כדה מעליה ותאמר
 שיה וגם גמליך אטיקה ואטיה וגם הגמלים השקתה:
 ואטאל אתה ואמר בתמי את ותאמר בתבתואל
 בן זפור אשר ילדה לו מלכה ואשם הזם על אפה
 והלמידים על ידיה: ואקד ואשתתחה ליהוה ואברך
 אתיהוה אלהי אדני אברכם אשר הניח בדרך אמת
 לקחת את בת אחי אדני לבנו: ועתה אם ישכם עשים
 חסד ואמת את אדני הגידו לי ואסלא הגידו לי
 ואפנה על ימין או על שמאל: וישן לבן ובתואל ויאמרו
 מדהוה יצא בדבר לא טוב כל דבר אלהי רע ארמוב:
 הנה רבקה לפניך קולך ויהוה אשה לברך אדניך כאשר
 דבר יהוה: ויהי כאשר שמע עבד אברהם איד ברבים
 וישתחו ארצה ליהוה: ויצא העבד בלרכסו וכלי זהב
 ובעדים ויהן לרבקה ויגדנת נתן לאחיה ולאמה: ויאכלו
 וישתו הוא והאנשים אשר עמו וילכו ויקומו בבקר
 ויאמר שלחני לאדני: ויאמר אחיה ואמה תשג העיר
 אדני ימים או עשור אחר תלך: ויאמר אלהם אל
 תאחרו אתי ויהוה הצליח דבני שלוחי ואלכה לאדני:
 ויאמרו נקרא לגער ונשאלה את פיה: ויקראו לרבקה
 ויאמרו אליה התלכי עם עדהיש היה ותאמר אלה:
 וישלחו את רבקה אהתם ואת מנקהתה ואת עבד
 אברהם ואת אנשיו: ויברכו את רבקה ויאמרו לה
 אזהרתו אתי לאלפי רבבה וירש זרעך את שער
 שגאוו: ותקם רבקה וגשרתיה ותרכבה על הגמלים
 ותלכנה אתי האיש ויקחה העבד את רבקה וילך: ויעתק
 בא מבוא באר ללוי ראי והוא וישב בארץ הגנב: ויצא
 יצחק לטוח בשדה לפנות ערב וישא עינו וירא והנה
 גמלים באים: ותשא רבקה את עיניה ותרא את יצחק
 ותפל מעל הגמל: ותאמר אלהי העבד מרהיש הלוח
 קהלך בשדה לקראתנו ויאמר העבד הוא אדני ותקח
 העינים ותתהכס: ויסתר העבד לעינת את כל הדברים
 אשר עשה: ויבאה יצחק האלה שרה אמו

ויאמר
 ותאמר
 ויעתק

ויקח את רבקה ותהרלו לאשה ויאהבה ונתתם יצחק אחרי אמו: פ שש

ויקח אברהם ויקח אשה ושמה קטורה ותלד לו את יצחק וזמן ואת יקשן ואת מרן ואת מרגן ואת ישבק ואת שוח: ויקשן ילד את שבת ואת דגן ויבני דגן היו אשרם ולמישים ולאמים: ובני מדן עיפה ועפר וחקד ואביהע ואלדעה כל-אלה בני קטורה: ויתן אברהם את כל-אשר לו ליצחק: ולבני הפילגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנתו וישלחם מעל יצחק בנו בעודנו חי קמה אל ארץ קדם: ואלה ימי שני ימי אברהם אשר חי מאת שנה ושבעים שנה והמש שנים: ויגוע וימת אברהם בשנה טובה זקן ושבע ויאסף אל עמו: ויקברו אתו יצחק וישמעאל בניו אל מערת המכפלה אל שרה עפרו בן צחר החתי אשר על פני ממרא: השנה אשר קנה אברהם מאת בגריתת שמה קבר אברהם ושרה אשתו: ויהי אחרי מות אברהם ויבכד אלהים את יצחק בנו וישב יצחק עם-באר לחי ראי: פ שבע

ואלה תולדת ישמעאל בן אברהם אשר ילדה הגר המצרית שפחת שרה לאברהם: ואלה שמות בניו ישמעאל בשמתם לתולדתם בכר ישמעאל ומבשם ומשמל ואדבאל ומבשם: ומשמע ודומה ומשא: חדר ותימא וטור ופיש וקדמה: אלה הם בני ישמעאל ואלה שמותם בחזרייהם ובטירתם שנים עשר נשיאם לאמותם ואלה שני חיי ישמעאל מאת שנה ושלשים שנה ושבע שנים ויגוע וימת ויאסף אל עמו: וישכנו מחוילה ערשור אשר על פני מצרים באכה אשרה על פני כל-אחיו נפל: פ

ויקח את רבקה והיה לו לאשה ויאהבה ונתתם יצחק אחרי אמו: ויסף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה ותלד לו את יצחק וזמן ואת יקשן ואת מרן ואת מרגן ואת ישבק ואת שוח: ויקשן ילד את שבת ואת דגן ויבני דגן היו אשרם ולמישים ולאמים: ובני מדן עיפה ועפר וחקד ואביהע ואלדעה כל-אלה בני קטורה: ויתן אברהם את כל-אשר לו ליצחק ולבני הפילגשים אשר לאברהם נתן אברהם מתנתו וישלחם מעל יצחק בנו בעודנו חי קמה אל ארץ קדם ואלה ימי שני ימי אברהם אשר חי מאת שנה ושבעים שנה והמש שנים ויגוע וימת אברהם בשנה טובה זקן ושבע ויאסף אל עמו ויקברו אתו יצחק וישמעאל בניו אל מערת המכפלה אל שרה עפרו בן צחר החתי אשר על פני ממרא: השנה אשר קנה אברהם מאת בגריתת שמה קבר אברהם ושרה אשתו: ויהי אחרי מות אברהם ויבכד אלהים את יצחק בנו וישב יצחק עם-באר לחי ראי: ואלה תולדת ישמעאל בן אברהם אשר ילדה הגר המצרית שפחת שרה לאברהם ואלה שמות בניו ישמעאל בשמותם לתולדתם בכר ישמעאל ובשם ומשמל ואדבאל ומבשם ומשמל ודימה ומשא וחדד ותימא וטור ופיש וקדמה: אלה הם בני ישמעאל ואלה שמותם בחזרייהם ובטירתם שנים עשר נשיאם לאמותם ואלה שני חיי ישמעאל מאת שנה ושלשים שנה ושבע שנים ויגוע וימת ויאסף אל עמו וישכנו מחוילה עד שור אשר על פני מצרים באכה אשרה על פני כל-אחיו נפל: ואלה תולדת יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק ויהי יצחק בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה בת בתואל הארמי מפדן ארם אחות לבן הארמי לו לאשה ויעתר יצחק ליהודה ויעתר לו יהודה לנכדו אשה כי עקרה הוא ויעתר לו יהודה ויהר רבקה אשתו ויתרצו הבנים בקרבת ותאמר אם כן כמה זה אנכי ותלך לדרש את יהודה ויאמר יהודה לה שני גנים בבטנך ושני לאמים ממועיק יפרדו וכלם מלאם יאמץ ורם יעבד צעיר וימלא ימיה ללדת והנה תומם בבטנך: ויצא הראשון אדמוני כולו כאדרת שער

ואלה תולדת יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק: ויהי יצחק בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה בת בתואל הארמי מפדן ארם אחות לבן הארמי לו לאשה: ויעתר יצחק ליהודה לנכדו אשרה כי עקרה הוא ויעתר לו יהודה ויהר רבקה אשתו: ויתרצו הבנים בקרבה ותאמר אם כן כמה זה אנכי ותלך לדרש את יהודה ויאמר יהודה לה שני גנים בבטנך ושני לאמים ממועיק יפרדו ולאם מלאם יאמץ ורם יעבד צעיר: וימלא ימיה ללדת והנה תומם בבטנך: ויצא הראשון אדמוני כולו כאדרת שער

ויקראו שמו עשו ואחרי כן יצא אחיו וידו
 אחזה בעקב עשו ויקרא שמו יעקב ויצחק
 בן ששים שנה בלדת אדם ויגדלו הנערים
 ויהי עשו איש ידע ציד איש שדה ויעקב איש
 תם ישב אהלים ויאהב יצחק את עשו כי
 ציד בכף ורבקה אהבת את יעקב ויוד יעקב
 ציד ויבא עשו מן השדה והוא עיף ויאמר
 עשו אל יעקב הלעיטני לא מן האדם האדם
 הזה כי עיף אנכי על כן קרא שמו אדום
 ויאמר יעקב מכרה כיום את בכרתך לי ויאמר
 עשו הנה אנכי הוכר למות ולמדה זהה כלי
 בכרה ויאמר יעקב השבעה לי כיום וישבע לו
 וימכר את בכרתו ליעקב ויעקב נתן לעשו לחם ונגיד
 ערשיו ויאכלו וישתו ויקם ויגדלו את הבכרה: פ

ויהי רעב בארץ מלבד הרעב הראשון אשר
 היה בימי אברהם ויבך יצחק אל אבימלך
 מלך פלשתים וירא אליו יהוה ויאמר
 אל תרד מזרמינה שכן בארץ אשר אמר
 אלך גור בארץ הזאת והיה עמך ואבונך
 כי לך וזרעך אתה את כל הארצות האלה
 והקמתי את השבעה אשר נשבעתי לאברהם
 אביך והרביתי את זרעך ככוכבי השמים
 ונתתי לזרעך את כל הארצות האלה והתכרבו
 בזרעך כל גוי הארץ לקב אטור שמע אברהם
 בקבי וישמר משמרתו מזוית יחקותי ותורתי
 וישב יצחק בגרר וישאלו אנשי המקום לאשתו
 ויאמר אחתי הוא כי ירא לאמר אשדתי פן
 יהרגני אנשי המקום על רבקה כי לזבדה
 מראה הוא ויהי כי ארכו לו שם הימים וישקף
 אבימלך מלך פלשתים בעד החלון וירא
 והנה יצחק מצחק את רבקה אשתו ויקרא
 אבימלך ליעזק ויאמר אך הנה אשיתך הוא
 ואיך אמרת אחתי הוא ויאמר אליו יצחק כי
 אמרתי פן אמות עליה ויאמר אבימלך מה
 זאת עשית לנו כמעט שכב אחד העל אדתי
 אשיתך והבאת עלינו אשם ויגלו אבימלך אדתי
 כל העם לאמר הנגע באיש הזה ובאשתו מות
 יוכות ויזרע יצחק בארץ ההוא וימצא בשנה
 ההוא מאה שערים ויברכהו יהוה ויגדלו
 האיש ויבך הבור וגדל עד כי גדל מאד
 ויהי לו מקנה צאן ומקנה בקר ועבדה רבה

ויקראו שמו 25
 עשו: ואחרי כן יצא אחיו וידו אחזה בעקב עשו ויקרא 26
 שמו יעקב ויצחק בן ששים שנה בלדת אדם: 27
 ויגדלו הנערים ויהי עשו איש ידע ציד איש שדה ויעקב 28
 איש תם ישב אהלים: ויאהב יצחק את עשו כירצו 29
 דמיו ורבקה אהבת את יעקב: ויוד יעקב ציד ויבא 30
 עשו מן השדה והוא עיף: ויאמר יעקב אל יעקב 31
 הלעיטני לא מן האדם האדם הזה כי עיף אנכי על 32
 כן קרא שמו אדום: ויאמר יעקב מכרה כיום את 33
 בכרתך לי: ויאמר עשו הנה אנכי הוכר למות ולמדה 34
 זהה לי בכרה: ויאמר יעקב השבעה לי כיום וישבע לו 35
 וימכר את בכרתו ליעקב: ויעקב נתן לעשו לחם ונגיד 36
 ערשיו ויאכלו וישתו ויקם ויגדלו את הבכרה: פ 37
 ויהי רעב בארץ מלבד הרעב הראשון אשר היה בימי 38
 אברהם ויבך יצחק אל אבימלך מלך פלשתים וירא: 39
 וירא אליו יהוה ויאמר אל תרד מזרמינה שכן בארץ 40
 אשר אמר אלך: גור בארץ הזאת והיה עמך ואבונך 41
 כי לך וזרעך אתה את כל הארצות האלה והקמתי את 42
 השבעה אשר נשבעתי לאברהם אביך: והרביתי אתי 43
 זרעך ככוכבי השמים ונתתי לזרעך את כל הארצות 44
 האלה והתכרבו בזרעך כל גוי הארץ: עקב אשר שמע 45
 אברהם בקלי וישמר משמרתו מצוית חקותי ותורת: 46
 וישב יצחק בגרר: וישאלו אנשי המקום לאשתו ויאמר 47
 אחתי הוא כי ירא לאמר אשתי פן יהרגני אנשי המקום 48
 על רבקה כרמכת מראה הוא: ויהי כר ארכו לו שם 49
 הנמים וישקף אבימלך מלך פלשתים בעד החלון וירא 50
 והנה יצחק מצחק את רבקה אשתו: ויקרא אבימלך 51
 ליעזק ויאמר אך הנה אשיתך הוא ואיך אמרת אחתי 52
 הוא ויאמר אליו יצחק כי אמרתי פן אמות עליה: 53
 ויאמר אבימלך מה זאת עשית לנו כמעט שכב אחד 54
 העם את אשתיך והבאת עלינו אשם: ויגלו אבימלך 55
 את כל העם לאמר הנגע באיש הזה ובאשתו מות 56
 יוכות: ויזרע יצחק בארץ ההוא וימצא בשנה 57
 מאה שערים ויברכהו יהוה: ויגדלו האיש ויבך הבור 58
 וגדל עד כר גדל מאד: ויהיו לו מקנה צאן ומקנה בקר: 59
 ועבדה רבה

אשתי

ויקנאו אתו פלשתים וכל הבארת אשר חפרו
עבדי אביו בימי אברהם אביו סתמום פלשתים
וימלאום עפר ויאמר אבימלך אל יצחק כל
מעמנו כי עצמת ממונו מאד וילך משם יצחק
ויחזן בנחל גרר וישב שם וישב יצחק ויחפר
את בארת המים אשר חפרו בימי אברהם
אביו וסתמום פלשתים אחרי מות אברהם
ויקרא להן שמות כשמות אשר קרא להן אביו
ויחפרו עבדי יצחק בנחל וימלאו שם באר
מים חיים ויריבו רעי גרר עם רעי יצחק לאמר
לנו המים ויקרא שם הבאר עשוק כי התעשקו
לנו ויחפרו באר אחרת ויריבו גם עלה ויקרא
שמה שטנה ויעתק משם ויחפר באר אחרת
ולא רבו עליה ויקרא שמה רחובות ויאמר כי
עתה הרחוב יהיה לנו ופרינו בארץ ויעל משם
באר שבע וירא אליו יהודה כלילה ההוא ויאמר
אלני אלהי אברהם אביך אל תירא כי אדך
אנכי וברכתוך והרביתי את זרעך בלבנו
אברהם עבדי ויבן שם מזבח ויקרא בשם יהוה
ויג' שם אהלו ויכרו שם עבדי יצחק באר
ואבימלך הלך אליו מלגר ואחזת מרעהו
ופיכל שר לבאו ויאמר אלהם יצחק מדוע
באתם אלי ואתם שנאתם אתי ותשלחוני מאתם
ויאמרו ראו ראינו כי היה יהוה עמך ויאמר
תהי נא אלהי בנינו תינו בילינו ובינך ונכרתה ברית
עמך אם תעשה עמנו רעה כאשר לא נעניןך
וכאשר עשינו עמך רק טוב ונשלחך בשלום אתה
עתה ברוך יהוה ויעלם להם משתה ויאכלו וישתו
וישיכמו בבקר וישבעו איש לאחיו וישכחו
יצחק וילכו מאתו בשלום ויהי ביום ההוא ויבאו
עבדי יצחק ויגדו לו על אדות הבאר אשר
חפרו ויאמרו לו מימלאנו מים ויקרא אדתה
שבעה על כן שם העיר באר שבע עד היום
הזה ויהי עשו בן ארבעים
שנה ויקח אשה את יהודית בת בארי החדתי
ואת בשמת בת איכין הודתי ותהיין מרת ריוח
ליצחק ולרבקה ויהי כי זכון
יצחק ותכדין עיניו מראת ויקרא את עשו בנו
הנדב' ויאמר אליו בני ויאמר אליו הנני ויאמר
הנה לא זקנתי לא ויעלתי יום מותי ויעלה שא לא
כלוך תלך וקשיתך וצא השדה ועודה לי עידה
ועשיתלי מטעמים כאשר אהבתי והביאה כל

ויקנאו אתו פלשתים: וכל הבארת אשר חפרו
חפרו עבדי אביו בימי אברהם אביו סתמום פלשתים
וימלאום עפר: ויאמר אבימלך אל יצחק לך מעמנו 16
קיצמת ממנו מאד: ויך משם יצחק ויחזן בנחל 17
גרר וישב שם: וישב יצחק ויחפר את הארות המים 18
אשר חפרו בימי אברהם אביו וסתמום פלשתים
אחרי מות אברהם ויקרא להן שמות כשמות אשר
קרא להן אביו: ויחפרו עבדי יצחק בנחל וימלאו שם 19
באר מים חיים: ויריבו רעי גרר עם רעי יצחק לאמר 20
לנו המים ויקרא שם הבאר עשוק כי התעשקו עמו:
ויחפרו באר אחרת ויריבו גם עליה ויקרא שמה שטנה: 21
ויעתק משם ויחפר באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא 22
שמה רחובות ויאמר קרעוה הרויב יהיה לנו ופרינו
בארץ: ועל משם באר שבע: וירא אליו יהודה כלילה 23
ההוא ויאמר אלני אלהי אברהם אביך אל תירא
כי אדך אנכי וברכתוך והרביתי את זרעך בלבנו
אברהם עבדי: ויבן שם מזבח ויקרא בשם יהוה ויג' 24
שם אהלו ויכרו שם עבדי יצחק באר: ואבימלך הלך 25
אליו מלגר ואחזת מרעהו ופיכל שר לבאו: ויאמר אלכם 26
יצחק מדוע באתם אלי ואתם שנאתם אתי ותשלחוני
מאתכם: ויאמרו ראו ראינו כי היה יהוה עמך 27
ונאמר תהי נא אלהי בנינו תינו בילינו ובינך ונכרתה
ברית עמך: אם תעשה עמנו רעה כאשר לא נעניןך 28
וכאשר עשינו עמך רק טוב ונשלחך בשלום אתה
עתה ברוך יהוה: ויעלם להם משתה ויאכלו וישתו: 29
וישיכמו בבקר וישבעו איש לאחיו וישכחו מאתו 30
בשלוש: ויהי ביום ההוא ויבאו עבדי יצחק 31
ויגדו לו על אדות הבאר אשר חפרו ויאמרו לו מימלאנו
מים: ויקרא אתה שבעה על כן שם העיר באר שבע 32
עד היום הזה: ויהי עשו בן ארבעים 33
שנה ויקח אשה את יהודית בת בארי החתי ואת
בשמת בת איכין החתי: ותהיין מרת רות ליצחק 34
ולרבקה: ויהי ברוך יצחק ויחפרו עיניו 35
מראת ויקרא את עשו בנו הנדל ויאמר אליו בני
ויאמר אליו הנני: ויאמר הנדב' ויאמר אליו הנני 36
יום מותי: ועתה שאר נא בליד חלקך וקשיתך וצא השדה 37
ועתה לי עידה: ועשיתלי מטעמים כאשר אהבתי 38
והביאה לי

ואכלה בעבוד תברכה נפשי בטרם אמות:
 ורבה שמעת בדבר יחזק אל-עשן בנו וגלך עשו
 והשרה לצוד ציד להביא: ורבה אמרה אל-יעקב בנה
 לאמר הנה שמעתי את-אביך מדבר אל-עשן אתך
 לאמר: הביאה לי ציד ועשה-לי מטעמים ואכלה
 ואברכה לפני ה' ויהי לפני מותי: ועתה בני שמע
 בקלי לאשר אני מצוה אתך: לך נא אל-הבאן וקח
 לי משם שני גדיי עזים טובים ופעשה אתם מטעמים
 לאיךך כאשר אהב: והבאת לאיךך ואכל בעבר אשר
 יברכה לפני מותי: ויאמר יעקב אל-רבה אמו והן
 עשו אחי איש שער ואנכי איש חלק: אולי ימשג
 אבי והייתי בעיניו כמתעמע והבאתי עלי קללה ולא
 ברכה: והאמר לו אמו עלי קללתך בני אך שמע
 בקלי וגלך קח-לי: וגלך וקח ויבא לאמו ותעש אמו
 מטעמים כאשר אהב אביהו: ותקח רבה את-בגדי
 עשו בנה הגדל התמדת אשר אתה בבית ותלבש
 את-יעקב בנה הקטן: ואת ערת גדיי העזים הלבישה
 על-גדיי ועל חלקת צוארי: ותמן את-המטעמים ואת
 הלהם אשר עשתה ביד יעקב בנה: ויבא אל-אביהו
 ויאמר אבי ויאמר לפני מי אתה בני: ויאמר יעקב
 אל-אביו אנכי עשן בברך עשיתי כאשר דברת אלי
 קום-נא שבה ואכלה מצדי בעבוד תברכני נפשי:
 ויאמר יחזק אל-בנו מדהיה מתרף למצא בני ויאמר
 פי הקרה יהנה אליהך לפני: ויאמר יחזק אל-יעקב
 גשדהנא ואמשה בני האתה זה בני עשן אם לא: ויגש
 יעקב אל-יחזק אביו וימשהו ויאמר הקל קול יעקב
 והגדים הני עשן: ולא הכירו ברגלי דיוי בתי עשן
 אחיו שיערת ויברכהו: ויאמר אתה זה בני עשן ויאמר
 אני: ויאמר הנשה לי ואכלה מציד בני למשן תברכה
 בנפשי ויגשלו ויאכל ויבא לו גיו וישת: ויאמר אליו
 יחזק אביו גשדהנא ושקה-לי בני: ויגש וישק-לו ויברח
 את-רבים ברגלו ויברכהו ויאמר ראה רבים בני ברים
 שיה אשר ברכו יהיה: ותקח האלהים מפל השמים
 ומשמני הארץ ורב דגן ותרש: ועברוך עמים וישתחו
 לך לאמים הות גביר לאחיה וישתחו לך בני אמה
 ארביך ארור ומברכהך ברוך: ויהי כאשר פלה יחזק
 לכהך את-יעקב

ואכלה בעבוד תברכך נפשי בטרם אמות
 ורבה שמעית בדבר יצחק אל עשו בנו וילך
 לעשו השדה לצוד ציד להביא ורבה אמרה
 אל יעקב בנה לאמר הנה שמעתי את אביך
 מדבר אל עשו אחיך לאמר הביאה לי ציד
 ועשה לי מטעמים ואכלה ואברכה לפני
 יהוה לפני מותי ועתה בני שמע בקולי לאשר
 אני מצוה אתך לך נא אל הבאן וקח לי משם
 שני גדיי עזים טובים ואעשה אתם מטעמים
 לאביך כאשר אהב והבאת לאביך ואככל
 בעבר אשר יברכך לפני מותו ויאמר יעקב
 אל רבה אמו הן עשו אחי איש שער
 ואולי ימשג אבי והייתי בעיניו
 כמתעמע והבאתי עלי קללה ולא ברכה
 ותאמר לו אמו עלי קללתך בני אך שמע
 בקלי וברך קח לי וילך ויקח ויבא לאמו ותעש
 אמו מטעמים כאשר אהב אביה ותקח רבה
 את בגדי עשו בנה הגדל החמדת אשר אתה
 בבית ותלבש את יעקב בנה הקטן ואת ערת
 גדיי העזים הלבישה על ידיו ועל חלקת צוארו
 ותמן את המטעמים ואת הלהם אשר עשתה
 ביד יעקב בנה ויבא אל אביו ויאמר אבי
 ויאמר לפני מי אתה בני ויאמר יעקב אל-
 אביו אנכי עשן בברך עשיתי כאשר דברת
 אלי קום נא שבה ואכלה מצדי בעבוד
 תברכני נפשי ויאמר יצחק אל בנו מה זה
 מדהיה מתרף בני ויאמר כי הקרה יהוה אליהך
 לפני ויאמר יצחק אל יעקב גשה נא ואמשך
 בני האתה זה בני עשן אם לא ויגש יעקב אל-
 יצחק אביו וימשהו ויאמר הקל קול יעקב
 והגדים ידיו עשו ולא הכירו כי היו ידיו כידו
 עשו אחיו שיערת ויברכהו ויאמר אתה זה
 בני עשן ויאמר אני ויאמר הנשה לי ואכלה
 מציד בני למשן תברכך נפשי ויגש לו וישת
 ויבא לו גיו וישת ויאמר אליו יצחק אבי גשה
 נא ושקה לי בני ויגש וישק לו וירח את רגלו
 ברגלו ויברכהו ויאמר ראה רבים בני ברים
 אשר ברכו יהוה ויהוה ויהוה כן האלהים מטל השמים
 ומשמני הארץ ורב דגן ותרש יעברוך עמים
 וישתחו לך לאמים הות גביר לאחיה וישתחו
 לך בני אמן אררין ארור ומברכך ברוך ויהי
 כאשר כלה יצחק לברך את יעקב

ויהי אך יצא יצא יעקב מאת פני יצחק אביו
 ועליו אלוהו בא בנידו ויעלם אם הוא מטלמים
 ויהא לאביו ויאמר לאביו יקם אביו ויאמר
 כוליד בנו בעבר תברכני נפשוך ויאמר לו
 יצחק אביו מי אתה ויאמר אני בוך בכרך
 עליו ויחיד יצחק חרדה גדלה עד מאד
 ויאמר מי אפוא הוא הילד ציד ויבא לו ואכל
 מכל בשרם הנבוא ואברכהו גם ברוך יהיה
 כשמוע עליו את דברי אביו ויעלם לעקבה
 גדלה ומרה עד מאד ויאמר לאביו ברכני
 גם אני אבי ויאמר בא אחיך במרמה ויקח
 ברכתך ויאמר הכי קרא שמו יעקב ויעקבני
 זה פלמים את ברכתי לקח והנה עתה לקח
 ברכתי ויאמר הנא אצלתי לי ברכה ויעץ
 יצחק ויאמר כלעוף הן גביר שמתיו כך ואת
 כל ארצו נתתי לו לעבדים ודגן תירוש סמכתי
 ולכרם אפוא מה אעשה בני ויאמר עליו
 אל אביו הצרנה אלהת הוא כך אבי ברכני
 גם אני אבי וישא עליו קחו ויברך ויעץ יצחק
 אביו ויאמר אליו הנה מטלמי הארץ יהיה
 מושבך ומטל השמים מולך ועל חרבך תחיה
 ואת אחיך תעבד והיה כאשר תירד ופירקת
 עליו מולך לארץ וישלם עליו את יעקב עקב
 הברכה אשר ברכו אביו ויאמר עליו ברכו
 יקרבו ימי אבנל אבי ואהרנה את יעקב אחי
 ויגד לרביקה את דברי עליו בנה הגדל ותשלח
 ותקרא ליעקב בנה הקטן ותאמר אביו הנה
 עשוי אחיך מתנחם כך להגוך ולעתה בני שמע
 בקלי וקום ברוח כך אל לבן אחי חרנה וישבת
 עמו ימים אחדים עד אשר תשוב חמת אחיך
 עד שוב אף אחיך מבוך וישכח את אשר עשית
 לו ושלחתי ולקחתיו משם למדה אשכנל גם
 שליכם יום אחד ותאמר רביקה אל יצחק יצאתי
 בחיי מפני בנות חת אם לקח יעקב אשה מבנות
 חת כאלה מבנות הארץ למה לי חיים ויברך
 יצחק אל יעקב ויברך אתו ויעלוה ויאמר לו
 לא תקח אשה מבנות כנען קום כך פדנה ארם
 ביתה בתואל אבי אכור וקח לו מטלם אשה
 מבנות לבן אחי אכור ואל שדי וברך אחיך
 ויפרך וירבך והיית לקהל עמים ויתן לך אדת
 ברכת אברהם לך ולזרעך אתך לרשיתך
 את ארץ מנריך אשר נתן אלהים לאברהם

ויהי אך יצא יצא יעקב מאת פני
 יצחק אביו ועשו אהו כא מצידו ויעש גסדווא 81
 מטעמים ויבא לאביו ויאמר לאביו יקם אבי ויאכל
 מציד בנו בעבר תברכני נפשוך: ויאמר לו יצחק אביו 82
 מי אתה ויאמר אני בוך בכרך עשוי: ויחיד יצחק 83
 חרדה גדלה עד מאד ויאמר קראמא הוא הנער ציד
 ויבא לי ויאכל מכל בשרם הנבוא ואברכהו גסדווא 84
 יהיה: בשמע עשוי את דברי אביו ויעצק צעקה גדלה 85
 ומרה עד מאד ויאמר לאביו ברכני גם אני אבי:
 ויאמר בא אחיך במרמה ויקח ברכתך: ויאמר הכי 86
 קרא שמו יעקב ויעקבני זה פעמים את ברכתי לקח
 והנה עתה לקח ברכתי ויאמר הנא אצלתי לי ברכה:
 ויעץ יצחק ויאמר לעשוי הן גביר שמתיו לך ואת כל 87
 ארצו נתתי לו לעבדים והגן ותירש סמכתי ולכרם
 אפוא מה אעשה בני: ויאמר עליו אל אביו תברכה 88
 אתה והוא לך אבי ברכני גם אני אבי וישא עליו
 ויעץ: ויעץ יצחק אביו ויאמר אליו הנה מטלמי הארץ 89
 יהיה מושבך ומטל השמים מעל: ועל חרבך תחיה
 ואת אחיך תעבד והיה כאשר תירד ופירקת עלי מעל
 צוארך: וישלם עשוי את יעקב על חרבך אשר ברכו 90
 אביו ויאמר עשוי בלבו ויקרבו ימי אביו ויאמר
 ארבע עשר: ויעד לרביקה את דברי עשוי בנה 91
 הגדל ותשלח ותקרא ליעקב בנה הקטן ותאמר אביו
 הנה עשוי אחיך מתנחם לך להרעה: ועתה בני שמע 92
 בקלי וקום ברוח לך אל לבן אחי חרנה: וישבת עמו 93
 ימים אחדים עד אשר תשוב חמת אחיך: עד שוב 94
 אף אחיך מבוך ושכח את אשר עשית לו ושלחתי
 ולקחתיו משם למדה אשכנל גם שליכם יום אחד: 95
 ותאמר רביקה אל יצחק צאתי בתי מפני בנות חת 96
 אם לקח יעקב אשה מבנות חת כאלה מבנות הארץ 97
 למה לי חיים: ויקרא יצחק אל יעקב ויברך אתו ויעלוה 98
 ויאמר לו לא תקח אשה מבנות כנען: קום לך פדנה 99
 ארם ביתה בתואל אבי אמה וקח לך משם אשה
 מבנות לבן אחי אמה: ואל שדי וברך אחיך ויפרך 100
 וירבך והיית לקהל עמים: ויתן לך את ברכת אברהם 101
 לך ולזרעך אמה לרשיתך את ארץ מנריך אשר נתן
 אלהים לאברהם:

ד. 11. 4

א. 11. 4

וּשְׁלַח יִצְחָק אֶת-עֶשְׂבֵן בְּיַד פְּדָגָה
 אֲרָם אֶל-לִבְנוֹ בְּרַבְתּוֹאֵל הָאֲרָמִי אֲחִי רַבְקָה אִם יִשְׁקֶב
 וְעָשׂוּ: וַיֵּרָא עֵשׂוֹ בְּרַבְבְּדָן יִצְחָק אֶת-עֶשְׂבֵן וְשָׁלַח אֹתוֹ
 פְּדָגָה אֲרָם לִקְחַתְלוֹ מִשֵּׁם אִשָּׁה בְּבָרְכוֹ אֹתוֹ וַיֵּצֵא
 עָרְיוֹ לֵאמֹר לֹא-תִקַּח אִשָּׁה מִבְּנוֹת פְּנִיעֵן: וַיִּשְׁמַע עֶשְׂבֵן
 אֶל-אָבִיו וְאֶל-אִמּוֹ וַיֵּלֶךְ פְּדָגָה אֲרָם: וַיֵּרָא עֵשׂוֹ כִּי
 רָעוּת בָּנוֹת פְּנִיעֵן בְּעֵינָיו יִצְחָק אָבִיו: וַיִּלְכֵּד עֵשׂוֹ אֶל-
 יִשְׁמַעֲאֵל וַיִּקַּח אֶת-מַחְלַתִּי בְּתִישְׁמַעֲאֵל בְּרַבְרָהּ
 אֲחֹת בְּנוֹת עַל-נִשְׂוֵי לֹו לְאִשָּׁה: ׀ וַיֵּצֵא
 עֶשְׂבֵן מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיִּלְכֵּד הָרְבִי: וַיִּפְנַע בְּמִקְוֹם וַיִּלְכֵּד
 שָׁם כִּרְבָא הַשְּׂמֹשׁ וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמִּקְוֹם וַיִּשֶׂם מִרְאִישֵׁהוּ
 וַיִּשְׁכַּב בְּמִקְוֹם הַהוּא: וַיְהִלֵּם וַהֲגָה סֵלֶם מִצֵּב אֲרֻצָּה
 וַרְאִישׁוֹ מִנְעַע הַשְּׂמִמָּה וַהֲגָה מִלֵּאבֵי אֱלֹהִים עֲלֵים
 וַיְדַרְסֵם בּוֹ: וַהֲגָה יְהוָה נָצַב עָלָיו וַיֹּאמֶר אֵי יְהוָה אֱלֹהָי
 אֲבָרְתֶם אָבִיךָ: וְאֱלֹהֵי יִצְחָק הָאֲרֻץ אֲשֶׁר אִתָּה שֵׁבֶב
 עָלֶיךָ לֹה אֲתַנְנֶה וְלֹרְעֶה: וַהֲגָה וַהֲשֵׁד בַּעֲפֵר הָאֲרֻץ
 וּפְרָצְתָה מִתְּהַדְרָתָהּ וַיִּצְפְּנָה וַיִּגְבְּהָ וַיִּבְרַכּוּ בָהּ כָּל-מִשְׁפַּחַת
 הָאֲדָמָה וּבֹרְעֶה: וַהֲגָה אָבִי עִפְסָה וַיִּשְׁמַרְתִּיהָ בְּכָל-אֲשֶׁר
 מַלְאֵךְ יְהוָה שְׁבַרְתִּיהָ אֶל-הָאֲדָמָה הַזֹּאת כִּי לֹא אֶעֱבֹד עַד
 אֲשֶׁר אִם-עֲשִׂיתִי אֶת אֲשֶׁר-דִּבַּרְתָּ לִּי: וַיִּקְרָן עֶשְׂבֵן
 מִשְׁנָרוֹ וַיֹּאמֶר אָבִיו גֵּשׁ יְהוָה בְּמִקְוֹם הַזֶּה וְאָבִי לֹא
 דָּעִיתִי: וַיֵּרָא וַיֹּאמֶר מִדְּהִרָא בְּמִקְוֹם הַזֶּה אֵין זִה
 בִּי אִם-בִּית אֱלֹהִים וַהֲ שַׁעַר הַשָּׁמַיִם: וַיִּשְׁכַּם עֶשְׂבֵן
 בְּבִקְרָה וַיִּקַּח אֶת-הָאָבִן אֲשֶׁר-יִשֶׂם מִרְאִישֵׁהוּ וַיִּשֶׂם אֹתָהּ
 מַצְבֵּה וַיִּצֵּק שָׁמֶן עַל-רֹאשָׁהּ: וַיִּקְרָא אֶת-שֵׁם הַמִּקְוֹם
 הַזֶּה אֶת-בֵּיתֵאל וְאֹלָם לֹו שֵׁם-הָעִיר לְרֹאשָׁנָה: וַיִּדְרֹם
 עֶשְׂבֵן בְּרֹם לֵאמֹר אִם-יְהוָה אֱלֹהֵי אֱלֹהִים עֲפָדִי וַיִּשְׁמַרְנִי בְּבִרְדָּה
 הַזֶּה אֲשֶׁר אָבִי הוֹלֵךְ וַנְּחַדְלִי לָהֶם לֵאבֵל וּבְגַד לִלְבָּשׁ:
 וְשִׁבְתִּי בְּשָׂלוֹם אֶל-בֵּית אָבִי וַהֲגָה יְהוָה לִי לְאֱלֹהִים: ׀
 וַהֲאָבִן הַזֹּאת אֲשֶׁר-שָׁמְתִי מִצְבֵּה-יְהוָה בֵּית אֱלֹהִים וְכָל-
 אֲשֶׁר תִּחְדְּלִי עֲשֶׂר אֲעֲשִׂיתִי לִי: וַיִּשָּׂא עֶשְׂבֵן בְּרִלְתֵי כַּסֵּף
 וַיֵּלֶךְ אֲרֻצָּה בְּנִיְקָדִם: וַיֵּרָא וַהֲגָה בְּאֵר בְּשִׂדֵה וַהֲגָה שֵׁם
 שְׁלֹשָׁה עֲדֵרֵי-צֹאן רְבָעִים עָלֶיהָ בִּי מִן-בְּתָרִךְ הַהוּא וַיִּשְׁקֹו
 הָעֲדָרִים וַהֲאָבִן גְּדָל-עַל-פִּי הַבְּאֵר: וַנִּאֲסַפְרָ שְׂמָה כָּל-
 הָעֲדָרִים וַנְּגַלְלוּ אֶת-הָאָבִן מִשַּׁל פִּי הַבְּאֵר וַהֲשִׁקֹו אֶת-
 הַצֹּאן וַהֲשִׁיבוּ אֶת-הָאָבִן עַל-פִּי הַבְּאֵר לְמַקְוֶה: וַיֹּאמֶר
 לָהֶם עֶשְׂבֵן אֲחֵי מֵאֵין אֲתֶם וַיֹּאמְרוּ מִהֲרֹן אֲנַחְנִי:

וַיִּשְׁלַח יִצְחָק אֶת יִעֲקֹב אֶת יִעֲקֹב וַיִּלְכֵּד פְּדָגָה אֲרָם אֶת
 לִבְנוֹ בְּרַבְתּוֹאֵל הָאֲרָמִי אֲחִי רַבְקָה אִם יִשְׁקֶב
 וְעָשׂוּ וַיֵּרָא עֵשׂוֹ כִּי בָרַךְ יִצְחָק אֶת יִעֲקֹב וַיִּשְׁלַח
 אֹתוֹ פְּדָגָה אֲרָם לִקְחַתְלוֹ מִשֵּׁם אִשָּׁה בְּבָרְכוֹ אֹתוֹ
 אֹתוֹ וַיֵּצֵא עָרְיוֹ לֵאמֹר לֹא-תִקַּח אִשָּׁה מִבְּנוֹת
 פְּנִיעֵן וַיִּשְׁמַע עֶשְׂבֵן אֶל-אָבִיו וְאֶת-אִמּוֹ וַיֵּלֶךְ
 פְּדָגָה אֲרָם וַיֵּלֶךְ עֵשׂוֹ כִּי רָעוּת בָּנוֹת פְּנִיעֵן בְּעֵינָיו
 יִצְחָק אָבִיו וַיִּלְכֵּד עֵשׂוֹ אֶת יִשְׁמַעֲאֵל וַיִּקַּח אֶת
 מַחְלַתִּי בְּתִישְׁמַעֲאֵל בְּרַבְרָהּ אֲחֹת בְּנוֹת
 עַל-נִשְׂוֵי לֹו לְאִשָּׁה וַיֵּצֵא עֶשְׂבֵן
 מִבְּאֵר שֶׁבַע וַיִּלְכֵּד הָרְבִי וַיִּפְנַע בְּמִקְוֹם וַיִּלְכֵּד
 כִּי בַּת הַשְּׂמִיטָה וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמִּקְוֹם וַיִּשֶׂם מִרְאִישֵׁהוּ
 וַיִּשְׁכַּב בְּמִקְוֹם הַהוּא וַיְהִלֵּם וַהֲגָה סֵלֶם מִצֵּב אֲרֻצָּה
 וַרְאִישׁוֹ מִנְעַע הַשְּׂמִמָּה וַהֲגָה מִלֵּאבֵי אֱלֹהִים עֲלֵים
 וַיְדַרְסֵם בּוֹ וַהֲגָה יְהוָה נָצַב עָלָיו וַיֹּאמֶר אֵי יְהוָה אֱלֹהָי
 אֲבָרְתֶם אָבִיךָ וְאֱלֹהֵי יִצְחָק הָאֲרֻץ אֲשֶׁר אִתָּה שֵׁבֶב
 עָלֶיךָ לֹה אֲתַנְנֶה וְלֹרְעֶה וַהֲשֵׁד בַּעֲפֵר הָאֲרֻץ
 וּפְרָצְתָה מִתְּהַדְרָתָהּ וַיִּצְפְּנָה וַיִּגְבְּהָ וַיִּבְרַכּוּ בָהּ כָּל-מִשְׁפַּחַת
 הָאֲדָמָה וּבֹרְעֶה וַהֲגָה אָבִי עִפְסָה וַיִּשְׁמַרְתִּיהָ בְּכָל-אֲשֶׁר
 מַלְאֵךְ יְהוָה שְׁבַרְתִּיהָ אֶל-הָאֲדָמָה הַזֹּאת כִּי לֹא אֶעֱבֹד עַד
 אֲשֶׁר אִם-עֲשִׂיתִי אֶת אֲשֶׁר-דִּבַּרְתָּ לִּי וַיִּקְרָן עֶשְׂבֵן
 מִשְׁנָרוֹ וַיֹּאמֶר אָבִיו גֵּשׁ יְהוָה בְּמִקְוֹם הַזֶּה וְאָבִי לֹא
 דָּעִיתִי וַיֵּרָא וַיֹּאמֶר מִדְּהִרָא בְּמִקְוֹם הַזֶּה אֵין זִה בִּי
 אִם-בֵּית אֱלֹהִים וַהֲ שַׁעַר הַשָּׁמַיִם וַיִּשְׁכַּם עֶשְׂבֵן
 בְּבִקְרָה וַיִּקַּח אֶת-הָאָבִן אֲשֶׁר-יִשֶׂם מִרְאִישֵׁהוּ וַיִּשֶׂם אֹתָהּ
 מַצְבֵּה וַיִּצֵּק שָׁמֶן עַל-רֹאשָׁהּ וַיִּקְרָא אֶת-שֵׁם הַמִּקְוֹם
 הַזֶּה אֶת-בֵּיתֵאל וְאֹלָם לֹו שֵׁם-הָעִיר לְרֹאשָׁנָה וַיִּדְרֹם
 עֶשְׂבֵן בְּרֹם לֵאמֹר אִם-יְהוָה אֱלֹהֵי אֱלֹהִים עֲפָדִי וַיִּשְׁמַרְנִי בְּבִרְדָּה
 הַזֶּה אֲשֶׁר אָבִי הוֹלֵךְ וַנְּחַדְלִי לָהֶם לֵאבֵל וּבְגַד לִלְבָּשׁ
 וְשִׁבְתִּי בְּשָׂלוֹם אֶל-בֵּית אָבִי וַהֲגָה יְהוָה לִי לְאֱלֹהִים
 וַהֲאָבִן הַזֹּאת אֲשֶׁר-שָׁמְתִי מִצְבֵּה-יְהוָה בֵּית אֱלֹהִים
 וְכָל-אֲשֶׁר תִּחְדְּלִי עֲשֶׂר אֲעֲשִׂיתִי לִי וַיִּשָּׂא עֶשְׂבֵן בְּרִלְתֵי כַּסֵּף
 וַיֵּלֶךְ אֲרֻצָּה בְּנִיְקָדִם וַיֵּרָא וַהֲגָה בְּאֵר בְּשִׂדֵה וַהֲגָה שֵׁם
 שְׁלֹשָׁה עֲדֵרֵי-צֹאן רְבָעִים עָלֶיהָ בִּי מִן-בְּתָרִךְ הַהוּא
 וַיִּשְׁקֹו הָעֲדָרִים וַהֲאָבִן גְּדָל-עַל-פִּי הַבְּאֵר וַנִּאֲסַפְרָ
 שְׂמָה כָּל-הָעֲדָרִים וַנְּגַלְלוּ אֶת-הָאָבִן מִשַּׁל פִּי הַבְּאֵר
 וַהֲשִׁקֹו אֶת-הַצֹּאן וַהֲשִׁיבוּ אֶת-הָאָבִן עַל-פִּי הַבְּאֵר
 לְמַקְוֶה וַיֹּאמֶר לָהֶם עֶשְׂבֵן אֲחֵי מֵאֵין אֲתֶם וַיֹּאמְרוּ מִהֲרֹן
 אֲנַחְנִי וַיִּלְכֵּד אֹתוֹ מִהֲרֹן אֲנַחְנִי:

ויאמר להם הודעתם אתי לבן בן דוד ויאמרו ידעו: 6
 ויאמר להם השלום לו ויאמרו שלום והנה נתל בתו 6
 באה עס-הצאן: ויאמר הן עוד היום גדול לא-ערת 7
 האסף המקנה השקו הצאן ולכו רעו: ויאמרו לא 8
 נוכר עד אשר יאספו כל העדרים ויגללו אתה-אבן
 מעל פי הכאר והשקו הצאן: עודנו מוכר עמם 9
 ונתל ובה עס-הצאן אשר לאביה כי רעה הוא: ויהי 10
 כאשר ראה יעקב את-רחל בת-לבן אחי אמו ואת-
 צאן לבן אחי אמו וגש-יעקב ויגל את-האבן מעל פי 11
 הכאר וישק את-צאן לבן אחי אמו: וישק יעקב לרחל 11
 וישא את-קלו ויבך: ונת-יעקב לרחל כי אחי אביה 12
 היא וכי בן-רבקה הוא ותרץ ותוד לאביה 13
 ויהי כשמע לבן את שמע יעקב בן אחותו וירץ
 לקראתו ויחבקו כו וישק כו ויביאהו אל-ביתו
 ויספר ללבן את כל הדברים האלה ויאמר כו
 לבן אך עלצמו ובשרי אהיה וישב עמו וד-ש
 ימים ויאמר לבן ליעקב הכי אחי אתה ועבדתי 14
 חנם הנידה לי מה משכרתך וללבן שתי נדות 15
 שים הנדדה לאה ושים הנטונה רחל ועיני לאה 16
 רבות ורחל היתה יפת האר ויפת מראה ואלהב 17
 יעקב את רחל ויאמר לעבדך טבע שלים נחל 18
 בתך הקטנה ויאמר לבן טוב התי אתה לך מהתי 19
 אתה לאיש אחר שבת עמדי: ויעבד יעקב ברחל שבע שנים 20
 טבע שלים ויהי בעיניו כמים אחרים באהבתו ויאמר יעקב 21
 אלהי לבן רבה אהבתי פי מלאי ימי ואבואה אליה:
 ויאסף לבן את-כל-אנשי המקום ועש משתה: ויהי 22
 בערב ויקח את-לאה בתו ויבא אתה אליו ויבא אליה: 23
 ויפן לבן לה את-זלפת שפתה ללאה בתו שפתה: 24
 וימי בבקר והנה היא לאה ויאמר אל-לבן מה-זאת 25
 עשית לי הלא ברחל עבדתי עמך ולמה רמיתני:
 ויאמר לבן לא-עשיתי בן במקומי לתת הצעירה לפני 26
 הבכירה: מלא שבע ואת ונתתה לך גם את-זאת בעבדך 27
 אשר תעבד עמדי עוד שבע שנים אחרות: ויעש יעקב בן 28
 וימלא שבע ואת ויתדלו את-רחל בתו לו לאשה:
 ויפן לבן לרחל בתו את-דלתה שפתה לה לשפתה: 29
 ויבא גם אל-רחל ויאחב גם את-רחל מלאה ויעבד 30
 עמו עוד שבע שנים אחרות: וזאת היתה פרשת-אור 31
 לאה ויפתח את-רחמה ונתל עקרה: ויבאר לאה ונתלד 32

ויאמר להם הודעתם אתי לבן בן דוד ויאמרו ידעו: 6
 ויאמר להם השלום לו ויאמרו שלום והנה נתל בתו 6
 באה עס-הצאן: ויאמר הן עוד היום גדול לא-ערת 7
 האסף המקנה השקו הצאן ולכו רעו: ויאמרו לא 8
 נוכר עד אשר יאספו כל העדרים ויגללו אתה-אבן
 מעל פי הכאר והשקו הצאן: עודנו מוכר עמם 9
 ונתל ובה עס-הצאן אשר לאביה כי רעה הוא: ויהי 10
 כאשר ראה יעקב את-רחל בת-לבן אחי אמו ואת-
 צאן לבן אחי אמו וגש-יעקב ויגל את-האבן מעל פי 11
 הכאר וישק את-צאן לבן אחי אמו: וישק יעקב לרחל 11
 וישא את-קלו ויבך: ונת-יעקב לרחל כי אחי אביה 12
 היא וכי בן-רבקה הוא ותרץ ותוד לאביה 13
 ויהי כשמע לבן את שמע יעקב בן אחותו וירץ
 לקראתו ויחבקו כו וישק כו ויביאהו אל-ביתו
 ויספר ללבן את כל הדברים האלה ויאמר כו
 לבן אך עלצמו ובשרי אהיה וישב עמו וד-ש
 ימים ויאמר לבן ליעקב הכי אחי אתה ועבדתי 14
 חנם הנידה לי מה משכרתך וללבן שתי נדות 15
 שים הנדדה לאה ושים הנטונה רחל ועיני לאה 16
 רבות ורחל היתה יפת האר ויפת מראה ואלהב 17
 יעקב את רחל ויאמר לעבדך טבע שלים נחל 18
 בתך הקטנה ויאמר לבן טוב התי אתה לך מהתי 19
 אתה לאיש אחר שבת עמדי: ויעבד יעקב ברחל שבע שנים 20
 טבע שלים ויהי בעיניו כמים אחרים באהבתו ויאמר יעקב 21
 אלהי לבן רבה אהבתי פי מלאי ימי ואבואה אליה:
 ויאסף לבן את-כל-אנשי המקום ועש משתה: ויהי 22
 בערב ויקח את-לאה בתו ויבא אתה אליו ויבא אליה: 23
 ויפן לבן לה את-זלפת שפתה ללאה בתו שפתה: 24
 וימי בבקר והנה היא לאה ויאמר אל-לבן מה-זאת 25
 עשית לי הלא ברחל עבדתי עמך ולמה רמיתני:
 ויאמר לבן לא-עשיתי בן במקומי לתת הצעירה לפני 26
 הבכירה: מלא שבע ואת ונתתה לך גם את-זאת בעבדך 27
 אשר תעבד עמדי עוד שבע שנים אחרות: ויעש יעקב בן 28
 וימלא שבע ואת ויתדלו את-רחל בתו לו לאשה:
 ויפן לבן לרחל בתו את-דלתה שפתה לה לשפתה: 29
 ויבא גם אל-רחל ויאחב גם את-רחל מלאה ויעבד 30
 עמו עוד שבע שנים אחרות: וזאת היתה פרשת-אור 31
 לאה ויפתח את-רחמה ונתל עקרה: ויבאר לאה ונתלד 32

ותקרא שמו ראובן כי אמרה כי ראיה יהיה
בעיני מי עתה יאהבני אישיו ותהר עוד ותכלד
בן והאמר כי שמוע יהיה כי שמועה אלכי ויהן
לי גם את זה ותקרא שמו שמועון ותהר עוד
ותכלד בן ותאמר עתה הפעם יראה אישיו אלכי
כי ילדתי לו שלשה בנים על כן קרא שמו לוי
ותהר עוד ותכלד בן ותאמר הפעם אודה את
יהוה על כן קראה שמו יהודה ותעמוד מלדת
ותרא רחוב כי לא ילדה ליעקב ותקרא רחוב
באמתה ותאמר אל יעקב הבנה לי בנים ואם
אין מודה אנכי ויחד אף יעקב ברחוב ויאמר
התוזה אלהים אלכי אשר בולע ממך פרי בטן
ותאמר הנה אמותי בלדה בא אכיה ותכלד על
ברכי ואבנה גם אנכי מובנה ותהן לו את בלדה
שפוחה לאשה ויבא אלכי ויעקב ותהר בלדה
ותכלד ליעקב בן והאמר רחוב דלני אלהים וגם
שמוע בקני ויהן לי בן על כן קראה שמו דן
ותהר עוד ותכלד בלדה שפוחה רחוב בן עני
ליעקב ותאמר רחוב נפתולי אלהים נפתלתי
עם אחתי גם יכלתי ותקרא שמו נפתלי ותרא
לאה כי למדה מלדות ותקח את זכפה שפוחה
ותהן אתה ליעקב לאשה ותכלד זכפה שפוחה כאה
ליעקב בן ותאמר לאה בנך ותקרא את שמו
גד ותכלד זכפה שפוחה לאה בן שני ליעקב
ותאמר לאה באשרי כי אשרוני בנות ותקרא
את שמו אשר ויכר ראובן בימי קציר חטים
וימצא דודאים בשדה ויבא אתם אל לאה
אמו ותאמר רחוב אל לאה הני נא לי מדודאי
בנך ותאמר לה המועט קוזחך את איש ולקחת
גם את דודאי בני ותאמר רחוב לכן ישכב
עמך הלילה תחת דודאי בנך ויבא יעקב
מן השדה בערב ותמצא לאה לבראתו ותאמר
אלכי תבוא כי שכר שכרתוך בדודאי בני וישכב
עמיה בלילה הוא וישמע אלהים אל לאה
ותהר ותכלד ליעקב בן זמיושי ותאמר לאה
נתן אלהים שכרי אשר נתתי שפוחתי לאיש
ותקרא שמו יששכר ותהר עוד לאה בן ששי ליעקב
בן ששי ליעקב ותאמר לאה זבדני אלהים
אתי זבד טוב הפעם זבכלני איש כי ילדתי לו
ששה בנים ותקרא את שמו זבולון ואחרי
ילדה בת ותקרא את שמה דינה ויזכר אלהים
את רחוב וישמע אלהים אלהים ויפתח את רחמה

ותקרא שמו ראובן כי אמרה קראה יהיה בעיני
כי עתה יאהבני אישיו ותהר עוד ותכלד בן ותאמר
קראשמו יהיה קראשמוה אנכי ויחדלי גם את יהוה
ותקרא שמו שמעון ותהר עוד ותכלד בן ותאמר
עתה הפעם ליה אישיו אלי קריגלתי לו שלשה בנים
על כן קרא שמו לוי ותהר עוד ותכלד בן ותאמר
הפעם אודה את יהוה על כן קראה שמו יהודה ותעמוד
מלדת ותרא רחוב כי לא ילדה ליעקב ותקרא רחוב
באמתה ותאמר אל יעקב הכרה לי בנים ואם אין מתה
אנכי ויחדאף יעקב ברחוב ויאמר בתחת אלהים
אנכי אשר מצע ממך פרי בטן ותאמר הנה אמותי
בלדה בא אכיה ותלד על כרפי ואכנה גם אנכי
ממנה ותקח לו את בלדה שפוחה לאשה ויבא אלכי
יעקב ותהר בלדה ותלד ליעקב בן ותאמר רחוב
דלני אלהים וגם שמע בקני ויחדלי בן על כן קראה
שמו דן ותהר עוד ותלד בלדה שפוחה רחוב בן שני
ליעקב ותאמר רחוב נפתולי אלהים ונפתלתי עם
אחתי גם יכלתי ותקרא שמו נפתלי ותרא לאה
כי עמדה מלדות ותקח את זכפה שפוחה ותהן אתה
ליעקב לאשה ותלד זכפה שפוחה לאה ליעקב בן
ותאמר לאה בנך ותקרא את שמו גד ותלד זכפה
שפוחה לאה בן שני ליעקב ותאמר לאה באשרי כי
אשרוני בנך ותקרא את שמו אשר ויכר ראובן
בימי קציר חטים וימצא דודאים בשדה ויבא אתם
אל לאה אמו ותאמר רחוב אל לאה הנרנא לי מדודאי
בנך ותאמר לה המועט קוזחך את איש ולקחת גם
את דודאי בני ותאמר רחוב לכן ישכב עמך הלילה
תחת דודאי בנך ויבא יעקב מן השדה בערב ותמצא
לאה לבראתו ותאמר אלכי תבוא כי שכר שכרתוך
בדודאי בני וישכב עמיה בלילה הוא וישמע אלהים
אל לאה ותהר ותלד ליעקב בן זמיושי ותאמר לאה
נתן אלהים שכרי אשר נתתי שפוחתי לאיש ותקרא
שמו יששכר ותהר עוד לאה ותלד בן ששי ליעקב
ותאמר לאה זבדני אלהים ויבד טוב הפעם ויכלני
איש קריגלתי לו ששה בנים ותקרא את שמו זבולון
ואחרי ילדה בת ותקרא את שמה דינה ויזכר אלהים
את רחוב וישמע אלהים אלהים ויפתח את רחמה

לוי

לוי

ותבר ותלד בן ותאמר אפר אלהים את הרפתי: ותקרא²³
 את שמו יוסף לאמר יסף יהוה לי בן אחר: ויהי²⁵
 כאשר ילדה רחל את יוסף ויאמר יעקב אל לבן
 שלחני ואלכה אל מקומי ולאצני: תנה את נשתי ואת²⁶
 ילדי אשר עבדתי איתך בזה ואלכה בי אחר ידעת
 את עבדתי אשר עבדתיך: ויאמר אליו לבן אסנא²⁷
 מצאתי חן בעיניך נחשתי ויברכני יהוה בגלגלך: ויאמר²⁸
 נקבה שכרה עלי ואתנה: ויאמר אליו אמה ידעת²⁹
 את אשר עבדתיך ואת אשר הנה מקנה אמי: כי³⁰
 מעט אשר הנה לך לפני ויפרען לרב ויברך יהוה אתך לרגלו ועתה
 לרגלי ועתה מתי אעשה נבאנכי לביתי: ויאמר מה³¹
 איתך ויאמר יעקב לאיתך לי מאומה אסתעשה
 לי תדבר הנה אשכח ארעה צאנה אשמר: אעבר³²
 בקל צאנה היום הסר משם פלשה ינקד וטלוא וכל
 שהחום בפשבים וטלוא ונקד בעצים והנה שכרי:
 ועתה בי ידקתי ביום מחר כיתכוא על שכרי לפנך³³
 כל אשר איננו נקד וטלוא בעצים וחום בפשבים ונב
 הוא אמי: ויאמר לבן הן לו יתי כרביד: ויסר ביום³⁴
 ההוא את התישים העקים והטלאים ואת פלשה וים
 הנקרות והטלאים כל אשר לבן בו וכל היום בפשבים
 ויתן ביד בניו: וישם רדך שלשת ימים בינו ובין יעקב³⁶
 ויעקב רעה את צאן לבן היותו: ויקח לו יעקב מקל
 לבנה לח ולח וערמונו ויפצל בהן פצלות לבנות מושף
 הלבן אשר על המקלות: ויצג את המקלות אשר פצל³⁸
 ברהטים בשקתות הרים אשר תבאן הצאן לשותת
 לנבח הצאן ויחמנה בבאן לשותת: ויחמו הצאן אל³⁹
 המקלות ויחלצו הצאן עקדים נקדים וטלאים: והפשבים⁴⁰
 יפריד יעקב ויתן פני הצאן אל עקד וכל היום בצאן
 לבן וישת לו עדרים לבדו ולא שתם על צאן לבן:
 והנה בכל יחם הצאן המקשרות ושם יעקב את⁴¹
 המקלות לעיני הצאן ברהטים ליתמרה במקלות:
 וכתעסף הצאן לא ישם והנה העטפים ללבן והקשרים⁴²
 ליעקב: ויפרען האיש מאד מאד ויהרלו צאן רבות⁴³
 ושקתות ועקדים ונמלים וחרמרים: וישמע את דברי⁴⁴
 בני לבן לאמר לקח יעקב את כל אשר לאבינו ומאשר
 לאבינו עשה את כל הקב הזה: וירא יעקב את פני²
 לבן והנה איננו עמו כחמול שלשים: ויאמר יהוה³
 אל יעקב שוב אל ארץ אבותיך

ויהוה ותלד בן ותאמר אסף אלהים את חרפתי
 ותקרא את שמו יוסף לאמר יסף יהוה לי בן
 אחר ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף ויאמר
 יעקב אל לבן שלחני ואלכה אל מקומי ולאצני
 תנה את נשתי ואת ילדי אשר עבדתי איתך
 בזה ואלכה בי אחר ידעת את עבדתי אשר
 עבדתיך ויאמר אליו לבן אסנא מצאתי חן
 בעיניך נחשתי ויברכני יהוה בגלגלך ויאמר
 נקבה שכרה עלי ואתנה ויאמר אליו אמה
 ידעת את אשר עבדתיך ואת אשר הנה מקנה
 אמי כי מעט אשר הנה לך לפני ויפרען לרב
 ויברך יהוה אתך לרגלו ועתה לרגלי ועתה
 מתי אעשה גם אנכי לביתי ויאמר מה איתך
 ויאמר יעקב לא איתך לי מאומה אסתעשה
 לי תדבר הנה אשכח ארעה צאנה אשמר
 אעבר בקל צאנה היום הסר משם פלשה ינקד
 וטלוא וכל שהחום בפשבים וטלוא ונקד
 בעצים והנה שכרי ועתה בי ידקתי ביום
 מחר כי תכוא על שכרי כפנך כל אשר איננו
 נקד וטלוא בעצים וחום בפשבים ונב הוא
 אמי ויהי כדברך ויסר ביום ההוא את
 התישים העקדים והטלאים ואת כל העצים
 הנקדו והטלאים כל אשר לבן בו וכבר חום
 בפשבים ויתן ביד בניו וישם דרך שלשת ימים
 בינו ובין יעקב ויעקב רעה את צאן לבן היותו
 ויקח לו יעקב מקל לבנה לח ולח וערמונו ויפצל
 בהן פצלות לבנות מושף הלבן אשר על
 המקלות ויצג את המקלות אשר פצל ברהטים
 בשקתות הרים אשר תבאן הצאן לשותת
 לנבח הצאן ויחמנה בבאן לשותת ויחמו הצאן
 אל המקלות ויחלצו הצאן עקדים נקדים וטלאים
 והפשבים יפריד יעקב ויתן פני הצאן אל עקד
 וכל היום בצאן לבן וישת לו עדרים לבדו ולא
 שתם על צאן לבן ויהי בכל יחם הצאן המקשרות
 ושם יעקב את המקלות לעיני הצאן ברהטים
 ליתמנה במקלות ובהעטף הצאן כלא ישם
 והיה העטפים ללבן והקשרים ליעקב ויפרען
 האיש מאד מאד ויהי לו צאן רבות ושקתות
 ועקדים ונמלים וחרמרים וישמע את דברי בני
 לבן לאמר לקח יעקב את כל אשר לאבינו
 ומאשר לאבינו עשה את כל הקב הזה וירא
 יעקב את פני לבן והנה איננו עמו כחמול שלשים
 ויאמר יהוה אל יעקב שוב אל ארץ אבותיך

ולמוולדתך ואהיה עמך וישלח יעקב ויקרא לרחל
 ולבנות השדה: אל יאמרו כזה ראיה אנכי
 את פני אביכן כי איננו אנו כהתמל שלשם אלה
 אנו היה עמדי ואתנה ידעתי כי בכל כחי עבדתי
 את אביכן ואבינן והתל בני והזכר את כושרתי עשרת
 שנים וכל זהו אלהים נהרע עמדי אם כה יאמר
 נקדים יהיה שכרך וילדו כל הלאן נקדים ואם
 כה יאמר עקדים יהיה שכרך וילדו כל הלאן
 עקדים ויעל אלהים את מוקדה אביכם ויתן כחי
 ויהי בעת יחם הלאן ואטיף עליה וארא ברחמים
 והנה העתדים העבים על הלאן עקדים נקדים
 ונרדים ויאמר אנו מלאך האלהים בעתים
 יעקב ואמר הני יאמרו שם לא עיניך וראיה כל
 העתדים העבים על הלאן עקדים נקדים ונרדים
 כי ראיתי את כל אשר לבן עשה לך אזני הארץ
 בדת אל אשר משיחת שם מלכה אשר נדרת לו
 שם נדר עתה קום לא מן הארץ הזאת ושם
 אל ארץ מוכדתך והעז רוחך ונאה ותאמרנה
 לו העוז לנו חלק ונחלה בניית אבינו דברתי
 נכריות להשבנו לו כי מוכרו ויאכל גם אכיל
 את כספנו כי כל העשר אשר הוציל אלהים
 מאבינו לנו הוא וכבנינו ועתה כל אשר אמר
 אלהים אליך עשה ויקם יעקב וישא את בניו
 ואת נשיו על הגמלים וינהל את כל מקנהו ואת כל רכבו
 אשר רכש מקנה קנינו אשר רכש נפון ארם כלבוא אל יצחק
 אביו ארצה כנען ולבן הכר כנען את לאנו ותגב
 רחל את התרפים אשר לאביה ויגב יעקב את
 לב לבן הארמי על בלי הגיד לו כי ברח הוא
 וברח הוא וכל אשר לו ויקם ויעבר את הנהר
 וישם את פניו הר הגבעה ויגד לכלב ביום השלישי
 כי ברח יעקב ויקח את אחיו עמו וירדף אחריו
 דרך שבעת ימים וידבק אותו בהר הגבעה ויבא
 אלהים אל לבן הארמי בחלום הלילה ויאמר
 לו השמר לך פן תדבר עם יעקב מוטוב עד רג
 וישל לבן את יעקב ויעקב תקע את ארבעת
 בהר וכבן תקע את אחיו בהר הגבעה
 ויאמר לבן ליעקב מה עשית ותגב את
 לבני ותנהג את בנותי כשבויות ורחם לבני
 וחבאת לברו ותגב אתי וכל הגדרת כחי
 ואשכחך בשמוחה ובשרים בדתך ובכנור ולא
 נלשתיני לנשק לבני וכבנתי עתה הסכלתי
 עשיו יש לאר ידי לעשות עמכם רע

ולקולדתך ואהיה עמך:
 וישלח יעקב ויקרא לרחל וללאה השדרה אל-אנו: 4
 ויאמר להן ראה אנכי את-פני אביכן כראינונו אלי 5
 פתמול שלשם ואלהי אבי הנה עמדי: ואתנה ידעתי 6
 כי בכל-כחי עבדתי את-אביכן: ואביכן התל בי והחלף 7
 את-משפחתי עשרת מנים ולא-נתנו אלהים להרע 8
 עמדי: אם-כה יאמר נקדים יהיה אשכרך וילדו כל- 8
 הלאן נקדים ואם-כה יאמר עקדים יהיה שכרך וילדו 9
 כל-הלאן עקדים: ויעל אלהים את-מוקדה אביכם 9
 ויתן כחי: ויהי בעת-יחם הלאן ואטיף עליה וארא בחלום 10
 והנה העתדים העלים על-הלאן עקדים ונקדים: 10
 ויאמר אלי מלאך האלהים בחלום יעקב ואמר הנני: 11
 ויאמר שאר-א עיניך וראה כל-העתדים העלים על- 12
 הלאן עקדים נקדים ונרדים כי ראיתי את כל-אשר 13
 לבן עשה לך: אנכי האל בית-אל אשר משיחת שם 14
 כעבה אשר נדרת לי שם נדר עתה קום לא מן 15
 הארץ הזאת ושוב אל-ארץ מולדתך: ותעז רחל ולאה 16
 ותאמרנה לו העוז לנו חלק ונחלה בבית אבינו: הלאו 17
 נכריות נחשבנו לו כי מוכרנו ויאכל גם-אכול את- 18
 כספנו: כי כל-העשר אשר הוציל אלהים מאבינו לנו 19
 הוא ולבנינו ועתה כל אשר אמר אלהים אלקי עשה: 20
 ויקם יעקב וישא את-בניו ואת-נשיו על-הגמלים: 21
 וינהג את-כל-מקנהו ואת-כל-רכשו אשר רכש מקנהו 22
 קנינו אשר רכש בפון ארם לבוא אל-יצחק אביו 23
 ארצה כנען: ולבן חלף לגו את-אנו ותגב רחל את- 24
 התרפים אשר לאביה: ויגב יעקב את-לב לבן הארמי 25
 על-בלי הגיד לו כי ברח הוא: ויברח הוא וכל-אשר 26
 לו ויקם ויעבר את-הנהר וישם את-פניו הר הגבעה: 27
 ויעד לבן ביום השלישי כי ברח יעקב: ויקח את- 28
 אחיו עמו וירדף אחריו דרך שבעת ימים וידבק אתו 29
 בהר הגבעה: ויבא אלהים אל-לבן הארמי בחלום 30
 הלילה ויאמר לו השמר לך פן-תדבר עם-יעקב מטוב 31
 עדר-ע: וישג לבן את-יעקב ויעקב תקע את-אחלו 32
 בהר ולבן תקע את-אחיו בהר הגבעה: ויאמר לבן 33
 ליעקב מה עשית ותגב את-לבבי ותנהג את-בנותי 34
 כשבויות חרב: לפה נחבאת לברתי ותגב אתי ולא- 35
 הדדת לי ואשלקה בשמחת ובשרים בתך ובכנור: 36
 ולא נלשתיני לנשק לבני ולבנתי עתה הסבלתי עשו: 37
 ישל-אלי ידי לעשות עמכם רע

ואלה אביכם אמש ואמר
 אלני לאמר השמר לך מדבר עם יעקב משוב עררע:
 ושתה הלך הלכת ברכסך נכספתה לבית אביך למה
 נבכת ארצה אלהי: וען יעקב ויאמר ללבן כי יראתי כי
 יאמרתי בך הגול את בניך מועמי: עם אשר תמצא
 את אלהיך לא יהיה נגד אחינו הברכה מיה עמרי
 ומהלך ולא יבועקב ברחל ונכתם: ויבא לבן באהל
 יעקב ויבאהל ליה ויבאהל שתי האמהות ולא מצא
 ויצא מאהל לאה ויבא באהל רחל: ורחל לקחה את
 התרפים והשמש בבר הנמל ותשב עליהם וימשש
 רבן את כל האהל ולא מצא: והאמר אל אביה אל
 יחר בעיני אדני כי לוא אוכל לקום מפניך בידך
 נשים ליוחפש ולא מצא את התרפים: ויחר ליעקב
 וירב בלבן וען יעקב ויאמר ללבן מרדפשי מיה
 חטאתי כי דלקת אחר: ברמששת את כל בלי מר
 מצאתמפל בלריכה שים כה נגד אחי ואחד ויכחו
 בין שנינו: זה עשרים שנה אנכי עמך רחלך וענך
 לא שכלו ואילו צאנך לא אכלתי: מרפה לא יבאתי
 אליך אנכי אחטנה מדי התקשנה נגדתי יום ונגדתי
 לילה: היתה ביום אכלתי חרב וקרה כלולה וימער
 שתי מעיני: ודלו עשרים שנה בברכה עברתיך
 ארבע עשרה שנה בשתי בנותי ועש שנים בצאנך
 ותחלף את משקורתי עשרת כלים: ולול אלו אכי
 אלו ארבעם ויחד נתקן הנה לי כעשרה ריקם שלחתי
 את עמי ואתיניע בפי ראה אלהים וינכח אמש: וען
 לבן ויאמר אל יעקב הנטות בנתי והבנים בני והצאן
 צאני וכל אשר אתה ראה לי הוא ולבנתי מדהעשה
 לאלה היום או לבניהן אשר ילדו: ושתה לכה נכרתה
 ברות אני ואהיה ודודי לשד ביני ובינה: ויקח יעקב
 אבן וירמה מצבה: ויאמר יעקב לאחיו לקחו אבנים
 ויקחו אבנים ויעשגל ויאכלו שם על הצל: ויקרא לו
 לבן יגר שבויתא ויעקב קרא לו גלעד: ויאמר לבן
 הצל הנה עד ביני ובינה היום על בן קרא שמו גלעד:
 והמעשה אשר אמר יצף יהיה ביני ובינה כי נסתר
 איש מרעהו: אסדתענה את בניתי ואסדתקח נשים
 על בניתי אין איש עמנו ראה אלהים עד ביני ובינה:
 ויאמר לבן ליעקב הנה יבגל הנה ויגה המצבה אשר
 יריתי ביני ובינה: עד הצל הנה

ואנחי אביכם אמש אכור אלי לאמר השמר
 לך מדבר עם יעקב משוב עררע ועתה הנה
 הלכת כי נכסך נכספתה לבית אביך למה
 נבכת את אלהי וען יעקב ויאמר ללבן כי יראתי
 כי אמרתי בך הגול את בנותיך מעמי עם אשר
 המעלה את אלהיך לא יהיה נגד אחינו הכר
 לך מה למדי וקח לך ולא ידע יעקב כי רחל
 ונכתם ויבא לבן באהל יעקב ויבאהל לאה
 ויבאהל שתי האמהות ולא מצא ויצא מאהל
 לאה ויבא באהל רחל ורחל לקחה את התרפים
 ותשב עם הנמל ותשב עליהם וימשש רבן
 את כל האהל ולא מצא והאמר אל אביה אל
 יחר בעיני אדני כי לוא אוכל לקום מפניך
 בידך נשים ליוחפש ולא מצא את התרפים:
 ויחר ליעקב וירב בלבן וען יעקב ויאמר ללבן
 מרדפשי מיה חטאתי כי דלקת אחר: ברמששת
 את כל בלי מר מצאתמפל בלריכה שים כה
 נגד אחי ואחד ויכחו בין שנינו זה עשרים
 שנה אנכי עמך רחלך וענך לא שכלו ואילו
 צאנך לא אכלתי מרפה לא יבאתי אליך
 אנכי אחטנה מדי התקשנה נגדתי יום ונגדתי
 לילה היתה ביום אכלתי חרב וקרה כלולה
 וימער שתי מעיני: ודלו עשרים שנה בברכה
 עברתיך ארבע עשרה שנה בשתי בנותי ועש
 שנים בצאנך ותחלף את משקורתי עשרת כלים
 ולול אלו אכי אלו ארבעם ויחד נתקן הנה
 לי כעשרה ריקם שלחתי את עמי ואתיניע
 בפי ראה אלהים וינכח אמש: וען לבן
 ויאמר אל יעקב הנטות בנתי והבנים בני
 והצאן צאני וכל אשר אתה ראה לי הוא
 ולבנתי מדהעשה לאלה היום או לבניהן
 אשר ילדו: ושתה לכה נכרתה ברות אני
 ואהיה ודודי לשד ביני ובינה: ויקח יעקב
 אבן וירמה מצבה: ויאמר יעקב לאחיו לקחו
 אבנים ויקחו אבנים ויעשגל ויאכלו שם על
 הצל: ויקרא לו לבן יגר שבויתא ויעקב קרא
 לו גלעד: ויאמר לבן הצל הנה עד ביני
 ובינה היום על בן קרא שמו גלעד: והמעשה
 אשר אמר יצף יהיה ביני ובינה כי נסתר
 איש מרעהו: אסדתענה את בניתי ואסדתקח
 נשים על בניתי אין איש עמנו ראה אלהים
 עד ביני ובינה: ויאמר לבן ליעקב הנה יבגל
 הנה ויגה המצבה אשר יריתי ביני ובינה:
 עד הצל הנה

ועדה המצובה אסר
אני לא אעבד אלקי אתהגל הוה ואם אתה לא תעבד
אלהי אתהגל הוה ואת המצובה הוהת לרעה: אלוהי
אברהם ואלוהי נחור ישפטו בינינו אלהי אביהם וישבע
יעקב בפחד אביו יצחק: ויפח יעקב ובח בחר ויקרא
לאחיו לאכל לחם ויאכלו לחם וילינו בחר: וישכם
לבו בפקר וינשק לבניו ולבנותיו ויברך אותם וילך
וישב לבן למקומו: ויעקב הלך לברכו ויפגערבו מלאכי לב
אלהים: ויאמר יעקב כאשר ראם מנהגה אלהים זה
ויקרא שם המקום הוהו מחנים: 39
וישלח יעקב מלאכים לפניו אלרעשו אחיו ארצה
שעיר שדה אדום: ויצו אתם לאמר כהתאמרין לאדני
לעשו כה אמר עבדך יעקב עם לבן הוהו ואתה ערעתה:
ויהי לי שור והמור צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד
לאדני למצאתן בעניןך: וישבו המלאכים אל יעקב
לאמר באנו אל אחיך אלרעשו וגם הלך לקראתך
וארבע מאות איש עמו: ויירא יעקב מאד ויצר לו ויחזן
אתהעם אשר אתו ואת הצאן ואת דבקר והגמלים לשני
מחנות: ויאמר אסרובא עשו אליהמחנה האחת והברה
והנה המחנה הנשאר לפלסוה: ויאמר יעקב אלהי אבי
אברהם ואלוהי אבי יצחק יהוה האמר אלי שוב לארצה
ולמו לרחוק ואיטיבה עמך: קסמתי מפל היםדים ומפלי
האמת אשר עשית את עבדך כי במקלי עברתי ארד
בערב הוה ועתה הייתי לשני מחנות: היצילני נא מיד
אחי מיד עשו כדברא אנכי אתו פדכובא והכני אם על
בנים: ואתה אמרת היטב איטיב עמך ושמתני את ורעך
כחול הים אשר לא יספר מרב: וילן שם בלילה הוהו
ויקח מן הדבא כידו מנחה לעשו אחיו: ענים מאתים
והתשים עשרים רחלים מאתים ואילים עשרים: גמלים
מניקות ובניהם שלשים פרות ארבעים ופרים עשרה
אתנת עשרים וערים עשרה: ויחן ביד עבדיו עדר עדר
לכדו ויאמר אל עבדיו עברו לפני ורוח תשימו בין עדר
ובין עדר: ויצו את הראשון לאמר כי יפגשך עשו אחי
ושאלך לאמר למראתה ואתה תלך ולמי אלה לפגך:
ואמרת לעבדך ליעקב מנחה הוה שלוהוה לאדני לעשו

יעדה המצובה אם אני לא אעבד אלהי אתה
הוה הוה ואם אתה לא תעבד אלהי אתה
הוה ואת המצובה הוהת לרעה אלהי אברהם
ואלהי נחור ישפטו בינינו אלהי אביהם וישבע
יעקב בפחד אביו יצחק ויפח יעקב ובח בחר
ויקרא לאחיו לאכל לחם ויאכלו לחם וילינו
בחר וישכם לבו בפקר וינשק לבניו ולבנותיו
ויברך אותם וילך וישב לבן למקומו ויעקב
הלך לברכו ויפגערבו מלאכי אלהים ויאמר
יעקב כאשר ראם מנהגה אלהים זה ויקרא
שם המקום הוהו מחנים
וישלח יעקב מלאכים לפניו אל רעשו אחיו
ארצה שעיר שדה אדום ויצו אתם לאמר
כה התאמרין לאדני לעשו כה אמר עבדך
יעקב עם לבן הוהו ואתה ערעתה ויהי לי
שור והמור צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד
לאדני למצאתן בעניןך וישבו המלאכים אל
יעקב לאמר באנו אל אחיך אל רעשו וגם הלך
לקראתך וארבע מאות איש עמו ויירא יעקב
מאד ויצר לו ויחזן את העם אשר אתו ואת
הצאן ואת הדבקר והגמלים לשני מחנות ויאמר
אם יבוא עשיו אל המחנה האחת והכנה והנה
המחנה הנשאר לפלסוה ויאמר יעקב אלהי
אבי אברהם ואלהי אבי יצחק יהוה האמר
אלי שוב לארצה ולמו לרחוק ואיטיבה עמך
קסמתי מכל היםדים ומכל האמת אשר
עשית את עבדך כי במקלי עברתי ארצה
הירדן הוה ועתה הייתי לשני מחנות הליכני
נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנכי אתו פן
יבוא והכני אם על בנים ואתה אמרת היטב
איטיב עמך ושמתני את ורעך כחול הים אשר
לא יספר מרב וילן שם בלילה הוהו ויקח מן
הדבא כידו מנחה לעשו אחיו ענים מאתים
והתשים עשרים רחלים מאתים ואילים עשרים
מניקות ובניהם שלשים פרות ארבעים
ופרים עשרה אתנת עשרים וערים עשרה
ויחן ביד עבדיו עדר עדר לכדו ויאמר אל
עבדיו עברו לפני ורוח תשימו בין עדר
ובין עדר ויצו את הראשון לאמר כי יפגשך
עשו אחי ושאלך לאמר למראתה ואתה תלך
ולמי אלה לפגך ואמרת לעבדך ליעקב מנחה
הוה שלוהוה לאדני לעשו

והנה גם הוא אחרינו ויצו גם אתה שנגם אתה שלישית
 גם את כל הילדים אחרים הערים לאמר כדרך הזה
 תדברון אל עשו במצאכם אותו: ואמרתם גם תנה
 עבדך יעקב אחרנו כי אומר אכפרה פניו בפניך
 הדלכת לפני ואחריו אראה פניו אולי ישא פניו:
 ותעבר המנחה על פניו והוא לו בלילה הוא בפניך: וגם
 ינקם בלילה הוא וינק את שתי נשיו ואת שתי
 שפתיו ואת אחר עשר ילדיו ועבר את מעבר יבק:
 ויקחם ויעברם את החל ועבר את אשר לו: ויהי
 יעקב לבדו ובאבק איש עמו עד עלות השחר: וירא כי
 לא יכל לו ויגע בכף ירכו ותקע בכף ירכו יעקב כהאבק
 עמו: ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלך
 כי אם ברכתי: ויאמר אליו מה שמך ויאמר יעקב:
 ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל כי
 שרית עם אלהים ועם אנשים ותחול: וישאל יעקב
 ויאמר הנני הנא שמך ויאמר למה זה תשאל לשמי
 ויבדד אותו שם: ויקרא יעקב עם המקום פניאל כי
 ראיתי אלהים פנים אל פנים ותגעל בפשי: ויהי לו
 השמש באשר עבר את פניאל והוא עלה על ירכו: על
 כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הבששה אשר על
 הכף עד היום הזה כי יגע בכף ירכו יעקב בגיד הבששה:
 וישא יעקב עינו וירא והנה עשו בא ועמו ארבע מאות
 איש ויחץ את הילדים על לאה ועל רחל ועל שתי
 השפחות: וישם את השפחות ואת זליתן ראשונה
 ואת לאה וילדיה אחרים ואת דל ואת יוסף אחרים:
 והוא עבר לפניהם וישתחו ארצה שכע פעמים ער וישתחו
 עד אחיו: וירץ עשו לקראו ויחבקו ויפל על צווארו
 וישקו ויבכו: וישא את עינו וירא את הנשים ואת
 הילדים ויאמר מראה לך ויאמר הילדים אשר נתן
 אלהים את עבדך: ותגשן השפחות הנה וילדיהן
 ותשתחו: ותגש גם לאה וילדיה וישתחו ויאמר נפש
 יוסף רחל וישתחו: ויאמר מי לך כל המנחה הזה אשר
 פנשתי ויאמר למצאתן בעיני אדני: ויאמר עשו ישלך
 רב אחי יד לך אשר לך: ויאמר יעקב אל נא אם נא
 מצאתי חן בעיניך ולקחת מנתתי מדי כעל כן ראיתי
 פניך כראת פני אלהים ותרגני: קחנא את ברכתי
 אשר הבאת לך ברחמי אלהים וכי ישראל כל

והנה גם הוא אחרינו ויצו גם אתה שנגם אתה שלישית
 גם את כל הילדים אחרים הערים לאמר כדרך הזה
 תדברון אל עשו במצאכם אותו: ואמרתם גם תנה
 עבדך יעקב אחרנו כי אומר אכפרה פניו בפניך
 הדלכת לפני ואחריו אראה פניו אולי ישא פניו:
 ותעבר המנחה על פניו והוא לו בלילה הוא בפניך: וגם
 ינקם בלילה הוא וינק את שתי נשיו ואת שתי
 שפתיו ואת אחר עשר ילדיו ועבר את מעבר יבק:
 ויקחם ויעברם את החל ועבר את אשר לו: ויהי
 יעקב לבדו ובאבק איש עמו עד עלות השחר: וירא כי
 לא יכל לו ויגע בכף ירכו ותקע בכף ירכו יעקב כהאבק
 עמו: ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלך
 כי אם ברכתי: ויאמר אליו מה שמך ויאמר יעקב:
 ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל כי
 שרית עם אלהים ועם אנשים ותחול: וישאל יעקב
 ויאמר הנני הנא שמך ויאמר למה זה תשאל לשמי
 ויבדד אותו שם: ויקרא יעקב עם המקום פניאל כי
 ראיתי אלהים פנים אל פנים ותגעל בפשי: ויהי לו
 השמש באשר עבר את פניאל והוא עלה על ירכו: על
 כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הבששה אשר על
 הכף עד היום הזה כי יגע בכף ירכו יעקב בגיד הבששה:
 וישא יעקב עינו וירא והנה עשו בא ועמו ארבע מאות
 איש ויחץ את הילדים על לאה ועל רחל ועל שתי
 השפחות: וישם את השפחות ואת זליתן ראשונה
 ואת לאה וילדיה אחרים ואת דל ואת יוסף אחרים:
 והוא עבר לפניהם וישתחו ארצה שכע פעמים ער וישתחו
 עד אחיו: וירץ עשו לקראו ויחבקו ויפל על צווארו
 וישקו ויבכו: וישא את עינו וירא את הנשים ואת
 הילדים ויאמר מראה לך ויאמר הילדים אשר נתן
 אלהים את עבדך: ותגשן השפחות הנה וילדיהן
 ותשתחו: ותגש גם לאה וילדיה וישתחו ויאמר נפש
 יוסף רחל וישתחו: ויאמר מי לך כל המנחה הזה אשר
 פנשתי ויאמר למצאתן בעיני אדני: ויאמר עשו ישלך
 רב אחי יד לך אשר לך: ויאמר יעקב אל נא אם נא
 מצאתי חן בעיניך ולקחת מנתתי מדי כעל כן ראיתי
 פניך כראת פני אלהים ותרגני: קחנא את ברכתי
 אשר הבאת לך ברחמי אלהים וכי ישראל כל

ויפצור

בו ויקח: ויאמר נסעה ונגלכה ואלכה לנגדה: ויאמר
 אליו אדני ידע כיהילדים רכים והעאן והבקר עלות עלי
 ודפקום יום אחד ומתו כל בהצאן: ועברגא אדני לפני
 עכרו ואני אתנהלה לאמי לרגל המלאכה אשר לפני
 ולרגל הילדים עד אשר אבא אל אדני שעירה: ויאמר
 עשו אציה נא עמך מדהעם אשר אתי ויאמר למה זה
 אמצאתן בעיני אדני: וישב ביום ההוא עשו לדרך בו
 שעירה: ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית ולמקנהו עשה
 סכת עליו בקרא שם המקום סכות: ס ויבא יעקב שלום
 עיר שקם אשר בארץ פנען בכא מפני ארם ויבן את
 פני העיר: ויקן את חלקת השדה אשר נטה שם אהלו
 מיד בגר חמור אבי שקם במאה קשימה: ויצר שם
 מוצבם ויקראלו אל אלתו ישראל: ס חמישי ומצא
 דינה בת לאה אשר יולדה ליעקב לראות בבנות הארץ:
 וירא אתה שקם ברחמור החי נשיא הארץ ויקח
 אתה וישכב אתה ועמה: ותדבק נפשו בדינה בת
 יעקב ויאהב ארדה בער ודבר על לב הער: ויאמר
 שקם אל חמור אביו לאמר קח לי את דינה הנות
 לאשה: ויעקב שמע כי טמא את דינה בתו וכעניו הינו
 את מקנהו בשדה והחירש יעקב עד כאן: ויצא חמור
 אברשכם ארבעה לדבר אתו: וכעני יעקב באו מד
 השדה קשמעם ויתעצבו האנשים ויחר להם מאד כי
 נבלה עשה בישראל לשכב את בתי יעקב וכן לאיעשה:
 ודבר חמור אתם לאמר שקם בני השקה נפשו בבחכם
 תנו נא אתה לו לאשה: והתחתנו אתנו בנותיכם
 מתגר לנו ואת בנותינו תקחו לכם: ואתנו תשבו והארץ
 תהיה לפניכם שבו וסחרוה והאחוזו בה: ויאמר שקם
 אל אביו ואל אחיה אמצאתן בעיניכם ואשר האמרו
 אלי אמן: הרבו עלי מאד מהר ומתן ואתנה פאשר
 האמרו אלי ותגדלי את דינה לאשה: ויענו בגר
 יעקב את שקם ואת חמור אביו במרמה וידברו אשר
 טמא את דינה אהתם: ויאמרו אליהם לא נבל
 לעשות הדבר הזה לתת את אחתנו לאיש אשר לו
 ערלה כיהרפה הוא לנו: אך בואת נאות לכם אם
 תהיו כמעו להמול לכם כל דבר: ונתנו את בנותנו
 לכם ואת בנותיכם נקח לנו וישכנו אתכם והיינו לעם
 אחד:

ויפצור בו ויקח ויאמר נסעה ונגלכה ואלכה
 כנגדך ויאמר אליו אדני ידע כי הילדים רכים
 והצאן והבקר עלות עלי ודפקום יום אחד ומתו
 כל הצאן יעבר נא אדני לפני עכרו ואני אתנהלה
 לאמי לרגל המלאכה אשר לפני ולרגל הילדים
 עד אשר אבא אל אדני שעירה ויאמר עשו
 אציה נא עמך מן העם אשר אתי ויאמר
 למה זה אמצאתן בעיני אדני וישב ביום ההוא
 עשו לדרך בו שעירה ויעקב נסע סכתה ויבן לו
 בית ולמקנהו עשה סכת עליו בקרא שם המקום
 סכות ויבא יעקב שלום עיר
 שקם אשר בארץ פנען בכא מפני ארם ויבן את
 פני העיר ויקן את חלקת השדה אשר
 נטה שם אהלו מיד בני חמור אבי שקם במאה
 קשימה ויצב שם מוצבם ויקרא לו אל אלתו
 ישראל ותמצא דינה בת לאה
 אשר יולדה ליעקב לראות בבנות הארץ וירא
 אתה שקם בן חמור החי נשיא הארץ ויקח
 אתה וישכב אתה ועמה ותדבק נפשו בדינה
 בת יעקב ויאהב את הנער וידבר על לב הנער
 ויאמר שקם אל חמור אביו לאמר קח לי את
 דינה הנות לאשה ויעקב שמע כי טמא את
 דינה בתו ובניו היו את מקנהו בשדה והחירש
 יעקב עד באם ויצא חמור אבי שקם אל יעקב
 לדבר אתו ובני יעקב באו מן השדה כשמעם
 ויתעצבו האנשים ויחר להם מאד כי נבלה
 עשה בישראל לשכב את בתי יעקב וכן לא
 יעשה וידבר חמור אתם לאמר שקם בני
 השקה נפשו בבחכם תנו נא אתה לו לאשה
 והתחתנו אתנו בנותיכם מתגר לנו ואתנו
 תקחו לכם ואתנו תשבו והארץ תהיה לפניכם
 שבו וסחרוה והאחוזו בה ויאמר שקם אל אביו
 ואל אחיה אמצאתן בעיניכם ואשר האמרו
 אלי אמן הרבו עלי מאד מהר ומתן ואתנה
 פאשר האמרו אלי ותגדלי את דינה לאשה
 ויענו בני יעקב את שקם ואת חמור אביו
 במרמה וידברו אשר טמא את דינה אהתם
 ויאמרו אליהם לא נבל לעשות הדבר הזה
 לתת את אחתנו לאיש אשר לו ערלה כיהרפה
 הוא לנו אך בואת נאות לכם אם תהיו כמעו
 להמול לכם כל דבר ותתנו את בנותיכם
 לנו וישכנו אתכם והיינו לעם אחד:

ואם לא תשמעו אלינו להמוול ולקחזו את בתנו
 והלכנו וייתנו דבריהם בעיני חמור ובעיני שכם
 בן חמור ולא אחר הנער לעשות הדבר כי
 חפץ בבת יעקב והוא זכר מכל בית אביו
 ויבא חמור ושכם בנו אל שער עירם וידברו
 אל אנשי עירם לאמור האנשים האלה שלמים
 הם אתנו וישבו בארץ ויסורו אתה והארץ הנה
 רחבת ידים לפניכם את בנותם נקח לנו נשים
 ואת בנותינו נתן לכם אך בואת יאמרנו כי
 האנשים לשבת אתנו כהיות לעם אחד בהמוול
 לנו כל זכר כאשר הם נמולים מקהתם וקנינם וכל
 בהמתם הלא לנו הם אך ואותה נהם וישבו
 אתנו וישמעו את חמור ואל שכם בנו כל יצאי
 שער עירו וימכו כל זכר כל יצאי שער עירו
 ויהי ביום הטוביטי בהיותם כאבים ויקחו טלוי
 בני יעקב שמועון וכיו אזוי דינה איש דרבו
 ויבאו על העיר בטח ויהרגו כל זכר ואת חמור
 ואת שכם בנו הרגו כפי דרב ויקחו את דינה
 מביית שכם ויצאו בני יעקב באו על החלבים
 ויבזו העיר אשר טמאו אחותם את עצמם ואת
 בקרם ואת חמוריהם ואת אשר בעיר ואת אשר
 בשדה לקחו ואת כל זילם ואת כל טפם ואת
 נשיהם טבו ויבזו ואת כל אשר בבית ויאמרו
 יעקב אל שמועון ואל לוי עברתם אתי להבאישני
 בישיב הארץ כנעלני ובפרזי ואני מתי מספר
 ונאספו עלי והפזו ונשמדתי אני וביתי ויאמרו
 הכוזבה יעשה את אחותנו
 ויאמר אלהים אל יעקב קום עלה בית אל ושב
 שם ועשה שם מוזבח לאל הנראה אליך בדרך
 מפני עשוי אחיך ויאמר יעקב אל ביתו ואל כל
 אשר עמו הסרו את אלהי הנזר אשר בתכם
 והטירו והחליפו שימולתיכם ונקומה ונעלדי
 בית אל ואלעשה שם מוזבח לאל הענה אתי ביום
 צרתי ויהי עמדו בדרך אשר הלכתי ויהנו אל
 יעקב את כל אלהי הנזר אשר בידם ואת
 הנומבי אשר באזניהם ויטמן אתם יעקב תחת
 האלה אשר עם שכם ויסעו ויהי חתת אלהים
 על הערים אשר סביבותיהם ולא רדפו אחרי
 בני יעקב ויבא יעקב לזדה אשר כנען
 הוא בית אל וכל העם אשר עכו ויבן
 שם מוזבח ויקרא למקום אל בית אל כי שם
 נזכו אליו האלהים בברדו כופני אזוי

ואמלא תשמעו אלינו להמוול ולקחזו את
 בתנו והלכנו: וימכו דבריהם בעיני חמור ובעיני שכם
 בן חמור: ולא אחר הנער לעשות הדבר כי חפץ בבת
 יעקב והוא זכר מכל בית אביו: ויבא חמור ושכם
 בנו אל שער עירם וידברו אל אנשי עירם לאמר:
 האנשים האלה שלמים הם אתנו וישבו בארץ ויסורו
 אתה והארץ הנה רחבת ידים לפניכם את בנותם
 נקח לנו נשים ואת בנותינו נתן להם: אך בואת
 יאמרנו כי האנשים לשבת אתנו כהיות לעם אחד
 בהמוול לנו כל זכר כאשר הם נמולים: מקהתם וקנינם
 וכל בהמתם הלא לנו הם אך נאותה להם וישבו אתנו:
 וישמעו אל חמור ואל שכם בנו כל יצאי שער עירו
 וימלו כל זכר כל יצאי שער עירו: ויהי ביום השלישי
 בהיותם כאבים ויקחו שגר כנעני יעקב שמעון ולוי את
 דינה איש דרבו ויבאו על העיר בשח ויהרגו כל זכר:
 ואת חמור ואת שכם בנו הרגו לפרת רב ויקחו ארד
 דינה מביית שכם ויצאו: בני יעקב באו על החללים
 ויבזו העיר אשר טמאו אחותם: את עצמם ואת בקרם
 ואת חמוריהם ואת אשר בעיר ואת אשר בשדה לקחו:
 ואת כל חילם ואת כל טפם ואת נשיהם טבו ויבזו
 ואת כל אשר בבית: ויאמר יעקב אל שמועון ואל לוי
 עברתם אתי להבאישני בישיב הארץ כנעני ובפרזי
 ואני מתי מספר ונאספו עלי והפזו ונשמדתי אני
 וביתי: ויאמרו הכוזבה יעשה את אחותנו: פ
 ויאמר אלהים אל יעקב קום עלה בית אל ושב שם
 ועשה שם מוזבח לאל הנראה אליך בדרך מפני
 עשוי אחיך: ויאמר יעקב אל ביתו ואל כל אשר עמו
 הסרו את אלהי הנזר אשר בתכם והטירו והחליפו
 שימולתיכם: ונקומה ונעלדי בית אל ואלעשה שם מוזבח
 לאל הענה אתי ביום צרתי ויהי עמדו בדרך אשר
 הלכתי: ויהנו אל יעקב את כל אלהי הנזר אשר
 בידם ואת הנומבי אשר באזניהם ויטמן אתם יעקב
 תחת האלה אשר עם שכם: ויסעו ויהי חתת אלהים
 על הערים אשר סביבותיהם ולא רדפו אחרי בני
 יעקב: ויבא יעקב לזדה אשר כנען הוא בית אל
 ויבן שם מוזבח ויקרא למקום אל בית אל כי שם
 נזכו אליו האלהים בברדו כופני אזוי:

ואת בניו ואת בנותיו ואת כל נפשות ביתו ואת
מקנהו ואת כל בהמתו ואת כל קנינו אשר
רכש בארץ כנען ויכר אל ארץ מצרי יעקב
אחיו כי היה רכושם רב משבת יודו וכו' ו
יכלה ארץ מצוריהם לטאת אדם מפני
מקניהם ויעלב עטו בהר שעיר עטו הוא ארם
ואנה תלדות עטו אביו אדם בהר שעיר אלה
טמות בני עטו אליפו בן עדה אשה עטו רעואל
בן בטמות אשה עטו ויהיו בני אליפו היבון
אומר עטו וילתם וקני ותמועל היתה פילגש
לאליפו בן עטו ותכר לאליפו את עמלק אנה
בני עדה אשה עטו ואנה בני רעואל וזהו וזרו
טמה ומה אלה היו בני בטמות אשה עטו
ואנה היו בני אהליבמה בת ענה בת גבעון
אשה עטו ותלד לעטו את יליש ואת יעלם
ואת קרוי אלה אלוני בני עטו בני אליפו גבור
עטו אלוף היבון אלוף אמור אלוף עטו אלוף
בני אלוף קרוי אלוף ועתה אלוף עמלק אנה
אלוני אלוני בארץ אדם אנה בני עדה ואנה
בני רעואל בן עטו אלוף וזהו אלוף אלוף
טמה אלוף וזה אלה אלוני רעואל בארץ
אדם אנה בני בטמות אשה עטו ואנה בני
אהליבמה אשה עטו אלוף יעוש אלוף יעלם
אלוף קרוי אנה אלוני אהליבמה בת ענה
אשה עטו אנה בני עטו ואנה אלוניהם הוא
אדם אלה בני שעיר החרי ישיבי
הארץ לוטן ושובל וזבוען וענה ודשון ואמר
ודישן אלה אלוני החרי בני שעיר בארץ אדום
ויהיו בני לוטן חרי והימם ואחות לוטן תמועל
ואלה בני עובל עולן ומנחה ועיבל טפו ואונם
ואלה בני זבוען ואיה וענה הוא ענה אשר
מונע את הימם במדבר ברעדר את החמרם
לזבוען אביו ואלה בני ענה דישן ואהליבמה
בת ענה ואלה בני דישן חמדן ואשבן ויתרן
וכרן אלה בני אער בנהן וזעון ועקן אלה בני
דישן עוזן וארן אלה אלוני החרי אלוף לוטן
אלוף שובל אלוף זבוען אלוף ענה אלוף
דישן אלוף אער אלוף דישן אלה אלוני החרי לאלפיהם
בארץ שעיר פ
ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך
מלך לבני ישראל וימלך באדום בלע בן בעור ושם
עירו דנהבה ונסת בלע

ואת בניו ואת בנותיו ואת כל נפשות ביתו ואת
מקנהו ואת כל בהמתו ואת כל קנינו אשר
רכש בארץ כנען ויכר אל ארץ מצרי יעקב
אחיו: כרדה רכושם רב משבת יודו ולא יכלה ארץ
מצוריהם לטאת אדם מפני מקניהם: נושב עטו בהר
שעיר עטו הוא אדום: ואלה תלדות עטו אביו אדום
בן עדה אשה: אלה שמות בני עטו אליפו בן עדה אשת
עטו רעואל בן בטמות אשה עטו: ויהיו בני אליפו
היבון אומר עטו וילתם וקניו ותמועלו היתה פילגש
לאליפו בן עטו ותלד לאליפו את עמלק אלה בני
עדה אשה עטו: ואלה בני רעואל בנהו וזרו טמה
ומה אלה היו בני בטמות אשה עטו: ואלה היו בני
אהליבמה בת ענה בת זבוען אשה עטו ותלד לעטו
את יעלם ואת יעלם ואת קרוי: אלה אלוני בני עטו
בני אליפו בבור עטו אלוף היבון אלוף אמור אלוף
עטו אלוף קנו: אלוף קרוי אלוף ועתה אלוף עמלק
אלה אלוני אלוני בארץ אדום אלה בני עדה: ואלה
בני רעואל בן עטו אלוף וזהו אלוף אלוף שמה
אלוף מנה אלה אלוני רעואל בארץ אדום אלה בני
בטמות אשה עטו: ואלה בני אהליבמה אשה עטו
אלוף יעוש אלוף יעלם אלוף קרוי אנה אלוני אהליבמה
בת ענה אשה עטו: אלה בני עטו ואלה אלוניהם
הוא אדום: ס אלה בני שעיר החרי ישיבי בארץ
לוטן ושובל וזבוען וענה: ודישן ואער ודישן אלוני
החרי בני שעיר בארץ אדום: ויהיו בני לוטן חרי והימם
ואחות לוטן תמועל: ואלה בני עובל עולן ומנחה ועיבל
טפו ואונם: ואלה בני זבוען ואיה וענה הוא ענה אשר
מונע את הימם במדבר ברעדר את החמרם לזבוען
אביו: ואלה בני ענה דישן ואהליבמה בת ענה: ואלה
בני דישן חמדן ואשבן ויתרן: אלה בני אער בנהן
ועקן אלה בני דישן עוזן וארן אלה אלוני החרי
אלוף לוטן אלוף שובל אלוף זבוען אלוף ענה: אלוף
דישן אלוף אער אלוף דישן אלה אלוני החרי לאלפיהם
בארץ שעיר: פ
ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך
מלך לבני ישראל: וימלך באדום בלע בן בעור ושם
עירו דנהבה: ונסת בלע

וימלך תחתיו יוכב בן דוד מבערה וימת יוכב
 וימלך תחתיו זעשם בארץ התיכוני וימלך
 זשם וימלך תחתיו הדר בן בדר המכרה
 את מודן בעדה מואב ושם עירו וימת
 הדר וימלך תחתיו עימלה ממשרקה וימת
 עימלה וימלך תחתיו עיאול מורזבות הנהר
 וימת עיאול וימלך תחתיו בעל הזן בן
 עכבור וימת בעל הזן בן עכבור וימלך תחתיו
 הדר ושם עירו פלו ושם אשתו מושבאל בת
 מטרד בת מי זקב ואלה שמות אלו עשו למשפחתם
 למקמתם בשמתם אלו המנע אלו עליה אלו
 יתת: אלו אהליבמה אלו אלה אלו פינן: אלו
 קנו אלו הימן אלו מקצר: אלו מגדיאל אלו
 עירם אלו אלו אדם למשבתם בארץ אהותם הוא
 עשו אבי אדם:

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען
 אלה תלדות יעקב יוסף בן שבע עשר
 שנה היה רעה את אחיו בעאן והוא זר את
 בני בלחה והיא בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף
 את דבתם רעה אל אביהם וישראל אהב
 את יוסף מכל בניו כי בן זקנים הוא לו ועשה
 לו כתנת פסים ויראו אחיו כי אהב את
 אביהם מכל אחיו וישנאו אתו ולא יכלו דבר
 לשלם ויזלזלם יוסף ויזלזלם ויזלזלם ויזלזלם
 עוד שנה אחת ויאמר אליהם שבעו וזלזלם
 הזלזלם הזה אשר הזלזלתי והנה אנוני מאנני
 אלכמים בהור השדה והנה קמה אלמותי וזה
 זלזה והנה תסבית אלמותיכם ודשיתו ויזלזל
 לאלמותי ויאמרו לו אחיו המלך המוכר
 עלינו אם מושל המושל בנו ויוספו עוד שנה
 אחת על הזלזלתי ועל דבריו ויזלזלם עוד
 זלזלם אחר ויספר אתו לאחיו ויאמר הנה
 הזלזלתי זלזלם עוד והנה השמטתי והירה
 ואחד עשר כוכבים משתזזים לי ויספר
 אל אביו ואל אחיו והער בו אביו ויאמר
 לו מזה הזלזלם הזה אשר הזלזלתי דבוא
 נבוא אני ואמר ואחזר להשתחוות לך ארצה
 ויקנאו בו אחיו ואביו טמר את הדבר
 ויכלו אחיו לרעות את צאן אביהם בשכם
 ויאמר ישראל אל יוסף הלוא אחי רעים
 בשכם לכה ואשליחך אליהם ויאמר לו הנני

וימלך תחתיו יוכב בן דוד
 33. מבערה: וימת יוכב וימלך תחתיו השם בארץ התיכוני: 34.
 וימת השם וימלך תחתיו הדר בן בדר המכרה את
 35. מודן בשדה מואב ושם עירו וימת הדר וימלך
 36. תחתיו שמלה ממשרקה: וימת שמלה וימלך תחתיו
 37. שאול מרזבות הנהר: וימת שאול וימלך תחתיו בעל
 38. הזן בן עכבור: וימת בעל הזן בן עכבור וימלך תחתיו
 39. הדר ושם עירו פלו ושם אשתו מושבאל בת מטרד
 40. בת מי זקב: ואלה שמות אלו עשו למשפחתם
 למקמתם בשמתם אלו המנע אלו עליה אלו
 יתת: אלו אהליבמה אלו אלה אלו פינן: אלו
 קנו אלו הימן אלו מקצר: אלו מגדיאל אלו
 עירם אלו אלו אדם למשבתם בארץ אהותם הוא

עשו אבי אדם:
 וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען: אלו
 תלדות יוסף יוסף בן שבע עשר שנה היה רעה את
 אחיו בעאן והוא זר את בלחה ואת דבני זלפה
 נשי אביו ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם:
 וישראל אהב את יוסף מכל בניו כי בן זקנים הוא לו:
 ועשה לו כתנת פסים: ויראו אחיו כי אהב את
 אביהם מכל אחיו וישנאו אתו ולא יכלו דבר לשלם:
 ויזלזלם יוסף ויזלזלם ויזלזלם ויזלזלם ויזלזלם
 עוד שנה אחת ויאמר אליהם שבעו וזלזלם
 הזלזלם הזה אשר הזלזלתי והנה קמה אלמותי וזה
 זלזה והנה תסבית אלמותיכם ודשיתו ויזלזל
 לאלמותי ויאמרו לו אחיו המלך המוכר עלינו
 אם מושל המושל בנו ויוספו עוד שנה אחת על
 הזלזלתי ועל דבריו ויזלזלם עוד שנה אחת
 על הזלזלתי ועל דבריו ויזלזלם עוד זלזלם אחר
 ויספר אתו לאחיו ויאמר הנה הזלזלתי זלזלם
 עוד והנה השמטתי והירה ואחד עשר כוכבים
 משתזזים לי: ויספר אל אביו ואל אחיו ויזלזלם
 ויאמר לו מזה הזלזלם הזה אשר הזלזלתי דבוא
 אני ואמר ואחזר להשתחוות לך ארצה: ויקנאו בו
 אחיו ויאמר ישראל אל יוסף הלוא אחי רעים
 בשכם לכה ואשליחך אליהם ויאמר לו הנני

ויאמר לו לך נא ראה את שלום אחיך ואחד שלום
 שלום הלאן והשבעי דבר וישלחוהו כעמק
 חבורין ויבא ש"כמה וימלאהו איש והלך
 תעה בשדה וישאלהו האיש לאמר מזה
 הבקש ויאמר את אחי אנכי כובקש הנידה
 נא לי איפה הם רעים ויאמר האיש נסעו
 מזה כי שבעתי אמרים ולכתי דתינה ויבך
 יוסף אחר אחיו וימלאם בדתן ויראו אתו
 מרוחק ובשרם יקרבו אליהם ויהלכו ארצה
 להמיתו ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל
 החלמוות הכזה בא ולתה לנו והנה רעה
 ושלכחו באחד הברות ואמרו זה רעה
 אנכלתה ונראה מות יהיו חלמותי וישכח
 ראובן ויצלחו מידם ויאמר לא נכנו לפסע
 ויאמר אלהם ראובן אל השפכו דם השליכו
 אתו אל הבור הזה אשר במדבר ויד אבי
 השלחו בו למוען הילל אתו מידם להשיבו
 אל אביו ויהי כאשר בא יוסף אל אחיו ופשיטו
 את יוסף את כתנתו את כתנת הפסים אשר
 עליו ויקחהו וישלכו אתו הברה והבור רק
 אין בו מים וישבו לאכל לחם וישאו עיניהם
 ויראו והנה ארחת ישמעאלים באה מלגלג
 וממליהם נשאים נכאת וצרי וכל הולכים
 להוריד מצרימה ויאמר יהודה אל אחיו
 מזה בעל כי זהו את אחינו וכסינו את דמו
 לכו ולמוכרו לישמעאלים וידנו אל תהי בו
 כי אחינו בשרנו הוא וישמעו אחיו ויעברו
 אנשים מדינים סוחרים וימטבו ויעלו את יוסף
 מן הבור וימוכרו את יוסף לישמעאלים בעשרים
 כסף ויביאו את יוסף מצרימה וישב ראובן
 אל הבור והנה אין יוסף בבור ויקרע אהרן
 בגדיו וישב אל אחיו ויאמר הינה איננו ואני
 אנה אני בא ויקחו את כתנת יוסף וישחטו שער
 עזים וישבנו את הכתנת בדם וישלחו את
 כתנת הפסים ויביאו אל אביהם ויאמרו
 זאת מוצאנו הכר נא הכתנת בנך הוה אם
 לא ויכירה ויאמר כתנת בני חיה רעה
 אנכלתה טרף טרף יוסף ויקרע יעקב
 שובלתי וישם שק במתניו ויתאבל על
 בנו ימים רבים ויקבחו כל בניו וכל בנותיו
 לנחמו וימאן להתנחם ויאמר כי ארצה
 אל בני אבני שאלה ויבך ארצה ארצה

ויאמר לו לך נא ראה את שלום אחיך ואחד שלום
 הלאן והשבעי דבר וישלחוהו כעמק חבורין ויבא ש"כמה
 וימלאהו איש והלך תעה בשדה וישאלהו האיש לאמר
 מזה הבקש: ויאמר את אחי אנכי כובקש הנידה נא
 לי איפה הם רעים: ויאמר האיש נסעו מזה כי שבעתי
 אמרים גלכה דתינה ויבך יוסף אחר אחיו וימלאם
 בדתן: ויראו אתו מרוחק ובשרם יקרבו אליהם ויהלכו
 ארצה להמיתו: ויאמרו איש אל אחיו הנה פעל החלמות
 הלזה בא: ועתה ילכו וינרנהו וישלכחו כאחד הברות
 ויאמרו הנה רעה אנכלתה ונראה מות יהיו חלמותי:
 וישמע ראובן ויצלחו מידם ויאמר לא נכנו לפסע: ויאמר
 אלהם ראובן אל השפכו דם השליכו אתו אל הבור
 והנה אשר במדבר ויד אבי השלחוהו למען העיל אתו
 מידם להשיבו אל אביו: ויהי כאשר בא יוסף אל אחיו
 ויפשיטו אתו יוסף את כתנתו את כתנת הפסים אשר
 עליו: ויקחהו וישלכו אתו הברה והבור רק אין בו מים: 24
 וישבו לאכל לחם וישאו עיניהם ויראו והנה ארחת
 ישמעאלים באה מלגלג וממליהם נשאים נכאת וצרי
 וכל הולכים להוריד מצרימה: ויאמר יחקה אל אחיו 26
 מזה בעל כי זהו את אחינו וכסינו את דמו: לכו 27
 וימוכרו לישמעאלים וידנו אל תהי בו כשרנו
 הוא וישמעו אחיו: ויעברו אנשים מדינים סוחרים 28
 וימטבו ויעלו את יוסף מן הבור וימכרו את יוסף
 לישמעאלים בעשרים כסף ויביאו את יוסף מצרימה:
 וישב ראובן אל הבור והנה אין יוסף בבור ויקרע את 29
 בגדיו: וישב אל אחיו ויאמר הינה איננו ואני אנה 30
 אנה: ויקחו את כתנת יוסף וישחטו שער עזים 31
 וימכרו את כתנת הפסים: וישלחו את כתנת הפסים 32
 ויביאו אל אביהם ויאמרו זאת מוצאנו הכתנת בנך הוה רעה 33
 אנכלתה טרף טרף יוסף: ויקרע יעקב שובלתי וישם 34
 שק במתניו ויתאבל על בנו ימים רבים: ויקמו כר 35
 בניו וכל בנותיו לנחמו וימאן להתנחם ויאמר כראובן אל
 בני אבני שאלה ויבך ארצה ארצה:

המקדשים מכרו אתו אל 36
 מצרים למוטפר סרים פרעהו שר הטבחים: פ ישיע
 ויהי בעת ההוא ויבד יהודה מאת אחיו ונט עד איש לח
 עד למי ושמו היריה: ויראשם יהודה בתראיש כנעני 2
 ושמו שושע ויקחה ויבא אליה: ופתח ותלך בן ויקרא 3
 את שמו ער: ופתח עוד ותלך בן ויקרא את שמו 4
 אונו: ופתח עוד ותלך בן ויקרא את שמו שלה ויהיה 5
 בכניב בלדקה אתו: ויקח יהודה אשה לער בכורו ושמה 6
 תמר: ויהי ער בכור יהודה בע פעני יהיה וימתהו 7
 והיה: ויאמר יהודה לאונן בא אל אשת אחיך ונבסם 8
 אתה והקם ורע לאחיה: ונדע אונן כי לא לו יהיה הנרע 9
 ויהיה אם בא אל אשת אחיו ושחת ארצה לכלפי בתך
 ורע לאחיו: וירע פעני יהיה אשר עשה וימת גם אתו: 10
 ויאמר יהודה לתמר בלתי שקי אלמנה בית אביך עד 11
 יגדל שלח בני כי אמר קדמות גס הוא כפאתו ותלך
 תמר ותשב בית אביה: וירפו היום והקמת בת ששע 12
 אשת יהודה וינבסם יהודה ופעל על זנו צאנו הוא ויהיה
 הערו העד למי תמנתה: ויגד לתמר לאמר הנה תמיד 13
 עלה תמנתה לגו צאנו: ותסר בגדי אלמנותה מעליה 14
 והקם בצעיר ותתעלף ותשב כפתח עינים אשר על
 דרך המנחה כי ראתה כרגל שלה והוא לא נתנה
 לו לאשה: ויראה יהודה ויהי שבה לזונה כי כרתה פניה: 15
 ונט אליה אל תהרף ויאמר הנה נא אבוא אלך בי 16
 לא ידע כי בלתי הוא והאמר מודה תתל לי כי תבוא
 אלי: ויאמר אנכי אשלח גדי עזים מדי הצאן ותאמר 17
 אם תתן ערבון עד שלחך: ויאמר מה הערבון אשר 18
 איתך ותאמר חתמך ופתילך ומסך אשר בגיד ויתן
 לה ויבא אליה ופתח לו: ותקם ותלך ותסר צעפה 19
 מעליה ותלבש בגדי אלמנותה: וישלח יהודה את 20
 גדי העזים בגד הערו העל למי לקחת הערבון מיד האשה
 ולא מצאה: וישאל את אנשי מקמה לאמר איה 21
 הקדשה הוא בעינים על דהרף ויאמרו לא היתה בזה
 קדשה: וישב אל יהודה ויאמר לא מצאתיה וגם אנשי 22
 המקום אָמרו לא היתה בזה קדשה:

יהודים מנו אתו את כללם לפוטין
 סרים פרעה של הטבחים
 יהי בעת ההוא ויבד יהודה מאת אחיו ויט
 עד אל עדלמי ושמו היריה ויראשם יהודה בתראיש
 יהודה בת איש כנעני ושמו שושע ויקחה
 ויבא אליה ותלך בן ויקרא את שמו
 ער ותלך עוד ותלך בן ויקרא את שמו
 אונו ותלך עוד ותלך בן ויקרא את שמו שלה ויהיה
 בכניב בלדקה אתו ויקח יהודה אשה לער בכורו ושמה
 תמר ויהי ער בכור יהודה בע פעני יהיה וימתהו
 והיה ויאמר יהודה לאונן בא אל אשת אחיך ונבסם
 אתה והקם ורע לאחיה ונדע אונן כי לא לו יהיה הנרע
 ויהיה אם בא אל אשת אחיו ושחת ארצה לכלפי בתך
 ורע לאחיו וירע פעני יהיה אשר עשה וימת גם אתו
 ויאמר יהודה לתמר בלתי שקי אלמנה בית אביך עד
 יגדל שלח בני כי אמר קדמות גס הוא כפאתו ותלך
 תמר ותשב בית אביה וירפו היום והקמת בת ששע
 אשת יהודה וינבסם יהודה ופעל על זנו צאנו הוא ויהיה
 הערו העד למי תמנתה ויגד לתמר לאמר הנה תמיד
 עלה תמנתה לגו צאנו ותסר בגדי אלמנותה מעליה
 והקם בצעיר ותתעלף ותשב כפתח עינים אשר על
 דרך המנחה כי ראתה כרגל שלה והוא לא נתנה
 לו לאשה ויראה יהודה ויהי שבה לזונה כי כרתה פניה
 ונט אליה אל תהרף ויאמר הנה נא אבוא אלך בי לא
 ידע כי בלתי הוא והאמר מודה תתל לי כי תבוא
 אלי ויאמר אנכי אשלח גדי עזים מדי הצאן ותאמר
 אם תתן ערבון עד שלחך ויאמר מה הערבון אשר
 איתך ותאמר חתמך ופתילך ומסך אשר בגיד ויתן
 לה ויבא אליה ופתח לו ותקם ותלך ותסר צעפה
 מעליה ותלבש בגדי אלמנותה וישלח יהודה את
 גדי העזים בגד הערו העל למי לקחת הערבון מיד האשה
 ולא מצאה וישאל את אנשי מקמה לאמר איה הקדשה
 הוא בעינים על דהרף ויאמרו לא היתה בזה קדשה
 וישב אל יהודה ויאמר לא מצאתיה וגם אנשי המקום
 אָמרו לא היתה בזה קדשה:

ויאמר יהודה תקחו לה פן יהיה לבוז דגלה
 שכלותי הגדי הזה ואתה לא מוצאתה וידעו
 כמשלש חודשים ויגד ליהודה לאמר ונתתה
 תמר בכתך וגם הגה הרה לזוננים ויאמר
 יהודה הוציאנה ותשרף הוא מוצאת ויהיא
 שכלוזה אל חמיה לאמר לאיש אשר אלכה
 לו אנכי הרה ותאמר הכר לא למי הזתמת
 והפתילים והמטה האלה ויכר יהודה ויאמר
 צדקה ממני כי על כן לא נתתה לשלח בני
 ולא יסף עוד לדעתה ויהי בעת לדהה והנה
 האומים בבטנה ויהי בלדתה וידן יד ותקוז
 הבוידת ותקשר על ידו שיני לאמר זה יצא
 ראשונה ויהי כמשעבי ידו והנה יצא אדוני
 ותאמר מה פרצת עלוך פרץ ויקרא שמו
 פרץ והנה יצא אדוני אשר על ידו גישני
 ויקרא שמו רחז ויוסף הורד
 בערומה ויקנהו פוטיפר סריס פרעה שר
 הסבזים איש מצרי מיד הישבעלנים אשר
 הורדהו שמה ויהי יהוה את יוסף ויהי איש
 מצליח ויהי בבית אדוני המצרי וירא אדוני
 כי יהוה אתו וכל אשר הוא עשה יהוה
 מצליח בידו וימצא יוסף חן בעיניו וישבת
 אתו ויפקדו על ביתו וכל ישלחו חן בידו
 ויהי כאלו הפקיד אתו בביתו ועל כל אשר
 ישלחו ויבחר יהוה את בית המצרי ויבטל
 יוסף ויהי ברכת יהוה בכל אשר ישלחו
 בבית ובשדה ויעלז כל אשר לו ביד יוסף
 וכל ידע אתו מאומה כי אם הלוים אשר
 הוא אובל ויהי יוסף יפה הצר ויפתי מרגל
 ויהי אזור הדברים האלה והשיא אשתו
 אדוני את עיניה אל יוסף ותאמר שבעדי
 עמי וימצא ויאמר אל אשת אדוני הן אדני
 כל ידע אתי מה בבית וכל אשר ישלחו חן
 בידו אינו גדול בבית הזה ממני ולא דשן
 ממני מאומה כי אם אותך באשר את אשתי
 ואיך אעשה הרעה הגדלה הזאת והשאתי
 לאברהם ויהי כדברה אל יוסף יום יום ולא
 שמע אליה לשכח אצלה להיות עמה ויהי
 כהיום הזה ויצא הביתה לעשות מלאכה
 יצא איש מאיש הבית שם בני
 ותהפשהו בבגדו לאמר שבעדי עמי
 ויעלז בגדו בידה ויגס ויצא החזילה

ויאמר יהודה 28
 תקדלה פן נהיה לבוז שלחתי הגדי הזה ואתה
 לא מצאתה: ויהי כמשלש חודשים ויגד ליהודה לאמר 24
 ונתתה תמר בכתך וגם הגה הרה לזוננים ויאמר יהודה
 הוציאנה ותשרף: הוא מוצאת והיא שלחה אליהמיה 25
 לאמר לאיש אשר אלה לו אנכי הרה והאמר הכר
 לא למי ההתמת והפתילים והמטה האלה: ויכר יהודה 26
 ויאמר צדקה ממני כרעלכן לא נתתיה לשלח בני
 ולא יסף עוד לדעתה: ויהי בעת לדהה והנה האומים 27
 בבטנה: ויהי בלדתה ויפקד המלדתותקשר 28
 על ידו שני לאמר זה יצא ראשונה: ויהי כמשעבי ידו 29
 והנה יצא אדוני והאמר מה פרצת עלוך פרץ ויקרא
 שמו פרץ: והנה יצא אדוני אשר על ידו שני ויקרא 30
 שמו רחז: ס חסי ויוסף הורד מצרימה ויקנהו 1
 פוטיפר סריס פרעה שר המבחים איש מצרי מל
 הישמעאלים אשר הורדהו שמה: ויהי יהוה את יוסף 2
 ויהי איש מצליח ויהי בבית אדוני המצרי: וירא אדוני 3
 כי יהוה אתו וכל אשר יהוה עשה יהוה מצליח בידו:
 וימצא יוסף חן בעיניו וישבת אתו ויפקדו על ביתו 4
 וכל אשר ישלחו חן בידו: ויהי כאלו הפקיד אתו בביתו ועל 5
 כל אשר ישלחו ויבחר יהוה את בית המצרי בגלל יוסף
 ויהי ברכת יהוה בכל אשר ישלחו בביתו: ויעלז 6
 כל אשר לו ביד יוסף ולא ידע אתו מאומה כי אם
 הלוים אשר יהוה אובל ויהי יוסף יפה הצר ויפתי מרגל 7
 ויהי אזור הדברים האלה והשיא אשתו אדוני 8
 את עיניה אל יוסף והאמר שבעדי עמי: וימצא ויאמר 9
 אל אשת אדוני הן אדני לא ידע אתי מה בבית וכל
 אשר ישלחו חן בידו: אינו גדול בבית הזה ממני 9
 ולא השך ממני מאומה כי אם אותך באשר את אשתי
 ואיך אעשה הרעה הגדלה הזאת והשאתי לאלהים:
 ויהי כדברה אל יוסף יום יום ולא שמע אליה לשכח 10
 אצלה להיות עמה: ויהי כדברה ויבא הביתה לעשות 11
 מלאכה ואין איש מאנשי הבית שם בביתו: ותהפשהו 12
 בבגדו לאמר שבעדי עמי ויעלז בגדו בידה ויגס ויצא 13
 החזילה: ויהי כראותה כרעוב בגדו בידה ויגס החזילה: 13
 ותקרא לאנשי ביתה ותאמר להם לאמר ראו הביאו 14
 לנו איש עברי לצחק בגו כה אלי לשכח עמי ואקרא

ויהי כראותה כי עיב בגדו וינס החוצה ותקרא
 לאנשי ביתה ותאמר להם לאמר ראו הלא לנו איש עיב
 לצחוק בנו בא אביו לשכב עמי ואקרא בקול גדול וינס
 כשמעו כי הרימתי קולי ואקרא ויעיב בגדו אזכרו וינס
 ויעל החוצה ותנוז בגדו אעלה עד בוא אנני אל ביתו
 ותדבר אביו כדברים האלה לאמר בא אביו העיב
 העיברי אשר הבאת לנו לצחוק בו ויהי כהרימו לוכ
 ואקרא ויעיב בגדו אזכרו וינס החוצה ויהי כשמעו אנני
 את דברי אשתי אשר דברה אביו לאמר כדברים האלה
 עשה לי עבדך ויחר אפו ויקח אנני יוסף אתו ויתנהו אל
 בית הסהר מקום אשר אסורי המכר אסורים ויהי שם בית
 הסהר ויהי יהוה את יוסף ויט אביו חסד וידען וזעו
 בעיניו עור בית הסהר וידען עור בית הסהר ביד יוסף
 את כל האסירים אשר בבית הסהר ואת כל אשר עשית
 שם הוא היה עשה איך עור בית הסהר ראה את כל
 מאומה בידו באשר יהוה אתו ואשר הוא עשה יהוה
 מצליחו

ויהי אחר הדברים האלה וזלמו מעיקה מלך מצרים יוס
 והאפה לאדניהם למלך מצרים ויקנה פרעה ללב שני
 סריסו עב שר המשקים ועל עור האופים וידען אתם
 במשמר בית שר הטבחים אל בית הסהר מקום אשר
 יוסף אסור עים ויפקד עור הטבחים את יוסף אתם וישת
 אתם ויהיו ימים במשמר ויזכמו זכום ענייהם איש
 וזכמו בליכה אחר איש כפתרון זכמו המשקה והאפה
 אטיר למלך מצרים אשר אסורים בבית הסהר ויבא
 אביהם יוסף בבקר וירא אתם והנם זעפים ויעלם את
 סריסו פרעה אשר אתו במשמר בית אנניו לאמר כודע
 פליכת יעים היום ויאמרו אביו זכום זכמונו ופדתי אן
 אתו ויאמר אבהם יוסף הלא כאלהים פתונים ספרן
 נא כי יוספר עור המשקים את זכמונו כיוסף ויאמר בו
 בזכומי והנה אפן לפני ובתפן שלשה שריגם והוא כפרות
 לכתה ציה הבועלו אטיכתי ליה ענינים וכוס פרעה בדי
 ואקח את הענינים ואשזוז אתם אל כוס פרעה ואתן
 את הכוס על כפ פרעה ויאמר בו יוסף זה פתרוני שלשית
 השרגים שלשית ימים הם בעוד שלשית ימים ישא פרעה
 את ראשך והשייך לכל כנר ולתת כוס פרעה צירו כמשפט
 הראשון אשר היית משקהו כי אם זכרתני ארזך באשר
 ייטבך ועשית נא עמדי חסד והזכרתני אל פרעה
 והוצאתני מן הבית הזה כי צננ זנבתי מארץ העברים וגם
 פה לא ילשיתי מאומה כי שימו אתי בבור וירא שר האפים
 כי טוב פתרו ויאמר אל יוסף אתה אני בזכומי והנה שלשית
 סלי חרי על ראשי ובסב העלין מכל מאכל פרעה מעלה אפני

בקול גדול: ויהי כשמעו ביהרימתי קולי ואקרא ויעיב
 בגדו אזכרו וינס ויעל החוצה: ותנח בגדו אעלה עד
 בוא אנני אל ביתו: ותדבר אליו כדברים האלה לאמר
 בא אלי העבד העבד אשר הבאת לנו לצחוק בי: ויהי
 כהרימי קולי ואקרא ויעיב בגדו אזכרו וינס החוצה:
 ויהי כשמעו אנני את דברי אשהו אשר דברה אליו
 לאמר כדברים האלה עשה לי עבדך ויחר אפו: ויקח
 אנני יוסף אתו ויתנהו אל בית הסהר מקום אשר
 אסורי המלך אסורים ויחרשם בבית הסהר: ויהי יהוה
 את יוסף ויט אליו חסד ויתן חסד בעיניו שר בית הסהר:
 וימן שר בית הסהר ביהריסוף את כל האסירים אשר
 בבית הסהר ואת כל אשר עשים שם הוא היה עשה:
 אן ישר בית הסהר ראה את כל מאומה בידו באשר
 יהוה אתו ואשר הוא עשה יהוה מצליחו: פ שבעי

ויהי אחר הדברים האלה חטאו משקה מלך מצרים מ
 והאפה לאדניהם למלך מצרים: ויקנה פרעה על שני
 סריסו על שר המשקים ועל שר האופים: ויתן אתם
 במשמר בית שר הטבחים אל בית הסהר מקום אשר
 יוסף אסור שם: ויפקד שר הטבחים את יוסף אתם
 וישת אתם ויהיו ימים במשמר: ויחלמו חלום שניהם
 איש חלמו בלינה אחד איש כפתרון חלמו המשקה
 והאפה אשר למלך מצרים אשר אסורים בבית הסהר:
 וקא אליהם יוסף כבקר וירא אתם והנם זעפים: וישאל
 את סריסו פרעה אשר אתו במשמר בית אנניו לאמר
 מדוע פניכם רעים היום: ויאמרו אליו חלום חלמנו
 ופתר אן אתו ויאמר אליהם יוסף הלא לאלהים
 פתונים ספרנו נא לי: ויספר שר המשקים את חלמו
 ליוסף ויאמר לו בחלומי והנה גפן לפני: ובגפן שלשה
 שריגם והוא כפרות עליה וציה השליו אשבלתיה
 ענבים: וכוס פרעה בדי ואקח את הענבים ואשתט
 אתם אל כוס פרעה ואתן את הכוס על כפ פרעה:
 ויאמר לו יוסף זה פתרוני שלשית השרגים שלשה
 ימים הם: בעוד ישלשית ימים ישא פרעה את ראשך
 ותשקה על כפך ונתת כוס פרעה בידו כמשפט הראשון
 אשר היית משקהו: כי אם זכרתני ארזך באשר ייטב
 לך ועשית עמדי חסד והזכרתני אל פרעה והוצאתני
 מן הבית הזה: כרגנב גנבתי מארץ העברים וגם פה
 לא עשיתי מאומה קרשמו אתי בבור: וירא שר
 האפים כי טוב פתרו ויאמר אליו יוסף ארזני בחלומי
 וציה שלשה סלי חרי על ראשי: ובסל העליון מפל
 מאכל פרעה מעשה אפה

פסוק

והעוף אכל אתם מן הסב מלבד ראשי ועץ יוסף ויאמר
 זה פתרון שלשית הסכים שלשית ימים הם בעוד שלשית
 ימים ישא פרעה את ראשו מולכו ותלה אותך על
 עץ ואכל העוף את בשרך מולכו ויהי ביום השלישי
 יום הכרת את פרעה ויעש מעשה לכל לבדיו וישא
 את ראש שר המשקים ואת ראש שר האפים בתוך לבדיו
 וישב את שר המשקים על משקתו ויתן הכוס לכל
 כף פרעה ואת שר האפים הכה כאשר פתרו
 כלם יוסף וכל זכר שר המשקים את יוסף
 וישכחוהו

ויהי מקץ שלשים ימים ופרעה חלם והנה עמד על
 היאר והנה מן היאר עלת שבע פרות מראה
 ובריאת בשיר ותעלינה באומו והנה שבע פרות
 אחרות עלת אחריהן מן היאר רעות מראה ודקות
 בשיר ותלמדנה אלכ הפרות על שפת היאר ותאכלנה
 הפרות רעות המראה ודקה הבשיר את שבע הפרות
 יפת המראה והבריאת ויקח פרעה וישן ויחכם שנית
 והנה שבע עבכים לכות בקנה אחד בריאות ולבודת
 והנה שבע עבכים דקות ושדופת קדים לבוודת
 אחריהן ותכלענה העבכים הדקות את שבע העבכים
 הבריאות והמכאות ויקח פרעה והנה זכום וידמי
 בבקר והפעלם ריחו וישכחו ויקרא את כל זרע טמי
 מצרים ואת כל זכמיה יוסף פרעה כלם אר
 זכמו ואין פותר אותם כפרעה וידבר שר המשקים
 את פרעה כאמר את זמאי אני מזכיר היום פרעה
 קצף על לבדיו ויתן אתי במשמר בית ש
 הטבחים אתי ואת שר האפים וזכמיה וזכום כלכה
 אחד אני והוא איש כפתרון זכמו זכמנו ושם אתנו
 זער עברי עבד כשר הטבחים ונספר לו ופתר לנו
 את זכמתנו איש כזכמו פתר ויהי כאשר פתר לנו
 כן היה אתו השיב על בני ואתו חלה וישלח פרעה
 ויקרא את יוסף ויריצהו מן הבור ויגלו ויזכר
 שמכיתו ויבא אל פרעה ויאמר פרעה אל יוסף
 זכום זכמתי ופתר אין אתו ואני שמעתי לכוך כאמר
 השמע זכום כפתר אתו ויעץ יוסף את פרעה לאמר
 בעלדי אלהים ילנה את שכום פרעה וידבר פרעה
 אל יוסף בזכמיה הנני עמד על שפת היאר והנה מן
 היאר עלת שבע פרות בריאות בשיר ויפתר האר
 ותעלינה באומו והנה שבע פרות אחרות עלת
 דלות ורעות האר כואד ודקות בשיר לא ראיתי כנה
 בכל ארץ מצרים כלע ותאכלנה הפרות הרקות
 ורעות את שבע הפרות הראשונות הבריאות

והעוף אכל אתם מן הסב
 מעל ראשי: ועץ יוסף ויאמר זה פתרון שלשית הסלים
 שלשית ימים הם: בעוד שלשית ימים ישא פרעה את
 ראשו מולכו ותלה אותך על עץ ואכל העוף את
 בשרך מעליך: ויהי ביום השלישי יום הכרת את
 פרעה ויעש מעשה לכל עבדיו וישא את ראש שר
 המשקים ואת ראש שר האפים בתוך עבדיו: וישב
 את שר המשקים על משקתו ויתן הכוס על כף פרעה:
 ואת שר האפים תלה כאשר פתרו להם יוסף: ולא
 זכר שר המשקים את יוסף וישכחוהו: פ

ויהי מקץ שלשים ימים ופרעה חלם והנה עמד על
 היאר: והנה מן היאר עלת שבע פרות מראה
 ובריאת בשיר ותעלינה באומו: והנה שבע פרות אחרות
 עלת אחריהן מן היאר רעות מראה ודקות בשיר
 ותלמדנה אכל הפרות על שפת היאר ותאכלנה
 הפרות רעות המראה ודקה הבשיר את שבע הפרות
 יפת המראה והבריאת ויקח פרעה וישן והחלם שנית
 והנה שבע עבכים לכות בקנה אחד בריאות וטבוח:
 והנה שבע עבכים דקות ושדופת קדים צמחות אחריהן:
 ותכלענה העבכים הדקות את שבע העבכים הבריאות
 ותפלאות ויקח פרעה והנה חלום: ויהי בבקר ותפעם
 רחו וישלח ויקרא את כל הרטמני מצרים ואת כל
 חכמיה ויספר פרעה להם את חלמו ואין פותר אותם
 לפרעה: וידבר שר המשקים את פרעה לאמר את
 זמאי אני מזכיר היום: פרעה קצף על עבדיו ויתן
 אתי במשמר בית שר הטבחים אתי ואת שר האפים:
 ונתלמה חלום בלילה אחד אני והוא איש כפתרון
 חלמו חלמנו: ושם אתנו גער עברי עבד לשר הטבחים
 ונספר לו ופתר לנו את חלמתינו איש כחלמו פתר:
 ויהי כאשר פתרו לנו כן היה אתי השיב על בני ואתו
 תלה: וישלח פרעה ויקרא את יוסף ויריצהו מן הבור
 ויגלו ויתלה שמלתי ויבא אל פרעה: ויאמר פרעה
 אל יוסף חלום חלמתי ופתר אין אתו ואני שמעתי
 עליך לאמר השמע חלום לפתרו אתו: ועץ יוסף את
 פרעה לאמר בלעדי אלהים יענה את שלום פרעה:
 וידבר פרעה אל יוסף בחלמי רגני עמד על שפת
 היאר: והנה מן היאר עלת שבע פרות בריאות בשיר
 ויפת האר ותעלינה באומו: והנה שבע פרות אחרות
 עלת אחריהן דלות ורעות האר מאד ודקות בשיר
 לא ראיתי כנה בכל ארץ מצרים לרע: ותאכלנה
 הפרות הרקות והרעות את שבע הפרות הראשונות

הנאנה אל קרנתה ולא נודע כי הוא אל קרנתה
 ומראיהו ידע כאשר נתחזה ואיקף אהא הויה כמי
 והיה טבע שבנים עבתי בקנה אחד מלאת וטעור
 והיה טבע שבנים עצמות דקות שדפתי קדוים
 למחוזות אחריהם והבטלון השבנים הדקות ארז
 טבע השבנים הטבות ואמר אל הויה שבנים ואין
 מליד כי ואמר יוסף אל פרעה זכום פרעה אהוד
 הוא את אשר האכונים עליה הויה לפרעה טבע
 פרת הטבת טבע שבנים הנה וטבע השבנים
 הטבת טבע שבנים הנה זכום אהוד הוא וטבע
 הפרות הרקות והרעה העבת אחריהו טבע שבנים
 הנה וטבע השבנים הרקות שדפתי הקדוים יהיו
 טבע שבני רעם הוא הדבר אשר דברתי אל פרעה
 אשר האכונים עליה הראת את פרעה הנה טבע
 שבנים מאות טבע גרות בכח ארץ מצרים וזכום
 טבע שבני רעם אחריהו ולטבח כל השביל הארץ
 מצרים וככה הרעם את הארץ ולא יודע השביל
 הארץ מפני הרעם הוא אהוד כי נכח הוא מאז
 ועל השלש הזכום את פרעה פלעה פלעים כי נכח
 הדבר מלם האכונים ומחלה האכונים לטעור
 ועתה ירא פרעה איש נפון וזכום וטעור יהוה על
 ארץ מצרים ועלית פרעה ופקדו פקדוים על
 הארץ וזכום את ארץ מצרים בטבע שבני השביל
 וקבלו את כל אכל השנים הטבות הנאת האכל
 והצרו בו חזות יד פרעה אכל לערים ועלמון
 והיה האכל כפקדון הארץ בטבע שבני השביל
 אשר התיז הארץ מצרים וכל הסנה הארץ
 טרעם ויטע הדבר בעלני פרעה ובעיני כל עבדיו
 ואמר פרעה אל עבדיו הנמצא כזה אלע אשר
 רוח אכונים בו ואמר פרעה אל יוסף אהוד הויע
 אכונים אותך את כל זאת אין נפון וזכום כמון
 אתה תהיה עב עבדי ועל פיך ישק כל עבדי רק
 הנסא אהוד כמון ואמר פרעה אל יוסף ראית
 נתתי אתך על כל ארץ מצרים יוסף פרעה את
 טעלותו מעל ידו ויתן אתה על יד יוסף ויטע אתו
 בלוי עיש וישם רבד הויה על מצריו וירכב אהוד
 במרכבת המשיה אשר לו וקראו לפניו אהוד
 ונתן אתו על כל ארץ מצרים ואמר פרעה אל
 יוסף אני פרעה ובפעלך לא יום יום איש את ידו
 ואת רכבו בכח ארץ מצרים ויהי פרעה שם יוסף
 עלת פלעה ויתן לו את אסנת בת פלעה פרעה
 כהן אן כאשה ויצא יוסף על ארץ מצרים

הבריאת: ותבאנה אל קרפנה ולא נודע כי רכבו אל
 קרפנה ומראיהו רע כאשר בתחלה ואיקף: וארהו
 בתלמי והנה ישבע שבילים עלת בקנה אחד מלאת
 וטבות: והנה ישבע שבילים עצמות דקות שדפתי קדוים
 צמחות אחריהם: ותכלען השבילים הדקות את שבע
 השבילים הטבות ואמר אל התרממים ואין מליד לי:
 ויאמר יוסף אל פרעה חלום פרעה אתך הוא את אשר
 האלהים עשה הויה לפרעה: שבע פרת הטבת שבע
 שנים הנה ושבע השבילים הטבת שבע שנים הנה
 חלום אתך הוא: ושבע הפרות הרקות והרעת העלת
 אחריהו שבע שנים הנה ושבע השבילים הרקות שדפתי
 הקדוים יהיו שבע שני רעם: הוא הדבר אשר דברתי
 אל פרעה אשר האלהים עשה הראה את פרעה:
 הנה שבע שנים באות שבע גדול בכל ארץ מצרים:
 וקמו שבע שני רעם אחריהו ונשקח כל השבע בארץ
 מצרים וקבלו הרעם את הארץ: ולא יודע השבע בארץ
 מפני הרעם והוא אחריהו בקרבד הוא מאד: ועל
 השנות החלום אל פרעה פשעים בקרבון הדבר מעם
 האלהים וממחר האלהים לשנות: ועשה ורא פרעה איש
 נכון ורעם וישיתויו על ארץ מצרים: ועשה פרעה
 ופקדו פקדוים על הארץ וחמש את ארץ מצרים בשבע
 שני השבע: ויקבצו את כל אכל השנים הטבות הנאת
 האלה ויצברו בר תחת יד פרעה אכל בערים ושקרו:
 ויהי האכל לפקדון לארץ לשבע שני הרעם אשר
 התיזו בארץ מצרים ולא תפרת הארץ ברעם: ויטב
 הדבר בעיני פרעה ובעיני כל עבדיו: ויאמר פרעה
 אל עבדיו הנמצא כזה איש אשר רוח אלהים בו:
 ויאמר פרעה אל יוסף אהוד הויע אלהים אתך את
 כל זאת אידך נכון ורעם פקוד: אתה תהיה על ביתי
 ועל פיקדו ישק כל עבדי רק הנסא אהוד כמון: ויאמר
 פרעה אל יוסף ראה נתתי אותך על כל ארץ מצרים:
 ויוסף פרעה אהוד טענתו מעל ידו ונתן אתה על יד
 יוסף ויטע אתו בנדיש ושום רבד הנהב על צוארו:
 וירכב אהוד במרכבת המשיה אשר לו ויקראו לפניו
 אהוד ונתן אהוד על כל ארץ מצרים: ויאמר פרעה
 אל יוסף אני פרעה ובלעדיך לא יזכרו איש אתך ו
 ואת דגלו בכל ארץ מצרים: ויקרא פרעה שם יוסף
 צפנת פענח ויהיו דגלו את אסנת בת פלעה ונתן אן
 לאשה ויצא יוסף על ארץ מצרים:

ויוסף בן שלשים עולה בעמדו לפני פרעה מוכר
 מצרים ויצא יוסף מלפני פרעה ויעבר בנכח ארץ
 מצרים ותלעו הארץ בשבע שנה השבעה לקמלים
 ויקבץ את כנא כנא שבע שנים אשר היו בארץ
 מצרים ויהן אכלו בערים אכל שדה העיר אשר
 סביבותיה והן בתוכה ויעבר יוסף בר מזולל היום
 הרבה מאד עד כי חרב כל ארץ מצרים וכל ארץ
 וכל יוסף יבר שני בנים בערים הבוא שנת הרעב
 אשר יבדה בו אסנת בת פוטלי פרע כהן און ויקרא
 יוסף את שם הנסוך מזעה כי לשני אלהים את
 ככל עמלי ואת כל בית אבי ואת שם השני קרא
 אפרים כי הפרני אלהים בארץ עניי ותכניני
 שבע שני העשבע אשר היה בארץ מצרים
 והחכילה שבע שני הרעב כנא כאשר אמר
 יוסף ויהי רעב בכל הארצות ובכל ארץ מצרים
 היה נחם והרעב כל ארץ מצרים ויעזק העם
 את פרעה כלבואם ויאמר פרעה לכל מצרים כנו
 את יוסף אשר יאמר לכם העליו והרעב יהיה
 על כל פני הארץ ויפתחו יוסף את כל אשר בהם
 ויעבר כל מצרים ויזקקו הרעב בארץ מצרים וכל
 הארץ באו מצרימה ליעבר את יוסף כי זקקו
 הרעב בכל הארץ ורא יעקב כי יש שם
 במצרים ויאמר יעקב כלבניו כמה התראו ויאמר
 הנה שבועתי כי יש עבר במצרים רדו עמדי
 ועיברו כלו משים ונחיה ולא נמות וירדו אזוי יוסף
 עשרה לשבר בר מצרים ואת בנימין אחיו
 יוסף לא שלחו יעקב את אזוי כי אמר פן יקראנו
 אסוף ויבאו בני ישראל כל לשבר סחור הבאים כי
 היה הרעב בארץ כנען ויוסף הוא השליט על
 הארץ הוא המושבר לכל עם הארץ ויבאו
 אזוי יוסף וישתחוו לו אפים ארצה וירא יוסף
 את אזוי ויכרם ויתזכר אליהם וידבר אתם
 קשות ויאמר אלהים מאין באתם ויאמרו מארץ
 כנען לשבר אכל ויבר יוסף את אזוי והם לא
 הכירו וידבר יוסף את הזכמות אשר זלם להם
 ויאמר אלהים מרזכים אתם לראות את ערות
 הארץ באתם ויאמרו אליו בלא אדני ועבדך
 באו כשבר אכל כלנו בני איש אחד נזנו כלים
 אנחנו לא היו עבדיך מרזכים ויאמרו אלהים
 לא כי ערות הארץ באתם לראות ויאמרו שנים
 עשר עבדיך אזויים אנחנו בני איש אחד בארץ
 כנען והנה הקטן את אמתי היום והאחד אינו

יוסף בן שלשים
 שנה בעמדו לפני פרעה מוכר מצרים ויצא יוסף מלפני
 פרעה ויעבר בכל ארץ מצרים ותלעו הארץ בשבע
 שני השבעה לקמלים: ויקבץ את כנא כנא שבע שנים
 אשר היו בארץ מצרים ויקבץ את כל שדה העיר אשר
 סביבותיה והן בתוכה: ויעבר יוסף בר
 כחול הים הרבה מאד עד כחול הים כל ארץ מצרים:
 וכל יוסף יבר שני בנים בערים הבוא שנת הרעב אשר
 יבדה בו אסנת בת פוטלי פרע כהן און: ויקרא יוסף
 את שם הנסוך מזעה כי לשני אלהים את כל עמלי
 ואת כל בית אבי: ואת שם השני קרא אפרים כי
 הפרני אלהים בארץ עניי: ותכניני שבע שני השבעה
 אשר היה בארץ מצרים: ותחכילה שבע שני הרעב
 לבוא כאשר אמר יוסף ויהי רעב בכל הארצות ובכל
 ארץ מצרים היה לחם: והרעב כל ארץ מצרים ויעזק
 העם אל פרעה ללהם ויאמר פרעה לכל מצרים כנו
 אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו: והרעב היה על כל
 פני הארץ ויפתחו יוסף את כל אשר בהם ויעבר
 ויזקקו הרעב בארץ מצרים: וכל הארץ באו מצרימה
 לשבר אל יוסף כפי חוק הרעב בכל הארץ: וירא יעקב
 כי ישבר במצרים ויאמר יעקב לבניו כמה התראו:
 ויאמר הנה שמעתי כי ישבר במצרים רדו עמדי
 ושברו לנו משים ונחיה ולא נמות: וירדו אזוי יוסף עשרה
 לשבר בר מצרים: ואת בנימין אחיו יוסף לא שלחו
 יעקב את אחיו כי אמר פן יקראנו אסוף: ויבאו בני
 ישראל לשבר ברוח הבאים כידעה הרעב בארץ כנען:
 ויוסף הוא השליט על הארץ הוא המושבר לכל עם
 הארץ ויבאו אזוי יוסף וישתחוו לו אפים ארצה: וירא
 יוסף את אחיו ויכרם ויתזכר אליהם וידבר אתם קשות
 ויאמר אלהים מאין באתם ויאמרו מארץ כנען לשבר
 אכל: ויבר יוסף את אחיו והם לא הכירו: וידבר יוסף
 את החלמות אשר חלם להם ויאמר אלהים מרזכים
 אתם לראות את ערות הארץ באתם: ויאמרו אליו לא
 אדני ועבדיך באו לשבר אכל: כלנו בני איש אחד נזנו
 כלים אנחנו לא היו עבדיך מרזכים: ויאמר אלהים
 לא כי ערות הארץ באתם לראות: ויאמרו שנים עשר
 עבדיך אזויים אנחנו בני איש אחד בארץ כנען והנה
 הקטן את אבינו היום והאחד אינו

וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף הֲיֵשֶׁת אִתְּךָ אֵלֶיךָ וְיִשְׂרָאֵל אָמַר
 מִרְגְּלִים אַתָּה בֹּאֵת הַחֲלוּץ לִי פְרִיעָה אִם הֲלֵאֵלֹהִים
 מִזֶּה נִי אִם נִבְרָא אֱלֹהִים הֲקִטְּץ הַלֵּחַן הַזֶּה שְׂכָרוֹ מִכֶּם
 אֲדֹד וְקָחֵךְ אֶת אֲזִיכֶם וְאַתֶּם הֲאִסְרוּ וַיְבַלְלוּ דְבָרֵיכֶם
 הַאֲמֹת אֲתֶכֶם וְאִם נֹא לִי פְרִיעָה נִי מִרְגְּלִים אַתֶּם
 וַיֹּאסֶף אֲתָם אֵל מוֹשֵׁמֶר טִבְעֵת יָמוֹם וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם
 יוֹסֵף בְּיָוֶם הַשְּׂכִיפִי זֹאת לֵשׁוֹי וְחִי אֶת דְּאֲלֵהֶם
 אֲנִי יִרְא אִם כִּלְיִם אַתֶּם אֲזִיכֶם אֲדֹד יִאֲסֶר עֲבֹדֵת
 מוֹשֵׁמֶר כֶּם וְאַתֶּם נָטוּ הֲבִיאוּ שֶׁבֶר רַעֲבוֹן מִרְיָסִים
 וְאֵת אֲזִיכֶם הֲקִטְּץ הֲבִיאוּ אֲכָל וַיֹּאמְרוּ דְבָרֵיכֶם וְהָאֵל
 הַמּוֹתוֹ וַיֵּלְעוּ כֵן וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אֲדֹדֵי אֲבֹתָי
 אֲשֵׁמִים אֲנֻחֵנו עַל אֲדֹדֵינוּ אֲשֶׁר רָאִינוּ בְּתֵרֵת וְנִסְתָּר
 הַתְּחִלָּה אֲנִילֵנו וְכֹא שְׂמַעְנוּ עַל כֵּן נִצַּח אֲבֹתֵינוּ
 הַיְשֵׁרָה הַזֹּאת וַיֵּלְעוּ רַאֲוֵה אַתֶּם לֹאמַר הֲבֵנָה אֲמַרְתִּי
 אֲלֵיכֶם לֹאמַר אֲכָל הַחֲלוּץ אֲכָל וְכֹא שְׂמַעְתֶּם
 וְעַם דְּמוֹ הַזֶּה נִדְרֵשׁ וְהֵם כֹּא יִלְעוּ כִי שְׂמַע יוֹסֵף כִּי
 הַמְלִיץ בְּיָוֶם יוֹסֵף מוֹלְכֵיהֶם וַיִּבֶן וַיִּשָׁב אֲנָדָם
 וַיִּדְבֵר אֲלֵהֶם וַיִּקְחוּ מֵאֵתָם אֶת שְׂמֵלוֹן וַיֹּאסֶר אֹתָם
 לְעֵינֵיהֶם וַיִּבְנוּ יוֹסֵף וַיִּמְלֵא אֶת כְּלֵיהֶם טָר וְהַשִּׁיעַ
 כִּסְפֵיהֶם אִישׁ אֶל שֵׁלוֹ וְכֹתֵת כֹּהֵם צֶדֶד הַכְּדָר
 וַיֵּלֶץ כֹּהֵם כֵּן וַיִּשְׂאוּ אֶת שְׂטָרֵם עַל חֲמֻרֵיהֶם
 וַיָּבִטוּ מִשָּׁם וַיִּפְתְּחוּ הַאֲזִיז אֶת שֵׁלוֹ לְתֵת מִסְפָּא
 לַחֲמֻרוֹ בְּמִכּוּן וַיִּרְא אֶת כִּסְפוֹ וְהִנֵּה הוּא בְּפִי
 אֲמַתְחוֹתוֹ וַיֹּאמֶר אֲכָל אֲדֹדֵי הוֹשֵׁב כִּסְפֵי וְעַם הַיָּד
 בְּאֲמַתְחֹתֵי וַיִּשָׂא כֶּסֶף הַחֲדָדוֹ אִישׁ אֶל אֲדֹדֵי לֹאמַר
 מַה זֹּאת לֵעֵשֶׂת אֲלֵהֶם לָנוּ וַיִּבְנוּ אֶל יַעֲקֹב אֲבִיהֶם
 אֶרֶצָה כְּנַעַן וַיִּגְדְּדוּ לוֹ אֶת כָּל הַקְּרֵת אֲתֶם לֹאמַר
 דְּבַר הָאִישׁ אֲדֹדֵי הָאֶרֶץ אֲתֵנוּ קִשְׁיֵת וַיִּתֵּן אֲרֵבֵנו
 כְּמִרְגְּלִים אֶת הָאֶרֶץ וַיֹּאמֶר אֲכָלֵנו כְּלֵים אֲנֻחֵנו לֹא
 הָיִינוּ מִרְגְּלִים עֲשֵׂי אֲנֻחֵם אֲזִיכֶם בְּנֵי אֲבֵינוּ
 הָאֲדֹד אֵינֵנו וְהַקִּטְּץ הַיּוֹם אֶת אֲבֵינוּ בְּאֶרֶץ כְּנַעַן
 וַיֹּאמֶר אֲכָלֵנו הָאִישׁ אֲדֹדֵי הָאֶרֶץ בִּזְמַת אֲדַעֵנִי כְּלֵים
 אַתֶּם אֲזִיכֵים הָאֲדֹד הַזֵּהוּ אֲתִי וְאֵת רַעֲבוֹן בְּתֵיכֶם
 קָחֵנוּ וְכֹכּוּ וְהִבְיֵאוּ אֶת אֲזִיכֶם הַקִּטְּץ אֲכָל וְאֲדַעֵהֵנִי
 כֹּא מִרְגְּלִים אַתֶּם כִּי כְּלֵים אַתֶּם אֶת אֲזִיכֶם אֲתֵנוּ
 לָכֶם וְאֵת הָאֶרֶץ תְּסוּרוּ וַיִּדְּוּ הֵם מִרְיָקִים שְׂקִיהֶם
 וְהִנֵּה אִישׁ עֲרוֹר כִּסְפוֹ בְּשֵׁלוֹ וַיִּרְא אֶת עֲרֻרֹת
 כִּסְפֵיהֶם הִמָּה וְאֲבִיהֶם וַיִּרְאוּ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם
 יַעֲקֹב אֲלֵהֶם אֲתִי שְׂכַחְתֶּם יוֹסֵף אֵינֵנו וַיִּשְׂמְעוּן
 אֵינֵנו וְאֵת בְּנֵימָן קָחֵנוּ עִלֵינוּ כִּי הִיא כְּלֵתָהּ וַיֹּאמֶר רַאֲוֵה
 אֲלֵהֶם לֹאמַר אֲתִי שְׂנֵנו כִּי תָמוּת אִם לֹא אֲבִינֵנו אֲלֵהֶם
 תָּבֵה אֲתֵנו עַל יְדֵי וְאֵנִי אֲשִׁיבֵנו אֲלֵהֶם

וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף
 הוּא אֲשֶׁר דְּבַרְתִּי אֲלֵיכֶם לֹאמַר מִרְגְּלִים אַתֶּם: בְּזֹאת 14
 תִּפְחַגְנוּ הִי פְרִיעָה אִם תִּפְחַגְנוּ מוֹה כִּי אִם יִבְכוּ אֲחֵיכֶם 15
 הַקִּטְּץ הַזֶּה: שְׂלָחוּ מִכֶּם אֶחָד וַיִּקַּח אֶת אֲחֵיכֶם וְאַתֶּם 16
 הֲאִסְרוּ וַיִּבְחַגְנוּ דְבָרֵיכֶם הַאֲמֹת אֲתֶכֶם וְאִם לֹא תִי פְרִיעָה
 כִּי מִרְגְּלִים אַתֶּם: וַיֹּאסֶף אֲתֶם אֶל מוֹשֵׁמֶר שְׁלֹשֵׁת יָמִים: 17
 וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף בְּיָוֶם הַשְּׂכִיפִי זֹאת לֵשׁוֹי וְחִי אֶת 18
 הַחֲלוּץ אֲנִי יִרְא: אִם כְּלֵיכֶם אַתֶּם אֲזִיכֶם אֲדֹד יִאֲסֶר 19
 בְּבֵית מוֹשֵׁמֶר כֶּם וְאַתֶּם לָכוּ הֲבִיאוּ שֶׁבֶר רַעֲבוֹן בְּתֵיכֶם: 20
 וְאֵת אֲחֵיכֶם הַקִּטְּץ הֲבִיאוּ אֲכָל וַיֹּאמְרוּ דְבָרֵיכֶם וְכֹא 21
 תָמוּתוּ וַיַּעֲשֶׂרְכֶם: וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אֲדֹדֵינוּ אֲכָל אֲשֵׁמִים 22
 אֲנֻחֵנו עַל אֲדֹדֵינוּ אֲשֶׁר רָאִינוּ בְּתֵרֵת נַפְשֵׁנוּ בְּתֵרֵתֵנוּ אֲלֵינוּ
 וְכֹא שְׂמַעְנוּ עַל כֵּן בָּאֵה אֲלֵינוּ הַצָּדָה הַזֹּאת: וַיֵּלְעוּ רַאֲוֵה 23
 אַתֶּם לֹאמַר הֲלוֹא אֲמַרְתִּי אֲלֵיכֶם לֹאמַר אֲכָל תִּפְחַגְמוּ
 כִּלְדֵי וְכֹא שְׂמַעְתֶּם וְעַם דְּמוֹ הַזֶּה נִדְרֵשׁ: וְהֵם לֹא יִדְעוּ 24
 כִּי שְׂמַע יוֹסֵף כִּי הַמְלִיץ בְּיָוֶם: וַיִּסָּב מַעֲלֵיהֶם וַיִּבְכֶּה 25
 וַיִּשָׁב אֲלֵהֶם וַיִּבְרַךְ אֲלֵהֶם וַיִּקַּח מֵאֵתָם אֶת שְׂמֵלוֹן וַיֹּאסֶר
 אֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם: וַיַּעֲזֹב יוֹסֵף וַיִּמְלֵא אֶת כְּלֵיהֶם טָר וְהַשִּׁיעַ
 כִּסְפֵיהֶם אִישׁ אֶל שֵׁלוֹ וְכֹתֵת לָהֶם צֶדֶד לְהַרְדֵּךְ וַיַּעֲשֶׂה
 לָהֶם בֵּן: וַיִּשְׂאוּ אֶת שְׂטָרֵם עַל חֲמֻרֵיהֶם וַיָּבִטוּ מִשָּׁם: 26
 וַיִּפְתְּחוּ הַחֲדָדוֹ אֶת שֵׁלוֹ לְתֵת מִסְפָּא לַחֲמֻרוֹ בְּמִכּוּן וַיִּרְא 27
 אֶת כִּסְפוֹ וְהִנֵּה הוּא בְּפִי אֲמַתְחֹתוֹ: וַיֹּאמֶר אֶל אֲדֹדֵינוּ 28
 הוֹשֵׁב כִּסְפֵי וְעַם הַיָּד בְּאֲמַתְחֹתֵי וַיִּשְׂאוּ לָכֶם וַיִּרְדְּדוּ אִישׁ
 אֶל אֲדֹדֵינוּ לֹאמַר מוֹדוּאֵת עֲשֵׂה אֲלֵהֶם לָנוּ: וַיִּבְכוּ אֵל 29
 יַעֲקֹב אֲבִיהֶם אֶרֶצָה כְּנַעַן וַיִּגְדְּדוּ לוֹ אֶת כָּל הַקְּרֵת אֲתֶם
 לֹאמַר: דְּבַר הָאִישׁ אֲדֹדֵי הָאֶרֶץ אֲתֵנוּ קִשְׁיֵת וַיִּתֵּן אֲרֵבֵנו 30
 כְּמִרְגְּלִים אֶת הָאֶרֶץ: וַיֹּאמֶר אֲכָלֵנו כְּלֵים אֲנֻחֵנו לֹא הָיִינוּ 31
 מִרְגְּלִים: שְׂנֵים עֶשֶׂר אֲנֻחֵנו אֲחֵים בְּנֵי אֲבֵינוּ הַחֲדָדוֹ 32
 אֵינֵנו וְהַקִּטְּץ הַיּוֹם אֶת אֲבֵינוּ בְּאֶרֶץ כְּנַעַן: וַיֹּאמֶר אֲלֵינוּ 33
 הָאִישׁ אֲדֹדֵי הָאֶרֶץ בְּזֹאת אֲדַעֵ כִּי כְּלֵים אַתֶּם אֲחֵיכֶם
 הַחֲדָדוֹ הַיְחִידוֹ אֲתִי וְאֵת רַעֲבוֹן בְּתֵיכֶם: וְאֵת רַעֲבוֹן 34
 אֶת אֲחֵיכֶם הַקִּטְּץ אֲלֵי וְאֲדַעֵה כִּי לֹא מִרְגְּלִים אַתֶּם כִּי
 כְּלֵים אַתֶּם אֶת אֲחֵיכֶם אֲתֵנוּ לָכֶם וְאֵת הָאֶרֶץ תִּסְחָרוּ:
 וַיִּדְּוּ הֵם מִרְיָקִים שְׂקִיהֶם וְהִנֵּה אִישׁ עֲרוֹר כִּסְפוֹ בְּשֵׁלוֹ 35
 וַיִּרְא אֶת עֲרֻרֹת כִּסְפֵיהֶם הִמָּה וְאֲבִיהֶם וַיִּרְאוּ: וַיֹּאמֶר 36
 אֲלֵהֶם יַעֲקֹב אֲבִיהֶם אֲתִי שְׂכַחְתֶּם יוֹסֵף אֵינֵנו וַיִּשְׂמְעוּן
 אֵינֵנו וְאֵת בְּנֵימָן תִּקְחוּ עִלֵינוּ כִּי הִיא כְּלֵתָהּ: וַיֹּאמֶר רַאֲוֵה 37
 אֲלֵהֶם לֹאמַר אֲתִי שְׂנֵנו כִּי תָמוּת אִם לֹא אֲבִינֵנו אֲלֵהֶם
 תָּבֵה אֲתֵנו עַל יְדֵי וְאֵנִי אֲשִׁיבֵנו אֲלֵהֶם

ויאמר לה ירד בני עמכם כי אחיו מת והוא לבדו
 לשאר וקראו אסון בדרך אשר הלכו ברו
 והורדתם את שבתותי בנין שאול והרעם כבוד
 בארץ יהי כאשר כלו לאכל את העשב אשר
 הביאו ממצרים ויאמר אליהם אביהם שבו שבו
 לנו מעט אכל ויאמר אביו יהודה לאמר העד העד
 בנו האיש לאמר לא הראו פני בלתי אויבים אתכם
 אם ישך משלול את אחינו אתנו נודה ונעבוד
 לך אנכי ואם אינך מעלל לא נרד כי האיש אמר
 אביו לא הראו פני בלתי אויבים אתכם ויאמר
 ישראל למה הרעיתם לי להגיד לאיש העור לנס
 און ויאמרו על אונם שאנש האיש לנו ולכבודתנו
 לאמר העור אנכם וזי היש לכם און ונגזר בו
 על פי הדברים האלה הודיע דלע כי יאמר
 הורידו את אויבים ויאמר יהודה את ישראל את
 אביו שיכזה העור אתי ונקמה ונכרת ונזיד ונא
 זמות גם אלזנו גם אתה גם טפנו אנכי אעלענו
 כידו הנקשנו אם לא הביאתנו אכר והגזרתנו
 כפוצר וזנאתנו כך כל הימים כי נוכח התמהמה
 כי עלת שבענו זה פלעים ויאמר אלהם ישראל
 אביהם אם כן אפוא זאת עשיו קחו מזמרת הארץ
 בכניכם והורידו לאיש מנזות מעט צרו ומעט
 דבט ובלת וכל בננים ושקדים וכסף משל
 קחו בידכם ואת הנסף המושל בפי אמתותיכם
 העיניו בידכם אולי משלח הוא אמת אויבים
 קחו וקומו שובו את האיש אל שדי ודן לכם
 רדמים כפני האיש ושכלו לכם את אויבים אחר
 ואת בנימין ואת כאשר שכנתי שכנתי ויקחו
 האנשים את המנזרה הזאת ומשלה כסף לקחו
 בידם ואת בנימין וקומו וירדו מצרים ועמדו לפני
 יוסף וירא יוסף אתם את בנימין ויאמר כאשר על
 ביתו הלא את האנשים הציאתי וטפנו טפנו והכח
 כי אתי יאכלו האנשים בנימין ויעל דגאיש
 כאשר אמר יוסף ויבא האיש את האנשים ביתה
 יוסף ויראו האנשים כי הביא בית יוסף ויאמרו
 עכר דבר הנסף השב באמתותינו בתחלה אנונו
 מובאים להתלכל עלינו ולהתנפל עלינו וכחזרת
 אתנו לעבדים זאת חזמונו ויעשו אלה האיש אשר
 על בית יוסף וירדו אביו פתח הבית ויאמרו בני
 אדוני ירד וירדנו בתחלה לשבר אכל ויהי כי באנו
 אכל המלון ותפתחה את אמתותינו והנה כסף איש
 בפי אמתותנו כספנו במשקלו ולטה אתו בידנו

ויאמר לאהרן⁵⁸
 בני עמכם פראו מת והוא לבדו נשאר וקראו אסון
 בדרך אשר הלכתם והורדתם את שבתותי בנין שאול לה: מג
 והרעם כבוד פאין: ויהי כאשר כלו לאכל את העשב²
 אשר הביאו ממצרים ויאמר אליהם אביהם שבו שכרו
 לנו מעט אכל: ויאמר אביו יהודה לאמר העד העד³
 פני האיש לאמר לא הראו פני בלתי אויבים אתכם:
 אם ישך משלח את אחינו אתנו נודה ונשברה לך⁴
 אכל: ואם אינך משלח לא נגד כיהאיש אמר אלינו⁵
 לא הראו פני בלתי אויבים אתכם: ויאמר ישראל לפנה⁶
 הרעיתם לי להגיד לאיש העור לכם און: ויאמרו שאול:
 שאול האיש לנו ולמולדתנו לאמר העור אביכם חי הנש
 לכם און ונגזר על פי הדברים האלה הודיע דלע כי
 יאמר הורידו את אויבים: ויאמר יהודה אל אביו⁸
 שלחה בעד אתי ונקמה ונכרת ונזיד ולא נמית גם
 אנתו גם אתה גם טפנו: אנכי אערכנו כידו הנקשנו⁹
 אם לא הביאתנו אכר והצנתי לפוצר והפאתי לך כל
 הימים: כי לולא התמהמהנו פרעתה שבנו והפעמים¹⁰
 ויאמר אלהם ישראל אביהם אסון ופוא זאת עשו:¹¹
 קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו לאיש מנזות מעט
 צרו ומעט דבט ובלט פלעים ושקדים: וכסף משנה¹²
 קחו בידכם ואת הנסף המושל בפי אמתותיכם תשיבו
 בידכם אולי משנה הוא: ואת אויבים קחו וקומו שבו¹³
 אר האיש: ואל שדי ודן לכם רדמים לפני האיש ושלח¹⁴
 לכם את אויבים אחר ואת בנימין ואני כאשר שכלתי
 שכלתי: ויקחו האנשים את בנימין הוואת ומשנה¹⁵
 כסף לקחו בידם ואת בנימין וקומו וירדו מצרים ועמדו
 לפני יוסף: וירא יוסף אתם את בנימין ויאמר לאשר¹⁶
 על ביתו הלא את האנשים הביאתי וטפנו טפנו והכח פני
 אתי יאכלו האנשים בנימין: ועש האיש כאשר¹⁷
 אמר יוסף ויבא האיש את האנשים בית יוסף: ויראו¹⁸
 האנשים כי הביא בית יוסף ויאמרו על דבר הנסף השב
 באמתותינו בתחלה אנונו מובאים להתנפל עלינו
 ולהתנפל עלינו ולקחת אתנו לעבדים ואת הנמית:¹⁹
 ויששו אל האיש אשר על בית יוסף וירדו אביו פתח
 הבית: ויאמרו בני אדני ירד וירדנו בתחלה לשבר אכל:²⁰
 ויהי כראנו אל המלון ונפתחה את אמתותינו והנה
 יוסף איש בפי אמתותנו כספנו במשקלו ונשב אתי
 בידנו:

וכסף אחר הורדנו כדנו לשבר אכל לא ידענו מי
 טם כספנו באמתותינו ויאמר שלום כלם אכל
 היראו אלהיכם ואפיה אביכם נתן כלם מטבוח
 באמתותיכם כספתם בא אכל ויצא אלהם אדם
 שמועין ויבא האיש את האנשים ביתה יוסף וידרן
 מופ וירוצו רגליהם ויהן כוספרא כלומר ידם ויכלעו
 את המנוחה עד בוא יוסף בצהרים כי שמועו כי
 טם יאכלו כולם ויבא יוסף הביתה ויביאו לו אדם
 המנוחה אשר בידים הביתה וישתחוו לו ארצת
 וישאל כלם שלום ויאמר שלום אביכם הזקן
 אשר אמרתם העודנו חי ויאמרו שלום לעבדך לאבינו
 עודנו חי ויקדו וישתחוו וישא עניו ויבא את בנימין
 אחיו בראמו ויאמר הוה אחיכם תקטן אשר אמרתם
 אלי ויאמר אלהים יתנה בני וימחר יוסף ברגליו
 חמיו אל אחיו ויבקש לבכות ויבא החדה ויבך שמה
 וידתן פניו ויצא ויתאפק ויאמר שימו לחם וישמו
 לו לבדו ולתם לבדם ולמצרים אתו לבדם
 כי לא יוכלון המצרים לאכל את העברים לחם פר
 העובדה הוא למצרים וישכרו לפניו הבכור בבכורתו
 והצעיר כצערתו ויתמדה האנשים איש אל-העדו וישא
 משאת מאת פניו אלהם ותרב משאת בנימין ממשאת
 כלם חמש ידות וישתו וישכרו עמו ויצו את אשר
 על ביתו לאמר מלא את אמרתת האנשים אכל באשר
 ויכלון שארת ושם כסף איש בפי אמרתו ואת
 גביעו גביע הכסף תשים בפי אמרתת תקטן ואת כסף
 שכרו ויעש כדבר יוסף אשר דבר הבקר אור והאנשים
 שלחו הפה והמריהם הם יצאו את העיר לא הרהיקו
 ויוסף אמר לאשר על-ביתו קום דרף אחרי האנשים
 והשנתם ואמרת אלהם למה שלמתם רעה פחת
 טובה הלוא זה אשר ישתה ארני בו והוא נחש ינחש
 בו הרעתם אשר עשיתם וישגם ויבך אלהם את
 הדברים האלה ויאמרו אליו למה ידבר אדני כדברים
 האלה חלילה לעבדך מעשות כדבר הזה הן כסף
 אשר מצאנו בפי אמרתנו השיבנו אליך מאיץ כגען
 ואיך נגנב מבית אדניך כסף או זהב אשר ימצא אתו
 מעבדך ומת וגם אמתנו נהיה לאדני לעבדים ויאמר
 גם עתה כדברכם כד הוא אשר ימצא אתו יהיה לי
 עבד ואתם תהיו נקיים וימחרו ויורדו איש את אמרתו
 ארצה ויפתחו איש אמתותו ויחפשו בגדיל היתב

וכסף אחר הורדנו כדנו לשבר אכל לא ידענו מי
 טם כספנו באמתותינו ויאמר שלום כלם אכל היראו
 אלהיכם ואלתו אביכם נתן לכם מטבוח באמתותיכם
 כספתם בא אלי ויצא אלהם את שמעון ויבא האיש
 את האנשים ביתו יוסף ויתקמום וירוצו רגליהם
 ויתן כוספרא לחמדיהם ויביאו את המנוחה עד בוא יוסף
 בצהרים כישמעו כישמעו ויבאו יוסף הביתה
 ויביאו לו את המנוחה אשר בידים הביתה וישתחוו לו
 ארצה וישאל לתם לשלום ויאמר שלום אביכם תקטן
 אשר אמרתם העודנו חי ויאמרו שלום לעבדך לאבינו
 עודנו חי ויקדו וישתחוו וישא עניו ויבא את בנימין
 אחיו בראמו ויאמר הוה אחיכם תקטן אשר אמרתם
 אלי ויאמר אלהים יתנה בני וימחר יוסף ברגליו
 חמיו אל אחיו ויבקש לבכות ויבא החדה ויבך שמה
 וידתן פניו ויצא ויתאפק ויאמר שימו לחם וישמו
 לו לבדו ולתם לבדם ולמצרים אתו לבדם כי לא יוכלון
 המצרים לאכל את העברים לחם פר העובדה הוא
 למצרים וישכרו לפניו הבכור בבכורתו והצעיר כצערתו
 ויתמדה האנשים איש אל-העדו וישא משאת מאת
 פניו אלהם ותרב משאת בנימין ממשאת כלם חמש
 ידות וישתו וישכרו עמו ויצו את אשר על ביתו לאמר
 מלא את אמרתת האנשים אכל באשר ויכלון שארת ושם
 כסף איש בפי אמרתו ואת גביעו גביע הכסף תשים
 בפי אמרתת תקטן ואת כסף שכרו ויעש כדבר יוסף
 אשר דבר הבקר אור והאנשים שלחו הפה והמריהם
 הם יצאו את העיר לא הרהיקו ויוסף אמר לאשר על-ביתו
 קום דרף אחרי האנשים והשנתם ואמרת אלהם למה
 שלמתם רעה פחת טובה הלוא זה אשר ישתה ארני בו
 והוא נחש ינחש בו הרעתם אשר עשיתם וישגם ויבך
 אלהם את הדברים האלה ויאמרו אליו למה ידבר אדני
 כדברים האלה חלילה לעבדך מעשות כדבר הזה הן
 כסף אשר מצאנו בפי אמרתנו השיבנו אליך מאיץ כגען
 ואיך נגנב מבית אדניך כסף או זהב אשר ימצא אתו
 מעבדך ומת וגם אמתנו נהיה לאדני לעבדים ויאמר
 גם עתה כדברכם כד הוא אשר ימצא אתו יהיה לי עבד
 ואתם תהיו נקיים וימחרו ויורדו איש את אמרתו ארצה
 ויפתחו איש אמתותו ויחפשו בגדיל היתב

ותחתיו
 ואת
 ואת
 ואת

ויאמר אני יוסף אחיכם אשר מכרתם אתי מצרימה
 ועתה אכלתעשבו ואני יודע בעלינכם כי מכרתם
 אתי הנה כי כמוזיא שילחני אלהים לפניכם כי זה
 עזתים דרעל בלרצ הארץ ועוד זמנש שנים אשר
 אין זריש וקציר וישלחני אלהים לפניכם לעולם
 ככם שארית בארץ וכלוזיות ככם כפכ וטל
 גדכה ולתה לא אחם שלוחתם אתי הנה כי האלהים
 וישלחני לאב כפרעה וכלאדון ככל ביתו ומשל
 ככל ארץ מצרים מהרו ועלו אל אבי ואמרתם
 אליו כה אמר בנך יוסף שלחני אלהים לאדון
 ככל מצרים רדה אליו אב העלמד וישבת בארץ גסן
 היית קרוב אליו אתה ובנך ובני בנך וכל
 ובקרך וכל אשר כר וככלכלתי אתך שם כי עוד
 זמנש שנים רעל פן תורש אתה וביתך וכל אשר
 כר והנה עיניכם ראות ועיני אחי בנימין כי פי
 המדבר אליכם והלחתם לאבי את כל כבודי
 במצרים ואת כל אשר ראיתם ומהרתם והורדתם
 את אבי הנה ויפכ על צלמי בנימין אחיו ויכר
 ובנימין בכה על צלמי צלמי וילשך ככל אחיו ויכר
 עלבם ואחיו כן דברו אחיו אתו והקל לעמל בית
 פרעה לאמר בוא אחי יוסף וישלח בעיני פרעה
 ויעיני עבדיו ויאמר פרעה אל יוסף אמר אל אחיך
 זאת לעשו לעני את בעליכם ולכו בואו ארעה סען
 וקחו את אביכם ואת בתיכם וכלו אבי ואתה לכם
 את טוב ארץ מצרים ואככלו את חלב הארץ ואתה
 צייתה זאת לעשו וקחו לכם מארץ מצרים עלכות
 כלטפכם וכלעניכם ונשאתם את אביכם ובאדם
 ועיניכם אל תחם על כניכם כי טוב כל ארץ
 מצרים ככם הוא ויעשו כן בני ישראל ויתן להם
 יוסף עלכות על פי פרעה ויתן להם צדה כדרך
 כככם נתן לאיש זכפות שמכת וכבנימין נתן
 עלש מאות כסף וזמנש זכפות שמכת וכלאבד
 שכוז כזאת לעשרה זכורים לשאים מטוב מצרים
 ועשר אתנת נשאת בר וכלום ומזון לאביו כדרך
 וישלח את אחיו וילכו ויאמר אלהם אל תרזו
 בדרך ועלכו ממצרים ובואו ארץ כנען אל יעקב
 אביהם ויזרו בו לאמר עוד יוסף חי וכלי הוא משל
 ככל ארץ מצרים ויפכו לכו כי לא האמינן להם
 וידברו אליו את כל דברי יוסף אשר דבר אלהם
 וירא את העלכות אשר שלחו יוסף לשאת אתו
 ותזלו רוחו ויעקב אביהם ויאמר ישראל כרע עוד יוסף
 בני חי אככה ואראנו בטרם אמות ויסע ישראל אל

ויאמר אני יוסף אחיכם אשר מכרתם אתי מצרימה ועתה אכלתעשבו ואני יודע בעלינכם כי מכרתם אתי הנה כי כמוזיא שילחני אלהים לפניכם כי זה עזתים דרעל בלרצ הארץ ועוד זמנש שנים אשר אין זריש וקציר וישלחני אלהים לפניכם לעולם ככם שארית בארץ וכלוזיות ככם כפכ וטל גדכה ולתה לא אחם שלוחתם אתי הנה כי האלהים וישלחני לאב כפרעה וכלאדון ככל ביתו ומשל ככל ארץ מצרים מהרו ועלו אל אבי ואמרתם אליו כה אמר בנך יוסף שלחני אלהים לאדון ככל מצרים רדה אליו אב העלמד וישבת בארץ גסן היית קרוב אליו אתה ובנך ובני בנך וכל ובקרך וכל אשר כר וככלכלתי אתך שם כי עוד זמנש שנים רעל פן תורש אתה וביתך וכל אשר כר והנה עיניכם ראות ועיני אחי בנימין כי פי המדבר אליכם והלחתם לאבי את כל כבודי במצרים ואת כל אשר ראיתם ומהרתם והורדתם את אבי הנה ויפכ על צלמי בנימין אחיו ויכר ובנימין בכה על צלמי צלמי וילשך ככל אחיו ויכר עלבם ואחיו כן דברו אחיו אתו והקל לעמל בית פרעה לאמר בוא אחי יוסף וישלח בעיני פרעה ויעיני עבדיו ויאמר פרעה אל יוסף אמר אל אחיך זאת לעשו לעני את בעליכם ולכו בואו ארעה סען וקחו את אביכם ואת בתיכם וכלו אבי ואתה לכם את טוב ארץ מצרים ואככלו את חלב הארץ ואתה צייתה זאת לעשו וקחו לכם מארץ מצרים עלכות כלטפכם וכלעניכם ונשאתם את אביכם ובאדם ועיניכם אל תחם על כניכם כי טוב כל ארץ מצרים ככם הוא ויעשו כן בני ישראל ויתן להם יוסף עלכות על פי פרעה ויתן להם צדה כדרך כככם נתן לאיש זכפות שמכת וכבנימין נתן עלש מאות כסף וזמנש זכפות שמכת וכלאבד שכוז כזאת לעשרה זכורים לשאים מטוב מצרים ועשר אתנת נשאת בר וכלום ומזון לאביו כדרך וישלח את אחיו וילכו ויאמר אלהם אל תרזו בדרך ועלכו ממצרים ובואו ארץ כנען אל יעקב אביהם ויזרו בו לאמר עוד יוסף חי וכלי הוא משל ככל ארץ מצרים ויפכו לכו כי לא האמינן להם וידברו אליו את כל דברי יוסף אשר דבר אלהם וירא את העלכות אשר שלחו יוסף לשאת אתו ותזלו רוחו ויעקב אביהם ויאמר ישראל כרע עוד יוסף בני חי אככה ואראנו בטרם אמות ויסע ישראל אל

ויפגע ישראל

ויאמר ישראל אל יוסף אמונתה הפעם אחי ראו
את פניך כי עודך חי ויאמר יוסף את אחיו ואני
בית אביו אעלה ואגידה נפרעה ואמר אחי אבי
ובית אביו אשר בארץ כנען הוא אבי ודי אלושים
רעי אלא בני אנשי מקנה היו ואלהם ובקרבם וכל
אשר בהם הולד והיה כי יקרא לכם נפרעה ואמר
מה מעשיכם ואמרתם אליו מקנה היו עטורין
מלעורלו ועד עתה אם אלונו גם אבותינו בעבור
העלנו בארץ עשן כיהועלת מצרים כל רעה אלא
ויבא יוסף וידד נפרעה ויאמר אביו ואחיו ואלהם
ובקרבם וכל אשר בהם באו מארץ כנען והנם בארץ
עשן ומקנה אחיו כקחו ומשה אנשים וילצם לפני
פרעה ויאמר פרעה אל אחיו מה מעשיכם ויאמרו
אל פרעה רעה אלא עטורין גם אלונו גם אבותינו
ויאמרו אל פרעה כלר בארץ באנו כי אין מרעה
לצאן אשר בעטורין כי כבוד הרעט בארץ כנען
ועתה ישבו לא עטורין בארץ עשן ויאמר פרעה אל
יוסף כאמר אביו ואחיו באו אביו ארץ מצרים
כפניך הוא בפניו הארץ העלה את אביו ואת אחיו
ישבו בארץ עשן ואם ידעת ישי גם אנשי דוכן
ושלחתם שרי מקנה לכל אשר כי ויבא יוסף את
יעקב אביו ויעמדו לפניו פרעה ויברך יעקב את
פרעה ויאמר פרעה אל יעקב כמה ימי שני אחיך
ויאמר יעקב את פרעה ימי עשני כגורי שבעים
ובאת שנה מעט ורעלים היו ימי עשני ויבא השיל
אה ימי עשני ויבא אבתי בימי מלכותם ויברך יעקב
את פרעה וילא מלכותו פרעה ויושב יוסף את אביו
ואת אחיו ויהן בהם אחיה בארץ מצרים במיטב
הארץ בארץ רעמסס טאשר זה פרעה ויככלל
יוסף את אביו ואת אחיו ואת כל בית אביו כלום
לפי הטף ולחם אין בכך הארץ כי כבוד הרעט
מאד ותכה ארץ מצרים וארץ כנען מפני הרעט
ויכלל יוסף את כל הכסף הנמצא בארץ מצרים
ובארץ כנען בשלש אשר הם שלשים ויבא יוסף
את הכסף ביתה פרעה ויהם הכסף מארץ מצרים
וכארץ כנען ויבאו כל מצרים אל יוסף כאמר
הבה לנו לחם וכמה נמות לגורך כי אפס כסף
ויאמר יוסף הבו מקליכם ואתה לכם במקליכם אם
אפס כסף ויבאו את מקליהם אל יוסף ויהן בהם
יוסף כלום בסוסים ובמקנה הצאן ובמקנה הבקר
ובחמרים ויהיה כלם בכל מקלהם בשלש הדוא
וחתם השנה הדוא ויהיו אלו בשלש השנים

ויאמר ישראל אל יוסף אמונתה הפעם אחי ראו
ראיתי ארד פניך כי עודך חי: ויאמר יוסף אל אחיו
ואל בית אביו אעלה ואגידה לפרעה ואמרה אליו אחי
יהית אבני אשר בארץ כנען באו אלי: והאנשים רעי
לאן קראנשי מקנה היו וצאנם ובקרבם וכל אשר להם
הביאו: והיה קרא לכם פרעה ואמר מה מעשיכם:
ויאמרום אנשי מקנה היו עטורין מעטורינו וערעמנו
גם אבותינו גם אבותינו בעבור משכו בארץ עשן פר
תועבת מצרים כל רעה צאן: ויבא יוסף ויגד לפרעה
ויאמר אביו ואחיו ואלהם ובקרבם וכל אשר להם באו
מארץ כנען והם בארץ עשן: ומקנה אחיו לקח במשה
אנשים וצאנם לפני פרעה: ויאמר פרעה אל אחיו מה
מעשיכם ויאמרו אל פרעה רעה צאן עטורין גם אבותינו
גם אבותינו: ויאמרו אל פרעה לגור בארץ פאני כר
אין מרעה לצאן אשר לעבדך קרבך הרעב בארץ
כנען ועתה ישברגא עבדך בארץ עשן: ויאמר פרעה
אל יוסף לאמר אבדך ואחידך באו אליך: ארץ מצרים
לפניך הוא במיטב הארץ והשב את אבדך ואת אחידך
ישבו בארץ עשן ואסדעת וישבם אנשיהויל ושמתם
שרי מקנה על אשר לך: ויבא יוסף את יעקב אביו
ויעמדו לפני פרעה ויברך יעקב את פרעה: ויאמר
פרעה אל יעקב כמה ימי שני אחיך: ויאמר יעקב אל
פרעה ימי שני כגורי שלשים ומאת שנה מעט ורעים
היו ימי שני חיי ולא השיגו ארתימי שני חיי אבתי
כימי כגוריהם: ויברך יעקב את פרעה ויצא מלפני
פרעה: וישב יוסף את אביו ואת אחיו ויהן להם
אחיה בארץ מצרים במיטב הארץ בארץ רעמסס
באשר ענה פרעה: ויכלל יוסף את אביו ואת אחיו
ואת כל בית אביו לחם לפי הטף: ולחם אין בכלל
הארץ קרבך הרעב מאד ותלה ארץ מצרים וארץ
כנען מפני הרעב: וילקט יוסף את כל הכסף הנמצא
בארץ מצרים ובארץ כנען בשבט אשר להם שבטים
ויבא יוסף את הכסף ביתה פרעה: ויהם הכסף מארץ
מצרים ומארץ כנען ויבאו כל מצרים אל יוסף לאמר
הקדלנו לחם ולמה נמות נגורך פי אפס כסף: ויאמר
יוסף הכי מקניכם ואתנה לכם במקניכם אסדפתם
כסף: ויביאו את מקניהם אל יוסף ויהן להם יוסף לחם
בסוסים ובמקנה הצאן ובמקנה הבקר ובחמרים וינהלם
ב לחם בכל מקניהם בשנה תקוא: ותתם השנה תקוא
ויבאו אליו בשנה השנית

אע"פ

ואקברה שם בדרך אפרת היא בית להם: ונרא ישראל
את בני יוסף ויאמר מראה: ויאמר יוסף אל אביו
בני הם אשר נתת לי אלהים בנה ויאמר הקברני אל
והברכם: ועני ישראל כבדו מזקן לא יוכל לראות
ונגש אתם אליו וישק להם ויהבק להם: ויאמר ישראל
אל יוסף ראה פניך לא פללתי והנה הראה אתי אלהים
גם את צורעך: ויצא יוסף אתם מעם ברביו וישתחו
לאפו ארצה: ויקח יוסף את שיניהם את אפרים בסימני
משמאל ישראל והתמנשה בשמאלו מימין ישראל
ונגש אליו: וישלה ישראל את ימיו וישת על ראש
אפרים והוא הצעיר והוא שמאלו על ראש אפרים
שכל את ידיו כי מנשה הבכור: ויברך את יוסף ויאמר
האלהים אשר התהלכו אבתי לפני אברהם ויצחק
האלהים הרעה את מעודי עד תיום הזה: שמאל הגאל
אתי מקדורע וברך את הנערים ויקרא בהם שמי
ושם אבתי אברהם ויצחק וידעו לרב בקרב הארץ:
וירא יוסף ברבישת אביו וימיו על ראש אפרים וירע
בעיניו ויתקמד ראשו להסיר אתה מעל ראש אפרים
על ראש מנשה: ויאמר יוסף אל אביו לא רכן אבי בר
זה הבכר שים ימני על ראשו: וימאן אביו ויאמר
ידעתי בני ידעתי גס הוא היורה לעם וגם הוא יגאל
ואולם אחיו תקמן יגבל ממנו וירשו יהיה מלא הגוים:
ויברכם ביום ההוא לאמור בך יברך ישראל לאמר
ישמך אלהים כאפרים וכמנשה וישם את אפרים לפני
מנשה: ויאמר ישראל אל יוסף הנה אני מת והיה
אלהים עמכם והשיב אתכם אל ארץ אבותיכם: ואני
נתתי לך שקם אחד על ארצך אשר לקחתי מיד
האמרי בחרני וקשתי: פ רביע
ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו ואנידה לכם את
אשר יקרא אתכם בארצות הימים: הקבצו ושמעו בני
יעקב ושמעו אל ישראל אביכם: ראובן בכריו אתה
כהן וראשית אוני יהוה שאת ויתרעו: פחו בפנים אל
חומר כי עלית משקבי אביך או החלתי יצועעלה: פ
שמעו ולו אהים כלי חסם מכרתיהם: בסדם אל
הבא נפשי בקהלם אל יתחד כבדי כי באפם הרגו איש
וברצנם עקרו שור: ארור אפם כי עוועו ונתתם כי קשתה
ואחלקם בעקב ואפיצם בישראל: פ

והקברה שם בדרך אפרת היא בית להם: ונרא ישראל
את בני יוסף ויאמר מראה: ויאמר יוסף אל אביו
בני הם אשר נתת לי אלהים בנה ויאמר הקברני אל
והברכם: ועני ישראל כבדו מזקן לא יוכל לראות
ונגש אתם אליו וישק להם ויהבק להם: ויאמר ישראל
אל יוסף ראה פניך לא פללתי והנה הראה אתי אלהים
גם את צורעך: ויצא יוסף אתם מעם ברביו וישתחו
לאפו ארצה: ויקח יוסף את שיניהם את אפרים בסימני
משמאל ישראל והתמנשה בשמאלו מימין ישראל
ונגש אליו: וישלה ישראל את ימיו וישת על ראש
אפרים והוא הצעיר והוא שמאלו על ראש אפרים
שכל את ידיו כי מנשה הבכור: ויברך את יוסף ויאמר
האלהים אשר התהלכו אבתי לפני אברהם ויצחק
האלהים הרעה את מעודי עד תיום הזה: שמאל הגאל
אתי מקדורע וברך את הנערים ויקרא בהם שמי
ושם אבתי אברהם ויצחק וידעו לרב בקרב הארץ:
וירא יוסף ברבישת אביו וימיו על ראש אפרים וירע
בעיניו ויתקמד ראשו להסיר אתה מעל ראש אפרים
על ראש מנשה: ויאמר יוסף אל אביו לא רכן אבי בר
זה הבכר שים ימני על ראשו: וימאן אביו ויאמר
ידעתי בני ידעתי גס הוא היורה לעם וגם הוא יגאל
ואולם אחיו תקמן יגבל ממנו וירשו יהיה מלא הגוים:
ויברכם ביום ההוא לאמור בך יברך ישראל לאמר
ישמך אלהים כאפרים וכמנשה וישם את אפרים לפני
מנשה: ויאמר ישראל אל יוסף הנה אני מת והיה
אלהים עמכם והשיב אתכם אל ארץ אבותיכם: ואני
נתתי לך שקם אחד על ארצך אשר לקחתי מיד
האמרי בחרני וקשתי: פ רביע
ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו ואנידה לכם את
אשר יקרא אתכם בארצות הימים: הקבצו ושמעו בני
יעקב ושמעו אל ישראל אביכם: ראובן בכריו אתה
כהן וראשית אוני יהוה שאת ויתרעו: פחו בפנים אל
חומר כי עלית משקבי אביך או החלתי יצועעלה: פ
שמעו ולו אהים כלי חסם מכרתיהם: בסדם אל
הבא נפשי בקהלם אל יתחד כבדי כי באפם הרגו איש
וברצנם עקרו שור: ארור אפם כי עוועו ונתתם כי קשתה
ואחלקם בעקב ואפיצם בישראל: פ

והנה אתה יודך אזויך ידך בערף איביך ישחוח
 כך בני אביך גור ארזה יהודה מערף בני עליית
 כרע רבין כארזה וככלייה מי יקיימו לא יסור
 עבלי מיהודה ומוזקה מבין רגליו עד כי בא שילה
 וכו יקחת עמים אסרי לצפן עירה וכשרקה בני
 אתנו כבס בנין לבשו וברם לצבים סוטה וזכילי
 עלנים מיין וכבן שנים מוזכב
 זכובן כזוף ימים ישכן והוא כזוף אנית וירכז
 על צידן

ישלכר זמר גרם רבין בין המשפתים וירא מנחה
 כי טוב ואת הארץ כי נעמה וט שכמו כסכל ויהי
 כמוס עבד דן ריון עמו כאזוד שכלי
 ישלכר יהי דן נזיש עכי דרך עיפון עכי ארז
 הנער עקבי סוס ויפכ רכבו אזור כישוער
 קויתי יהיה גר גרוד יגדלו והוא יגד
 עקב מאשר שלמה כזמו והוא

יתן מעלני מוכר איכה שלמה הנתן אמרי שפר
 פרת יוסף בן פרת עכי עין בנות צלדה עליו שור
 וימרהו ורבו וישלמהו בעלי חצים ותשב צאתן
 קשית ופזו זרעי ידיו מידי אביר יעקב משם
 רעה אבן ישראל מאב אבין ויעזרן ואת שדי
 ויברכך ברכת שמים מעל ברכת יהוה רבצת
 תזית ברכת שלים ורום ברכת אבין גברו על
 ברכת הורי עד האות גבלת עולם תהיין כראש
 יוסף ולקדקד נזיר אזוי

בנימין זאב יטרף בבקר זאכל עד וכלרבי וזלך
 שכל כב אלה שבלי ישראל שנים עשר וזאת
 אשר דבר להם אביהם ויצרך אותם איש אשר
 כזכרתו ברך אתם ויצו אותם ויאמר אלהם אני
 זאסף אב עמי קברו אתי אב אתי אב המערה
 אשר בעדה עפרון הויתי במערה אשר בעדה
 המכפלה אשר עכ פני כמורא בארץ כנען אשר
 קנה אברהם את העדה מאת עפרון הויתי לאחות
 קבר שמה קברו את אברהם ואת ערה אשר
 שמה קברו את יצחק ואת רבקה אשר שמה
 קברתי את לאה מכה השדה והמערה אשר בו
 מאת בני וזת ויכל יעקב כליות את בניו ואסף רגלו
 אב המערה ויעזר ויאסף אב עמיו ויפכ על פני
 אביו ויבר עליו וישלכו לו ויצו יוסף את עבדיו את
 הרפאים כזונט את אביו ויזנטו הרפאים את ישראל
 וימלאו בו ארבעים יום כי כן ימלא ימי הוונטיים

והנה אתה יודך אזויך ידך בערף איביך ישחוח
 לך בני אביך גור ארזה יהודה מערף בני עליית
 כרע רבין כארזה וככלייה מי יקיימו לא יסור
 עבלי מיהודה ומוזקה מבין רגליו עד כי בא שילה
 וכו יקחת עמים אסרי לצפן עירה וכשרקה בני
 אתנו כבס בנין לבשו וברם לצבים סוטה וזכילי
 עלנים מיין וכבן שנים מוזכב
 זכובן כזוף ימים ישכן והוא כזוף אנית וירכז
 על צידן

ישלכר זמר גרם רבין בין המשפתים וירא מנחה
 כי טוב ואת הארץ כי נעמה וט שכמו כסכל ויהי
 כמוס עבד דן ריון עמו כאזוד שכלי
 ישלכר יהי דן נזיש עכי דרך עיפון עכי ארז
 הנער עקבי סוס ויפכ רכבו אזור כישוער
 קויתי יהיה גר גרוד יגדלו והוא יגד
 עקב מאשר שלמה כזמו והוא

יתן מעלני מוכר איכה שלמה הנתן אמרי שפר
 פרת יוסף בן פרת עכי עין בנות צלדה עליו שור
 וימרהו ורבו וישלמהו בעלי חצים ותשב צאתן
 קשית ופזו זרעי ידיו מידי אביר יעקב משם
 רעה אבן ישראל מאב אבין ויעזרן ואת שדי
 ויברכך ברכת שמים מעל ברכת יהוה רבצת
 תזית ברכת שלים ורום ברכת אבין גברו על
 ברכת הורי עד האות גבלת עולם תהיין כראש
 יוסף ולקדקד נזיר אזוי

בנימין זאב יטרף בבקר זאכל עד וכלרבי וזלך
 שכל כב אלה שבלי ישראל שנים עשר וזאת
 אשר דבר להם אביהם ויצרך אותם איש אשר
 כזכרתו ברך אתם ויצו אותם ויאמר אלהם אני
 זאסף אב עמי קברו אתי אב אתי אב המערה
 אשר בעדה עפרון הויתי במערה אשר בעדה
 המכפלה אשר עכ פני כמורא בארץ כנען אשר
 קנה אברהם את העדה מאת עפרון הויתי לאחות
 קבר שמה קברו את אברהם ואת ערה אשר
 שמה קברו את יצחק ואת רבקה אשר שמה
 קברתי את לאה מכה השדה והמערה אשר בו
 מאת בני וזת ויכל יעקב כליות את בניו ואסף רגלו
 אב המערה ויעזר ויאסף אב עמיו ויפכ על פני
 אביו ויבר עליו וישלכו לו ויצו יוסף את עבדיו את
 הרפאים כזונט את אביו ויזנטו הרפאים את ישראל
 וימלאו בו ארבעים יום כי כן ימלא ימי הוונטיים

וימלאו בו ארבעים יום כי כן ימלא ימי הוונטיים

ויבטחו אתו מצרים שבועים יום ויעברו ימי בכיותו
 וידבר יוסף אל בית פרעה לאמר אם נאמצאתי
 זמן בעיניכם דברו נא באוזני פרעה לאמר אנכי
 השביעוני לאמר הנה אנכי מית בקברי אשר
 כריתו לי בארץ כנען שמה תקברני ועתה אעלה
 נא ומקברה את אבי ואשובה ואמר פרעה עלה
 וקבר את אביו בארץ השביעון ועלל יוסף
 לקבר את אביו ועללו אתו כל לבדי פרעה וקני
 ביתו וכל הקני ארץ מצרים וכל בית יוסף ואזני
 בית אביו רק טפס ולאם ובתם עלו בארץ
 גשן ועל עמו גם רב גם פרשים ויהי המולה
 כד מצא ויבאו עד גרן האטר אשר עלול
 הירדן ויספרו שם מספר גדול וכדו מאד
 ועלש לאביו אבל טבעה ימים וירא יושב הארץ
 הנלעני את האהל בגרן האטר ואמרו אל הנל
 זה למצרים לכן קרא שמה אהל מצרים אשר
 עלה הירדן ועליו בניו כן כאשר צוה יושא
 אתו בניו ואלה כלן ויקברו אתו במערת שדה
 המכפלה אשר קנה אברהם את העדה למאודה
 קבר מאת עפרן הוזה על פני מורא וישב יוסף
 מצרימת הוא ואזניו וכל העלבים אתו כלב
 את אביו אזניו קברו את אביו וירא אליו יוסף
 כי מת אבותיו ואמרו לו ישלמונו יוסף והשלם
 וישב לנו את כל הרעה אשר גמולנו אדני ויבנו
 אהל יוסף לאמר אביו צוה כלפי מותו לאמר
 כה תאמרו ליוסף אנא שא לא פטל אדוניך
 וזולתם כי רעה גמולך ועזה שא לא פטל
 לבדי אכלי אביו ויבן יוסף בדרום אהליו
 ויבטו גם אזניו ויפכו כלפניו ואמרו הנה סך
 כלבדים ואמר אבהם יוסף אל היראו כי התחת
 אלהים אני ואתם וזעזבתם עליו רעה אלהים
 וזשבת לטבה כמען עשה כיום הזה להוית עם
 רב ועזה אל תיראו אנכי אכלכל אתכם ומד
 טפכם ויזיום אותם וידבר על כלבם וישב יוסף
 במצרים הוא ובית אביו ויזי יוסף מאד ועשר
 עינים וירא יוסף לאפרים בני שבועים גם בני
 מכיר בן מנשה יכדו על ברכי יוסף ויאמר יוסף
 אל אזניו אנכי מת ואכלים פקד ופקד ארנכם
 והעלה אתכם מן הארץ הזאת אל הארץ אשר
 נשבע לאברהם ליתחך וכלעקם וישבע יוסף
 את בני ישראל לאמר פקד ופקד אלהים אתכם
 והעלתם את עצמתי מזה ויבית יוסף בן מאת

ויקברו
 4 אתו מצרים שבועים יום: ויעברו ימי כריתו וידבר יוסף
 5 אל בית פרעה לאמר אם נא מצאתי חן בעיניכם
 6 ודבר נא בקרני פרעה לאמר: אבי השביעני לאמר
 7 הנה אנכי מת בקברי אשר כריתו לי בארץ כנען שמה
 8 תקברני ועתה אעלה נא ומקברה את אבי ואשובה:
 9 ויאמר פרעה עתה וקבר את אביו בארץ השביעון:
 10 ועל יוסף לקבר את אביו וישלו אתו כל עבדי פרעה
 11 וקני בירתו וכל הקני ארץ מצרים: וכל בית יוסף ואזניו
 12 ובית אביו רק טפס ונאם וקברם עליו בארץ גשן:
 13 ועל עמו גם רכב גם פרשים ויהי המולה כד מצא:
 14 ויבאו עד גרן האטר אשר בעבר הירדן ויספרו שם
 15 מספר גדול וכדו מאד ויעש לאביו אהל שבועת ימים:
 16 וירא יושב הארץ הנלעני את האהל בגרן האטר
 17 ויאמרו אל הנל קבר זה למצרים עליו קרא שמה אהל
 18 מצרים אשר בעבר הירדן: וישעו בניו לו בן באשר
 19 צוה: וישאו אתו בניו ארצה כנען ויקברו אתו במערת
 20 שדה המכפלה אשר קנה אברהם את העדה למאודה
 21 קבר מאת עפרן הוזה על פני מורא: וישב יוסף
 22 מצרימת הוא ואזניו וכל העלבים אתו לקבר את אביו
 23 אחיו קברו את אביו: ויראו אדני יוסף כי מת אבותם
 24 ויאמרו לו וישלמונו יוסף והשב וישב לנו את כל הרעה
 25 אשר גמולנו אדני: ויעשו אליו יוסף לאמר אביו צוה לפני
 26 מותו לאמר: כד האמר ליוסף אנא שא לא פטל
 27 אדני וזולתם כד רעה גמולך ועזה שא לא פטל
 28 לבדי אכלי אביו ויבן יוסף בדרום אהליו: ויבטו גם
 29 אדניו ויפלו לפניו ויאמרו הננו לך לעבדים: ויאמר אליהם
 30 יוסף אל תיראו כי התחת אלהים אני: ואתם תשרתם
 31 עלי רעה אלהים תשבה לטבה למען עשה כיום הזה
 32 להוית עם רב ועזה אל תיראו אנכי אכלכל אתכם ומד
 33 טפכם ויזיום אותם וידבר על כלבם: וישב יוסף
 34 במצרים הוא ובית אביו ויזי יוסף מאד ועשר עינים:
 35 וירא יוסף לאפרים בני שלשים גם בני מכיר בן מנשה
 36 יכדו על ברכי יוסף: ויאמר יוסף אל אדניו אנכי מת
 37 ואלהים פקד ופקד אתכם והעלה אתכם מן הארץ
 38 הזאת אל הארץ אשר נשבע לאברהם ליתחך ולעקב:
 39 וישבע יוסף את בני ישראל לאמר פקד ופקד אלהים
 40 אתכם והעלתם את עצמתי מזה: ויבית יוסף בן מאת

אמר
 אומר

ועשר שנים ויוזנלו אתו וישם בארץ במצרים

ועשר שנים ויחננו אתו וישם בארץ במצרים: ח ז ט

שמות א

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב ו
 איש וביתו באו: ראובן שמעון לוי ויהודה: וששכר
 זבולן ובנימין: דן ונפתלי גד ואשר: ויהי כל נפש יצא
 יחד יעקב שבעים נפש ויוסף היה במצרים: וימח
 יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא: ובני ישראל פרו וישרצו
 וירבו ויעצמו בממד מאד והמלא הארץ אתם: פ
 ונקם מלך המדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף:
 ויאמר אל עמו הנה עם בני ישראל רב ועצום ממני:
 הנה נחכמה לו פד ירבה יהיה ברתקראנה מלחמה
 ונחפה נסדוהו על שניאנו ונלחם בנו ועלה מדהארץ:
 וישמו עליו שרי מסים למען ענתו בסבלתם ויבן ער
 מסבנות לפרעה אתפתחם ואתרעמסם: ובאשר יענו
 אהו פן ירבה וכן יפרץ ויקצו מפני בני ישראל:
 ויעבדו מצרים את בני ישראל כפרד: וימרו אתהיהם
 בעבדה קשה בחמר ובלבנים ובכל עבדה בשדה את
 כל עבדתיכם אשר עבדו בכם כפרד: ויאמר מלך מצרים
 למלכת העברית אשר שם האמת שפרה ושם השנית
 פועה: ויאמר בלדכן את העבריות וראיתן על האבנים
 אסבן הוא ותמתן אהו ואסבת הוא תהיה: ותיראן
 המלדת את האלהים ולא עשו באשר דבר אלהן מלך
 מצרים והתעצו אתהילדים: ויקרא מלך מצרים למלדת
 ויאמר להן מדוע עשיתן כדבר הזה ותחיינו את הילדים:
 ותאמרן המלדת כי לא כנשים המצריות
 העבריות קרחיות הנה כפרם טובא אלהן המלדת
 וילדו: ויטב אלהים למלדת וירכ העם ויעצמו מאד:
 והיה ביראיו המלדת את האלהים וישש להם בתים:
 ויצו פרעה לכל עמו לאמר בליהן תילוד היארה
 תשליכוהו וכלהבת תחיון: פ 64
 וילך איש מבית לוי ונקח אתבתלוי: ותתר האשה
 ותלד בן ותרא אתו כרמוב הוא והצפנהו שלשה
 ימים: ולא ירכלה עוד הצפניו ותקדלו תבת גמא
 ותהמרה בחמר ובזפת והשם בה אתהילד ותשם
 בסוף על שפת היאר: ותהצב אהו מרהק לדעה
 ביהגעשה לו: ותתר בת פרעה לתתן על היאר

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה אר
 יעקב איש וביתו באו ראובן שמעון לוי ויהודה:
 וששכר זבולן ובנימין דן ונפתלי גד ואשר ויהי
 כל נפש יצא יחד יעקב שבעים נפש ויוסף היה
 במצרים וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא
 ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו בממד
 מאד ותמלא הארץ אתם
 ויחם מלך המדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף
 ויאמר אל עמו הנה עם בני ישראל רב ועצום
 ממני הנה נחכמה לו פד ירבה יהיה ברתקראנה
 מלחמה ונחפה נסדוהו על שניאנו ונלחם בנו ועלה
 מדהארץ וישמו עליו שרי מסים למען ענתו
 בסבלתם ויבן ער מסבנות לפרעה אתפתחם
 ואתרעמסם וימרו אתהיהם בעבדה קשה בחמר
 ובלבנים ובכל עבדה בשדה את כל עבדתיכם
 אשר עבדו בכם כפרד ויאמר מלך מצרים למלדת
 העברית אשר שם האמת שפרה ושם השנית פועה
 ויאמר בלדכן את העבריות וראיתן על האבנים
 אסבן הוא ותמתן אהו ואסבת הוא תהיה ותיראן
 המלדת את האלהים ולא עשו באשר דבר אלהן
 מלך מצרים והתעצו אתהילדים ויקרא מלך מצרים
 למלדת ויאמר להן מדוע עשיתן כדבר הזה ותחיינו
 את הילדים ותאמרן המלדת כי לא כנשים המצריות
 העבריות קרחיות הנה כפרם טובא אלהן המלדת
 וילדו ויטב אלהים למלדת וירכ העם ויעצמו מאד
 והיה ביראיו המלדת את האלהים וישש להם בתים
 ויצו פרעה לכל עמו לאמר בליהן תילוד היארה
 תשליכוהו וכלהבת תחיון
 וילך איש מבית לוי ויקח אתבת לוי ותתר האשה
 ותלד בן ותרא אתו כרמוב הוא והצפנהו שלשה
 ימים ולא ירכלה עוד הצפניו ותקדלו תבת גמא
 ותהמרה בחמר ובזפת והשם בה את הילד ותשם
 בסוף על שפת היאר ותתלב אחותו מרחק לדעה
 מה יעשה לו ותתר בת פרעה לתתן על היאר

ויערתיה הלכת על יד היאר ותרא את התנה בתוך הסוף ותשכח את אמותה ותקוזה ותפתח ותראו את היכר והנה לער בנה ותזמל עליו ותאמר מיכרתי העלבים זה ותאמר אותו אל בת פרעה האביר וקראתי לך אשה מינקת מן העברית ותילק לך את היכר ותאמר כל בת פרעה לכו ותכר העכמדה ותקרא את אם היכר ותאמר כל בת פרעה היכר את היכר הזה והינקתו כי ואני אהן את שכרך ותקוץ האשה היכר ותנקהו ויגדל היכר ותבארו לבת פרעה ויהי לה כבן ותקרא שמו משה ותאמר כי מן המים משייתו ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אוזיו וירא בסכנתם וירא איש מצרי מכה איש עברי מאוזיו ופן כהוכה וירא כי אין איש ויך את המצרי ולמנתו בזוול וילא ביום דשעני והנה שלני אנשים עברים נצים ויאמר לרשע כמה חכה רעך ויאמר מי עמך כאלש ער ושפט עליו הכלהרני אתה אמר אכן הדבר וישמעל פרעה את משה ויאמר אבן נודע הדבר וישמעל פרעה את הדבר הזה ויבקטו בהרה את משה ויברחו משה מפני פרעה ויעל בארץ מצרים ויעל על הבאר וככהן מדין עלכל בנות ותבאנה ותדלנה ותמלאנה את הרותים בהעלות צאן אביהן ויבאו זרעים ויגרשו ויקם משה וישלח ויעל ארתי צאנם ותבאנה אכר רעואל אביהן ויאמר מודיע מדרתן בא היום ותאמרן אל מלכו היכלנו מיד הרעים ונם דלה דלה לנו וישק את הצאן ויאמר אל בנותיו ואיו כמה זה עובדת את האיש קראן כו ויאכל כלום ויאכל משה כלעבת את האיש ויהן את צפרו בתו כלמשה ותלד בן ויקרא את שמו גרשם כי אמר זר הייתי בארץ כנניה

ויהי בימים הרבים ההם ויבזת מלך מצרים ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו והעל שועתם אל האלהים מן העבודה וישמע אלהים את נאקתם ויזכר אלהים את בריתו את אברהם ארת יצחק ואת יעקב וירא אלהים את בני ישראל וידע אכלהים ומשלה היה רעה ארת צאן יתרו ונתנו כהן מדין וינהג את הצאן אחר המדבר ויבא אל הר האלהים חרבה וירא מלאך יהוה אכר בכלת אש מותוך הסנה וירא והנה הסנה בער באש והסנה איננו אכל ויאמר משה אסרהנא וארא את המראה לגרל הזה מודיע לא יעלה הסנה וירא יהוה כי סר לראות ויקרא אליו אלהים מדועך הסנה

וגערהו

הלכת עליך היאר ותרא אתהתכרה בתוך הסוף ותשלח את אמתה ותקחה: ותפתח ותראו את היכר והנה גער בכתותהמל עליו ותאמר מלתי העברית זה: ותאמר אחתו אל בתפרעה האלף וקראתי לך אשה מינקת מן העברית ותינק לך אתהילד: ותאמר לה בתפרעה לכו ותלך העלמה ותקרא אתים הילד: ותאמר לה בתפרעה הילכי אתהילד הנה והינקתו לי ואני אהן אתך אתשכרך ותקח האשה הילד ותניקהו: ויגדל הילד ותבארו לבתפרעה ויהיה לה לבן ותקרא שמו משה ותאמר כי מןהמים משייתו: ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אוזיו וירא בסבלתם וירא איש מצרי מכה אישעברי מאהו: ויפן כהוכה וירא כי אין איש ויך אתהמצרי ויממנהו פחול: ויצא ביום דשעני והנה שגראנשים עברים נצים ויאמר לרשע כמה חכה רעך: ויאמר מי שמך לאיש שר ושפט עלינו הלהרגני אתה אמר באשר הבגת אתהמצרי וירא משה ויאמר אכן נודע הדבר: וישמע פרעה אתהדבר הנה ויבקש להרג אתמשה ויבכח משה מפני פרעהוישב בארץ מצרן וישב עלהבאר: ולכתו מהו שבע בנות ותבאנה ותלדנה ותמלאנה את הרותים להשקות צאן אביהן: ויבאו הרעים ויגרשו ויקם משה וישק אתצאנם: ותבאנה אלרעואל אביהן ויאמר מדוע מדרתן בא היום: ותאמרן איש מצרי הצילנו מיד הרעים וגסדלה דלה לנו וישק אתהצאן: ויאמר אלבנותיו ואיו כמה זה עובדת את האיש קראן לו ויאכל לחם: וינאל משה לשכת את האיש ויהן אתצפרת בתו למשה: ותלד בן ויקרא אתשמו גרשם כי אמר זר הייתי בארץ כנניה: ויהי בימים הרבים ההם וימת מלך מצרים ויאנחו בני ישראל מןהעבודהויעקווישעל שועתםאלהאלהים מןהעבודה: וישמע אלהים אתנאקתם ויזכר אלהים אתבריתו אתאברהם אתיצחק ואתיעקב: וירא אלהים אתבני ישראל וידע אלהים: וישע משה ויהי רעה אתהצאן ויתרו בתו מהו וינתן אתהצאן אחר המדבר ויבא אלהר האלהים הרבה: וירא מלאך יהוה אליו בלבתאש מתוך הסנה וירא והנה הסנה בער באש והסנה איננו אכל: ויאמר משה אסרהנא וירא אתהמראה הנגל הנה מדוע לאיבער הסנה: וירא יהוה כי סר לראות ויקרא אליו אלהים מתוך הסנה

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מִשֵּׁה מוֹשֶׁה וַיֹּאמֶר הֲנִי וַיֹּאמֶר אֵל תִּקְרַב
 הַכֶּם עִם לְעֹלֶיךָ מוֹעֵד רֶגְלֶיךָ כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲנִי
 עֹמֵד עִלָּיו אֲדַמְתִּי קִדְשׁ הוּא וַיֹּאמֶר אֲלֹכֵי אֲבֹתֵי
 אֲבוֹתֵי אֲבֹתֵי אֲבֹתֵי אֲבֹתֵי אֲבֹתֵי אֲבֹתֵי אֲבֹתֵי
 מֹשֶׁה פָּנָיו כִּי יִרְאֶה מִהֵבִט אֵל הַאֲבֹתִים וַיֹּאמֶר
 יְהוָה רֵאשִׁית רֵאשִׁית רֵאשִׁית אֵת עֲלֵי עֲלֵי אֲשֶׁר בְּמִצְרַיִם וְאֵת
 צִלְעֹתָם עֲלֻמְעֵתִי מִפְּנֵי נִשְׁשֵׁי כִי יִדְעֵתִי אֵת מִכְּאֵבִי
 וְאֵרֵד כִּי יִצְוֶה מִיַּד מִצְרַיִם וְכִלְעֵלְתוּ מִן הָאָרֶץ
 הַזֹּאת אֵל אֶרֶץ טוֹבָה וְיִרְוֹחַהּ אֵל אֶרֶץ זָבֹת וְזָכָב
 וְדִבְשֵׁי אֵל מָקוֹם הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְהָאֱמֹרִי וְהַכְּנַעֲנִי
 וְהַחִוִּי וְהַיְבוּסִי וְעֵתָה הִנֵּה צִלְעֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּאָה
 אֵלַי וְגַם רֵאשִׁית אֵת הַכְּנַעֲנִי אֲשֶׁר מִצְרַיִם לֹא־עִיִּם
 אֲתָם וְעֵתָה לִכְתּוּב וְאֵשְׁלֹחַךְ אֵל פְּרִיעָה הַזֹּאת אֲדַת
 עֲלֵמֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֵל הַאֲבֹתִים
 מִי אֲנִי כִּי אֲכַר אֵל פְּרִיעָה וְכִי אֲזַלֵּא אֲדַת בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם וַיֹּאמֶר כִּי אֲדִיִּה עֲמֹךְ וְזֶה כָךְ
 הָאֵת כִּי אֲנִי שְׁלֹחְתִּיךָ בְּהוֹצִיאֲךָ אֲדַת דְּהֵלֵם
 מִמִּצְרַיִם הַלְכָדוֹן אֵת הַאֲבֹתִים עִם הַהָר הַזֶּה וַיֹּאמֶר
 מֹשֶׁה אֵל הַאֲבֹתִים הִנֵּה אֲנִי בָּא אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְאֲמַרְתִּי לָהֶם אֲבֹתֵיכֶם שְׁלֹחֲנֵי אֲבֹתֵיכֶם וַיֹּאמֶר אֵל
 לִי מִה שְׂמוּ מִה אֲמַר אֲלֵהֶם וַיֹּאמֶר אֵל מֹשֶׁה
 אֲהִיֶּה אֲשֶׁר אֲהִיֶּה וַיֹּאמֶר כֹּה תֹאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲהִיֶּה
 שְׁלֹחֲנֵי אֲבֹתֵיכֶם וַיֹּאמֶר עוֹד אֲבֹתֵיכֶם אֲהִיֶּה
 אֲלֵהֶם וַיֹּאמֶר עוֹד אֲבֹתֵיכֶם אֲהִיֶּה אֲבֹתֵיכֶם אֲהִיֶּה
 וְיִקְרָא לְדָר דָּר לְךָ וְאִסְפַּת אֶת־זִמְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר
 אֵלֵהֶם יְהוָה אֲהִיֶּה אֲבֹתֵיכֶם נִרְאָה אֵלֵי אֲבֹתֵיכֶם
 וַיִּצְחַק וַיִּשְׂקַב לֵאמֹר פֶּקֶד פֶּקֶדְתִּי אֲתֶכֶם וְאֲתִדְעֶשׂוּ
 לָכֶם בְּמִצְרַיִם וַיֹּאמֶר אֵלֵהֶם אֲתֶכֶם מַעַן מִצְרַיִם אֵלֵי
 אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְהָאֱמֹרִי וְהַכְּנַעֲנִי וְהַחִוִּי
 אֶל־אֶרֶץ זָבֹת וְדִבְשֵׁי וְשִׁמְשׁוּ לְקַלְדָּה וְכִבְּתָה אֶתֶּה
 וְזִמְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־מִלְחָמָה מִצְרַיִם וְאֲמַרְתֶּם אֵלֵינוּ יְהוָה אֲהִיֶּה
 הַעֲבָרִים נִקְרָה עֲלֵינוּ וְעֵתָה גִלְגָּדֵי הַדָּד שְׁלֹשֶׁת
 יָמִים בְּמִדְבָר וְנִבְחָה לַיהוָה אֲהִיֶּה וְנִגְיִי יְדַעְתִּי כִּי
 לֹא־זִמְנֵי אֲתֶכֶם מִלְחָמָה מִצְרַיִם לְהִלָּד וְלֹא בְּדֵי חֻזְקָה
 וְשִׁלְחֵתִי אֶת־יְדֵי וְהַכִּיתִי אֶת־מִצְרַיִם בְּכָל נַפְלְאוֹתַי אֲשֶׁר
 אֲעֲשֶׂה בְּקִרְבּוֹ וְאֲחַר־כֵּן יִשְׁלַח אֲתֶכֶם וְנִתְּתִי אֶת־דָּתוֹ
 הַעַם הַזֶּה גְּעִינֵי מִצְרַיִם וְהָיָה כִּי תִלְכּוּ לֹא תִלְכּוּ בִּרְגָלֵיכֶם
 וְשִׁאֲלָה אֲשֶׁה מִשְׁכַּנְתֶּהּ וּמִגִּבְרַת פִּיתָה בְּלִרְכֹּסָהּ וְקָלִי
 זָהָב וְשִׁמְלֹת וְשִׁמְתֶם עַל־בְּגָדֵיכֶם וְעַל־בְּנֵיכֶם וְנִצַּלְתֶּם
 אֶת־מִצְרַיִם:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מִשֵּׁה מוֹשֶׁה
 וַיֹּאמֶר הֲנִי וַיֹּאמֶר אֵל תִּקְרַב הַכֶּם עִם לְעֹלֶיךָ מוֹעֵד רֶגְלֵיךָ כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲנִי עֹמֵד עִלָּיו אֲדַמְתִּי קִדְשׁ הוּא וַיֹּאמֶר אֲלֹכֵי אֲבֹתֵי אֲבֹתֵי אֲבֹתֵי אֲבֹתֵי אֲבֹתֵי אֲבֹתֵי מֹשֶׁה פָּנָיו כִּי יִרְאֶה מִהֵבִט אֵל הַאֲבֹתִים וַיֹּאמֶר יְהוָה רֵאשִׁית רֵאשִׁית רֵאשִׁית אֵת עֲלֵי עֲלֵי אֲשֶׁר בְּמִצְרַיִם וְאֵת צִלְעֹתָם עֲלֻמְעֵתִי מִפְּנֵי נִשְׁשֵׁי כִי יִדְעֵתִי אֵת מִכְּאֵבִי וְאֵרֵד כִּי יִצְוֶה מִיַּד מִצְרַיִם וְכִלְעֵלְתוּ מִן הָאָרֶץ הַזֹּאת אֵל אֶרֶץ טוֹבָה וְיִרְוֹחַהּ אֵל אֶרֶץ זָבֹת וְזָכָב וְדִבְשֵׁי אֵל מָקוֹם הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְהָאֱמֹרִי וְהַכְּנַעֲנִי וְהַחִוִּי וְהַיְבוּסִי וְעֵתָה הִנֵּה צִלְעֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּאָה אֵלַי וְגַם רֵאשִׁית אֵת הַכְּנַעֲנִי אֲשֶׁר מִצְרַיִם לֹא־עִיִּם אֲתָם וְעֵתָה לִכְתּוּב וְאֵשְׁלֹחַךְ אֵל פְּרִיעָה הַזֹּאת אֲדַת עֲלֵמֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֵל הַאֲבֹתִים מִי אֲנִי כִּי אֲכַר אֵל פְּרִיעָה וְכִי אֲזַלֵּא אֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם וַיֹּאמֶר כִּי אֲדִיִּה עֲמֹךְ וְזֶה כָךְ הָאֵת כִּי אֲנִי שְׁלֹחְתִּיךָ בְּהוֹצִיאֲךָ אֲדַת דְּהֵלֵם מִמִּצְרַיִם הַלְכָדוֹן אֵת הַאֲבֹתִים עִם הַהָר הַזֶּה וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֵל הַאֲבֹתִים הִנֵּה אֲנִי בָּא אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲמַרְתִּי לָהֶם אֲבֹתֵיכֶם שְׁלֹחֲנֵי אֲבֹתֵיכֶם וַיֹּאמֶר אֵל לִי מִה שְׂמוּ מִה אֲמַר אֲלֵהֶם וַיֹּאמֶר אֵל מֹשֶׁה אֲהִיֶּה אֲשֶׁר אֲהִיֶּה וַיֹּאמֶר כֹּה תֹאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲהִיֶּה שְׁלֹחֲנֵי אֲבֹתֵיכֶם וַיֹּאמֶר עוֹד אֲבֹתֵיכֶם אֲהִיֶּה אֲלֵהֶם וַיֹּאמֶר עוֹד אֲבֹתֵיכֶם אֲהִיֶּה אֲבֹתֵיכֶם אֲהִיֶּה וְיִקְרָא לְדָר דָּר לְךָ וְאִסְפַּת אֶת־זִמְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֵלֵהֶם יְהוָה אֲהִיֶּה אֲבֹתֵיכֶם נִרְאָה אֵלֵי אֲבֹתֵיכֶם וַיִּצְחַק וַיִּשְׂקַב לֵאמֹר פֶּקֶד פֶּקֶדְתִּי אֲתֶכֶם וְאֲתִדְעֶשׂוּ לָכֶם בְּמִצְרַיִם וַיֹּאמֶר אֵלֵהֶם אֲתֶכֶם מַעַן מִצְרַיִם אֵלֵי אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַחִתִּי וְהָאֱמֹרִי וְהַכְּנַעֲנִי וְהַחִוִּי אֶל־אֶרֶץ זָבֹת וְדִבְשֵׁי וְשִׁמְשׁוּ לְקַלְדָּה וְכִבְּתָה אֶתֶּה וְזִמְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־מִלְחָמָה מִצְרַיִם וְאֲמַרְתֶּם אֵלֵינוּ יְהוָה אֲהִיֶּה הַעֲבָרִים נִקְרָה עֲלֵינוּ וְעֵתָה גִלְגָּדֵי הַדָּד שְׁלֹשֶׁת יָמִים בְּמִדְבָר וְנִבְחָה לַיהוָה אֲהִיֶּה וְנִגְיִי יְדַעְתִּי כִּי לֹא־זִמְנֵי אֲתֶכֶם מִלְחָמָה מִצְרַיִם לְהִלָּד וְלֹא בְּדֵי חֻזְקָה וְשִׁלְחֵתִי אֶת־יְדֵי וְהַכִּיתִי אֶת־מִצְרַיִם בְּכָל נַפְלְאוֹתַי אֲשֶׁר אֲעֲשֶׂה בְּקִרְבּוֹ וְאֲחַר־כֵּן יִשְׁלַח אֲתֶכֶם וְנִתְּתִי אֶת־דָּתוֹ הַעַם הַזֶּה גְּעִינֵי מִצְרַיִם וְהָיָה כִּי תִלְכּוּ לֹא תִלְכּוּ בִּרְגָלֵיכֶם וְשִׁאֲלָה אֲשֶׁה מִשְׁכַּנְתֶּהּ וּמִגִּבְרַת פִּיתָה בְּלִרְכֹּסָהּ וְקָלִי זָהָב וְשִׁמְלֹת וְשִׁמְתֶם עַל־בְּגָדֵיכֶם וְעַל־בְּנֵיכֶם וְנִצַּלְתֶּם אֶת־מִצְרַיִם:

יהוה בידך במלך ויפגשו יהוה ויבקש המיתו ותקח
 צפרה צר ותכרת את ערכת בנה ותגל לרגליו
 ותאמר כי זרתן דמים אתה לי וירף ממנו אז אמרה
 זרתן דמים כמוכלת
 ויאמר יהוה אל אהרן לך לקראת משה המדבר
 וילך ויפגשו בהר האלהים ויעקב לו וילך משה
 לאהרן את כל דבריו יהוה אשר שלחו ואת כל
 האהרן אשר שלחו וילך משה ואהרן ויאספו את
 כל זקני בני ישראל וידבר אהרן את כל הדברים
 אשר דבר יהוה אל משה ויעש האהרן כל ענין העם
 ויאמץ העם ויעמעו כי פקד יהוה את בני ישראל
 וכי ראה את עלים ויקדו וישתחוו ואחר באו משה
 ואהרן ויאמרו אל פרעה כה אמר יהוה אלהי
 ישראל שלחו את עמי ויחזו כי במדבר ויאמר
 פרעה מי יהוה אשר אשמע בקולו לשלח את
 ישראל לא ידעתי את יהוה וגם את ישראל לא
 אשלח ויאמרו אלהי העברים לקרא עלינו לכה נא
 דרך שלש ימים במדבר ונזבחה ליהוה אלהינו פן
 יפגעו בדבר או בחרב ויאמר אלהם מלך מצרים
 כמה משה ואהרן תפיעו את העם ממעשיו לכו
 לסבלתיכם ויאמר פרעה הן רבים עתה עם הארץ
 והשבתם אתם מסבלתי ויצו פרעה ביום ההוא את
 הלושים בעם ואת שטריו לאמר לא האספון לתת
 הבן לעם ללבוז הכבדים כתמוול שלשים הם ילכו
 וקיעו להם הבן ואת מתכות הכבדים אשר הם
 עשים תמוול שלשים תשימו עליהם לא תרעו ממנו
 כי לרפים הם על כן הם שלשים לאמר לכה נזבחה
 לאלהינו תכלה לעבדה על האנשים ויעשו בדי
 ואכל יעשו בדברי שקר ויצאו אנשי העם ושטריו
 ויאמרו אל העם לאמר כה אמר פרעה אינני נתן
 לכם הבן אתם לכו קחו לכם הבן מאשר תמצאו כי
 אין גרע מעבדהכם דבר ויפן העם בכל ארץ
 מצרים לקשע קשע לתבן והנשים אצים לאמר
 כלו מעשיכם דבר יום ביומו כאשר בהיות התבן
 ויכו שטריו בני ישראל אשר שמו עיניהם לנשי
 פרעה לאמר מודיע לא כליהם זקכם ללבוז כתמוול
 שלשים גם תמוול גם היום ויבאו שטריו בני ישראל
 וילקו אל פרעה לאמר כמה תעשה כה לעבדך
 תבן אין נתן לעבדך ולכבדים אמרים לנו עשו והנה
 לעבדך מכים וזוטאת עמך ויאמר רפים אתם לרפים
 על כן אתם אמרים לכה נזבחה ליהוה ועלית
 לכו עבדו ותבן לא ינתן לכם ותבן לבנים תתנו

ויהי כהרף במלון ויפגשו 24
 יהוה ויבקש המיתו: ותקח צפרה צר ותכרת את 25
 ערכת בנה ותגל לרגליו ותאמר כי המדמים אתה 26
 לי: וירף ממנו אז אמרה חתן דמים למולת: פ 26
 ויאמר יהוה אל אהרן לך לקראת משה המדבר וילך 27
 ויפגשו בחר האלהים וישקלו: ונגד משה לאהרן 28
 את כל דברי יהוה אשר שלחו ואת כל האהרן אשר 29
 שלחו: וילך משה ואהרן ויאספו את כל זקני בני ישראל: 29
 וידבר אהרן את כל הדברים אשר דבר יהוה אל 30
 משה ויעש האהרן כל ענין העם: ויאמץ העם וישמעו 31
 כי פקד יהוה את בני ישראל וכי ראה את העלם ויקדו 32
 וישתחוו: ואחר באו משה ואהרן ויאמרו אל פרעה 33
 כה אמר יהוה אלהי ישראל שלח את עמי ויהוה לי 34
 במדבר: ויאמר פרעה מי יהוה אשר אשמע בקלו 2
 לשלח את ישראל לא ידעתי את יהוה וגם את ישראל 3
 לא אשלח: ויאמרו אלהי העברים נקרא עלינו נלכה 3
 נא דרך שלשת ימים במדבר ונזבחה ליהוה אלהינו 4
 פן יפגעו בדבר או בחרב: ויאמר אלהם מלך מצרים 4
 כמה משה ואהרן תפיעו את העם ממעשיו לכו 5
 לסבלתיכם: ויאמר פרעה הדרבים עתה עם הארץ 5
 והשבתם אתם מסבלתי: ויצו פרעה ביום ההוא את 6
 הנשים בעם ואת שטריו לאמר: לא האספון לתת 7
 הבן לעם ללבוז הכבדים כתמוול שלשים הם ילכו וקשעו 8
 להם הבן: ואת מתכות הכבדים אשר הם עשים תמוול 8
 שלשים תשימו עליהם לא תגרעו ממנו כרגרפים הם 9
 על כן הם עקום לאמר נלכה נזבחה ליהוה: תכפר 9
 העבדה על האנשים ויעשו כה ואל ישעו בדברי שקר: 10
 ויצאו אנשי העם ושטריו ויאמרו אל העם לאמר כה 10
 אמר פרעה אינני נתן לכם הבן: אתם לכו קחו לכם 11
 הבן מאשר תמצאו כי אין גרע מעבדהכם דבר: 11
 ויפן העם בכל ארץ מצרים לקשע קשע לתבן: והנשים 12
 אצים לאמר כלו מעשיכם דבר יום ביומו כאשר בהיות 13
 התבן: ויכו שטריו בני ישראל אשר שמו עליהם נשי 14
 פרעה לאמר מודיע לא כליהם זקכם ללבוז כתמוול 15
 שלשים גם תמוול גם היום: ויבאו שטריו בני ישראל 15
 ויעשו אל פרעה לאמר כמה תעשה כה לעבדך: הבן 16
 אין נתן לעבדך ולכבדים אמרים לנו עשו והנה עבדך 17
 מקים והמאת עמך: ויאמר רפים אתם לרפים על 17
 כן אתם אמרים נלכה נזבחה ליהוה: ועתה לכו עבדו 18
 והבן לא ינתן לכם ותבן לבנים תתנו:

וידאו שפיר בני ישראל אתם ברע לאמר לא תרעו
 מלנבכם דבר יום ביומו ופגעו את משה ואת אהרן
 זנבים לקראתם בצאתם מצאתם פרעה ויאמרו אלהים
 ירא יהוה עליכם וישפט אשר הבאשיתם את ריזוני
 בעיני פרעה ובעיני עבדיו למה חרב בידם להרגנו
 וישב משה אל יהוה ויאמר אדני למה הרעתה לעם
 הזה למה זה שלחתיני ומאז באתי אל פרעה לדבר
 בשמך הרע לעם הזה והצל לא הצלחתי למך
 ויאמר יהוה אל משה עתה תראה אשר אעשה
 לפרעה כי ביד חזקה ישלחם ויד חזקה יגרשם
 מארצו וידבר אלהים אל משה

ויאמר אליו אני יהוה וארא את אברהם את יצחק
 ואל יעקב באל עדי ושמי יהוה לא נודעתי כדם
 ום הקמתי את בריתי אתם למה את ארץ
 כנען את ארץ מגריותם אשר נר בה גם אני שמעתי
 את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבדים אתם
 ואזכר את בריתי כבן אמר לבני ישראל אני יהוה
 והוצאתי אתכם מתחת מצרים והצילתי אתכם
 מעבדתם ואלתי אתכם בזרע לטויה ובעלפטים נדלים
 וקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלהים וידעתם
 כי אני יהוה אלהיכם המוציא אתכם מתחת סבלת
 מצרים והבאתי אתכם אל הארץ אשר נשאתי
 את ידי למה אתה לאברהם ליצחק וכי יעקב
 וזהתי אתה לכם מורשה אני יהוה וידבר משה כן
 אל בני ישראל ולא שמעו אל משה מקצת רוח
 ומעבדה קשה

וידבר יהוה אל משה לאמר לא דבר אל פרעה
 מלך מצרים וישלח את בני ישראל מארצו
 וידבר משה לפני יהוה לאמר הן בני ישראל לא
 שמעו אלי ואך ישמעני פרעה: ואני ערל
 שפתים

וידבר יהוה אל משה ואל אהרן וילום אל בני
 ישראל ואל פרעה מלך מצרים להוציא את בני
 ישראל מארץ מצרים אלה ראוני
 בית אבהם בני ראובן בכר ישראל חזק ופכיל
 וזרן וכרמי אלה משפוחות אובן ובני שמעון
 ימואל וימין ואהרן וכין ולואר ושאלון בן הכנענית
 אלה משפוחות שמעון ואלה שמות בני לוי לתבנתם
 ורשון וקהת ומררי ושני חיי כיו שבלע ועלשים
 ימואל שנה בני גרשון כבני ועמעו למשפוחותם
 ובני קהת עמרם ויצהר וזברון ועזיאל ושני חיי
 קהת שכלע ועלשים ומאת שנה ובני מררי מחלי

וידאו שמרי 19

בגדי ישראל אתם ברע לאמר לא תגרו מעולבניכם דבר
 יום ביומו: ויפגעו את משה ואת אהרן ונצבים לקראתם
 בצאתם מצאת פרעה: ויאמרו אלהים ירא יהוה עליכם
 וישפט אשר הבאשיתם את ריזוני בעיני פרעה ובעיני
 עבדיו למה חרב בידם להרגנו: וישב משה אל יהוה
 ויאמר אדני למה הרעתה לעם הזה למה זה שלחתיני:
 ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה
 והצל לא הצלחתי ארעמך: ויאמר יהוה אל משה
 עתה תראה אשר אעשה לפרעה כי ביד חזקה ישלחם
 ויד חזקה יגרשם מארצו: וידבר אלהים

אל משה ויאמר אליו אני יהוה: וארא אל אברהם
 אל יצחק ואל יעקב באל עדי ושמי יהוה לא נודעתי
 להם: וגם הקמתי את בריתי אתם למה אתם
 ארץ כנען את ארץ מגריותם אשר נר בה: וגם אני
 שמעתי ארעמך כבני ישראל אשר מצרים מעבדים
 אתם ואזכר את בריתי: לכן אמר לבני ישראל אני
 יהוה והוצאתי אתכם מתחת סבלת מצרים והצילתי
 אתכם מעבדתם והוצאתי אתכם בזרע לטויה ובעלפטים
 נדלים: וקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלהים
 וידעתם כי אני יהוה אלהיכם המוציא אתכם מתחת
 סבלת מצרים: והבאתי אתכם אל הארץ אשר נשאתי
 את ידי למה אתה לאברהם ליצחק ויעקב ונתתי אתה
 לכם מורשה אני יהוה: וידבר משה פן אל בני ישראל
 ולא שמעו אל משה מקצת רוח ומעבדה קשה: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: בא דבר אל פרעה מלך
 מצרים וישלח את בני ישראל מארצו: וידבר משה
 לפני יהוה לאמר הן בגדי ישראל לא שמעו אלי ואך
 ישמעני פרעה ואני ערל שפתים: פ

וידבר יהוה אל משה ואל אהרן וילום אל בני ישראל
 ואל פרעה מלך מצרים להוציא את בני ישראל מארץ
 מצרים: וישלח את בני ישראל מארץ מצרים: וידבר משה
 לפני יהוה לאמר הן בגדי ישראל לא שמעו אלי ואך
 ישמעני פרעה ואני ערל שפתים: פ

ונצבת לקראתו על שפת הים והמטה אשר
 נהפך לזרש תקוה בדרך ואמרת אליו יהוה אלהי
 העברים שחזני אלך נאמר שילח את עמי ועבדני
 במדבר והנה לא שמעת עד כה ה אמר יהוה
 בזאת הדע כי אני יהוה הנה אנכי מכה במטה אשר
 בידי על המים אשר בים ויהפכו לדם והדגות
 אשר בים יאמר דמויות ופאע הים וכלא מצרים
 לעשות כים מן הים ויאמר יהוה
 אכל משה אמר אכל אהרן קוז מטר ונתה ידך על מימי
 מצרים על נהרותם על אריותם ועל אגמיהם ועל כל
 מקוה מימיהם ויהי דם ויהי דם בכל ארץ מצרים
 ובעצים ובאנשים ויעשו כן משה ואהרן כאשר צוה
 יהוה וירם במטה ויך את המים אשר בים לעיני
 פרעה ולעיני עבדיו ויהפכו כל המים אשר בים
 לדם והדגה אשר בים מתה ויבאש הים וכא
 יכלו מצרים לשתות מים מן הים ויהי הדם בכל
 ארץ מצרים ויעשו כן חרטומי מצרים בכליהם
 וחזק כל פרעה וכל שביע אלהם כאשר דבר
 יהוה ויפך פרעה וכל אכל בלית וכל שכלו גם לאת
 ויחפרו כל מצרים סביבת הים מים לשתות כי לא
 יכלו לשתות ממימי הים ומכלא שבעת ימים
 אחריו הכות יהוה את הים ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה ואמרת אליו
 כה אמר יהוה שילח את עמי ועבדני אם מאן אתה
 לשלח הנה אנכי נקם את כל זמריך בצרפדעים
 וערץ הים הצרפדעים ולכלו ובאו בביתך ובחורך
 משכבך ועל מטהך ובבית עבדיך וכלמך ותתורך
 ובמשארותיך ובה ועלמך ובכב עבדיך יעלך
 הצרפדעים ויאמר יהוה אל משה אמר אל אהרן
 לטה את ידך במטר על ההרות על הארם ועל
 האנשים והעל את הצרפדעים על ארץ מצרים ויט
 אהרן את ידו על מימי מצרים והעל הצרפדע
 והכס את ארץ מצרים ויעשו כן חורטומי בכליהם
 ויעלו את הצרפדעים על ארץ מצרים ויקרא
 פרעה למשה ולאהרן ויאמר העתירו אל יהוה ויסר
 הצרפדעים ממני ומעמי ואשלחה את העם ויחלו
 כיהוה ויאמר משה לפרעה התפאר עלי כבודי
 אלהיך כך ועלעבדיך וכלמך כהכרית הצרפדעים
 ממך ומבתיך רק ביאר השארטה ויאמר כחומר
 ויאמר כדברך למען הדע כי אין כיהוה אלהיני
 וסרו הצרפדעים ממך ומבתיך ומעבדיך ומלמך
 רק ביאר השארטה ויצא משה ואהרן מלעם פרעה
 ונצבת לקראתו על שפת הים ונחש תקח בידך:
 ויאמרת אליו יהוה אלהי העברים שלחני אלך לאמר
 שלח את עמי ויעבדני במדבר והנה לא שמעת עד
 כה: כה אמר יהוה בנות תדע כי אני יהוה הנה אנכי
 מכה במטה אשר בידי על המים אשר בים ויהפכו
 לדם: והנה אשר בים תמות וכאש הים וכלא
 מצרים לשתות מים מן הים: ויאמר יהוה
 אל משה אמר אל אהרן קח מטהך ונחהו על מימי
 מצרים על נהרותם ועל אגמיהם ועל כל
 מקוה מימיהם ויהי דם בכל ארץ מצרים
 ובעצים ובאנשים: ועשרה משה ואהרן כאשר צוה
 יהוה וירם במטהו את המים אשר בים לעיני פרעה
 ולעיני עבדיו ויהפכו כל המים אשר בים לדם: והדגה
 אשר בים מתה ויבאש הים ולא יכלו מצרים לשתות
 מים מן הים ויהי הדם בכל ארץ מצרים: ועשרה
 חרטומי מצרים כלמיהם ויחוק לב פרעה ולא שמע
 אלהם כאשר דבר יהוה: ויפן פרעה ויבא אל ביתו
 ולא אשת לבו גם לאות: ויחפרו כל מצרים סביבת
 הים מים לשתות כי לא יכלו לשתות ממימי הים:
 ויפלא שבעת ימים אחר הכות יהוה את הים: פ
 ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה ואמרת אליו כה
 אמר יהוה שלח את עמי ויעבדני: ואם מאן אתה
 לשלח הנה אנכי נקם את כל זמריך בצרפדעים:
 והיא צרפדעים ועלו וכאן בביתך ובחור משכבך ועל
 מטהך ובבית עבדיך ובמטהך ובמשארותיך:
 ויבא ויבא ויבא ויבא ויבא ויבא ויבא ויבא ויבא ויבא
 יהוה אל משה אמר אל אהרן נסה את הים במטה
 על נהרות על הארם ועל האגמים ותעל את
 הצרפדעים על ארץ מצרים: ויט אהרן את ידו על
 מימי מצרים ותעל הצרפדע והכס את ארץ מצרים:
 ועשו כן חרטומי כלמיהם ועלו את הצרפדעים על
 ארץ מצרים: ויקרא פרעה למשה ולאהרן ויאמר
 העתירו אל יהוה ויסר הצרפדעים ממני ומעמי ואשלחה
 את העם ויחלו ויחלו: ויאמר משה לפרעה התפאר
 עלי למתי ואעתיך לך ועלעבדיך ועלמך להכרית
 הצרפדעים ממה ומבתיך רק ביאר השארטה: ויאמר
 למטה ויאמר כדברך למען הדע כי אין ביהוה אלהיני:
 וסרו הצרפדעים ממה ומבתיך ומעבדיך ומלמך רק
 ביאר השארטה: ויצא משה ואהרן מלעם פרעה

והמטה אשר נהפך לזרש תקוה בדרך ואמרת אליו יהוה אלהי העברים שחזני אלך נאמר שילח את עמי ועבדני במדבר והנה לא שמעת עד כה ה אמר יהוה בזאת הדע כי אני יהוה הנה אנכי מכה במטה אשר בידי על המים אשר בים ויהפכו לדם והדגות אשר בים יאמר דמויות ופאע הים וכלא מצרים לעשות כים מן הים ויאמר יהוה אכל משה אמר אכל אהרן קוז מטר ונתה ידך על מימי מצרים על נהרותם על אריותם ועל אגמיהם ועל כל מקוה מימיהם ויהי דם ויהי דם בכל ארץ מצרים ובעצים ובאנשים ויעשו כן משה ואהרן כאשר צוה יהוה וירם במטה ויך את המים אשר בים לעיני פרעה ולעיני עבדיו ויהפכו כל המים אשר בים לדם והדגה אשר בים מתה ויבאש הים וכא יכלו מצרים לשתות מים מן הים ויהי הדם בכל ארץ מצרים ויעשו כן חרטומי מצרים בכליהם וחזק כל פרעה וכל שביע אלהם כאשר דבר יהוה ויפך פרעה וכל אכל בלית וכל שכלו גם לאת ויחפרו כל מצרים סביבת הים מים לשתות כי לא יכלו לשתות ממימי הים ומכלא שבעת ימים אחריו הכות יהוה את הים ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה ואמרת אליו כה אמר יהוה שילח את עמי ועבדני אם מאן אתה לשלח הנה אנכי נקם את כל זמריך בצרפדעים וערץ הים הצרפדעים ולכלו ובאו בביתך ובחורך משכבך ועל מטהך ובבית עבדיך וכלמך ותתורך ובמשארותיך ובה ועלמך ובכב עבדיך יעלך הצרפדעים ויאמר יהוה אל משה אמר אל אהרן לטה את ידך במטר על ההרות על הארם ועל האנשים והעל את הצרפדעים על ארץ מצרים ויט אהרן את ידו על מימי מצרים והעל הצרפדע והכס את ארץ מצרים ויעשו כן חורטומי בכליהם ויעלו את הצרפדעים על ארץ מצרים ויקרא פרעה למשה ולאהרן ויאמר העתירו אל יהוה ויסר הצרפדעים ממני ומעמי ואשלחה את העם ויחלו כיהוה ויאמר משה לפרעה התפאר עלי כבודי אלהיך כך ועלעבדיך וכלמך כהכרית הצרפדעים ממך ומבתיך רק ביאר השארטה ויאמר כחומר ויאמר כדברך למען הדע כי אין כיהוה אלהיני וסרו הצרפדעים ממך ומבתיך ומעבדיך ומלמך רק ביאר השארטה ויצא משה ואהרן מלעם פרעה

והמטה

ויעלה משה אל יהוה על דבר הצפרדעים אשר
 שם לפרעה ויעל יהוה כדבר משה וימותו הצפרדעים
 מן הבתים מן הוללות ומן השדות וינברו אתם
 לומרם לומרם ותלאש הארץ וירא פרעה כי היתה
 הרועה והכבד את לבו ולא שמע אלהם כאשר
 דבר יהוה ויאמר יהוה
 אל משה אמר אל אהרן נסה את מטך והך את
 עפר הארץ והיה כלום בכל ארץ מצרים ויעשו כן
 ויש אהרן את ידו במוטהו ויך את עפר הארץ ותהי
 הכלם בלדם ובהמהו כל עפר הארץ היתה כלים
 בכל ארץ מצרים ויעשו כן הזרעונים בלטייהם
 להוציא את הכלים ולא יכלו ותהי הכלם בארצם
 ובהמה ויאמרו הזרעונים אל פרעה אלצע אלהים
 הוא ויזוזק לב פרעה ולא שמע אלהם כאשר דבר
 יהוה ויאמר יהוה אל משה
 השכם בבקר והתניב לפני פרעה הנה יוצא המימה
 ואמרת אמו כה אמר יהוה שלח עמי ויעבדני כי
 אם איך משלח את עמי הנני משלח בך ובעבדך
 ולעמך ובביתך את הערב ומלאו בתי מצרים את
 הערב וגם האדמה אשר הם עליה והפולתי ביום
 ההוא את ארץ גושן אשר עמי עמד עליה לכלותי
 היות שם ערב כמען הדל כי אני יהוה בקרב הארץ
 ושלחתי פית בין עמי ובין עמך לבואר יהוה הארת
 הזה ויעש יהוה כן ויבא ערב כבד ביתה פרעה
 ובית לבדיו ובכל ארץ מצרים תשוזת הארץ מפני
 הערב ויקרא פרעה אל משה וכאשר ויאמר כט
 זבחו לאלהיכם בארץ ויאמר משה לא לכו לעשות
 כן כי תועלת מצרים לזבוח ליהוה אלהיך הן זבחו
 את תועלת מצרים לעיניהם וכא יסקלנו דרך
 שלשת ימים לך במדבר וזבחו ליהוה אלהינו
 כאשר יאמר אבינו ויאמר פרעה אזני אישכך
 אתכם וזבחתם ליהוה אלהיכם במדבר רק הרחוק לא
 תרחיקו ללכת העתירו בעדי ויאמר משה הנה אנכי
 יוצא מעמך והעיתרתי אל יהוה וסר הערב מפרעה
 מעבדיו ומעמו מזה רק אל יספ פרעה התכ
 לכלתי שלח את העם לזבוח ליהוה ויצא משה מעם
 פרעה ויעתר אל יהוה ויעל יהוה כדבר משה ויסר
 הערב מפרעה מעבדיו ומעמו לא נשאר אחד וכבד
 פרעה את לבו גם בפעם הזאת ולא שלח את
 העם ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה ודברת אמו
 כה אמר יהוה אלהי העברים שלח את עמי

ויצא
 משה אל יהוה על דבר הצפרדעים אשר שם לפרעה:
 1 געש יהוה כדבר משה וימרו הצפרדעים מבתבתים
 2 מן הבתים ומן השדות: וינברו אתם לומרם לומרם
 3 ותלאש הארץ: וירא פרעה כי היתה הרועה והכבד
 4 את לבו ולא שמע אלהם כאשר דבר יהוה: ויאמר
 5 יהוה אל משה אמר אל אהרן נסה את מטכך והך
 6 את עפר הארץ והנה כלום בכל ארץ מצרים: ויעשו
 7 כן ויש אהרן את ידו במוטהו ויך את עפר הארץ ותהי
 8 הכלם בלדם: ובהמהו כל עפר הארץ היתה כלים
 9 בכל ארץ מצרים: ויעשו כן הזרעונים בלטייהם
 10 להוציא את הכלים ולא יכלו ותהי הכלם בארצם
 11 ובהמה ויאמרו הזרעונים אל פרעה אלצע אלהים
 12 הוא ויזוזק לב פרעה ולא שמע אלהם כאשר דבר
 13 יהוה ויאמר יהוה אל משה השכם בבקר והתניב
 14 לפני פרעה הנה יוצא המימה ואמרת אמו כה אמר
 15 יהוה שלח עמי ויעבדני כי אם איך משלח את עמי
 16 הנני משלח בך ובעבדך ולעמך ובביתך את הערב
 17 ומלאו בתי מצרים את הערב וגם האדמה אשר הם
 18 עליה והפולתי ביום ההוא את ארץ גושן אשר עמי
 19 עמד עליה לכלותי היות שם ערב כמען הדל כי אני
 20 יהוה בקרב הארץ ושלחתי פית בין עמי ובין עמך
 21 לבואר יהוה הארת הזה ויעש יהוה כן ויבא ערב
 22 כבד ביתה פרעה ובית לבדיו ובכל ארץ מצרים
 23 תשוזת הארץ מפני הערב ויקרא פרעה אל משה
 24 וכאשר ויאמר כט זבחו לאלהיכם בארץ ויאמר
 25 משה לא לכו לעשות כן כי תועלת מצרים לזבוח
 26 ליהוה אלהיך הן זבחו את תועלת מצרים לעיניהם
 27 וכא יסקלנו דרך שלשת ימים לך במדבר וזבחו
 28 ליהוה אלהינו כאשר יאמר אבינו ויאמר פרעה
 29 אזני אישכך אתכם וזבחתם ליהוה אלהיכם במדבר
 30 רק הרחוק לא תרחיקו ללכת העתירו בעדי ויאמר
 31 משה הנה אנכי יוצא מעמך והעיתרתי אל יהוה וסר
 32 הערב מפרעה מעבדיו ומעמו מזה רק אל יספ
 33 פרעה התכ לכלתי שלח את העם לזבוח ליהוה ויצא
 34 משה מעם פרעה ויעתר אל יהוה ויעל יהוה כדבר
 35 משה ויסר הערב מפרעה מעבדיו ומעמו לא נשאר
 36 אחד וכבד פרעה את לבו גם בפעם הזאת ולא
 37 שלח את העם ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה
 38 ודברת אמו כה אמר יהוה אלהי העברים שלח את עמי

ויעבדני כי אם מאן אתה לשלוח ועודך מוזהיק בהם
 הזה יד יהוה היתה במקנה אשר בשדה בסוסים
 בזמרים בגמלים בבקר ובצאן רבוי כבוד מאד
 והפלה יהוה בין מקנה ישראל ובין מקנה מצרים
 וכל ימות מנכס לבני ישראל דבר ויעלם יהוה
 מועיד לאמר מוזהר יעשה יהוה הדבר הזה בארץ
 ועשי יהוה את הדבר הזה כמוזרת וימת כל מקנה
 מצרים ומקנה בני ישראל לא מת אחד וישלחו
 פרעה והנה לא מת מקנה ישראל עד אחד ויבד
 לב פרעה וכל שלחו את העלם

ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן קומו כלכם מלא
 וזפניכם פיוז כבשון וזרקו משה השמימה כל עיני
 פרעה והיה כאבק על כל ארץ מצרים והיה על
 האדם ועל בהמה בשלזון פרוז אבעבעת בכל ארץ
 מצרים ויקחו את פיוז הכבשון ועמדו לפני פרעה
 ויזרקו אתו משה השמימה והיה שלזון אבעבעת פרוז
 באדם ובבהמה וכל יוכלו הזורטמים לעמד לפני
 משה מפני השלזון כי היה השלזון הזורטמים ובכל
 מצרים ויזרק יהוה את לב פרעה וכל שמע אלהים
 כאשר דבר יהוה אל משה ויאמר
 יהוה אל משה השכם בבקר והתיצב לפני פרעה
 ואמרת אליו כה אמר יהוה אלהי הערבים שלחו
 את עמי ויעבדני כי בעלם הזאת אני שלחו את כל
 מגפתי אל לבך ובעבדך ובעמך בעבור הדל כי אין
 כמותי בכל הארץ כי עזה עבדותי את ידי ואך
 אותך ואת עמך בדבר ותכחד מן הארץ ואוכלם
 בעבור זאת העמדתך בעבור דראתך את כזוי
 וכמוען ספר שמי בכל הארץ עודך מסדיוכל
 בעמי לבבתי שלחום הגני ממטיר כעדת מוזהר
 ברד כבוד מאד אשר לא היה כמהו במצרים למן
 היום הוסדה ועל עתה ועלית שלחו העז את מקנה
 ואת כל אשר לך בשדה כל האדם והבהמה
 אשר ימצא בשדה וכל אספס הביתה וירד עליהם
 הצרד ומתו היא את דבר יהוה מעבדי פרעה
 הגיס את עבדיו ואת מקניהם אל הבתים ואשר
 לא שם לבו אל דבר יהוה ויעזב את עבדיו ואת
 מקנהו בשדה

ויאמר יהוה אל משה נטה את ירך על השמים
 והיה ברד בכל ארץ מצרים על האדם ועל בהמה
 ועל כל עשב השדה בארץ מצרים ויעת משה את
 מטהו על השמים ויהוה נתן קולת וברד וההבך
 אש ארצה וימטר יהוה ברד על ארץ מצרים

ועבדני כי אם מאן אתה לשלוח ועודך מוזהיק בהם
 היה במקנה אשר בשדה בסוסים בגמלים
 בבקר ובצאן רבוי כבוד מאד והפלה יהוה בין מקנה
 ישראל ובין מקנה מצרים ולא ימות מכל לבני ישראל
 דבר ויעש יהוה מועיד לאמר מוזהר יעשה יהוה הדבר
 הזה בארץ ויעש יהוה את הדבר הזה כמוזרת וימר
 כל מקנה מצרים ומקנה בני ישראל לא מת אחד
 וישלח פרעה והנה לא מת מקנה ישראל עד אחד
 ויבד לב פרעה ולא שנה את העלם פ
 ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן קומו מלא הפניכם
 פיה כבשון וזרקו משה השמימה לעיני פרעה ויהוה
 לאבק על כל ארץ מצרים והיה על האדם ועל בהמה
 לשלזון פרוז אבעבעת בכל ארץ מצרים ויקחו את
 פיה הכבשון ועמדו לפני פרעה ויזרקו אתו משה
 השמימה והיה שלזון אבעבעת פרוז באדם ובבהמה
 ולא יכלו הזורטמים לעמד לפני משה מפני השלזון
 כי היה השלזון הזורטמים ובכל מצרים ויהוה
 את לב פרעה ולא שמע אלהים כאשר דבר יהוה אל
 משה פ ויאמר יהוה אל משה השכם בבקר
 והתיצב לפני פרעה ואמרת אליו כה אמר יהוה אל
 העברים שלח את עמי ויעבדני כי בפעם הזאת אני
 שלח אתי כל מגפתי אל לבך ובעבדך ובעמך בעבור
 הדע כי אין כמותי בכל הארץ כי עזה עבדותי את
 ידי ואך אותך ואת עמך בדבר ותכחד מן הארץ
 ואוכלם בעבור זאת העמדתך בעבור דראתך את כזוי
 וכמוען ספר שמי בכל הארץ עודך מסדיוכל
 בעמי לבבתי שלחום הגני ממטיר כעדת מוזהר
 ברד כבוד מאד אשר לא היה כמהו במצרים למן
 היום הוסדה ועל עתה ועלית שלחו העז את מקנה
 ואת כל אשר לך בשדה כל האדם והבהמה
 אשר ימצא בשדה וכל אספס הביתה וירד עליהם
 הצרד ומתו היא את דבר יהוה מעבדי פרעה
 הגיס את עבדיו ואת מקניהם אל הבתים ואשר
 לא שם לבו אל דבר יהוה ויעזב את עבדיו ואת
 מקנהו בשדה פ
 ויאמר יהוה אל משה נטה את ירך על השמים ויהוה
 ברד בכל ארץ מצרים על האדם ועל בהמה ועל
 כל עשב השדה בארץ מצרים ויעת משה את
 מטהו על השמים ויהוה נתן קולת וברד וההבך
 אש ארצה וימטר יהוה ברד על ארץ מצרים

ועבדני כי אם מאן אתה לשלוח ועודך מוזהיק בהם
 היה במקנה אשר בשדה בסוסים בגמלים
 בבקר ובצאן רבוי כבוד מאד והפלה יהוה בין מקנה
 ישראל ובין מקנה מצרים ולא ימות מכל לבני ישראל
 דבר ויעש יהוה מועיד לאמר מוזהר יעשה יהוה הדבר
 הזה בארץ ויעש יהוה את הדבר הזה כמוזרת וימר
 כל מקנה מצרים ומקנה בני ישראל לא מת אחד
 וישלח פרעה והנה לא מת מקנה ישראל עד אחד
 ויבד לב פרעה ולא שנה את העלם פ
 ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן קומו מלא הפניכם
 פיה כבשון וזרקו משה השמימה לעיני פרעה ויהוה
 לאבק על כל ארץ מצרים והיה על האדם ועל בהמה
 לשלזון פרוז אבעבעת בכל ארץ מצרים ויקחו את
 פיה הכבשון ועמדו לפני פרעה ויזרקו אתו משה
 השמימה והיה שלזון אבעבעת פרוז באדם ובבהמה
 ולא יכלו הזורטמים לעמד לפני משה מפני השלזון
 כי היה השלזון הזורטמים ובכל מצרים ויהוה
 את לב פרעה ולא שמע אלהים כאשר דבר יהוה אל
 משה פ ויאמר יהוה אל משה השכם בבקר
 והתיצב לפני פרעה ואמרת אליו כה אמר יהוה אל
 העברים שלח את עמי ויעבדני כי בפעם הזאת אני
 שלח אתי כל מגפתי אל לבך ובעבדך ובעמך בעבור
 הדע כי אין כמותי בכל הארץ כי עזה עבדותי את
 ידי ואך אותך ואת עמך בדבר ותכחד מן הארץ
 ואוכלם בעבור זאת העמדתך בעבור דראתך את כזוי
 וכמוען ספר שמי בכל הארץ עודך מסדיוכל
 בעמי לבבתי שלחום הגני ממטיר כעדת מוזהר
 ברד כבוד מאד אשר לא היה כמהו במצרים למן
 היום הוסדה ועל עתה ועלית שלחו העז את מקנה
 ואת כל אשר לך בשדה כל האדם והבהמה
 אשר ימצא בשדה וכל אספס הביתה וירד עליהם
 הצרד ומתו היא את דבר יהוה מעבדי פרעה
 הגיס את עבדיו ואת מקניהם אל הבתים ואשר
 לא שם לבו אל דבר יהוה ויעזב את עבדיו ואת
 מקנהו בשדה פ
 ויאמר יהוה אל משה נטה את ירך על השמים ויהוה
 ברד בכל ארץ מצרים על האדם ועל בהמה ועל
 כל עשב השדה בארץ מצרים ויעת משה את
 מטהו על השמים ויהוה נתן קולת וברד וההבך
 אש ארצה וימטר יהוה ברד על ארץ מצרים

יהי כבוד ואש מתלקחת בתוך הכבוד כבוד מאד
 אשר לא היה כמותו בכל ארץ מצרים מאד היתה
 כליו ויך הכבוד בכל ארץ מצרים את כל אשר
 בשדה מאדם ועד בהמה ואת כל עשב השדה
 הכה הכבוד ואת כל עץ השדה שפר רק בארץ
 גען אשר עם בני ישראל לא היה כבוד וישלחו
 פרעה ויקרא למשיה ולאהרן ויאמר אלהם חלאתי
 הפעם יהוה הצדיק ואני ועלמי הרשעים העלתי
 אל יהוה רב מהית קלת אלהים וכרד ואשכוחה
 אתכם ולא הספון לעמוד ויאמר אליו משה כזאתי
 את העיר אפרש את כפי אל יהוה הקבץ יזרזון
 והכרד לא יהיה עוד למען הדעי כי יהוה הארץ
 ואתה ועבדיך ידעתי כי לרם תיראון מפני יהוה
 אלהים והפעולה והעלעלה זכתה כי השערה
 אביב והפעולה זלעל והוטה והכסמות לא זכו
 כי אפיקת הנה וילא משה מעם פרעה את העיר
 ופרש כפי אל יהוה ויזרזו הקלות והכרד ומטר
 לא נתן ארצה ורא פרעה כי זרזל המטר והכרד
 והקלות ויסף כזוטא ויכבד לבו הוא ועבדיו ויזוזק
 לב פרעה ולא שלחו את בני ישראל כאשר דבר
 יהוה ביד משה
 ואמר יהוה אל משה בא אל פרעה כי אני
 הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אתי
 אלה בקרב ובמען הספר באני בך וכן בך את
 אשר התעללתי במצרים ואת אתתי אשר
 שלחתי בם וירעו הם כי אני יהוה ויבא משה
 ואהרן אל פרעה ויאמרו אליו מה אמר יהוה אלהי
 העלבים עד מהי מאנת לענת מפני שלח עמי
 ועבדיו כי אם מאן אתה לשלח את עמי הנה
 מביא מזר ארצה בנבך וכסה את עין הארץ
 ולא יוכל לראת את הארץ ואכל את יתר הפלטה
 הנשארת לכם מן הכרד ואכל את כל העין הלמח
 לכם מן השדה ומכלא בתיך ובהי כבד עבדיך
 ובתי כל מצרים אשר לא ראו אבותי ואבודת
 אבותיך מיום היותם על האדמה עד היום הזה ויפן
 וילא מעם פרעה ויאמרו עבדיו פרעה אליו עד
 מהי יהיה זה לנו למוקש שלחו את ד האנשים
 ועבדו את יהוה אלהיהם הטרם תדע כי אבדה
 מצרים וישלח את משה ואת אהרן אל פרעה
 ויאמר אלהם לכו עבדו את יהוה אלהיכם מי ומי
 ההלכים ויאמר משה בנערינו ובחילתי נכך בנעמי
 ובננותי בנאותי ובבקרתי נכך כי זרז יהוה כל

יהוה כבוד ואש 24
 מתלקחת בתוך הכבוד כבוד מאד אשר לא היה כמותו
 בכל ארץ מצרים מאד היתה לגוי: וכן הכרד ככל 25
 ארץ מצרים את כל אשר בשדה מאדם ועד בהמה
 ואת כל עשב השדה והתכלען השדה
 שפר: רק בארץ גשן אשר שם בני ישראל לא היה 26
 כרד: וישלח פרעה ויקרא למשה ולאהרן ויאמר אלהם 27
 חלאתי הפעם יהוה הצדיק ואני ועלמי הרשעים: העליתי 28
 אלהי יהוה ורב מהית קלת אלהים וכרד ואשלח אתכם
 ולא הספון לעמוד: ויאמר אליו משה כזאתי אתי 29
 העיר אפרש את כפי אלהי יהוה הקלות והכרד
 לא יהיה עוד למען תדע פי ליהוה הארץ: ואתה 30
 ועבדיך ידעתי כי לרם תיראון מפני יהוה אלהים:
 והפעולה והעלעלה זכתה כי השערה אביב והפעולה 31
 זלעל: והוטה והכסמות לא זכו כי אפיקת הנה: וילא 32
 משה מעם פרעה את העיר ופרש כפי אלהי יהוה
 ויזרזו הקלות והכרד ומטר לא נתן ארצה: ויקרא 34
 פרעה קרזל המטר והכרד והקלות ויסף להטא ויכבד
 לבו הוא ועבדיו: ויזוזק לב פרעה ולא שלח את בני 35
 ישראל כאשר דבר יהוה ביד משה: פ
 ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה כראני הכבדתי 1
 את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אתי אלה בקרב: 2
 ולמען הספר באני בך וכן בך את אשר התעללתי 3
 במצרים ואת אתתי אשר שלחתי בם וירעו הם כראני
 יהוה: ויבא משה ואהרן אל פרעה ויאמרו אליו מה 4
 אמר יהוה אלהי העלבים עד מהי מאנת לענת מפני 5
 שלח עמי ועבדיו: כי אם מאן אתה לשלח את עמי 6
 הנה מביא מזר ארצה בנבך: וכסה את עין הארץ 7
 ולא יוכל לראת את הארץ ואכל את יתר הפלטה 8
 הנשארת לכם מן הכרד ואכל את כל העין הלמח 9
 לכם מן השדה ומכלא בתיך ובהי כבד עבדיך 10
 ובתי כל מצרים אשר לא ראו אבותי ואבודת 11
 אבותיך מיום היותם על האדמה עד היום הזה ויפן 12
 וילא מעם פרעה ויאמרו עבדיו פרעה אליו עד 13
 מהי יהיה זה לנו למוקש שלחו את ד האנשים 14
 ועבדו את יהוה אלהיהם הטרם תדע כי אבדה 15
 מצרים וישלח את משה ואת אהרן אל פרעה 16
 ויאמר אלהם לכו עבדו את יהוה אלהיכם מי ומי 17
 ההלכים ויאמר משה בנערינו ובחילתי נכך בנעמי 18
 ובננותי בנאותי ובבקרתי נכך כי זרז יהוה כל 19

ואשה מאת רעותה כלי כסף וכלי זהב והן יהוה
 את זון העם בעיני מצרים גם האיש משה גדול
 מאד בארץ מצרים בעיני עבד פרעה ובעיני
 העם ויאמר משה כה אמר
 יהוה כחזקת הכיכב אני ויצא בתוך מצרים וסוד
 כל בכור בארץ מצרים מבכור פרעה הישיב
 על כסאו עד בכור השפחה אשר אחר הרזים
 וכל בכור בהמה והיתה צלוקה גדולה בכך
 ארץ מצרים אשר כמהו לא נהיתה וכמהו לא
 חספו וככל בני ישראל לא יזרין ככל כשני
 כמאיש ועד בהמה למען תדעון אשר נכרת
 יהוה בין מצרים ובין ישראל וידו כל עבדך אלה
 אלו והשתחוו לו לאמר לא אתה וכל העם
 אשר בגלגלך ואחרי כן אלה ויצא מלפני פרעה
 בחריף ויאמר יהוה אל משה לא
 שמוע אליכם פרעה לבן רבות מופתי בארץ
 מצרים ומשה ואהרן עלו את כל המפתים האלה
 לפני פרעה ויזחק יהוה את לב פרעה ולא שלח את
 בני ישראל מארצו ויאמר יהוה
 אל משה ואהרן בארץ מצרים לאמר הודעו
 להם לכן ראשו ודעו ראשון הוא לכם כחזקת
 היתה דברו אל כל ערדתי ישראל לאמר בעשר
 לחדשי הזה ויקחו להם איש עדה לבית אבתי שיה
 לבית ואם ימעט הבית מהיות משה וכהן דוא
 ועלנו הקרב אל ביתו במכסת נפעת איש לפני אכנז
 חסנו על היתה עדה תמים זכר בין שנה יהיה לכם
 מן הכבשים ומן העזים תקווו והיה לכם למשמרת
 עד ארבעה עשר יום לחדש הזה ושיחטו אתו כל קהל
 עדה ישראל בין הערבים וקחו מן הדם וזרעו
 על שתי המזוזות ועל המשקוף על הבתים אשר
 יאכלו אתו בהם ואכלו את הבשר בכלת הזה על
 אש ומזות על מררים יאככלו את האוכלו ממנו לא
 ובשל מבשל במים כי אם עליו אש ראשו על
 כרעיו ועל קרבו ולא תותירו ממנו עד בקר והלתו
 מכולו עד בקר באש השרפו וככה תאכלו אותו
 מתוכם וזרים לעליכם בגלגלכם ומקלכם בידכם
 ואככלתם אותו בתפוח פסוח הוא ליהוה ולצדתי
 בארץ מצרים בכלת הזה והכיתו כל בכור בארץ
 מצרים מאדם ועד בהמה ובכל אלו מצרים אעשה
 שפטים אני יהוה והיה הדם לכם לאת על הבתים
 אשר אתם שם וראיתו את הדם ופסוחות עלכם
 ולא יהיה לכם נזף למשוחות בלתי בארץ מצרים

ואשה מאת רעותה כלי כסף וכלי
 והב: ויהוה איתן העם בעיני מצרים גם האיש
 משה גדול מאד בארץ מצרים בעיני עבד פרעה
 ובעיני העם: ס ויעני ויאמר משה כה אמר
 יהוה כחזקת הכיכב אני ויצא בתוך מצרים: ומת כר
 בכור בארץ מצרים מבכור פרעה הישיב על כסאו עד
 בכור השפחה אשר אחר הרזים: וכן בכור בהמה:
 ויהיה צלוקה גדולה בכל ארץ מצרים אשר כמהו לא
 נהיתה וכמהו לא חספו: ולכל בני ישראל לא יזרין
 ככל כשני כמאיש ועד בהמה למען תדעון אשר נכרת
 יהוה בין מצרים ובין ישראל: וידו כל עבדך אלה
 אלו והשתחוו לו לאמר לא אתה וכל העם אשר
 בגלגלך ואחרי כן אלה ויצא מלפני פרעה בחרי
 אף: ס ויאמר יהוה אל משה לא ישמע אליכם
 פרעה למען רבות מופתי בארץ מצרים: ומשה ואהרן
 עשו את כל המפתים האלה לפני פרעה ויזחק יהוה את
 לב פרעה ולא שלח את בני ישראל מארצו: ס ויאמר
 יהוה אל משה ואהרן בארץ מצרים לאמר: הודעו
 להם לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי
 השנה: דברו אל כל עבדתי ישראל לאמר בעשר לחדש
 הזה ויקחו להם איש עדה לבית אבתי: ואם
 ימעט הבית מהיות משה וקחו מן הדם וזרעו אל
 ביתו במכסת נפעת איש לפני אכנז:
 שנה תמים זכר בחדש הזה ושיחטו אתו כל קהל
 עדה ישראל בין הערבים וקחו מן הדם וזרעו
 על שתי המזוזות ועל המשקוף על הבתים אשר
 יאכלו אתו בהם ואכלו את הבשר בכלת הזה על
 אש ומזות על מררים יאככלו את האוכלו ממנו לא
 ובשל מבשל במים כי אם עליו אש ראשו על
 כרעיו ועל קרבו ולא תותירו ממנו עד בקר והלתו
 מכולו עד בקר באש השרפו וככה תאכלו אותו
 מתוכם וזרים לעליכם בגלגלכם ומקלכם בידכם
 ואככלתם אותו בתפוח פסוח הוא ליהוה ולצדתי
 בארץ מצרים בכלת הזה והכיתו כל בכור בארץ
 מצרים מאדם ועד בהמה ובכל אלו מצרים אעשה
 שפטים אני יהוה והיה הדם לכם לאת על הבתים
 אשר אתם שם וראיתו את הדם ופסוחות עלכם
 ולא יהיה לכם נזף למשוחות בלתי בארץ
 מצרים:

והיה היום הזה לכם לזכרון ונתתם אתו חג ליהודי
 לדרתיכם זקת עולם תזוהו שבעת ימים מצודת
 האכלו אך ביום הראשון תשביתו עמל מבתכם
 כי כל אכל חמוץ וזכרתה הנפש יהוא מישראל
 מיום הראשון עד יום השביעי וביום הראשון מקרא
 קדש וביום השביעי מקרא קדש יהיה לכם ככל
 מלאכה לא יעשה בהם אך אשר יאכל לכל נפש
 הוא לבדו יעשה לכם ושמרתם את המצודת כי
 בעלם היום הזה הוצאתי את צבאותיכם מארץ
 מצרים ושמרתם את היום הזה לדרתיכם זקת
 עולם בראשון בארבעה עשר יום כחודש בערב
 האכלו מצת עד יום האזור ועשרים לזו—ש'
 בערב שבעת ימים שאר לא יוצא בבתכם כי
 ככל מוצותי וזכרתה הנפש יהוא מעדת
 ישראל בגר ובאזרח הארץ ככל מוצותי לא תאכלו
 ככל מושבתיכם תאכלו מצות
 ויקרא משה לכל זקני ישראל ויאמר אלהם משכו
 וקחו לכם צאן למשפחותיכם ושחטו— פסח
 ובלקחתם אלה אלהם ולבבתם בדם אשר בסה
 והגעתם אל המושקוף ואל שתי המזוזות מן הדם
 אשר בסה ואתם לא תצאו איש מפתחו ביתו עד
 בקר ועבר זהוה כלוף את מצרים וראה את הדם
 על המשקוף ועל שתי המזוזות פסחו יהוה על הפתח
 ולא יתן המשוזות לבא אל בתיכם כלוף ושמרתם
 את הדבר הזה לזכרון כן וכמוך עד עולם והיה כי
 תבאו אל הארץ אשר יתן יהוה לכם כאשר דבר
 ושמרתם את העברה הזאת והיה כי יאמרו אליכם
 בניכם מה העברה הזאת לכם ואמרתם זכור פסח
 הוא ליהוה אשר פסח על בני ישראל במצרים
 בזנפו את מצרים ואת בתניו הציב ויקד—עלם
 ויעתחו ויכבו ויעשו בני ישראל כאשר צוה יהוה
 את משה ואהרן כן ועשו
 בזוצי הליכה וזהוה הכה כל בכור בארץ מצרים
 מבכר פרעה הישב על כסאו עד בכור ד—שלי
 אשר בבית הבור וככל בכור בהמה ויקם פרעה
 לילכה הוא וככל עבדיו וככל מצרים ותהי צעקה
 גדלה במצרים כי אין בית אשר אין שם מוד
 ויקרא כלמשה וכלהארץ לילה ויאמרו קומו צאו מתוך
 עמי גם אתם גם בני ישראל ולכו עבדו את יהוה
 כדרכתם גם לצאנכם גם בקרכם קומו כאשר דברתם
 ולכו וברכתם גם אתי ותחזק מצרים על—עלם
 כמור לשלחם מן הארץ כי אמרו כלנו מתים

והיה היום הזה לכם לזכרון ונתתם אתו חג
 ליהודי לדרתיכם חקת עולם תחגרו: שבעת ימים
 מצות האכלו אך ביום הראשון תשביתו שאר מבתכם
 כי כל אכל חמוץ וזכרתה הנפש יהוא מישראל מיום
 הראשון עד יום השבעי: וכיום הראשון מקרא קדש
 וביום השביעי מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכה לא
 יעשה בהם אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה
 לכם: ושמרתם את המצות כי בעלם היום הזה הוצאתי
 את צבאותיכם מארץ מצרים ושמרתם את היום הזה
 לדרתיכם חקת עולם: בראשון בארבעה עשר יום
 לחודש בערב האכלו מצת עד יום האהר ועשרים
 לחודש בערב: שבעת ימים שאר לא ימצא בבתכם
 כי כל אכל מן המצות וזכרתה הנפש יהוא מעדת
 ישראל בגר ובאזרח הארץ: כלי מה מצות לא תאכלו
 ככל מושבתיכם תאכלו מצות: פ חסי
 ויקרא משה לכל זקני ישראל ויאמר אלהם משכו
 וקחו לכם צאן למשפחותיכם ושחטו: ולקחתם
 אלה אלהם וטבלתם בדם אשר בסה והגעתם אל
 המשקוף ואל שתי המזוזות מן הדם אשר בסה ואתם
 לא תצאו איש מפתחו ביתו עד בקר: ועבר יהוה לנגף
 את מצרים וראה את הדם על המשקוף ועל שתי
 המזוזות ופסה יהוה על הפתח ולא יתן המשחית לבא
 אל בתיכם לנגף: ושמרתם את הדבר הזה לחק לך
 ולבניך עד עולם: והיה כיתבאו אל הארץ אשר יתן
 יהוה לכם באשר דבר ושמרתם את העברה הזאת:
 והיה כיתבאו אליכם בניכם מה העברה הזאת לכם:
 ואמרתם וזכור פסח הוא ליהוה אשר פסה על בתי
 בני ישראל במצרים בזנפו את מצרים ואת בתניו הציב
 ויקד העם וישתחו: וילכו ויעשו בני ישראל כאשר צוה
 יהוה את משה ואהרן כן עשו: פ חסי והיו בתי
 הלילה ויהוה הפתח כל בכור בארץ מצרים מבכר
 הישב על כסאו עד בכור השבי אשר בבית הבור וכל
 בכור בהמה: ויקם פרעה לילה הוא וכל עבדיו וכל
 מצרים ותהי צעקה גדלה במצרים כראון בית אשר
 אידשם מת: ויקרא למשה ולאהרן לילה ויאמרו קומו
 צאו מתוך עמי גם אתם גם בני ישראל ולכו עבדו
 את יהוה כדרכתם: גם צאנכם גם בקרכם קומו כאשר
 דברתם ולכו וברכתם גם אתי: והחזק מצרים על—
 העם למחר לשלחם מן הארץ כי אמרו כלנו מתים:

ויעל העם את בלעז טרים וזמין מטעמיהם צרת
 בשבועתם על לשונם: ובגד ישראל עשו כדבר משה
 וישאלו ממצרים כל רכסך וכלי זהב ושקלית: ויהיה
 נתן את הן העם בעיני מצרים וישאלום וינעלו את
 מצרים:

ויסעו בני ישראל מרעמסס סכתה כשע מאות
 אלף רגלי הזכרים לבד מטף וגם ערעב רב על כל
 אתם וצאן ובקר מקנה כבוד מאד ויאפו אדמת
 הצלף אשר הוציאו ממצרים עלת מצות כי לא
 זמין כי גרשו ממצרים ולא יכלו להתמהמה וגם
 צדה לא עלו להם ומושב בני ישראל אשר ישבו
 במצרים על עשלים שנה וארבע מאות שנה ויהי
 מקץ על עשלים שנה וארבע מאות שנה ויהי בלעז
 היום הזה יצאו כל צבאות יהוה מארץ מצרים
 ליל שמרים הוא ליהוה להוציאם מארץ מצרים
 הוא הילולה הוא ליהוה שמרים לכל בני ישראל
 לדורם:

ויאמר יהוה אל משה ואהרן זאת חקת הפסח
 כל בן גבר לא יאכל בו וכל עבד איש מקנת כסף
 ומכרת אדני או יאכל בו תושב ועבד לא יאכל
 בו בבית אדני יאכל לא הוציא מן הבית מן הבשר
 חולה ולעם לא תשבחו בו כל עודת ישראל
 ועשו אדני וכי יגור אדני גר ועשית פסח ליהוה
 המושב בו כל זכר ואז יקרב לעשית והיה כאזרח
 הארץ וכל ערב לא יאכל בו תורה זאת יהיה
 כאזרח וכי יגור בתוכם ועשו כל בני ישראל
 כאשר צוה יהוה את משה ואת אהרן כן
 עשו ויהי בלעז היום הזה
 הוציא יהוה את בני ישראל מארץ מצרים על
 צבאתם

וידבר יהוה אל משה לאמר קדש לי כל בכור
 פטר כל רחם בבני ישראל באדם ובבהמה:
 כי הוא ואמר משה אל העם זכור את הימים
 הזה אשר יצאתם ממצרים מבית עבדים כי
 בזוהר יצאתם יהוה אתכם מזה ולא יאכל זמין
 היום אתם יצאתם בחדש האביב והיה כי יביאך
 יהוה אל ארץ הצלף והוא והאמרי והחוי
 והיבסי אשר נשבע לאבותיך לתת לך ארץ
 זבת חלב ודבש ועבדת את העבודה הזאת
 בחדש הזה עובדות ימים האכל מצות וזיום
 העובדי וזו ליהוה מצות יאכל את עובדי הים
 ולא יראהך וזמין וכל יראה לך שאר בכל

ויעל העם את בלעז טרים וזמין מטעמיהם צרת
 בשבועתם על לשונם: ובגד ישראל עשו כדבר משה
 וישאלו ממצרים כל רכסך וכלי זהב ושקלית: ויהיה
 נתן את הן העם בעיני מצרים וישאלום וינעלו את
 מצרים:

ויסעו בני ישראל מרעמסס סכתה כשע מאות אלף
 רגלי הזכרים לבד מטף: וגם ערעב רב עלה אתם וצאן
 ובקר מקנה כבוד מאד: ויאפו את הרכס אשר הוציאו
 ממצרים ענת מצות כי לא המין כי גרשו ממצרים
 ולא יכלו להתמהמה ונסצדה לא עשו להם: ומושב
 בני ישראל אשר ישבו במצרים שלשים שנה וארבע
 מאות שנה: ויהי מקץ שלשים שנה וארבע מאות
 שנה ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות יהוה מארץ
 מצרים: ליל שמרים הוא ליהוה להוציאם מארץ
 מצרים הוא הילולה יהוה ליהוה שמרים לכל בני
 ישראל לדורם:

ויאמר יהוה אל משה ואהרן זאת חקת הפסח כל
 בן גבר לא יאכל בו: וכל עבד איש מקנת כסף ומכרת
 אדני או יאכל בו: תושב ועבד לא יאכל בו: בבית
 אדני יאכל לא הוציא מן הבית מן הבשר חולה ועם
 לא תשבחו בו: ויהי עשית ישראל עשו אדני: וקרינת
 אדני גר ועשית פסח ליהוה המושב לו כל זכר ואז יקרב
 לעשית והיה כאזרח הארץ וכל ערב לא יאכל בו:
 תורה זאת יהיה לאזרח ולגר בחדש האביב: ועשו
 כל בני ישראל כאשר צוה יהוה את משה ואת אהרן
 כן עשו:

ויהי בעצם היום הזה
 הוציא יהוה את בני ישראל מארץ מצרים על
 צבאתם: פ שבעי.

וידבר יהוה אל משה לאמר: קדש לי כל בכור פטר
 כל רחם בבני ישראל באדם ובבהמה ליהוה: ויאמר
 משה אל העם זכור את הימים הזה אשר יצאתם
 ממצרים מבית עבדים כי בתוך יד הוציא יהוה אתכם
 מזה ולא יאכל זמין: היום אתם יצאתם בחדש האביב:
 והיה כי יביאך יהוה אל ארץ הצלף והוא והאמרי
 והחוי והיבסי אשר נשבע לאבותיך לתת לך ארץ זבת
 חלב ודבש ועבדת את העבודה הזאת בחדש הזה:
 שבעת ימים תאכל מצות וימים השבעי תג ליהוה:
 מצות יאכל את שבעת הימים ולא יראה לך זמין:
 ולא יראה לך שאר בכל רגלך:

הגדת לבנך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשית יהוה
 לי בצאתי מצרים והיה כך לאות עלי ירך נזכרון
 בין עיניך למועזן תהיה תורת יהוה בפך כי ביד
 יזקה היצאך יהוה מצרים ושמרת את הזקה
 הזאת למועדה מימים ימימה

והיה כי יבאך יהוה אל ארץ הכנעני כאשר
 נטבע לך וכאבותיך ונתנה לך והעברת כל פטר
 רחם ליהוה וכל פטר שגור בהמה אשר יהיה לך
 הזכרים ליהוה וכל פטר זמור הפרה בשנה ואם
 לא הפרה וערפתו וכל בכור אדם בבניך הפרה
 והיה כי ישאכך בנך מזור לאמר מה זאת ואמרת
 אליו בזוק יד הוציאנו יהוה מצרים מבית
 עבדים והיה כי תקשה פרעה לשלוחנו וירג
 יהוה כל בכור בארץ מצרים מזכר אדם ועד
 בכור בהמה על כן אני זבוח ליהוה כל פטר רחם
 הזכרים וכל בכור בני אפדה והיה לאות עלי
 ידכה ולמועזת בין עיניך כי בזוק יד הוציאנו
 יהוה מצרים ויהי בשלח פרעה

את העם ולא נזם אלהים דרך פלשתים כי
 קרוב הוא כי אמר אלהים פן ינזם העם בראתם
 מלחמה ושבט מצרימה ויסב אלהים את העם
 לדרך המדבר ים סוף וזמשים עליו בני ישראל
 מארץ מצרים ויקח משה את עצמות יוסף עמו
 כי השבעו השביע את בני ישראל לאמרפקד
 יפקד אלהים אתכם והעלייתם את עצמותי מזה
 אחכם ויסעו מוסכת ויזוט באתם בקצה המדבר
 ויהוה הכר כפנידם יומם בעמוד ענן לנזותם
 הדרך וכילה בעמוד אש בהאיר להם ללכת יומם
 וכילה לא יביעו עמוד הענן יומם ועמוד האש
 לילה לפני העם

וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל
 וישבו ויזוט לפני פי החירות בין מזהל ובין הים
 לפני בעל צפון נחזו חזונו עב הים ואמר פרעה
 לבני ישראל אל זככים הם בארץ סור עבדיהם
 המדבר וזקקת את כלב פרעה ורדף אזיריהם
 ואכנדה בפרעה ובכל זיולו וידעו מצרים כי
 אני יהוה ויעשו כן וילך למלך מצרים כי ברז
 העם ויהפך כלב פרעה ועבדיו אל העם ויאמרו
 מה זאת עשיתנו כי שלחנו את ישראל מעבדנו
 ויאסר את רכבו ואת עמו לקח עמו ויקח שש
 מאות רכב בזור וכל רכב מצרים ועלבים
 על כו ויזוק יהוה את כלב פרעה מלך מצרים

והגדת לבנך ביום ההוא לאמר בעבור זה עשית יהוה לי בצאתי מצרים: 8
 והיה לך לאות על ירך ולזכרון בין עיניך למען תהיה 9
 תורת יהוה בפך כי ביד חזקה הוצאת יהוה מצרים: 10
 ושמרת את התקפה הזאת למועדה מימים ימימה: פ
 והיה כריבאף יהוה אל ארץ הכנעני כאשר נטבע לך 11
 ולאביתך ונתנה לך: והעברת כל פטר רחם ליהוה 12
 וכל פטר ישגור בהמה אשר יהיה לך הזכרים ליהוה: 13
 וכל פטר זמור הפרה קשה ואם לא הפרה וערפתו 14
 וכל בכור אדם בבניך הפרה: והיה כרישאלה בקה 15
 מחר לאמר מה זאת ואמרת אליו בן חוק יד הוציאנו 16
 יהוה מצרים מבית עבדים: והיה כריהקשה פרעה 17
 לשלחנו וירג יהוה כל בכור בארץ מצרים מקבד 18
 אדם ועד בכור בהמה על כן אני זבוח ליהוה כל פטר 19
 רחם הזכרים וכל בכור בני אפדה: והיה לאות עלי- 20
 ידכה ולמועזת בין עיניך כי בן חוק יד הוציאנו יהוה 21
 מצרים: ס והיה בשלח פרעה את העם 22
 ולא נתנם אלהים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא 23
 כי יאמר אלהים פרינתם העם בראתם מלחמה ושבט 24
 מצרימה: ויסב אלהים את העם דרך המדבר ים- 25
 סוף וחמשים עליו כרישאל מארץ מצרים: ויקח 26
 משה את עצמות יוסף עמו כי השבעו השביע את 27
 בני ישראל לאמרפקד יפקד אלהים אתכם והעלייתם 28
 את עצמותי מזה אחכם: ויסעו מסכת ויזוט בארץ 29
 בקצה המדבר: והיה הלקח לפני העם יומם בעמוד ענן 30
 ללכתם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם ללכת 31
 יומם ולילה: לא יביעו עמוד הענן יומם ועמוד האש 32
 לילה לפני העם: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל וישבו 1
 ויחזו לפני פי החירות בין מזהל ובין הים לפני בעל 2
 צפון נחזו חזונו עב הים ואמר פרעה לבני ישראל 3
 אל זככים הם בארץ סור עבדיהם המדבר וזקקת את 4
 כלב פרעה ורדף אזיריהם ואכנדה בפרעה ובכל 5
 זיולו וידעו מצרים כי אני יהוה ויעשו כן וילך למלך 6
 מצרים כי ברז העם ויהפך כלב פרעה ועבדיו אל העם 7
 ויאמרו מה זאת עשיתנו כי שלחנו את ישראל מעבדנו 8
 ויאסר את רכבו ואת עמו לקח עמו ויקח שש מאות 9
 רכב בזור וכל רכב מצרים ועלבים על כו ויזוק יהוה 10
 את כלב פרעה מלך מצרים

וירדה אחרי בני ישראל וצני ישראל יצא אל בני
 רמה וירדפו מצרים אחריהם וישלחו אותם וזניב
 עלב הים כל סוס רכב פרעה ופרשיו וזיכו על כל פני
 הזוית לפני בעל צפן ופרעה הקריב וישאו בני
 ישראל את עיניהם והנה מצרים נסע אחריהם
 ויראו מאד ויצעקו בני ישראל אל יהוה ויאמרו
 אל משה המבכי אין קברים במצרים להזדונו
 למות במדבר מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים
 זלזל זה הדבר אשר דברנו אליך במצרים לאמר
 זדל מכזו ולעבדה את מצרים כי טוב לנו עבד
 את מצרים ממתנו במדבר ויאמר משה אל העם
 אל תיראו התילצו וראו את ישועת יהוה אשר
 יעשה לכם היום כי אשר ראייתם את מצרים היום
 לא תספו לראתם עוד עוד עובם יהוה יבואם לכם
 ואתם תחזשו

ויאמר יהוה אל משה מה תלעק אלי דבר אכל
 בני ישראל ויסעו ואתה הרם את מוטך ונטה אדת
 ירך על הים ובקעהו ויבאו בני ישראל ברוח
 הים ביבשה ואני הלני מוזק את כל מצרים ויבאו
 אחריהם ואכלדה בפריעה ובכל זיכו ברוח
 ובפרשיו וידעו מצרים כי אני יהוה ברוח
 בפריעה ברכבו וצפרשיו ויסע מלאך ה' אלהים
 ההלך לפני מוזנה ישראל ויך מאחריהם ויסע
 עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם ויבא בין
 מוזנה מצרים ובין מוזנה ישראל והענן והשקף
 ויאר את הליכה וכל קרב זה אל זה כל הליכה
 ויש משה את ידו על הים ויוכר יהוה את הים
 ברוח קדים עלזה ככל הליכה וישם את הים לחריבה
 ויבקעו המים ויבאו בני ישראל בתוך הים ביבשה
 והמים להם זומה מימים ומשכמאם וירדו
 מצרים ויבאו אחריהם כל סוס פרעה רכבו ופרשיו
 אכל הוך הים והי באשכורת הבקר וישקם יהוה אל
 מוזנה מצרים לעמוד אש וענן ויהם את מוזנה
 מצרים ויסר את אפן מרכבתו וינהלה בכבדת
 ויאמר מצרים אלוטה מפני ישראל כי יהוה נלחם
 להם במצרים

ויאמר יהוה אל משה נטה את ירך על הים
 ויעשו המים על מצרים על רכבו ועל פרשיו
 ויעל משה את ידו על הים וישב הים כפזוז
 בקר כמיתנו ומצרים נסים כלך אתו ויעל יהוה
 את מצרים בתוך הים ויעשו המים ויכסו את
 הרכב ואת הפרשים כלם זיכל פרעה

וירדה אחרי בני ישראל וצני
 ישראל יצא אל בני רמה וירדפו מצרים אחריהם
 וישלחו אותם על הים כל סוס רכב פרעה ופרשיו
 וזיכו על פני הזוית לפני בעל צפן ופרעה הקריב
 וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נסע
 אחריהם ויראו מאד ויצעקו בני ישראל אל יהוה
 ויאמרו אל משה המבכי אין קברים במצרים להזדונו
 למות במדבר מה זאת עשית לנו להוציאנו ממצרים
 זלזל זה הדבר אשר דברנו אליך במצרים לאמר
 זדל מכזו ולעבדה את מצרים כי טוב לנו עבד
 את מצרים ממתנו במדבר ויאמר משה אל העם
 אל תיראו התילצו וראו את ישועת יהוה אשר
 יעשה לכם היום כי אשר ראייתם את מצרים היום
 לא תספו לראתם עוד עוד עובם יהוה יבואם לכם
 ואתם תחזשו

ויאמר יהוה אל משה נטה את ירך על הים
 ויעשו המים על מצרים על רכבו ועל פרשיו
 ויעל משה את ידו על הים וישב הים כפזוז
 בקר כמיתנו ומצרים נסים כלך אתו ויעל יהוה
 את מצרים בתוך הים ויעשו המים ויכסו את
 הרכב ואת הפרשים כלם זיכל פרעה

הנאים אזריהם ביום לא נשאר בהם עד אלוה ו בני ישראל דכלבו
 לזבועה בתוך הים והמים בהם לזמה מיכיום וכו' ומאכלים ויועיל
 יהיה ביום ההוא את ישראל מיד מצרים ורא ושראכל את מצרים
 מות על עפת הים ורא ושראכל את היד הגדלה אשר עלשה לזוה
 במצרים ויראו העם את יהוה ויאמלנו ביהוה ובמשה עבדו

אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליהוה ויאמרו
 לאמר אשירה ליהוה כי גאה גאה וסוס
 ורכבו רמוז: בים עזי וחמרת יה וידה לי
 לישועה זה אכלי ואגודו אבהו
 אבי ואר מבנותו יהוה איש מוכחמה יהוה
 שימו מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבוחר
 שכי עשיו טבעו בים סוף תהבת יכסימו ירדו במצולות כמו
 אבן ימינה יהוה לאדויו בחוץ ימינה
 יהוה רת עץ אויב וברב זאונך הדגים
 קבוץ תשלח חרץ אכלמו כקט וברוח
 אפך לער מו בים נעבו כמו נ
 לזבים קפאו תהמת בלב ים אמר
 אויב ארדוף אשיח אחלק שלל תמלאמו
 נפשי אריק זרבי תרשעו ידו לעופת
 ברוח כסמוים זלכלו כעופרת במים לעופת
 אדירים מי כמכה זאכלם יהוה מי
 כמכה לאדר בקדש עורא תהלות לעזרה
 כלא לעיה ימינה תכלעמו ארץ לעזרת
 ברוסדך עם זו זאכלת להלות בעוף אל עזרה
 קדשך שמועו עמים וזון חיל
 אדני עשבי פכילת או זנו יכלו אכלתי
 אדום אילי מואב אלומו רעד אכלתי
 ככל יעני כולען תפיל עליהם אימתה
 תפול בדר ורועך ודמו כאבן ער
 יעני עבך יהוה ער ועב עמם
 קוית תלאמו ותלעמו בדר זחלך מסך
 כשעבודך תעלות יהוה מוכה יש אדני כולעו
 ידוך יהוה ימכך ללעלם וער כי
 באסוס פרעה נכנס וברשעו בים וישב יהוה עלהם את מי
 הים ובני ישראל הלכו ביבשה כחן הים

הפאים אזריהם ביום לא נשאר בהם עד אחר:
 ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים והמים להם חמה 29
 מימינם ומשמאלם: וישע יהוה ביום ההוא את ישראל אל 30
 מיד מצרים ורא ושראכל את מצרים מה על שפת הים:
 ורא ושראכל את היד הגדלה אשר עשה יהוה במצרים 31
 ויראו העם את יהוה ויאמלנו ביהוה ורמשה טבה: פ
 וישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליהוה ויאמרו 32
 לאמר אשירה ליהוה כי גאה גאה וסוס 33
 ורכבו רמה בים: עזי וחמרת יהוה יד לי 34
 לישועה זה אכלי ואגודו אלהי 35
 אבי וארממנה: יהוה איש מלחמה יהוה 36
 שמו: מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר 37
 שלשו ומפועו בים סוף: תהבת יכסימו ירדו במצולות כמו 38
 אבן: ימינה יהוה לאדויו בחוץ 39
 יהוה תרעץ אויב: וברב זאונך הדגים 40
 קבוץ תשלח חרץ יאכלמו כקט: וברוח 41
 אפך גערמו מים נעבו כמו נ 42
 לזבים קפאו תהמת בלבים: אמר 43
 אויב ארדוף אשיח אחלק שלל תמלאמו 44
 נפשי אריק חרבי תרשעו ידו: נשפת 45
 ברוח כסמוים: זלכלו כעופרת במים 46
 אדירים: מי כמכה זאכלם יהוה 47
 כמכה לאדר בקדש: עורא תהלות עשירה 48
 כלא לעיה ימינה תכלעמו ארץ: לעזרת 49
 ברוסדך עם זו זאכלת להלות בעוף אל עזרה 50
 קדשך שמועו עמים וזון חיל 51
 אדני עשבי פכילת: או זנו יכלו אכלתי 52
 אדום אילי מואב אלומו רעד: אכלתי 53
 ככל יעני כולען: תפיל עליהם אימתה 54
 תפול בדר ורועך ודמו כאבן ער 55
 יעני עבך יהוה ער ועב עמם 56
 קוית תלאמו ותלעמו בדר זחלך מסך 57
 כשעבודך תעלות יהוה מוכה יש אדני כולעו 58
 ידוך יהוה ימכך ללעלם וער כי 59
 באסוס פרעה נכנס וברשעו בים וישב יהוה עלהם את מי 60
 הים ובני ישראל הלכו ביבשה כחן הים

ותקח מרים הזביאה אלוה את אהרן את הדתה בידה ותצאן כל הנשים
 אזריה בתפלים ובמוזלות ותען להם מרים שירו ליהוה כי גאה גאה
 סוס ורכבו רמה בים ויסע משה את ישראל מים סוף
 ויצאו אל מדבר שור וילכו שלשה ימים במדבר וכיא מצאו מים
 ויצאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרתה כי מרים הם עלכן קרא שמה מרה

ספרי פסוקים

17 ויעשורקו בני ישראל
 18 ישראל יתקטו המרבה והמקמיט: וימרו בעמור ולא
 העריך המרבה והמקמיט לא החסיר איש לפראקלו
 לקטו: ויאמר משה אלם איש אליתר ממנו עד
 בקר: ולא שמעו אל משה ויתרו אנשים ממנו עד
 בקר וגרם תולעים ויבאש וקצף עלהם משה: וילקטו
 אתו בבקר בבקר איש כפי אכלו ותם השמש ונקם:
 ויהי ביום הששי לקטו להם משנה שני העמר לאחד
 ויבאו כל נשיאי העדה ויגידו למשה: ויאמר אלם
 הוא אשר דבר יהוה שבתון שבת קדש ליהוה מחר
 את אשר תאפו אפי ואת אשר תבשלו בשלו ואת
 כל הערף הניחו לכם למשמרת עד הבקר: ויגידו
 אתו עד הבקר כאשר צוה משה ולא הבאש ורפת
 לא היתה בו: ויאמר משה אכלהו היום כישבת היום
 ליהוה היום לא תמצאו בשדה: ששת ימים תלקטו
 וזבם השביעי שבת לא יהיה בו: ויהי ביום השביעי
 צאו מקהעם ללקט ולא קצאו: ויאמר
 יהוה אל משה עראפה כמנתם לשמור מצותי ותורתי:
 ראו כיהוה נתן לכם השבת על כן היא נתן לכם
 ביום הששי לחם יומים שכרו איש מהמיו אל יבא איש
 ממקומו ביום השביעי: וישבתו העם ביום השביעי:
 ויקראו בית ישראל את שמו מן והוא קורע גד לכן
 ושמנו בצפיתת בדבש: ויאמר משה יהי דבר אשר
 צוה יהוה מלא העמר ממנו למשמרת לדרתיכם למען
 יראו את היום אשר האכלתו אתכם כמזבז
 בהוציא אתכם מארץ מצרים ויאמר משה אל
 אהרן קוץ צלצלות אוחת ותן שובה מלא העמר מן
 והנח אתו לפני יהוה למשמרת לדרתיכם כאשר
 צוה יהוה אל משה ויניחו אהרן לפני העדת
 למשמרת ובני ישראל אכלו את המן ארבעים
 שנה עד באם אל ארץ נושבת את המן אכלו עד
 באם אל קצה ארץ כנען והעמר לעשרת האפה
 הוא
 ויסעו כל עדת בני ישראל ממדבר סיני למסעיהם
 על פי יהוה ויהיו ברפידים ואין מים לשתת העם
 וירב העם עם משה ויאמרו הנו כלו מים ונשתה
 ויאמר להם משה מה תרבוין עמדי מה תנסוין את
 יהוה וילבא שם העם כלמים ויכן העם על משה
 ויאמר לבוזה העליתנו ממצרים להמית אדני
 ואת בני ואת מקונו בצמא ויצלוק משה אל יהוה
 באמר מה אעשה כלעם הזה עוד מעט וסקבלני
 צוה עוד קשט וסקלני:

17 ויעשורקו בני ישראל
 18 ישראל יתקטו המרבה והמקמיט: וימרו בעמור ולא
 העריך המרבה והמקמיט לא החסיר איש לפראקלו
 לקטו: ויאמר משה אלם איש אליתר ממנו עד
 בקר: ולא שמעו אל משה ויתרו אנשים ממנו עד
 בקר וגרם תולעים ויבאש וקצף עלהם משה: וילקטו
 אתו בבקר בבקר איש כפי אכלו ותם השמש ונקם:
 ויהי ביום הששי לקטו להם משנה שני העמר לאחד
 ויבאו כל נשיאי העדה ויגידו למשה: ויאמר אלם
 הוא אשר דבר יהוה שבתון שבת קדש ליהוה מחר
 את אשר תאפו אפי ואת אשר תבשלו בשלו ואת
 כל הערף הניחו לכם למשמרת עד הבקר: ויגידו
 אתו עד הבקר כאשר צוה משה ולא הבאש ורפת
 לא היתה בו: ויאמר משה אכלהו היום כישבת היום
 ליהוה היום לא תמצאו בשדה: ששת ימים תלקטו
 וזבם השביעי שבת לא יהיה בו: ויהי ביום השביעי
 צאו מקהעם ללקט ולא קצאו: ויאמר
 יהוה אל משה עראפה כמנתם לשמור מצותי ותורתי:
 ראו כיהוה נתן לכם השבת על כן היא נתן לכם
 ביום הששי לחם יומים שכרו איש מהמיו אל יבא איש
 ממקומו ביום השביעי: וישבתו העם ביום השביעי:
 ויקראו בית ישראל את שמו מן והוא קורע גד לכן
 ושמנו בצפיתת בדבש: ויאמר משה יהי דבר אשר
 צוה יהוה מלא העמר ממנו למשמרת לדרתיכם למען
 יראו את היום אשר האכלתו אתכם כמזבז
 בהוציא אתכם מארץ מצרים ויאמר משה אל
 אהרן קוץ צלצלות אוחת ותן שובה מלא העמר מן
 והנח אתו לפני יהוה למשמרת לדרתיכם כאשר
 צוה יהוה אל משה ויניחו אהרן לפני העדת
 למשמרת ובני ישראל אכלו את המן ארבעים
 שנה עד באם אל ארץ נושבת את המן אכלו עד
 באם אל קצה ארץ כנען והעמר לעשרת האפה
 הוא
 ויסעו כל עדת בני ישראל ממדבר סיני למסעיהם
 על פי יהוה ויהיו ברפידים ואין מים לשתת העם
 וירב העם עם משה ויאמרו הנו כלו מים ונשתה
 ויאמר להם משה מה תרבוין עמדי מה תנסוין את
 יהוה וילבא שם העם כלמים ויכן העם על משה
 ויאמר לבוזה העליתנו ממצרים להמית אדני
 ואת בני ואת מקונו בצמא ויצלוק משה אל יהוה
 באמר מה אעשה כלעם הזה עוד מעט וסקבלני
 צוה עוד קשט וסקלני:

ויאמר יהוה אל משה לעבד כפני העלם וקחו אתהך בוקני ישראל ומטח אעור הכוית בו את האור קח בידך והלכת הנני עומד בפניך עם לב הצור בזרע והכוית בצור ויצאו ממנו מים ושחה העלם ויעל כן משיה בעיני זקני ישראל ויקרא שם המקום מסה ומריה על ריב בני ישראל ועל נסתם את יהוה לאמר היש יהוה בקרבנו אם אין

ויבא עמלק ויחלם עם ישראל ברפידם ויאמר משה אל יהושע בזור לנו אנשים וצא רכובם בעמלק מחר אנכי נצב על ראשי הגבעה ומטה האלהים בידי ויעש יהושע כאשר אמר לו משה להכוחם בעמלק אהרן וחור עליו ויצא משה ויבא אל הגבעה והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניחו ידו וגבר עמלק וידו משה כבדו ויקחו אבן וישעמו חזתיו ויעב עליה ואהרן וחור המכו בידי מזה אזור ומזה אזור ויהי ידיו אמונה עד בא השמש ויחלש יהושע את עמלק ואת עמו כפי זרע

ויאמר יהוה אל משה כתב זאת זכרון בספר ושים באזני יהושע כי מזה אמונה את עמלק מתחת השמים וכן משה מלכו ויקרא שמו יהוה נסי ויאמר כי יד על כס יה מכוזמה כיהוה בעמלק מדר

וישמעו יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה אלהים למשה ול ישראל לעמו כי הוציא יהוה את ישראל ממצרים ויקחו יתרו חתן משה את צפורה אשת משה אשר שם האזור גרעם כי אמר לו הייתי בארץ מצרים ושם האזור אביעזר כי אכלה אבי בעזרי ויצלנו ממצרים ויבא יתרו חתן משה ובנו ואשתו אל משה אל המדבר אשר הוא חנה עם הר האלהים ויאמר אל משה אני חתן יתרו בא אלך ואשתך ושני בניה עמה ויצא משה לקראת חתנו וישתחו וישק בו וישאלו איש לרעהו ויבאו האהבה ויספר משה לחתנו את כל אשר עשה יהוה לפרעה וכמצרים על אודת ישראל את כל התכלה אשר מצאתם בדרך ויעלם יהוה ויחיד יתרו על כל הטובה אשר עשה יהוה ל ישראל אל אשר הציבו מיד מצרים ויאמר יתרו ברוך יהוה אשר הציב אתכם מיד מצרים ומיד פרעה אשר הציב את העלם מתחת יד מצרים עתה ידעתי כי גדול יהוה מכל האלהים כי בדבר אשר זרו עליהם

ויאמר יהוה אל משה עבר לפני העלם וקח אהך מוקני ישראל ומוקד אשר הכית בו אתהיאר קח בידך והלכת: הנני עומד לפניך שם על הצור בידך והכית בצור ויצא ממנו מים ושחה העלם ויעל כן משה בעיני זקני ישראל ויקרא שם המקום מסה ומריה על ריב בני ישראל ועל נסתם אתהיאר לאמר יהוה בקרבנו אם אין: פ

ויבא עמלק ויחלם עם ישראל ברפידם: ויאמר משה אל יהושע בחר לנו אנשים וצא הלחם בעמלק מחר אנכי נצב על ראשי הגבעה ומטה האלהים בידי: ויעש יהושע כאשר אמר לו משה להלחם בעמלק ומשה אהרן וחור עליו ראש הגבעה: ויהוה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וכאשר יניחו ידו וגבר עמלק: ויהי משה כבדו ויקחו אבן וישעמו חזתיו ויעב עליה ואהרן וחור תמכו בידיו מזה אהרן ומזה אהרן ויהי ידיו אמונה עד בא השמש: ויחלש יהושע את עמלק ואת עמו לפי חרכ: פ מספר

ויאמר יהוה אל משה כתב זאת זכרון בספר ושים באזני יהושע כרמיה אמה אתה זכר עמלק מתחת השמים: וכן משה מוכח ויקרא שמו יהוה נסי: ויאמר ביד על כס יה מלחמה ליהוה בעמלק מדר דד: פ

וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה אלהים למשה ול ישראל לעמו כי הוציא יהוה את ישראל ממצרים ויקחו יתרו חתן משה את צפורה אשת משה אשר שם האזור גרעם ויאמר לו הייתי בארץ מצרים ושם האזור אביעזר כי אכלה אבי בעזרי ויצלנו ממצרים ויבא יתרו חתן משה ובנו ואשתו אל משה אל המדבר אשר הוא חנה עם הר האלהים ויאמר אל משה אני חתן יתרו בא אלך ואשתך ושני בניה עמה ויצא משה לקראת חתנו וישתחו וישק לו וישאלו איש לרעהו ויבאו האהבה ויספר משה לחתנו את כל אשר עשה יהוה לפרעה ולמצרים על אודת ישראל את כל התכלה אשר מצאתם בדרך ויעלם יהוה ויחיד יתרו על כל הטובה אשר עשה יהוה ל ישראל אל אשר הציבו מיד מצרים ויאמר יתרו ברוך יהוה אשר הציב אתכם מיד מצרים ומיד פרעה אשר הציב את העלם מתחת יד מצרים עתה ידעתי כי גדול יהוה מכל האלהים כי בדבר אשר זרו עליהם

ויקח יתרו חתן משה לכהן וזבחים כאלהים ויבא
 אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חתן משה
 לפני האלהים והיה ממחרת וישב משה לטפוט את
 הלם ויעמוד הלם על משה מן הבקר עד הערב
 וירא חתן משה את כב אשר הוא עולה כלעם
 ולאמר מזה הדבר היה אשר אתה עשה כלם מדוע
 אתה וישב לבדך וכל העם לצב עכיר מן בקר עד
 ערב ויאמר משה לזותו כי יבא אכילי העם לדרש
 אלהים כי יהיה להם דבר בא אלו ושלפתי בין איש
 ובין רעהו והודלתי את חזקי האלהים ואת תורתו
 ויאמר חזתי משה אכילו כל טוב הדבר אשר
 אתה עשה לצב הנבל גם אתה גם העם הזה
 אשר למך כי כבד ממך הדבר לא תוכל לעשה
 לבדך עתה שלמע נקבלי איעצך יהי אלהים למך
 יהיה אתה כלעם טוב האלהים והצאת אתה את
 הדברים אכל האלהים והזהרתה אתה את החוקים
 ואת התורת והודלתי להם את הדרך ויבנו בזה
 ואת המעשה אשר יעשו ואתה החזה מכל העם
 אנשי זויב יראי אלהים אנשי אמת שלמי בצע
 ושלמות לכהם ערי אכפים ערי מאות ערי חמשים
 וערי עשרת ועשור את העם בכל עת והיה ככל
 הדבר הנדל ויבאו אליך וכל הדבר הקטן ועשור
 הם והקם מלכך ועלוי אדך אם את הדבר הזה
 תעשה וצור אלהים ויכח לעמד וגם כל העם הזה
 על מקמו וכל בעלום ישלע משה כחוב חזתו
 ויעלע כל אשר אמר ויבזר משה אנשי חיל מכל
 ישראל ויהן אתם ראשים על העם ערי אכפים
 ערי מאות ערי חמשים וערי עשרת ועשור את
 העם בכל עת את הדבר הקטן ויבאו אכל משה
 וכל הדבר הקטן ועשורו הם ושלכו משה את חזתו
 ויכר לו אכל ארצו
 בזרעו השלמי כללאת בני ישראל מארץ מצרים
 ביום הזה באו מדבר סיני ויסעו מרפידים ויבאו
 מדבר סיני ויחזו במדבר ויהן שם ישראל לזו
 הדר ומשה לכהן אכל האלהים ויקרא אכילי יהוד
 מן הדר לאמר כה תאמר לבית יעקב וזעיר לבני
 ישראל אתם ראיתם אשר עליתי למצרים ואשא
 אתכם על כנפי נשרים ואבא ארבעם אכילי ועתה
 אם שבו על העמנו בקלי ושמרתם את בריתי
 והייתם לי סוכה מכל העמים כי כל הארץ
 ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וזוי קדוש אכלה
 הדברים אשר הדבר אכל בני ישראל ויבא משה

ויקח יתרו 12
 חתן משה עלה חכמים לאלהים ויבא אהרן וכל זקני
 ישראל לאכל לחם עם חתן משה לפני האלהים: ויהי 13
 ממחרת וישב משה לשפוט את העם ויעמד העם על-
 משה מן הבקר עד הערב: וירא חתן משה את כל- 14
 אשר הוא עשה לעם ויאמר מזה הדבר היה אשר
 אתה עשה לעם מדוע אתה יושב לבדך וכל העם נצב
 עליך מן הבקר עד ערב: ויאמר משה לחתנו כריבא 15
 אכלי העם לדרש אלהים: כרייה להם דבר בא אלי 16
 ושפטי בין איש ובין רעהו והודעתי את חקי האלהים
 ואת תורתיו: ויאמר חתן משה אליו לא טוב הדבר 17
 אשר אתה עשה: נבל תבל גם אתה גם העם הזה 18
 אשר עמד קרבך מן הדבר לא תוכל עשהו לבדך:
 עתה שמע בקלי איעצך והי אלהים עמד תהי אתה 19
 לעם מול האלהים ותבאת אתה את הדברים אל-
 האלהים: והזהרתה אתם את החוקים ואת התורת 20
 והודעת להם את הדבר ויבנו בה ואת המעשה אשר
 יעשו: ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל וירא אלהים 21
 אנשי אמת שנאי בצע ושמת עליהם שרי אלים שרי
 מאות שרי חמשים ושרי עשרת: ושפטו את העם 22
 בכל עת והיה כל הדבר הגדל ויבאו אליך וכל הדבר
 הקטן ושפטיהם והקל מעליך ונשאו אתך: אם את 23
 הדבר הזה תעשה וצוק אלהים ויכלת עמך וגם כל-
 העם יהיה על מקמו ויבא בשלום: וישמע משה 24
 לקול חתנו ויעש כל אשר אמר: ויבחר משה אנשי- 25
 חיל מכל ישראל ויהן אתם ראשים על העם שרי
 אלים שרי מאות שרי חמשים ושרי עשרת: ושפטו 26
 את העם בכל עת את הדבר הקטן ושפטיהם ויבאו אל-
 משה וכל הדבר הקטן ושפטו הם: וישלח משה 27
 את חתנו ויבא לו אל ארצו: פ רביעי
 בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים ביום 28
 הזה בא מדבר סיני: ויסעו מרפידים ויבאו מדבר 29
 סיני ויחזו במדבר ויחזקו ישראל נגד הדר: ומשה 30
 עלה אל האלהים ויקרא אליו וזה מן הדבר לאמר פה
 תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל: אתם ראיתם 31
 אשר עליתי למצרים ואשא אתכם על כנפי נשרים
 ואבא ארבעם אלי: ועתה אם שמעו תשמעו בקלי 32
 ושמרתם את בריתי והייתם לי סוכה מכל העמים כרי-
 לי כל הארץ: ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וזוי 33
 מן האלהים ויבא משה ויבא אל בני ישראל ויבא אל-

ויקרא בוקני העם וישם לפניהם את כל הדברים
האלה אשר צוהו יהוה ועלו כל העם ויאמרו
כל אשר דבר יהוה נעשה ונשמע ואלה
העם אל יהוה ויאמר יהוה אל משה הנה אנכי בא
אלוך בעב הענן בעבור יעלמע העם בדברי עמך
ובך בני יאמינו כעונם ויהי משה את דברי העם אל
יהוה ויאמר יהוה אל משה כך אל העם וקדשתם
היום ומחר וכבסו שמכיתם והיו נבנים כיום
השלישי כי ביום השלישי ירד יהוה בענן כב
העם על הר סיני והגבלת את העם סביב לאמר
העיסו לכם עלות בהר תלוע בקצוה כל הנה
בהר מות ימות לא תלע בו ד כי סקול סקול
ידה יירה אם בהמה אם איש לא יחיה: במשך
היכל המה ילעו בהר וירד משה מן ההר
אל העם ויקדש את העם וכבסו שמכיתם ויאמר
אל העם הו נבנים כעלשית ימים אל העלו אל
אשה ויהי ביום השלישי בהית הבקר ויהי קבלת
וטרקים וענן כבד על ההר וקל שפר חזק מאד
ויורד כל העם אשר במחלה וישא משה את העם
לקראת האלהים מן המחלה ויתנים בתחלת
ההר והר סיני עשן כול ספלי אשר ירד עביו
יהוה באש ועל עשן כולסן הכבשן ויורד כל
ההר מאד ויהי קול העפר הכך וחזק מאד בערה
ידבר והאלהים ילעו בקול וירד יהוה על הר סיני
אבראש ההר ויקרא יהוה בשמה אבראש ההר
ועל משה ויאמר יהוה אל משה רד העל בעמך
יהרסו אל יהוה כראות ונפול ממנו רב וגם הברגים
הנשפים אל יהוה יתקדשו פן יפרץ בם יהוה
ויאמר משה אל יהוה לט יכב העם לעלות אל
הר סיני כי אתה העליתנו בנו לאמר הגבל אר
הר וקדעו ויאמר אלו יהוה כך רד ועלית
אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל יהרסו לעלות
אל יהוה פן יפרץ בם וירד משה אל העם ויאמר
אלהם ודבר אלהים את כל

הדברים האלה לאמר
יהוה אלהיך אשר הואתיך מארץ מצרים מבית
עבדים לא יהיה כן אלהים אחרים על פני כל
העשה כך פסל וכב תמונה אשר בשמים ממעל
ואשר בארץ מתחת ואשר במים מתחת לארץ לא
תשתווה להם וכל העבדים כי אנכי יהוה אלהיך
אל קנא פקד עין אברת על בנים על עבדשים
ועל רבעים כענאי ועשיר וחסד כאלפים לארבי

ויבא
משה ויקרא לוקני העם וישם לפניהם את כל הדברים
ואלה אשר צוה יהוה: וענו כל העם ויאמרו
כל אשר דבר יהוה נעשה ונשמע ואלה העם
אל יהוה: ויאמר יהוה אל משה הנה אנכי בא
בעב הענן בעבור ישמע העם בדברי עמך וגם
בך בני יאמינו לעולם ויעד משה את דברי העם אל יהוה:
ויאמר יהוה אל משה לך אל העם וקדשתם היום
ומחר וכבסו שמכיתם: והיו נבנים ליום השלישי
ביום השלישי ירד יהוה לעני כל העם על הר סיני:
והגבלת את העם סביב. לאמר השקמו לכם עלות
בהר ונגע בקצוהו כל הנה פה מות יומת: לא תגע
בו ד ברסקול: יסקל ארצה יירה אם בהמה אם
איש לא יהוה במשך היכל המה ועלו בהר: וירד
משה מקה ההר אל העם ויקדש את העם וכבסו
שמכיתם: ויאמר אל העם הו נבנים לשלשת ימים
אל תגעו אל אשה: והיו ביום השלישי בהית הבקר
ויהי קלת וברקים וענן כבד על ההר וקל שפר חזק
מאד ויתרד כל העם אשר במחלה: וישא משה
את העם לקראת האלהים מקה המחלה ויתנצבו בתחתית
ההר: ובר סיני עשן כול ספלי אשר ירד עליו יהוה
באש ועל עשן כולסן הכבשן ויתרד כל ההר מאד:
ויהי קול השפר הולך וחזק מאד משה ידבר והאלהים
יענו בקול: וירד יהוה על הר סיני אל ראש ההר
ויקרא יהוה למשה אל ראש ההר ועל משה: ויאמר
יהוה אל משה רד הער בעם פתיהרסו אל יהוה לך
אות וגם ממנו רב: וגם הכהנים הנשפים אל יהוה יתקדשו
פן יפרץ בהם יהוה: ויאמר משה אל יהוה לא יוכל
העם לעלות אל הר סיני קראתה הערונה בנו לאמר
היכל את ההר וקדשנו: ויאמר אלו יהוה לך רד
ועלית אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל יהרסו
לעלות אל יהוה פן יפרץ בם: וירד משה אל העם
ויאמר אליהם: הו נבנים כעלשית ימים אל העלו אל
ההר וקדשנו ויאמר אלו יהוה לך רד ועלית
אתה ואהרן עמך והכהנים והעם אל יהרסו לעלות
אל יהוה פן יפרץ בם וירד משה אל העם ויאמר
אלהם ודבר אלהים את כל

הסר לאלפים לאנכי

ולשפיר מזהו וקשפרי מןותי: ס לאז
 תשא את עיניך ויהי אלהיך לשוא כי לא ינקה ידוה
 את אשר ישא את שמו לשוא: ס
 זכור את יום השבת לקדשו: ששית ימים תעבד ועשית
 פלמלאכה: ויום השביעי שבת ליהוה אלהיך לא
 תעשה כל מלאכה אהיה ויבנה ובתך עבדך ואמתיך
 ובהמתך וגרה אשר בשעריך: כי ששת ימים עשה
 יהוה את השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר
 כם ונח ביום השביעי על כן בך יהוה את יום השבת
 ויקדשהו: ס כבד את אבך ואת אמך למען
 יארכו ויבך על האמה אשר יהוה אלהיך נתן
 לך: ס לא תרצח: ס לא תנאף: ס לא
 תגנב: ס לא תענה ברעך עד שקר: ס לא
 תחמד בית רעך ס לא תחמד אשת רעך
 ועבדו ואמתו ושורו וחסו וכל אשר ברעך: ס שבעי
 וכל העם ראים את הקולות ואת הלפידים ואת קול
 השפד ואת הנהר עשורא העם נגעו ויעמדו מרחק:
 ויאמרו אל משה דבר אתה עמנו ונשמע ואל תדבר
 עמנו אלהים פן נמות: ויאמר משה אל העם אל תיראו
 כי לבטור נכות אתכם פא האלהים ובעבור תהיה
 יראתו על פניכם כללתי תחטאי: ויעמד העם מרחק
 ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלהים: ס ויאמר
 יהוה אל משה כה תאמר אל בני ישראל אתם ראיתם
 כי מד השמים דברתי עמכם: לא תעשו אתי אלהי
 כסף ואלהי זהב לא תעשו לכם: מובח ארמה תעשה לי
 וכתת עליי את עלתיך ואת שלמך ארדאנה ואת
 פקדך בכל המקום אשר אוקיר את שמי אבוא אליך
 וברכתך: ואם מובח אבנים תעשה לי לא תבנה אהנה
 גורת קיר בך הגפה עליה ותחללה: ולא תעלה במעלה
 עלי מובח אשר לא תגלה ערותך עליי: ס
 ואלה המשפטים אשר תשים לפנים: כי תקנה עבד
 ועבד יש שנים יעבד וישבעת נצא לחפשי הנם: אם
 בנפו יבא בנפו וצא אם בעל אשה הוא וצאה אשתו עמו:
 אם אדניו יחדלו אשה וילדה לו בנים או בנות האשה
 וילדה תהיה לאדניה והוא צא בנפו: ואם אמר ואמר
 העבד אהבתי ארדני את אשתי ואת בני לא אצא
 חפשי:

ולשפיר מזהו וקשפרי מןותי: ס לאז
 יהוה אלהיך לשוא כי לא ינקה ידוה את אשר ישא
 את שמו לשוא
 זכור את יום השבת לקדשו ששית ימים תעבד
 ועשית כל מלאכה ויום השביעי שבת ליהוה
 אלהיך לא תעשה כל מלאכה אהיה ויבנה ובתך
 עבדך ואמתיך ובהמתך וגרה אשר בשעריך
 כי ששית ימים עשה יהוה את השמים ואת
 הארץ את הים ואת כל אשר כם ונח ביום
 השביעי על כן בך יהוה את יום השבת
 ויקדשהו כבד את אבך ואת אמך
 למען יארכו ויבך על האמה אשר יהוה אלהיך
 נתן לך כלא תרצח כלא תנאף
 כלא תגנב כלא תענה ברעך עד שקר
 כלא תחמד בית רעך כלא תחמד אשת רעך
 ועבדו ואמתו ושורו וחסו וכל אשר ברעך
 אשר ברעך
 וכל העם ראים את הקולות ואת הלפידים ואת קול
 השפד ואת הנהר עשורא העם נגעו ויעמדו
 מרחק ויאמרו אל משה דבר אתה עמנו ונשמע
 ואל תדבר עמנו אלהים פן נמות ויאמר משה
 אל העם אל תיראו כי לבטור נכות אתכם
 ובעבור תהיה יראתו על פניכם כללתי
 תחטאי ויעמד העם מרחק ומשה נגש אל
 הערפל ויאמר יהוה אל משה כה תאמר
 אל בני ישראל אתם ראיתם כי מד השמים
 דברתי עמכם לא תעשו אתי אלהי כסף
 ואלהי זהב לא תעשו לכם מובח ארמה
 תעשה לי וכתת עליי את עלתיך ואת
 שלמך ארדאנה ואת פקדך בכל המקום
 אשר אוקיר את שמי אבוא אליך וברכתך
 ואם מובח אבנים תעשה לי לא תבנה
 אהנה גורת קיר בך הגפה עליה ותחללה
 ולא תעלה במעלה עלי מובח אשר לא
 תגלה ערותך עליי ואלה המשפטים
 אשר תשים לפנים כי תקנה עבד ועבד
 יש שנים יעבד וישבעת נצא לחפשי הנם
 אם בנפו יבא בנפו וצא אם בעל אשה הוא
 וצאה אשתו עמו אם אדניו יחדלו אשה
 וילדה לו בנים או בנות האשה וילדה
 תהיה לאדניה והוא צא בנפו ואם אמר
 ואמר העבד אהבתי ארדני את אשתי
 ואת בני לא אצא חפשי

והגישו אדניו אל האלהים והגישו אל ה' לית או
 אך המזוזה ורצע אדניו את אוננו כפרצע ועברו
 כלכם ובי יסבר איש אח בתו
 לאמה לא הלא כנאמת העלבים אם רלעו בלינו
 אדניה אשר לא יערה והפרדה כלם לכרי לא ימשל
 למסרה בבגדו בה ואם לבנו יערה כמשלל הבנות
 ולעיה בה אם אזרת יקח כל שארה כסותה ולעיה
 כל ירע ואם שלל אבה לא יעשה בה ויזלא חנם
אין כסף מכה איש ומדת מודת
 יומת ואשר לא יערה והאמהים אנה לידו ושמותי
 כל מקום אשר יעס עמוה ובי
 יד איש על רעהו כהרעו עליו מולם מוזניו תקח
כמות ומכה אביו ואמו מות
ימות וגב איש ומכרו ולמלא בידו
מות ימות ומקלל אביו ואמו מות
ימות וכי ירעו אנשים והכה איש
 את רעהו באבן או בארץ וכל ימות ונפל למשכב
 אם יקום והתהדר בוזף על משללעו תקה המכה
 רק שבתו יתן ורפא ירפא וכי
 וכה איש את לבדו או את אמתו שללל ומת תות
 ידו נקם ינקם אך אם יום או יומים יעמד כל יקם
 כי כספו הוא וכי יעז אנשים
 ולגפו אשה הרה ויזאו יכרית וכל יהיה אסון
 עלוטי יעזש כאשר יעשה לביו ליל האשה ותתן
 בפכלים ואם אסון יהיה ותתה נפש תות נפש עין
 תות עין עין תות עין יד תות יד רכ תות רגל
 כויה תות כויה פלעל תות פלעל וחבורה תות
 וחבורה וכי יכה איש את עין
 לבדו או את עין אמתו ושלוהה לו נפטי ישלחו
 תות עינו ואם עין לבדו או עין אמתו יפיל לו נפטי
 ישלחו תות עינו
 וכי יחו עור את איש או את אשה ומת סקול
 יסקל השור וכל יאכל את בערו ובלעל השור נקי
 ואם עור גלול הוא מתמכ שללעם והועד בלעכו
 ולא ישמרנו והמית איש או אשה השור יסקל
 וגם בלכו ימות אם כפר יעשה לביו ותתן פדיון נפטי
 ככל אשר יעשה לביו או בן יתן או בדת יתן
 כמשלל הזה יעשה לו אם לבד יתן השור או
 אמה כסף שללעם שללעם יתן לאדניו והשור
 יסקל וכי יפתח איש בור או
 כי יכרה איש בר וכל יכסנו ונפל שמה עור
 או חמור בלעל הבור ישלם כסף בלעכו

והגישו אדניו אל האלהים והגישו אל ה' לית או
 אך המזוזה ורצע אדניו את אוננו כפרצע ועברו
 לעלם: ס וקרמכר איש את דבתו לאמה לא
 תחצא כצאת העבדים: אם רעה בעיני אדניה אשר לא
 יערה והפרדה לעם נכרי לא ימשל למכרה כבגד-כה:
 ואם לבנו יערה כמשלל הבנות יעשה לה: אם אחרת
 יקחלו שארה כסותה וענתה לא ירע: ואם שלל
 אלה לא יעשה לה וצאה הנם אין כסף: ס מכה
 איש ומת מות יומת: ואשר לא יערה והאמהים אנה
 לידו ושמותי לה יקום אשר יעס עמה: ס וקר
 יד איש על רעהו להרעו בערמה מעם מוכחו תקח
 למות: ס ומכה אביו ואמו מות יומת: ס וגב
 איש ומכרו ונמצא כדו מות יומת: ס ומקלל
 אביו ואמו מות יומת: ס וקררבו אנשים והכה
 איש את רעהו באבן או בארץ לא ימות ונפל למשכב:
 אם יקום והתהדר בוזף על משללעו ונקה המכה רק
 יקבלו יתן ורפא ירפא: ס שני וקררבה איש
 ארעבדו או את אמתו בשלל ומת תתח ידו נקם
 ינקם: אך אם יום או יומים יעמד לא יקם כי כספו
 הוא: ס וקררצו אנשים ונפמו אשה תרה ויצאו
 ילדיה ולא יהיה אסון עניש יענש כפאר יעשה עליו בעל
 האשה ונתן בפללים: ואם אסון יהיה ונתתה נפש תחת
 גפשו: עין תחת עין שן תחת שן יד תחת יד רגל תחת
 רגל: כויה תחת כויה פצע תחת פצע חבורה תחת
 חבורה: ס וקררבה איש את עין עקבו או את
 עין אמתו ושחתה לחפשי ישלחו תחת עינו: ואם שן
 עקבו או שן אמתו יפיל לחפשי ישלחו תחת שנו פ
 וקררבו שור את איש או את אשה ומת סקול יסקל
 השור ולא יאכל את דבשו ובעל השור נקי: ואם שור
 גנח הוא מתמכ שללעם והועד בבעלו ולא ישמרנו
 והמית איש או אשה השור יסקל וגם בעלו יומת: אם-
 כפר יעשה עליו ונתן פדיון נפשו בכל אשר יעשה עליו:
 ארבו יתן ארבת יתן כמשפט הזה יעשה לו: אם עקב
 יעח השור או אמה כספו שללעם יתן לאדניו
 והשור יסקל: ס וקררבה איש בור או כר
 יכרה איש בר ולא יכסנו ונפל שמה שור או חמור: בעל
 הבור ישלם כסף ישכ לבעלו

והמת יהיה לו

וכי ינפ שור איש את שור רעהו ומת את השור ההו וזלזו את כספו ולא את המת יזלזו או לזדע כי שור נזוז הוא מתמוכ שלטם וכלא ישמרונו בעליו שלכם ישלם שור תזוזת העשור והמת יהיה לו כי יזנב איש שור או שיה וזבזו או מכר חמשה בקר ישלם תזוזת השור וארבע זאן תזוזת השיה אם במוזתרה ימצא הנזב חכה ומת אין כרדמים אם חרזה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אם אין לו ולמכר בנזבו אם המלא המוצא בודו הנזבה כושור עד וחמור עד שיה חיים שנים ישלם

יבער איש שיה או כרם ועלזו את בעליריה ובער בעירה אחר מיטב עדיהו ומיטב כרמו ישלם כי הלא אש ומצאה קלים ולאכל גדיש או הקמור או הערה שלם ישלם המבער את הבערה כי יהן איש אל רעהו כסף או כלים לשמור וזנב מביית האישי אם ימצא הנזב ישלם שנים אם לא ימצא הנזב ונקרב בעל הבית אל האכזהים אם לא שלזו ידו במלאכת רעהו על כל דבר פועל על שור על חמור על שיה על שלמה על ככל אברב אשר יאמר כי הוא זה עד האכזהים יבא דבר שניהם אשר ירשיעו אנרשים שלם שנים לו רעהו

יהן איש אל רעהו וחמור את שור או שיה וככל נהמה לשמור ומת או לשור או לשיה אין ראה שבעיה יהיה תזוזת בין עניהם אם לא שלזו ידו במלאכת רעהו ונקלו בעליו וכלא ישלם ואם יזנב מלפון ישלם בעליו אם טרף יטרף יבאהו עד הטרפה כל ישלם

וכי ישאל איש מלם רעהו ולשור או מת בעליו אין עמו שלם ישלם אם בעליו עמו כלא ישלם אם שכיר

הוא בא בשכרו

וכי יפתה איש בתולה אשר לא ארשה ושלם עמה מהר ימדה לה לו לאשה אם מאן ומאן אביה כותה לו כסף שלקב כמות התולת

מכשפה לא תזוז

כל שכב עם בהמה מות זמת זבזו לאכזהים יזרם בלתי בליטה לבזו וזר כלא תזוז וכלא תזוזו כי זרים הייחם בארץ מזרים ככל אכלמה ויתום כלא תלזזו אם לנה הענה אתו כי אם זעק יצעק אכי שלמעל אשמועל זעקתו וזרה אפי וזרתי אתכם בזרם יהיו לשלכם אכלמור

והמת יהיה לו: ס זכר 85

ינף שור איש את שור רעהו ומת ומכרו את השור החי וחצו את כספו ונגם את המת יחצו: אן נודע כי שור נזנב 86 הוא מתמוכ לשלם וכלא ישמרונו בעליו שלם שור תחת השור ותחת יהיה לו: ס כי ינזב איש שור 87 ארשה ומכרו או מכרו חמשה בקר ישלם תחת השור וארבע זאן תחת השיה: אם סדמוח תרת ימצא הנזב כב והמת ומת אין לודמים: אם סרחה השמש עליו דמים לו 88 שלם ישלם אם אין לו ונקמר בנזבו: אם סדמוח 89 המצא בודו הנזבה משור עד חמור עד שיה חיים שנים ישלם: ס שיש כי יבער איש שיה ארבים 90 ושלה את בעיריה ובער בשיה אחר מיטב שדה ומיטב בקמו ישלם: ס כרתעה אש ומצאה קצים ונאכל 91 גדיש או הקמה או השדה שלם ישלם המבער את הבערה: ס כריתון איש אל רעהו כסף ארבלים 92 לשמור ונזב מבית האישי אם סדמוח הנזב שלם שנים: אם סלא ימצא הנזב ונקרב בעל הבית אל האלודים אם ס לא שלח ידו במלאכת רעהו: על כל דבר פועל על שור על חמור על שיה על שלמה על כל אברה אשר יאמר כרעהו זה עד האלודים יבא דבר שניהם אשר ירשיעו אלודים שלם שנים לרעהו: ס כריתון 93 איש אל רעהו חמור או שור או שיה וכל דבהה לשמור

ימת אינשכר ארנשכה אין ראה: שבעת יהיה תזוזתו 94 בין שניהם אם לא שלח ידו במלאכת רעהו ולקח בעליו וכלא ישלם: ואם ינזב ונזב מעמו שלם לקעליו: אם ס 95 טרף יטרף יבאהו עד המרפה לא ישלם: ס

וקרשאל איש מעם רעהו ונשכר ארמת בעליו אדעמו 96 שלם ישלם: אם סבעליו עמו לא ישלם אם שכיר הוא אבא 97 בשכרו: ס זכריתיה איש בתולה אשר לא 98 ארשה ושכב עמה מהר ימדה לה לו לאשה: אם ס 99 מאן ומאן אביה לתיה לו כסף ישלם כמה

הבתולת: ס מכשפה לא תזוז: כל שכב עם 100 דהמה מות יומת: ס זכר אלודים יזרם בלתי 101 ליהודי לבדו: וזר לא תזוזנה ולא תלחצנו כרגרים 102 הייחם בארץ מצרים: כל אלקנה וקום לא תענון: 103 אם ענה רענה אתו כי אם צעק יצעק אפי שמע 104 אשמע צעקתו: וזרה אפי וזרתי אתכם בחרב יהיו 105

גשכם אלקמות

ובניכם יתמים: פ

אם כסף חלוקה את עמי ארדהעני עמך לאתהיה 24
 לו בגשה לאתשמיון עליו נשד: אסדכל תהכל 25
 שלמת רעה עדכא השמש השכנו לו: כי הוא כסותה 26
 לכה הוא שמלתו לעדו במה ישלב והיה קרעעק
 אזלי ושמעתי קרעונו אני: פ רביעי אלהים 27
 לא תקלל ונשיא בעקה לא תאר: מלאכה וקעה 28
 לא תאחר בכור בנה תתוקי: קרעעשה לשד 29
 לצאנה שבעת ימים יהיה עםאמו ביום השמיני תתגר
 לי: ואנשקדש תדיון לי ובשר בשנה מרפה לא 30
 תאכלו לפלב תשלכון אתו: פ לא תשא עמך 31
 שוא אלתשת דך עסרשע ליהת עד חמס: לא 2
 תדעה אחרתפים לרעת ולא תענה עליריב לגמת
 אחר רבים להסת: ודל לא תהדר ברבו: פ כי 3
 תפגע שור איבך או חמור תערה השב תשיכנו
 לו: פ קרתהה חמור שנאך רובץ תת 5
 משאו ותדלת מעוב לו עוב תעוב עמו: פ חמי 6
 תפה משפט אבנה ברבו: מדברשקר תרחק ונקי 7
 ועדיק אל תהרג כי לאאצדיק רשע: ושד לא תקח 8
 כי השחד וענר פקחים ויסלף דברי צדיקים: וגר לא 9
 ותלחץ ואתם ידעתם אתגנש הגר בגרים הייתם
 בארץ מערים: ועש שנים תועת אתארעה ואספה 10
 אתהבואתה: והשביעת השממנה ונטשתה ויגלו 11
 אבני עקה ויתרם תאכל תחת השדה קרעעשה
 לכרמך ליהוד: ששת ימים תעשה מעשה ובינכם 12
 השביעי השבת למען ינח שוקה ותמדה וינפש כך
 אמתה והגר: ובכל אשר אמרתי אליכם השמרו ושם 13
 אלהים אתרים לא תוקירו לא ישמע עלפקד: שלש 14
 רגלים תהג לי בשנה: אתחג המצות השמר שבעת 15
 ימים תאכל מצות כאשר צויתך למועד חדש האביב
 כרבו יצאת ממערים ולא תראו פני ריכם: ותג הקציר 16
 בכורי מעשה אשר תוע בשדה ותג האסף כצאת
 השנה באספה את מעשה מן השנה: שלש פעמים 17
 בשנה יראה כלזכורה אלפני האדן ויהיה: לא תוכח 18
 על חמך וסוכתו ולא ילחן חלבי ערפקר: ראשית 19
 בכורי ארמחה תביא בית יהיה אלתה לאתבישל
 גדי בקלב אמו: פ שסי
 תהי אנבי שלח מלאך לפנה לשמרה בבהד ולתביאך 20
 אלדפקום אשר הבגתי: השמר מקניו

ובלכם יהמים

אם כסף חלוקה את עמי את העני עמך לא תהיה
 לו כנשה לא תשימוץ עליו נשך אם חבב הובכ
 שלבת רעך עיד בא השמנה השיבו בו כי יהוא
 כסוהכבדה הוא שימלתו בערו במדי יעלב
 והיה כי יעלך אביו ושמועתי כי זלזל
 אני אלהים לא תקכל ונשיא
 בעמך לא תאר מלאתך ודמלך לא תאחר בטר
 בוך תהן לי כן תעשה בשרך כלצאך שבעות
 ימים יהיה עם אמו ביום השמיני תתנו לו ואנשי
 קדש יהיון כי ובשר בשדה מרפה לא תאכלו
 ככלב תשככו אתו לא תשא
 עמל שוא אל תשה ידך עם רעל להיות על חמס
 לא תהיה אחרי רבים כרעה ולא תענה על רב
 כנשת אחרי רבים להסת ודל לא תהדר
 ברבו כי תפגע שור איבך או
 חמור תערה השב תשיכנו לו
 תראד חמור שלמד רכץ תחת משאו וחללת מעוב
 בו עוב תעוב עמו: פ חמי 6
 משפט אבני ברבו מדבר שקר תרחק ונקי וצדיק
 אכ תהרג כי לא אצדיק רעל ושוד לא תקח כי
 השוד יעור פקחים ויסלף דברי צדיקים וגר לא
 תכחץ ואתם ידעתם את נפש הגר כי גרים הייתם
 בארץ מצרים ועל עינים תרע את ארצך ואספת
 את תבואתה והעביעת השמלתה ונטשתה ואכנ
 אבני עמך ויתרם תאכל וזית השדה כן תעשה
 לכרמך כזיתך עשית ימים תעשה מעלשך וביום
 השביעי תשבת כמען יזוז שורך וחמורך וינפש
 כך אמחק והגר ובכל אשר אמרתי אליכם השמרו
 ועם אלהים אחרים לא תזכירו לא ישמע על
 פיך שלש רגלים תזוז כי בשנה את חג המצות
 תשמר שבעת ימים תאכל מצות כאשר צויתך
 כמועד וזדעי האביב כי בו יצאת ממצרים וכא
 יראו פני ריכם וזוז הקציר בכורי מעלשך אשר
 תרע בשדה וזוז האסף בצאת השנה באספה את
 מעלשך מן השדה שלש פעמים בשנה יראה כל
 זכורך אכ פני האדן יהיה לא תזכור על חמך דם
 זבוי ולא יכין חלב זוגי עיד בקר ראשית
 בכורי ארמוך תביא בית יהיה אכד יך
 לא תשכל זדי בזלכ אמו
 הנה אנכי שוכח מלאך כלפניך כשומרך בדרךך
 וכלביאך אל המקום אשר הבגתי השמר מפניו

והתורה והקצוה אשר כתבתי לתורתם: ויקם משה וידושה משרתו ועל משה אלהי ה' האלהים: ואלה הקנים אמר שכר לנו כזה עד אשר נשוב אליכם: והנה אהרן וחור עמכם מדבעל דברים: וגש אלהים: ויעל משה אלהי ה' ויקם העגן אתהדר: וישכן כבוד ה' והנה עלה סני ויכפרו העגן ששתי ימים ויקרא אל משה ביום השביעי מתוך העגן: וקראה כבוד ה' והנה פאש אכלת בראש הרר לעיני בני ישראל: ויקרא משה בתוך העגן ועל אלהי ה' ויהי משה פאר ארבעים יום וארבעים לילה: פ

ח וידבר ה' אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל

ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו כלבו תקחו את תרומותי וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף וזוזה ויתכרת וארמון ותוכלת שלי ועשי תלדים ולרת איכם מאדמים ולרת תזעשים ולעזי עינים שמן כמאר בשמים לשמן המשחה וכקטרת הסמים אנני שהם ואנני מלאים לאפר וכושין ועליו כל מקדש ושלתי בהוכם ככל אשר אנני מראה אותך את תבנית כל בני ישראל ויעשו ארון לעני עינים אמתיים וזלתי ארכו ואמה וזלתי ואמה וזלתי אתו זהב טהור מלית ומוחין הצפנו ועשית עלינו זר זהב סביב וזלתי כל ארבע טבעות זהב ונתתה לך ארבע פלמתי ושיח טבעות לך כלכלו האחות ושיח טבעות לך כלכלו השנייה ועשית כפי עינים ולפית אתם זהב והכאת את הבדים בטבעות לך כלכלת הארון כשאת את הארון בהם בטבעות הארון יהיו הבדים לא יסרו ממנו ולתת את הארון את העדות אשר אתן אכיך ועשית כפרת זהב טהור אמתיים וזלתי ארכה ואמה וזלתי רוחבה ועשית עינים כרבים זהב מקשה תלטה אתם משני קצות הכפרת ועלול כרוב אודם מקלה מזה וכרוב אודם מקלה מזה מן הכפרת תלשו את הכרבים לך עיני קצותיו והיו הכרבים פרשי כופים כמעלכד סככים ככפותיהם לך הכפרת ופניהם איש אל אחיו וזלתי פני הכרבים יהיו פני הכרבים ולתת את הכפרת לך הארון מכובעלה ואל הארון תתן את העדות אשר אתן אכיך ולעודתי כך שים וזלתי אתך מעל הכפרת מלפני עיני הכרבים אשר לך ארון העדות את כל אשר אציה אותך את בני ישראל

ועשית שלחן עצי שטים אמתיים ארכו ואמה רחבו ואמה ותצי קמתו: וצפית אתו זהב טהור

והתורה והקצוה אשר כתבתי לתורתם ויקם משה וידושה משרתו ועל משה אלהי ה' האלהים ואלה הקנים אמר שכר לנו כזה עד אשר נשוב אליכם והנה אהרן וחור עמכם מדבעל דברים וגש אלהים ויעל משה אלהי ה' ויקם העגן אתהדר וישכן כבוד ה' והנה עלה סני ויכפרו העגן ששתי ימים ויקרא אל משה ביום השביעי מתוך העגן וקראה כבוד ה' והנה פאש אכלת בראש הרר לעיני בני ישראל ויקרא משה בתוך העגן ועל אלהי ה' ויהי משה פאר ארבעים יום וארבעים לילה

פ וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל בני ישראל

ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו כלבו תקחו את תרומותי וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף וזוזה ויתכרת וארמון ותוכלת שלי ועשי תלדים ולרת איכם מאדמים ולרת תזעשים ולעזי עינים שמן כמאר בשמים לשמן המשחה וכקטרת הסמים אנני שהם ואנני מלאים לאפר וכושין ועליו כל מקדש ושלתי בהוכם ככל אשר אנני מראה אותך את תבנית כל בני ישראל ויעשו ארון לעני עינים אמתיים וזלתי ארכו ואמה וזלתי ואמה וזלתי אתו זהב טהור מלית ומוחין הצפנו ועשית עלינו זר זהב סביב וזלתי כל ארבע טבעות זהב ונתתה לך ארבע פלמתי ושיח טבעות לך כלכלו האחות ושיח טבעות לך כלכלו השנייה ועשית כפי עינים ולפית אתם זהב והכאת את הבדים בטבעות לך כלכלת הארון כשאת את הארון בהם בטבעות הארון יהיו הבדים לא יסרו ממנו ולתת את הארון את העדות אשר אתן אכיך ועשית כפרת זהב טהור אמתיים וזלתי ארכה ואמה וזלתי רוחבה ועשית עינים כרבים זהב מקשה תלטה אתם משני קצות הכפרת ועלול כרוב אודם מקלה מזה וכרוב אודם מקלה מזה מן הכפרת תלשו את הכרבים לך עיני קצותיו והיו הכרבים פרשי כופים כמעלכד סככים ככפותיהם לך הכפרת ופניהם איש אל אחיו וזלתי פני הכרבים יהיו פני הכרבים ולתת את הכפרת לך הארון מכובעלה ואל הארון תתן את העדות אשר אתן אכיך ולעודתי כך שים וזלתי אתך מעל הכפרת מלפני עיני הכרבים אשר לך ארון העדות את כל אשר אציה אותך את בני ישראל

ועשית שלחן עצי שטים אמתיים ארכו ואמה רחבו ואמה ותצי קמתו: וצפית אתו זהב טהור

ועליתו לו זהב סביב ועליתו לו מסגרת טפוח
 סביב ועליתו זהב למסגרתו סביב ועליתו כן
 ארבע טבלות זהב ונתת את הטבלות על ארבע
 הפאות אשר בארבע רגליו כלומת המסגרת תהיה
 הטבלות ככתים כבדים כעלאת את השכחון ועלית
 את הדבים לציט עינים וצפית אתם זהב ולעלם את
 השכחון ועלית עלרתיו וכפתיו וקטותיו ומלקתיו אשר
 יסך בהן זהב טהור תעשה אתם ונתת על השכחון טוח
 פנים כפני המיד

ועלית מנרת זהב טהור מקשה תעשה המנורה
 ירכה וקנה לביעיה כפתריה ופרויה מנורה ירו
 ועלית קנים יצאים מנורה עיכשה קני מנורה מצדה
 האחד ועלעיה קני מנורה האחר רשני שלשורה
 גבליים משקדים בקנה האחד כפתר ופרו ועלעיה
 גבליים משקדים בקנה האחד כפתר ופרו וכן
 כעשית הקנים היצאים מן המנורה ובמנורה ארבעה
 גבליים משקדים כפתריה ופרויה וכפתר תזות עיני
 הקנים ממנה וכפתר תזות עיני הקנים ממנה וכפתר
 תזות עיני הקנים ממנה כעשית הקנים היצאים מן
 המנורה כפתריהם וקנתם ממנה יהיו כלה מקשה
 אחת זהב טהור ועלית את נרתיה שלעלה העלכה
 את נרתיה והאיר על עבר פניה ומלקויה ומוחתיה
 זהב טהור כבר זהב טהור תעשה אתה את ככל
 הכלים האלה וראה ועלעיה בתלתיים אשר אתה
 מראה בהר ואת המשכן תעשה

עשיר יריעות עשיר משור וחכבת וארמון ותכלית
 עיני כרבים בעלעיה חושב תעשה אתם ארך הייעו
 האחות שמונה ועשרים באמה ורוחב ארבע באמה
 היריעה האחות מדה אחת ככל היריעה וזמט
 היריעות תהיון חזרת אשה אכל אחתה וחמש יריעות
 חזרת אשה אכל אחתה ועליות כללאת תכלת על
 עפת היריעה האחות מקצה בחזרת וכן תעשה
 בעפת היריעה הקיצונה במחזרת העלית וחמשים
 כללאת תעשה ביריעה האחות וחמשים כללאת
 תעשה בקצה היריעה אשר במחזרת העלית
 מקבילת הכללאת אשה אכל אחתה ועליות וחמשים
 קרסי זהב חזרת את היריעות אשה אכל אחתה
 בקרסים והיה המשכן אורך ועליות יריעות עינים
 לאהל על המשכן עשתי עשרה יריעות תעשה
 אתם ארך היריעה האחות שלששים באמה ורוחב
 ארבע באמה היריעה האחות מדה אחת כעשיתי
 עשרה יריעות וחזרת את וחמש היריעות ככל

ועשית לו
 זהב סביב ועשית לו מסגרת טפוח סביב ועשית
 וזהב למסגרתו סביב ועשית לו ארבע טבועות זהב
 ונתת את הטבועות על ארבע הפאות אשר לארבע
 רגליו לעמית המסגרת תהיון הטבועות לכתים לכדים
 לשאת את השלחן ועשית את הדברים עצי שטים
 וצפית אתם זהב ונשאתם את השלחן ועשית קערותיו
 וכפתיו וקשותיו ומקיותיו אשר יסך בהן זהב טהור
 תעשה אתם ונתת על השלחן לחם פנים לפני
 המיד

ועשית מנרת זהב טהור מקשה תעשה המנורה ירכה
 וקנה גביעיה כפתריה ופרויה מנורה יהיו ועשיה
 קנים יצאים מצדה שלשה וקני מנורה מצדה האחד
 ושלשה קני מנורה מצדה השני שלשה גבעים
 משקדים בקנה האחד כפתר ופרו ועלעיה גבעים
 משקדים בקנה האחד כפתר ופרו גן לששת הקנים
 היצאים מן המנורה ובמנורה ארבעה גבעים משקדים
 כפתריה ופרויה וכפתר תזות עיני הקנים מנורה
 וכפתר תזות עיני הקנים מנורה וכפתר תזות עיני
 הקנים מנורה לששת הקנים היצאים מן המנורה

כפתריהם וקנתם מנורה יהיו גלה מקשה אהת זהב
 טהור ועשית את נרתיה שקעה ויעלה את נרתיה
 והאיר על עבר פניה ומלקתיה ומחתיה זהב טהור
 כבר זהב טהור תעשה אתה את כל הכלים האלה וראה
 ועשה בתבניתם אשר אותה מראה בהר פ שלוש ואת כן
 המשכן תעשה עשיר יריעות עש משור ותכלית וארמון
 ותלעת עיני קרבים מעשה חושב תעשה אתם ארך
 היריעה האחות שמנה ועשרים באמה ורוחב ארבע
 באמה היריעה האחות מדה אחת לכל היריעות חמש
 היריעות תהיון חזרת אשה אל אחתה וחמש יריעות
 חזרת אשה אל אחתה ועשית לקלאת תכלת על
 עפת היריעה האחות מקצה בחזרת וכן תעשה בשפת
 היריעה הקיצונה במחזרת השנית חמשים ללאת
 תעשה ביריעה האחות וחמשים ללאת תעשה בקצה
 היריעה אשר במחזרת השנית מקבילת הכללאת אשה
 אל אחתה ועשית חמשים קרסי זהב וחזרת את
 היריעות אשה אל אחתה בקרסים והיה המשכן אחד
 ועשית יריעות עינים לאהל על המשכן עשתי עשרה

יריעות תעשה אתם ארך היריעה האחות שלשים
 באמה ורוחב ארבע באמה היריעה האחות מדה אחת
 לעשתי עשרה יריעות וחזרת ארבע חמש היריעות לך

ואת שטי הידועות לכד וכפלת את הידועות.
 העשיות אל מול פני האהל ולעית חמשים כלאת
 על שפת הידועה האוהת הקיצנה בזבחת וחמשים
 כלאת על שפת הידועה הזבחת העלית ועשית
 קרסי נזשית חמשים והכלאת את הקרסים בכלאת
 וחזרת את האהל והיה אוהד וסרוז העלף כרילת
 האהל ועני הידועה העלפת ססרוז על אוזרי המשכן
 והאמה מזה והאמה מזה בלוח צורך ידית האהל
 יהיה סרוז על צדי המשכן מזה ומה לכסות ולעית
 מכסה באלל ערת אלכס מאדמים ומכסה ערדג
 תזשית מכמכלה

ועשית את הקרשים כמשכן עני שטים למדום
 עטר אמות ארך הקרש ואמה וחצי האמה רוחם
 הקרש האחד עתי ידות לקרש האחד משלבת
 אשה אל אוהת כן תעשה לכל קרשי המשכן
 ולעשית את הקרשים כמשכן לערדים קרש לפאת
 ננה תימנה וארבעים אדני כסף העלית תוזת
 לערדים הקרש עני אדנים תוזת הקרש האחד
 כשתי ידתי ועני אדנים תוזת הקרש האחד לשתי
 ידתי וכלכל המשכן העלית כלאת צפון לערדים
 קרש וארבעים אדניהם כסף עני אדנים תוזת
 הקרש האחד ועני אדנים תוזת הקרש האחד
 וכירכתי המשכן ומה תעשה ששה קרשים ועני
 קרשים תעשה כמקצלת המשכן בירכתים ידתי
 האמם מוכסטה וידתי היו תמים על ראשו אל
 הצלעת האוהת כן יהיה לשניהם לשני המקצלות
 יהיו והיו שכלה קרשים ואדניהם כסף ששה על
 אדנים עני אדנים תוזת הקרש האחד ועני אדנים
 תוזת הקרש האחד ולעשית ברוחם עני שטים
 וחמשה לקרשי צלע הסלון האחד וחמשה
 ברוחם לקרשי צלע המשכן העלית וחמשה
 ברוחם לקרשי צלע המשכן בירכתים ידתי
 והבריוז התים בתוך הקרשים מסיחו מן הקצה אל
 הקצה ואת הקרשים תלפה זהב ואת נבלתיהם
 תעשה זהב בהים לכבריוזם ולפאת את הבריוזם
 זהב והקמות את המשכן כמשפטו אשר הראית
 בדה ולעשית פרכת תכלת ארבע
 ותכלת עני ועש מעורר מעלשה חישב ועשה אתה
 כרבים ונתתה אתה על ארבעה עמודי שטים מצפים
 זהב ויהם זהב על ארבעה אדני כסף ונתתה את
 הפרכת תוזת הקרשים והכלאת עימה מבית לפרכת
 את ארון העליות והבדילתה הפרכת ככס בין הקרש

ואתשש הירשת לכד וכפלת את הנזיעה הששית
 אלכול פני האהל: ועשית חמשים ללאז על שפת
 היריעה האחת הקצנה בתבחת וחמשים ללאז על
 שפת היריעה התבחת השנית: ועשית קרסי נזשית
 חמשים והכלאת את הקרסים בגלל את וחזרת את
 האהל והה אחד: וסרוז העלף כרילת האהל תעני
 היריעה העלפת תסרוז על אחרי המשכן: והאמה מזה
 והאמה מזה בעלף באדף יריעת האהל ידתי סרוז
 על צדי המשכן מזה ומזה לכסותו: ועשית מכסה
 לאלל ערת אילים מאדמים ומכסה ערת חמשים
 מלמעה: פ רכעי

ועשית ארבעה קרשים למשכן עני שטים עמדים: 15
 עשר אמות ארך הקרש ואמה וחצי האמה רחב הקרש 16
 האחד: שתי ידות לקרש האחד משלבת אשה אל- 17
 אוהתה בן תעשה לכל קרשי המשכן: ועשית את 18
 הקרשים למשכן עשירים קרש לפאת ננה תימנה: 19
 וארבעים אדניהם כסף תעשה תחת עשירים בקרש שני 19
 אדנים תחת הקרש האחד לשתי ידתי ושני אדנים 20
 תחת הקרש האחד לשתי ידתי: ולצלע המשכן השנית 20
 לפאת צפון עשירים קרש: וארבעים אדניהם כסף 21
 שני אדנים תחת הקרש האחד ושני אדנים תחת 21
 בקרש האחד: ולירכתי המשכן ומה תעשה ששה 22
 קרשים: ושני קרשים תעשה למקצעת המשכן 23
 בירכתים: וידתי האמם מלמטה וידתי תמים 24
 על ראשו אל הצלעת האחת בן יהיה לשניהם לשני 25
 המקצעות ידתי: והיו שמנה קרשים ואדניהם כסף 26
 ששה עשר אדנים שני אדנים תחת הקרש האחד 27
 ושני אדנים תחת הקרש האחד: ועשית בירכתים עני 28
 שטים תמשה לקרשי צלע המשכן האחד: ותמשה 27
 בירכתים לקרשי צלע המשכן השנית ותמשה בירכתים 28
 לקרשי צלע המשכן לירכתים ומה: ותבירתי תימין 28
 בתוך הקרשים מקרם מרתקצת אל תבצעה: ואת 29
 הקרשים תלפה זהב ואת טבעותיהם תעשה זהב בתים 29
 לבריהם וברית אדניהם בירכתים: והקמות את המשכן 30
 כמשפטו אשר הראית בקר: ס חמשי ועשית 31
 פרכת תכלת וארבעות ותלעת שני ושש משור מעשה 31
 הלב ועשה אתה בירכתים: ונתתה אתה על ארבעה 32
 עמתי שטים מששים זהב ויהם זהב על ארבעה אדני 32
 כסף: ונתתה את הפרכת תחת הקרשים והכלאת 33
 שמה מבית לפרכת את ארון העליות והבדילתה 33
 הפרכת לכם בן הקרש

ובניו בעירב עיר בקר כפני יהוה חקת עולכם לדרדתם
 מאת בני ישראל ואתה
 הקרב אכיר את אהרן אויזך ואת בניו אהו מדתוך
 בני ישראל ככהנו כי אהרן נדב ואביוא אלעזר
 ואיתמר בני אהרן ועשיית בגדי קדש לאהרן אויזך
 לכבוד וכתפארת ואתה תדבר אל כל חכמי כל
 אשר מכלאתיו רווח וזכמה ולעשו את בגדי אהרן
 כקדשו וככהנו כי ואכה הנגדים אשר ילעשו וזשון
 ואפוד ובעיב וכתנת תשיבין מצנפת ואבנט ועשו
 בגדי קדש לאהרן אויזך וככהנו כי והם יקחו
 את הזהב ואת הזהכלת ואת הארזמן ואת תוכלת
 העיני ואת העיני

וילעו את האפד זהב הככלת וארזמן תוכלת שני
 ועשו מעזר מעליה חלעב שתי כהפת חזרדת
 יהיה לו אל עיני קדתי וזרע וחלעב אפרתו אשר
 לכיו במעליהו ממנו יהיה זהב הככלת וארזמן
 תוכלת שני ועשו מעזר וכקוחה את שדני אבני
 שיהם ופתחת עליהם טמחת בני ישראל שש
 משמתם על האבן האזות ואת שפות השש
 הזתרים על האבן העיני כתוכרתם מעליה זרע
 אבן פתוחי זרעם הפתוח את שתי האבנים על שמת
 בני ישראל מסבת משלצות זהב תלעלה ארזמן
 וטמחת את שתי האבנים על כתפת האפוד אבני
 זכרן לבני ישראל תשא אהרן את שמותם כפני
 יהוה על שתי כתפיו לזכרן ועשיית

מעליצת זהב ושתי טרסות זהב טהור מגובלת
 העיני אתם מעליה עיבת ונתתה את שרשרת
 העיני על המעליצת
 זשון מעלפת מעליה חלעב במעליה אפד תלעלה
 זהב הככלת וארזמן ותוכלת שני ועשו מעזר
 תלעלה את רבוע יהיה כתוב ורת ארכו וזרת
 רחבו ומלאתם מלאת אבן ארבעה טורים אבן
 טור ארם פטדה וברקת הטור האזוד והטור העיני
 נפר ספיה והלכס והטור העיני כלישי בלשם עיבו
 ואחלמה והטור הרביעי תרעיש ועיהם ויעלפה
 מעליצים זהב יהיו צמולאתם והאבנים ההיין על
 שמת בני ישראל שיהם עשירה על שמתם פתחי
 זותם איש על טכו תהיין כעני לעשר שיבט
 ועשיית על הזשון שרשית אבכלת מעליה עיבת זהב
 טהור ועשיית על הזשון שתי טבעות זהב ונתת את
 שתי הטבעות על עיני קצות הזשון ונתתה את שתי
 עיבת הזהב על שתי הטבעות אל קצות הזשון

וכניו מערב עיר בקר
 לפני יהוה חקת עולכם לדרדתם מאת בני ישראל: ס ואתה
 הקרב אכיר את אהרן אויזך ואת בניו אהו מדתוך בני
 ישראל לכהנולי אהרן נדב ואביוא אלעזר ואיתמר
 בני אהרן: ועשיית בגדי קדש לאהרן לקבד
 ולתפארת: ואתה תדבר אל כל חכמי כל אשר
 מכלאתיו וית חקמה ועשו את בגדי אהרן לקדשו לכהנולי
 קיי: ואלה הבגדים אשר יעשו חשון ואפוד ומעיל וכתנת
 תשיבין מצנפת ואבנט ועשו בגדי קדש לאהרן אויזך
 ולכניו לכהנולי: והם יקחו את הזהב ואת התכלת
 ואת הארזמן ואת התולעת השני ואת העיני: פ
 ועשו את האפוד זהב התכלת וארזמן ותולעת שני ועשו
 משור מעשה חשב: שתי כהפת חזרת יהיה לו אלי
 שני קצותיו חזר: וחשב אפרתו אשר עליו כמעשה
 ממנו יהיה זהב התכלת וארזמן ותולעת שני ועשו משור:
 ולקחה את שתי אבני עליהם ופתחת עליהם שמות
 בני ישראל: ששה משמתם על האבן האחת ואת
 מעשה תרש אבן פתוחי רתם תפתח את שתי האבנים
 על שמת בני ישראל מסבת משלצות זהב מעשה
 אתם: ושמת את שתי האבנים על כתפת האפוד
 אבני זכרן לבני ישראל ונשא אהרן את שמותם לפני
 יהוה על שתי כתפיו לזכרן: ס ט ועשיית
 משלצות זהב ושתי שרשרת זהב טהור מגובלת מעשה
 אתם מעשה עיבת ונתתה את שתי שרשרת העיבת על
 המעליצת: ס ועשיית חשון משפט מעשה
 חשב כמעשה אפד מעשני זהב התכלת וארזמן ותולעת
 שני ועשו משור מעשה אתם: רבוע יהיה כפול ורת
 ארכו וזרת רחבו: ומלאת בו מלאת אבן ארבעה
 טורים אבן טור ארם פטדה וברקת הטור האזוד והטור העיני
 נפר והלכס והטור העיני כלישי בלשם עיבו
 ואחלמה והטור הרביעי תרעיש ועיהם ויעלפה
 מעליצים זהב יהיו צמולאתם והאבנים ההיין על
 שמת בני ישראל שיהם עשירה על שמתם פתוחי
 זותם איש על טכו תהיין כעני לעשר שיבט
 ועשיית על הזשון שרשית אבכלת מעליה עיבת זהב
 טהור ועשיית על הזשון שתי טבעות זהב ונתתה את שתי
 הטבעות על עיני קצות הזשון ונתתה את שתי
 הטבעות על שתי הטבעות אל קצות הזשון
 על שתי הטבעות אל קצות הזשון:

ואת שתי קצוות שיהי העבחה הזדון על שדי
 המושבצות ונתתה על כתפות האפור אבל מוכל פניו
 ולעטית שיהי טבעות זהב ועיבות אתם על שני קצוות
 הזושץ על שפתו אשר אל עבר האפור בידו
 ולעטית שיהי טבעות זהב ונתתה אתם על שדי
 כתפות האפור מוכמטה מוכול פניו ללמות מוזכרתו
 ממעל לחשב האפור וירכסו את הזושץ מטבעות
 אבל טבעות האפור בפתיל חככת להיות על חושב
 האפור וכא יזוז הזושץ מעל האפור ולשא אהרן את
 שומות בני ישראל בחושץ המעטעט על לבו בבאו
 אל הקדש לזכרון לפני יהוה המידי ונתת אל חושץ
 המשפט את האורים ואת התמים והיו על לב אהרן
 בבאו לפני יהוה ולשא אהרן את משפט בני ישראל
 על לבו לפני יהוה המידי
 את מעליכ האפור ככיל חככת והיה פי אעור
 בתוכ שפה יהיה לפני סביב מעלטה ארלכפי תזרא
 יהיה לו כלא יקרע ולעטית על עיוביו רמני חככת
 וארזמן ותולעית שני על עיוביו סביב ופעלמוני זהב
 בתוכם סביב פעלמן זהב ורמון פעלמן זהב ורמון
 על שולי המעליכ סביב והיה על אהרן לשרד
 ולשמע קולו בבאו אל הקדש לפני יהוה ובצארתו
 וכא ימות ולעטית ציצן זהב טהור
 ופתות עליו פתויו וזתם קדש ליהוה ולמות אתו
 על פתיל חככת והיה על המזנפת אבל מוכל פני
 המצנפת יהיה והיה על מצוץ אהרן ולשא אהרן את
 עון הקדש אעור יקדשו בני ישראל לכל מתנת
 קדשיהם והיה על מצוץ המידי לרצון להם לפני
 יהוה ולבצת הכתות שש ולעטית מצנפת שש
 ואבנט תעשה מעלטה רקם וכבני אהרן תעטיר
 כתות ולעטית להם אבנטים ומזנפות תעשה להם
 לכבוד וכתפארת והכבשית אתם את אהרן אחיך
 ואת בניו אתו ומעטות אתם ומכאת את ידם וקדשת
 אתם וכהנו לו ועטיה להם מכנסי בד לכסות בשר
 ערוה ממתנים ועד ירכים יהיו היו על אהרן ועל
 בניו בבאם אל אהל מועד או בגשיתם אל המזבח
 לשרת בקדש וכא ישאו עון ומתו וזקת עולכם לו
 ולזרעו אחיך וזה הדבר אשר
 תעשה להם לקדש אתם לכהן לי בקח פר אחד בן
 בקר ואיכם שנים חמימים וכלום מצות וחלת מצת
 כלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן סלת
 חטים תעשה אתם ונתת אותם על סל אחד והקדשת
 אתם בסל ואת הפר ואת שני האיכם ואת אהרן

ואת שתי קצוות
 שתי העבחות תהן על שתי המשבצות ונתתה על
 כתפות האפור אל מול פניו ועשית שתי טבעות זהב
 ושמת אתם על שני קצוות החושן על שפתו אשר אל
 עבר האפור בידו ועשית שתי טבעות זהב ונתתה
 אתם על שתי כתפות האפור מלמטה ממול פניו
 לעמת מוזכרתו ממעל לחשב האפור וירכסו ארד
 החושן מטבעותו אל טבעות האפור בפתיל חככת להיות
 על חושב האפור ולא יתח החושן מעל האפור ונשא
 אהרן את שומות בגדי אשר אל בחושן המשפט על לבו
 בבאו אל הקדש לזכרון לפני יהוה המידי ונתת אל
 חושן המשפט את האורים ואת התמים והיו על לב
 אהרן בבאו לפני יהוה ונשא אהרן את משפט בני
 ישראל על לבו לפני יהוה המידי: ס שיש ועשית
 את מעליכ האפור ככיל חככת והיה פיראשו בתוכו
 שפה יהיה לפני סביב מעשית ארג כפי תזרא יהיה
 לו לא יקרע: ועשית על שוליו רמני חככת וארזמן
 ותולעת שני על שוליו סביב ופעלמוני זהב בתוכם סביב:
 פעמן זהב ורמון פעמן זהב ורמון על שולי המעליכ
 סביב: והיה על אהרן לשרת ונשמע קולו בבאו אל
 הקדש לפני יהוה ובצאתו ולא ימות: ס ועשית
 ציצן זהב טהור ופתות עליו פתויו ותתם קדש ליהוה:
 ושמת אהו על פתיל חככת והיה על המצנפת אל
 מול פני המצנפת יהיה: והיה על מצוץ אהרן ונשא
 אהרן את עון הקדש אשר יקדשו בני ישראל קבל
 מתנת קדשיהם והיה על מצוץ המידי לרצון להם
 לפני יהוה: ושצפת הכתות שש ועשית מצנפת שש
 ואבנט מעשה מעשה רקם: ולבני אהרן מעשה כתות
 ועשית להם אבנטים ומזנפות מעשה להם לכבוד
 ולתפארת: והלבשית אתם את אהרן ואת בניו
 אהו ומשחת אתם ומלאת אתיהם וקדשת אתם
 וקבדו: ועשה להם מבגדי כד לכסות בשר ערוה
 ממתנים ועד ריבם יהיו: והיו על אהרן ועל בניו
 בבאם אל אהל מועד ארזמן ששם אל המזבח לשרת
 בקדש ולא ישאו עון ומתו וזקת עולכם לו וילרעו
 אחרי: וביעי ס וזה הדבר אשר תעשה להם
 לקדש אתם לכהן לי לקח פר אחד בדבקר ואיכם
 שנים חמימים: ולתם מצות וחלת מצת כלולת בשמן
 ורקיקי מצות משחים בשמן סלת חטים מעשה אתם:
 ונתת אתם על סל אחד והקדשת אתם בסל וארד
 הפר ואת שני האיכם: ואת אהרן

למחית

ואת בניו הקריב אל פתח אהל מועד והלכת אתם
 זמנים וכלקחת את הבגדים והלכשת את אהרן את
 הבתולות ואת מועלי האפד ואת האפד ואת ד:חושן
 ואפדת לו בחושב האפד ושמת המזלפת על ראשו
 ונתת את זר הקדש על המזלפת וכלקחת את שמן
 המשיחה וילקת על ראשו ומשיחת אתו ואת בניו
 הקריב והלכשתם כתות וזלגרת אתם אבנט אהרן
 ובניו וחבשית להם מזלפת והיתה להם כלה בלוקחת
 עולם ומכלאת יד אהרן ויד בניו והקרכת את הפר
 כפניו והקם מועד וסמוך אהרן ובניו את ידיהם על
 ראשי הפר ושילטת את הפר כפניו יהוה פתוח אהל
 מועד וכלקחת מדם הפר ונתתה על קרנת המזבוח
 באצבעך ואת כל הדם תשפך אל יסוד המזבח
 וכלקחת את כל הזלבל המכסה את הקרב ואת
 היתרת על הכבד ואת שתי הכלית ואת הזלבל
 אשר עליהן והקטרת המזבחה ואת אשר הפר
 ואת עורו ואת פרעו תשרף באש מזרח למזבחה ואת
 הא ואת האיכל האווד תקוז וסמוך אהרן ובניו את
 ידיהם על ראשי האיכל ושילטת את האיכל וכלקחת
 את דמו וזרקת על המזבוח סביב ואת האיכל תנתח
 לנתחיו ורוחצת קרבו וברעיו ונתת על נתחיו ועל
 ראשו והקטרת את כל האיכל המזבחה לכה הווא
 ליהוה ריח ניחוח אשר ליהוה הוא וכלקחת את
 האיכל ושניו וסמוך אהרן ובניו את ידיהם על ראשי
 האיכל ושילטת את האיכל וכלקחת מדמו ונתתה על
 הערך אזן אהרן ועל הערך אזן בניו הימנית ועל כף
 ידם הימנית ועל כף רגלם הימנית וזרקת את הדם
 על המזבוח סביב וכלקחת מן הדם אשר על המזבוח
 ומשמן המשיחה והוית על אהרן ועל בניו ועל
 בניו ועל בניו בניו וקדש אתו וקדש אתו ובגדיו ובניו
 ובגדי בניו אתו וכלקחת מן האיכל הזלבל והאכליה ואת
 הזלבל המכסה את הקרב ואת יתרת הכבד ואת
 שתי הכלית ואת הזלבל אשר עליהן ואת שוק
 הימין כי איכל מלאים הוא וכבר כולם אלוה וזלבל
 כולם שמן אזות ורקיק אווד מסכ המעות אשר כפניו
 יהוה ושמת הכל על כפי אהרן ועל כפי בניו והנפת
 אתם תנופה כפניו יהוה וכלקחת אתם מדם הקטרת
 המזבחה על העלה כריז ניחוח כפניו יהוה אשר
 הוא ליהוה וכלקחת את הזוזה מאיכל המלאים אשר
 לאהרן והנפת אותו תנופה כפניו יהוה והיה כך למזבחה
 וקדש את את זוזה התנופה ואת שוק התרומה אשר
 התקף ואשר הורם מאיכל המלאים מאשר לאהרן

ואת בניו מקריב
 אל פתח אהל מועד ורחצת אתם במים: ולקחת את
 הבגדים והלכשת את אהרן את הבתולות ואת מעיל
 האפד ואת האפד ואת החושן ואת פתח לו בחושב האפד:
 ושמת המזלפת על ראשו ונתת את בניו הקדש על
 המזלפת: ולקחת את שמן המשיחה והקרת על ראשו
 ומשיחת אתו: ואת בניו מקריב והלכשתם כתנות:
 ותקרת אתם אבנט אהרן ובניו והקשת להם מגבעות
 והיתה להם כלה לתקת עולם ומכלאת יד אהרן ויד
 בניו: והקרכת את הפר לפניו אהל מועד וסמוך אהרן ויד
 בניו את ידיהם על ראשי הפר: ושחטת את הפר
 לפני יהוה פתח אהל מועד: ולקחת מדם הפר ונתתה
 על קרנת המזבח באצבעך ואת כל הדם תשפך אל
 יסוד המזבח: ולקחת את זלבל החלב המכסה את
 הקרב ואת היתרת על הכבד ואת שתי הכלית ואת
 הזלבל אשר עליהן והקטרת המזבחה: ואת אשר הפר
 ואת עורו ואת פרעו תשרף באש מזרח למזבחה
 והוא: ואת האיכל האווד תקוז וסמוך אהרן ובניו את
 ידיהם על ראשי האיכל: ושחטת את הפר ולקחת את
 דמו וזרקת על המזבח סביב: ואת האיכל תנתח לנתחיו
 ורחצת קרבו וברעיו ונתת על נתחיו ועל ראשו:
 והקטרת את זלבל האיכל המזבחה עליה הוא ליהוה ריח
 ניחוח אשר ליהוה הוא: ולקחת את האיכל השני וסמוך
 אהרן ובניו את ידיהם על ראשי האיכל: ושחטת את
 האיכל ולקחת מדמו ונתתה על הערך אזן אהרן ועל
 הערך אזן בניו הימנית ועל כף רגלם הימנית ועל כף
 רגלם הימנית וזרקת את הדם על המזבח סביב: ולקחת
 מן הדם אשר על המזבח ומשמן המשיחה והוית על
 אהרן ועל בניו ועל בניו ובניו ובניו בניו וקדש
 הוא ובניו ובניו ובניו בניו אתו: ולקחת מן זלבל
 החלב והאכליה ואת הזלבל המכסה את הקרב ואת
 יתרת הכבד ואת שתי הכלית ואת הזלבל אשר עליהן
 ואת שוק הימין כי איכל מלאים הוא: וכבר להם אהת
 וחלת להם שמן אהת ורקיק אהת מסל המעות אשר
 לפני יהוה: ושמת הכל על כפי אהרן ועל כפי בניו
 והנפת אתם תנופה לפני יהוה: ולקחת אתם מדם
 הקטרת המזבחה על העלה לריח ניחוח לפני יהוה
 אשר לאהרן והנפת אותו תנופה לפני יהוה והיה לך
 למזבחה: וקדשת את חזוה התנופה ואת שוק התרומה
 אשר התקף ואשר הורם מאיכל המלאים מאשר לאהרן

ומאשר לבניו והיה לאהרן וכבניו לזוהי עולם מאת בני ישראל כי תרוסה הוא תרוסה יהיה מאת בני ישראל מזבחי עלמיהם תרוסיהם ליהיה וכן יקדש אשר לאהרן יהיו לבניו אחיו כמשלח בדם וכמלא עם את ידם עלבולת ימים יבלעם הכהן הוזהו מבניו אשר יבא אב אהב מועד לשלח בקדש ואת איב המלאים הקח ונשכח את בשרו במקם קדש ואכל אהרן ובניו את בשר האיל ואת הכלים אשר בסל פתחו אהב מועד ומועד ואכלו אשר כפר בדם נמלא את ידם בקדש אתם חר לה יאכל כי קדש הם ואם יזר מכלי המלאים וכן הלזים עד הלקר ועלפת את וזוהי בלוי לא יאכל כי קדש הוא ועלית לאהרן וכבניו ככה ככל אשר צויהי אתכם עלבולת ימים המלאים ים ופר וזוהי העליה כיום עב הכפרים וזוהי על המזבח בכפרך לכי ומשוחות אתם בכדש עלבולת ימים הכפר על המזבח וקדשית אתו והיה המזבח קדש קדשים ככל הנוהג במזבח יקדש

אשר העליה על המזבח כמים בני עולמי שלים כיום תמיד את הכבש האחד העליה בכפר ואת הכבש השני העליה בין הערבים ועליו סכר בין כלב בשמן כותה רבל הזיז ונסך רבלות דהיז בין כבש האחד ואת הכבש השני העליה בין הערבים כמנחת הלקר וכנסכה העליה כה לזיז לזוח אשר ליהיה לכות תמיד לזרחיכם פתחו אתה מועד כפני יהיה אשר אעלד לכם שמה לזכר אכין עם ולעדהי שמה לבני ישראל וקדש בכפי וקדשתי את אהב מועד ואת המזבח ואת אהרן ואת בניו אקדש ככהן לו ועלכתי בתוך בני ישראל והיה להם לעלמים ודעו כי אני יהיה אלהיהם אשר הולאתי אתם מארץ מצרים כחכם אתי יהיה אלהיהם

ועלית מזבח מולך קטרת עליו שלים העליה זתו אמה ארכו ואמה רחבו רבע יהיה ואמותם קמות מכות קרחו וצפית אתו והב לזכר ארתי עלו ואת קרחו סביב ואת קרחו ועלית לו זר והב סביב ועלית סביב אתה העליה לו מזבחת כלו על שתי זבלתי העליה על שני זרועי והיה כלהים כבדים כשאת אתם מהמה ועלית ארתי הנדים עליו עלים וצפית אתם והב וזרסתי אתו כפני הפרכת אשר על ארץ העלית כפני הכפרת אשר על העלית אשר אעלד לך שמה

ומאשר לבניו והיה לאהרן וכבניו לקדש עולם מאת בני ישראל כי תרוסה הוא תרוסה יהיה מאת בני ישראל מאת שלמיהם תרוסיהם ליהיה וכבניו הקדש אשר לאהרן יהיו לבניו אחיו ולמלאים כם אתיהם: שבעת ימים יקדשם הכהן פתחיו מבניו אשר יבא אל אהל מועד לשלח בקדש: ואת איל המלאים תקח ובשלת את דבשו במקום קדש: ואכל אהרן ובניו את דבשו האיל ואת הכלים אשר בסל פתחו אהל מועד: ואכלו אתם אשר כפר בדם למלא אתיהם לקדש אתם וזר לא יאכל ביקדש הם: ואם יזר מכלי המלאים וקדשית אתם וזוהי ער הבקר ושרפת ארדנותו בראש לא יאכל ביקדש הוא: ועשית לאהרן ולבניו קבה ככל אשר צויהי אתכם שבעת ימים תמלא ידם: ופר סמאת תעשה ליום על הכפרים והסמאת על הכופות בכפר עליו ומשחת אתו לקדשו: שבעת ימים תכפר על הכופות וקדשתי אתו והיה הכופות קדש קדשים כל הנוגע בכופות יקדש: ויהי ויהי אשר תעשה על הכופות בקשים בגרשנה שנים ליום תמיד: את הכבש האחד תעשה בכפר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים: ועשרן סלת כליל בשמן קתית רבע יהיו ונסך רביעת יהיו וזו לכבש האחד ואת הכבש השני תעשה בין הערבים כמנחת הבקר וקנסקה תעשה ליה לרים ניהם אשה ליהיה: עלית תמיד לזרחיכם פתחו אהל מועד לפני יהיה אשר אנעד לכם שמה לזכר אלה שם: ונערת שמה לבני ישראל ונקדש בכבדי: וקדשתי את אהל מועד ואת הכופות ואת אהרן ואת בניו אקדש לכות קדש: ושכנתי בתוך בני ישראל והייתי להם לאלהים: וידעו כי אני יהיה אלהיהם אשר הוצאתי אתם ממצרים לשקני כחכם אתי יהיה אלהיהם: פ שכיני ועשית מנחה מקטר קפחת עצי שמים תעשה אתו: אקה ארכו ואקרה רחבו רבע יהיה ואמיתים קמתו מבניו קרחו: וצפית אתו והב סחור איתגו ואת קרחו סביב ואת קרחו ועשית לו זר והב סביב: ושתי סבעת והב תעשה ליו מפתח לזר על שתי עלעתי תעשה על שני זרועי והיה לכותים לכותים לשאת אתו פרמה: ועשית את הכפרים עצי שמים וצפית אתם והב: ונתתה אתו לפני הפרכת אשר על ארץ העדה לפני הכפרת אשר על העדה אשר אנעד לך שמה:

והקטיר עליו אהרן קטורת סמים בכקר בכקר כדמיכו
 בהיטיבו את הנזת ויקטירוה ובהלכות אהרן
 את הנזת בין הערבים ויקטירוה קטורת המיד לפני
 יהוה כדדתיכם לא תלכו עליו קטרת זרה ועלכה
 ומנזרה ונסך לא תסכו עליו וכפר אהרן על
 קרנתו אוחת בשלה מדים וזלאת הכפרים אוחת
 בשלה וכפר עליו כדדתיכם קדש קדשים הוזה

וידבר יהוה אל משה לאמר כי העיף את ראשי
 בני ישראל ככפקדיהם ונתנו איש כפר — לפטו
 כיהוה בכפרך אתם ולא יהיה בהם נגף בכפרך אתם
 זה יהוה ככל העבר על הפקדים מוזציות השקל
 בשקל הקדש עשרים גרה השקל מוזציות השקל
 הרומה כיהוה ככל העבר על הפקדים מכן עשרים
 שילה ומעלה יתן תרומת יהוה העשיר לא ידע וההל
 לא ימעיט ממוצציות השקל כתת את תרומת יהוה
 לכפר על נפשותיכם וכלזאת את כסה הכפרים מאת
 בני ישראל ונתת אתו על עבדת אהל מועד והיה
 לבני ישראל לזכרון לפני יהוה לכפר — על
 נפשותיכם

וידבר יהוה אל משה לאמר ועשית כיוור נזזשת וכלו
 נזזשת כרוצצה ונתת אתו בין אהל מועד ובין המזבח
 ונתת שמה מים ורוצצו אהרן וכליו מכלו את ידיהם
 ואת רגליהם בנאם אל אהל מועד ירוצצו מים ולא
 ימותו או בנשיתם אל המזבח כערת כהקטיר אשרה
 כיהוה ורוצצו ידיהם ורגליהם ולא ימותו והיתה להם
 זקק עולם כו וכזרעו כדדתיכם

וידבר יהוה אל משה לאמר ואתה קח כר בשמים
 ראשי מר דרור וזמשי מאות וקלמן בשם מוזציותו
 וזמשיים וכמאתים וקנה בשם זמשיים וכמאתים וקדה
 זמשי מאות בשקל הקדש ועלמן זית היץ ועשירית
 אתו שלמן מעוזות קדש רקוז מורקחות מעלשה רקוז
 שלמן מעוזות קדש יהוה ומעוזות כו את אהל מועד
 ואת ארון העדות ואת השלחן ואת כל כליו ואת
 המנורה ואת כליה ואת מזבחו הקטרת ואת מזבחו
 העלכה ואת כל כליו ואת הכיר ואת כלו וקדשית
 אתם והיו קדש קדשים כל הנגע בהם יקדש ואת
 אהרן ואת בניו המשיחו וקדשית אתם כלהן כלי
 ואל בני ישראל תדבר לאמר שלמן מעוזות קדש
 יהיה זה כלי כדדתיכם על כעיר אדם לא יסך
 וכמתכנתו לא תעשו כמהו קדש הוא קדש יהיה
 לכם איש אשר ירקוז כמהו ואשר יתן מכלו עלזר

והקטיר עליו אהרן קטורת סמים בכקר בכקר כדמיכו
 כאתדבדדתיכם וקטירוה: ובהעלאת אהרן אתדבדדתי
 הערבים וקטירוה קטורת המיד לפני יהוה לדרתיכם:
 לאתעלו עליו קטרת זרה ועלך ומנזרה ונסך לא
 תסכו עליו: וכפר אהרן עלקרנתו אוחת בשלה מדים
 חמאת הכפרים אוחת בשלה וכפר עליו לדרתיכם
 קדש קדשים הוא ליהוה: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: כי תשא אתראש בני
 ישראל לפקדיהם ונתנו איש כפר בכקר
 אתם ולא יהיה בהם נגף בכפרך אתם: יהוה יתנו כל
 העבר על הפקדים מחצית השקל בשקל הקדש עשרים
 גרה השקל מחצית השקל תרומה ליהוה: כל העבר
 על הפקדים מכן עשרים שנה וכעלה יתן תרומת
 יהוה: העשיר לא ידע לא ימעיט ממוצציות
 השקל לתת את תרומת יהוה לכפר על נפשותיכם:
 ולקחת את כספי הכפרים מאת בני ישראל ונתת אתו
 על עבדת אהל מועד והיה לפני ישראל לזכרון לפני
 יהוה לכפר על נפשותיכם: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: ועשית כיוור נזזשת
 וכנו נזזשת לרצצה ונתת אתו בין אהל מועד ובין
 המזבח ונתת שמה מים: ורוצצו אהרן ובניו מכלו
 את ידיהם ואת רגליהם: בבאם אל אהל מועד ירוצצו
 מים ולא ימותו או כנשיתם אל המזבח לשרת להקטיר
 אשרה ליהוה: ורוצצו רגליהם ורגליהם ולא ימותו והיתה
 להם חקעולם לו ולזרעו לדדתיכם: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: ואתה קח חלק בשמים
 ראש מר דרור חמש מאות וקנמן בשם מחציתו המשיח
 ומאתים וקנה בשם חמשים וכמאתים: וקדה חמש
 מאות בשקל הקדש ועלמן זית היץ: ועשית אתו שלמן
 משמת קדש רקוז מורקחות מעשה רקוז שלמן משחת
 קדש יהוה: ומשחת כו את אהל מועד ואת ארון העדות:
 ואת השלחן ואת כל כליו ואת המנורה ואת גלגלה ואת
 מזבח הקטרת: ואת מזבוח העלה ואת כל כליו ואת
 כהניו ואת בניו: וקדשית אתם והיו קדש קדשים כלי
 הנגע בהם יקדש: ואת אהרן ואת בניו המשיחו וקדשית
 אתם לכהן לוי: ואל בני ישראל תדבר לאמר שלמן
 משמת קדש יהיה זה לוי לדרתיכם: על כעיר אדם
 לא יסך וקמתכנתו לא תעשו כמהו קדש הוא קדש
 יהיה לכם: איש אשר ירקוז כמהו וראש יתן מכלו
 עלזר

ונקרת משמיו: **ס** ויאמר יהוה אל-⁸⁴
 משה קח לך סמים נטפים וישחלת ויחלפנה סמיום לכתה
 זכה בדבד יהיה: ועשית אותה קטורת ריחן ⁸⁵ מעשה
 ריחן ממלח טהור קדש: ושחקת ממנה תרן ונתתה-⁸⁶
 ממנה לפני השרת באהל מועד אשר אנער לך שמה
 קדש קדשים תהיה לכם: ותקטרת אשר תעשה ⁸⁷
 במקבתה לא תעשו לכם קדש תהיה לך ליהוה: איש ⁸⁸
 אשר יעשה כמות להרים בה ונקרת משמיו: **ס** וידבר לא
 יהוה אל משה לאמר: ראה קראתי בשם בצלאל בן-²
 אורי גדדור למטה יהודה: ואמלא אותו רוח אלהים ³
 ברחמיה ובתבונה ויבדע ובכל מלאכה להשגב מחשבת ⁴
 לעשות בזה ובכסף ובנחשת: ובחרשת אבן למלאה ⁵
 ובחלשת עץ לעשות בקל מלאכה: ואני הנה נתתי ⁶
 אתו את אהליאב בן אהיסקר למטרתו ויכלב בן-
 חכסלב נתתי חכמה ועשו את כל אשר ציווה: אתי ⁷
 אהל מועד ואת הארון לערת ואת הכפרת אשר עליו
 ואת כל כלי האהל: ואת השלחן ואת כליו ואת ⁸
 המנורה הפתוחה ואת דל בליה ואת מובח הקטרת: ⁹
 ואת מובח העלה ואת כל כליו ואת הכיור ואת כפו: ⁹
 ואת בגדי השדר ואת בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת ¹⁰
 בגדי בניו לכהן: ואת שמן המשחה ואת קטרת ¹¹
 הסמים לקדש בכל אשר ציווה יעשו: **פ**
 ויאמר יהוה אל משה לאמר: ואתה דבר אל בני ¹²
 ישראל לאמר אך את שבתתי השמרו כי אות היא ¹³
 ביני וביניכם לדרתיכם לדעת כי אני יהוה מקדשכם:
 ושמרתם את השבת כי קדש הוא לכם מחלליה מות ¹⁴
 יומת כי בלהעשה בה מלאכה ונקרתה הנפש היא ¹⁵
 מקרב עמיה: לששת ימים יעשה מלאכה וביום השביעי ¹⁶
 שבת שבתון קדש ליהוה בלהעשה מלאכה ביום ¹⁷
 השבת מות יומת: ושמרו בגד ישראל את השבת ¹⁸
 לעשות את השבת לדרתם ברית עולם: ביני ובין בני ¹⁷
 ישראל אות היא לעלם ברששת ימים עשה ¹⁸
 יהוה את השמים ואת הארץ ויום השביעי שבת ¹⁹
 וינפש: **ס** ויהי אל משה ככלתו לדבר ²⁰
 אתו בחר סיני שני לתת הערת לזות אבן פתכים ²¹
 באצבע אלהים: וירא העם קרבש משה לרדת מן-²²
 ההר ויחל העם על אהרן ויאמרו אליו קום יעשה ²³
 לנו אלהים אשר ילכו לפנינו ביהוה משה האיש אשר ²⁴
 העלנו מארץ מצרים לא ידענו מזה היה בו ויאמר אלהם אהרן ²⁵
 פרוקו זממי הזהב אשר באזני נשיכם בניכם

ותכרת מעלמיו **ו**יאמר יהוה
 אל משה קח כר סמים נטפים ושחלת ויחלפנה סמיום
 וכבנה זכה בדבד יהיה ועשית אותה קטרת ריחן
 מועד ריחן ממלח טהור קדש ושחקת ממנה תרן
 ונתתה ממנה לפני העדת באהל מועד אשר אנער
 לך שמה קדש קדשים תהיה לכם ותקטרת אשר
 תעשה במקבתה לא תעשו לכם קדש תהיה לך
 ליהוה איש אשר יעשה כמות להרים בה ונקרת
 משמיו: **ס** וידבר יהוה אל משה לאמר
 ראה קראתי בשם בצלאל בן אורי בן זור כמטה
 יהודה ואמלא אותו רוח אלהים ברחמיה ובתבונה
 ובדעת ובכל מלאכה להשגב מחשבת לעשות בזה
 ובכסף ובנחשת ובחלשת אבן כמכאנה ובחלשת
 עץ לעשות בכל מלאכה ואני הנה נתתי אתו את
 אהליאב בן אויסמר כמטה דן ובכלב בן חפם כל
 נתתי וחכמה ועשו את כל אשר ציווה את אהל
 מועד ואת הארון לערת ואת הכפרת אשר עליו ואת
 כל כלי האהל ואת השלחן ואת כליו ואת המנורה
 הפתוחה ואת כל כליה ואת מובח הקטרת ואת מובח
 העלה ואת כל כליו ואת הכיור ואת כפו ואת בגדי
 השדר ואת בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי
 בניו לכהן ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים
 לקדש בכל אשר ציווה יעשו
 ויאמר יהוה אל משה לאמר ואתה דבר אל בני
 ישראל לאמר אך את שבתתי השמרו כי אות היא
 ביני וביניכם לדרתיכם לדעת כי אני יהוה מקדשכם
 ושמרתם את השבת כי קדש הוא לכם מחלליה
 מות יומת כי בלהעשה בה מלאכה ונקרתה הנפש
 היא מקרב עמיה לששת ימים יעשה מלאכה וביום
 השביעי שבת שבתון קדש ליהוה בלהעשה מלאכה
 ביום השבת מות יומת ושמרו בני ישראל את
 השבת לעשות את השבת לדרתם ברית עולם
 ביני ובין בני ישראל אות היא לעלם ברששת
 ימים עשה יהוה את השמים ואת הארץ ויום השביעי
 שבת וינפש: **ס** ויהי אל משה ככלתו לדבר
 אתו בחר סיני שני לתת הערת לזות אבן פתכים
 באצבע אלהים: וירא העם קרבש משה לרדת מן-
 ההר ויחל העם על אהרן ויאמרו אליו קום יעשה
 לנו אלהים אשר ילכו לפנינו ביהוה משה האיש
 אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מזה היה בו
 ויאמר אלהם פרוקו זממי הזהב אשר באזני נשיכם
 בניכם

ובגניבתם והקניא אלי: ויתפרקו כל העם ארדנמו: 4
 בתרב אשר באונותם וקניא אל אהרן: ויגח מידם 5
 ונער אחו בחרט ויעשהו עגל מסכה ויאמרו אלה 6
 אלהינו ישראל אשר העלד מארץ מצרים: וירא אהרן 7
 ויבן מזבח לפניו ויקרא אהרן ויאמר תג ליהוה מחרי: 8
 וישקימו ממחרת ויעלו עלת וישש שלמים וישב העם 9
 לאכל ושתו ויקמו לצחק: פ

וידבר יהוה אל משה כך רד כי עזבת למוך אשר 10
 העלית מארץ מצרים סרו מחר מן הדרך אשר 11
 צויתם לעשו בהם עגל מסכה וישתחוו כו ויבחו 12
 בו ויאמרו אלה אלהינו ישראל אשר העלך 13
 מארץ מצרים ויאמר יהוה אל משה ראיתי את 14
 העם הזה והנה לעם קשה ערף הוא ועלטה הניווה כו 15
 ויחזר אפי בהם ואכלם ואעשה או: ויגח מיד 16
 גרוכ ויחזק משה את פניו יהוה אלהיו ויאמר כמה 17
 יהוה יורה אפך בלמוך אשר הוצאת מארץ מצרים 18
 בכוח גדול וליד זקוקה כמה יאמרו מצרים לאמר 19
 ברעה הויליאם כהנו אתם בהרים וככחתם מולך פני 20
 האדמה טוב מחרון אפך והנחם על הרעה בלמוך 21
 זכר לאברהם ליצחק וכי ישראל לבדך אשר 22
 נשבעת להם כך ויהי אלהם ארבה את זרעם 23
 ככובל העמים וכל הארץ האת אשר אמרת אחו 24
 לזרעם ונחמו כלכם הנוחם יהוה על הרעה אשר 25
 דבר בלעזת בלמוך

הפן וירד משה מן ההר ועליו כוח העזרת בידו 1
 כוח כתבים משליו עבריתם מזה ומזה הם כתבים 2
 והכוח מעלטה אלהים המה והמכתב מכתב אלהים 3
 הוא חרות לכל הכחות ושימעי והועילי אדת קובל 4
 העלם ברעה ויאמר אל משה קוב מכלומה במחזור: 5
 ויאמר אין קוב עלות גבורה ואין קוב עלות חכמה 6
 קוב עלות אלכו עימעי יהי כאשר קרב אל המחנה 7
 וירא את העגל ומחלת ויחזר אף משה וישלך 8
 מידו את הכחות וישבר אתם תזות ההר ויקח אדת 9
 העגל אשר לעשו וישורף באש ויחזק עד אשר דק 10
 ויזר על פני המים וישק את בני ישראל ויאמר 11
 משה אכי אהרן מה לעשו כך העלם הזה כי הבאת 12
 עכיו וזאתה נדבה ויאמר אהרן אכי יזר אף אדני 13
 אתה ידעת את העלם כי ברע הוא ויאמר כו 14
 לעשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו כי זה משה 15
 האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה 16
 היה בו ואמר בהם כמי זהב התפרקו וידענו כו 17

ויתפרקו כל העם ארדנמו: 4
 בתרב אשר באונותם וקניא אל אהרן: ויגח מידם 5
 ונער אחו בחרט ויעשהו עגל מסכה ויאמרו אלה 6
 אלהינו ישראל אשר העלד מארץ מצרים: וירא אהרן 7
 ויבן מזבח לפניו ויקרא אהרן ויאמר תג ליהוה מחרי: 8
 וישקימו ממחרת ויעלו עלת וישש שלמים וישב העם 9
 לאכל ושתו ויקמו לצחק: פ

וידבר יהוה אל משה להרד כי עזבת עמך אשר 10
 העלית מארץ מצרים: סרו מחר מן הדרך אשר 11
 צויתם עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו ויבחו לו 12
 ויאמרו אלה אלהינו ישראל אשר העלד מארץ מצרים: 13
 ויאמר יהוה אל משה ראיתי את העם הזה והנה עם 14
 קשה ערף הוא: ועמה הגיחתי לי ויחזר אפי בהם ואכלם 15
 ואעשה אותה לגוי גדול: ויחזק משה את פניו יהוה 16
 אלהיו ויאמר למה יהוה יורה אפך בעמך אשר הוצאת 17
 מארץ מצרים בכח גדול ויבך חוקה: למשה ויאמרו 18
 מצרים לאמר ברעה הוציאם להרג אתם בהרים 19
 ולכלותם מעל פני האדמה שוכ מחרון אפך והנחם 20
 על הרעה לעמך: וכר לאברהם ליצחק וישאל עבדך 21
 אשר נשבעת להם כך ויהי אלהם ארבה את זרעם 22
 כקובלי השמים וכל הארץ האת אשר אמרת אחו 23
 לעמכם ונחמו לעלם: ויגח מידו יהוה על הרעה אשר 24
 דבר לעשות לעמו: פ

ויסן וירד משה מן ההר וישני לוח העזרת בידו לוח 15
 כתבים משני עבריתם מזה ומזה הם כתבים: והלוח 16
 מעשה אלהים המה והמכתב מכתב אלהים הוא חרות 17
 על הלוח: וישמע והשש את קול העם ברעה ויאמר 18
 אל משה קול מלחמה במחנה: ויאמר אין קול ענות 19
 גבורה ואין קול ענות חלושה קול ענות אנכי שמע: 20
 ויהי כאשר קרב אל המחנה וירא את העגל ומחלת 21
 ויחזק משה וישלך מידו את הלוח וישבר אתם 22
 פנת דבר: ויגח את העגל אשר עשו וישורף באש 23
 וישמן עד אשר דק ויזר על פני המים וישק את בני 24
 ישראל: ויאמר משה אל אהרן מה עשה לה העם הזה 25
 קרהבאת עליו תפארה גדלה: ויאמר אהרן אל יחזר 26
 אף אדני אחו יבעת את העם כי ברע הוא: ויאמרו 27
 לי עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו ברעה משה 28
 האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה יהוה 29
 לו: ויאמר להם למי זהב התפרקו ויתעורלו: 30

ויהי כו ואמר בהם כמי זהב התפרקו וידענו כו 17

וְאֶשְׁלַחְךָ
 כָּאֵשׁ וְהָאֵשׁ תִּעְגַּל הַחַיִּים: וַיֵּרָא מֹשֶׁה אֶת־הָעָם כִּי פָרַע 25
 הָיָא קִרְפָּרְעָה אֲהָרֹן לְשִׁמְעוֹן בְּקִמְיָהֶם: וַיַּעֲמֵד מֹשֶׁה 26
 בְּלִשְׁעַר הַמַּחֲנֶה וַיֹּאמֶר מִי לִיהוָה אֵלַי וְאֶסְפוּ אֵלָיו כָּל־
 בְּנֵי לֵוִי: וַיֹּאמֶר לָהֶם כֹּדֵאמֹר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל 27
 שִׁימוּ אִישׁ־חַדְבָּו עַל־רֵבּוֹ עֲבֹדוּ וְשִׁבוּ מִשְׁעַר לְשַׁעַר
 בְּמַחֲנֶה וְהָרְגוּ אִישׁ־אֶת־אָחִיו וְאִישׁ אֶת־רֵעֵהוּ וְיָגִישׁ
 אֶת־קַרְבָּו: וַיַּעֲשׂוּ כַּכֵּלָוִי כְּדַבַּר מֹשֶׁה וַיִּפֹּל מִדְּהָעָם 28
 בַּיּוֹם הַהוּא כִּשְׁלֹשֶׁת אֲלָפֵי אִישׁ: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מִלָּאֵ 29
 יְדֵכֶם הַיּוֹם לַיהוָה כִּי אִישׁ כִּבְנָו וּכְאָחִיו וְלָתֵת עֲלֵיכֶם
 הַיּוֹם בְּרָכָה: וַיְהִי כַּמַּחֲרָת וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֱלֹהִים אֲתָם 30
 חַטָּאתְכֶם חַטָּאה גְדֹלָה וְעַתָּה אֶעֱלֶה אֶל־יְהוָה אוֹלִי
 אֲבַכְרָה גַּעַר חַטָּאתְכֶם: וַיֵּשֶׁב מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה וַיֹּאמֶר 31
 אֲנִי־אֵתָּה הָעָם הַזֶּה חַטָּאה גְדֹלָה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם אֱלֹהֵי
 זָהָב: וְעַתָּה אִם־תִּשָּׂא חַטָּאתָם וְאִם־אֵין חַטָּתי 32
 מִסִּפְרָךָ אֲשֶׁר בְּתַבְחִי: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה מִי אֲשֶׁר 33
 הִסָּאֵלִי אֲמַחֲנֹו מִסִּפְרָי: וְעַתָּה לָךְ יְנַחֵה אֶת־הָעָם אֵל 34
 אֲשֶׁר־דִּבַּרְתִּי לָךְ הֵגֵת מִלְּאֲכִי יִגְדֹךָ לַפְּגוּה וּבָיִים פְּקוּדֵי
 וּפְקוּדֵי עֲלֵהֶם חַטָּאתָם: וַיִּגַּף יְהוָה אֶת־הָעָם עַל אֲשֶׁר 35
 עָשׂוּ אֶת־הָעֵגֶל אֲשֶׁר עָשָׂה אֲהָרֹן: ׀ וַיִּדְבַּר לְךָ
 יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּךְ עֲלֵה מִהָר אֲתָה וְהָעָם אֲשֶׁר תַּעֲלִית
 מִיִּצְרָאֵל מִצְרַיִם אֶל־הָאֲרָץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאֲבֹתֶיךָ
 לֵאמֹר וְלִיִּעֲקֹב לֵאמֹר לְרַעֲיָה אֲתִנְגֶּה: וְשַׁלַּחְתִּי לְפָנֶיךָ 2
 מִלָּאֵךְ וּגְרִשְׁתִּי אֶת־הַבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל הַחֹמֵי וְהַפְּרִזִּי תִּחְוֵי
 וְתִיכּוּסִי: אֵל־אֲרָץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ כִּי לֹא אֶעֱלֶה בְּקִרְבְּךָ 3
 כִּי עִם־קִשְׁדֵי־עֲרֹף אֲתָה פֹדְאֲלֶךָ בְּהַר: וַיִּשְׁמַע הָעָם 4
 אֶת־דְּבַר הַרַע הַהוּא וַיִּהְיֶה־לָּו וְלֹא־שָׁתוּ אִישׁ עֲדֵיךָ עֲלוֹי:
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אֲמֹר אֶל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲתָם עִם־ 5
 קִשְׁדֵי־עֲרֹף רַגְעוּ אֲתָה אֶעֱלֶה בְּקִרְבְּךָ וְכִלְיֵיךָ וְעַתָּה 6
 דוּבַר עֲדֹךָ מַעֲלֶךָ וְהִרְשַׁע מַדּוּ אֶעֱשֶׂה־לָּךְ: וַיִּתְנַצְּלוּ 6
 בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־עֵינָם מִתַּר חֹזֶק: וּמֹשֶׁה יָקַח אֶת־ 7
 הָאֵהָל וַיִּטְהַרְלוּ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה הַרְחֹק מִן־הַמַּחֲנֶה: וַיִּקְרָא 8
 לוֹ אֵהָל מוֹעֵד וְהָיָה כָּל־מִבְּקֵשׁ יְהוָה וְהָיָה אֵל־אֵהָל מוֹעֵד
 אֲשֶׁר מִחוּץ לַמַּחֲנֶה: וְהָיָה כִּצְאֹת מֹשֶׁה אֶל־הָאֵהָל יָקוּמוּ 8
 כָּל־הָעָם וַיִּגְבּוּ אִישׁ פֶּתַח אֲהָלוֹ וְהִבִּיטוּ אַחֲרֵי מֹשֶׁה
 עֹדֵבֵאֵי הָאֵהָלָה: וְהָיָה כִּבְּאֵ מֹשֶׁה הָאֵהָלָה יָרַד עִמּוֹד 9
 הָעֵנָן וְעִמָּד פֶּתַח הָאֵהָל וְדָבַר עִם־מֹשֶׁה: וַרְאָה כָּל־ 10
 הָעָם אֶת־עִמּוֹד הָעֵנָן עִמָּד פֶּתַח הָאֵהָל וְקָם כָּל־הָעָם
 וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ אִישׁ פֶּתַח אֲהָלוֹ: וְדִבַּר־יְהוָה אִישׁ־מִיִּשְׂרָאֵל־ 11
 פָּנִים כְּאִשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ

ואשלחה באש ויצא העגל הזה וירא משה את העם כי פרע הוא כי פרעה הוא כי פרעה אהרן לשמו כי בקמיהם ועמד משה בשלעל המוזה ויאמר מי ליהוה אלו ויאספו אלו כל בני לוי ואמר כלכם כה אמר יהוה אבדו ישראל שימו איש חרס על ירכו עברו ועונו משלעל לשלעל במוזה ויהרגו איש את אחיו ואיש את רעהו ואיש את קרבו ויעשו בני לוי כדבר משה ותפל מן העם ביום ההוא כשלושת אלפי איש ויאמר משה מלאו ידכם היום ליהוה כי איש בבנו ובאחיו וכתת עלכם היום ברכה יהי מוזרת ויאמר משה אל העם אתם זוטאתם זוטאתם זכרה ועתה אלכה אל יהוה אזכי אכפרה עלד זוטאתכם וישב משה אל יהוה ויאמר אלנה העם הזה זוטאה גדולה ויעשו כלם אבהי זהב ועתה אם תשא חטאתם ואין מזונו לא מספרך אשר כתבת ויאמר יהוה אל משה מי אשר זוטא לי אמונו מספרי ועתה כך נזהר את העם אל אשר דברתי לך הנה מלאני וכך לפיך וביום פקדי ופקדתי לזכרם זוטאתם ויגף יהוה את העם על אשר עלו את העגל אשר עשה אהרן וידבר יהוה אל משה כך

עלה מזה אתה העלית מארץ מצרים אל הארץ אשר נשבעתי לאבותם ליתן לך וליעקב לאמר כזרעך אתנו ועליו כפלך מוכיח ורעיתי את הכלעני האמרי והחיתי והפרזי החיתי החבוסי אל ארץ זבת חלב ודבש כי לא אלכה בקרבך כי עם קשה ערף אתה פן אנכך בדרך וישמעו העם את הדבר הרע הזה ויהאבבו ולא שיתו איש עריו לכיו ויאמר יהוה אל משה אמר אל בני ישראל אתם עם קשה ערף רגע אחד אלכה בלרברך וכליתך ועתה הורד עריו מעליך ואדעיה מה לעשה לך ויהנצלו בני ישראל את עידים מזה חורב ומשה יקח את האהל וילתה כו מוזהו במוזה הרחוק מן המוזה ויקרא לו אהל מועד והיה כל מבקש יהוה יצא אל אהל מועד אשר מוזהו כמוזה והיה כצאת משה אל האהל יקומו כל העם ויגבו איש פתחו אהליו והביטו אחרי משה עמוד הענן ועמד פתחו האהל ודבר עם משה וראה כל העם את עמוד הענן עמוד פתחו האהל וקם כל העם והשתחוו איש פתחו אהליו ודבר יהוה אל משה פנים אל פנים כאשר ידבר איש אל רעהו

ויעב אל המוזה ומושרתו יהושע בן נון נער כהן
יביט מחוץ האהל

ויאמר משה אם יהוה ראה אהה אמר אלי הלכתי
את העם הזה ואהה לא הודיעה לי את אשר תשלח
למי ואהה אמרת ידעתך בשם וגם מצאתי חן
בעיני ועתה אם לא מצאתי חן בעיניך הודיע לי את
דרכך ואדעך כמען אמצא חן בעיניך וראה כי
למך הגוי הזה ויאמר פני יכס והנחתי כף ויאמר
אלי אם אין פניך הלכתי אל תלכו מה ובמה יודע
אפוא כי מצאתי חן בעיניך אלי ועמך הווא בבכותך
למנו ונפלינו אלי ועמך מוכה העם אשר לכה פני
הדומה

ויאמר יהוה אל משה גם את הדבר הזה אשר
דברת אלעיה כי מצאתי חן בעיני ואדעך בשם
ויאמר הראני לא את כבודך ויאמר אני מעביר כל
טובי על פניך וקראתי בשם יהוה לפניך ונחתי את
אשר איוון ורחמתי את אשר ארחם ויאמר כה
הוכח לך את פני כה יראני האדם וחי ויאמר
יהוה הנה מקום אתי ונצבת לך הניח בלעבר
כבדי ושבותיך בנקרת הנור ויכתה כפי עכוך עד
עטרי והסרתי את כפי וראית את אזורי ופני כה

יראו
ויאמר יהוה אל משה פסל כף שיני לוחת אבנים
כראשונים וכתבתי על הלוח את הדברים אשר היו
על הלוחת הראשונים אשר שברת והיה לכון לבקר
ועלית בבקר אל הר סיני ונצבת לי שם לכה אש
ההר ואיש לא יעלה עמך וגם איש אל ירא בכל
ההר גם הצאן והבקר אבל ירעו אל מוכ ההר ההוא
ויפסל שיני לוחת אבנים כראשונים וישכם משה
בבקר ויעל אל הר סיני כאשר צוה יהוה אתו ויקחו
בידו שיני לוחת אבנים וירד יהוה בענן ויתעלה עמו
שם ויקרא בשם יהוה ויעטר יהוה על פליו ויקרא יהוה
יהוה אל רזום וזונון ארך אפים ורב חסד
ואמת לצר חסד כאכפים לשיא עון ופסלו וזונונה
ונקה כה ינקה פקד עון אבות לכה בנים ועל בני בנים
על שכלשים ועל רבליים וימהר משה ויקד ארצה
וישתחו ויאמר אם לא מצאתי חן בעיניך אדני יכר לא
אדני בקרבנו כי עם קשה ערף הוא וסבלות לעולמו
וכחש אתנו ונזכרתו ויאמר הנה אנכי ברית
נגד כל עמך אעשה ונפלא את אשר לא זכרוו בכל
הארץ ובכל הגוים וראה כל העם אשר אתה בקרב
את מעשה יהוה כי זורה הוא אשר אני עשה עמך

ושב אל המהנה
וימשרתו יהושע בן נון נער לא יביט מחוץ האהל: פ
ויאמר משה אליהוה ראה אהה אמר אלי העל את-
העם הזה ואהה לא הודיעה לי את אשר תשלח עמך
ואהה אמרת ידעתך בשם וגם מצאתי חן בעיני:
ועתה אם לא מצאתי חן בעיניך הודיעני בא את דרכך
ואדעך למען אמצא חן בעיניך וראה כי עמך הגוי
הזה: ויאמר פני יכסו ונחתי לך: ויאמר אלי את-
אין פניך הלכתי אל תלכו מה: ובמה יודע אפוא
קראתי חן בעיניך אני ועמך הווא בבכותך עמנו
ונפלינו אני ועמך מפל העם אשר על פני האדמה: פ
ויאמר יהוה אל משה גם את הדבר הזה אשר דברתי
אעשה קראתי חן בעיני ואדעך בשם: ויאמר הראני
בא את כבודך: ויאמר אני מעביר כל טובי על פניך
וקראתי בשם יהוה לפניך ונחתי את אשר איוון ורחמתי
את אשר ארחם: ויאמר לא תוכל לראות את פני כי
לא יראני האדם וחי: ויאמר יהוה הנה מקום אתי
ונצבת על הנור: והנה בעבר כבדי ושבותיך בנקרת
הנור ושכתי כפי עכוך וערעקתי וקסרתי את כפי:
ויראת את אדתי ופני לא יראו: פ חסי

ויאמר יהוה אל משה פסל לך לוחת אבנים כראשונים
לך וכתבתי על הלוחת את הדברים אשר היו על הלוחת
הראשונים אשר שברת: והנה נכון לבקר ועלית בבקר
אל הר סיני ונצבת לי שם על ראש ההר: ואיש לא יעלה
עמך וגם איש אל ירא בכל ההר גם הצאן והבקר אל-
ירעו אל מיל ההר ההוא: ויפסל שני לוחת אבנים
כראשונים וישכם משה בבקר ויעל אל הר סיני כאשר
צוה יהוה אתו ויקח בידו שני לוחת אבנים: וירד יהוה
בענן ויתעלה עמו שם ויקרא בשם יהוה: ויעבר יהוה יעל-
פניו ויקרא יהוה יהוה אל רזום וזונון ארך אפים ורב
חסד ואמת: נצר חסד לאלפים נשא עון ופסעו חטאתה
ונקה לא ינקה פקד עון אבות על בנים ועל בני בנים
על שלשים ועל רבועים: וימהר משה ויקד ארצה
וישתחו: ויאמר אם לא מצאתי חן בעיניך אדני יכר לא
בא אדני בקרבנו כי עם קשה ערף הוא וסבלות
לעולמו ונזכרתו ונחתי לך: ויאמר יהוה הנה אנכי
ברית נגד כל עמך אעשה ונפלא את אשר לא
זכרוו בכל הארץ ובכל הגוים וראה כל העם אשר
אתה בקרבנו את מעשה יהוה קרוב הוא אשר
אני עשה עמך:

שמר כך את אשר אנכי מצוה היום וזו ש
 מפניך את האמורי והכנעני והחיתי והפרזי והחוי
 והיבסי השמר כך פן תכרת ברית ליושב הארץ
 אשר אתה בא עליה פן יהיה כמוקש בקרבך כי את
 מזבחותם תהצו ואת מזבחתם תשברו ואת אֲשֵׁרֵי
 הכרתוֹן כי בא תשתחוה לאל אחר כי יהוה קנא
 שמו אֲנִי קנא הואפך חכרת ברית ליושב הארץ
 וזו אֲזָרוּ אֱלֹהֵיהֶם וזכוּ לאלהיהם וקרא כך
 ואכלת מזבחו וכלהוזה מזבחתו כלנוֹן וזו בנִתְּוּ
 אֲזָרוּ אֱלֹהֵיהֶם וזו את בִּזְיוֹן אֲזָרוּ אֱלֹהֵיהֶם אֱלֹהֵי
 מסכה לא תעשה כך את זוג המזבחות השמר שבעת
 ימים האכל מצות אשר צויתך כמועד וזו
 האביב כי בודע האביב יצאת ממזרים ככל פטר
 רוֹם כי וכל מקוֹץ תזכר פטר שור ושה ופטר
 וחמור תפדה בשה ואם לא תפדה ולרפתו ככל
 בכור בניך תפדה וכל יראו פני רוקם ששית ימים
 תעבד וביום השביעי תשבת בזרוע ובקציר תשבת
 וזו שבעת תעשה כך בכורי קציר זולתים וזוג האסוף
 תקופת השנה שלש פלמים בשנה יראה ככל זכור
 את פני האדן יהוה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כי אוריֵשׁ גוֹיִם
 מפניך והרזוֹתיו את גִּבְעֹךָ וכל יזמד איש את
 ארעך בעלכתך לראות את פני יהוה אֱלֹהֵיךָ שלש
 פעמים בשנה לא תשחט עבדך וזו חמור דם זבוח וכל
 יבין לבקר זבוח זוג הפסח ראשית בכורי אדמתך
 תביא בית יהוה אֱלֹהֵיךָ לא תשחט גוֹיִם בזבוח
 אמו

ויאמר יהוה אל משה כתב כך את הדברים האלה
 כי על פי הדברים האלה כרהי אתך ברית ואמר
 יִשְׂרָאֵל ויהי עִים עִים יהוה ארבעים יום וארבעים
 לילה כוזם לא אכל ובמים לא שתה ויכתב על
 הלוחות את דברי הברית אשר תדבר ויהי
 ברדת משה מחר סיני וישני לוחות העדות ביד משה
 ברדתו מן ההר ומשה לא ידע כי קרן עור פלוי
 בדרו אתו וירא אהרן וכל בני ישראל את משה
 והנה קרן עור פלוי ויראו מוֹשֶׁה אֱלֹהֵי ויקרא אֱלֹהֵם
 משה וישבו אֱלֹהֵי אהרן וכל הנשאים בעדה וידבר
 משה אֱלֹהֵם ואמר כן נגשיו כל בני ישראל ויצום
 את כל אשר דבר יהוה אתו בחר סיני ויכל משה
 מדבר אתם ויהי על פלוי מסוה ובבא משה כפני
 יהוה לדבר אתו יסיר את המסוה על צאתו ויצא
 ודבר אל בני ישראל את אשר יצוה וראו בני
 ישראל את פני משה כי קרן עור פלוי משה

שמר כך את אשר אנכי מצוה היום 11
 הנני גרש מפניך את האמורי והכנעני והחיתי והפרזי
 והחוי והיבסי: השמר לך פן תכרת ברית ליושב הארץ 12
 אשר אתה בא עליה פן יהיה כמוקש בקרבך: כי את 18
 מזבחותם תהצו ואת מזבחתם תשברו ואת אֲשֵׁרֵי
 הכרתוֹן: כי לא תשתחוה לאל אחר כי יהוה קנא שמו 14
 אל קנא הוא: פן תכרת ברית ליושב הארץ ונני אֲחֲרֵי 15
 אֱלֹהֵיהֶם וזכוּ לאלהיהם וקרא לך ויאֲכִלְתָּ מִזְבְּחֵיהֶם: 16
 וכלהוזה מזבחתו ונני בנִתְּוּ אֲחֲרֵי אֱלֹהֵיהֶם וזו 17
 אֲזָרוּ אֱלֹהֵיהֶם וזו את בִּזְיוֹן אֲזָרוּ אֱלֹהֵיהֶם אֱלֹהֵי
 מסכה לא תעשה לך: אֲלֵהֶם מִסְכָּה לא תעשה לך: 17
 את זוג המזבחות השמר שבעת ימים האכל מצות אשר 18
 צויתך כמועד תזכר פטר האביב כי בודע האביב יצאת
 ממזרים: כל פטר רוקם לו וכל מקוֹץ תזכר פטר שור 19
 ושה: ופטר חמור תפדה בשה ואם לא תפדה ולרפתו 20
 ככל בכור בניך תפדה ולא יראו פני רוקם: ששית ימים 21
 תעבד וביום השביעי תשבת בזרוע ובקציר תשבת:
 זוג שבעת תעשה לך בכורי קציר חמור וזוג האסוף 22
 תקופת השנה: שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך 23
 את פני האדן יהוה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: כראוריֵשׁ גוֹיִם 24
 מפניך והרזוֹתיו את גִּבְעֹךָ ולא תזמד איש את ארעך
 בעלכתך לראות את פני יהוה אֱלֹהֵיךָ שלש פעמים 25
 בשנה: לא תשחט עבדך וזו חמור דם זבוח וכל
 יבין לבקר זבוח זוג הפסח ראשית בכורי אדמתך תביא בית יהוה 26
 אֱלֹהֵיךָ לא תשחט גוֹיִם בזבוח אמו: פ שביעי 27
 ויאמר יהוה אל משה כתב כך את הדברים האלה
 כי על פי הדברים האלה כרהי אתך ברית ואת ישראל: 28
 ויהי עִים עִים יהוה ארבעים יום וארבעים לילה לחם
 לא אכל ומים לא שתה ויכתב על הלוחות את דברי 29
 הברית אשר תדבר ויהי ברדת משה מחר סיני 30
 וישני לוחות העדות ביד משה ברדתו מן ההר ומשה
 לא ידע כי קרן עור פלוי בדרו אתו: וירא אהרן וכל 31
 בני ישראל את משה והנה קרן עור פלוי ויראו מוֹשֶׁה
 אֱלֹהֵי ויקרא אֱלֹהֵם משה וישבו אֱלֹהֵי אהרן וכל הנשאים 32
 בעדה וידבר משה אֱלֹהֵם: ויאֲחֲרֵיבֶן נגשו כל בני 33
 ישראל ויצום את כל אשר דבר יהוה אתו בחר סיני: 34
 ויכל משה מדבר אתם ויהי על פלוי מסוה: וכבא 35
 משה לפני יהוה לזכר אתו יסיר את המסוה ער
 ויצא וידבר אל בני ישראל את אשר יצוה: וראו בני 36
 ישראל את פני משה כי קרן עור פלוי משה

והשיב משה
 ואת המסוה על פניו עד באו לדבר אתו : ס ויקהל לה
 משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה
 הדיברים אשר צוה יהוה לעשות אתכם : שעשת בימים
 מעשה מלאכה ובימים השביעי יהיה לכם קדש שבת
 שבתון ליהוה כלהעשה כו מלאכה יומת : לא תבצעו
 אש פכל משבתתכם ביום השבת : פ
 ויאמר משה אל כל עדת בני ישראל לאמר יהוה הדיבר
 אשר צוה יהוה לאמר : קחו מאתכם תרומה ליהוה :
 כל נדיב לבו יביאה את תרומת יהוה זהב וכסף ונחשת :
 ותכלת וארזמן ותולעת שני ועש ועינים : וערת אילים
 מאדמים וערת תחשים ועצי ששים : ושמן למאור
 ובשמים לשמן המשחה ולקטורת הסמים : ואבני שנים
 ואבני מלאים לאפוד ולחושן : וכלתכם לבבכם כבאו
 ועשו את כל אשר צוה יהוה : את המושקן את אהרן
 ואת מקומו את קרסו ואת קרשו ואת דבריו את
 עמזיו ואת אדניו : את הארון ואת דבריו את הכפרת
 ואת פרסת הסוף : את השולחן ואת דבריו ואת קלו
 בליו ואת לחם הפנים : ואת מנורת המאור ואת קליה
 ואת נרותיה ואת שמן המאור : ואת מזבח הקטרת
 ואת דבריו ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים ואת
 מסך הכפרת ואת שמן המושקן : את מזבח העולה ואת
 מכפר הקחשת אשר לו את דבריו ואת קלו את
 הקי ואת כנו : את קלעי העזר את עמזיו ואת אדניו
 ואת מסך העזר : את יתרת המושקן ואת יתרת
 העזר ואת מיתריהם : את דבריו השדר לשרת בקדש
 את דבריו הקדש לאהרן הכהן ואת דבריו בניו לכהן :
 ויצאו כל עדת בני ישראל אל מלפני משה : וביאו כל
 איש אשר נשאו לבו וכל אשר נקבה רוחו אתו הביאו
 את תרומת יהוה למלאכת אהל מועד ולכל עבודתו
 ולבני הקדש : וביאו האנשים על הגשם כל נדיב
 לב הביאו חח ונזים וטבעת וכמוס כל קלי זהב וכל
 איש אשר הניח תופת זהב ליהוה וכב איש אשר
 נמצא אתו תכלת וארזמן ותולעת שני ועש ועינים
 וערת אילים מאדמים וערת תחשים הביאו כל מרים
 תרומת כסף ונחשת הביאו את תרומת יהוה וכב
 אשר נמצא אתו עינים שטים לכל מלאכת העברה
 הביאו וכב איש חכמת לב בידיהו וויביאו מזוזה
 את התכלת ואת הארזמן את תולעת השני ואת
 השש וכב הנשים אשר נשאו לבן אתנה בזכמה
 טו את העינים והנשים הביאו את אבני השטים
 וכלתכם ביום השבת : פ
 ויאמר משה אל כל עדת בני ישראל לאמר יהוה
 הדיבר אשר צוה יהוה לאמר קחו מאתכם תרומה
 ליהוה כל נדיב לבו וביאה את תרומת יהוה זהב
 וכסף ונחשת ותכלת וארזמן ותולעת שני ועש
 ועינים וערת אילים מאדמים וערת תחשים ועצי
 ששים ושמן למאור ובשמים לשמן המשחה ולקטורת
 הסמים ואבני שנים ואבני מלאים לאפוד ולחושן
 וכלתכם לבבכם כבאו ועשו את כל אשר צוה יהוה
 ואת מקומו את קרסו ואת קרשו ואת דבריו את
 עמזיו ואת אדניו את הארון ואת דבריו את הכפרת
 ואת פרסת הסוף את השולחן ואת דבריו ואת קלו
 בליו ואת לחם הפנים ואת מנורת המאור ואת קליה
 ואת נרותיה ואת שמן המאור ואת מזבח הקטרת
 ואת דבריו ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים
 ואת מסך הכפרת ואת שמן המושקן את מזבח
 העולה ואת מכפר הקחשת אשר לו את דבריו ואת
 קלו את הקי ואת כנו את קלעי העזר את עמזיו ואת
 אדניו ואת מסך העזר את יתרת המושקן ואת יתרת
 העזר ואת מיתריהם את דבריו השדר לשרת בקדש
 את דבריו הקדש לאהרן הכהן ואת דבריו בניו לכהן
 ויצאו כל עדת בני ישראל אל מלפני משה וביאו
 כל איש אשר נשאו לבו וכל אשר נקבה רוחו אתו
 הביאו את תרומת יהוה למלאכת אהל מועד ולכל
 עבודתו ולבני הקדש וביאו האנשים על הגשם כל
 נדיב לב הביאו חח ונזים וטבעת וכמוס כל קלי זהב
 וכל איש אשר הניח תופת זהב ליהוה וכב איש אשר
 נמצא אתו תכלת וארזמן ותולעת שני ועש ועינים
 וערת אילים מאדמים וערת תחשים הביאו כל מרים
 תרומת כסף ונחשת הביאו את תרומת יהוה וכב
 אשר נמצא אתו עינים שטים לכל מלאכת העברה
 הביאו וכב איש חכמת לב בידיהו וויביאו מזוזה
 את התכלת ואת הארזמן את תולעת השני ואת
 השש וכב הנשים אשר נשאו לבן אתנה בזכמה
 טו את העינים והנשים הביאו את אבני השטים

והשיב משה
 ואת המסוה על פניו עד באו לדבר אתו : ס ויקהל לה
 משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה
 הדיברים אשר צוה יהוה לעשות אתכם : שעשת בימים
 מעשה מלאכה ובימים השביעי יהיה לכם קדש שבת
 שבתון ליהוה כלהעשה כו מלאכה יומת : לא תבצעו
 אש פכל משבתתכם ביום השבת : פ
 ויאמר משה אל כל עדת בני ישראל לאמר יהוה הדיבר
 אשר צוה יהוה לאמר : קחו מאתכם תרומה ליהוה :
 כל נדיב לבו יביאה את תרומת יהוה זהב וכסף ונחשת :
 ותכלת וארזמן ותולעת שני ועש ועינים : וערת אילים
 מאדמים וערת תחשים ועצי ששים : ושמן למאור
 ובשמים לשמן המשחה ולקטורת הסמים : ואבני שנים
 ואבני מלאים לאפוד ולחושן : וכלתכם לבבכם כבאו
 ועשו את כל אשר צוה יהוה : את המושקן את אהרן
 ואת מקומו את קרסו ואת קרשו ואת דבריו את
 עמזיו ואת אדניו : את הארון ואת דבריו את הכפרת
 ואת פרסת הסוף : את השולחן ואת דבריו ואת קלו
 בליו ואת לחם הפנים : ואת מנורת המאור ואת קליה
 ואת נרותיה ואת שמן המאור : ואת מזבח הקטרת
 ואת דבריו ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים ואת
 מסך הכפרת ואת שמן המושקן : את מזבח העולה ואת
 מכפר הקחשת אשר לו את דבריו ואת קלו את
 הקי ואת כנו : את קלעי העזר את עמזיו ואת אדניו
 ואת מסך העזר : את יתרת המושקן ואת יתרת
 העזר ואת מיתריהם : את דבריו השדר לשרת בקדש
 את דבריו הקדש לאהרן הכהן ואת דבריו בניו לכהן :
 ויצאו כל עדת בני ישראל אל מלפני משה : וביאו כל
 איש אשר נשאו לבו וכל אשר נקבה רוחו אתו הביאו
 את תרומת יהוה למלאכת אהל מועד ולכל עבודתו
 ולבני הקדש : וביאו האנשים על הגשם כל נדיב
 לב הביאו חח ונזים וטבעת וכמוס כל קלי זהב וכל
 איש אשר הניח תופת זהב ליהוה וכב איש אשר
 נמצא אתו תכלת וארזמן ותולעת שני ועש ועינים
 וערת אילים מאדמים וערת תחשים הביאו כל מרים
 תרומת כסף ונחשת הביאו את תרומת יהוה וכב
 אשר נמצא אתו עינים שטים לכל מלאכת העברה
 הביאו וכב איש חכמת לב בידיהו וויביאו מזוזה
 את התכלת ואת הארזמן את תולעת השני ואת
 השש וכב הנשים אשר נשאו לבן אתנה בזכמה
 טו את העינים והנשים הביאו את אבני השטים

ואת אבני המלאים לאפוד וכלשון ואת הבשמים ואת
 השמן למאור וכשמן המשוחה ונקטרת הסמים כל
 איש ואשה אשר ידב לבם אתם להביא לכל המלאכה
 אשר יורה יהוה לעשות ביד משה הביאו בני ישראל
 לדבה בלילה

ויאמר משה אל בני ישראל אל ראו קרא יהוה בשם
 בצלאל בן אורי בן חור כמטה יהודה וימלא אותו
 רוח אלהים בחכמה בתבונה וברעיון ובכל מלאכה
 ובחשיבה מושיבת כלעשה בזה ובכסף ובזהרית
 ובחורשית אבן מלאכה ובחורשית לין כלעשות ככל
 מלאכת מושיבת ובהורות נתן בכבו הוא ואהליאב
 בן אוסימור כמטה דן מלא אתם חכמה לנלעשות
 ככל מלאכת זרעו וחשיבה ורקם בתכלת ובארצובן
 בתכלת השני ובשעי וארץ לעשי ככל מלאכה
 חושי מושיבת ולעשה בצלאל ואהליאב וככל
 איש חכם כב אשר נתן יהוה חכמה ותבונה בהמה
 כלעת כלעית את כל מלאכת לעדה הקדש ככל
 אשר יורה יהוה ויקרא משה את כל בצלאל ואה
 אהליאב ואכל כל איש חכם כב אשר נתן יהוה
 חכמה בכבו ככל אשר נשאו כלו בקרבנה את
 המלאכה כלעית אתה ויקחו מכלני משה את כל
 התרומה אשר הביאו בני ישראל למלאכת לעדה
 הקדש כלעית אתה ודם הביאו אלו עור לדבה
 בבקר בבקר ויצאו כל הזכמים העלשים את כל
 מלאכת הקדש איש איש ממלאכתו אשר המה
 עלשים ויאמרו אל משה לאמר מרבים העם להביא
 מדי העבודה למלאכה אשר יורה יהוה כלעית אתה
 ויצו משה ויעבירו קול במזונה לאמר איש ואשה
 אל יעשו עוד מלאכה בתרומת הקדש ויכנל העם
 מהביא והמלאכה היתה דים ככל המלאכה כלעיות
 אתה ודותר

וחכם ככל עלשי המלאכה את המשיכן לעשר ירעוד
 עליו משור ותכבת וארצובן ותכלית שני כרבים
 מעלית ורשב לעשה אתם ארך היריעה האוחזת
 שלמנה ועלשים באמה ורוח ארבע באמה היריעה
 האוחזת מדה אחת לכל היריעות ויזכר את חכוב
 היריעות אחת אל אחת וחכוב יריעות חכר אחת אל
 אחת ויעש כלאת תכבת על טפת היריעה האוחזת
 מקלה במחצבת כן עלשה בשפת היריעה הקיצונה
 במחצרת השנית חמשים כלאת עלשה ביריעה
 האוחזת וחמשים כלאת עשה בקלה היריעה אשר
 במחצרת השנית מקבילת הכלאת אחת אל אחת:

ואת אבני

המלאים לאפוד ולחשן: ואת הבשם ואת השמן למאור
 ולשמן המשוחה ולקטרת הסמים: כל איש ואשה אשר
 ידב לבם אתם להביא לכל המלאכה אשר יורה
 יהוה לעשות ביד משה הביאו בני ישראל נדבה
 בלילה: פ שליש (שני כסן עטרין)

ויאמר משה אל בני ישראל ראו קרא יהוה בשם
 בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה: וימלא אותו
 רוח אלהים בחכמה בתבונה וברעיון ובכל מלאכה:
 ולהשב כחשבת לעשות כזהב וככסף ובחורשית ובחורשית
 אבן למלאכה ובחורשית עץ לעשות ככל מלאכת מחשבת:
 ובהורות נתן בלבבו הוא ואהליאב בן אוסימור למטה
 דן: מלא אתם חכמה לנלעשות כל מלאכת חרשו
 וחשב ורקם בתכלת ובארצובן בתכלת השני ובשעי
 וארץ לעשי כל מלאכה וחשיבה מושיבת: ועשה בצלאל
 ואהליאב וכל איש חכם לב אשר נתן יהוה חכמה
 ותבונה בהמה לנעש את כל מלאכת עבדת
 הקדש לכל אשר יורה יהוה: ויקרא משה אל בצלאל
 ואהליאב ואל כל איש חכם לב אשר נתן יהוה
 חכמה בלבבו כל אשר נשאו לבו לקרבנה אל המלאכה
 לעשות אותה: ויקחו מלפני משה את קרבנותיהם
 אשר הביאו בני ישראל למלאכת עבדת הקדש לעשות
 אותה והם הביאו אלו עוד נדבה בבקר בבקר: וביאו
 כל הזכמים העלשים את כל מלאכת הקדש איש איש
 ממלאכתו אשר המה עלשים: ויאמרו אל משה לאמר
 מרבים העם להביא מדי העבודה למלאכה אשר יורה
 יהוה לעשות אותה: ויצו משה ויעבירו קול במזונה לאמר
 איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה לתרומת הקדש ויכנל
 העם מהביא: והמלאכה היתה דים לכל המלאכה:
 רעיון אתה ודותר: פ יבש ויעשו כל חכם
 לב בעשי המלאכה את המשיכן עשר ירעוד שש משור
 ותכלית וארצובן ותכלית שני כרבים מעשה חשב עשה
 אתם: ארך היריעה האחת שלמנה ועשרים באמה ורחב
 ארבע באמה היריעה האחת מדה אחת לכל היריעות:
 ויחבר את המש היריעות אחת אל אחת המש היריעות
 חכר אחת אל אחת: ועש לקאת תכלית על שפת
 היריעה האחת מקצה במחצרת כן עשה בשפת היריעה
 הקיצונה במחצרת השנית: חמשים ללאת עשה ביריעה
 האחת וחמשים ללאת עשה בקלה היריעה אשר
 במחצרת השנית מקבילת הכלאת אחת אל אחת:

ויעש חמשים קרסי והב ויחבר את היריעות את אל-
 אחת בקרסים ויהי המשכן אחד: פ
 ויעש יריעת עוים לאהל ער-המשכן עשתי-עשרה
 יריעת עשה אתם: ארץ היריעה האחת שלשים פאמה
 וארבע אמות רחב היריעה האחת מדה אחת לעשתי
 עשרה יריעת: ויחבר את חמש היריעות לכד ואת-
 עש היריעות לכד: ויעש ללאת חמשים על שפת-
 היריעה הקיצרה במחברת וחמשים ללאת עשה על-
 שפת היריעה החברה השנית: ויעש קרסי נחשת
 חמשים לחבר את האהל להיות אחד: ויעש מקסר
 לאהל ערת אילם מאדמים ומקסרה ערת תחשים
 מלמעלה: פ חסוי ויעש את הקרשים
 למשכן עצי שטים עמדים: עשר אמה ארץ הקרש
 ואמה תחצי האמה רחב הקרש האחד: שתי דת לקרש
 האחד משלכת את אל-אתתו כן עשה לכל קרש
 המשכן: ויעש את הקרשים למשכן עשירים
 לפאת נגב תימנה: וארבעים אדגרכף עשה תחת
 עשירים קרשים שני אדגים תחת הקרש האחד לשתי
 ידתי ושני אדגים תחת הקרש האחד לשתי ידתי:
 ולצלע המשכן השנית לפאת צפון עשה עשירים קרשים:
 וארבעים אדגים כסף שני אדגים תחת הקרש
 האחד ושני אדגים תחת הקרש האחד: ולירכתי
 המשכן ומה עשה עשה קרשים: ושני קרשים עשה
 למקצעת המשכן בירכתים: והיו תואמם מלמשה:
 ויהיו יהיו תמים אל-ראשו אל-תפקעת האחת כן
 עשה לשניהם לשני המקצעות: והיו שמעיה קרשים
 ואדגיהם כסף ששתי עשר אדגים שני אדגים שני
 אדגים תחת הקרש האחד: ויעש בריחי עצי שטים
 חמשה לקרש צלע המשכן האחת: וחמשה בריחים
 לקרש צלע המשכן השנית וחמשה בריחים לקרש
 המשכן לירכתים פמה: ויעש את הבריחים התיכן לבריח
 בתוך הקרשים מרדקצה אל-הקצה: ואת הקרשים
 צפה והב ואת טבעתם עשה והב פתים לבריחים וצפה
 את הבריחים ויעש כה ארבעה עמודי שטים ויצפם
 זהב ויהם זהב ויצפם כהם ארבעה אדגים כסף ויעש
 כסף כפתוח האהל הככת וארמון ותולעת שני ושש
 משיור מעשה רהם ואת עמודיו וחמשה ואת ויהם
 וצפה ראשיהם וחשיקיהם זהב ואדניהם חמשה
 נחשת

ויעש חמשים קרסי והב ויחבר את היריעות את אל-
 אחת בקרסים ויהי המשכן אחד: פ
 ויעש יריעת עוים לאהל ער-המשכן עשתי-עשרה
 יריעת עשה אתם: ארץ היריעה האחת שלשים פאמה
 וארבע אמות רחב היריעה האחת מדה אחת לעשתי
 עשרה יריעת: ויחבר את חמש היריעות לכד ואת-
 עש היריעות לכד: ויעש ללאת חמשים על שפת-
 היריעה הקיצרה במחברת וחמשים ללאת עשה על-
 שפת היריעה החברה השנית: ויעש קרסי נחשת
 חמשים לחבר את האהל להיות אחד: ויעש מקסר
 לאהל ערת אילם מאדמים ומקסרה ערת תחשים
 מלמעלה: פ חסוי ויעש את הקרשים
 למשכן עצי שטים עמדים: עשר אמה ארץ הקרש
 ואמה תחצי האמה רחב הקרש האחד: שתי דת לקרש
 האחד משלכת את אל-אתתו כן עשה לכל קרש
 המשכן: ויעש את הקרשים למשכן עשירים
 לפאת נגב תימנה: וארבעים אדגרכף עשה תחת
 עשירים קרשים שני אדגים תחת הקרש האחד לשתי
 ידתי ושני אדגים תחת הקרש האחד לשתי ידתי:
 ולצלע המשכן השנית לפאת צפון עשה עשירים קרשים:
 וארבעים אדגים כסף שני אדגים תחת הקרש
 האחד ושני אדגים תחת הקרש האחד: ולירכתי
 המשכן ומה עשה עשה קרשים: ושני קרשים עשה
 למקצעת המשכן בירכתים: והיו תואמם מלמשה:
 ויהיו יהיו תמים אל-ראשו אל-תפקעת האחת כן
 עשה לשניהם לשני המקצעות: והיו שמעיה קרשים
 ואדגיהם כסף ששתי עשר אדגים שני אדגים שני
 אדגים תחת הקרש האחד: ויעש בריחי עצי שטים
 חמשה לקרש צלע המשכן האחת: וחמשה בריחים
 לקרש צלע המשכן השנית וחמשה בריחים לקרש
 המשכן לירכתים פמה: ויעש את הבריחים התיכן לבריח
 בתוך הקרשים מרדקצה אל-הקצה: ואת הקרשים
 צפה והב ואת טבעתם עשה והב פתים לבריחים וצפה
 את הבריחים ויעש כה ארבעה עמודי שטים ויצפם
 זהב ויהם זהב ויצפם כהם ארבעה אדגים כסף ויעש
 כסף כפתוח האהל הככת וארמון ותולעת שני ושש
 משיור מעשה רהם ואת עמודיו וחמשה ואת ויהם
 וצפה ראשיהם וחשיקיהם זהב ואדניהם חמשה
 נחשת

ויעש בצלאל את הארץ עיני עינים אמתים וזני
 ארכו ואמה וזני רחבו ואמה וזני קמותו וזני קמותו וזני קמותו
 זהב טהור מבית ומוזון ויעש לו זר זהב סביב ויעש
 לו ארבע טבעות זהב על ארבע פלמתיני ועש
 טבעות על כל זלעו האוזות ויהיו טבעות על כל זלעו
 העינים ויעש בדי עיני עינים ויעש אתם זהב ויבא
 את הברזים בטבעות על כל זלעו הארץ כשאת אדת
 הארץ ויעש כפרת זהב טהור אמתים וזני ארכו
 ואמה וזני רחבה ויעש עיני כרבים זהב מקשה
 עשה אתם כושני קצות הכפרת כרוב אחוז
 מקצה מזה וכרוב אחוז מקצה מזה מן הכפרת
 עשה את הכרבים כושני קצותו ויהיו הכרבים
 פרושי כנפים למעלה סככים בכלפיהם על הכפרת
 ופניהם איש אל אחוזו אכל הכפרת דהו פני
 הכרבים
 ויעש את השליון עיני עינים אמתים ארכו ואמה
 רחבו ואמה וזני קמותו ויעש אתו זהב טהור ויעש
 לו זר זהב סביב ויעש לו מסגרת טפוח סביב ויעש
 זר זהב כמסגרתו סביב ויעש לו ארבע טבעות זהב
 ויתן את הטבעות על ארבע הפאת אשר לארבע
 רגליו כלמט המסגרת היו הטבעות בתים כבדים
 כשאת את השליון ויעש את הכרבים ויעש עינים
 ויעש אתם זהב כשאת את השליון ויעש אדת
 הכבים אשר על השליון את קלרתיו ואדת
 כפתיו ואת מונקיתיו ואת הקשיות אשר יסך בדין
 זהב טהור
 ויעש את המורה זהב טהור מקשה עשה אדת
 המורה ירכה וקנה גביעיה כפתריה וכפתריה ממונה
 דהו ועשה קנים יצאים מצריה שכלשה קני מורה
 מצודה האוזר ועלכשה קני מורה מצודה העיני
 עלכשה גבעים מועקדים בקנה האוזר כפתר ופרוז
 ועלכשה גבעים מועקדים בקנה אוזר כפתר ופרוז
 כן כששית הקנים היצאים מן המורה ובמורה
 ארבעה גבעים מועקדים כפתריה ופרוזיה וכפתר
 תוזת עיני הקנים ממונה וכפתר תוזת עיני הקנים
 ממונה וכפתר תוזת עיני הקנים ממונה כששית
 הקנים היצאים ממונה כפתריהם וקנתם ממונה דהו
 ככה מקשה אוזת זהב טהור ויעש את לרתיה שבעה
 ומכלקויה ומוזתתיה זהב טהור ככר זהב טהור עשה
 אתה ואת כל כליה
 ויעש את מלבוש הקשרת עיני עינים אמה ארכו
 ואמה רחבו רצוע ואמתים קמותו ממונה דהו קרנתיני
 רחבו רצוע ואמתים קמותו ממונה דהו קרנתיני

ויעש בצלאל את הארץ עיני עינים אמתים וזני
 ארכו ואמה וזני רחבו ואמה וזני קמותו וזני קמותו
 זהב טהור מבית ומוזון ויעש לו זר זהב סביב ויעש
 לו ארבע טבעות זהב על ארבע פלמתיני ועש
 טבעות על כל זלעו האוזות ויהיו טבעות על כל זלעו
 העינים ויעש בדי עיני עינים ויעש אתם זהב ויבא
 את הברזים בטבעות על כל זלעו הארץ כשאת אדת
 הארץ ויעש כפרת זהב טהור אמתים וזני ארכו
 ואמה וזני רחבה ויעש עיני כרבים זהב מקשה
 עשה אתם כושני קצות הכפרת כרוב אחוז
 מקצה מזה וכרוב אחוז מקצה מזה מן הכפרת
 עשה את הכרבים כושני קצותו ויהיו הכרבים
 פרושי כנפים למעלה סככים בכלפיהם על הכפרת
 ופניהם איש אל אחוזו אכל הכפרת דהו פני
 הכרבים
 ויעש את השליון עיני עינים אמתים ארכו ואמה
 רחבו ואמה וזני קמותו ויעש אתו זהב טהור ויעש
 לו זר זהב סביב ויעש לו מסגרת טפוח סביב ויעש
 זר זהב כמסגרתו סביב ויעש לו ארבע טבעות זהב
 ויתן את הטבעות על ארבע הפאת אשר לארבע
 רגליו כלמט המסגרת היו הטבעות בתים כבדים
 כשאת את השליון ויעש את הכרבים ויעש עינים
 ויעש אתם זהב כשאת את השליון ויעש אדת
 הכבים אשר על השליון את קלרתיו ואדת
 כפתיו ואת מונקיתיו ואת הקשיות אשר יסך בדין
 זהב טהור
 ויעש את המורה זהב טהור מקשה עשה אדת
 המורה ירכה וקנה גביעיה כפתריה וכפתריה ממונה
 דהו ועשה קנים יצאים מצריה שכלשה קני מורה
 מצודה האוזר ועלכשה קני מורה מצודה העיני
 עלכשה גבעים מועקדים בקנה האוזר כפתר ופרוז
 ועלכשה גבעים מועקדים בקנה אוזר כפתר ופרוז
 כן כששית הקנים היצאים מן המורה ובמורה
 ארבעה גבעים מועקדים כפתריה ופרוזיה וכפתר
 תוזת עיני הקנים ממונה וכפתר תוזת עיני הקנים
 ממונה וכפתר תוזת עיני הקנים ממונה כששית
 הקנים היצאים ממונה כפתריהם וקנתם ממונה דהו
 ככה מקשה אוזת זהב טהור ויעש את לרתיה שבעה
 ומכלקויה ומוזתתיה זהב טהור ככר זהב טהור עשה
 אתה ואת כל כליה
 ויעש את מלבוש הקשרת עיני עינים אמה ארכו
 ואמה רחבו רצוע ואמתים קמותו ממונה דהו קרנתיני
 רחבו רצוע ואמתים קמותו ממונה דהו קרנתיני

ובצלאל בן אוּרִי בן חור כְּמוֹתָה יְהוּדָה עֲשֵׂה אֶת
 כָּל אֲשֶׁר צִוִּיתָהוּ אֵת מִשָּׁה וְאֵת אֶהֱלֵא בֶן אֲחִישָׁמָר
 כְּמוֹתָה דָן חֲרָשׁ וְחֲזַעְבִּי וְרָקַם בַּתְּכֹלֶת וּבְאֵר־גִּבּוֹן
 וּבַת־וֹכֵלֵת הַשֵּׁנִי וּבִשְׁעֵי כָל
 הָהָב הַעֲשֵׂוֹי לְמִלְאכָה כָּכֵל מִלְאכַת הַקֹּדֶשׁ וְיָדֵי
 זָהָב הַתְּנוּפָה תִּשְׁלַע וְעֲשִׂירִים כֹּכַר וְשִׁבְעֵי מֵאוֹת
 וְשִׁלְשִׁים עֶקֶל בְּשִׁקְלֵי הַקֹּדֶשׁ וְכֶסֶף פְּקוּדֵי הָעֶרֶה
 מֵאֵת כֹּכַר וְאַלְפֵי וְשִׁבְעֵי מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים וְשִׁבְעִים
 עֶקֶל בְּשִׁקְלֵי הַקֹּדֶשׁ בָּהֶל כְּלֹכֹנֶלֶת מִחֲצִית הַשִּׁקְלֵי
 בְּשִׁקְלֵי הַקֹּדֶשׁ כָּכֵל הָעֹפֵר עַל הַפְּקוּדִים מִבֶּן
 עֲשָׂרִים עֲלֵיהֶם וְעֵלְהֶם לְעֵשֶׂה מֵאֵת אֶלְפֵי וְשִׁבְעִים
 אֲלָפִים וְחֲמִשִּׁים מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים וְיָדֵי מֵאֵת כֹּכַר הַכֶּסֶף
 לְצִקָּת אֵת אֲרָגֵי הַקֹּדֶשׁ וְאֵת אֲרָגֵי הַפְּרֻכָּת מֵאֵת אֲרָגִים
 לְמֵאֵת הַכֶּסֶף כֶּסֶף לְאָרֶן; וְאֵת הָאֶלְפֵי וְשִׁבְעֵי מֵאוֹת
 וְחֲמִשִּׁים וְשִׁבְעִים עֲשֵׂה וְיָדֵי לְעֲמֻדִים וְעִפֹּה רֵאשִׁיתָם
 וְחֶשֶׁק אֹתָם; וְגִחְשֵׁת הַתְּנוּפָה; שְׁבָעִים כֶּסֶף וְאַלְפִים
 וְאַרְבַּע־מֵאוֹת שִׁקְלֵי; וְעֵשֶׂה כֹּה אֶת אֲרָגֵי פֶתַח אֹהֶל
 מוֹעֵד וְאֵת מִזְבַּח הַבִּחֻשִׁית וְאֵת מִזְבַּח הַבִּחֻשִׁית אֲשֶׁר
 לוֹ וְאֵת כָּל־קְלֵי הַמִּזְבֵּחַ; וְאֵת אֲרָגֵי הַתֵּצֵר סָבִיב וְאֵת
 אֲרָגֵי שַׁעַר הַתֵּצֵר וְאֵת כָּל־תֵּצֵר הַמִּשְׁכָּן וְאֵת
 כָּל־תֵּצֵר הַתֵּצֵר סָבִיב; וּמִן־הַתְּבֵלֶת וְהַיָּרְמָן
 וְהַתְּנוּפָה הַשֵּׁנִי עֲשֵׂה כְּגֵרֶשׁ הַשֵּׁנִי וְעֵשֶׂה אֵת
 כְּגֵרֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאֶהֱרֹן כְּאֲשֶׁר צִוִּיתָהוּ אֶת־מִשָּׁה; פ
 וְעֵשֶׂה אֶת־הָאֶפֶד וְהֵב הַתְּבֵלֶת וְאֶרְגָּמֶן וְתוֹלַעַת שֵׁנִי וְשֵׁשׁ
 מִשֹּׁר; וַיִּרְקַע אֶת־פֶּתַח הַתְּבֵלֶת וְהָאֶרְגָּמֶן
 וְהַתְּבֵלֶת וְהַתְּנוּפָה הַשֵּׁנִי וְהַתְּנוּפָה הַשֵּׁנִי וְהַתְּנוּפָה
 הַשֵּׁנִי וְהַתְּנוּפָה הַשֵּׁנִי; פֶּתַח עֲשֵׂה־לוֹ חֲבֵרֹת עַל־
 שְׁנֵי קְצוֹתָיו הֵב; וְהֵשֵׁב אֶפְדֹתוֹ אֲשֶׁר עָלָיו כִּמְנַח הָאֶפֶד
 כְּמִשְׁעֵי הֵב הַתְּבֵלֶת וְאֶרְגָּמֶן וְתוֹלַעַת שֵׁנִי וְשֵׁשׁ מִשֹּׁר
 כְּאֲשֶׁר צִוִּיתָהוּ אֶת־מִשָּׁה; ס וְעֵשֶׂה אֶת־אֲרָגֵי
 הַשֵּׁשׁ מִסִּבַּת מִשְׁבַּעַת הֵב מִסְּפֹחוֹת פֶּתְחֵי חוּתָם עַל־
 שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל; וְשֵׁם אֹתָם עַל פֶּתַח הָאֶפֶד אֲרָגֵי
 זָכָרֹן לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל כְּאֲשֶׁר צִוִּיתָהוּ אֶת־מִשָּׁה; פ
 וְעֵשֶׂה אֶת־הַחֹשֶׁן מִשְׁבַּח־חֹשֶׁב כְּמִשְׁבַּח אֶפֶד וְהֵב הַתְּבֵלֶת
 וְאֶרְגָּמֶן וְתוֹלַעַת שֵׁנִי וְשֵׁשׁ מִשֹּׁר; רָבִיעֵי הָהָב כְּפֶלֶא
 עֲשֵׂה אֶת־הַחֹשֶׁן וְרֵת אֲרָגֵי וְרֵת רֵחָב כְּפֶלֶא; וְיִמְלֵא־
 בוֹ אֲרָבָעָה מִיָּדֵי אֶבֶן טוֹר אֲדָם פְּטֹדָה וְכִרְקַת הַטַּר
 הָאֲחֵר; וְהַטּוֹר הַשֵּׁנִי נָפֶד סִפִּיר וְתֵלָם; וְהַטּוֹר הַשְּׁלִישִׁי
 לְשֵׁם שִׁבּוֹ וְאֶלְמָה:

ובצלאל בן אוּרִי בן חור כְּמוֹתָה יְהוּדָה עֲשֵׂה אֶת
 כָּל אֲשֶׁר צִוִּיתָהוּ אֵת מִשָּׁה וְאֵת אֶהֱלֵא בֶן אֲחִישָׁמָר
 כְּמוֹתָה דָן חֲרָשׁ וְחֲזַעְבִּי וְרָקַם בַּתְּכֹלֶת וּבְאֵר־גִּבּוֹן
 וּבַת־וֹכֵלֵת הַשֵּׁנִי וּבִשְׁעֵי כָל
 הָהָב הַעֲשֵׂוֹי לְמִלְאכָה כָּכֵל מִלְאכַת הַקֹּדֶשׁ וְיָדֵי
 זָהָב הַתְּנוּפָה תִּשְׁלַע וְעֲשִׂירִים כֹּכַר וְשִׁבְעֵי מֵאוֹת
 וְשִׁלְשִׁים עֶקֶל בְּשִׁקְלֵי הַקֹּדֶשׁ וְכֶסֶף פְּקוּדֵי הָעֶרֶה
 מֵאֵת כֹּכַר וְאַלְפֵי וְשִׁבְעֵי מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים וְשִׁבְעִים
 עֶקֶל בְּשִׁקְלֵי הַקֹּדֶשׁ בָּהֶל כְּלֹכֹנֶלֶת מִחֲצִית הַשִּׁקְלֵי
 בְּשִׁקְלֵי הַקֹּדֶשׁ כָּכֵל הָעֹפֵר עַל הַפְּקוּדִים מִבֶּן
 עֲשָׂרִים עֲלֵיהֶם וְעֵלְהֶם לְעֵשֶׂה מֵאֵת אֶלְפֵי וְשִׁבְעִים
 אֲלָפִים וְחֲמִשִּׁים מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים וְיָדֵי מֵאֵת כֹּכַר הַכֶּסֶף
 לְצִקָּת אֵת אֲרָגֵי הַקֹּדֶשׁ וְאֵת אֲרָגֵי הַפְּרֻכָּת מֵאֵת אֲרָגִים
 לְמֵאֵת הַכֶּסֶף כֶּסֶף לְאָרֶן; וְאֵת הָאֶלְפֵי וְשִׁבְעֵי מֵאוֹת
 וְחֲמִשִּׁים וְשִׁבְעִים עֲשֵׂה וְיָדֵי לְעֲמֻדִים וְעִפֹּה רֵאשִׁיתָם
 וְחֶשֶׁק אֹתָם; וְגִחְשֵׁת הַתְּנוּפָה; שְׁבָעִים כֶּסֶף וְאַלְפִים
 וְאַרְבַּע־מֵאוֹת שִׁקְלֵי; וְעֵשֶׂה כֹּה אֶת אֲרָגֵי פֶתַח אֹהֶל
 מוֹעֵד וְאֵת מִזְבַּח הַבִּחֻשִׁית וְאֵת מִזְבַּח הַבִּחֻשִׁית אֲשֶׁר
 לוֹ וְאֵת כָּל־קְלֵי הַמִּזְבֵּחַ; וְאֵת אֲרָגֵי הַתֵּצֵר סָבִיב וְאֵת
 אֲרָגֵי שַׁעַר הַתֵּצֵר וְאֵת כָּל־תֵּצֵר הַמִּשְׁכָּן וְאֵת
 כָּל־תֵּצֵר הַתֵּצֵר סָבִיב; וּמִן־הַתְּבֵלֶת וְהַיָּרְמָן
 וְהַתְּנוּפָה הַשֵּׁנִי עֲשֵׂה כְּגֵרֶשׁ הַשֵּׁנִי וְעֵשֶׂה אֵת
 כְּגֵרֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאֶהֱרֹן כְּאֲשֶׁר צִוִּיתָהוּ אֶת־מִשָּׁה; פ
 וְעֵשֶׂה אֶת־הָאֶפֶד וְהֵב הַתְּבֵלֶת וְאֶרְגָּמֶן וְתוֹלַעַת שֵׁנִי וְשֵׁשׁ
 מִשֹּׁר; וַיִּרְקַע אֶת־פֶּתַח הַתְּבֵלֶת וְהָאֶרְגָּמֶן
 וְהַתְּבֵלֶת וְהַתְּנוּפָה הַשֵּׁנִי וְהַתְּנוּפָה הַשֵּׁנִי וְהַתְּנוּפָה
 הַשֵּׁנִי וְהַתְּנוּפָה הַשֵּׁנִי; פֶּתַח עֲשֵׂה־לוֹ חֲבֵרֹת עַל־
 שְׁנֵי קְצוֹתָיו הֵב; וְהֵשֵׁב אֶפְדֹתוֹ אֲשֶׁר עָלָיו כִּמְנַח הָאֶפֶד
 כְּמִשְׁעֵי הֵב הַתְּבֵלֶת וְאֶרְגָּמֶן וְתוֹלַעַת שֵׁנִי וְשֵׁשׁ מִשֹּׁר
 כְּאֲשֶׁר צִוִּיתָהוּ אֶת־מִשָּׁה; ס וְעֵשֶׂה אֶת־אֲרָגֵי
 הַשֵּׁשׁ מִסִּבַּת מִשְׁבַּעַת הֵב מִסְּפֹחוֹת פֶּתְחֵי חוּתָם עַל־
 שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל; וְשֵׁם אֹתָם עַל פֶּתַח הָאֶפֶד אֲרָגֵי
 זָכָרֹן לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל כְּאֲשֶׁר צִוִּיתָהוּ אֶת־מִשָּׁה; פ
 וְעֵשֶׂה אֶת־הַחֹשֶׁן מִשְׁבַּח־חֹשֶׁב כְּמִשְׁבַּח אֶפֶד וְהֵב הַתְּבֵלֶת
 וְאֶרְגָּמֶן וְתוֹלַעַת שֵׁנִי וְשֵׁשׁ מִשֹּׁר; רָבִיעֵי הָהָב כְּפֶלֶא
 עֲשֵׂה אֶת־הַחֹשֶׁן וְרֵת אֲרָגֵי וְרֵת רֵחָב כְּפֶלֶא; וְיִמְלֵא־
 בוֹ אֲרָבָעָה מִיָּדֵי אֶבֶן טוֹר אֲדָם פְּטֹדָה וְכִרְקַת הַטַּר
 הָאֲחֵר; וְהַטּוֹר הַשֵּׁנִי נָפֶד סִפִּיר וְתֵלָם; וְהַטּוֹר הַשְּׁלִישִׁי
 לְשֵׁם שִׁבּוֹ וְאֶלְמָה:

והטור הרביעי ארשיש עליהם ויעשה מוסבד
 משכנת זהב במלאתם והאבנים על שמדת בני
 ישראל הנה עתים לעשרה על עימותם פתוחו
 זותם איש על עמו כעצום עטור — עיבט ויעשו
 על החושן ערשרת וכלת מעשה עבדת זהב
 טהור ויעשו עתי משכנת זהב ועידי טבעות
 זהב ויתנו את עתי הטבעת על עני קצות החושן
 ויתנו עתי העלבת הזהב על עתי הטבעת על
 קצות החושן ואת עתי קצות עתי העלבת גרנו
 על עתי המשכנת ויתנם על כתפת האפרד
 מול פניו ויעשו עתי טבעת זהב ויעשו על עני
 קצות החושן על עתות אשיר אכל עבר האפר
 ביהו ויעשו עתי טבעת זהב ויתנם על עתי כתפת
 האפרד מכלמה במוכ פניו כלמת מזבתו ממעל
 כחשיב האפרד ויכסו את החושן מטבעותיו אכל
 טבעת האפרד בפתיל חכלת להיות על חשיב האפרד
 ולא יזוז החושן מעל האפרד כאשר צוה יהוה את
 משה

ויעש את מעיל האפרד מעשה ארג כלי חכלת
 ופי המעיל בתוכו כפי חזרא שפה כפיו סביב
 כלא יקרע ויעשו על שולי המעיל רמוני חכלת
 וארזמן ותולעת עני משור ויעשו פלמני זהב
 טהור ויתנו את הפלמנים בתוך הרמלים על שולי
 המעיל סביב בתוך הרמלים פעמן ורמן פלמן ורמן
 על שולי המעיל סביב לשרת כאשר צוה יהוה את
 משה

ועשו את הכתנת עשי מעלה ארג לאהרן ולבניו ואת
 המצנפת עשו ואת פארי המצנפת עשו ואת
 מכלסי הכר עשו משור ואת האבנט עשו משור
 ותכלת וארזמן ותולעת עני מעלה רקם כאשר
 צוה יהוה את משה

ועשו את
 עין צר הקדש זהב טהור ויכתבו עליו מכתב
 פתוחו זותם קדש כיהוה ויתנו עליו פתיל חכלת
 כית על המצנפת מכלמלה כאשר צוה יהוה
 את משה ותכל ככל עבדת
 משכן אהל מועד ויעשו בני ישראל ככל
 אשר צוה יהוה את משה כן עשו
 ויבאו את המעכן אכל משה את האהל ואת כל
 כליו קרסיו קרעיו בריוזו ועבדיו ואדניו ואת
 מכסה עורת האילים המואדמים ואת מכסה ערת
 התושבים ואת פרכת המסך את ארון העדות
 ואת בדיו ואת הכפרת את השלוחן את כל כבדיו

והטור הרביעי תרשש שלהם
 ויעשה מוסבד משכנת זהב במלאתם והאבנים על
 שמדת בני ישראל הנה עתים עשרה על שמדתם פתוחו
 דתם איש על שמו לשנים עשר שקבט: ויעשו על החושן
 ערשרת נבלת מעשה עבדת זהב טהור: ויעשו עתי
 משכנת זהב ויעשו טבעת זהב ויעשו עתי
 על עני קצות החושן: ויתנו עתי העבדת ההב על
 עתי הטבעת על קצות החושן: ואת עתי קצות עתי
 העבדת גרנו על עתי המשכנת ויתנם על כתפת
 האפרד אל מול פניו: ויעשו עתי טבעת זהב ויעשו
 על עני קצות החושן על עתות אשיר אל עבר האפרד
 קיתת: ויעשו עתי טבעת זהב ויתנם על עתי כתפת
 האפרד מלמטה ממול פניו לעמת מקברתו ממעל לחשיב
 האפרד: וירכסו את החושן ממשכנתיו אל טבעת האפרד
 בפתיל חכלת להיות על חשיב האפרד ולא יזוז החושן מעל
 האפרד כאשר צוה יהוה את משה: פ שלשו (שש)

ועשו את מעיל האפרד מעשה ארג כלי חכלת: ופר
 המעיל בתוכו כפי חזרא שפה לפיו סביב לא יקרע:
 ויעשו על שולי המעיל רמוני חכלת וארזמן ותולעת
 עני משור: ויעשו פעמני זהב משור ויתנו את הפעמנים
 בתוך הרמלים על שולי המעיל סביב בתוך הרמלים:
 פעמן ורמן פעמן ורמן על שולי המעיל סביב לשרת
 כאשר צוה יהוה את משה: פ ויעשו את המצנפת
 עשו מעשה ארג לאהרן ולבניו: ואת המצנפת עשו
 ואת פארי המצנפת עשו ואת מכלסי הכר עשו משור:
 ואת האבנט עשו משור ותכלת וארזמן ותולעת עני
 מעשה רקם כאשר צוה יהוה את משה: פ ויעשו
 את עין צר הקדש זהב טהור ויכתבו עליו מכתב
 פתוחו חורם קדש ליהוה: ויתנו עליו פתיל חכלת
 לת על המצנפת מלמעלה כאשר צוה יהוה את
 משה: פ ותכל ככל עבדת משכן אהל מועד
 ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את משה כן
 עשו: פ רביעי

ויבאו את המשכן אל משה את האהל ואת כל בליו
 קרסיו קרעיו בריוזו ועבדיו ואדניו: ואת מכסה עורת
 האילים המואדמים ואת מכסה ערת התושבים ואת
 פרכת המסך: את ארון העדות ואת הכפרת:
 את השלוחן את כל בליו

וזרקו את הדם על המזבח סביב אשר פתח אהל
 מועד והפטיט את העלה ונתח אתה לנתחיה
 ונתח בני אהרן הכהן אשר על המזבח וערכו עצים
 על האש וערכו בני אהרן הכהנים את התמיזים
 את הראש ואת הפדר על העצים אשר על האש
 אשר על המזבח וקרבו וסרעיו ירוחץ במים
 והקטיר הכהן את הכל המזבחה עלה אשה ריח
 ניחוח ליהוה ואם מן הצאן
 קרבנו מן הכשבים או מן העזים לעלה זכר תמים
 יקריבו ושחט אותו על ירך המזבח צפנה כפלי
 יהוה וזרקו בני אהרן הכהנים את דמו על המזבח
 סביב ונתח אותו לנתחו ואת ראשו ואת פדרו
 וערך הכהן אתם על העצים אשר על האש אשר
 על המזבח והקרב והכרעים ירוחץ במים והקריב
 הכהן את הכל והקטיר המזבחה עלה הוא אשה
 ריח ניחוח ליהוה

ואם מן העזים עלה קרבנו ליהוה והקריב מן התרים
 או מן בני היזנה את קרבנו והקריבו הכהן אכל
 המזבח ומכך את ראשו והקטיר המזבחה ומצה
 דמו על קר המזבח והסיר את מראשו בלנתח
 השליך אתה אצל המזבח קדמה אל מקום הרשף
 ועסע אתו בכנפיו לא יסדיב והקטיר אותו הכהן
 המזבחה על העצים אשר על האש עלה הוא
 אשה ריח ניחוח ליהוה ונפשי
 כי תקריב קרבן מנחה ליהוה סלת יהיה קרבנו
 ויצק עליה שמן ותח עליה לבנה והביאה אל בני
 אהרן הכהנים והמץ מושם מלא קמצו מסכותה
 ומשומנה על כל לבנתה והקטיר הכהן אר
 אזכרתה המזבחה אשה ריח ניחוח ליהוה והנותרת
 מן המנחה לאהרן ולבניו קדשי קדשים מאשי
 יהוה וכי תקרב קרבן מנחה מאפה
 חזר סלת חלות מנחה בכוח בשמן וירקיקי מנחה
 משוחים בשמן ואם מנחה
 על המיזבת קרבך סלת בלולה בשמן מנחה ותהיה
 פתות אותה פתים ויצקת עליה שמן מנחה
 הוא ואם מנחת מרושת קרבך
 סלת בשמן תעשה והבאת את המנחה אשר יעשה
 מאלה ליהוה והקריבה אל הכהן והגישוה אל המזבח
 והרים הכהן מן המנחה את אזכרתה והקטיר המנחה
 אשה ריח ניחוח ליהוה והנותרת מן המנחה לאהרן
 ולבניו קדשי קדשים מאשי יהוה כל המנחה אשר
 תקריבו ליהוה לא תעשה חמץ כי כל שאר

וזרקו את הדם על המזבח
 סביב אשר פתח אהל מועד: והפטיט את העלה ונתח
 אותה לנתחיה: ונתח בני אהרן הכהן אש על המזבח
 וערכו עצים על האש: וערכו בני אהרן הכהנים את
 הנתחים את הראש ואת הפדר על העצים אשר על
 האש אשר על המזבח: וקרבו וסרעיו ירוחץ במים
 והקטיר הכהן את הכל המזבחה עלה אשה ריח ניחוח
 ליהוה: ו אם מן הצאן
 הכשבים או מן העזים לעלה זכר תמים יקריבו: ושחט
 אותו על ירך המזבח צפנה לפני יהוה וזרקו בני אהרן
 הכהנים את דמו על המזבח סביב: ונתח אותו לנתחו
 ואת ראשו ואת פדרו וערך הכהן אתם על העצים
 אשר על האש אשר על המזבח: והקרב והכרעים ירוחץ
 במים והקריב הכהן את הכל המזבחה עלה
 יהוה אשה ריח ניחוח ליהוה: ו אם מן
 ו אם מן העזים עלה קרבנו ליהוה והקריב מן התרים
 או מן בני היזנה את קרבנו: והקריבו הכהן אל המזבח
 ומכך את ראשו והקטיר המזבח ונפשו על קר
 המזבח: והסיר את מראשו בלנתח ושלך אתה אצל
 המזבח קדמה אל מקום הרשף: ושחט אותו בכנפיו
 לא יסדיב והקטיר אותו הכהן המזבחה על העצים אשר
 על האש עלה הוא אשה ריח ניחוח ליהוה: ו נפשי
 קריב קרבן מנחה ליהוה סלת יהיה קרבנו ויצק
 עליה שמן ונתח עליה לבנה: והביאה אל בני
 הכהנים והמץ משם מלא קמצו מסכותה ומשומנה על
 כל לבנתה והקטיר הכהן את אזכרתה המזבחה אשה
 ריח ניחוח ליהוה: והנותרת מן המנחה לאהרן ולבניו
 קדשי קדשים מאשי יהוה: וכי תקרב קרבן
 מנחה מאפה חזר סלת חלות מנחה בלולה בשמן
 וירקיקי מנחה משוחים בשמן: ו אם מנחה
 על המיזבת קרבך סלת בלולה בשמן מנחה
 ותהיה פתות אותה פתים ויצקת עליה שמן מנחה:
 יהוה: ו אם מנחת מרושת קרבך
 סלת בשמן תעשה: והבאת את המנחה אשר יעשה
 מאלה ליהוה והקריבה אל הכהן והגישוה אל המזבח:
 והרים הכהן מן המנחה את אזכרתה והקטיר המזבחה
 אשה ריח ניחוח ליהוה: והנותרת מן המנחה לאהרן
 ולבניו קדשי קדשים מאשי יהוה: כל המנחה אשר
 תקריבו ליהוה לא תעשה חמץ כי כל שאר

וְכָל דְּבַשׁ לֹא תִקְטְרוּ מִמֶּנּוּ אִשָּׁה לִיהוָה קָרְבָן
 רֵאשִׁית תִּקְרִיבוּ אֹתָם לַיהוָה וְאֵל הַמִּזְבֵּחַ לֹא יֵעָלוּ
 כִּרְיֹחַ נִיחֹחַ וְכָל־קָרְבָן מִנוֹחַח בְּמִלְחַת תַּמְלַח וְכִי־אֵל
 תִּשְׁבִּית מִלְחַח בְּרִית אֲבֹהֶיךָ מֵעַל מִנְחַחְךָ עַל כָּל
 קָרְבָנְךָ תִּקְרִיב מִלְחַח
 תִּקְרִיב מִנוֹחַח בְּטוֹרֵם לַיהוָה אֲבִיב קִלְיוֹ בִּאֵשׁ זָרַע
 כִּרְמֵל תִּקְרִיב אֹת מִנוֹחַח בְּטוֹרֶיךָ וְזֹחַת עֲלִיָּה עִמּוֹן
 וְשִׁמָּת עֲלִיָּה לְכֹנֵה מִנְחָה הוּא וְהַקְטִיר הַכֹּהֵן אֵת
 אֲזִכְרָתָהּ מִגִּרְשֵׁיהָ וּמוֹשְׁמֶתָהּ עַל כָּל לְכֹנֵה אִשָּׁה
 לַיהוָה

וְאֵם זָבוּחַ שְׁלָמִים קָרְבָנוֹ אִם מִן הַבָּקָר הוּא מִקְרִיבֵי
 אִם זָכָר אִם נִקְבָּה תָּמִים יִקְרִיבוּ לִפְנֵי יְהוָה וְסֹמֶךְ
 יָדוֹ עַל רֵאשִׁי קָרְבָנוֹ וְשִׁזְזוֹ פְתוּחַ אֹהֶל מוֹעֵד וּזְרָקוֹ
 בְּנֵי אֹהֶרֶן הַכֹּהֲנִים אֵת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב
 וְהַקְרִיב מִזְבֹּחַ הַשְּׂכֵמִים אִשָּׁה לַיהוָה אֵת הַחֹלֶב
 הַמִּכְסָּה אֵת הַקֶּרֶב וְאֵת כָּל הַחֹלֶב אֲשֶׁר עַל הַקֶּרֶב
 וְאֵת שֵׁתֵי הַכִּכְלִית וְאֵת הַחֹלֶב אֲשֶׁר עַל־הֶן אֲשֶׁר עַל
 הַכִּסְסִים וְאֵת הַיִּתְרָת עַל הַכֶּבֶד עַל הַכִּכְלִית וְסִירְנָהּ
 וְהַקְטִירוּ אֹתוֹ בְּנֵי אֹהֶרֶן הַמִּזְבֹּחַהּ עַל־הַעֹלָה אֲשֶׁר
 עַל־הַעֲזִיזִים אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אִשָּׁה יוֹחַח לַיהוָה

וְאִם מִן הַצֹּאן קָרְבָנוֹ לִזְבוּחַ שְׁלָמִים לַיהוָה זָכָר אִם
 נִקְבָּה תָּמִים יִקְרִיבוּ אִם כְּשֵׁב הוּא מִקְרִיבֵי אֹרֶן
 קָרְבָנוֹ וְהַקְרִיב אֹתוֹ לִפְנֵי יְהוָה וְסֹמֶךְ אֵת יָדוֹ עַל
 רֵאשִׁי קָרְבָנוֹ וְשִׁזְזוֹ אֹתוֹ לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וּזְרָקוֹ בְּנֵי
 אֹהֶרֶן אֵת דָּמוֹ עַל הַמִּזְבֹּחַ סָבִיב וְהַקְרִיב מִזְבֹּחַ
 הַשְּׂכֵמִים אִשָּׁה לַיהוָה חֹלֶבוֹ הַאֲבִיָּה תָּמִימָה לַעֲמֹת
 הַעֲזִיָּה וְסִירְנָהּ וְאֵת הַחֹלֶב הַמִּכְסָּה אֵת הַקֶּרֶב וְאֵת
 כָּל הַחֹלֶב אֲשֶׁר עַל הַקֶּרֶב וְאֵת שֵׁתֵי הַכִּכְלִית וְאֵת
 הַחֹלֶב אֲשֶׁר עַל־הֶן אֲשֶׁר עַל הַכִּסְסִים וְאֵת הַיִּתְרָת
 עַל הַכֶּבֶד עַל הַכִּכְלִית וְסִירְנָהּ וְהַקְטִירוּ הַכֹּהֲנִין
 הַמִּזְבֹּחַהּ לְחֹם אִשָּׁה לַיהוָה

וְאִם עֹז קָרְבָנוֹ וְהַקְרִיבוּ לִפְנֵי יְהוָה וְסֹמֶךְ אֵת יָדוֹ
 עַל־רֵאשִׁיו וְשִׁזְזוֹ אֹתוֹ לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וּזְרָקוֹ בְּנֵי
 אֹהֶרֶן אֵת דָּמוֹ עַל הַמִּזְבֹּחַ סָבִיב וְהַקְרִיב מִזְבֹּחַ
 קָרְבָנוֹ אִשָּׁה לַיהוָה אֵת הַחֹלֶב הַמִּכְסָּה אֵת הַקֶּרֶב
 וְאֵת כָּל הַחֹלֶב אֲשֶׁר עַל הַקֶּרֶב וְאֵת שֵׁתֵי הַכִּכְלִית
 וְאֵת הַחֹלֶב אֲשֶׁר עַל־הֶן אֲשֶׁר עַל הַכִּסְסִים וְאֵת
 הַיִּתְרָת עַל הַכֶּבֶד עַל הַכִּכְלִית וְסִירְנָהּ וְהַקְטִירוּ
 הַכֹּהֵן הַמִּזְבֹּחַהּ לְחֹם אִשָּׁה לַיהוָה כָּל חֹלֶב
 לַיהוָה זָקָת עֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכָל מוֹשְׁבֵי־תֵיכֶם כָּל
 זָכָב וְכָל דָּם לֹא תֹאכְלוּ

וּבְלִי

דָּבַשׁ לֹא תִקְטְרוּ מִמֶּנּוּ אִשָּׁה לַיהוָה: קָרְבָן רֵאשִׁית 12
 תִּקְרִיבוּ אֹתָם לַיהוָה וְאֵל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא יֵעָלוּ לְרִיחַ נִיחֹחַ:
 וְכִי־קָרְבָן מִנְחַחְךָ בְּמִלְחַת תַּמְלַח וְלֹא תִשְׁבִּית מִלְחַח 13
 בְּרִית אֲבֹהֶיךָ מֵעַל מִנְחַחְךָ עַל כָּל־קָרְבָנְךָ תִּקְרִיב
 מִלְחַח: ס וְאִם־תִּקְרִיב מִנְחָת בְּטוֹרֵם לַיהוָה 14
 אֲבִיב קִלְיוֹ בִּאֵשׁ זָרַשׁ כִּרְמֵל תִּקְרִיב אֵת מִנְחָת בְּטוֹרֶיךָ:
 וְנַחַת עֲלִיָּה שִׁמּוֹן וְשִׁמָּת עֲלִיָּה לְכֹנֵה מִנְחָה הוּא: 15
 וְהַקְטִיר הַכֹּהֵן אֵת־אֲזִכְרָתָהּ מִגִּרְשֵׁיהָ וּמוֹשְׁמֶתָהּ עַל־ 16
 כָּל־לְכֹנֵה אִשָּׁה לַיהוָה: פ רֵבִישׁ

וְאִם־נִקְבָּה שְׁלָמִים קָרְבָנוֹ אִם מִדְּהַבָּקָר הוּא מִקְרִיבֵי 1
 אִם־זָכָר אִם־נִקְבָּה תָּמִים יִקְרִיבוּ לִפְנֵי יְהוָה: וְסֹמֶךְ 2
 יָדוֹ עַל־רֵאשִׁי קָרְבָנוֹ וְשִׁזְזוֹ פְתוּחַ אֹהֶל מוֹעֵד וּזְרָקוֹ
 בְּנֵי אֹהֶרֶן הַכֹּהֲנִים אֵת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וְהַקְרִיב 3
 מִזְבֹּחַ הַשְּׂלָמִים אִשָּׁה לַיהוָה אֵת־הַחֹלֶב הַמִּכְסָּה אֵת־ 4
 הַקֶּרֶב וְאֵת כָּל־הַחֹלֶב אֲשֶׁר עַל־הֶן אֲשֶׁר עַל־הֶן אֲשֶׁר עַל 5
 הַכִּכְלִית וְאֵת־הַחֹלֶב אֲשֶׁר עַל־הֶן אֲשֶׁר עַל־הֶן אֲשֶׁר עַל־הֶן 6
 וְאֵת־הַיִּתְרָת עַל־הַכֶּבֶד עַל־הַכִּכְלִית וְסִירְנָהּ: וְהַקְטִירוּ 7
 אֹתוֹ בְּנֵי־אֹהֶרֶן הַמִּזְבֹּחַהּ עַל־הַעֹלָה אֲשֶׁר עַל־הַעֲזִיזִים 8
 אֲשֶׁר עַל־הָאֵשׁ אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה: פ

וְאִם־מִדְּהַצֹּאן קָרְבָנוֹ לִזְבוּחַ שְׁלָמִים לַיהוָה זָכָר אִם 9
 נִקְבָּה תָּמִים יִקְרִיבוּ: אִם כְּשֵׁב הוּא מִקְרִיבֵי אֹרֶן קָרְבָנוֹ 10
 וְהַקְרִיב אֹתוֹ לִפְנֵי יְהוָה: וְסֹמֶךְ אֵת־יָדוֹ עַל־רֵאשִׁי קָרְבָנוֹ 11
 וְשִׁזְזוֹ אֹתוֹ לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וּזְרָקוֹ בְּנֵי אֹהֶרֶן אֵת־דָּמוֹ 12
 עַל־הַמִּזְבֹּחַ סָבִיב: וְהַקְרִיב מִזְבֹּחַ הַשְּׂלָמִים אִשָּׁה לַיהוָה 13
 חֹלֶבוֹ הַאֲבִיָּה תָּמִימָה לַעֲמֹת הַעֲזִיָּה וְסִירְנָהּ וְאֵת־הַחֹלֶב 14
 הַמִּכְסָּה אֵת־הַקֶּרֶב וְאֵת כָּל־הַחֹלֶב אֲשֶׁר עַל־הֶן אֲשֶׁר עַל־הֶן 15
 וְאֵת שֵׁתֵי הַכִּכְלִית וְאֵת־הַחֹלֶב אֲשֶׁר עַל־הֶן אֲשֶׁר עַל־ 16
 הַכִּסְסִים וְאֵת־הַיִּתְרָת עַל־הַכֶּבֶד עַל־הַכִּכְלִית וְסִירְנָהּ: 17
 וְהַקְטִירוּ הַכֹּהֵן הַמִּזְבֹּחַהּ לְחֹם אִשָּׁה לַיהוָה: פ

וְאִם־עֹז קָרְבָנוֹ וְהַקְרִיבוּ לִפְנֵי יְהוָה: וְסֹמֶךְ אֵת־יָדוֹ עַל־ 18
 רֵאשִׁיו וְשִׁזְזוֹ אֹתוֹ לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וּזְרָקוֹ בְּנֵי אֹהֶרֶן 19
 אֵת־דָּמוֹ עַל־הַמִּזְבֹּחַ סָבִיב: וְהַקְרִיב מִמֶּנּוּ קָרְבָנוֹ אִשָּׁה 20
 לַיהוָה אֵת־הַחֹלֶב הַמִּכְסָּה אֵת־הַקֶּרֶב וְאֵת כָּל־הַחֹלֶב 21
 אֲשֶׁר עַל־הֶן אֲשֶׁר עַל־הֶן אֲשֶׁר עַל־הֶן אֲשֶׁר עַל־הֶן אֲשֶׁר עַל־ 22
 הַכִּכְלִית וְאֵת־הַחֹלֶב אֲשֶׁר עַל־הֶן אֲשֶׁר עַל־הֶן אֲשֶׁר עַל־ 23
 הַכִּסְסִים וְאֵת־הַיִּתְרָת עַל־הַכֶּבֶד עַל־הַכִּכְלִית וְסִירְנָהּ: 24
 וְהַקְטִירוּ הַכֹּהֵן הַמִּזְבֹּחַהּ לְחֹם אִשָּׁה לַיהוָה: חֲקַת עֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכָל־ 25
 מוֹשְׁבֵי־תֵיכֶם כָּל־חֹלֶב וְכָל־דָּם לֹא תֹאכְלוּ: פ חֲמִישִׁי

וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל אל
 לאמר נפש כי תזלטה בשגגה מכל מצוות יהוה
 אשר לא תעשינה ועשה מאחת מהנה אם הכהן
 המשיח יזעא לאשמת העם והקריב על זוטאתו
 אשר זוטא פר בן בקר תמים ליהוה כזוטאת
 והביא את הפר אל פתח אהל מועד לפני יהוה
 וסמך את ידו על ראש הפר ושחט את הפר לפני
 יהוה וכקח הכהן המשיח מדם הפר והביא ארנו
 אכל אהל מועד וטבל בהן את אצבעו בדם והזה
 מן הדם שבע פעמים לפני יהוה את פני פרכת
 הקדש ונתן הכהן מן הדם על קרנות מזבוח קטרת
 הסמים לפני יהוה אשר באהל מועד ואת כל דם
 הפר ישפך אל יסוד מזבוח העולה אשר פתח אהל
 מועד ואת כל זלכב פר הזוטאת ירים ממנו את
 הזלכב המכסה על הקרב ואת כל הזלכב אשר על
 הקרב ואת שתי הכלית ואת הזלכב אשר עליו
 אשר על הכסלים ואת היתרת על הכבד על הכלית
 יסירה כאשור יורם משור זבוח השלמים והקטרים
 הכהן על מזבוח העולה ואת עור הפר ואת כל בשר
 על ראשו ועל כריו וקרבו ופרשו והוציא את כל
 הפר אל מזוזין כמזוזה אל מקום טהור אל שפך
 הדשן ושרף אתו על עצים באש על שפך הדשן

ושרף
 ואם כל עזת ישראל ישנו ועלם דבר מעתי הקהל
 ועשו אחת מכל מצות יהוה אשר לא תעשינה
 ואשימו ונדעדה הזוטאת אשר זוטאו עליה והקריב
 הקהל פר בן בקר כזוטאת והביאו אתו לפני אהל
 מועד וסמכו וקני העדה את ידיהם על ראש הפר
 לפני יהוה ושחט את הפר לפני יהוה והביא הכהן
 המשיח מדם הפר אכל אהל מועד וטבל בהן
 אצבעו מן הדם והזה שבע פעמים לפני יהוה את
 פני הפרכת ומן הדם יתן על קרנות המזבוח אשר
 לפני יהוה אשר באהל מועד ואת כל הדם ישפך
 אל יסוד מזבוח העולה אשר פתח אהל מועד ואת
 כל זלכבו ירים ממנו והקטיר המזוזה ועשה כפר
 כאשר עשה כפר הזוטאת כן יעשה לו וכפר עליהם
 הכהן ונסלח להם והוציא את הפר אל מזוזין כמזוזה
 ושרף אתו כאשר שרף את הפר הראשון זוטאת
 הקהל הוא
 אשר נשיא יזעא ועשה אחת מכל מצוות
 יהוה אלהיו אשר לא תעשינה בשגגה
 ואשם או תודע אכיו זוטאתו אשר זוטאתו

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל
 לאמר נפש כרתחטא בשגגה מכל מצות יהוה אשר
 לא תעשינה ועשה מאחת מהנה: אם הכהן המשיח
 יחטא לאשמת העם והקריב על חטאתו אשר חטא
 פר בן בקר תמים ליהוה לחטאת: והביא את הפר
 אל פתח אהל מועד לפני יהוה וסמך את ידו על ראש
 הפר ושחט את הפר לפני יהוה: וקח הכהן המשיח
 מדם הפר והביא ארנו אל אהל מועד: וטבל בהן
 את אצבעו בדם והזה מן הדם שבע פעמים לפני
 יהוה את פני פרכת הקדש: ונתן הכהן מן הדם על
 קרנות מזבוח קטרת הסמים לפני יהוה אשר באהל
 מועד ואת כל דם הפר ישפך אל יסוד מזבוח העולה
 אשר פתח אהל מועד: ואת הזלכב פר החטאת
 ירים ממנו את הזלכב המכסה על הקרב ואת כל
 הזלכב אשר על הקרב: ואת שתי הכלית ואת הזלכב
 אשר עליו אשר על הזבוחים ואת היתרת על הזבוח
 על הבולות יסירה: כאשר יורם משור זבוח השלמים
 והקטרים הכהן על מזבוח העולה: ואת עור הפר ואת
 קרבו ופרשו וקרבו ופרשו וקרבו ופרשו: והוציא
 את הפר אל מזוזין לפתח מקום טהור אל
 שפך הדשן ושרף אתו על עצים באש על שפך הדשן
 ושרף:

ואם כל עזת ישראל ישנו ונעלם דבר מעתי הקהל
 ועשו אחת מכל מצות יהוה אשר לא תעשינה ואשמו:
 ונדעדה החטאת אשר חטאו עליה והקריבו הקהל פר
 בן בקר לחטאת והביאו אתו לפני אהל מועד: וסמכו
 וקני העדה את ידיהם על ראש הפר לפני יהוה ושחט
 את הפר לפני יהוה: והביא הכהן המשיח מדם הפר
 אל אהל מועד: וטבל הכהן אצבעו מן הדם והזה
 שבע פעמים לפני יהוה את פני פרכת: ומן הדם
 יתן על קרנות המזבוח אשר לפני יהוה אשר באהל
 מועד ואת כל דם הפר ישפך אל יסוד מזבוח העולה
 אשר פתח אהל מועד: ואת כל חלב ירים ממנו
 והקטיר המזבוח ועשה כפר כאשר עשה לפר החטאת
 כן יעשה לו וכפר עליהם הכהן ונסלח להם: והוציא
 את הפר אל מזוזין לפתח מקום טהור אשר שרף
 את הפר הראשון חטאת הקהל הוא:
 אשר נשיא יחטא ועשה אחת מכל מצות יהוה אלהיו
 אשר לא תעשינה בשגגה ואשם: אודוע אליו חטאתו
 אשר חטאתו

והביא את קרבנו שעיר עזים זכר תמים וסמך ידו על ראש השעיר ושילח אתו במקום אשר ישלח את העלה לפני יהוה חטאת הוא וכלקחו הכהן מדם החטאת באצבעו ונתן על קרנות מזבח העלה ואת דמו ישפך אל יסוד המזבח העלה ואת כל זולתו יקטיר המזבחה כחלב זבוח השלמים וכפר עליו הכהן מוזטאתו ונסכחח לו

ואם נפש אחת תזלע בשגגה מעם הארץ בעשיתה אחת כמציית יהוה אשר לא תעשינה ואשם או הדיע אליו חטאתו אשר חטא והביא קרבנו שעירת עזים תמימה נקבה על חטאתו אשר חטא וסמך את ידו על ראש הזוטאת ושילח את החטאת במקום העלה וכלקחו הכהן מדרמה באצבעו ונתן על קרנות מזבח העלה ואת כל דמה ישפך אל יסוד המזבח ואת כל זולתו יסיר כאשר הוסר חלב מועלב זבוח השלמים והקטיר הכהן המזבח הלווא ליהוה וכפר עליו הכהן ונסכחח לו

ואם כבש יביא קרבנו כחטאת נקבה תמימה יביאה וסמך את ידו על ראש החטאת ושילח אתה כחטאת במקום אשר ישלח את העלה וכלקחו הכהן מדם החטאת באצבעו ונתן על קרנות מזבח העלה ואת כל דמה ישפך אל יסוד המזבח ואת כל זולתו יסיר כאשר יסיר חלב הכשב מזבח השלמים והקטיר הכהן אתם המזבחה על אש יהוה וכפר עליו הכהן על חטאתו אשר חטא ונסכחח לו

ונפש כי תחטא ושמעה קול אלה והוא עד או ראיה או ידע אם הוא יגיד ונשא עלו או נפש אשר תזע בכח דבר טמא או בנבלת חיה טמאה או בנבלת בהמה טמאה או בנבלת שרץ טמא ונעלם מסני והוא טמא ואשם או כי יזע בטמאת אדם לנכח טמאתו אשר יטמא בה ונעלם מסני והוא ידע ואשם או נפש כי תשבע לבטא בשפתים להרע או להיטיב לנכח אשר יטמא האדם בעיבדה ונעלם מסני והוא ידע ואשם לאוזת מאלה והיה כי יאשם לאוזת מאלה והתודה אשר חטא עליה והביא את אשמו ליהוה על חטאתו אשר חטא נקבה מן הצאן כשיבה או שעירת עזים לחטאת וכפר עליו הכהן מוזטאתו ואם לא תגיע ידו די שיה והביא את אשמו אשר חטא עתה תרים או שני בני יונה ליהוה אווד לחטאת ואווד לעלה והביא אתם אל הכהן

והביא את קרבנו שעיר עזים זכר תמים: וסמך ידו על ראש השעיר ושילח אתו במקום אשר ישלח את העלה לפני יהוה חטאת הוא: וכלקחו הכהן מדם החטאת באצבעו ונתן על קרנות מזבח העלה ואת דמו ישפך אל יסוד המזבח העלה: ואת כל חלב זבוח הקטיר המזבחה כחלב זבוח השלמים וכפר עליו הכהן מחטאתו ונסכחח לו: פ ש

ואם נפש אחת תחטא בשגגה מעם הארץ בעשיתה אחת כמציית יהוה אשר לא תעשינה ואשם: או הדיע אליו חטאתו אשר חטא והביא קרבנו שעירת עזים תמימה נקבה על חטאתו אשר חטא: וסמך את ידו על ראש החטאת ושילח את החטאת במקום העלה: וכלקחו הכהן מדרמה באצבעו ונתן על קרנות מזבח העלה ואת כל דמה ישפך אל יסוד המזבח: ואת כל חלב זבוח הקטיר יסיר כאשר הוסר חלב מועלב זבוח השלמים והקטיר הכהן המזבחה ליהוה וכפר עליו הכהן ונסכחח לו: פ

ואם כבש יביא קרבנו לחטאת נקבה תמימה יביאה: וסמך את ידו על ראש החטאת ושילח אתה לחטאת במקום אשר ישלח את העלה: וכלקחו הכהן מדם החטאת באצבעו ונתן על קרנות מזבח העלה ואת כל דמה ישפך אל יסוד המזבח: ואת כל חלב זבוח הקטיר יסיר כאשר יסיר חלב הכשב מזבח השלמים והקטיר הכהן אתם המזבחה על אש יהוה וכפר עליו הכהן על חטאתו אשר חטא ונסכחח לו: פ

ונפש כי תחטא ושמעה קול אלה והוא עד או ראיה או ידע אם הוא יגיד ונשא עלו: או נפש אשר תזע בכח דבר טמא או בנבלת חיה טמאה או בנבלת בהמה טמאה או בנבלת שרץ טמא ונעלם מסני והוא טמא ואשם: או כי יזע בטמאת אדם לנכח טמאתו אשר יטמא בה ונעלם מסני והוא ידע ואשם: או נפש כי תשבע לבטא בשפתים להרע או להיטיב לנכח אשר יטמא האדם בשבעה ונעלם מסני והוא ידע ואשם לאוזת מאלה והיה כי יאשם לאוזת מאלה והתודה אשר חטא עליה והביא את אשמו ליהוה על חטאתו אשר חטא נקבה מן הצאן כשיבה או שעירת עזים לחטאת וכפר עליו הכהן מוזטאתו ואם לא תגיע ידו די שיה והביא את אשמו אשר חטא עתה תרים או שני בני יונה ליהוה אווד לחטאת ואוד לעלה: והביא אתם אל הכהן

והקריב את אשר לוטאת ראשונה וסכך את ראשו ממוכ ערפו וכל זכריהוזה המדמה לטאת על קיר המזבח והנשאר בדים יבינה אל יסוד המזבח ולטאת הוא ואת השיני יעשה לכה פסעו וכפר עליו הכהן בוזטאתו אשר זוטא ולסכוו לו ואם לא השיני

ידו כשתי הרים או לשני בני יונה והביא את קרבנו אשר זוטא לעשירת האפה סכה לוטאת לא ישום עליה שבון ולא יהן עליה לבנה כי זוטאת הוא והביאה אל הכהן וקמץ הבין ממנה מכות קמצו את אכרתה והקטיר המזבחה על אשיו יהוה זוטאת הוא וכפר עליו הכהן על זוטאתו אשר זוטא מאות מאכל ולסכוו לו והיתה לכרף כמנוחה וידבר יהוה אל משה

כאמר נפש כי המעלכ מעלך וזוטאה בשונה מקדשי יהוה והביא את אשמו כיהוה איכ המים מן הצאן בערכך בסם שקלים בשלבל הקדש לאשם והדי אשר זוטא מן הקדש יעלכם ואת חומיותו יספ עליו זהן אותו לכהן והכהן וכפר עליו באיכ האשם ולסכוו לו

ואם נפש כי זוטאה ועשיתה אותה מכל מינות יהוה אשר לא תלשינה וכל ידע האשם זוטא עלונו והביא איכ המים מן הצאן בערכך לאשם אל הכהן וכפר עליו הכהן על שגגתו אשר שגג והוא לא ידע ולסכוו לו אשם הוא אשם אשם כיהוה

וידבר יהוה אל משה כאמר נפש כי הזטאה ומעלה מעל ביהוה וכזשי בעמיותו בפקדון או בתשומת יד או בגזל או עשק את עמיתו או מצא אברה וכזטל בה וזטבע על עקר על אותה מכל אשר יעשה האדם לזוטא בהנה והיה כי זוטא ואשם והשיני את הזוכה אשר גזל או את העשק אשר עלקאו את הפקדון אשר הפקד אותו או את האברה אשר מצא או מכל אשר ישבע עליו בערכך ושכם אתו בר אשיו וחומיותו יספ עליו לאשר הוא כו ידעו ביום אשמותו ואת אשמו יביא כיהוה איכ המים מן הצאן בערכך לאשם אל הכהן וכפר עליו הכהן כפני יהוה ונסכוו לו על אותה מכל אשר יעשה לאשמה בה

וידבר יהוה אל משה כאמר צו את אהרן ואת בניו כאמר זאת תורת העלכה הוא העלכה על מוקדה על המזבח כל הביכה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו

והקריב את אשר לוטאת ראשונה ומלך את ראשו ממוכ ערפו ולא יקדיל:

וזהו מכם החטאת על קיר המזבח והנשאר בדים יבינה אל יסוד המזבח ולטאת הוא ואת השיני יעשה

עלה כמשפט וכפר עליו הכהן מחטאתו אשר חטא ונסלח לו: ס שמי ואסלא תשיג ידו לשתי

רוחם או לשני בגרונה והביא את קרבנו אשר חטא עשירת האפה סכה לחטאת לא ישים עליה שמן ולא יתן עליה לבנה כי חטאת היא: והביאה אל הכהן

וקמץ הכהן ממנה מלוא קמצו את אכרתה והקטיר המזבחה על אשיו יהוה חטאת היא: וכפר עליו הכהן על לחטאתו אשר חטא מאת מאלה ונסלח לו והיתה

לכהן כמנוחה: ס וידבר יהוה אל משה לאמר: נפש כיהמעל מעל והחטה בשגגה מקדש יהוה

והביא את אשמו ליהוה איל המים מן הצאן בערכך בסם שקלים בשלבל הקדש לאשם: ואת אשר חטא

מדתקדש יעלם ואת חומיותו יספ עליו ונתן אותו לכהן וכהן וכפר עליו באיל האשם ונסלח לו: פ

ואם נפש כי חטא ועשיתה אותה מכל מינות יהוה אשר לא תעשיתהו ולא ידע האשם ונשמתו: והביא איל המים מן הצאן בערכך לאשם אל הכהן על שגגתו אשר שגג והוא לא ידע ונסלח לו: אשם

יהוה אשם אשם ליהוה: פ וידבר יהוה אל משה לאמר: נפש כי חטא ומעלה מעל ביהוה וכחש בעמיתו בפקדון או בתשומת יד או בגזל או עשק את עמיתו: או מצא אברה וכחש בה ונשבע על שקר על אמת מכל אשר יעשה האדם לחטא בהנה: והיה כיהחטא ואשם ותשיב את הגולה

אשר גזל או את העשק אשר עשק או את הפקדון אשר הפקד אותו או את האברה אשר מצא: או מכל אשר ישבע עליו לשקר ושלם אותו בראשו וחמיותו יספ עליו לאשר הוא לו יתגנו ביום אשמתו: ואת

אשמו יביא ליהוה איל המים מן הצאן בערכך לאשם אל הכהן: וכפר עליו הכהן לפני יהוה ונסלח לו על אותה מכל אשר יעשה לאשמה בה: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: צו את אהרן ואת בניו כאמר זאת תורת העלכה הוא העלכה על מוקדה על המזבח כל הביכה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו:

והקריב את אשר לוטאת ראשונה ומלך את ראשו ממוכ ערפו ולא יקדיל: וזהו מכם החטאת על קיר המזבח והנשאר בדים יבינה אל יסוד המזבח ולטאת הוא ואת השיני יעשה

עלה כמשפט וכפר עליו הכהן מחטאתו אשר חטא ונסלח לו: ס שמי ואסלא תשיג ידו לשתי רוחם או לשני בגרונה והביא את קרבנו אשר חטא עשירת האפה סכה לחטאת לא ישים עליה שמן ולא יתן עליה לבנה כי חטאת היא: והביאה אל הכהן

וקמץ הכהן ממנה מלוא קמצו את אכרתה והקטיר המזבחה על אשיו יהוה חטאת היא: וכפר עליו הכהן על לחטאתו אשר חטא מאת מאלה ונסלח לו והיתה לכהן כמנוחה: ס וידבר יהוה אל משה לאמר: נפש כיהמעל מעל והחטה בשגגה מקדש יהוה

והביא את אשמו ליהוה איל המים מן הצאן בערכך בסם שקלים בשלבל הקדש לאשם: ואת אשר חטא מדתקדש יעלם ואת חומיותו יספ עליו ונתן אותו לכהן וכהן וכפר עליו באיל האשם ונסלח לו: פ

ואם נפש כי חטא ועשיתה אותה מכל מינות יהוה אשר לא תעשיתהו ולא ידע האשם ונשמתו: והביא איל המים מן הצאן בערכך לאשם אל הכהן על שגגתו אשר שגג והוא לא ידע ונסלח לו: אשם יהוה אשם אשם ליהוה: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: צו את אהרן ואת בניו כאמר זאת תורת העלכה הוא העלכה על מוקדה על המזבח כל הביכה עד הבקר ואש המזבח תוקד בו:

והקריב את אשר לוטאת ראשונה ומלך את ראשו ממוכ ערפו ולא יקדיל: וזהו מכם החטאת על קיר המזבח והנשאר בדים יבינה אל יסוד המזבח ולטאת הוא ואת השיני יעשה

וְלִכְשׁ הַכְּהֵן מִן־בָּר וּמִכְנֵסֵי־בָד יִלְבַּשׁ עַל־בְּשׂוֹ הַיָּרִים 3
 אֶת־הַיָּדָיִן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת־הָעֵלָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ
 וְשָׂמוּ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ: וּפָשַׁט אֶת־בְּגָדָיו וְלִכְשׁ בְּנֵי־בָר 4
 אֶת־יָדָיו וְהִזְיִיא אֶת־הַיָּדָיִן אֶל־מִחוּץ לַמִּזְבֵּחַ אֶל־מִקְוֵם 5
 מְהֻרָּד: וְהָאֵשׁ עַל־הַמִּזְבֵּחַ תִּקְרָד בּוֹ לֹא תִכְבֶּה: וּבְעֵר 6
 עֲלֶיהָ הַכְּהֵן עֲצִים בְּבָקָר בְּבָקָר וְעֵבֶד עֲלֶיהָ הָעֵלָה וְהַקְטִיר 7
 עֲלֶיהָ חֲלָבֵי בָשָׂלִמִים: אֵשׁ תָּמִיד תִּקְרָד עַל־הַמִּזְבֵּחַ 8
 לֹא תִכְבֶּה: ם וְזֹאת תִּזְרֹת הַמִּזְבֵּחַ הַקָּרֵב 9
 אֶתֶּה בְּנֵי־אֲהֲרֹן לִפְנֵי יְהוָה אֶל־פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ: וְהַיָּרִים 10
 מִמֶּנּוּ בְקִמְצוֹ מִסֹּלֶת הַבַּנְיָה וּמִשְׁמֵנָה וְאֵת בְּלִתְלִבְנָה 11
 אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְהַקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ רִיחַ גִּיחַח אֲזַכְּרֶנָּה 12
 לַיהוָה: וְהַזֹּרֶת מִמֶּנּוּ יֹאכְלוּ אֲהֲרֹן וּבָנָיו מִצֹּאת תֹּאכְלוּ 13
 בְּמִקְוֵם קָדֵשׁ בַּחֲצַר אֹהֶל־מוֹעֵד יֹאכְלוּהָ: לֹא תֹאפְרוּ 14
 חֲמִץ חֲלָקִים נִתְּתִי אֵתֶּה מֵאֲשֶׁר קָדֵשׁ קְדָשִׁים הִיא כַּחֲסָאֵת 15
 וְכֹאשִׁם: כִּלְזָכָר בְּכַנֵּי אֲהֲרֹן יֹאכְלֶנָּה וְחֻקְעוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם 16
 מֵאֲשֶׁר יְהוָה כָּל אֲשֶׁר־יַעַבְדֶּם בָּרֹם יִקְדָּשׁ: ם טו
 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: זֶה קָרְבַּן אֲהֲרֹן וּבָנָיו 17
 אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ לַיהוָה בַּיּוֹם הַפִּשֵׁחַ אֹתוֹ עֲשִׂירֵת הָאָפֶה 18
 סֵלֶת מִנֶּחֱה תָמִיד מִחֲצִיתֶיהָ בְּבָקָר וּמִחֲצִיתֶיהָ בְּעֵרֹב: 19
 עַל־מִחְבַּת בְּשֵׁמֶן תַּעֲשֶׂה מִרְבַּבֶּת הַבִּיאָנָה הַפִּינִי מִגִּבַּת 20
 פְּתִים תִּקְרִיב רִיחַ־גִּיחַח לַיהוָה: וְהַכְּהֵן הַפִּשֵׁחַ תִּתְּמוּ 21
 מִבָּנָיו עֲשֶׂה אֶתֶּה חֻקְעוֹלָם לַיהוָה כִּלִּיל תִּקְטֹר: וְכֹל־ 22
 מִגִּבַּת בָּזָן כִּלִּיל תִּתְּנֶה לֹא תֹאכְלוּ: ם 23
 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־אֲהֲרֹן וְאֶל־ 24
 בָּנָיו לֵאמֹר וְאֵת תִּזְרֹת הַחֲסָאֵת בְּמִקְוֵם אֲשֶׁר תִּשְׁחַט 25
 הָעֵלָה תִּשְׁחַט הַחֲסָאֵת לִפְנֵי יְהוָה קָדֵשׁ קְדָשִׁים הוּא: 26
 דַּכְּהֵן תִּקְחֶנָּה אֶתֶּה יֹאכְלֶנָּה בְּמִקְוֵם קָדֵשׁ תֹּאכְלוּ בַּחֲצַר 27
 אֹהֶל־מוֹעֵד: כָּל אֲשֶׁר־יַעַבְדֶּם בְּבִשְׂרָה יִקְדָּשׁ וְאֲשֶׁר יִתֶּה 28
 מִדְּמָה עַל־הַבָּגָד אֲשֶׁר יִתֶּה עֲלֶיהָ תִכְבֶּם בְּמִקְוֵם קָדֵשׁ: 29
 וְכֹל־חֲרָשׁ אֲשֶׁר תִּבְשַׁל בּוֹ יִשְׁבֵּר וְאִם־בְּכֵלִי נַחֲשָׁר 30
 גְּשָׁלָה וּמִקְוֵם וְשֹׁטֵף בְּמַיִם: כִּלְזָכָר בְּכַנֵּי יֹאכְלוּ אֶתֶּה 31
 קָדֵשׁ קְדָשִׁים הוּא: וְכֹל־חֲסָאֵת אֲשֶׁר יִוָּבֵא מִדְּמָה אֶל־ 32
 אֹהֶל־מוֹעֵד לְבַפֵּר בְּקָדֵשׁ לֹא תֹאכְלוּ בְּאֵשׁ תִּשְׂרֹף: ם 33
 וְזֹאת תִּזְרֹת הָאֵשִׁים קָדֵשׁ קְדָשִׁים הוּא: בְּמִקְוֵם אֲשֶׁר 34
 יִשְׁחַט אֶת־הָעֵלָה יִשְׁחַט אֶת־הָאֵשִׁים וְאֶת־דָּמוֹ יִזְרֹק עַל־ 35
 הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וְאֵת־כָּל־חֲלָבֵי יִקְרִיב מִמֶּנּוּ אֵת הָאֵלֶּיָּהּ 36
 וְאֶת־הַחֲלֵב הַמִּכְסֶּה אֶת־הַקָּרֵב:

וּכְבֹשֶׁת הַכֵּהֵן מִרוֹב בָּד וּמוֹכְסֵי־בָד יִכְבֹּשׁ עַל־בְּשׂוֹ 1
 וְהַיָּרִים אֵת הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֵת הָעֵלָה 2
 עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוּ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ וְהִזְיִיא אֶת־הַיָּדָיִן אֶל־מִחוּץ 3
 וְכַמִּזְבֵּחַ אֶל־מִקְוֵם אֶת־הָאֵשׁ וְהִזְיִיא אֶת־הַיָּדָיִן אֶל־מִחוּץ 4
 לַמִּזְבֵּחַ אֶל־מִקְוֵם אֶת־הָאֵשׁ עַל־הַמִּזְבֵּחַ תִּקְרָד בּוֹ לֹא תִכְבֶּה: 5
 וּבְעֵר עֲלֶיהָ הַכְּהֵן עֲצִים בְּבָקָר בְּבָקָר וְעֵבֶד עֲלֶיהָ הָעֵלָה 6
 וְהַקְטִיר עֲלֶיהָ חֲלָבֵי בָשָׂלִמִים: אֵשׁ תָּמִיד תִּקְרָד עַל־הַמִּזְבֵּחַ 7
 לֹא תִכְבֶּה: ם וְזֹאת תִּזְרֹת הַמִּזְבֵּחַ הַקָּרֵב 8
 אֶתֶּה בְּנֵי־אֲהֲרֹן לִפְנֵי יְהוָה אֶל־פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ: וְהַיָּרִים 9
 מִמֶּנּוּ בְקִמְצוֹ מִסֹּלֶת הַבַּנְיָה וּמִשְׁמֵנָה וְאֵת בְּלִתְלִבְנָה 10
 אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְהַקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ רִיחַ גִּיחַח אֲזַכְּרֶנָּה 11
 לַיהוָה: וְהַזֹּרֶת מִמֶּנּוּ יֹאכְלוּ אֲהֲרֹן וּבָנָיו מִצֹּאת תֹּאכְלוּ 12
 בְּמִקְוֵם קָדֵשׁ בַּחֲצַר אֹהֶל־מוֹעֵד יֹאכְלוּהָ: לֹא תֹאפְרוּ 13
 חֲמִץ חֲלָקִים נִתְּתִי אֵתֶּה מֵאֲשֶׁר קָדֵשׁ קְדָשִׁים הִיא כַּחֲסָאֵת 14
 וְכֹאשִׁם: כִּלְזָכָר בְּכַנֵּי אֲהֲרֹן יֹאכְלֶנָּה וְחֻקְעוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם 15
 מֵאֲשֶׁר יְהוָה כָּל אֲשֶׁר־יַעַבְדֶּם בָּרֹם יִקְדָּשׁ: ם טו
 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: זֶה קָרְבַּן אֲהֲרֹן וּבָנָיו 16
 אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ לַיהוָה בַּיּוֹם הַפִּשֵׁחַ אֹתוֹ עֲשִׂירֵת הָאָפֶה 17
 סֵלֶת מִנֶּחֱה תָמִיד מִחֲצִיתֶיהָ בְּבָקָר וּמִחֲצִיתֶיהָ בְּעֵרֹב: 18
 עַל־מִחְבַּת בְּשֵׁמֶן תַּעֲשֶׂה מִרְבַּבֶּת הַבִּיאָנָה הַפִּינִי מִגִּבַּת 19
 פְּתִים תִּקְרִיב רִיחַ־גִּיחַח לַיהוָה: וְהַכְּהֵן הַפִּשֵׁחַ תִּתְּמוּ 20
 מִבָּנָיו עֲשֶׂה אֶתֶּה חֻקְעוֹלָם לַיהוָה כִּלִּיל תִּקְטֹר: וְכֹל־ 21
 מִגִּבַּת בָּזָן כִּלִּיל תִּתְּנֶה לֹא תֹאכְלוּ: ם 22
 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־אֲהֲרֹן וְאֶל־ 23
 בָּנָיו לֵאמֹר וְאֵת תִּזְרֹת הַחֲסָאֵת בְּמִקְוֵם אֲשֶׁר תִּשְׁחַט 24
 הָעֵלָה תִּשְׁחַט הַחֲסָאֵת לִפְנֵי יְהוָה קָדֵשׁ קְדָשִׁים הוּא: 25
 דַּכְּהֵן תִּקְחֶנָּה אֶתֶּה יֹאכְלֶנָּה בְּמִקְוֵם קָדֵשׁ תֹּאכְלוּ בַּחֲצַר 26
 אֹהֶל־מוֹעֵד: כָּל אֲשֶׁר־יַעַבְדֶּם בְּבִשְׂרָה יִקְדָּשׁ וְאֲשֶׁר יִתֶּה 27
 מִדְּמָה עַל־הַבָּגָד אֲשֶׁר יִתֶּה עֲלֶיהָ תִכְבֶּם בְּמִקְוֵם קָדֵשׁ: 28
 וְכֹל־חֲרָשׁ אֲשֶׁר תִּבְשַׁל בּוֹ יִשְׁבֵּר וְאִם־בְּכֵלִי נַחֲשָׁר 29
 גְּשָׁלָה וּמִקְוֵם וְשֹׁטֵף בְּמַיִם: כִּלְזָכָר בְּכַנֵּי יֹאכְלוּ אֶתֶּה 30
 קָדֵשׁ קְדָשִׁים הוּא: וְכֹל־חֲסָאֵת אֲשֶׁר יִוָּבֵא מִדְּמָה אֶל־ 31
 אֹהֶל־מוֹעֵד לְבַפֵּר בְּקָדֵשׁ לֹא תֹאכְלוּ בְּאֵשׁ תִּשְׂרֹף: ם 32
 וְזֹאת תִּזְרֹת הָאֵשִׁים קָדֵשׁ קְדָשִׁים הוּא: בְּמִקְוֵם אֲשֶׁר 33
 יִשְׁחַט אֶת־הָעֵלָה יִשְׁחַט אֶת־הָאֵשִׁים וְאֶת־דָּמוֹ יִזְרֹק עַל־ 34
 הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וְאֵת־כָּל־חֲלָבֵי יִקְרִיב מִמֶּנּוּ אֵת הָאֵלֶּיָּהּ 35
 וְאֶת־הַחֲלֵב הַמִּכְסֶּה אֶת־הַקָּרֵב:

ואת עתה הכבית ואת הזכב אשר עליהן אשר
 על הכסלים ואת היתרת על הכבד על הכבד
 יקירנה והקטיר אתם הכהן המזבחה אשר ליהוה
 אשר הוא כל זכר בכהנים יאככלו בכמיהם
 קדוש יאככל להשי קדשים הוא כזעמאת כאשר
 תורה אחות בהם הכהן אשר יכפר בו יהיה
 והכהן המקריב את עבת איש עור העלה אשר
 הקריב לכבדו בו יהיה וכל מזבחה אשר האפדה
 בתור וכל לעשה במזבחה ועל מזבחת לכבדו
 המקריב אתה בו תהיה וכל מזבחה בכבדו
 בשמן וזרבה לכל בני אהרן והיהוה איש
 כאויו

וזאת תורת זבח השלמים אשר יקריב ליהוה
 אם על תודה וקריבנו והקריב על זבח התודה
 זכות מזות בככות בשמן וקריב מזות משוחים
 בשמן וסלת מרבכת זכות בככות בשמן על
 אלה הוא זמין יקריב קרבנו על זבח הודיה
 שלמין והקריב ממנו אחד מכל קרבן תרומה
 ליהוה ככהן הזרק את דם השלמים בו יהיה
 ובשר זבח תודת שלמיו ביום קרבנו יאככל בלא
 יתן ממנו על בקר ואם נדר או נדרה זבח קרבנו
 ביום הקריבו את זבחו יאככל ומזבחת והנותר
 ממש יאככל והנותר מבשר הזבח ביום השלישי
 באש ישרף ואם האכל יאככל מבשר זבח
 שלמיו ביום השלישי בלא ישרף המקריב
 אתו לא יחשב כו פנול יהיה הנפש האכלת ממנו
 עוה תשא היבשר אשר יעל בכל טמא בלא
 יאככל באש ישרף היבשר כל ליהוה יאככל
 בשיר הנפש אשר האכל בשיר מזבח השלמים
 אשר ליהוה וטמאתו עליו וזכרתה הנפש הזאת
 מעמיה תפשי כי הנל בכל טמא בטמאת אדם
 או בהמה טמאה או בכל שקץ טמא ואככל
 מבשר זבח השלמים אשר ליהוה וזכרתה הנפש
 הזאת מעמיה ידבר יהוה אל משה לאמר
 דבר אל בני ישראל לאמר כל זכב עור וכשב
 ועז לא האכלו וזכב נבלה וזכב טרפה יעשה
 לכל מלאכה ואכל לא האכלו כי כל אככל
 זכב מן בהמה אשר יקריב ממנה אשר ליהוה
 וזכרתה הנפש האכלת מעמיה וכלם לא האכלו
 בכל מושבותיכם בעוף ובבהמה כל נפש אשר
 האכל כל דם וזכרתה הנפש הזאת
 מעמיה

ואת שתי הקליות ואת
 החלב אשר עליהן אשר על הקסלים ואת היתרת על
 הכבד על הקליות יסרנה והקטיר אתם הכהן המזבחה
 אשר ליהוה אשר הוא קדוש קדשים הוא כחטאת כאשר תורה
 אחת להם הכהן אשר יכפר לו יהיה ובכהן
 המקריב את עבת איש עור העלה אשר הקריב לפה
 לו יהיה וכל מזבחה אשר תאפה בתנור וכל געשה
 במרחשת ועל מחבת לפהן המקריב אתה לו תהיה
 וכל מזבחה בלילה בשמן ותרכה לקלוגי אתהן תהיה
 איש קאיו: פ

וזאת תורת זבח השלמים אשר יקריב ליהוה אם
 על תודה וקריבנו והקריב על זבח התודה חלות מצות
 בלילה בשמן וקריב מצות משחים בשמן וסלת מרבת
 חלת בלילה בשמן: על חלות לחם חמין יקריב קרבנו
 על זבח תודת שלמיו והקריב ממנו אחד מכל קרבן
 תרומה ליהוה ככהן הנזק את דם השלמים לו יהיה
 ובשר זבח הודת שלמיו ביום קרבנו יאכל לא יתן
 ממנו עד בקר: ואם נדר או נדרה זבח קרבנו ביום
 הקריבו את זבחו יאכל ומזבחת והנותר ממנו יאכל:
 והנותר מבשר הזבח ביום השלישי באש ישרף: ואם
 האכל יאכל מבשר זבח שלמיו ביום השלישי לא
 ישרף המקריב אתו לא יחשב לו פנול יהיה הנפש
 האכלת ממנו עוה תשא: והבשר אשר יעל בכל
 טמא לא יאכל באש ישרף היבשר כל ליהוה יאכל
 בשיר: ונפש אשר תאכל בשיר מזבח השלמים אשר
 ליהוה וטמאתו עליו וזכרתה הנפש הזאת מעמיה:
 ונפש קרתה בכל טמא בטמאת אדם או בהמה
 טמאה או בכל שקץ טמא ואכל מבשר זבח השלמים
 אשר ליהוה וזכרתה הנפש הזאת מעמיה: וידבר יהוה
 אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל לאמר כל זכב
 שור וקשב ועז לא האכלו: ותלב נבלה ותלב טרפה
 יעשה לכל מלאכה ואכל לא תאכלו: כי כל אכל חלב
 מן הבהמה אשר יקריב ממנה אשר ליהוה וזכרתה
 הנפש האכלת מעמיה: וכל דם לא תאכלו בכל
 מושבותיכם לעוף ולבהמה: כל נפש אשר תאכל
 כל דם וזכרתה הנפש הזאת מעמיה: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל
 לאמר המקריב את זבחו שלכם ליהוה וביא את
 קרבנו ליהוה מזבח שלמים ידיו הבני אלה. אמר
 אשׁר יהוה את החלב על הזוזה בלאט את הזוזה
 להניף אתו תשפה לפני יהוה והקטיר הכהן את
 החלב המזבחה ויהי הזוזה לאהרן ולבניו ואת
 שוק הימין תתנו תרומה לכהן מזבחי שלמים המקריב
 את דם השלמים ואת החלב סבלי אהרן כל הזוזה
 שוק הימין למטה כי את זוזה התנופה ואת שוק
 הזרמה בקוחי מאת בני ישראל מזבחי שלמים
 ואתן אתם לאהרן הכהן ולבניו לזבח עולם מאת
 בני ישראל זאת משולת אהרן ומשולת בניו מאשׁר
 יהוה ביום הקריב אתם לכהן ליהוה אשר צוה יהוה
 לכהן ביום משולת אתם מאת בני ישראל
 חקת עולם בדרתם זאת התורה ללכה למנוחה
 וכלו טהור וכלאשׁם וכמבואר וכזבוח השלמים אשר
 צוה יהוה את משה בחד סיני ביום שנתו את בני
 ישראל להקריב את קרבניהם ליהוה מצד כ

סיני וידבר יהוה אל משה לאמר קח את אהרן ואת
 בניו אתו ואת הבגדים ואת שכן המעוזה ואת
 פר החטאת ואת שלני האילים ואת סכ המצות ואת
 ככל העדה והקח אל פתח אהל מועד וילע משה
 כאשר צוה יהוה אתו והקח אל פתחו
 אהל מועד ויאמר משה אל העדה זה הדבר
 אשר צוה יהוה לעשות ויקרב משה את אהרן
 ואת בניו וירדוץ אתם במים ויתן עכיו את הכהות
 ויחזר אתו באבנתו וילבש אתו את המעיל וידן
 עכיו את האפד ויחזר אתו בושב האפד ויאפד
 לו בו וישם עכיו את החושן והן אל החושן את
 האורים ואת התמים וישם את המצנפת על ראשו
 וישם על המצנפת אל מוכ נצני את ציצ הדד
 נזר הקדש כאשר צוה יהוה את משה ויקח משה
 את שכן המעוזה וימעוזה את המלכין ואת כל
 אשר בו וקדש אתם ויו מכונו על הסדום שבע
 פעמים וימשח את המזבח ואת כל כליו ואת הכי
 ואת כלו בקדשם ויצק משמן המעוזה על ראש
 אהרן וימשח אתו בקדשו ויקרב משה את בני
 אהרן וילבשם כהנת ויחזר אתם אבנת ויחוש
 כהם מבגעות כאשר צוה יהוה את משה וילע
 את פר החטאת ויסמוך אהרן ובניו את ידיהם על
 ראש פר החטאת וישחט ויקח משה את הדם

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל
 לאמר המקריב את זבחו שלכם ליהוה וביא את
 קרבנו ליהוה מזבח שלמים ידיו הבני אלה את
 החלב על הזוזה וביאט את החושן אתו תנופה
 לפני יהוה: והקטיר הכהן את החלב המזבחה והיה
 החושן למזון ולקניו: ואת שוק הימין תתנו תרומה
 לפתח מזבחי שלמים: המקריב את דם השלמים
 ואת החלב סבלי אהרן לו תנופה שוק הימין למטה:
 כי את חשה התנופה ואת שוק התרומה לקחתי מאת
 בני ישראל מזבחי שלמים ואתן אותם לאהרן הכהן
 ולבניו לקדש עולם מאת בני ישראל: ואת משולת אהרן
 ומשולת בניו מאשׁר יהוה ביום הקריב אתם לכהן ליהוה:
 אשר צוה יהוה לתת לכם ביום משחו אתם מאת בני
 ישראל חקת עולם לדדתם: ואת התורה לעלה לפניהם
 ולתפאת ולאשׁם ולפלאים ולקבוח השלמים: אשר צוה
 יהוה את משה בחד סיני ביום שנתו את בני
 ישראל את קרבניהם ליהוה במדבר סיני: פ ויבש
 וידבר יהוה אל משה לאמר: קח את אהרן ואת בניו
 אתו ואת הבגדים ואת שכן המעוזה ואת פר החטאת
 ואת שלני האילים ואת סכ המצות: וקח כל העדה
 הקהל אל פתח אהל מועד: ויעש משה כאשר צוה
 יהוה אתו והקח את פתח אהל מועד: ויאמר
 משה אל העדה וזה הדבר אשר צוה יהוה לעשות:
 ויקרב משה את אהרן ואת בניו ויתן אתם במים:
 והמן עליו את הכהנת ויחזר אתו באבנת וילבש אתו
 את המעיל והמן עליו את האפד ויחזר אתו בושב
 האפד ויאפד לו בו: וישם עליו את החושן והמן אל
 החושן את האורים ואת התמים: וישם את המצנפת
 על ראשו וישם על המצנפת אל מוכ נצני את ציצ
 הכהן גזר הקדש כאשר צוה יהוה את משה: וקח
 משה את שכן המעוזה וימעוזה את המלכין ואת כל
 אשר בו וקדש אתם: ויו מכונו על המזבח שבע פעמים
 וימשח את המזבח ואת כל כליו ואת הכי ואת כלו
 בקדשם: ויצק משמן המעוזה על ראש אהרן וימשח
 אתו לקדשו: ויקרב משה את בני אהרן וילבשם
 כהנת ויחזר אתם אבנת ויחוש כהם מבגעות כאשר
 צוה יהוה את משה: ויבש את פר החטאת ויסמוך
 את בניו ואת ידיהם על ראש פר החטאת: וישחט ויקח
 משה את הדם

והמן עליו את הכהנת

והמן עליו את הכהנת

ויתן על קרנית המזבח סביב באזעני והטא את
 המזבח ואת הדם יצק אל יסוד המזבח ויקדש
 לכפר עליו ויקח את כל הזלבל אשר על הקרב
 ואת ירת הכבד ואת שתי הכלית ואת
 ויקטר משה המזבחה ואת הפר ואת ערו ואת
 בטרו ואת פרשו ערפ באש מזוין כמוזל
 כאשר ציה יהוה את משה ויקרב את אל העלה
 ויסמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראשי האל
 ישלח ויזרק משה את הדם על המזבח סביב
 ואת האיל נתח כנתחו ויקטר משה את הראש
 ואת הזתוים ואת הפר ואת הקרב ואת הכרעים
 רוץ במים ויקטר משה את כל האיל המזבחה
 עלה הוא כריו נחוח אשה הוא ליהוה כאשר
 צוה יהוה את משה ויקרב את האיל השלני אל
 המכאים ויסמכו אהרן ובניו את ידיהם על ראש
 האיל וישלח ויקח משה מדבוי ויתן על הנר
 אזן אהרן הימנית ועל בהן ידו הימנית ועל בהן
 רגלו הימנית ויקרב את בני אהרן ויתן משה סן
 הדם על הנר אזנם הימנית ועכ בהן ידם הימנית
 ועכ בהן רגלם הימנית ויזרק משה את הדם על
 המזבח סביב ויקח את הזלבל ואת האליה ואת
 כל הזלבל אשר על הקרב ואת ירת הכבד ואת
 שתי הכלית ואת זכבהן ואת עוק הימין ומוט
 הימנית אשר לפני יהוה לקח ולכת מזה אוזת
 וזכת לחם שמן אוזת וירק אחד ושם על
 הזלבלים ועל עוק הימין ויתן את הכל על כפי
 אהרן ועל כפי בניו ויזח אתם תנפה לפני יהוה
 ויקח משה אתם מלכ כפיהם ויקטר המזבחה על
 העלה מכלאים הם כריו נחוח אשה הוא ליהוה
 ויקח משה את הזוזה ויניפהו תנפה לפני יהוה
 מאיל המכלאים כמשה היה לפניו כאשר צוה
 יהוה את משה ויקח משה משמן המשולה וסן
 הדם אשר על המזבח ויל על אהרן על בניו
 ועל בניו ועכ כברי בניו אתו ויקדש את אהרן את
 בניו ואת בניו ואת כברי בניו אתו ויאמר משה
 אל אהרן ואל בניו בשלח את הבשר פתח אהל
 מועד ושם תאכלו אתו ואת הלחם אשר בסל
 המכלאים כאשר צוית לאמר אהרן ובניו יאכלו
 והנותר בבשר ובלחם באש תשרפו ומפתח אהל
 מועד לא תצאו שבעת ימים עד יום מכלאת ימי
 מכלאתם כי שבעת ימים ימלא את ידכם כאשר
 עשה ביום הזה צוה יהוה לעשת לכפר עליכם

ויתן על קרנות המזבח סביב באזעני
 ויטא את המזבח ואת הדם יצק אל יסוד המזבח
 ויקדש לכופר עליו ויקח את כל הזלבל אשר על
 הקרב ואת ירת הכבד ואת שתי הכלית ואת
 חלקה ויקטר משה המזבחה ואת הפר ואת ערו
 ואת פרשו ואת פרשו ערפ באש מזוין למטה כאשר
 צוה יהוה את משה ויקרב את אל העלה ויסמכו
 אהרן ובניו את ידיהם על ראשי האיל וישלח
 משה את הדם על המזבח סביב ואת הראש ואת
 לנתחו ויקטר משה את הראש ואת הכרעים ואת
 הפר ואת הקרב ואת הכרעים ואת הקטר משה
 את כל האיל המזבחה עלה הוא ליהוה ויתן משה
 הוא ליהוה כאשר צוה יהוה את משה ויקרב את
 האיל השלני אל המכאים ויסמכו אהרן ובניו את
 ידיהם על ראשי האיל וישלח ויקח משה מדבוי ויתן
 על הנר אזן אהרן הימנית ועל בהן ידו הימנית ועל
 בהן רגלו הימנית ויקרב את בני אהרן ויתן משה
 סך הדם על הנר אזנם הימנית ועל בהן ידם הימנית
 ועל בהן רגלם הימנית ויזרק משה את הדם על
 המזבח סביב ויקח את הזלבל ואת האליה ואת
 כל הזלבל אשר על הקרב ואת ירת הכבד ואת
 שתי הכלית ואת זכבהן ואת עוק הימין ומוט
 הימנית אשר לפני יהוה לקח ולכת מזה אוזת
 וזכת לחם שמן אוזת וירק אחד ושם על
 הזלבלים ועל עוק הימין ויתן את הכל על כפי
 אהרן ועל כפי בניו ויזח אתם תנפה לפני יהוה
 ויקח משה אתם מלכ כפיהם ויקטר המזבחה על
 העלה מכלאים הם כריו נחוח אשה הוא ליהוה
 ויקח משה את הזוזה ויניפהו תנפה לפני יהוה
 מאיל המכלאים כמשה היה לפניו כאשר צוה
 יהוה את משה ויקח משה משמן המשולה וסן
 הדם אשר על המזבח ויל על אהרן על בניו
 ועל בניו ועכ כברי בניו אתו ויקדש את אהרן את
 בניו ואת בניו ואת כברי בניו אתו ויאמר משה
 אל אהרן ואל בניו בשלח את הבשר פתח אהל
 מועד ושם תאכלו אתו ואת הלחם אשר בסל
 המכלאים כאשר צוית לאמר אהרן ובניו יאכלו
 והנותר בבשר ובלחם באש תשרפו ומפתח אהל
 מועד לא תצאו שבעת ימים עד יום מכלאת ימי
 מכלאתם כי שבעת ימים ימלא את ידכם כאשר
 עשה ביום הזה צוה יהוה לעשת לכפר עליכם

משה

משה

לעשת לכפר עליכם

ופתח אהל מועד תשבו יומם ולילה שבגית ימים
 ושמרתם את משמרת יהוה ולא תמוזו כי כן
 צויתי ויעש אהרן ובניו את כל הדברים אשר צוה
 יהוה ביד משה
 ויהי
 ביום השמיני קרא משה לאהרן וכל בניו וכל קני
 ישראל ויאמר אל אהרן קוץ כך עגל בן בקר
 לחטאת ואיכל לעלה תמימים והקרב לפני יהוה
 ואל בני ישראל הדבר לאמר קחו שעיר עזים
 לחטאת ועגל וכשבשני שנה תמימים לעלה
 ושור ואיכל לשלמים לבח לפני יהוה ומנוח
 בכלה בשמן כי היום יהוה נראה אליכם ויקחו
 את אשר צוה משה אל בני אהל מועד ויקרבו
 כל העדה ועמדו לפני יהוה ויאמר משה זה הדבר
 אשר צוה יהוה תעשו וירא אליכם כבוד יהוה
 ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח ועשה
 את חטאתך ואת קרבן העם וכפר בעדך ובעד העם
 ועשה את קרבן העם וכפר בעדם כאשר צוה
 יהוה ויקרב אהרן אל המזבח וישחט את עגל
 החטאת אשר לו ויקרבו בני אהרן את הדם אליו
 ויטבל אצבעו בדם ויתן על קרנות המזבח ויהי
 הדם יצק אל יסוד המזבח ואת הזכב ואת הכלית
 ואת היתרת מן הכבד מן החטאת הקטיר המזבח
 כאשר צוה יהוה את משה ואת הבער ואת העור
 עורף באש מולוץ למזחה וישחט את העלבה
 וימצאו בני אהרן אליו את הדם ויזרקו על
 המזבח סביב ואת העלה המצואו אליו כנתחיה
 ואת הראש ויקטר על המזבח וירוץ את הקרב
 ואת הכרעים ויקטר על העלה המזובה ויקרב
 את קרבן העם ויקו את שעיר החטאת אשר לעם
 וישחטו ויחטאו כראשון ויקרב את העלבה
 ויעשה כמשפט ויקרב את המזחה וימלא כפו
 מונה ויקטר על המזבח מלבד עלת הבקר וישחט
 את השור ואת האיכל זבול השלמים אשר לעם
 וימצאו בני אהרן את הדם אליו ויזרקו על
 המזבח סביב ואת הזכבים מן השור ומן האיכל
 האליה והמכסה והכלית ויתר הכבד ויעיבו
 את הזכבים על החזות ויקטר הזכבים המזובה
 ואת החזות ואת עיקר הימין הניף אהרן הנזפה
 לפני יהוה כאשר צוה משה וישא אהרן את ידו
 אל העם ויברכם וירד מעל החטאת והעלבה
 והשלמים ויבא משה ואהרן אל אהל מועד ויצאו
 וברכו את העם וירא כבוד יהוה אל כל העם

ופתח אהל מועד תשבו יומם
 ולילה שבעת ימים ושמרתם את משמרת יהוה ולא
 תמוזו כרבן צויתי: ויעש אהרן ובניו את כל הדברים
 אשר צוה יהוה ביד משה: ס יהוה ביום
 השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולקני ישראל: ויאמר
 אל אהרן קוץ עגל בן בקר לחטאת ואיכל לעלה
 תמימים והקרב לפני יהוה: ואלבני ישראל תבקר
 לאמר קחו שעיר עזים לחטאת ועגל וכבש בגרשנה
 תמימים לעלה: ושור ואיכל לשלמים לזבח לפני יהוה:
 ומנחה בלילה בשמן כי היום יהוה נראה אליכם:
 ויקחו את אשר צוה משה אל בני אהל מועד ויקרבו
 כל העדה ויעמדו לפני יהוה: ויאמר משה זה הדבר
 אשר צוה יהוה תעשו וירא אליכם כבוד יהוה: ויאמר
 משה אל אהרן קרב אל המזבח ועשה את חטאתך
 ואת עלתך וכפר בעדך ובעד העם ועשה את קרבן
 העם וכפר בעדם כאשר צוה יהוה: ויקרב אהרן אל
 המזבח וישחט את עגל החטאת אשר לו: ויקרבו
 בני אהרן את הדם אליו ויטבל אצבעו בדם ויתן על
 קרנות המזבח ואת הדם יצק אל יסוד המזבח: ואת
 החלב ואת הכלית ואת היתרת מן הכבד מן החטאת
 הקטיר המזבח כאשר צוה יהוה את משה: ואת
 הבער ואת העור שרף באש מחוץ למחנה: וישחט
 את העלבה וימצאו בני אהרן אליו את הדם ויזרקו
 על המזבח סביב: ואת העלה המצואו אליו לנתחיה
 ואת הראש ויקטר על המזבח: וירוץ את הקרב ואת
 הכרעים ויקטר על העלה המזובה: ויקרב את
 קרבן העם ויקטר על העלה המזובה: ויקרב את
 קרבן העם וישחט את שעיר החטאת אשר לעם וישחטו
 ויחטאו כראשון: ויקרב את העלבה ויעשה כמשפט:
 ויקרב את המזחה וימלא כפו מונה ויקטר על המזבח
 מלבד עלת הבקר: וישחט את השור ואת האיכל ויבן
 השלמים אשר לעם וימצאו בני אהרן את הדם
 אליו ויזרקו על המזבח סביב: ואת הזכבים מן השור
 ומן האיכל האליה והמכסה והכלית ויתר הכבד:
 ויעיבו את הזכבים על החזות ויקטר הזכבים המזובה:
 ואת החזות ואת עיקר הימין הניף אהרן הנזפה
 לפני יהוה כאשר צוה משה וישא אהרן את ידו
 אל העם ויברכם וירד מעל החטאת והעלבה
 והשלמים ויבא משה ואהרן אל אהל מועד ויצאו
 וברכו את העם וירא כבוד יהוה אל כל העם:

ותצא אש מלפני יהוה 24

ותאכל על המזבח את העלה ואת התולעים וירא כל העם ויראו ויפלו על פניהם: ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא איש מזחתו ויהו אש וישלכו עליה קטרת ויקריבו לפני יהוה אש זרה אשר לא צוה אתם ודצא אש מלפני יהוה ותאכל אותם וימתי: לפני יהוה: ויאמר משה אל אהרן הוא אשר דבר יהוה לאמר בקרבי אקיש ועלפני כל הדשם אבדר ויהם אהרן: ויקרא משה אל מישאל ואל אלצפן בני עזיאל דד אהרן ויאמר אליהם קרבו שאו את אחיכם מאת פני הקדש אל מחוץ למחנה: ויקרבו וישאם בקתנתם אל מחוץ למחנה כאשר דבר משה: ויאמר משה אל אהרן ולאיעזר ולאיתמר בני ראשיכם אלהתקרעו ויגדירכם לאתחרימו ולא תמתי ועל כל העדה יקצף ואחיהם כל בית אשר שרף יהוה: ומפתח אהל מועד לא תצאו פדתמתי: קרשמן משתת יהוה עליכם ויעשו כדבר משה: פ וידבר יהוה אל אהרן לאמר: הן ושקר אל תשתי: אמה ויבנגד אתך כבאכם אל אהל מועד ולא תמתי תקת עולם לדתיכם: ולהקדיל בין הקדש ובין החל: ובין הטמא ובין הטהור: ולהרות את בני ישראל את כל: החרים אשר דבר יהוה אליהם ביד משה: פ רבי ודבר משה אל אהרן ואל אלעזר ואל איתמר בניו הנותרים קחו את המנחה הנותרת מאש יהוה ואכלוה: מצות אצל המנחה כי קדשים הוא: ואכלתם אותה במקום קדוש כי הקדש וחק בניד הוא מאש יהוה: כרבו צויתי: ואת חזה התנופה ואת שוק התרומה: האכלו במקום שהור אתה ובנגד אתך פר הקדש וחק בניד נתנו מוכתי שלמי בני ישראל: שוק התרומה וחזה התנופה על אש החלבים לביא להניח התנופה לפני יהוה ויהו לה ולבנגד אתך לחקעולם כאשר צוה יהוה: ואת שעיר החטאת דרשדבש משה והנה שרף ויקצף על אלעזר ועל איתמר בני אהרן הנותרים לאמר מודעלם אכלתם את החטאת במקום הקדש כי קדש מודעלם אכלתם ואתה נתן לכם לשאת את עון העדה לכפר עליהם לפני יהוה הן לא הובא את דמה אל הקדש פנימה אכיל תאכלו אתה בקדש כאשר צויתי וידבר אהרן אל משה הן היום הקריבו את זעאתם את החטאת

והצא אש מלפני יהוה ותאכל על המזבח את העלה ואת החלבים וירא כל העם ויראו ויפלו על פניהם ויקחו בני אהרן נדב ואביהוא איש מזחתו ויהו אש וישלכו עליה קטרת ויקריבו לפני יהוה אש זרה אשר לא צוה אתם ודצא אש מלפני יהוה ותאכל אותם וימתי יהוה ויאמר משה אל אהרן הוא אשר דבר יהוה לאמר בקרבי אקדש ועלפני כל העם אבדר ויהם אהרן: ויקרא משה אל מישאל ואל אלצפן בני עזיאל דד אהרן ויאמר אליהם קרבו שאו את אחיכם מאת פני הקדש אל מחוץ למחנה כאשר דבר משה ויאמר משה אל אהרן ולאיעזר ולאיתמר בני ראשיכם אל תפגעו את מחוץ למחנה: ויקרבו וישאם בקתנתם אל מחוץ למחנה כאשר דבר משה: ויאמר משה אל אהרן ולאיעזר ולאיתמר בני ראשיכם אלהתקרעו ויגדירכם לאתחרימו ולא תמתי ועל כל העדה יקצף ואחיהם כל בית אשר שרף יהוה: ומפתח אהל מועד לא תצאו פדתמתי: קרשמן משתת יהוה עליכם ויעשו כדבר משה: פ וידבר יהוה אל אהרן לאמר יין ושקר אל תשתי אתה ובניך אתך בבאכם אל אהל מועד: וכא תמתי וזקת עוכם לדתיכם ולהבדיל בין הקדש ובין החל: ובין הטמא ובין הטהור ולהרות את בני ישראל את כל החללים אשר דבר יהוה אליהם ביד משה וידבר משה אל אהרן ואל אלעזר ואל איתמר בניו הנותרים קחו את המנחה הנותרת מאש יהוה ואכלוה מצות אצל המזבח כי קדש קדשים הוא ואכלתם אותה במקום קדוש כי חקר וזק בניך והוא מאשי יהוה כי כן צויתי ואת חזה התנופה ואת שוק התרומה תאכלו במקום שהור אתה ובניך ובנתך אתך כי חקר וזק בניך ונתנו מזבחי שלמי בני ישראל שוק התרומה וחזה התנופה על אש החלבים לביא להניח התנופה לפני יהוה והיה לך ולבניך אתך לזקת עוכם כאשר צוה יהוה ואת שעיר החטאת דרשדבש משה ויהו שרף ויקצף על אלעזר ועל איתמר בני אהרן הנותרים לאמר מודעלם אכלתם את החטאת במקום הקדש כי קדש מודעלם אכלתם ואתה נתן לכם לשאת את עון העדה לכפר עליהם לפני יהוה הן לא הובא את דמה אל הקדש פנימה אכיל תאכלו אתה בקדש כאשר צויתי וידבר אהרן אל משה הן היום הקריבו את זעאתם את החטאת

והוא אשר דבר יהוה לאמר בקרבי אקדש ועלפני כל העם אבדר ויהם אהרן: ויקרא משה אל מישאל ואל אלצפן בני עזיאל דד אהרן ויאמר אליהם קרבו שאו את אחיכם מאת פני הקדש אל מחוץ למחנה: ויקרבו וישאם בקתנתם אל מחוץ למחנה כאשר דבר משה: ויאמר משה אל אהרן ולאיעזר ולאיתמר בני ראשיכם אלהתקרעו ויגדירכם לאתחרימו ולא תמתי ועל כל העדה יקצף ואחיהם כל בית אשר שרף יהוה: ומפתח אהל מועד לא תצאו פדתמתי: קרשמן משתת יהוה עליכם ויעשו כדבר משה: פ וידבר יהוה אל אהרן לאמר: הן ושקר אל תשתי: אמה ויבנגד אתך כבאכם אל אהל מועד ולא תמתי תקת עולם לדתיכם: ולהקדיל בין הקדש ובין החל: ובין הטמא ובין הטהור: ולהרות את בני ישראל את כל: החרים אשר דבר יהוה אליהם ביד משה: פ רבי

ואת עלתם לפני יהוה ותקראנה אתי כאכלה ואכנתי
והטאת היום היטב בעיני יהוה וישמע משה ויטיב
בעיניו

וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר אנכם
דברו אל בני ישראל לאמר זאת החיה אשר
האכלו מכל הבהמה אשר על הארץ כל מפרסת
פרסה ושסלת שסע פרסת מעלת גרה בבהמה
אתה תאכלו אך את זה לא תאכלו ממעלי הגרה
וממפרסי הפרסה את הגמל כי מעלה גרה הוא
ופרסה אינו מפרס טמא הוא לכם ואת השפן
כי מעלה גרה הוא ופרסה לא יפרס טמא הוא
לכם ואת הארזות כי מעלת גרה הוא ופרסה לא
הפרסה טמאה הוא לכם ואת החזיר כי מפרס
פרסה הוא ושסע שסע פרסה הוא ויה לא יגר
טמא הוא לכם מבשרם לא תאכלו ובנבלתם לא
תגעו טמאים הם לכם את זה תאכלו מכל אשר
במים כל אשר לו סנפיר וקשקשת במים בימים
ובנחלים אחם תאכלו וכל אשר אין לו סנפיר
וקשקשת בימים ובנחלים מכל ערוץ המים ומכל
נחש החיה אשר במים עליו הם לכם ושקץ יהיו
לכם מבשרם לא תאכלו ואת נבלתם ודמקצו
כל אשר אין לו סנפיר וקשקשת במים שקץ
הוא לכם ואת אלה תשקצו מן העוף לא יאכלו
עליו הם את הלשר ואת הפרס ואת העולה ואת
הדאה ואת האיה לבליה את כל עורב למיט ואת
בת הילנה ואת החמס ואת השחן ואת הנלץ
למינהו ואת הכוס ואת השכר ואת הילשוח ואת
התלשמת ואת דבלת ואת הרזם ואת החסידה
האנפה למינה ואת דר וכיפת ואת העלולף ככל
ערוץ העוף ההלך על ארבע ערוץ העוף ההלך על ארבע
את זה תאכלו מכל ערוץ העוף ההלך על ארבע
אשר לא פריעם ממעל לרגליו לנתר פהו על הארץ את
הארץ את אלה מהם תאכלו את הארבה למיט
והתסלם למיטה ואת החרגל למיטה ואת החב
למיטה וכל ערוץ העוף אשר לו ארבע רגלים
שקץ הוא לכם וכאמה תלפזאו כל הננוע בנבלתם
ישמא עד הערב וכל הנשוא מנבלתם יכנס בשיו
וטמא עד הערב לכל הבהמה אשר היא מפרסת
פרסה ושסע אינה שסעית גרה אתנה מעלה
טמאים הם לכם כל הגזע בהם ישמא וככל חלך
על כפיו בכב החיה ההכבת על ארבע טמאים
הם לכם ככל הננוע בנבלתם ישמא עד הערב

ואדעלתם לפני יהוה ותקראנה אתי
כאכלה ואכנתי וישמע משה ויטיב בעיני יהוה וישמע
משה ויטיב בעיניו פ ש
וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר אלהם ודברו
אל בני ישראל לאמר זאת החיה אשר האכלו מכל
הבהמה אשר על הארץ כל מפרסת פרסה ושסעת
שסע פרסת מעלת גרה בבהמה אתה תאכלו אך
אתה לא תאכלו ממעלי הגרה וממפרסי הפרסה
את הגמל כי מעלה גרה הוא ופרסה אינו מפרס
טמא הוא לכם ואת השפן כי מעלה גרה הוא ופרסה
לא יפרס טמא הוא לכם ואת החזיר כי מפרס
פרסה הוא ופרסה לא יפרס טמא הוא לכם
ואת החזיר כי מפרס פרסה הוא ושסע שסע פרסה
הוא ויה לא יגר טמא הוא לכם מבשרם לא תאכלו
ובנבלתם לא תגעו טמאים הם לכם את זה תאכלו
מכל אשר במים כל אשר לו סנפיר וקשקשת במים
במים ובנחלים אתם תאכלו וכל אשר אין לו סנפיר
וקשקשת בימים ובנחלים מכל ערוץ המים ומכל נחש
החיה אשר במים שקץ הוא לכם ושקץ יהיו לכם
מבשרם לא תאכלו ואת הנלץ למיט ואת החסידה
אין לו סנפיר וקשקשת במים שקץ הוא לכם ואת
הדאה ואת האיה לבליה את כל עורב למיט ואת
בת הילנה ואת החמס ואת השכר ואת הנלץ
למינהו ואת הכוס ואת השחן ואת הנלץ למינהו
והתלשמת ואת דבלת ואת הרזם ואת החסידה
האנפה למינה ואת דר וכיפת ואת העלולף ככל
ערוץ העוף ההלך על ארבע ערוץ העוף ההלך על ארבע
את זה תאכלו מכל ערוץ העוף ההלך על ארבע
אשר לא פריעם ממעל לרגליו לנתר פהו על הארץ את
הארץ את אלה מהם תאכלו את הארבה למיט
והתסלם למיטה ואת החרגל למיטה ואת החב
למיטה וכל ערוץ העוף אשר לו ארבע רגלים
שקץ הוא לכם וכאמה תלפזאו כל הננוע בנבלתם
ישמא עד הערב וכל הנשוא מנבלתם יכנס בשיו
וטמא עד הערב לכל הבהמה אשר היא מפרסת
פרסה ושסע אינה שסעית גרה אתנה מעלה
טמאים הם לכם כל הגזע בהם ישמא וככל חלך
על כפיו בכב החיה ההכבת על ארבע טמאים
הם לכם ככל הננוע בנבלתם ישמא עד הערב
עד הערב

והנשא את נקלתם יכנס בגדיו וסמא עד הערב
 סמאים הסה לכם והעבד את הארץ על הארץ והעבד
 הסמא בשירן השירן על הארץ והעבד והעבד
 והעבד למיניהו והאנקה והכח והלמאה והחמט
 והתנוסמת מלה הנמאים ככם בכל השירן כל
 הלוע בהם במתם יטמא עד הערב וכל אשר יפל
 עליו מהם במתם יטמא מכל כלי עץ או בנד או
 עור או טק כל כלי אשר יעשה מלאכה בהם
 במים יבא ויטמא עד הערב וזהו וכל כלי זורע
 אשר יפל מהם אל תוכו כל אשר בתוכו יטמא
 ואחז השירן מכל האכל אשר יאכל אשר יבא
 עליו מים יטמא וכל משקה אשר ישנה בכל
 כלי יטמא וכל אשר יפל מונבלתם עליו יטמא
 העור וברים יתן טמאים הם וטמאים יהיו לכם
 אך מועין זכור סקוה מים יהיה נהור ויגוע מנבלת
 יטמא וכי יפל מונבלתם על כל זרע זרוע אשר
 יזרע נהור הוא וכי יתן מים על זרע ויפל מנבלת
 עליו טמא הוא לכם וכי ימדת
 סן דבהמה אשר היא לכם לאכלה הלוע מנבלתה
 יטמא עד הערב והאכל מנבלתה יכנס בגדיו
 יטמא עד הערב והנשא את נבלתה יכנס בגדיו
 וטמא עד הערב וכל השירן השירן על הארץ
 שיקן הוא לא יאכל כל הוכר על חזן וכל הוכר
 על ארבע עד כל מרבה רגלים לכם השירן
 השירן על הארץ לא האכלום כי שיקן הם אכל
 השקטו את נפשתיכם בכל השירן השירן וכל
 הטמאי בהם ונטמאתם גם כי אני יהיה אכלתיכם
 והתקדשיתם והייתם קדשים כי קדוש אני וכל
 הנמאי את נפשתיכם בכל השירן הרמט על
 הארץ כי אני יהיה המלכה אתכם מארץ מצרים
 ליהי לכם לאכלה והייתם קדשים כי קדוש אני
 זאת תורת הבהמה והלוע וכל נפש הזיה הרמשת
 במים ולכל נפש השירן על הארץ להבייל בין
 הטמא ובין הטהור ובין הזיה הנאכלת ובין הזיה
 אשר לא תאכל
 וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל
 לאמר אשה כי תזרעו וילדה זכר וטמאה שבעת
 ימים כיון זאת דותה טמאה וביום השמיני
 יטמא בעור ערלתו ועלעוים יום ועלעוד יום
 חשב בדמי טהרה בכל קדשי לא תזעו ואכל
 המקדש לא תבא עד סביאת ימי טהרה ואם
 נקבה חכר וטמאה שבעים כנרתה ושעשים יום

והנשא את נקלתם יכנס בגדיו וסמא עד
 הערב סמאים הנשא לכם: ס ויה לקם הנמאי
 בשירן השירן על הארץ והעבד והעבד והעבד
 והאנקה והכח והלמאה והחמט והתנוסמת: אלה
 הנמאים לקם בקל השירן כל הנוע בהם כמכם
 יטמא שדוקרב: וכל אשר יפל עליו בהם כמכם
 יטמא מכל רגליו או בגד אדעור או טק כל כלי
 אשר יעשה מלאכה בהם כמים יבא ויטמא עד הערב
 וסמא: וכל רגל יזרע אשר יפל בהם אלהו כל
 אשר בתוכו יטמא ואחז השירן: מכל האכל אשר
 יאכל אשר יטמא עליו מים יטמא וכל משקה אשר
 ישנה בקל רגליו וסמא: וכל אשר יפל מנבלתם עליו
 יטמא העור וברים יתן סמאים הם וסמאים יהיו לקם:
 אך מועין זכור סקוה מים יהיה נהור ויגוע מנבלת
 יטמא וכי יפל מנבלתם על זרע זרוע אשר
 יזרע נהור הוא וכי יתן מים על זרע ויפל מנבלת
 עליו טמא הוא לכם וכי ימדת
 סן דבהמה אשר היא לכם לאכלה הלוע מנבלתה
 יטמא עד הערב והאכל מנבלתה יכנס בגדיו
 יטמא עד הערב וכל השירן השירן על הארץ
 שיקן הוא לא יאכל כל הוכר על חזן וכל הוכר
 על ארבע עד כל מרבה רגלים לכם השירן
 השירן על הארץ לא האכלום כי שיקן הם אכל
 השקטו את נפשתיכם בכל השירן השירן וכל
 הטמאי בהם ונטמאתם גם כי אני יהיה אכלתיכם
 והתקדשיתם והייתם קדשים כי קדוש אני וכל
 הנמאי את נפשתיכם בכל השירן הרמט על
 הארץ כי אני יהיה המלכה אתכם מארץ מצרים
 ליהי לכם לאכלה והייתם קדשים כי קדוש אני
 זאת תורת הבהמה והלוע וכל נפש הזיה הרמשת
 במים ולכל נפש השירן על הארץ להבייל בין
 הטמא ובין הטהור ובין הזיה הנאכלת ובין הזיה
 אשר לא תאכל
 וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל
 לאמר אשה כי תזרעו וילדה זכר וטמאה שבעת
 ימים כיון זאת דותה טמאה וביום השמיני
 יטמא בעור ערלתו ועלעוים יום ועלעוד יום
 חשב בדמי טהרה בכל קדשי לא תזעו ואכל
 המקדש לא תבא עד סביאת ימי טהרה ואם
 נקבה חכר וטמאה שבעים כנרתה ושעשים יום

אמר

והנשא את נקלתם יכנס בגדיו וסמא עד הערב

אמר

וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל

וכי יהיה בקרחת או בגבולות נגע לכן אדמום

וצרעת פרוחת היא בקרחתו או בגבולות וראה את הכהן והנה שאות הנגע לבנה אדמום בקרחתו או בגבולות כמראה צרעת עור בשר איש צרוע הוא טמא הוא טמא יטמאו הכהן בראשו געו והצרוע אשר בו הנגע בלדיו יהיו פרמים וראשו יהיה פרוץ ועל שפם ילטה וטמא טמא יקרא כל ימי אשר הנגע בו יטמא טמא הוא בדרד ישב מחוץ למחנה משבו והבגד

כי יהיה בו נגע צרעת בבגד צמר או בגד פשתים או בשתי או בערב לפשתים ולצמר או בעור או בכל מכלאפת עור והיה הנגע ירקרק או אדמום בבגד או בעור או בשתי או בערב או בכל כלי עור נגע צרעת הוא ודראה את הכהן וראה הכהן את הנגע והסגיר את הנגע שבעת ימים וראה את הנגע ביום השביעי כי פשה הנגע בבגד או בשתי או בערב או בעור לכל אשר ועשה העור כמכלאפה צרעת ממאת הנגע טמא הוא ושרף את הבגד או את השדף או את הערב בצמר או בפשתים או את כלי כלי העור אשר יהיה בו הנגע כי צרעת ממאת הוא באש תשרף ואם ראה הכהן והנה כלי פשה הנגע בבגד או בשתי או בערב או בכל כלי עור וצוה הכהן וכבסו את אשר בו הנגע והסגירו שבעת ימים שנית וראה הכהן אחרי הכבס את הנגע והנה לא הפך הנגע ארת עיני והנגע לא פשה טמא הוא באש תשרפט פרוחת הוא בקרחתו או בגבולות ואם ראה הכהן וצוה כהן הנגע אחרי הכבס אתו וקרע אתו מן הבגד או מן העור או מן השתי או מן הערב ואם ראה עור בבגד או בשתי או בערב או בכל כלי עור פרוחת הוא באש תשרפט את אשר בו הנגע והבגד או השתי או הערב או כל כלי העור אשר הכבס וסר מהם הנגע וכבס שנית וטוהר זאת תורת נלע צרעת בגד הצמר או הפשתים או העתי או הערב או כל כלי עור לטהרו או כלמאו

ודבר וראה אל משה לאמר זאת תהיה תורת המצורע ביום טוהרו והבא אל הכהן ויצא הכהן אל מחוץ למחנה וראה הכהן והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע וצוה הכהן וקלח למטוה שתי צפרים חיות טהרות ועץ ארז ושני תולעת חלב

וכי יהיה בקרחת 40
או בגבולות נגע לכן אדמום צרעת פרוחת היא בקרחתו 41
או בגבולות: וראה אתו הכהן והנה שאות הנגע לקטרה 42
אדמום בקרחתו או בגבולות כמראה צרעת עור 43
בשר: איש צרוע הוא טמא הוא טמא יטמאו הכהן 44
בראשו געו: והצרוע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרמים 45
וראשו יהיה פרוץ ועל שפם יטמה וטמא טמא יקרא: 46
כל ימי אשר הנגע בו יטמא טמא הוא בדרד ישב 47
מחוץ למחנה משבו: ם והבגד פרוחתו בו 48
נגע צרעת בבגד צמר או בבגד פשתים: או בשתי 49
או בערב לפשתים ולצמר או בעור או בכל מכלאפת 50
עור: והנה הנגע ירקרק או אדמום בבגד או בעור 51
או בשתי או בערב או בכל מכלאפת עור נגע צרעת הוא 52
ודראה את הכהן: וראה הכהן את הנגע והסגיר את 53
הנגע שבעת ימים: וראה את הנגע ביום השביעי כי 54
פשה הנגע בבגד או בשתי או בערב או בעור לכל 55
אשר ועשה העור למלאכה צרעת ממאת הנגע טמא 56
הוא: ושרף את הבגד או את השדף או את הערב 57
בצמר או בפשתים או אדמום כלי העור אשר יהיה 58
בו הנגע צרעת ממאת הוא באש תשרף: ואם 59
וראה הכהן והנה לא פשה הנגע בבגד או בשתי או 60
בערב או בכל מכלאפת עור: ועוה הכהן וכבסו את אשר 61
בו הנגע והסגירו שבעת ימים שנית: וראה הכהן 62
אחרי הכבס את הנגע והנה לא הפך הנגע ארת עיני 63
והנגע לא פשה טמא הוא באש תשרפט פרוחת הוא 64
בקרחתו או בגבולות: ואם ראה הכהן והנה כהן הנגע 65
אחרי הכבס אתו וקרע אתו מן הבגד או מן העור 66
או מן השתי או מן הערב: ואם ראה עור בבגד 67
או בשתי או בערב או בכל מכלאפת עור פרוחת הוא באש 68
תשרפט את אשר בו הנגע: והבגד או השתי או 69
הערב או בכל מכלאפת עור אשר הכבס וסר מהם הנגע 70
וכבס שנית וטוהר: ואחר תורת נגע צרעת בגד הצמר 71
או הפשתים או העתי או הערב או בכל מכלאפת עור 72
לטהרו או כלמאו: ם

וידבר וראה אל משה לאמר: זאת תהיה תורת המצורע 73
ביום טוהרו והבא אל הכהן: והוא הכהן ויצא הכהן 74
למחנה וראה הכהן והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע: 75
ועוה הכהן וקלח למטוה שתי צפרים חיות טהרות 76
ועץ ארז ושני תולעת חלב:

והניף אתם הכהן תזופה לפני יהוה ושחט את
 כבש האשם ונקחו הכהן מדם האשם ותן לכל
 הזר און המטהר הימנית ועל כהן יד הימנית ועל
 כף רגלו הימנית וזמן השמן יצק הכהן על כף
 הכהן השמאלית והזה הכהן באצבעו הימנית מן
 השמן אשר על כפו השמאלית שבע פעמים
 לפני יהוה ותן הכהן מן השמן אשר על כפו על
 הזר און המטהר הימנית ועל כהן ידו הימנית
 ועל כהן רגלו הימנית על מקום דם האשם והזותר
 מן השמן אשר על כף הכהן יתן על ראש המטהר
 לכפר עליו לפני יהוה ועליו את האזר מן התרים
 או מן בני הדסה מאשר תלוי ידו את אשר
 תלוי ידו את האזר ותלאת ואת האזר לכה על
 הבזחה וכפר הבזח על המטהר לפני יהוה ואת
 הזרת אשר בו נגע זרעית אשר לא תלוי ידו
 בזרחת

ידיו יהוה אל מטה ואם אהרן לאמר כל תבוא
 אל ארץ כנען אשר אני נתן לכם לאחזה ותתני
 נגע זרעית בבית ארץ אחוזתם והא אשר כל
 הבית והזר ככהן לאמר כנען נראה לי בבית
 וזה הכהן ופעל את הבית בערם ויאם הכהן
 לראות את הנגע ולא יטמא כל אשר בבית ואזר
 כן ילא הכהן לראות את הבית וראה את הנגע
 הטה הנגע בבית הבית עלקלוזות ורקרקת או
 אדומות ומראהו עלפס מן הקלוזות ויטמא
 הכהן מן הבית אם פתחו הבית הסגור את הבית
 שלעת ימים ושב הכהן ביום השלישי וראה הנגע
 פשה הנגע בבית הבית וזה הכהן וחביו את
 האבלים אשר בהן הנגע העלבים אתהן אל מוויץ
 כלור אל מקום טמא ואת הבית יקלע מבית סביב
 ושלפט את העפר אשר הקלו אל מוויץ כלעיר אל
 מקום טמא וכקומו אבלים אחרות והביאו אל הזוח
 האבלים ועפר אחר יקומו וטונו את הבית ואם ישלב
 הנגע ופרוץ בבית אחר הזכין את האבלים ואזר
 הקלוזות את הבית ואזר הטונו וזה הכהן וראה
 והזה פשה הנגע בבית זרעית ממארת הוא בבית
 טמא הוא ותתן את הבית את אבניו ואזר עליו
 ואת כל עפר הבית ותלוי אל מוויץ כלעיר אל מקום
 טמא והבא אל הבית כל מי דסגור אתו יטמא
 עד הערב והשכב בבית יכנס את בדריו והאבכ
 בבית יכנס את בדריו ואם בא ילא הכהן וראה
 והזה לא פשה הנגע בבית אזריו הנגע את הבית

והניף אתם הכהן תזופה לפני יהוה ושחט
 את כבש האשם ונקחו הכהן מדם האשם ונתנו על
 תנוף און המטהר הימנית ועל כהן יד הימנית ועל
 כף רגלו הימנית וזמן השמן יצק הכהן על כף
 הכהן השמאלית והזה הכהן באצבעו הימנית מן השמן
 אשר על כפו השמאלית שבע פעמים לפני יהוה
 ונתן הכהן מן השמן אשר על כפו על הזר און
 המטהר הימנית ועל כהן ידו הימנית ועל כהן רגלו
 הימנית על מקום דם האשם והזותר מן השמן אשר
 על כפו הכהן יתן על ראש המטהר לכפר עליו לפני
 יהוה ועשור אתהאחד מן התרים או מן בני הדסה
 מאשר תלוי ידו את אשר תלוי ידו את האזר
 תלאת ואת האזר עלה על המנחה וכפר הכהן על
 המטהר לפני יהוה ואת הזרת אשר בו נגע זרעית
 אשר לא תלוי ידו במטהר פ רביעי ששי כהן כזכרון
 וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר כי תבאו
 אל ארץ כנען אשר אני נתן לכם לאחזה ונתתי נגע
 זרעית בבית ארץ אחוזתכם וכא אשר לו הבית והגיד
 לכהן לאמר כנען נראה לי בבית וצוה הכהן וסגור
 את הבית במסך ויאם הכהן לראות את הנגע ולא
 יטמא כל אשר בבית ואחר כן יבא הכהן לראות את
 הבית וראה את הנגע והטה הנגע בקירת הבית
 ושקעוורת ורקרקת או אדומות ומראהו שפל מן
 הקיר וצוה הכהן מן הבית אל פתח הבית והסגור את
 הבית שבעת ימים ושכ הכהן ביום השביעי וראה
 והטה פשה הנגע בקירת הבית וצוה הכהן ותלעזו
 אתהאבנים אשר בהן הנגע והשליכו אתהן אל מוויץ
 לעיר אל מקום טמא ואת הבית יקעע מבית סביב
 ושפכו את העפר אשר הקעו אל מוויץ לעיר אל מקום
 טמא ונקחו אבנים אחרות והביאו אל פתח האבנים
 ועפר אחר יקחו וטח את הבית ואם ישכב הנגע ופרח
 בבית אחר חלץ את האבנים ואת הבית הקעות את הבית
 ואת הבית הטהו וכא הכהן וראה והטה פשה הנגע בבית
 זרעית ממארת הוא בבית טמא הוא ונתן את הבית
 את אבניו ואת העשור ואת כל עפר הבית והזיא אל
 מוויץ לעיר אל מקום טמא והבא אל הבית כל מי
 הסגור אתו יטמא עד הערב והשכב בבית יכנס
 את בדריו והאבכ בבית יכנס את בדריו ואם בא ילא
 הכהן וראה והטה לא פשה הנגע בבית אתהן השח
 את הבית

וספר הכהן את הציבור כי נרפא הוצלע וכלקוח כלו טהא
 וקלקח לחטא את הכהן שתי צפרים ועץ ארז ושני 49
 חולעת ואוב: ושחט את הצפור האחת אל פלח הרש 50
 על מים חיים: וקלקח את עץ הארז ואת האוב ואתו 51
 שני החולעת ואת הצפור הקחה וטבל אתם בדם הצפור
 השחוקה ובמים חיים והתה אל דבית שבע פעמים:
 והטא את הציבור בדם הצפור ובמים חיים ובצפור 52
 הקחה ועץ הארז ובאוב ובשני החולעת: ושלח את 53
 הצפור החיה אל מחוץ לעיר אל פני השדה וכפר על
 הבית וסדר: ואת החיה לכלב וכלב הער ועל 54
 ויצרעת הכהן ולביתו ולשאתו ולספרתו ולביתו: לזוהר 55
 ביום השמיני וביום השני ואת חורת הצרעת: פ
 וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר: בדרו אל 56
 בני ישראל וצמרתם אלהם איש איש פי יהיה וב
 מבשרו זובו טמא הוא: ואת הקחה טמאתו בזובו 57
 בשרו אתו זובו את הערבים בשרו מזובו טמאתו הוא:
 כל דבש שקב אשר ישקב עליו הזב וטמא וכל הדבלי 58
 אשר ישקב עליו וטמא: ואיש אשר יגע במשקבו ובדם 59
 בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב: והשקב על הדבלי 60
 אשר ישקב עליו הזב ובדם בגדיו ורחץ במים וטמא
 עד הערב: והנגע בבשר הזב ובדם בגדיו ורחץ במים 61
 וטמא עד הערב: וקריקת הזב בשור ובכס בגדיו 62
 ורחץ במים וטמא עד הערב: וכל דבש שקב אשר ירקב 63
 עליו הזב וטמא: וכל הנגע בכל אשר יתה תחתיו 64
 וטמא עד הערב והנשוא אתם ובדם בגדיו ורחץ במים 65
 וטמא עד הערב: וכל אשר יגע בו הזב והיו לארשטף 66
 במים ובדם בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב: וכל 67
 חרש אשר יגע בו הזב ושבר וכל קלרעץ שמר במים:
 וקריש הזב מזובו וספר לו שבעת ימים לטהרתו 68
 ובדם בגדיו ורחץ בשור ובמים חיים וסדר: וביום השמיני 69
 יקח שתי תרים או שני בני יונה ובא לפני יהוה
 אל פתח אהל מועד ונתנם אל הכהן ועשה אתם הכהן 70
 הכהן את חטאת האהד עליה וכפר עליו הכהן לפני
 יהוה מזובו: ס ששי (שבעי נסחתי) ואיש כרחצא 71
 כפגו שקבת זרע ורחץ במים את כל בשרו וטמא
 עד הערב: וכל פגו וכל לעור אשר יתה עליו שקבת 72
 זרע ובדם במים וטמא עד הערב: ואשה אשר ישקב 73
 איש אתה שקבת זרע

וטהר הכהן את הבית כי נרפא הוצלע וכלקוח כלו טהא
 את הבית שתי צפרים ועץ ארז ושני החולעת
 ואוב ושחט את הצפור האחת אל פלח הרש על
 מים חיים וכלקוח את עץ הארז ואת האוב ואת
 שני החולעת ואת הצפור הקחה וטבל אתם בדם
 הצפור השחוקה ובמים חיים והתה את הבית שבע פעמים
 ובמים חיים ובצפור החיה ובשני החולעת: ובאוב
 ובשני החולעת וטבל את הצפור החיה את 56
 מחוץ לעיר אל פני השדה וכפר על הבית
 וטהר זאת החיה לכלב ולעל הער ועל הזוהר 57
 וכלרעית הזב וכלבית וכלשאת וכלספרות וכלבית
 כזהרת ביום השמיני וביום השני ואת חורת הצרעת
 הערעלת
 וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר דברו
 אל בני ישראל ואמרתם אלהם איש איש כי
 יהיה זב מבשרו זובו טמא הוא ואת הקחה טמאתו
 בזובו בשרו את זובו או החותים בשרו מזובו
 טמאתו הוא כל המשקב אשר ישקב עליו הזב
 וטמא וכל הכלי אשר ישקב עליו וטמא ואיש
 אשר יגע במשקבו ובדם בגדיו ורחץ במים
 וטמא עד הערב והשקב על הכלי אשר ישקב
 עליו הזב ובדם בגדיו ורחץ במים וטמא עד
 הערב והנגע בבשר הזב ובדם בגדיו ורחץ במים
 וטמא עד הערב וכי ירקב הזב בטהור ובדם בגדיו
 ורחץ במים וטמא עד הערב וכל המרכב אשר
 ירכב עליו הזב וטמא וכל הנגע בכל אשר יהיה
 תחתיו וטמא עד הערב והנשוא אתם ובדם בגדיו
 ורחץ במים וטמא עד הערב וכל אשר יגע בו
 הזב וידיו כא שטף במים ובדם בגדיו ורחץ במים
 וטמא עד הערב וכלי זרע אשר יגע בו הזב
 ישטף וכל כלי עץ ישטף במים וכי יטהר הזב
 מזובו וספר לו שבעת ימים לטהרתו ובדם בגדיו
 ורחץ בשור ובמים חיים וטהר וביום השמיני יקח
 כל שתי תרים או שני בני יונה ובא לפני יהוה אל
 פתח אהל מועד ונתנם אל הכהן ועשה אתם הכהן
 אהד חטאתו והאזיר עלה וכפר עליו הכהן לפני
 יהוה מזובו ואיש כי
 חצא מומנו שקבת זרע ורחץ במים אהד ככל
 בשרו וטמא עד הערב וכל בשרו וכל עור אשר
 יהיה עליו שקבת זרע ובדם במים וטמא עד
 הערב ואשה אשר ישקב איש אתה שקבת זרע

שני השעירים גזרתי גורל אחד ליהיה וגורל אחד
 לעזאזל והקריב אהרן את השעיר אשר עלה
 עליו הגורל ליהיה ועשהו חטאת והשעיר אשר
 עלה עליו הגורל לעזאזל ילמדו וזו לפני יהוה לכפר
 עליו בשלחו אתו לעזאזל המדברה והקריב אהרן
 את פר החטאת אשר לו וכפר בעדו ובעד ביתו
 ושחט את פר החטאת אשר לו ולקחו מלח המזחה
 נחלי אש מעל המזבח מכפני יהוה וכבש ארבע
 קטרת סמים דקה והביא מבית כפרת ונתן ארבע
 הקטרת על האש לפני יהוה וכסה ענן הקטרת את
 הכפרת אשר על העדות ולא ימות ולקחו מים
 הפר והוה באצבעו על פני הכפרת קדמה וכפני
 הכפרת יד שבע פעמים מן הדם באצבעו ושחט
 את שעיר החטאת אשר לעם והביא את דמו אל
 מבית כפרת ועשה את דמו כאשר לעשה לדם
 הפר והוה אתו על הכפרת וכפני הכפרת וכפר
 על הקדש מטמאת בני ישראל ומפסעיהם לכל
 וזולתם יכן יעשה לאהל מועד השכן אתם בתוך
 טמאתם וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבואו
 לכפר בקדש עוד צאתו וכפר בעדו ובעד ביתו
 ובעד כל קהל ישראל ויצא אל המזבח אשר לפני
 יהוה וכפר עליו ולקחו מדם הפר ומדם השעיר
 ונתן על קרנות המזבח סביב יהוה עליו מן הדם
 באצבעו שבע פעמים וטהרו וקדשו מטמאת בני
 ישראל וכלה מכפר את הקדש ואת אהל מועד
 ואת המזבח והקריב את השעיר החי וסמך אהרן
 את שתי ידו על ראש השעיר החי והתודה עליו
 את כל עונות בני ישראל ואת כל פשעיהם לכל
 חטאתם ונתן אתם על ראש השעיר ושלחו ביד
 איש עתי המדברה ונשא השעיר עליו את כל
 עונותם אל ארץ גזרה ושלחו את השעיר במדבר
 ובא אהרן אל אהל מועד ופלט את בדי הדבר
 אשר לבש בבואו אל הקדש והניחם עם ורוחץ
 את בשרו במים במקום קדוש וכבש את כזבוב
 ויצא ועשה את עלתו ואת עלת העם וכפר בעדו
 ובעד העם ואת זלבת החטאת יקטיר המזבח
 והמסלוח את השעיר לעזאזל וכבש בגדיו ורוחץ
 את בשרו במים ואחרי כן יביא אל המזבח
 ואת פר החטאת ואת שעיר החטאת אשר הניח
 את דמו לכפר בקדש ויצא אל מזבח ושרפו כבש
 ושרפו באש את עליהם ואת בשרם ואת פר שם
 והשירה אתם וכבש בגדיו ורוחץ את בשרו במים

שני השעירים גזרתי גורל אחד ליהוה וגורל אחד
 לעזאזל: והקריב אהרן את השעיר אשר עלה עליו
 הגורל ליהוה ועשהו חטאת: והשעיר אשר עלה עליו
 הגורל לעזאזל ילמדו וזהו לומר עליו לשלח
 אתו לעזאזל המדברה: והקריב אהרן את פר החטאת
 אשר לו וכפר בעדו ובעד ביתו ושחט את פר החטאת
 אשר לו: ולקחו מלח המזחה מלש המזבח
 מלפני יהוה וקלא חפניו קטרת סמים דקה והביא
 מבית כפרת: ונתן את הקטרת על האש לפני יהוה
 וכסה ענן הקטרת את הכפרת אשר על העדות ולא
 ימות: ולקחו מים הפר והוה באצבעו על פני הכפרת
 קדמה ולפני הכפרת יד שבע פעמים מן הדם באצבעו:
 ושחט את השעיר החטאת אשר לעם והביא את דמו אל
 מבית כפרת ועשה את דמו כאשר עשה לדם
 הפר והוה אתו על הכפרת ולפני הכפרת: וכפר על-
 והקדש מטמאת בני ישראל ומפסעיהם לכל חטאתם
 וכן עשה לאהל מועד השכן אתם בבואו
 וכל אדם לא יהיה באהל מועד בכפר בקדש
 עד צאתו וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל:
 ויצא אל המזבח אשר לפני יהוה וכפר עליו ולקחו מדם
 הפר ומדם השעיר ונתן על קרנות המזבח סביב:
 והוה עליו מן הדם באצבעו שבע פעמים וטהרו וקדשו
 מטמאת בני ישראל: וכלה מכפר את הקדש ואת
 אהל מועד ואת המזבח והקריב ארבע השעיר החי:
 וסמך אהרן את שתי ידו על ראש השעיר החי והתודה
 עליו את כל עונות בני ישראל ואת כל פשעיהם לכל
 חטאתם ונתן אתם על ראש השעיר ושלחו ביד איש
 עתי המדברה: ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל-
 ארץ גזרה ושלח את השעיר במדבר: ובא אהרן אל-
 אהל מועד ופלט את בדי הדבר אשר לבש בכבש אל-
 הקדש והניחם שם: ורוחץ את בשרו במים במקום
 קדוש ולבש את בגדיו ויצא ועשה את עלתו ואת
 עלת העם וכפר בעדו ובעד העם: ואת זלבת החטאת
 וקטיר המזבח: והמסלוח את השעיר לעזאזל: וכבש
 בגדיו ורוחץ את בשרו במים ואחרי כן יביא אל המזבח:
 ואת פר החטאת ואת השעיר החטאת אשר הניח את
 דמו לכפר בקדש ויצא אל מזבח ושרפו כבש
 את ערותם ואת בשרם ואת פר שם: והשירה אתם
 וכבש בגדיו ורוחץ את בשרו במים

אחרי מות

ואחרי כן יבוא אלה המזונה והיתה לכם כחוקד
 עולם בחדשי העבליה בעשור בחדשי תלני אדני
 נפשיתיכם וכל מלאכה לא תעשו האזרח והגר הגר
 בתוכם כי ביום הזה יכפר עליכם לנהר אדניכם
 מכל זמאתיכם לפני יהוה תהרו שבת עבדני
 היא לכם וענייתם את נפשיתיכם חקת עולם וכפר
 הכהן אשר ימשח אתו ואשר ימלא את ידו לכהן
 חזת אביו וכבש את בגדי הבד בגדי הקדש וכפר
 את מוקדשי הקדש ואת אהל מועד ואת המזבוח
 יכפר ועל הכהנים ועל כל עם הקהל יכפר והיתה
 זאת לכם לחקת עולם לכפר עב בני ישראל מכל
 זמאתם אחת בשנה ויעש כאשר צוה יהוה את
 משה

וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל אהרן ואכל
 בניו ואכל כל בני ישראל ואמרת אליהם זה הדבר
 אשר צוה יהוה לאמר איש איש מבית ישראל אכל
 אשר ישחט עור או כשב או עז במזונה או אשר
 ישחט מוחץ במזונה ואל פתח אהל מועד לא
 הביאו להקריב קרבן ליהוה לפני משכן יהוה דמי חטא
 לאיש ההוא דם שפר ונכרת האיש ההוא
 מקרב עמו למען אשר יביאו בני ישראל אדני
 מזבחים אשר הם זבחים על פני השדה והביאם
 ליהוה אכל פתח אהל מועד אל הכהן וזבחו זבחי
 עלמים ליהוה אחם ורחל הכהן את הדם על
 מחוץ יהוה פתח אהל מועד והקטיר החולב לרוח
 נחוח ליהוה וכל זבחו עור את זבוחיהם לשעליתם
 אשר הם זנים אחריהם חקת עולם וזהו זאת להם
 בדרתם ואכלם האמר איש איש מבית ישראל
 ומן הגר אשר יגור בתוכם אשר יעלה עולה או
 זבח ואל פתח אהל מועד לא יביאנו כלעשות את
 ליהוה ונכרת האיש ההוא מעלמיו ואיש איש מבית
 ישראל ומן הגר הגר בתוכם אשר יאכל כל דם
 ונתתי פני בפנפ האכלת את הדם והכרתי אתה
 מקרב עמיה כי נפש הבשר בדם הוא ואני נתתי
 לכם על המזבח לכפר על נפשיתיכם כי הדם הוא
 בנפש יכפר על כן אמרתי לבני ישראל כל נפש
 מכם לא תאכל דם והגר הגר בתוכם לא יאכל
 דם ואיש איש מבני ישראל ומן הגר הגר בתוכם
 אשר יצוד ציד חיה או עוף אשר יאכל ושפר את
 דמו וכסדו בעפר כי נפש כל בשר דמו בנפשו הוא
 ואמר לבני ישראל דם כל בשר לא תאכלו
 כי נפש כל בשר דמו הוא כל אכליו יכרת

ואחרי כן יבוא
 אל המזבחה והיתה לכם לחקת עולם בחדשי השבועי
 בעשור לחדש תעני את נפשיתיכם וכל מלאכה לא
 תעשו האזרח והגר הגר בתוכם: קריבום יהוה וכפר
 עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני יהוה
 המהרי: שבת שבתון היא לכם וענייתם את נפשיתיכם
 חקת עולם: וכפר בהון אשרי משה אתו ואשר ומלא
 אתידו לכהן פחת אביו ולבש את בגדי הגר בגדי
 הקדש: וכפר את מקדש הקדש ואת אהל מועד ואת
 המזבח יכפר ועל הכהנים ועל כל עם הקהל יכפר:
 והיתה זאת לכם לחקת עולם לכפר על בני ישראל
 מכל חטאתם אחת בשנה ויעש כאשר צוה יהוה
 את משה:

פ רביעי
 וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל אהרן ואל בניו
 ואל כל בני ישראל ואמרת אליהם זה הדבר
 אשר צוה יהוה לאמר: איש איש מבית ישראל אשר
 ישחט שור או כשב או עז בפניה או אשר ישחט
 מוחץ למזבח: ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב
 קרבן ליהוה לפני משכן יהוה דם חטא לאיש ההוא
 דם שפר ונכרת האיש ההוא מקרב עמו: למען אשר
 יביאו בני ישראל את זבוחיהם אשר הם זבחים על
 פני השדה והביאם ליהוה אל פתח אהל מועד אל
 הכהן וזכרו זבחי שלמים ליהוה וזכר הכהן
 את הדם על מזבח יהוה פתח אהל מועד והקטיר
 החולב לרוח נחוח ליהוה: ולא זבחו עוד את זבוחיהם
 לשעליתם אשר הם זנים אחריהם חקת עולם תהיה
 זאת להם לדרתם: ואלהם האמר איש איש מבית
 ישראל ומן הגר אשר יגור בתוכם אשר יעלה עולה
 או זבח: ואל פתח אהל מועד לא יביאנו כלעשות אתו
 ליהוה ונכרת האיש ההוא מעמיו: ואיש איש מבית
 ישראל ומן הגר הגר בתוכם אשר יאכל כל דם ונתתי
 פני בפנפ האכלת את הדם והכרתי אתה מקרב עמיה:
 כי נפש הבשר בדם הוא ואני נתתי לכם על המזבח
 לכפר על נפשיתיכם כי הדם הוא בנפש יכפר: על כן
 אמרתי לבני ישראל אל כל נפש מכם לא תאכל דם והגר
 הגר בתוכם לא יאכל דם: ואיש איש מבני ישראל ומן
 הגר הגר בתוכם אשר יצוד ציד חיה או עוף אשר
 יאכל ושפר את דמו וכסדו בעפר: כי נפש כל בשר דמו
 בנפשו הוא ואמר לבני ישראל אל דם כל בשר לא
 תאכלו כי נפש כל בשר דמו הוא כל אכליו יכרת:

אחרי מות

ושימרתם אתם את חוקתי ואת מצוותי וכלא תעשו
 מכל התועבת האלה האזרוז והגר הגר בדמיכם
 כי את כל התועבת האב לעשו אנשי הארץ אשר
 לפניכם ותטמא הארץ וכא תקיף הארץ
 אהכם בטמאכם אתה כאשר קאה את דגוי
 אשר לפניכם כי כל אשר יעשה מכל התועבת
 האלה ונכרתו הנפשות העלית מוקרב עבום
 ושימרתם את מצוותי לכלתי לעשות מוחקתי
 התועבת אשר לעשו לפניכם וכלא תטמאו בהם אני
 יהוה אלהיכם

ודבר יהוה אל משה לאמר דבר אל כל עדת בני
 ישראל ואמרת אלהם קדשים יהיו כי קדוש אני
 יהוה אלהיכם איש אמו ואביו תיראו ואת שבתי
 העמרו אני יהוה אלהיכם אב הפנו אב האביכם
 ואבתי מסכה לא תעשו לכם אני יהוה אלהיכם וכי
 תזבחו זבח שלמים ליהוה לרצונכם תזבחו ביום
 זבחכם יאכל ומזרות והגתר עד יום השלישי
 באש ישרף ואם האכל יאכל ביום השלישי פגול
 דא כלא ירצה ואכליו עונת ישא כי את קדשי יהוה
 חכל ונכרתה הנפש הוא מעמיה ובקרבם את
 קציר ארצכם לא תכלה פאת שדר לקצר וכרת
 קציר לא תלקט וכרמך לא תעולל ופרט כרמך
 לא תלקט לפני ולגר תעזב אתם אני יהוה אלהיכם
 לא תגזבו וכלא תכחשו וכלא תשקרו איש בעמיתו
 וכלא תשבחו בשמי לשקר וחללת את שם אלהיך
 אני יהוה לא תעשה את רעך וכלא תגזל לא תכין
 פעלה שכיר אתך עד בקר לא תקבל חרש וכלפני
 עור לא תחן מוכשל ויראת מאלהיך אני יהוה לא
 תעשו עול במשפט לא תשא פני דל וכלא תהדר
 פני גזול בצדק השפט עמיתך לא תכר ככל
 בעמיר לא תלמד על דם רעך אני יהוה לא תשנא
 את אחיו בכבוד הוכח תוכיח את עמיתך וכלא
 תשא עכיו חטא לא תקם ולא תטר את בני עמך
 ואהבת לרעך כמוך אני יהוה את חוקתי תשמרו
 בהמתך לא תרביע בכאשי שדר לא תזרע כלאים
 וכגד כלאים שיעטזו לא יעלה עכיר ואיש כי ישכב
 את אשה שכבת זרע והוא עפזזה נחרכת לאיש
 והפרה לא נפדתה או חפשה כל נתן כה בקרת
 תהיה לא יוכחו כי לא חפשה והביא את אשמו ליהוה
 אל פתח אהל מועד איב אשים וכפר עכיו הכהן באיל
 האשם לפני יהוה על חטאתו אשר חטא ונסכח בו
 מוחטאתו אשר חטא

ושימרתם אתם
 את חוקתי ואת מצוותי ולא תעשו מכל התועבת
 האלה האזרוז והגר הגר בתוככם: כי את כל התועבת
 האב לעשו אנשי הארץ אשר לפניכם ותטמא הארץ:
 ולא תקיף הארץ אתכם בטמאכם אתה כאשר קאה
 את דגוי אשר לפניכם: כי כל אשר יעשה מכל
 התועבת האלה ונכרתו הנפשות העלית מקרב עבום:
 ושימרתם את מצוותי לכלתי לעשות מוחקתי
 התועבת אשר געשו לפניכם ולא תטמאו בהם אני יהוה
 אלהיכם: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל כל עדת בני
 ישראל ואמרת אלהם קדשים יהיו כי קדוש אני יהוה
 אלהיכם: איש אמו ואביו תיראו ואת שבתי תשמרו
 אני יהוה אלהיכם: אל תפנו אל האילים ואלה מסכה
 לא תעשו לכם אני יהוה אלהיכם: וכי תזבחו זבח
 שלמים ליהוה לרצונכם תזבחו: ביום זבחכם יאכל
 וממחרת והגתר עד יום השלישי באש ישרף: ואם
 האכל יאכל ביום השליש פגול הוא לא ירצה: ואכליו
 עונת ישא בראת קדש יהוה חלל ונכרתה הנפש הוא
 מעמיה: והקציר את קציר ארצכם לא תכלה פאת
 שדר לקצר ולקט קציר לא תלקט: ובקרת לא תעולל
 ופרט בקרת לא תלקט לפני ולגר תעזב אתם אני
 יהוה אלהיכם: לא תגזבו ולא תשקרו ולא תשקרו
 איש בעמיתו: ולא תשקרו בשמי לשקר וחללת את
 שם אלהיך אני יהוה: לא תעשה אדרשה ולא תגול
 לא תחין פעלת שכיר אהך עד בקר: לא תקבל חרש
 ולפני עור לא תחן מוכשל ויראת מאלהיך אני יהוה:
 לא תעשו עול במשפט לא תשא פני דל ולא תהדר
 פני גזול בצדק משפט עמיתך: לא תכר רכיל בעמך
 לא תעמד על דם רעך אני יהוה: לא תשנא את אחך
 בכלבך הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא:
 לא תקם ולא תטר את בני עמך ואהבת לרעך כמוך
 אני יהוה: את חוקתי תשמרו בהמתך לא תרביע כלאים
 שדר לא תזרע כלאים וכגד כלאים שיעטזו לא יעלה
 עכיר: ואיש כי ישכב את אשה שכבת זרע והוא
 שפחה נחרכת לאיש והפרה לא נפדתה או חפשה
 לא נפדתה בקרת תגידה לא יוכחו ברלא חפשה:
 והביא את אשמו ליהוה אל פתח אהל מועד איל אשם:
 וכפר עליו הכהן באיל האשם לפני יהוה על חטאתו
 אשר חטא ונסכח לו מחטאתו אשר חטא: פ שלישי

קדושים

שם אלהיך אני יהוה

וכי תבאו אל הארץ ותעידם ככל עץ מאכל וערבתם ערבתו את פריו שלש שנים יהיה לכם ערבים לא יאכל ובשנה הרביעית יהיה כל פריו קדש הכולים ליהוה ובשנה הזמישית תאכלו את פריו להוסיף לכם תבואתו אזי יהוה אלהיכם לא תאכלו על־הדם לא תזחשו ולא תעונו לא תקפו פאת ראשכם ולא תעונו: לא תקפו פאת ראשכם ולא תשחיה את פאת זקנה: ושרט לגנש לא תחבו בקשרכם וכתבת קשקע לא תתנו בכם אני יהוה אלהיכם: לא תחלל את בתך להנותה ולא תחוננה הארץ ומלאה הארץ זמה את שבתותי תשמח ומקדשי תיראו אני יהוה אלהיכם ואל תדעו את האבות והידיענים אל תבקשו לטמאה בהם אני יהוה אלהיכם מפני שיבה תקום והדרת פני זקן ויראת מאכלתך אני יהוה

וכי יגור אתך זר בארצכם לא תזנו אותו כאזרחיכם יהיה לכם הגר הגר אתכם ואהבתו כמוך כי זרים הייתם בארץ מצרים אני יהוה אלהיכם לא תעשו עול במשפט בסדה במשקל במשורה מאזני צדק אבוי צדק איפת צדק וקין צדק יהיה כלכם אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים ושכחתם את כל חוקי ואת כל משפטי ועשיתם אתם אני יהוה

ידבר יהוה אל משה לאמר ואל בני ישראל לא תאמר איש מבני ישראל ומן הגר הגר בישראל אשר יתן מזרעו למכר מודת יומת עם הארץ ירגמוהו באבן ואני אתן את פני באיש ההוא והכרתי אותו מקרב עמו כי מזרעו נתן למכר למען טמא את מקדשי וכולל את שם קדשי ואם העלם ועליו עם הארץ את עיניהם מן האיש ההוא בתתו מזרעו למכר לבכתי המית אתו ושמתו אני את פני באיש ההוא ובמשפוחותו והכרתי אתו יאת כל הזנים אוריו כלזות אוריו המכר מקרב עמום והנפשי אשר הפנה אל האבת ואל הידיענים כלזות אוריהם ונתתי את פני בנפש ההוא והכרתי אתו מקרב עמו והתקדשתם והייתם קדושים כי אני יהוה אלהיכם ושכחתם את חוקי ועשיתם אתם אני יהוה מקדשכם כי איש איש אשר יקלל את אביו ואת אמו מות יומדת אביו ואמו קלל דמיו בו ואיש אשר ינאף את אשת איש ונאף את אשת רעהו מות יומדת רגמוהו והנאפת ואיש אשר ישכב את אשת אביו נשית אביו נלה מות יומדת עיניהם דמיהם בם

וקדש את הארץ ושמעתם קלעוץ מאכל וערבתם ערבתו את פריו שלש שנים יהיה לכם ערבים לא יאכל: ובשנה הרביעית יהיה כל פריו קדש הכולים ליהוה: ובשנה השמינית תאכלו את פריו להוסיף לכם תבואתו אזי יהוה אלהיכם: לא תאכלו על הדם: לא תזחשו ולא תעונו: לא תקפו פאת ראשכם ולא תשחיה את פאת זקנה: ושרט לגנש לא תחבו בקשרכם וכתבת קשקע לא תתנו בכם אני יהוה אלהיכם: לא תחלל את בתך להנותה ולא תחוננה הארץ ומלאה הארץ זמה: את שבתותי תשמחו ומקדשי תיראו אני יהוה אלהיכם ואל תדעו את האבות והידיענים אל תבקשו לטמאה בהם אני יהוה אלהיכם מפני שיבה תקום והדרת פני זקן ויראת מאכלתך אני יהוה

וידבר יהוה אל משה לאמר: ואל בני ישראל תאמרו איש איש מבני ישראל ומן הגר הגר אשר יתן מזרעו למכר מות יומדת עם הארץ ירגמוהו באבן ואני אתן את פני באיש ההוא והכרתי אותו מקרב עמו כי מזרעו נתן למכר למען טמא את מקדשי וכולל את שם קדשי ואם העלם ועליו עם הארץ את עיניהם מן האיש ההוא בתתו מזרעו למכר לבכתי המית אתו ושמתו אני את פני באיש ההוא ובמשפוחותו והכרתי אתו יאת כל הזנים אוריו כלזות אוריו המכר מקרב עמום והנפשי אשר הפנה אל האבת ואל הידיענים כלזות אוריהם ונתתי את פני בנפש ההוא והכרתי אתו מקרב עמו והתקדשתם והייתם קדושים כי אני יהוה אלהיכם ושכחתם את חוקי ועשיתם אתם אני יהוה מקדשכם: כי איש איש אשר יקלל את אביו ואת אמו מות יומדת אביו ואמו קלל דמיו בו ואיש אשר ינאף את אשת איש ונאף את אשת רעהו מות יומדת רגמוהו והנאפת ואיש אשר ישכב את אשת אביו נשית אביו נלה מות יומדת עיניהם דמיהם בם

(א.ב.מ. 10.1)

ואיש אשר ישכב את כלתו מודת יומתו שניהם
הנכל עליו דמיהם בם ואיש אשר ישכב את זכר
כושכבי אשה תועבה עליו עליהם מודת יומתו
דמיהם בם ואיש אשר יקוז את אשה ואת אמה
זמה הוא באש ישפרפו אותו ואתהון ולא תהיה זמה
בתוכם ואיש אשר יתן שכבתו בלמה מודת
יומת ואת הבהמה תהרגו ואשה אשר תקרב אל
כל בהמה לרבעיה אתה והרגת את האשה וארס
הבהמה מות יומתו דמיהם בם ואיש אשר יקוז את
אחותו בת אביו או בת אמו וראה את ערותה והיא
תראה את ערותו וזסד הוא ונכרתו עליו בני עמם
ערות אחותו זכה עליו וישא ואיש אשר ישכב את
אשה דוה ולכה את ערותה את מלכה הערה והיא
לכתה את מקור דמיה ונכרתו עליהם מקרב עמם
וערות אחותו אמר ואחות אבין לא הלכה כי את
שאר הערה עלום וישא ואיש אשר ישכב את
דדתו ערות דדו זכה וזטאם וישא ערירים ימותו
ואיש אשר יקוז את אשת אחיו נדה הוא ערות
אחיו זכה ערירים יהיו ושמתם את כל זוקתי ואת
כל מעשטי ועשיתם אתם ולא תקיא אתכם הארץ
אשר אני מביא אתכם שמה לשבת בה ולא תלכו
בחוקת האוי אשר אני משלח מפניכם כי את כל
אכלה עליו ואקן בם ואמר לכם אתם תירשו את
ארצותם ואני אתננה לכם לרשת אתה ארץ זבת
זכב ודבש אני יהיה אלהיכם אשר תהנה אתם
מן העמים והברכותם בין הברמה הנהרה לטמאה
ובין העוף הטמא לנהר ולא תעלם את זעמתיכם
בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמש האדמה אשר
הברכתי לכם לטמא והיותם לי קדשים כי קדש
אני יהיה ואברל אתכם מן העמים להיות לי ואיש
או אשה כי יהיה בהם אוב או ידלני מות יומת

באבן ירגמו אתם דמיהם בם

ויאמר יהוה אל משה אמר אל דבור ימים בני
אחיו ואמרת אלהם כנפשי לא יטמא בעמיו כי
אם כשאריו הקרב אביו לאמו ולאביו וכלבו
וכלבו ובאחיו וכלאחיו הבתולה הקרובה אביו
אשר לא היתה באיש כה יטמא לא יטמא
בעל בעמיו להזכר לא יקרזה קרזה בר אשם
ופאת זקנם לא יזכרו ובבשרם לא ישרטו
שרטת קדשים יהיו לאלהיהם ולא יזלכו שם
אלהיהם כי את אשר יהיה כלום אלהיהם הם
מקריבם והיו קדש אשה זנה וזלכה לא יקונו

ואיש אשר ישכב את כלתו מזה 12
יומתו שניהם תבל עשו דמיהם בם: ואיש אשר ישכב 13
את זכר כושכבי אשה תועבה עשו שניהם מות יומתו
דמיהם בם: ואיש אשר יקוז את אשה ואת אמה 14
היא באש שרפו אותו ואתהון ולא תהיה זמה
בתוכם: ואיש אשר יתן שכבתו בבהמה מות יומת 15
והבהמה תהרגו: ואשה אשר תקרב אל כל בהמה 16
לרבעיה אתה והרגת את האשה ואת
הבהמה מות יומתו דמיהם בם: ואיש אשר יקוז את 17
אחותו בת אביו או בת אמו וראה את ערותה והיא
תראה את ערותו וזסד הוא ונכרתו עליו בני עמם 18
אשר ישכב את אשה דוה ונכרתו עליהם מקרב עמם
וערות אחותו אמר ואחות אבין לא הלכה כי את 19
שאר הערה עלום וישא ואיש אשר ישכב את 20
דדתו ערות דדו זכה וזטאם וישא ערירים ימותו:
ואיש אשר יקוז את אשת אחיו נדה הוא ערות 21
אחיו זכה ערירים יהיו: ושמתם את כל זוקתי ואת 22
כל מעשטי ועשיתם אתם ולא תקיא אתכם הארץ אשר
אני מביא אתכם שמה לשבת בה: ולא תלכו בחוקת 23
הארץ אשר אני משלח מפניכם כי את כל אלה עשו
ואקוץ בם: ואמר לכם אתם תירשו את ארצותם ואני 24
אתננה לכם לרשת אתה ארץ זבת חלב ודבש אני
יהיה אלהיכם אשר תבדלתי אתכם מן העמים:
והבדלתיכם בגדת הטהרה לטמאה ובגדת העוף 25
הטמא לטהר ולא תשקעו את גופותיכם בבהמה ובעוף
ובכל אשר תרמש האדמה אשר תבדלתי לכם לטמא:
והיותם לי קדשים כי קדש אני יהיה ואברל אתכם 26
מן העמים להיות לי: ואיש אר אשה ברתיה בדם 27
אוב או ידלני מות יומתו באבן ירגמו אתם דמיהם
בם:

פ
ויאמר יהוה אל משה אמר אל הכהנים בני אהרן 28
ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו: כי אם לשאריו 29
הקרב אליו לאמו ולאביו ולבנו ולבתו ולאחיו: ולא תהיה 30
הבתולה הקרובה אליו אשר לא היתה לאיש קיה
יטמא: לא יטמא בעל בעמיו להחלו: לא יקרזה קרזה 31
בר אשם ופאת זקנם לא יזכרו ובבשרם לא ישרטו
שרטת: קדשים יהיו לאלהיהם ולא יזלכו שם אלהיהם 32
כי את אשר יהיה לחם אלהיהם גם מקריבם והיו קדש:
אשה זנה ותללה לא יקונו

ואשה גרושה מאישה לא יקחו כי קדוש הוא לאלהיו
 וקדשיתו כי את כלום אלוהך הוא מקריב קדוש
 יהיה לך כי קדושה אני יהוה מקדשכם וברית איש
 כהן כי תחלל בנות את אביה היא מוחללת באיש
 השרף והכהן הגדול
 מאחזיזי אשר ייביל על ראשו שמן המשוחה ומלא
 את ידו לכבש את הנזירים את ראשו לא יפרע
 ובגדיו לא יפרס ועל כל נפשות מות כלא יבא לאביו
 ולאמו לא יטמא וסוף המקדש לא יבא ולא יחלל
 את מקדש אלהיו כי נזיר שמן משוחות אלהיו עליו
 אני יהוה והוא אשה בנותולה יקחו אכמתה תרעה
 וזלזלה וזה את אמה לא יקחו כי אם בתולה מעמי
 יקחו אשה וכן יזכר וזרעו בעמיו כי אני יהוה
 מקדשו וידבר יהוה את משה
 לאמר דבר אל אהרן לאמר איש מזרעך לדרתם
 אשר יהיה בו מום לא יקרב להקריב כלום אלהיו
 כי כל איש אשר — בו מום לא יקרב איש עור
 או פסחו או חים או שרוע או איש אשר היה בו
 שבר רגל או שבר יד או זרן או דה או דתת
 בליטה או גרב או יפת או מרווח אע"פ כלאיש
 אשר בו מום מרע אהרן הכהן לא יבא להקריב
 את איש יהוה מום בו את כלום אלהיו לא יבא
 להקריב כלום אלהיו מקדשי הקדשים וסוף הקדשים
 יאכל אך אכל הפרט לא יאכל ואלו זבחים לא יאכל
 כי מום בו ולא יחלל את מקדשי כי אני יהוה מקדשם
 וידבר משה את אהרן את כל אשר נאמר אליו

וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל אהרן
 ואל בניו ועליו מקדשי בני ישראל ולא יחללו
 את שם קדשי אשר הם מקדשים כי אני יהוה
 אמר אלהם לדברתיכם כל איש אשר יקרבו
 מכם וזרעכם אכל הקדשים אשר קדושי בני
 ישראל כבודות ולמאתו עליו וברית הנפש הוא
 מלפני אני יהוה איש אשר מרע אהרן הוא זרוע
 או זב בקדשים לא יאכל על אשר יסדר והנזע
 הככל טמא נפש או איש אשר הוא ממוע שיכבוד
 זרע או איש אשר ילע בלב שרץ אשר יטמא בו
 או באדם אשר יטמא בו ככל טמאתו נפש אשר
 הלע בו וטמאה על הערב ולא יאכל מן הקדשים
 כל אם רחץ בשרו במים ולא השמש ועהר ואחר
 יאכל מן הקדשים כי לחמו הוא נבלה וטרפה לא
 יאכל כל טמאה פת אני יהוה ושמו את משפחתי

ואשה גרושה מאישה לא יקחו
 7 וקדוה קדוש הוא לאלהיו: וקדשיתו קראת לחם אלהיו: 8
 יהא מקריב קדש יהוה קדוש אני יהוה מקדשכם: 9
 וכת איש כהן כי תחלל בנות את אביה היא מחללת
 10 באיש תשרף: ׀ ותכחש בהזל מאחזיו
 11 ואשר יצק על ראשו שמן המשחה ומלא את ידו
 12 ללבוש את הנזירים את ראשו לא יפרע וקנניו לא יפרס:
 ועל כל נפשות מות לא יבא לאביו ולאמו לא יטמא: 11
 ומרד המקדש לא יבא ולא יחלל את מקדש אלהיו: 12
 נזיר שמן משחת אלהיו עליו אני יהוה: והוא אשה
 13 בקרותיה יקחו: אלקמה ונדרשה ותללה וזה את אלה
 14 לא יקחו כי אם בתולה מעמיו יקח אשה: ולא יחלל
 15 זרעו בעמיו כי אני יהוה מקדשם: ׀ שני וידבר
 16 יהוה אל משה לאמר: דבר אל אהרן לאמר איש
 17 מהזרע לדרתם אשר יהיה בו מום לא יקרב להקריב
 18 לחם אלהיו: כי כל איש אשר בו מום לא יקרב איש
 19 עור או פסחו או חים או שרוע: או איש אשר היה בו
 20 בו שבר רגל או שבר יד: או זרען או זרען או תכלול
 21 בעינו או גרב או יפת או מרווח אע"פ כלאיש
 22 בו מום מרע אהרן לא יבא להקריב את איש
 23 יהוה: מום בו את לחם אלהיו לא יבא להקריב: לחם
 24 אלהיו מקדש הקדשים ומזבחותם יאכל: אך אל
 25 הפרט לא יבא ואלו זבוחותם לא יאכל כי מום בו ולא
 26 יחלל את מקדש כי אני יהוה מקדשם: וידבר משה
 27 אל אהרן ואל בניו ואל כל בני ישראל: ׀
 28 וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל אהרן ואל בניו
 29 ויצו מקדש בגישראל ולא יחללו את שם קדש
 30 אשר הם מקדשים לי אני יהוה: אביו אלהם לדרתיכם
 31 כל איש אשר יקרבו מכם לזרועכם אל המקדש אשר
 32 יקדש בגישראל ליהוה וטמאתו עליו ונדרתה נפש
 33 בהוא מלפני אני יהוה: איש איש מרע אהרן יהא
 34 זרוע או זב בקדשים לא יאכל עד אשר יסדר ותנזע
 35 בכל טמאת נפש או איש אשר הוא ממוע שיכבודתו:
 36 או איש אשר ינע בכל שרץ אשר יטמא לו או באדם
 37 אשר יטמא לו לכל טמאתו: נפש אשר תנזע בו וטמאתה
 38 עד הערב ולא יאכל מן הקדשים כי אם דמתו בשחר
 39 במים: ובא השמש וסדר ואחר יאכל מן הקדשים כי
 40 לחמו הוא: נבלה וטרפה לא יאכל למטאדה אני
 41 יהוה: ושמו את משפחתי

וְלֹא יִשָּׂא עֲלָיו הַטָּא וּמִתּוֹ בּוֹ כִּי יִזְכָּרְהוּ אֲנִי יְהוָה
 מִקִּדְשֵׁם וּכְכֹּל זֶר כֹּל יֵאָכֵל קִדְשׁ הַדָּשׁ הַזֶּה כִּדְשׁ כְּהֵן וּשְׂכִיר
 כֹּל יֵאָכֵל קִדְשׁ וּכְדֵן כִּי יִקְטֵל נִפְעֵי קִלְיָן כִּסְפוֹ דָּוָא
 יֵאָכֵל בּוֹ וְיִכְבֵּד בְּיָמָיו דָּם יֵאָכֵל בְּנִזְמוֹ וּבֵת כְּהֵן כִּי
 תִּהְיֶה לְאִישׁ זָר הוּא בְּתִרְמוֹת הַקִּדְשִׁים כֹּל תֵּאָכֵל
 וּבֵת כְּהֵן כִּי תִהְיֶה לְאִשְׁתּוֹ וְלִישָׁה וְרֵעֵה אִין לְבֵית
 וְשִׁבְתָּ אִלּוּ בֵית אֲמִיהַּ כְּנִעֻרֶיהָ מִכּוּחַם אֲמִיהַּ תֵּאָכֵל
 וּכְכֹל זֶר כֹּל יֵאָכֵל בּוֹ וְאִישׁ כִּי יֵאָכֵל קִדְשׁ בְּשִׁנְיָה
 וְסִפֵּי וְזִמְעֻתוֹ עֲלָיו וְהֵן לְכַהֵן אֶת הַקִּדְשִׁים וְכֹל
 יִזְכָּבוּ אֶת קִדְשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת אֱשֶׁר יִרְיִמוּ
 לִיהוָה וְהִשְׁיִימוּ אֹתָם עַל אֲשֶׁר הָאֵלֹהִים בְּאֶחָד אֶת־
 קִדְשֵׁיהֶם כִּי אֲנִי יְהוָה מִקִּדְשֵׁים

וְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן וְאֶל
 בְּנָיו וְאֶל כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ
 אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וְכוּן הֲגֵר בְּיִשְׂרָאֵל אֱשֶׁר
 יִקְרִיב קָרְבָּנוֹ לְכָל יְדֵדֵיהֶם וּכְכֹל לְדִבְחֵם אֱשֶׁר
 יִקְרִיבוּ לַיהוָה לְעֹלֹת לְרִצְוֹנֵם תְּמִים זָכָר בְּבִקֵּר
 בְּכִשְׁלָיִם וּבְעֹזִים כָּל אֲשֶׁר בּוֹ מִוּם כֹּל הַקָּרְיָבוֹ כִּי
 כֹּל כְּרִיזָן יִהְיֶה לְכֶם וְאִישׁ כִּי יִקְרִיב זָבַח
 עֹלֹתִים כִּיהוָה לְפָנָי וְזָר אוֹ לְנֹדֶה בְּבִקֵּר
 אוֹ בַצֹּאן תְּמִים יִהְיֶה כְּרִיזָן כָּל מִוּם לֹא יִהְיֶה
 עֹלֹת אוֹ שֹׁבֵר אוֹ חֲרוּץ אוֹ יַבֵּל אוֹ גֵּר אוֹ
 יִלְפַת לֹא תִקְרָבוּ אֲלֵהּ לַיהוָה וְאִשָּׁה לֹא תִדְבַּר
 מִדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ כִּיהוָה וְעִיר וְשִׁיר שִׁירוֹל וְקֹלֹת
 נְדָבָה תִעֲשֶׂה אֹתוֹ וּלְזָר לֹא יִרְצֶה וּמְלוֹךְ וּכְתוּב
 וְתֹקֵן וּכְרוֹת לֹא תִקְרָבוּ לַיהוָה וּבְאֵרֹכְכֶם
 תִּלְעָץ וּמִיד בֶּן זָכָר לֹא תִקְרָבוּ אֶת כּוֹחַם אֲלֵהֶם
 מִכָּל אֲלֵה כִּי מִשׁוֹחֵם בָּהֶם מִוּם בֶּם כֹּל יִרְצֶה
 לְכֶם וְדַבֵּר יְהוָה אֶל

מֹשֶׁה לֵּאמֹר שִׁיר אוֹ כְּעֹב אוֹ עֵץ כִּי יִזְכָּר וְהִזְיֶה
 שִׁבְעֵת יָמִים תּוֹחַת אֲמוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהַכֹּלֵה
 יִרְצֶה לְקָרְבָן אֲשֶׁר כִּיהוָה וְשׁוֹר אוֹ עֵה אֹתוֹ וְאֵה
 בְּזֵן לֹא תִשְׁלַח בְּיוֹם אֶחָד וְכִי תִזְבְּחוּ זָבַח תּוֹדָה
 לַיהוָה לְרִצְוֹנֵם תִּזְבְּחוּ בְּיוֹם הַהוּא יֵאָכֵל כֹּל
 תִּתְּלוּ מִמֶּנּוּ עַד בֶּקֶר אֲנִי יְהוָה וְעִמְרַתֶם מִלֹּדֵי
 וְעֵשִׂיתֶם אֹתָם אֲנִי יְהוָה וְכֹל תִּחְכְּלוּ אֶת שֵׁם קִדְשִׁי
 וְתִקְדַּעְתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה מִקִּדְשֵׁיכֶם
 הַמְּלֹאִי אֶתְכֶם מִזֶּרֶן מִצְרִים כִּיהוָה לְכֶם לְאֵלֵהֶם
 אֲנִי יְהוָה

וְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם מִלֹּדֵי יְהוָה אֱשֶׁר תִּקְרָאוּ אֹתָם מִקְרֵאי
 קִדְשׁ אֲלֵה הֵם מִלֹּדֵי עֵשִׂיתֶם יָמִים תִּעֲשֶׂה מִכֹּחֵם

וְלֹא יִשָּׂא עֲלָיו הַטָּא וּמִתּוֹ בּוֹ כִּי יִזְכָּרְהוּ אֲנִי יְהוָה
 מִקִּדְשֵׁם וּכְכֹל זֶר כֹּל יֵאָכֵל קִדְשׁ הַדָּשׁ הַזֶּה כִּדְשׁ כְּהֵן וּשְׂכִיר
 כֹּל יֵאָכֵל קִדְשׁ וּכְדֵן כִּי יִקְטֵל נִפְעֵי קִלְיָן כִּסְפוֹ דָּוָא
 יֵאָכֵל בּוֹ וְיִכְבֵּד בְּיָמָיו דָּם יֵאָכֵל בְּנִזְמוֹ וּבֵת כְּהֵן כִּי
 תִּהְיֶה לְאִישׁ זָר הוּא בְּתִרְמוֹת הַקִּדְשִׁים כֹּל תֵּאָכֵל
 וּבֵת כְּהֵן כִּי תִהְיֶה לְאִשְׁתּוֹ וְלִישָׁה וְרֵעֵה אִין לְבֵית
 וְשִׁבְתָּ אִלּוּ בֵית אֲמִיהַּ כְּנִעֻרֶיהָ מִכּוּחַם אֲמִיהַּ תֵּאָכֵל
 וּכְכֹל זֶר כֹּל יֵאָכֵל בּוֹ וְאִישׁ כִּי יֵאָכֵל קִדְשׁ בְּשִׁנְיָה
 וְסִפֵּי וְזִמְעֻתוֹ עֲלָיו וְהֵן לְכַהֵן אֶת הַקִּדְשִׁים וְכֹל
 יִזְכָּבוּ אֶת קִדְשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת אֱשֶׁר יִרְיִמוּ
 לַיהוָה וְהִשְׁיִימוּ אֹתָם עַל אֲשֶׁר הָאֵלֹהִים בְּאֶחָד אֶת־
 קִדְשֵׁיהֶם כִּי אֲנִי יְהוָה מִקִּדְשֵׁים פ שְׁלִישִׁי

וְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן וְאֶל בְּנָיו
 וְאֶל כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ מִבֵּית
 יִשְׂרָאֵל וְיִקְרָבוּ בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִקְרִיב קָרְבָּנוֹ לְכָל
 יְדֵדֵיהֶם וּכְכֹל לְדִבְחֵם אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ לַיהוָה לְעֹלֹת:
 לְרִצְוֹנֵם תְּמִים זָכָר בְּבִקֵּר בְּכִשְׁלָיִם וּבְעֹזִים: כָּל אֲשֶׁר
 בּוֹ מִוּם לֹא תִקְרָבוּ בְּרִלָא לְרִצְוֹן יְהוָה לְכֶם: וְאִישׁ כִּי
 יִקְרִיבוּ זָבַח שְׁלָמִים לַיהוָה לְפָנָי וְזָר אוֹ לְנֹדֶה בְּבִקֵּר
 אוֹ בַצֹּאן תְּמִים יִהְיֶה לְרִצְוֹן כָּל מִוּם לֹא יִהְיֶה בּוֹ:
 עֹלֹת אוֹ שֹׁבֵר אוֹ חֲרוּץ אוֹ יַבֵּל אוֹ גֵּר אוֹ יִלְפַת
 לֹא תִקְרָבוּ אֲלֵהּ לַיהוָה וְאִשָּׁה לֹא תִדְבַּר מִדָּם עַל
 הַמִּזְבֵּחַ לַיהוָה: וְשׁוֹר וְשֵׁה שְׁרֵעֵ וּקְלוֹת נִזְכָּה תִעֲשֶׂה
 אֹתוֹ וְלְזָר לֹא יִרְצֶה: וּמְעוֹד וּכְתוּב וְתֹקֵן וְכָרוֹת לֹא
 תִקְרָבוּ לַיהוָה וּבְאֵרֹכְכֶם לֹא תִעֲשִׂוּ: וּמִן קָרְבָּן לֹא
 תִקְרָבוּ אֶתְלַחֵם אֲלֵהֶם מִכָּל אֲלֵה כִּי מִשְׁחַתֶּם בָּהֶם
 מִוּם בֶּם לֹא יִרְצֶה לְכֶם: ס וְדַבֵּר יְהוָה אֶל
 מֹשֶׁה לֵּאמֹר: שׁוֹר אֲרִכְשֵׁב אֲרֵעֵן כִּי יִלְד וְהִזֵּה שְׁבַעֲת
 יָמִים תִּפְחַת אֲמוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי תִּלְאֵה יִרְצֶה לְקָרְבָן אֲשֶׁה
 לַיהוָה: וְשׁוֹר אֲרִשָּׁה אֹתוֹ וְאֶתְבְּנוֹ לֹא תִשְׁחַט בְּיוֹם
 אֶחָד: וְכִרְתֻבְתּוֹ וּבְחַתוּתָהּ לַיהוָה לְרִצְוֹנֵם תִּקְרָבוּ:
 בְּיוֹם הַהוּא יֵאָכֵל לֹא תוֹתִירוּ מִמֶּנּוּ עַד בֶּקֶר אֲנִי יְהוָה:
 וּשְׁמַרְתֶּם מִצְוֹתַי וְעֵשִׂיתֶם אֹתָם אֲנִי יְהוָה: וְלֹא תִחְלְלוּ
 אֶת שֵׁם קִדְשִׁי וּבְקִדְשֵׁי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה
 מִקִּדְשֵׁיכֶם: הַמְּלֹאִי אֶתְכֶם מִזֶּרֶן מִצְרִים לַיהוָה לְכֶם
 לְאֵלֵהֶם אֲנִי יְהוָה: פ רַבִּיעִי

וְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם מִשְׁעֵי יְהוָה אֲשֶׁר תִּקְרָאוּ אֹתָם מִקְרֵאי
 קִדְשׁ אֲלֵה הֵם מִעֵד: שְׁשַׁת יָמִים תִּעֲשֶׂה מִלְּאֵה

ביום השביעי שבת שבתון מקרא קדש ככל
מלאכה. כ"א תעשו שבת הוא ליהוה ככל
מועדיכם

אכה מולדו יהוה מקראי קדשי אשר תקראו אתם
במועדים בודעי האשון בארבעה עשר בחדשי
בין הערבים פסח ליהוה ובחמשה עשר יום בחדשי
הזה וזו המצות ליהוה שבעה ימים מצות האכיל
ביום דר אשון מקרא קדשי יהיה לכם ככל מלאכה
עבדה לא תעשו והקרבנות אשר ליהוה שבעה
ימים ביום השביעי מקרא קדש ככל מלאכה עבדה
לא תעשו

וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל
ואמרת אליהם כי תבאו אל הארץ אשר אני נהן
לכם וקצרתם את קצירה והבאתם את עמר ראשית
קצירכם אל הכהן והגית את העמר לפני יהוה
כרצונכם ממוצרת השבת יתפס הכהן ועשיתם ביום
היתפס את העמר כבעי תמים בן שנתו ללולה ליהוה
וכולתו עליו לישראל סכה בטובה בשמן אשר ליהוה
ריוח ניוח ולסכה יין רבועת ההין וכחם וקכ"ו
וכרמל לא תאכלו עד עצם היום הזה עד הביאתם
את קרבן אלהיכם וזקת עולם כד רחוב לכל
מועדיכם וספרתם לכם

מכחורת השבת מיום הביאתם את עמר התעפה עליו
שבתות המימות ההינה עד ממוצרת השבת השביעית
תספרו וחמשים יום והקרבנות מנחה וזושה ליהוה
מכחורת יכם הביאו כחם התעפה עליהם עליו לעשרת
סכה תהינה ולמין תאפילה בכורים ליהוה והקרבנות
על כחם שבעה כבשים תמים בני עשה ופר בן
בקר אורך ואיכם שלים יהיו עכה ליהוה ומנחותם
ונסכיהם אשר ריוח ניוח ליהוה ועשיתם עליו עולם
אורך כחמטת ושני כבשים בני עשה באבן שלמים
והגית הכהן אתם על כחם ובכרים תעפה לפני יהוה
על שני כבשים קדשי יהו ליהוה ככהן וקראתם
בעלם היום הזה מקרא קדשי יהיה לכם ככל מלאכה
עבדה לא תעשו וזקת עולם ככל מועדיכם כדחית
ובקצירכם את קציר ארצכם לא תכלה פאת שדרך
בהקצר וקט קצירך לא תקטעו כלעז וכר תעז אתם
אני יהוה אלהיכם

וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני
ישראל לאמר בודעי השביעי בארץ
כחודשי יהיה לכם שבתון זמרון דרועה
מקרא קדש ככל מלאכה עבדה לא תעשו

וביום
השביעי שבת שבתון מקרא קדש כל מלאכה לא
תעשו שבת הוא ליהוה ככל מועדיכם: פ

אלה מועדי יהוה מקרא קדש אשר תקראו אתם
במועדים: בחדש הראשון בארבעה עשר לחדש בין
הערבים פסח ליהוה: ובחמשה עשר יום לחדש יהוה
תג המצות ליהוה שבעת ימים מצות תאכלו: ביום
הראשון מקרא קדש יהוה לכם כל מלאכה עבדה
לא תעשו: והקרבנות אשר ליהוה שבעת ימים ביום
השביעי מקרא קדש כל מלאכה עבדה לא תעשו: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל
ואמרת אליהם קרבנו אלהי ארץ אשר אני נתן לכם
וקצרתם את קצירה והבאתם את עמר ראשית קצירכם
אל הכהן: והגית את העמר לפני יהוה לרצונכם
ממחרת השבת ויתפסו הכהן: ועשיתם ביום הקצום
את העמר כבש תמים בן שנתו לעלה ליהוה: ומנחתו
שני עשרים סלת בגולה בשמן אשר ליהוה ריח
נעים ונסכה יין רבועת ההין ולחם וקלי וקרמל לא

תאכלו עד עצם היום הזה והביאתם את קרבן אלהיכם
הקת עולם ליהוה ככל מועדיכם: ס וספרתם
לכם ממחרת השבת מיום הביאתם את עמר התעפה
שבע שבתות המימות תהינה: עד ממחרת השבת
השביעית תספרו תמשים יום והקרבנות מנחה וזושה
ליהוה: ממועדיכם הביאו לחם תעפה שלים שני
עשרים סלת תהינה חמץ תאפנה בכורים ליהוה:

והקרבנות על הלחם שבעת כבשים תמים בני עשה
ופר בן בקר אחד ואילם שנים יהיו עלה ליהוה ומנחתם
ונסכיהם אשר ריח נעים ליהוה: ועשיתם שיעיר עולם
אחד לתאמת ושני כבשים בני עשה לזבח שלמים:
והגית הכהן יאמם על לחם הכבדים תעופה לפני יהוה
על שני כבשים קדשי יהוה ליהוה לפני וקראתם בעצם
היום הזה מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכה עבדה
לא תעשו חקת עולם ככל מועדיכם ליהוה:

ובקצירכם את קציר ארצכם לא תכלה פאת שדרך
בהקצר וקט קצירך לא תקטעו כלעז וכר תעז אתם
אני יהוה אלהיכם: פ תמשי
וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל
לאמר בודעי השביעי בארץ לחדש יהיה לכם שבתון
וקראו תעשו מקרא קדש: כל מלאכה עבדה לא תעשו

והקרבנות אשר ליהוה: **ס** וידבר יהוה אל-
 משה לאמר: אך בעשור לחודש השביעי יהוה יום
 הכפרים הוא מקראתקדש יהיה לכם ועניתם את
 גפשיהיכם והקרבנות אשר ליהוה: וכלמלאכה לא
 תעשו בעצם היום הזה כי יוםכפרים הוא לכם עליכם
 לפני יהוה אלהיכם: כי כלתגפשו אשר לאהעננה
 בעצם היום הזה ונכרתה מעמיהו: וכלתגפשו אשר
 תעשה כלמלאכה בעצם היום הזה והאכרתיו את
 דגפשו יהוה מקרב עמוה: כלמלאכה לא תעשו חקת
 עולם לדרתיכם בכל משבתיהיכם: שבת שבתון היא
 לכם ועניתם אתדגפשיהיכם בתשעה לחודש בערב
 מערב עדערב השבתו שבתכם: **פ** **ש**

וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל
 לאמר בזמשה עשר ויום חודשי העיבועי הזה
 חג הסוכות שבעת ימים ליהוה ביום הראשון מקרא
 קדש כל מלאכת עבודה לא תעשו עובדת ימים
 תקריבו אשר ליהוה ביום העיבועי מקרא קדש
 יהיה לכם והקרבנות אשר ליהוה לעזרת הוא כל
 מלאכת עבודה לא תעשו אכה מעודי יהוה אשר
 תקראו אתם מקראי קדש להקריב אשר ליהוה
 לכה ומנוחה זבוח ונסכים דבר יום ביומו מכלכל
 עובדת יהוה ומכלכל מתנותיכם ומכלכל כל נדריכם
 ומכלכל כל טבתיכם אשר תחזו ליהוה **אך**
 בחמשה עשר יום חודשי העיבועי באספכם את
 תבואת הארץ תחזו את חזו יהוה שבעת ימים ביום
 הראשון שבתון ויום העיבועי שבתון וכלחודש
 לכם ביום הראשון פרי עץ הדור כפת המרים ועלף
 עלץ לבת וערבי נחל ושמוחתם לפני יהוה אלהיכם
 שבעת ימים וזאתם אתו חזו ליהוה שבעת ימים
 בעונה חקת עולם כדתיכם בודשי העיבועי תחזו
 אתו בסכת השבועי שבעת ימים כל האזרח בשרא
 ישבו בסכת למען יזעלו דרתיכם כל נסכות השמתי
 את בני ישראל בהוציא אתם מארץ מצרים אני
 יהוה אלהיכם וידבר משה את מעדי יהוה אל בני
 ישראל

וידבר יהוה אל משה לאמר זא את בני ישראל
 ויקחו אבן עמון ויהי אך כתיב למאור כהעלכת ט
 חמיד מוזרן כפרכת העזרה באהל מעוד ועזר אתו
 אהרן מערב עד בקר לפני יהוה חמיד חקת עולם
 כדתיכם על המזדה הטהרה יעזר את העזרת
 לפני יהוה חמיד

והקרבנות אשר ליהוה: **ס** וידבר יהוה אל-
 משה לאמר: אך בעשור לחודש השביעי יהוה יום
 הכפרים הוא מקראתקדש יהיה לכם ועניתם את
 גפשיהיכם והקרבנות אשר ליהוה: וכלמלאכה לא
 תעשו בעצם היום הזה כי יוםכפרים הוא לכם עליכם
 לפני יהוה אלהיכם: כי כלתגפשו אשר לאהעננה
 בעצם היום הזה ונכרתה מעמיהו: וכלתגפשו אשר
 תעשה כלמלאכה בעצם היום הזה והאכרתיו את
 דגפשו יהוה מקרב עמוה: כלמלאכה לא תעשו חקת
 עולם לדרתיכם בכל משבתיהיכם: שבת שבתון היא
 לכם ועניתם אתדגפשיהיכם בתשעה לחודש בערב
 מערב עדערב השבתו שבתכם: **פ** **ש**
 וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל
 לאמר בחמשה עשר יום לחודש השביעי יהוה חג
 הסוכות שבעת ימים ליהוה: ביום הראשון מקראתקדש
 כלמלאכת עבודה לא תעשו: שבעת ימים תקריבו אשר
 ליהוה ביום השמיני מקראתקדש יהיה לכם והקרבנות
 אשר ליהוה עזרת הוא כלמלאכת עבודה לא תעשו:
 אלה מעדי יהוה אשר תקראו אתם מקראי קדש
 להקריב אשר ליהוה עלה ומנחה וכן ונסכים דבר
 יום ביומו: מכלכל שבתו יהוה ומכלכל מתנותיכם ומכלכל
 כל נדריכם ומכלכל כל נדבתיכם אשר תחזו ליהוה:
 אך בחמשה עשר יום לחודש השביעי באספכם את
 תבואת הארץ תחזו אתדגפשיהוה שבעת ימים ביום
 הראשון שבתון וביום השמיני שבתון: ולקחתם לכם
 ביום הראשון פרי עץ הדור כפת המרים ועגף עץ עבת
 וערברתל ושמוחתם לפני יהוה אלהיכם שבעת ימים:
 ותחתם אתו חזו ליהוה שבעת ימים בשנה חקת עולם
 לדרתיכם בחודש השביעי תחזו אתו: בסכת תשבועי
 שבעת ימים כל האזרח בשרא ישבו בסכת: למען
 יזעו דרתיכם כי בסכות השבועי אתבני ישראל
 בוציא אתם מארץ מצרים אני יהוה אלהיכם:
 וידבר משה את מעדי יהוה אל בני ישראל: **פ**
 וידבר יהוה אל משה לאמר: עז אתבני ישראל ויקחו
 אבן עמון ויהי אך כתיב למאור להעלכת נר חמיד:
 מחזן כפרכת העזרת באהל מעוד יעזר אתו אהרן
 מערב עד בקר לפני יהוה חמיד חקת עולם לדרתיכם:
 על המזדה הטהרה יעזר אתדגפשו לפני יהוה
 חמיד:

ולקחת סלת ואפית אותה שתים עשרה חלות שג' ישרנים יהיה החלה האחת: ושמת אותם שתים מערכות שש המערכת על השלחן המדר לפני יהוה: ונתת עליהם ערכת לבנה וזהו יהוה ללחם לאופרה: אישה ליהוה: ביום השבת בינים השבת ערכנו לפני יהוה המיד מאת בני ישראל ברית עולם: והיתה לאהרן ולבניו ואכלהו במקום קדש כי קדש קדשים הוא לו מאש יהוה חק עולם: ויצא בראשה ישראלית והיא בראש מצרי בתוך בני ישראל ויצאו במנהגן המשראלית ואיש הישראלי: ויבן בדהאשה הישראלית את השם ויקללו ויביאו אתו אל משה ושם שלמית בת דברי למטה דן: ויניחו במשקל לפרש להם על פי יהוה: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: הוצא את המקל אל מחוץ למחנה וסמכו כל השמלים את ידיהם על ראשו ורגמו אתו כל העדה ואל בני ישראל הדבר לאמר איש איש כי יקבל אהלו וטעא חטאו וקב טם יהוה מות ימות רגם ורגמו בו כל העדה כג כחזרו בנקבו טם ימות ואיש כי יכה כל נפש אדם מות ימות ויכול נפש בהמה ישלמנה נפש יהוה נפש איש כי יהן מום בעמיתו כאשר עשה כן ועשה לו שבר תוות שבר עין תחת עין טחח עין כאשר יהן מום באדם כן יהן בו ומכה סמה ישלמנה ומכה אדם ימות מושפט אחד היה לכם כג כחזרו יהוה: כי אני יהוה אלהיכם וידבר משה אל בני ישראל ויצא את המקל אל מחוץ למחנה ורגמו אותו אבן ובני ישראל לעו כאשר עשה יהוה את משה

וידבר יהוה אל משה בהר סיני לאמר דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם כי הבא אל הארץ אשר אני נתן לכם ושבתה הארץ שבת ליהוה טעו שנים תורע ערך ועשו שנים תומר כרמך ואספת את תבואתה ובעלת השביעית שבת שבתו יהיה הארץ עךך לא תורע וסרמך לא תומר את ספוח קצירך לא תקטור ואת ענבי זיתך לא תגזר שנת שבתו יהיה הארץ והיתה שבת הארץ לכם לאכלה לה: ולא תרע ולא תשקד ולתשקד תגרים עמך: ולא תרמקו ולא תשקדו תהיה כל תבואתה לאכל: פ וספרת לה שבע שבת שנים שבע פעמים

ולקחת סלת ואפית אותה שתים עשרה חלות שג' ישרנים יהיה החלה האחת: ושמת אותם שתים מערכות שש המערכת על השלחן המדר לפני יהוה: ונתת עליהם ערכת לבנה וזהו יהוה ללחם לאופרה: אישה ליהוה: ביום השבת בינים השבת ערכנו לפני יהוה המיד מאת בני ישראל ברית עולם: והיתה לאהרן ולבניו ואכלהו במקום קדש כי קדש קדשים הוא לו מאש יהוה חק עולם: ויצא בראשה ישראלית והיא בראש מצרי בתוך בני ישראל ויצאו במנהגן המשראלית ואיש הישראלי: ויבן בדהאשה הישראלית את השם ויקללו ויביאו אתו אל משה ושם שלמית בת דברי למטה דן: ויניחו במשקל לפרש להם על פי יהוה: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: הוצא את המקל אל מחוץ למחנה וסמכו כל השמלים את ידיהם על ראשו ורגמו אתו כל העדה: ואל בני ישראל הדבר לאמר איש איש קרקל אהלו ונשא חטאו: ויבן שם יהוה מות יומת רגם ורגמו בו כל העדה כג כחזרו בנקבו טם יומת: ואיש כי יכה כל נפש אדם מות ימות ויכול נפש בהמה ישלמנה נפש יהוה נפש איש כי יהן מום בעמיתו כאשר עשה כן ועשה לו שבר תוות שבר עין תחת עין טחח עין כאשר יהן מום באדם כן יהן בו ומכה סמה ישלמנה ומכה אדם ימות מושפט אחד היה לכם כג כחזרו יהוה: כי אני יהוה אלהיכם וידבר משה אל בני ישראל ויצא את המקל אל מחוץ למחנה ורגמו אותו אבן ובני ישראל לעו כאשר עשה יהוה את משה

וידבר יהוה אל משה בהר סיני לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם כי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם ושבתה הארץ שבת ליהוה: שש שנים תורע שך ועשו שנים תומר כרמך ואספת את תבואתה: ובעלת השביעית שבת שבתו יהיה לארץ שבת ליהוה: שך לא תורע וקמך לא תומר: את ספוח קצירך לא תקטור ואת ענבי זיתך לא תגזר: שנת שבתו יהיה לארץ: והיתה שבת הארץ לכם לאכלה לה: ולא תרע ולא תשקד: ולתשקד תגרים עמך: ולא תרמקו ולא תשקדו: תהיה כל תבואתה לאכל: פ וספרת לה שבע שבת שנים שבע פעמים

כה

והיו כך ימי שבע שבות השנים השלע וארבעים
ענה והעברת שופר חרועה בחדש עטמו
בעשור לחדש שנים הכפרים שופר בכל ארצכם:
וקדשתם את שנת החמישים שנה וקראתם דרוך בארץ
לקלשביה יובל הוא תהיה לכם ושבתם איש אל
אחוזו ואיש אל משפחתו תשבו: יובל הוא שנת
החמישים שנה תהיה לכם לא תורעו ולא תקצרו את
ספירתה ולא תבצרו את נגרתה: כי יובל הוא קדוש
תהיה לכם מן השנה תאכלו את תבואתה: בשנת
היובל תהיה תשבו איש אל אחוזו: וכי תקמרו ממכר
לעמיתך או קנה מיד עמיתך אל תונג איש את אחיו:
במספר שנים אחר היובל תקנה מאת עמיתך במספר
שנה תבואה: ומקבלך: לפי רב השנים תרבה מקנתו
ולפי מעט השנים תמשיט מקנתו: כי מספר תבואת
היא מקבלך: ולא תונג איש את עמיתו ויראת מאלהך
כי אני יהיה אלהיכם: ועשיתם את חקתי ואת משפטי
השמרו ועשיתם אתם ושבתם על הארץ לבטח:
ונתנה הארץ פריה ואכלתם לשבע ושבתם לבטח
עליה: וכי האמרו מדינאכל בשנה השביעית הן לא
גורע ולא נאסף אתה תבואתנו: וצויתי אתה דרכתי לכם
בשנה הששית ועשת אתה תבואה לשלש השנים:
וורעתם את השנה השמינית ואכלתם מן התבואה וישן
עדי השנה החמישית ערפוא תבואתה תאכלו וישן:
והארץ לא תמכר לצמתת כרלי הארץ כירגרים ותושבים
אתם עמדי: ובכל ארץ אבותיכם גאלה תתנו
לארץ: ם וכשי כרימך אודך ומכר מאחוזו:
וכא גאלו הקרב אליו ונאל את ממכר אדו: ואיש
כי לא יהיה לו גאל והשיגה ידו ומצא כרי גאלתו:
ותשב אדשני ממכרו והשיב אתה העדף לאיש אשר
מכרלו ושב לאחוזו: ואם לא מצאה ידו הישיב לו
והיה ממכרו ביד הקנה אהו עד שנת היובל וצא
ביבל ושב לאחוזו: ם חסישי (שלישי במחבר): ואיש
כרימך ביד מושב עיר חומה והיתה גאלתו עדתם
ישנת ממכרו ימים תהיה גאלתו: ואם לא ימצא עד
מלאת לו שנה המימה וקם הבית אשר בעיר אשר
לא המה לצמימת לקנה אתו לדתו לא יצא ביבל:
ובתי החצרים אשר אין להם המה סביב על שדה
הארץ תשב גאלה תהיה לו וביבל יצא: וערי הקלום
בתי ערי אדוכם גאלה עולם תהיה ללום:

והיו כך ימי שבע שבות השנים השלע וארבעים
ענה והעברת שופר חרועה בחדש עטמו
בעשור לחדש שנים הכפרים שופר בכל ארצכם:
וקדשתם את שנת החמישים שנה וקראתם דרוך בארץ
לקלשביה יובל הוא תהיה לכם ושבתם איש אל
אחוזו ואיש אל משפחתו תשבו: יובל הוא שנת
החמישים שנה תהיה לכם לא תורעו ולא תקצרו את
ספירתה ולא תבצרו את נגרתה: כי יובל הוא קדוש
תהיה לכם מן השנה תאכלו את תבואתה: בשנת
היובל תהיה תשבו איש אל אחוזו: וכי תקמרו ממכר
לעמיתך או קנה מיד עמיתך אל תונג איש את אחיו:
במספר שנים אחר היובל תקנה מאת עמיתך במספר
שנה תבואה: ומקבלך: לפי רב השנים תרבה מקנתו
ולפי מעט השנים תמשיט מקנתו: כי מספר תבואת
היא מקבלך: ולא תונג איש את עמיתו ויראת מאלהך
כי אני יהיה אלהיכם: ועשיתם את חקתי ואת משפטי
השמרו ועשיתם אתם ושבתם על הארץ לבטח:
ונתנה הארץ פריה ואכלתם לשבע ושבתם לבטח
עליה: וכי האמרו מדינאכל בשנה השביעית הן לא
גורע ולא נאסף אתה תבואתנו: וצויתי אתה דרכתי לכם
בשנה הששית ועשת אתה תבואה לשלש השנים:
וורעתם את השנה השמינית ואכלתם מן התבואה וישן
עדי השנה החמישית ערפוא תבואתה תאכלו וישן:
והארץ לא תמכר לצמתת כרלי הארץ כירגרים ותושבים
אתם עמדי: ובכל ארץ אבותיכם גאלה תתנו
לארץ: ם וכשי כרימך אודך ומכר מאחוזו:
וכא גאלו הקרב אליו ונאל את ממכר אדו: ואיש
כי לא יהיה לו גאל והשיגה ידו ומצא כרי גאלתו:
ותשב אדשני ממכרו והשיב אתה העדף לאיש אשר
מכרלו ושב לאחוזו: ואם לא מצאה ידו הישיב לו
והיה ממכרו ביד הקנה אהו עד שנת היובל וצא
ביבל ושב לאחוזו: ם חסישי (שלישי במחבר): ואיש
כרימך ביד מושב עיר חומה והיתה גאלתו עדתם
ישנת ממכרו ימים תהיה גאלתו: ואם לא ימצא עד
מלאת לו שנה המימה וקם הבית אשר בעיר אשר
לא המה לצמימת לקנה אתו לדתו לא יצא ביבל:
ובתי החצרים אשר אין להם המה סביב על שדה
הארץ תשב גאלה תהיה לו וביבל יצא: וערי הקלום
בתי ערי אדוכם גאלה עולם תהיה ללום:

(אף עמיתך)

ואשר יאכל מן הלוים ויזא ממכר בית ועיר אחוזת
 זכור כי כתי ערי הלוים הוא אחוזתם בדרך בני
 ישראל ועודה מעלי עריהם לא ימכר כי אחוזת
 עולם הוא להם וכי ימוך אחיך
 ומועה ידו עמוך והחזקת בו גר ותושב וחי עמוך אל
 תקח ממנו ועוץ ודבר בית ויראת מאלהיך וחי אחיך
 עמוך את בספרך לא התן לו בנשך ובמרבית לא
 תתן אכרך אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם
 מארץ מצרים לתת לכם את ארץ כנען להיות
 לכם לאלהים וכי ימוך
 אחיך עמוך וזמכר לך לא תעבד בו עבדה עבד
 בשלבי כטעם יהיה עמוך עד שנת היבול יעבד
 עמוך ויזא מעמוך הוא ובניו עמו ושלא למשפחתו
 ואכל אחוזת אבותיו ישוב כל עבדי הם אשר הוצאתי
 אתם מארץ מצרים לא ימכרו ממכרת עבד לא
 תרדה בו בנשך ויראת מאלהיך ועבדך ואמרתך
 אשר יהיו לך מאת היום אשר סבבתם מהם
 תקלו עבד ואמה גם מבני התושבים הגרים לכם
 מהם תקלו וממשפחתם אשר לכם אשר הולידו
 בארצכם והיו לכם לאחוזת והתנחלתם אתם
 כלבנים אחריכם לרשת אחוזת כלכם בהם תעבדו
 ובלאזיכם בני ישראל איש באחיו לא תרדה בו
 בנשך וכי תשליך יד גר
 ותושב עמוך וסך אחיך עמו וזמכר לזר תושב עמוך
 או לעקר משפחתו זר אחיך זמכר זמכר זמכר יהיה לו
 אחוז מאחיו יאכלנו או רדו או בן רדו יאכלנו או
 מעאר בשורו ממשפחתו יאכלנו או העליתו רדו
 ונאלכ וזעב עם קדו משנות המכרו לו עד שנת
 היבול והיה כסף ממכרו כמספר ענים כימי שכיר
 יהיה עמו אם עוד רבות בשנים כפיהן ישיב זמכר
 מכסף מקנתו ואם מעלי זמכר בשנים עד שנת
 היבול וזעב בו כפי עינו ישיב את זמכרו כשכיר
 שנה בשנה יהיה עמו לא ירדנו בנשך בלעזר ואם
 לא יאכל באכל ויזא בשנת היבול הוא ובניו עמו
 כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם אשר הוצאתי
 אותם מארץ מצרים אני יהוה אלהיכם לא תעשו
 לכם אילים ופסל ומצבה לא תקימו לכם ואבן
 משכית לא תתנו בארצכם בהשיתות לזבחה כל
 אני יהוה אלהיכם את שבתתי תשמרו ומקדשי
 תיראו אני יהוה

ואשר יגאל
 מקדושים ויצא ממכר בית ועיר אחוזת כי כתי
 ערי הלוים הוא אחוזתם בדרך בני ישראל ושרה
 מעבש עריהם לא ימכר בראחות עולם הוא להם: ס וכי
 ימוך אחיך ומטה רדו עמו והחזקת בו גר ותושב וחי
 עמוך: אלתקח ממנו עוץ ומרבית ויראת מאלהיך
 וחי אחיך עמוך: את כסף לא תתן לו בנשך ובמרבית
 לא תתן אכרך: אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי
 אתכם מארץ מצרים לתת לכם את ארץ כנען להיות
 לכם לאלהים: ס ששי (רבעי כחצונו) וכי ימוך אחיך
 עמוך וזמכר לך לא תעבד בו עבדה עבד: קשכיר
 קתושב יהיה עמו ערשנת היבול יעבד עמו: ויצא
 מעמוך הוא ובניו עמו ושב אל משפחתו ואל אחוזת
 אבותיו ישוב: קשכיר הם אשר הוצאתי אתם מארץ
 מצרים לא ימכרו ממכרת עבד: לא תרדה בו בנשך
 ויראת מאלהיך: ועבדך ואמרתך אשר יהיו לך מאת
 היום אשר סבבתם מהם תקלו עמו ואמה: וגם מבני
 התושבים הגרים עמכם מהם תקלו וממשפחתם אשר
 עמכם אשר הולידו בארצכם והיו לכם לאחוזת:
 והתנחלתם אתם לבניכם אחריכם לרשת אחוזת לעולם
 בהם תעבדו ובלאזיכם בני ישראל איש באחיו לא
 תרדה בו בנשך: ס שביעי וכי תשליך יד גר
 ותושב עמו וזמכר אחיך עמו וזמכר לזר תושב עמוך
 או לעקר משפחתו גר: אחיך זמכר זמכר יהיה לו
 אחוז מאחיו יאכלנו: או רדו או בן רדו יאכלנו או
 מעאר בשורו ממשפחתו יאכלנו או העליתו רדו
 מן שאר בשורו ממשפחתו יאכלנו או העליתו רדו ונגאל:
 וחשב עם קדו משנת המכרו לו עד שנת היבול והיה
 קסף ממכרו כמספר שנים כימי שכיר יהיה עמו:
 אם עוד רבות בשנים לפיהן ישיב זמכרו מכסף מקנתו:
 ואם מעט נשאר בשנים ערשנת היבול וחשב לו כפי
 שניו ישוב את זמכרו: קשכיר שנה בשנה יהיה עמו
 לא ירדהו בנשך לעניו: ואם לא יגאל באלה ויצא
 בשנת היבול הוא ובניו עמו: כירלי כירשאל עבדים
 עבדי הם אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים אני
 יהוה אלהיכם: לא תעשו לכם אילים ופסל ומצבה
 לא תקימו לכם ואבן משכית לא תתנו בארצכם
 להשיתות עליה כי אני יהוה אלהיכם: את שבתתי
 תשמרו ומקדשי תיראו אני יהוה: ס
 אם בראתי מלכתי ואת מצותי תשמרו ועשיתם אתם:
 ונתתי גשמים בעתם ונתנה הארץ יבולה

חזקתי

ועל השירה יתן פרוי והעיל לכם דיעש את בני-
 ובעיר יעשו את זרע ואפסלתם לאומכם לשבע
 וישבתם לבטון בארצכם ונתתני שלום בארץ
 וישבתם ואין מזרוד והשבתו זיהרעה מן הארץ
 וחרב לאתעבר בארצכם ורדפתם את איביכם
 ונפלו לפניכם כלזרב ורדפו מכם זמשה מאר-
 ומואה מכם רבבה ירדפו ונפלו איביכם לפניכם
 כלזרב ופניתי אליכם והפריתי אתכם והרביתי אתכם
 והקימתי את בריתי אתכם ואכלתם ישן זושון וישן
 מפני זודעי תזליאו ונתתי משיכני בתוככם וכא
 תלעל זפעלי אתכם והתהלכתי בתוככם והייתי
 לכם לאלהים ואתם יהיו לי כלעם אני יהוה אלהיכם
 אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים מהית להם
 עבדים ואשיבר מטת עלכם ואוכך אדנתכם
 קוממיות

ואם לא תשמעו לי ולא תעשו את כל המצוות
 האלה ואם בזוקתי תמואסו ואם את משיפטי תלעל
 זפעלים לבכתי עשית את כל מצוותי להפרכם את
 בריתי אף אני אלעשה זאת לכם והפקדתי עליכם
 בהבה את השופת ואת הקדחת מכלות עיניכם
 ומדיבת זפעל זורעתם לריק זרעכם ואכלו-
 איביכם ונתתי פני ככם וזנפתם לפני איביכם ורדו
 בכם שזאיכם ונסחם ואין רדף אתכם ואם עד
 אכה לא תשמעו לי ויספתי לכיסרה אתכם שבע
 על חטאתיכם ושברתי את גאון עינכם ונתתי את
 שמיכם ככרזל ואת ארצכם כמזשה ותם לריק
 כוזכם וכא תחן ארצכם את יכולה ועל הארץ לא
 יתן פרוי ואם תלכו עמי קרי ולא תאבו לשמע לי
 ויספתי עליכם מכה שבע בחטאתיכם והשכלתי
 ככם את זיית השירה ושכלה אתכם והכריתה את
 בהמחכם והמעיטה אתכם ונשמו דרכיכם ואם
 באלה לא חוסרו לי והכלתם עמי קרי והכלתי אף
 אני עינכם בקרי והכיתי אתכם גם אני שבע על
 זחטאתיכם והבאתי עליכם זורב זקמת זקם ברית
 וזאספתם אכל עריכם ושכלתי דבר בתוככם ונתתני
 ביד אויב בשברי ככם מטה לזום ואפו עשר לעינים
 לזומכם בתנור אחד והשיבו לזומכם במשקל
 ואכלתם וכא תשבעו ואם בזאת
 לא תשמעו לי והכלתם עמי בקרי והכלתי עינכם
 בזאת קרי ויסרתי אתכם אף אני שבע על
 זחטאתיכם ואכלתם בשיר בניכם ובשר בזרניכם
 תאכלו והשיבדתי את בנותיכם והנרתי את זמניכם

ועל השירה
 יתן פרוי: והשיג לכם ריש אדבציר ובציר ושג את
 ורע ואכלתם לחמכם לשבע וישבתם לבטח בארצכם:
 ונתתי שלום בארץ וישכבתם ואין מחרד והשכתי
 וזרהעה מן הארץ וחרב לאתעבר בארצכם: ורדפתם
 את איביכם ונפלו לפניכם לחרב: ורדפו מכם תמשה
 מאה ומאה מכם רבבה ירדפו ונפלו איביכם לפניכם
 לחרב: ופניתי אליכם והפריתי אתכם והרביתי אתכם
 והקימתי את בריתי אתכם: ואכלתם ישן גושן וישן
 מפני חדשתזאי: ונתתי משקני בתוככם ולא תגעל
 נפש אתכם: והתהלכתי בתוככם הייתי לכם לאלהים
 ואתם תהיו לי לעם: אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי
 אתכם מארץ מצרים מהית להם עבדים ואשיבר
 מטת עלכם ואוכך אתכם קוממיות: פ
 ואם לא תשמעו לי ולא תעשו את כל המצוות האלה
 ואם בזוקתי תמואסו ואם את משיפטי תלעל נפשכם
 לבכתי עשות את דבר מצוותי להפרכם את בריתי:
 אף אני אלעשה זאת לכם והפקדתי עליכם בהלה את
 השחפת ואדתהקדחת מכלות עיניכם ומדיבת נפש
 וזרעתם לריק ורעכם ואכלו איביכם: ונתתי פני ככם
 ונפתם לפני איביכם ורדו ככם שזאיכם ונכחם ואין
 רדף אתכם: ואם עד אכה לא תשמעו לי ויספתי
 לכיסרה אתכם שבע על חטאתיכם: ושכרתי את גאון
 עינכם ונתתי את שמיכם ככרזל ואת ארצכם כמזשה:
 ותם לריק כוזכם ולא תחן ארצכם את יכולה ועל
 הארץ לא יתן פרוי: ואם תלכו עמי קרי ולא תאבו
 לשמע לי ויספתי עליכם מכה שבע בחטאתיכם:
 והשכלתי ככם את חית השדה ושכלת אתכם והכריתה
 את בהמתכם והמעיתה אתכם ונשמו דרכיכם: ואם
 באלה לא תחסרו לי ותכלתם עמי קרי: והכלתי אף אני
 עינכם בקרי והכיתי אתכם גם אני שבע על חטאתיכם:
 והבאתי עליכם חרב נקמת נקם ברית ונאספתם אל-
 עריכם ושלחתי דבר בתוככם ונתתם ביד אויב: בשברי
 לכם משד להם ואפי עשר גשים לחמכם בתנור אחד
 והשיבו לחמכם במשקל ואכלתם ולא תשמעו: פ ואם
 בזאת לא תשמעו לי ותכלתם עמי בקרי: והכלתי
 עינכם בחמתקרי ויסרתי אתכם אף אני שבע על-
 חטאתיכם: ואכלתם בשיר בניכם ובשר בנותיכם תאכלו:
 והשכתי את בנותיכם והכרתי את חמניכם

ותחתי את פניכם על פני פניכם ונעליכם
 נעלי אתכם ונתתי את עיניכם ורצה והשמותי את
 מקדשיכם ולא אריזו בריזו ויזו ויזו ויזו ויזו ויזו
 את הארץ ועיניכם עליה ויזו ויזו ויזו ויזו ויזו
 ואתכם אורה ביום והריקתי אורכם ורצה והיתה
 ארצכם שמומה ועיניכם יהיו ורצה אז תרצה
 הארץ את עבתיה כל ימי השמומה ואתם בארץ
 איביכם אז תעבתי הארץ והרצה את עבתיה
 כל ימי השמומה תעבתי את אשר לא עבתיה
 בעבתיכם בעבתיכם עליה והשארים בככם
 והבאתי מרר בכלכם בארצות איביהם ורצה
 אתם קול ענה ורצה ונסו מנסות ורצה ורצה
 רצה וכשלו איש באוזו כמפני ורצה ורצה ורצה
 ולא תהיה לכם תקומה לפני איביכם ואבדו
 ביום ואכלה אתכם ארץ איביכם והשארים
 בככם ימקו בעינים בארצות איביכם ואף בעולות
 אבתם אתם ימקו והתודו את עונם ואת עון אבתם
 במעלכם אשר מעלו בו ואף אשר הלנו עמי בקרי
 אף אני אשר עמם בקרי והבאתי אתם בארץ
 איביהם או אז יכעלו לבכם הערל ואז ירצו אדני
 עונם וזכרתי את בריתי ילקוב ואף את בריתי יזק
 ואף את בריתי אפרהם אזכר והארץ אזכר והארץ
 תעוב מזה ותרץ את עבתיה בהשמה מזה והם
 ירצו את עונם ילעו וילעו במשפטי מאסו ואת חוקתי
 לעולה נפשים ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם
 לא מאסתי וכי לעלותם לכבתי נדבר בריתי
 אתם כי אני יהוה אלהיכם זכרתי להם בריתי
 ראשיתם אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים לליל
 הגוים להיות להם לאלהים אני יהוה אלהי הוֹקֵם
 והמשפטים והתורה אשר נתן יהוה בלעז ובין בני
 ישראל בהר סיני ביד משה

וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל
 ואמרת להם איש כי יפלא נדר בערכך נפשות
 ליהוה והיה ערכך הזכר מבין עשרים שנה ועד בן
 עשרים שנה והיה ערכך חמשים שקל כסף
 בעקב הקדש ואם נקבה היא והיה ערכך שלשים
 שקל ואם מובן חמש עשרים שקלים וילד בן עשרים שנה
 והיה ערכך הזכר עשרים שקלים ונקבה עשרת
 שקלים ואם מובן וילד בן חמש עשרים והיה
 ערכך הזכר חמשה שקלים כסף ונקבה ערכך
 עשר שקלים כסף ואם מובן עשרים שקלים
 ומעלה אם זכר והיה ערכך חמשה עשר שקל

ונתתי 20
 אדפניכם עלי פני גולותכם ונעלה נפש אתכם:
 ונתתי את עיניכם ורצה והשמותי את מקדשיכם ולא 21
 ארית בריח ויזו ויזו ויזו ויזו ויזו ויזו ויזו ויזו 22
 עליה איביכם השנים בה: ואתכם אורה ביום והריקתי 23
 אתיכם תרצה והיתה ארצכם שמומה ועיניכם יהיו 24
 ורצה: או תרצה הארץ את עבתיה כל ימי השמומה 25
 ואתם בארץ איביכם או תעבתי הארץ והרצה את 26
 עבתיה: כל ימי השמומה תעבתי את אשר לא עבתיה 27
 בעבתיכם בעבתיכם עליה: והשארים בככם והבאתי 28
 מרר בכלכם בארצות איביהם ורצה אתם קול ענה 29
 ורצה ונסו מנסות ורצה ורצה ורצה ורצה ורצה 30
 בארץ כמפני ורצה ורצה ורצה ורצה ורצה ורצה 31
 לפני איביכם: ואבדו אתכם ביום ונעלו אתכם ארץ 32
 איביכם: והשארים בככם ימקו בעינים בארצות איביכם 33
 ואף בעולות אבתם אתם ימקו: והתודו את עונם ואת 34
 עון אבתם במעלכם אשר מעלו בו ואף אשר הלנו 35
 עמי בקרי: ארצות ארץ עמם בקרי והבאתי אתם 36
 בארץ איביהם ארצות יכעלו לבכם הערל ואז ירצו את 37
 עונם: וזכרתי את בריתי יעקוב ואף את בריתי יצחק 38
 ואף את בריתי אברהם אבדו והארץ אבדו: והארץ 39
 תעוב מזה ותרץ את עבתיה בהשמה מזה והם 40
 ירצו את עונם ילעו וילעו במשפטי מאסו ואת חוקתי 41
 לעולה נפשים: ואף נסאת בריהם בארץ איביהם 42
 לא מאסתי ולא נאלתיים לכלותם להפך בריתי אתם 43
 כי אני יהוה אלהיכם: וזכרתי להם ברית ראשיתם 44
 אשר הזאתי אתם מארץ מצרים לעיני הגוים להיות 45
 להם לאלהים אני יהוה: אלהי הוֹקֵם והמשפטים 46
 והתורה אשר נתן יהוה בלעז ובין בני ישראל בהר
 סיני ביד משה: פ רביעי (שמי נסמך):

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל
 ואמרת אלמם איש כי יפלא נדר בערכך נפשות
 ליהוה: והיה ערכך הזכר מבין עשרים שנה ועד בן
 עשרים שנה והיה ערכך חמשים שקל כסף בעקב
 הקדש: ואם נקבה היא והיה ערכך שלשים שקל:
 ואם מובן חמש עשרים שקלים וילד בן עשרים
 והיה ערכך הזכר עשרים שקלים ונקבה עשרת
 שקלים ואם מובן וילד בן חמש עשרים והיה
 ערכך הזכר חמשה שקלים כסף ונקבה ערכך
 עשר שקלים כסף ואם מובן עשרים שקלים
 ומעלה אם זכר והיה ערכך חמשה עשר שקל
 ונקבה עשר שקל

ולקחה עשרה שקלים ואם כן הוא מערכך והעמיד
 לפני הכהן והעריך אותו הכהן על פי אשר תשיגיד
 הנזיר ועריכו הכהן ואם
 בהמה אשר יקריבו ממנה קרבן ליהוה כל אשר
 יתן ממנו ליהוה יהיה קדש לא יוכלפנו ולא ימיר
 אתו טוב ברע אורע בטוב ואם המיר ימיר בהמה
 בהמה והיה הוא וממורתו יהיה קדש ואם ככל
 בהמה למאה אשר לא יקריבו ממנה קרבן ליהוה
 והעמיד את הבהמה לפני הכהן והעריך הכהן אתה
 בין טוב ובין רע כלריך הכהן כן יהיה ואם גאל
 יגאלה ויספ וזמיותו על ערכך ואיש כי יקדש
 את ביתו קדש ליהוה והעריכו הכהן בין טוב ובין
 רע כאשר יעריך את הכהן כן יקום ואם המקדש
 גאל את ביתו ויספ וזמיותו כסף ערכך עליו
 היה לו ואם משרה אוחזו וקדיש איש ליהוה
 היה ערכך כפי זרעו זרע חמר עלערים בזמשים
 יקבל כסף אם משנת הובל יקדיש עדה כלרכך
 יקום ואם אחר הובל יקדיש שדהו וחשוב כן
 הכהן את הכסף על פי השנים הנותרות עד שנת
 הובל ונזיל מערכך ואם גאל יגאל את השדה
 המקדיש אתו ויספ וזמיותו כסף ערכך עליו וקם
 לו ואם לא יגאל את השדה ואם מכר את השדה
 לאיש אחר לא יגאל עוד והיה השדה בנאחזו בנל
 קדש ליהוה כשדה הזרם ככהן יהיה אוחזו ואם
 את שדה מקנתו אשר לא משרה אוחזו יקדיש
 ליהוה וחשוב כן הכהן את מכסת הערכך עד שנת
 הובל ותתן את הערכך ביום ההוא קדש ליהוה
 בשנת הובל ישוב השדה לאשר קנתו מאדני
 כאשר לו אוחזת הארץ וכל ערכך יהיה בשקל
 הקדש עשרים גרה יהיה השקל אך כמור אשר
 יבכר ליהוה בהמה לא יקדיש איש אתו אם שור
 אם עיה ליהוה הוא ואם בהמה העמאה ופדרה
 בערכך ויספ וזמיותו עליו ואם לא יגאל ונמכר
 בערכך אך כל זרם אשר יזרם איש ליהוה מכל
 אשר לו מאדם ובהמה ומשרה אוחזת לא ימכר
 ולא יגאל כל זרם קדש קדשים הוא ליהוה כל
 זרם אשר יזרם מן האדם לא יפדה מות יומתוכל
 מעשר הארץ מזרע הארץ מפרי העץ ליהוה הוא
 קדש ליהוה ואם גאל יגאל איש ממעשרו וזמיותו
 יוספ עליו וכל מעשר בקר וצאן ככל אשר ילמד
 תחת העובל העשירי יהיה קדש ליהוה לא יבקר
 בין טוב לרע ולא ימירנו ואם המיר ימיר והיה הוא

ולקחה עשרה שקלים: ואם כן
 הוא מערכך והעמידו לפני הכהן והעריך אותו הכהן
 על פי אשר תשיגיד הנזיר ועריכו הכהן: ס ואם
 בהמה אשר יקריבו ממנה קרבן ליהוה כל אשר יתן
 ממנו ליהוה יהיה קדש: לא יוכלפנו ולא ימיר אתו
 טוב ברע אורע בטוב ואם המיר ימיר בהמה
 בהמה והיה הוא וממורתו יהיה קדש: ואם ככל
 בהמה למאה אשר לא יקריבו ממנה קרבן ליהוה
 והעמיד את הבהמה לפני הכהן והעריך אתה
 בין טוב ובין רע כלריך הכהן כן יהיה ואם גאל
 יגאלה ויספ וזמיותו על ערכך ואיש כי יקדש
 את ביתו קדש ליהוה והעריכו הכהן בין טוב ובין
 רע כאשר יעריך את הכהן כן יקום ואם המקדש
 גאל את ביתו ויספ וזמיותו כסף ערכך עליו
 היה לו ואם משרה אוחזו וקדיש איש ליהוה
 היה ערכך כפי זרעו זרע חמר עלערים בזמשים
 יקבל כסף אם משנת הובל יקדיש עדה כלרכך
 יקום ואם אחר הובל יקדיש שדהו וחשוב כן
 הכהן את הכסף על פי השנים הנותרות עד שנת
 הובל ונזיל מערכך ואם גאל יגאל את השדה
 המקדיש אתו ויספ וזמיותו כסף ערכך עליו וקם
 לו ואם לא יגאל את השדה ואם מכר את השדה
 לאיש אחר לא יגאל עוד והיה השדה בנאחזו בנל
 קדש ליהוה כשדה הזרם ככהן יהיה אוחזו ואם
 את שדה מקנתו אשר לא משרה אוחזו יקדיש
 ליהוה וחשוב כן הכהן את מכסת הערכך עד שנת
 הובל ותתן את הערכך ביום ההוא קדש ליהוה
 בשנת הובל ישוב השדה לאשר קנתו מאדני
 כאשר לו אוחזת הארץ וכל ערכך יהיה בשקל
 הקדש עשרים גרה יהיה השקל אך כמור אשר
 יבכר ליהוה בהמה לא יקדיש איש אתו אם שור
 אם עיה ליהוה הוא ואם בהמה העמאה ופדרה
 בערכך ויספ וזמיותו עליו ואם לא יגאל ונמכר
 בערכך אך כל זרם אשר יזרם איש ליהוה מכל
 אשר לו מאדם ובהמה ומשרה אוחזת לא ימכר
 ולא יגאל כל זרם קדש קדשים הוא ליהוה כל
 זרם אשר יזרם מן האדם לא יפדה מות יומתוכל
 מעשר הארץ מזרע הארץ מפרי העץ ליהוה הוא
 קדש ליהוה ואם גאל יגאל איש ממעשרו וזמיותו
 יוספ עליו וכל מעשר בקר וצאן ככל אשר ילמד
 תחת העובל העשירי יהיה קדש ליהוה לא יבקר
 בין טוב לרע ולא ימירנו ואם המיר ימיר והיה הוא

Hebrew (Acad. 1881)

א

ה

ה

ותמורתו יהיה קדש לא ינאל אלה המצות אשר
צוה יהוה את משה אל בני ישראל בהר סיני

ותמורתו יהיה קדש לא ינאל: אלה המצות אשר
צוה יהוה את משה אל בני ישראל בהר סיני:

חוקי במדבר א

וידבר יהוה אל משה במדבר סיני באהל מועד פארו
לחדש השני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים
לאמר: שאי אתו ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם:
לגית אבתם במקפר שמות כל זכר לגלגלתם: מכן
עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא בישראל תפקדו אתם
לצבאתם אתה ואהרן: ואתכם יהיו איש איש למטה
איש ראש לגית אבתיו הוא: ואלה שמות האנשים
אשר עמדו אתכם לראובן אליעזר בן שור דיאר: לשמעון
שלמיאל בן צור ישיה: ליהודה נחשון בן עמיאל:
לוישכר נתנאל בן עזר: לזבולן אליאב בן חלף:
ליסוף לאפרים אלשמע בן עמיאל: למנשה גמליאל בן
פדחור: לבנימין אהיה בן עזר: ללוי אהיעזר בן
עמיאל: לאשר פנעאל בן עזר: לגד אלכיס בן
עזר: לנפתלי אהיעזר בן עזר: לאלה קריאי העדה
בשאי משות אבתם ראש אלף ישראל הם: וקח
משה ואהרן את האנשים האלה אשר נקבו בשמות:
ואת כל העדה הקהלו באחד לחדש השני ויתקדו
על משפחתם לגית אבתם במקפר שמות מכן עשרים
שנה ומעלה לגלגלתם: כאשר צוה יהוה את משה
ויקדם במדבר סיני: ס שי ויהיו בגרראובן בן
ישראל תולדתם למשפחתם לגית אבתם במקפר
שמות לגלגלתם כל זכר מכן עשרים שנה ומעלה כל
יצא צבא: פקדיהם למטה ראובן ששה וארבעים
אלף וחמש מאות: פ
לבני שמעון תולדתם למשפחתם לגית אבתם פקדיו
במקפר שמות לגלגלתם כל זכר מכן עשרים שנה
ומעלה כל יצא צבא: פקדיהם למטה שמעון תשעה
וחמשים אלף וחמש מאות: פ
לבני גד תולדתם למשפחתם לגית אבתם במקפר
שמות מכן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא:
פקדיהם למטה גד חמשה וארבעים אלף ושש
מאות וחמשים: פ
לבני יהודה תולדתם למשפחתם לגית אבתם
במקפר שמות מכן עשרים שנה ומעלה כל יצא
צבא: פקדיהם למטה יהודה ארבעה ושלשים אלף

וידבר יהוה אל משה במדבר סיני באהל מועד
באחד לחדש השני בשנה השנית לצאתם מארץ
מצרים לאמר: שאי את ראש כל עדת בני ישראל
למשפחתם לבית אבתם במקפר שמות כל זכר
לגלגלתם מכן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא
בישראל תפקדו אתם לצבאתם אתה ואהרן ואתם
יהיו איש איש למטה איש ראש לבית אבתיו הוא
ואלה שמות האנשים אשר יקמו אתכם לראובן
אליעזר בן עזר דיאר לשמעון שלמיאל בן צור ישיה
ליהודה נחשון בן עמיאל ללוישכר נתנאל בן עזר
לזבולן אליאב בן חלף ליסוף לאפרים אלשמע
בן עמיאל למנשה גמליאל בן פדחור לבנימין
אהיעזר בן עזר ללוי אהיעזר בן עזר לאלה אשר
פנעאל בן עזר לנפתלי אהיעזר בן עזר לאלה אשר
קריאי העדה נשאי משות
אבותם ראשי אלפי ישראל הם ויהיו משה ואהרן
את האנשים האלה אשר נקבו בשמות ואת כל
העדה הקהלו באחד לחדש השני ויתקדו על
משפחתם לבית אבתם במקפר שמות מכן עשרים
שנה ומעלה לגלגלתם כאשר צוה יהוה את משה
ויקדם במדבר סיני ויהיו בני
ראובן בן ישראל תולדתם למשפחתם לבית
אבתם במקפר שמות לגלגלתם כל זכר מכן עשרים
שנה ומעלה כל יצא צבא פקדיהם למטה ראובן
ששה וארבעים אלף וחמש מאות
לבני שמעון תולדתם למשפחתם לבית אבתם פקדיו
במקפר שמות לגלגלתם כל זכר מכן עשרים שנה
ומעלה כל יצא צבא פקדיהם למטה שמעון תשעה
וחמשים אלף ושש מאות
לבני גד תולדתם למשפחתם לבית אבתם במקפר
שמות מכן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא
פקדיהם למטה גד חמשה וארבעים אלף ושש
מאות וחמשים
לבני יהודה תולדתם למשפחתם לבית אבתם
במקפר שמות מכן עשרים שנה ומעלה כל יצא
צבא פקדיהם למטה יהודה ארבעה ושלשים אלף

ושש מאות: פ

לִבְנֵי יִשְׂשַׁכָּר הוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם 28
בְּמִסְפַּר שְׁמֹת מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא:

פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה יִשְׂשַׁכָּר אַרְבַּעַה וְחַמְשִׁים אַלְף 29
וָאַרְבַּע מֵאוֹת: פ

לִבְנֵי יְבֻלָּי הוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר 30
שְׁמֹת מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא: פְּקֻדֵיהֶם 31

לְמִטָּה וְיְבֻלָּי שִׁבְעֵה וְחַמְשִׁים אַלְף וָאַרְבַּע מֵאוֹת: פ 32
לִבְנֵי יִסַּחַר לִבְנֵי אֶפְרַיִם הוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם:

בְּמִסְפַּר שְׁמֹת מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא: 33
פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה אֶפְרַיִם אַרְבַּעִים אַלְף וְחַמֵּשׁ מֵאוֹת: פ 34

לִבְנֵי מְנַשֶּׁה הוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר 35
שְׁמֹת מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא: פְּקֻדֵיהֶם 36

לְמִטָּה מְנַשֶּׁה שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים אַלְף וּמֵאוֹת: פ 37
לִבְנֵי בְנִימִן הוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר:

שְׁמֹת מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא: פְּקֻדֵיהֶם 38
לְמִטָּה בְנִימִן חֲמִשָּׁה וּשְׁלֹשִׁים אַלְף וָאַרְבַּע מֵאוֹת: פ 39

לִבְנֵי דָן הוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר 40
שְׁמֹת מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא: פְּקֻדֵיהֶם 41

לְמִטָּה דָן שְׁנַיִם וּשְׁשִׁים אַלְף וּשְׁבַע מֵאוֹת: פ 42
לִבְנֵי אֲשֵׁר הוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר:

שְׁמֹת מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא: פְּקֻדֵיהֶם 43
לְמִטָּה אֲשֵׁר אֶחָד וָאַרְבַּעִים אַלְף וְחַמֵּשׁ מֵאוֹת: פ 44

בְּנֵי נַפְתָּלִי הוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר 45
שְׁמֹת מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא: פְּקֻדֵיהֶם 46

לְמִטָּה נַפְתָּלִי שְׁלֹשֶׁה וְחַמְשִׁים אַלְף וָאַרְבַּע מֵאוֹת: פ 47
אֵלֶּה הַפְּקֻדִים אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְנִשְׂאִי יִשְׂרָאֵל:

שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי אִישׁ אִישׁ אֶחָד לְבֵית אֲבוֹתָיו הָיוּ: וַהֲיוּ כָל־ 48
פְּקֻדֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לְבֵית אֲבוֹתָם מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה

כִּלְיָצָא צָבָא בְּיַשְׂרָאֵל: וַהֲיוּ כָל־הַפְּקֻדִים שִׁשְׁמֵאוֹת 49
אַלְף וּשְׁלֹשֶׁה אַלְפִים וְחַמֵּשׁ מֵאוֹת וְחַמְשִׁים: וְהָלוּם:

לְמִטָּה אֲבוֹתָם לֹא הִתְפַּקְדוּ בְּחוּכָם: פ 50
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: אַךְ אֶת־מִטָּה לְוִי לֹא־

תִּפְקַד וְאֶת־רֵאשֵׁם לֹא תִשָּׂא בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וישש מאות

לִבְנֵי יִשְׂשַׁכָּר הוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם 28
בְּמִסְפַּר שְׁמֹת מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא:

פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה יִשְׂשַׁכָּר אַרְבַּעַה וְחַמְשִׁים אַלְף 29
וָאַרְבַּע מֵאוֹת:

לִבְנֵי יְבֻלָּי הוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבוֹתָם בְּמִסְפַּר 30
שְׁמֹת מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא: פְּקֻדֵיהֶם 31

לְמִטָּה וְיְבֻלָּי שִׁבְעֵה וְחַמְשִׁים אַלְף וָאַרְבַּע מֵאוֹת: פ 32
לִבְנֵי יִסַּחַר לִבְנֵי אֶפְרַיִם הוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבוֹתָם:

בְּמִסְפַּר שְׁמֹת מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא: 33
פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה אֶפְרַיִם אַרְבַּעִים אַלְף וְחַמֵּשׁ מֵאוֹת:

לִבְנֵי מְנַשֶּׁה הוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבוֹתָם בְּמִסְפַּר 34
שְׁמֹת מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא: פְּקֻדֵיהֶם 35

לְמִטָּה מְנַשֶּׁה שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים אַלְף וּמֵאוֹת: פ 36
לִבְנֵי בְנִימִן הוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבוֹתָם בְּמִסְפַּר:

שְׁמֹת מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא: פְּקֻדֵיהֶם 37
לְמִטָּה בְנִימִן חֲמִשָּׁה וּשְׁלֹשִׁים אַלְף וָאַרְבַּע מֵאוֹת: פ 38

לִבְנֵי דָן הוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבוֹתָם בְּמִסְפַּר 39
שְׁמֹת מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא: פְּקֻדֵיהֶם 40

לְמִטָּה דָן שְׁנַיִם וּשְׁשִׁים אַלְף וּשְׁבַע מֵאוֹת: פ 41
לִבְנֵי אֲשֵׁר הוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבוֹתָם בְּמִסְפַּר:

שְׁמֹת מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא: פְּקֻדֵיהֶם 42
לְמִטָּה אֲשֵׁר אֶחָד וָאַרְבַּעִים אַלְף וְחַמֵּשׁ מֵאוֹת: פ 43

בְּנֵי נַפְתָּלִי הוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבוֹתָם בְּמִסְפַּר 44
שְׁמֹת מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא: פְּקֻדֵיהֶם 45

לְמִטָּה נַפְתָּלִי שְׁלֹשֶׁה וְחַמְשִׁים אַלְף וָאַרְבַּע מֵאוֹת: פ 46
אֵלֶּה הַפְּקֻדִים אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְנִשְׂאִי יִשְׂרָאֵל:

שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי אִישׁ אִישׁ אֶחָד לְבֵית אֲבוֹתָיו הָיוּ: וַהֲיוּ כָל־ 47
פְּקֻדֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לְבֵית אֲבוֹתָם מִבְּנֵי עֲשָׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה

כִּלְיָצָא צָבָא בְּיַשְׂרָאֵל: וַהֲיוּ כָל־הַפְּקֻדִים שִׁשְׁמֵאוֹת 48
אַלְף וּשְׁלֹשֶׁה אַלְפִים וְחַמֵּשׁ מֵאוֹת וְחַמְשִׁים: וְהָלוּם:

לְמִטָּה אֲבוֹתָם לֹא הִתְפַּקְדוּ בְּחוּכָם: פ 49
וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: אֶךְ אֶת־מִטָּה לְוִי לֹא־

תִּפְקַד וְאֶת־רֵאשֵׁם לֹא תִשָּׂא בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

התפקדו בחיכם

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר אַךְ אֶת מִטָּה לְוִי לֹא
תִּפְקַד וְאֶת רֵאשֵׁם לֹא תִשָּׂא בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

ואתה הפקד את הכוהים על משכן העדות ועל כל כליו ועל כל אשר לו המה ישראו את המשכן ואת כל כליו והם ישרתו וסביב למשכן יחזו ובנסע המשכן יורידו אתו הכוהים ובחזת המשכן יקימו אתו הכוהים והזר הקרב ימות וחזו בני ישראל איש על מונתו ואיש על דגלו לצבאתם והכוהים יחזו סביב למשכן העדות וכל יהיה קצף על עדת בני ישראל ועימיו בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את מושיבן עליו

וידבר יהוה אל משה ואכל אהרן לאמר איש על דגלו באת לבית אבתם יחזו בני ישראל מנוד סביב לאהל מועד יחזו והחזים קדוה מורוה דגל מולנה יהודה לצבאתם ונשיא לבני יהודה יזעורו בן עמינדב וצבאו ופקדיהם ארבעה ושבעים אכף ושש מאות והחזים עכיו מנוד ישישכר ונשיא לבני ישישכר נתנאל בן צעור וצבאו ופקדיו ארבעה וחמשים אכף וארבע מאות מטה זבוב ונשיא לבני זבוב אכיאב בן חזן וצבאו ופקדיו שבעה וחמשים אכף וארבע מאות ככל הפקדים כמוזנה יהודה מאת אכף ושכלים אכף וששית אכפים וארבע מאות לצבאותם

ראשונה יסעו דגל מוזנה ראובן חימונה לצבאתם ונשיא לבני ראובן אכיאור בן עדיאור וצבאו ופקדיו ששה וארבעים אכף וחמש מאות והחזים עכיו מטה שמעון ונשיא לבני שמעון שלכמיאל בן צורישידי וצבאו ופקדיהם השלישה וחמשים אכף ושלוש מאות ומטה גד ונשיא לבני גד אכיאס בן רעואל וצבאו ופקדיהם וחמשה וארבעים אכף ושש מאות וחמשים ככל הפקדים כמוזנה ראובן מאת אכף ואחוז וחמשים אכף וארבע מאות וחמשים לצבאותם ושליש יסעו

הכוהים בתוך המוזנת כאשר יחזו בן יסעו איש על ידו כדגליהם דגל מוזנה אפרים לצבאתם ימה ונשיא לבני אפרים אכישמעל בן עמיהוד וצבאו ופקדיהם ארבעים אכף וחמש מאות ועכיו מטה מלשיה ונשיא לבני מלשיה גמליאל בן פדיעור וצבאו ופקדיהם שנים ושלושים אכף ומאתים ומטה בנימין ונשיא לבני בנימין אביהן בן גבעוני וצבאו ופקדיהם וחמשה ושלושים אכף וארבע מאות ככל הפקדים כמוזנה אפרים מאת אכף

ואתה 50
 תפקד את הלויים על משכן העדות ועל כל בליה ועל כל אשר לו המה ישראו את המשכן ואת כל בליה והם ישרתו וסביב למשכן יחזו ובנסע המשכן יורידו אתו הכוהים וכחזת המשכן יקימו אתו הכוהים והזר הקרב ימות: וחזו בני ישראל איש על מונתו ואיש על דגלו לעבאתם: והלוים יחזו סביב למשכן העדות ולא יהיה קצף על עדת בני ישראל ושמו הקוים את משמרת משכן העדות: ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את משה בן עשו: פ שש
 וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר: איש על דגלו באת לבית אבתם בני ישראל מנוד סביב לאהל מועד יחזו: והחזים קדוה מורוה דגל מולנה יהודה לצבאתם ונשיא לבני יהודה יהודה יזעורו בן עמינדב וצבאו ופקדיהם ארבעה ושבעים אכף ושש מאות: והחזים עליו מטה ישישכר ונשיא לבני ישישכר נתנאל בן צעור: וצבאו ופקדיו ארבעה וחמשים אכף וארבע מאות: משה זבוב ונשיא לבני זבוב אכיאב בן חזן: וצבאו ופקדיו שבעה וחמשים אכף וארבע מאות: ככל הפקדים כמוזנה יהודה מאת אכף ושלושים אכף וששית אכפים וארבע מאות לצבאותם ראשונה יסעו: ס דגל מוזנה ראובן חימונה לצבאתם ונשיא לבני ראובן אכיאור בן עדיאור: וצבאו ופקדיו ששה וארבעים אכף וחמש מאות: והחזים עליו מטה שמעון ונשיא לבני שמעון שלכמיאל בן צורישידי: וצבאו ופקדיהם הששה וחמשים אכף ושלוש מאות ומטה גד: ונשיא לבני גד אכיאס בן רעואל: וצבאו ופקדיהם וחמשה וארבעים אכף ושש מאות וחמשים ככל הפקדים כמוזנה ראובן מאת אכף ואחוז וחמשים אכף וארבע מאות וחמשים לצבאותם ושליש יסעו: ס ונסע אהל מועד ממוזנה הלויים בתוך המוזנת כאשר יחזו בן יסעו איש על ידו כדגליהם: ס דגל מוזנה אפרים לצבאתם ימה ונשיא לבני אפרים אכישמעל בן עמיהוד: וצבאו ופקדיהם ארבעים אכף וחמש מאות: ועליו מטה מלשיה ונשיא לבני מלשיה גמליאל בן פדיעור: וצבאו ופקדיהם שנים ושלושים אכף ומאתים: ומטה בנימין ונשיא לבני בנימין אביהן בן גבעוני: וצבאו ופקדיהם וחמשה ושלושים אכף וארבע מאות: ככל הפקדים כמוזנה אפרים מאת אכף

ושמות אלהים ומאור: כלבארתם ושיכלעים
 יסעו רגל מוזהרין עפנה
 כלבארתם ונשיא לבני דן אחיעזר בן עמוישו
 וצבאו ופקדיהם שנים וששים אלה וישבל מאודת
 יהוזים עביו מנה אשר ונשיא לבני אשר פנעיאאל
 בן עכרן וצבאו ופקדיהם אהוד וארבעים אלה
 וחמש מאות ומנה ופתלי ונשיא לבני נפתלי אחיעזר
 בן עיזן וצבאו ופקדיהם שלשה וחמשים אלה וארבע
 מאות כל הפקדים למונה דן מאת אלה ועלעזר
 וחמשים אלה ושש מאות לאורנן יסעו
 לדגליהם

זלה פקודי בני ישראל לבית אבתם ככל פקודי
 המזותה כלבארתם שש מאות אלה ושכשו
 אלפים וחמש מאות וחמשים והלוים לא התפקדו
 בתוך בני ישראל כאשר צוה יהוה את משה ויעש
 בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את משה כן חזם
 לדגליהם וכן נסעו איש למשפחתו על בית
 אביו

ואלה תולדת אהרן ומשה ביום דבר יהוה את משה
 בהר סיני ואלה שמות בני אהרן הכהן נדב ואביהוא
 אלעזר ואיתמר אכה שמות בני אהרן הכהנים
 המשוחים אשר מלא ידם לכהן ויסת נדב ואביהוא
 לפני יהוה בהקדשם איש וזה כפני יהוה במדבר סיני
 ובנים לא היו להם ויכהן אלעזר ואיתמר עלפני אהרן
 אביהם

ודבר יהוה אל משה לאמר הקרב את משה כליו
 העמדת אתו לפני אהרן הכהן ושירתו אהרן
 ושירתו את משמרתו ואת משמרת כל העדה
 לפני אהל מועד לעבד את עבדת המשכן ושירתו
 את ככל כלי אהל מועד ואת משמרת בני ישראל
 לעבד את עבדת המשכן ונתתה את הלויים לאהרן
 ולבניו לתנום נתונם המה כלו מאת בני ישראל ואת
 אהרן ואת בניו תפקדו ושירתו את כהנתם והזר הקרב
 יומת

ודבר יהוה אל משה לאמר ואני הנה לקחתי את
 הלויים מתוך בני ישראל ונתתם כל בבור פטר רחם
 מבני ישראל ונתתם כל הלויים כי כל בבור ביום
 הבתי כל בבור בארץ מצרים הקדשתי לי כל בבור
 בני ישראל מאדם עד בהמה כלי יסעו
 יהוה

ודבר יהוה אל משה במדבר סיני לאמר פקד את
 בני לוי לבית אבתם למשפחתם כל זכר מבן ודש

ושמרת 24

אלפים ומאה לזבאתם ושלשים יסעו: ס הגל מחנה
 הן צפנה לזבאתם ונשיא לבני דן אחיעזר בן
 עמוישו: וצבאו ופקדיהם שנים וששים אלה ושבע 26
 מאות ותחתים עליהם מנה אשר ונשיא לבני אשר פנעיאאל 27
 בן עכרן: וצבאו ופקדיהם אהוד וארבעים אלה וחמש 28
 מאות: ומנה נפתלי ונשיא לבני נפתלי אחיעזר בן 29
 עיזן: וצבאו ופקדיהם שלשה וחמשים אלה וארבע 30
 מאות: כל הפקדים למנה דן מאת אלה ושבעה 31
 וחמשים אלה ושש מאות לאחורנן יסעו לדגליהם: פ
 אלה פקודי בני ישראל לבית אבתם כל פקודי המחנות 32
 לזבאתם שש מאות אלה ושלשת אלפים וחמש מאות 33
 וחמשים: הלוים לא התפקדו בתוך בני ישראל כאשר 34
 צוה יהוה את משה: ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה 35
 יהוה את משה בקהנו לדגליהם והן נסעו איש
 למשפחתו על בית אבתיו: פ רביעי

ואלה תולדת אהרן ומשה ביום דבר יהוה את משה
 בהר סיני: ואלה שמות בני אהרן הכהן נדב ואביהוא 2
 אלעזר ואיתמר: אלה שמות בני אהרן הכהנים 3
 המשוחים אשר מלא ידם לכהן: ויסת נדב ואביהוא 4
 לפני יהוה בהקדשם איש וזה לפני יהוה במדבר סיני
 ובנים לא היו להם ויכהן אלעזר ואיתמר עלפני
 אהרן אביהם: פ

ודבר יהוה אל משה לאמר: הקרב את משה לך 5
 ותעמדת אתו לפני אהרן הכהן ושירתו אתו: ושירתו 6
 את משמרתו ואת משמרת כל העדה לפני אהל מועד
 לעבד את עבדת המשכן: ושירתו את כל כלי אהל 7
 מועד ואת משמרת בני ישראל לעבד את עבדת 8
 המשכן: ונתתה את הלויים לאהרן ולבניו לתנום נתונם 9
 המה לו מאת בני ישראל: ואת אהרן ואת בניו תפקדו 10
 ושירתו את כהנתם והזר הקרב יומת: פ

ודבר יהוה אל משה לאמר: ואני הנה לקחתי את 11
 הלויים מתוך בני ישראל תחת כל בבור פטר רחם 12
 מבני ישראל והיו לי הלויים: כי לי כל בבור ביום הבתי 13
 כל בבור בארץ מצרים הקדשתי לי כל בבור בני ישראל 14
 מאדם עד בהמה לי יהיו בני יהוה: פ חמישי

ודבר יהוה אל משה במדבר סיני לאמר: פקד את 15
 בני לוי לבית אבתם למשפחתם כל זכר מבן חמש

ויהי כל בבור זכור במספר זכור במספר

שמות מבורחיש ומעלה לפקדיהם שנים ועשרים
אלף שלשה ושבעים ומאתים: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: קח אתה לך תחת כל-
בבור בכני ישראל ואת פרהמת הלויים תחר בהמתם
והירלי הלויים אני יהוה: ואת פרוי השלשה והשבעים
והמאתים העדפים על הלויים מכבור בכני ישראל ולקחת
המשת חמשת שקלים לגלגלת בשקל הקדש תקח
עשרים גרה השקל: ונתתה הפסף לאהרן ולבניו פרוי
העדפים בהם: וקח משה את פסף הפדיוס מאת
העדפים על פרוי הלויים: מאת בבור בכני ישראל לקח
את הפסף חמשה וששים ושלש מאות ואלף בשקל
הקדש: ונתן משה את פסף הפדיוס לאהרן ולבניו על-
פי דוה כאשר צוה יהוה את משה: פ שבעי

וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר: גשוא את ראש
בני קהת מתוך בני לוי למשפחתם לבית אבתם: מבן
שלשים שנה ומעלה ועד פרהמשנים שנה כל בא לצבא
לעשות מלאכה באהל מועד: ואת עבדת בני קהת
באהל מועד קדש תקדשם: וכא אהרן ובניו בנסע
הקמח והורדו את פרבת הפסף וכסרבה ארן ארן
הקרת: ונתנו עליו כסוי עור תחש ופרשו בגד קליל
הכלת מלמעלה ושמו בדיו: ועליו שלחן הפנים ופרשו
בגד תכלת ונתנו עליו את הקערות ואת הכפת ואת
הבנקות ואת קשות הפסף ולחם התמיד עליו יהוה:
ופרשו עליהם בגד תולעת שני וכסוי אהו במקסה עור
תחש ושמו את בדיו: ולקחו ובגד תכלת וכסוי את מענת
המאור ואת גרתייה ואת מלקחיה ואת מזהותיה ואת
כל כלי שמנה אשר ישרתו לה בהם: ונתנו אתה ואת
כל כליה אל מקסה עור תחש ונתנו על המוט: ועליו
מוכח הזהב ופרשו בגד תכלת וכסוי אהו במקסה עור
תחש ושמו את בדיו: ולקחו את כלי כלי השרת אשר
ישרתו בפקדו ונתנו אל בגד תכלת וכסוי אותם
במקסה עור תחש ונתנו על המוט: ודשנו את המזבח
ופרשו עליו בגד ארמון: ונתנו עליו את כלי כלי אשר
ישרתו עליו בהם את המזבח את המזבח ואת היעלים
ואת המזרקת כל כלי המזבח ופרשו עליו כסוי עור
תחש ושמו בדיו: וכלה אהרן ובניו לבסת את הקדש
ואת כלי כלי הקדש בנסע המזחה ואת ריבן ובאו בגר
קהת לשאת ולא יגעו אל הקדש

ויהי כל בבור זכור במספר שנים מבן חדש ומעלה
לפקדיהם שנים ועשרים אלף שלשה ומאתים
ומאתים

וידבר יהוה אל משה לאמר קח את הלויים תחת
כל בבור בכני ישראל ואת בהמת הלויים תחת בהמות
והיו לי הלויים אני יהוה ואת פרוי השלשה והשבעים
והמאתים העדפים על הלויים מכבור בכני ישראל
ולקחת חמשת שקלים לגלגלת בשקל הקדש
תקח עשרים גרה השקל ונתתה הכסף לאהרן
ובניו פרוי העדפים בהם וקחו משה ארית כסף
הפדיוס מאת העדפים על פרוי הלויים מאת בבור
בני ישראל לקח את הכסף חמשה וששים ושלש
מאות ואכה בשקל הקדש ונתן משה ארית כסף
הפדיוס לאהרן ובניו על פי יהוה כאשר צוה יהוה
את משה

וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר נשוא את
ראש בני קהת מתוך בני לוי למשפחתם לבית
אבתם מבן שלשים שנה ומעלה ועד כן חמושים
ענה כל בא לצבא לעשות מלאכה באהל מועד
ואת עבדת בני קהת באהל מועד קדש תקדשם
וכא אהרן ובניו בנסע המזחה והורדו את פרבת
המסך וכסוי בה את ארן העלית ונתנו עליו כסוי עור
תחש ופרשו בגד כלי תכלת מלמעלה ושמו
בדיו ועל שלחן הפנים ופרשו בגד תכלת ונתנו
עליו את הקערות ואת הכפת ואת המזקית ואת
קשות המזרז וכחם התמיד עליו יהוה ופרשו
עליהם בגד תכלת שני וכסוי אתה במקסה עור
תחש ושמו את בדיו ובקחו בגד תכלת וכסוי אהרן
מנת המאור ואת גרתייה ואת מלקחיה ואת
מזהותיה ואת כלי כלי שמנה אשר ישרתו לה
בהם ונתנו אתה ואת כל כליה אל מקסה עור
תחש ונתנו על המוט ועל מכוזה הזהב ופרשו
בגד תכלת וכסוי אתה במקסה עור תחש ושמו את
בדיו ובקחו את כל כלי השרת אשר ישרתו בהם
הקדש ונתנו אל כלי תכלת וכסוי אהרן ובניו לבסת את
הקדש ונתנו על המוט ודשנו את המזבח ופרשו עליו
בגד ארמון ונתנו עליו את כלי כלי אשר ישרתו
עליו בהם את המזבח את המזבח ואת היעלים
ואת המזרקת כל כלי המזבח ופרשו עליו כסוי עור
תחש ושמו בדיו וכלה אהרן ובניו לבסת את
הקדש ואת כל כלי הקדש בנסע המזחה ואת ריבן
באו בגר קהת לשאת ולא יגעו אל הקדש

וכתו אלה משא בני קהת באהל מועד ופקדת אלעזר
 בן אהרן הכהן שמן המאור וקטורת הסמים ומנוחת
 דהחמיר ושמן המשיחה ופקדת כל המעכן וכל אשר
 בו בקדש ובכליו

וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר — אל
 תכריחו את שבט משפחות הקהתי מתוך דבליים
 וזאת לעו כהם וזווי וכיא ימתו בנשמתם את קדש
 הקדשים אהרן ובניו ובאי ועלמו אותם איש איש על
 עבדתו ואל משאם ולא יבאו לראות ככלל אהרן
 הקדש ובתו

וידבר יהוה אל משה לאמר ושא את — אתו בני
 גרשיו גם הם לבית אבתם כמשפחותם מובן שלשים
 שנה ומעלה עד בן חמשים שנה התקדד אותם כל
 הבא לבוא לעבד אהל מועד עבדה באהל מועד וזאת
 עבדת משפחות הגרשני לעבד ובמשיא ותשא את
 יריעת המעכן ואת אהל מועד מוכסה ומכסה
 והחש אשה עליו מלמעלה ואת מסך פתח אהל
 מועד ואת קלעי החיצו ואת מסך פתח עליו החיצו
 אשר על המעכן ועל המזבוח סביב ואת מיתריהם
 ואת כל כלי עבדתם ואת כל אשר יעשה כלהם
 ועבדו על פי אהרן ובניו יהיה כל עבדת בני
 הגרשני ככל משאם ולכל עבדתם ופקדונתם
 עלהם במשמרת את כל משאם ואת עבדת
 משפחות בני הגרשני באהל מועד ומשמרתם ביד
 איתמר בן אהרן הכהן

במשפחותם לבית אבתם התקדד אתם מובן שלשים
 שנה ומעלה ועד בן חמשים שנה התקדדם כל הבא
 לבוא לעבד את עבדת אהל מועד וזאת משמרת
 משאם לכל עבדתם באהל מועד קרשי המעכן
 וברזיו ועמודיו והרזו ועמודי החיצו סביב
 ואדניהם ויתדתם ומיתריהם לכל כליהם ולכל
 עבדתם ובשמת התקדדו את כלי משמרת משאם
 ואת עבדת משפחות בני מררי לכל עבדתם אהל
 מועד כד איתמר בן אהרן הכהן ופקד משדה
 ואהרן ותשא העדה את בני הקהתי למשפחותם
 וכבית אבתם מובן שלשים שנה ומעלה ועד בן
 חמשים שנה כל הבא לבוא לעבדה באהל מועד
 ויהיו פקדיהם למשפחותם אכפים שבע מאות
 וחמשים אלה פקודי משפחות הקהתי כל העלבי
 באהל מועד אשר פקד משה ואהרן על פי יהוה
 ביד משה ופקודי בני גרשיו
 למשפחותם וכבית אבתם מובן שלשים שנה

ומתו אלה משא בנה

קדת באהל מועד: ופקדת אלעזר בן אהרן הכהן שמן
 המאור וקטורת הסמים ומנוחת החמיר ושמן המשיחה
 ופקדת כל המעכן וכל אשר בו בקדש ובכליו: פ ססטר
 וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר: אל תכריחו: 17
 את שבט משפחות הקהתי מתוך דבליים: וזאת יעשו: 18
 להם וזווי ולא ימתו בנשמתם את קדש הקדשים אהרן
 ובניו ובאי ושמו אותם איש איש על עבדתו ואל משאם:

ולא יבאו לראות ככלל את הקדש ומתו: פ פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: נשא את ראש בני גרשיו
 גם הם לבית אבתם למשפחותם: מובן שלשים שנה
 ומעלה עד בן חמשים שנה התקדד אותם כל הבא
 לבוא לעבד עבדה באהל מועד: וזאת עבדת משפחות
 הגרשני לעבד ולמשאם: ונשא את יריעת המעכן ואת
 אהל מועד מקדדו ומכסה הפתח אשר עליו מלמעלה
 ואת מסך פתח אהל מועד: ואת קלעי החיצו ואת
 מסך פתח אשר יעשה החיצו אשר על המעכן ועל המזבוח
 סביב ואת מיתריהם ואת כל כלי עבדתם ואת כל
 אשר יעשה להם ועבדו: על פי אהרן ובניו יהיה כל
 עבדת בני הגרשני לכל משאם ולכל עבדתם ופקדונתם
 עלהם במשמרת את כל משאם: וזאת עבדת משפחות
 בני הגרשני באהל מועד ומשמרתם ביד איתמר
 בן אהרן הכהן: ס בני מררי למשפחותם לבית
 אבתם התקדד אתם: מובן שלשים שנה ומעלה ועד בן
 חמשים שנה התקדדם כל הבא לעבד את עבדת
 אהל מועד: וזאת משמרת משאם לכל עבדתם באהל
 מועד קרשי המעכן וברזיו ועמודיו והרזיו ועמודי
 החיצו סביב ואדניהם ויתדתם ומיתריהם לכל כליהם
 ולכל עבדתם ובשמת התקדדו את כלי משמרת משאם:
 וזאת עבדת משפחות בני מררי לכל עבדתם באהל
 מועד כד איתמר בן אהרן הכהן: ופקד משה ואהרן
 ונשאו העדה את בני הקהתי למשפחותם ולבית אבתם:
 מובן שלשים שנה ומעלה ועד בן חמשים שנה כל
 הבא לבוא לעבדה באהל מועד: ויהיו פקדיהם
 למשפחותם אכפים שבע מאות וחמשים: אלה פקודי
 משפחות הקהתי ביהוה מועד אשר פקד משה
 ואהרן על פי יהוה ביד משה: ס שס ופקודי בני
 גרשיו למשפחותם ולבית אבתם: מובן שלשים שנה

ומעלה ועד בדת המשיח שנה בלתיא ללכא לעבדה
 באהל מועד: והיו פקדיהם למשפחתם לבית אבתם
 אלפים ועש מאות ושלשים: אלה פקדי משפחת בני
 גרשון בלתיעבד באהל מועד אשר פקד משה ואהרן
 על פי יהוה: ופקדי משפחת בני מררי למשפחתם
 לבית אבתם: מן שלשים שנה ומעלה ועד בדת המשיח
 שנה בלתיא ללכא לעבדה באהל מועד: ויהיו פקדיהם
 למשפחתם שלשת אלפים ומאתים: אלה פקדי
 משפחת בני מררי אשר פקד משה ואהרן על פי יהוה
 ביד משה: בלתיפקדים אשר פקד משה ואהרן ונשיאי
 ישראל אתדלוים למשפחתם ולבית אבתם: מן
 שלשים שנה ומעלה ועד בדת המשיח שנה בלתיא
 לעבד עבדת עבדה ועבדת משא באהל מועד: ויהיו
 פקדיהם שמת אלפים וחמש מאות ושמונים: על פי
 יהוה פקד אותם ביד משה איש איש על עבדתו ועל
 משאו ופקדי אשר צוה יהוה את משה: פ שלשי

ויעלה ועד בן חמישים שנה כל הבא לצבא
 לעבדה באהל מועד ויהיו פקדיהם למשפחתם
 לבית אבתם אלפים ועש מאות ושלשים אלה
 פקדי משפחת בני גרשון כל העבד באהל מועד
 אשר פקד משה ואהרן על פי יהוה ופקדי
 משפחת בני מררי למשפחתם לבית אבתם מן
 שלשים שנה ומעלה ועד בן חמישים שנה ככל
 הבא לצבא לעבדה באהל מועד ויהיו פקדיהם
 למשפחתם שלשת אלפים ומאתים אלה פקדי
 משפחת בני מררי אשר פקד משה ואהרן על פי
 יהוה ביד משה כל הפקדים אשר פקד משה
 ואהרן ונשיאי ישראל את כלבים למשפחתם
 לבית אבתם מן שלשים שנה ומעלה ועד בן
 חמישים שנה כל הבא לעבד עבדת עבדה ועבדת
 משא באהל מועד ויהיו פקדיהם שמת אלפים
 וחמש מאות ועמונים על פי יהוה פקד אותם ביד
 משה איש איש על עבדתו ועל משאו ופקדי
 אשר צוה יהוה את משה
 וידבר יהוה אל משה לאמר צו את בני ישראל
 וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא
 לנפש מזכר עד גובה השלחו או מזוץ למחנה
 תשלחו וכל יטמאו את מחנהם אשר אני עמך
 בתוכם ויעשו כן בני ישראל וישלחו אתם אל
 מחוץ למחנה כאשר דבר יהוה אל משה כן לעש
 בני ישראל
 וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל
 איש אל אחיו כי יעשו מכל חטאת האדם למעל
 מעל ביהוה ואשמה הנפש ההוא והתודו את
 חטאתם אשר עשו והשיב את אשמו בראשו
 וחמישית יסת עליו ונתן לאשר אשם לו ואם אין
 לאיש נאל להשיב האשם אליו האשם המושב
 ליהוה לכהן מלבד איב הכפרים אשר יכפרו
 עליו וכל חרובה לכל קדשי בני ישראל אשר
 יקריבו לכהן לו יהוה ואיש את קדשיו לו יהוה
 איש אשר יתן לכהן לו יהוה
 וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל
 ואמרת אלהם איש איש כי תשטה אשתו ומעלה
 בו מעל ושכב איש אתה שכבת זרע ונעלם מעיני אשה
 אישה ונסתרה והיא נטמאה ועד אין בהזאה לא
 נתפסה ועבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו והוא
 נטמאה או עבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו
 והיא לא נטמאה והבא האיש את אשתו אל הכהן
 והביא האיש את אשתו אל הכהן

והביא את דקרבנה 15
 על ידי עשירת האפה קמח שערים לארבע עליו שמן
 ולאיתן עליו לבנה כרמנת קנאת הוא מנתת וקרן
 מופרת עון: והקריב אתה הכהן והעמדה לפני יהוה: 16
 ולקח הכהן מים קדשים בכל ידו וקדש וקדש אשר 17
 יהיה בקרקע המושב יקח הכהן ויטמן אלהים: והעמיד 18
 הכהן את האשה לפני יהוה ופרע את ראש האשה
 ונטן על פסה את מנתת הזרין מנתת קנאת הוא
 וכד הכהן יהיו מי הפרים המאריים: והשביע אתה 19
 הכהן ואמר אל האשה אמלא שבב איש אתך ואם
 לא שפית ממאה פמרת אישך הנקי ממי הפרים
 המאריים האלה: ואת כי שפית פמרת אישך וכי 20
 נמארת ויטן איש כך את שפיתו מכל ערי אישך:
 והשביע הכהן את האשה בשבעת האלה ואמר הכהן 21
 לאשה יימן יהוה אתך לאלה ולשבעה פתוך עמך פחת
 יהיה את ידך נפלת ואת כספך צרה: וכאן המים 22
 המאריים האלה במקדש לעבות כסוף ולנפל ידך ואמרה
 האשה אמן ואמן: וכרוב את האלת האלה הכהן בספר 23
 וקחה אל מי הפרים: והשקה את האשה את מי 24
 הפרים המאריים וכאן בה המים המאריים למים:
 ולקח הכהן מנד האשה את מנתת הקנאת והגוף את 25
 המנתת לפני יהוה והקריב אתה אל המזבח: וקמן 26
 הכהן מן המנתת את אפזרתה והקטיר המזבח ואת
 ישקה את האשה את המים: והשקה את המים והיתה 27
 אם נטמאה ותמעל מעל באישה וכאן בה המים
 המאריים למים ותקחה כמנה ונפלה ירכה והיתה 28
 האשה לאלת בקרב עמה: ואם לא נטמאה האשה 29
 ונטמאה היא ונקחה ונזרעה רע: ואת תורת הקנאת 30
 אשר תשמה אשה פחת אישה ונטמאה: או איש אשר
 תעבד עליו רח קנאת וקנא את אשתו והעמיד את
 האשה לפני יהוה ועשה לה הכהן את כל התורה
 הזאת: ונקח האיש מעון והאשה יהוה משא 31
 את עונה:

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל
 ואמרת אליהם איש או אשה כי יפלא לנדר נדר נזיר
 לנזיר ליהוה: מן ושכר נזיר המין וכן המין שכן לא
 ישקה וכל משבת ענבים לא ישקה וענבים לתיים ויבשים
 לא יאכל: כל ימי נזרו מכל אשר יעשה מעטו הכהן
 מנזר צנים ועד: לא יאכל: כל ימי נזרו נזרו תער לא
 עבד על ראשו עד מלאות הימים אשר יציר ליהוה קדש
 יהיה גרל פרע שער ראשו: כל ימי נזרו ליהוה על
 גפשת לא יבא: לא יבא

הביא את קרבנה עליה לעשרת האפות: קמחו
 שערים לא ינק עליו שמן ולא יתן עליו לבנה כי
 מנזות קנאת הוא מנזות זכרון מזכרת עון והקריב
 אתה הכהן והעמדה לפני יהוה ולקח הכהן מים
 קדשים בכל ידו ומן העפר אשר יהיה בקרקע
 המושב יקח הכהן ויטמן אלה המים והעמדה הכהן את
 האשה לפני יהוה ופרע את ראש האשה ונתן על
 כפיה את מנזות הזכרון מנזות קנאת הוא וכד הכהן
 יהיו מי המרים המאריים והשביע אתה הכהן
 ואמר אל האשה אם לא שבב איש אתך ואם
 לא שפית ממאה תורת אישך הנקי ממי המרים
 המאריים האלה ואת כי שפית תורת אישך וכי
 נטמאת ויטן איש כך את שפיתו מכל ערי אישך
 והשביע הכהן את האשה בשבעת האלה ואמר
 הכהן לאשה יימן יהוה אתך לאכלה ולשבעה פתוך
 עמך פחת יהוה את ידך נפלת ואת כספך צרה:
 וכאן המים המאריים האלה במקדש לעבות כסוף
 ולנפל ידך ואמרה האשה אמן ואמן וכתב את
 האלת האלה הכהן בספר ומוחה אל מי המרים והשקה
 את האשה את מי המרים המאריים וכאן בה המים
 המאריים למים ולקח הכהן מיד האשה את
 מנזות הקנאת והניף את המנזות לפני יהוה והקריב
 אתה אל המזבח וקמן הכהן מן המנזות את הזכרות
 והקטיר המזבח והחזיר וישקה את האשה את המים
 והשקה את המים והיתה אם נטמאה ותמעל מעל
 באישה וכאן בה המים המאריים למים ויבשה
 בטנה ונפלה ירכה והיתה האשה לאכלה בקרב עמה
 ואם לא נטמאה האשה ונטמאה היא ונקחה ונזרעה
 רע ואת תורת הקנאת אשר השלטה אשה תזר
 אישה ונטמאה או איש אשר השלטה אשה תזר
 וקנא את אשתו והעמיד את האשה לפני יהוה ועשה
 לה הכהן את כל התורה הזאת ונקח האיש מעון
 והאשה יהוה משא את עונה:

וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל
 ואמרת אליהם איש או אשה כי יפלא לנדר נדר נזיר
 לנזיר ליהוה: וישך נזיר המין וכן המין שכן לא
 ישקה וכל משבת ענבים לא ישקה וענבים לתיים
 ויבשים לא יאכל: כל ימי נזרו מכל אשר יעשה
 מעטו הכהן מנזר צנים ועד: לא יאכל: כל ימי
 נזרו נזרו תער לא יעבד על ראשו עד מלאות הימים
 אשר יציר ליהוה קדש יהיה גרל פרע שער ראשו
 כל ימי נזרו ליהוה על גפשת לא יבא לא יבא

ויאמר יהוה אל משה כאמר קח מטתם והיו לכם
 את עבדת אהל מועד ונתתה אותם אל הכהנים
 איש כפי עבדתו ויקחו מטת את העלכות ואת
 הבקר ויתן אותם אל הכהנים את שיהי העלכות
 ואת ארבעת הבקר נתן לבני גרשון עבדתם
 ואת ארבע העלכות ואת שימנות הבקר נתן לבני
 מררי כפי עבדתם ביד איתמר בן ארדי הכהן
 וכלני קהת לא נתן כי עבדת הקדש לכהן בנות
 ישאו ויקריבו הנשיאים את חונת המזבח ביום
 המשיח אותו ויקריבו הנשיאים את הרבנם לפני
 המזבח ויאמר יהוה אל משה זשׁיאו אווד ליום
 זשׁיאו אווד ליום וקריבו את הרבנם לזכרת
 המזבח ויהי המוקריב ביום

הראשון את הרבנו זשׁיאו בן עמינדב למטה יהודה
 וקרבו קלרת כסף אלות שלשים ומאה משקל
 מזרק אווד כסף שבעים שקל בשקל הקדש
 ענייהם מכלים סכה בלולה בשמן למנוחה כח אוח
 עשרה זהב מלאה קלרת פר אווד בן בקר איכ
 אווד כבש אווד בן עלתו כללה עניי עינים
 אווד לזטאת וכלבו השלמים בקר עינים איכם
 זמשה עתדים זמשה כבשים בני ענה זמשה

זה קרבן זשׁיאו בן עמינדב
 ביום השני הקריב נתנאל בן עזר נשיא עינים
 וקרבו את הרבנו קלרת כסף אוח שלשים ומאה
 משקלה מזרק אווד כסף שבעים שקל בשקל
 הקדש ענייהם מכלים סכה בלולה בשמן למנוחה
 כח אוח עשרה זהב מלאה קלרת פר אווד בן בקר
 איכ אווד כבש אווד בן עלתו כללה עניי עינים
 אווד לזטאת וכלבו השלמים בקר עינים איכם
 זמשה עתדים זמשה כבשים בני ענה זמשה

זה קרבן נתנאל בן עזר
 ביום השלישי נשיא כבני זבובן אכיאב בן זכרן
 קרבו קלרת כסף אוח שלשים ומאה משקלה
 מזרק אווד כסף שבעים שקל בשקל הקדש ענייהם
 מכלים סכה בלולה בשמן למנוחה כח אווד
 עשרה זהב מלאה קלרת פר אווד בן בקר איכ
 אווד כבש אווד בן עלתו כללה עניי עינים
 אווד לזטאת וכלבו השלמים בקר עינים איכם
 זמשה עתדים זמשה כבשים בני ענה זמשה

זה קרבן אכיאב בן זכרן
 ביום הרביעי נשיא כבני ראוובן אליצור בן
 עדיאור קרבו קלרת כסף אוח שלשים

ויאמר יהוה
 אל משה לאמר: קח מטתם והיו לכם את עבדת
 אהל מועד ונתתה אותם אל הכהנים איש כפי עבדתו:
 וקח משה את העלכות ואת הבקר ויתן אותם אל הכהנים:
 אתו שתי העלכות ואת ארבעת הבקר נתן לבני גרשון
 כפי עבדתם: ואתו ארבע העלכות ואת שימנות הבקר נתן
 לבני מררי כפי עבדתם כד איתמר בן ארדי הכהן:
 ולבני קהת לא נתן קרעבנות הקדש עליהם ככתף ישאי:
 וקריבו הנשיאים את חונת המזבח ביום המשיח אותו:
 וקריבו הנשיאים את הרבנם לפני המזבח: ויאמר יהוה
 אל משה נשיא אווד ליום נשיא אווד ליום וקריבו את
 הרבנם לחונת המזבח: • • • ויהי המוקריב ביום

הראשון את הרבנו זשׁיאו בן עמינדב למטה יהודה:
 וקרבו קלרת כסף אוח שלשים ומאה משקלה מזרק
 אווד כסף שבעים שקל בשקל הקדש ענייהם מכלים
 סכה בלולה בשמן למנוחה: כח אוח עשרה זהב מלאה
 קלרת: פר אווד בן בקר איכ אווד כבש אווד בן
 עלתו כללה: שעיר עינים אווד לחטאת: ולבוח השלמים
 בקר עינים איכם חמשה עתדים חמשה כבשים בן

שנה חמשה זה קרבן זשׁיאו בן עמינדב:
 ביום השני הקריב נתנאל בן עזר נשיא יששכר:
 הקריב את הרבנו קלרת כסף אוח שלשים ומאה
 משקלה מזרק אווד כסף שבעים שקל בשקל הקדש
 ענייהם מכלים סכה בלולה בשמן למנוחה: כח אוח
 עשרה זהב מלאה קלרת: פר אווד בן בקר איכ אווד
 כבש אווד בן עלתו כללה: שעיר עינים אווד לחטאת:
 ולבוח השלמים בקר עינים איכם חמשה עתדים חמשה
 כבשים בן ענה חמשה זה קרבן נתנאל בן עזר:
 ביום השלישי נשיא לבני זבובן אליצור בן זכרן:
 קלרת כסף אוח שלשים ומאה משקלה מזרק אווד כסף
 שבעים שקל בשקל הקדש ענייהם מכלים סכה בלולה
 בשמן למנוחה: כח אוח עשרה זהב מלאה קלרת:
 פר אווד בן בקר איכ אווד כבש אווד בן עלתו כללה:
 שעיר עינים אווד לחטאת: ולבוח השלמים בקר
 עינים איכם חמשה עתדים חמשה כבשים בן ענה

חמשה זה קרבן אכיאב בן זכרן:
 ביום הרביעי נשיא לבני ראוובן אליצור בן עדיאור:
 קלרת כסף אוח שלשים

קלרת כסף אוח שלשים

ומאה הקערה האות כסף וטבעים המורק האוד
 כל כסף הכנים אכפים וארבע מאות: בשקל
 הקדש כמות זהב שתיים לעשרה מנחת כלות
 לעשרה לעשרה הכפ בשקל הקדש כל זהב הכפות
 לעשרים ומאה כב הבקר כלכה עינים לעשר פרים
 איכם עינים לעשר כבשים בני עינה עינים לעשר
 ומנזחם ועליו עינים עינים לעשר כלזטאת וככל
 בקר זבוח השלמים לעשרים וארבעה פרים איכם
 עינים לעשרים עינים כבשים בני עינה עינים זאת
 זלכת המנזח אחרי המנזח אתו וזבא משור
 אכל אהל מועד לדבר אתו ושכול את הקול מדבר
 אכיו מולכ הכפרת אער על ארץ העדה מבין שני
 הכרבים וידבר אכיו

וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל אהרן ואמרת
 אכיו בהעלתך את הנרות אל מול פני המנורה
 יארו שבעת הנרות ועל כן אהרן אכל מול פני
 המנורה הלכה ליתיה כאשר זה יהוה את משה
 וזה מעשה המנורה מקשה זהב על יסוד פרוזה
 מקשה הוא כמראה אשר הראה יהוה את משה כן
 לעשה את המנורה

וידבר יהוה אל משה לאמר קח את הכלים מתוך
 בני ישראל וטהרת אתם וזה העשה כהם כלזרים
 הזה לכיהם מי זטאת והעבירו הער על כל בשרם
 וכבשו בגדיהם והטירו וקחו פר בן בקר ומנזחני
 סלת בכובה בשמן ופר שני בן בקר תקח כלזטאת
 והקרבת את הלוים כפני אהל מועד והקבלת את
 כל עדה בני ישראל הקרבת את הלוים כפני
 יהוה וסמכו בני ישראל את ידיהם על הכרבים
 והליוף אהרן את הלוים תנפה כפני יהוה מאת בני
 ישראל והיו לעבד את עבדת יהוה והכויים יסמכו
 את ידיהם על ראש הפרים ועשה את האזוז
 זטאת זאת האזוד עכה ליהוה לכפר על כל הלוים
 והעמדת את הלוים כפני אהרן וכפני בני והנפת
 אתם תנפה ליהוה והבדלת את הלוים מתוך בני
 ישראל והיו לוי הלוים ואזרי כן יבאו דהכויים
 לעבד את אהל מועד וטהרת אתם והנפת אתם
 תנפה כי נתנים נתנים המה לוי מתוך בני ישראל
 תזות פטרת כל רזם בכור כל מבני ישראל
 לקוחות אתם לוי כי כל בכור מבני ישראל
 באדם ובבהמה ביום הכתי כל בכור בארץ מצרים
 הקדשתי אתם לוי ואקוח את הלוים תזות כל בכור
 מבני ישראל ואתננה את הלוים נתנים בארץ

ומאה הקערה האחת כסף
 ושבעים המורק האחד כל כסף הכלים אלפים וארבע
 מאות בשקל הקדש: כפות זהב שתיים עשרה מלאה
 קמחת עשרה עשרה הקח בשקל הקדש כל זהב הכפות
 עשרים ומאה: כל הבקר לעלה שנים עשר פרים
 אילים שנים עשר כבשים בנישנה שנים עשר ומנחתם
 השעירי עינים שנים עשר לתמארה: וכל בקר וזבח
 השלמים עשרים וארבעה פרים אילים ששים עתדים
 ששים כבשים בנישנה ששים זאת הנבת המנזח אחרי
 הקושח אתו: וזבא משה אל אהל מועד לדבר אתו
 השמע את הקול מדבר אליו מעל הכפרת אשר על

ארץ העדה מבין שני הכרבים וידבר אליו: פ
 וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל אהרן ואמרת
 אליו בהעלתך את הנרות אל מול פני המנורה יארו
 שבעת הנרות: ועש כן אהרן אל מול פני המנורה
 העלה נרותיה כאשר צוה יהוה את משה: וזה מעשה
 המנורה מקשה זהב עדיה עדיה עדיה מקשה הוא
 כמראה אשר הראה יהוה את משה כן עשה
 את המנורה: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: קח את הלויים כמתוך בני
 ישראל וטהרת אתם: וכדהעשה להם לטהרם יהוה
 עליהם מי תפאת והעבירו תער על כל בשרם וכבשו
 בגדיהם והטהרו: וקחו פר בן בקר ומנחתו סלת
 כלולה בשמן ופר שני בן בקר תקח לתמארה: והקרבת
 את הלויים לפני אהל מועד והקבלת את כל ערת בני
 ישראל: והקרבת את הלויים לפני יהוה וסמכו בני
 ישראל את ידיהם על הלויים: והגוף אהרן את הלויים
 תנופה לפני יהוה מאת בני ישראל והיו לעבד את
 עבדת יהוה: והלויים יסמכו את ידיהם על ראש
 הפרים ועשה את האזוד תפאת ואת האזוד עלה ליהוה
 לכפר על הלויים: והעמדת את הלויים לפני אהרן ולפני
 בני והנפת אתם תנפה ליהוה: והבדלת את הלויים
 מתוך בני ישראל והיו לוי הלוים: ואחריהן יבאו הלויים
 לעבד את אהל מועד וטהרת אתם והנפת אתם
 תנפה: כי נתנים נתנים המה לוי מתוך בני ישראל
 תהרת פטרת כל רזם בכור כל מבני ישראל לקוחות
 אתם לוי: כי כל בכור בכני ישראל באדם ובבהמה
 ביום הכתי כל בכור בארץ מצרים הקדשתי אתם לוי:
 ואקח את הלויים תתת כל בכור מבני ישראל: ואתנה
 את הלויים נתנים לאהרן

וכבדו מתוך בני ישראל לעבד את עבדתי בני
 ישראל כהאל מועד וככפר על בני ישראל ולא
 יהיה בבני ישראל נזף בלשית בני ישראל אב
 הקדש ועלש משה ואהרן וכל עדת בני ישראל
 כלבים ככל אשר צוה יהוה את משה כלבים כן
 עליו כהם בני ישראל ויהוה יחטא הכלים ויכנסו
 בגוריהם וזם אהרן אתם הנזפה לפני יהוה ויכפר
 עליהם אהרן לטהרם ואחרי כן באו הכלים לעבד
 את עבדתי כהאל מועד לפני אהרן וכפני בני
 כאשר צוה יהוה את משה על הכלים כן עליו
 כהם וידבר יהוה אל משה
 לאמר זאת אשר כלבים מנזן זמשה ועליו ים
 עלה ומלכה יבוא כעבא אבא בעבדה אהרן
 מועד ומנן זמשים עלה ישלח מלכא העבדה ולא
 יעבד עוד ועלית את אלוני כהאל מועד לשומר
 משמרת ועבדה לא יעבד כה! תעשה כלבים
 במשמרתם

וידבר יהוה אל משה במדבר סיני בלשית השנית
 לעאתם מארץ מצרים בודש הראשון לאמר
 ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו בארבעה
 עשר יום בודש הזה בין הערבים תעשו אותו
 במעלו בכל זקתיו וכבד מעלפני תעשו אותו
 וידבר משה אל בני ישראל כעלשית הפסח ויעשו
 את הפסח הראשון בארבעה עשר יום לחדש בין
 הערבים במדבר סיני ככל אשר צוה יהוה את
 משה כן עליו בני ישראל וידבר אנשים אשר היו
 לבואים לנפש אדם ולא יכלו לעלשית הפסח ביום
 ההוא ויקרבו לפני משה וכפני אהרן ביום ההוא
 ואמרו האנשים ההמה אכרו אנחנו למאים לנפש
 אדם כמה נזרע לבבלתי הקריב את קרבן יהוה
 במעלו בתוך בני ישראל ואמר אלהם משה עמדו
 ואשמעיה מה יצוה יהוה לכם

וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל
 לאמר איש איש כי יהיה למא לנפש או בדרך
 רזקה לכם או בלחיתכם ועלשית פסח ליהוה
 בודש השני בארבעה עשר יום בין הערבים
 יעשו אותו על מזבח ומרים יאכבהו לא ישאירו
 מוטו לך בקר ועצם לא ישברו בו ככל חקדת
 הפסח יעשו אותו והאיש אשר הוא טהור ובדרך
 לא היה וזרע לעלשית הפסח ולכרתה דנפש
 ההוא מעמיה כי קרבן יהוה לא הקריב במעלו
 וזמא ישא האיש ההוא וכי יגור אתכם גר

ולקחו מתוך בני ישראל
 לעבד את עבדתי כהאל מועד וככפר על-
 בני ישראל ולא יהיה בבני ישראל נזף בגישת בני
 ישראל אלהתקדש ויעש משה ואהרן וכל עדת בני
 ישראל ללויים ככל אשר צוה יהוה את משה ללויים כך
 עשו להם בני ישראל ויהוה חטאיהם ללויים ויכריסו בגוריהם
 ויגף אהרן אתם תגופה לפני יהוה ויכפר עליהם אהרן
 לטהרם: ואחריו באו הלויים לעבד את עבדתי
 כהאל מועד לפני אהרן ולפני בניו כאשר צוה יהוה
 את משה על הלויים כן עשו להם: ס וידבר יהוה
 אל משה לאמר: ואת אשר ללויים מן חמל ועשרים
 שנה ומעלה כוא לצבא צבא בעבדת אהל מועד: ומנן
 חמשים שנה ישוב מצבא העבדה ולא יעבד עוד:
 ושרת את אחיו כהאל מועד לשומר משמרת ועבדה
 לא יעבד ככה תעשה ללויים במשמרתם: פ שלש
 וידבר יהוה אל משה במדבר סיני בשנה השנית
 לצאתם מארץ מצרים בחודש הראשון ויעשו
 בני ישראל את הפסח במועדו: בארבעה עשר יום
 בחדש הזה בין הערבים תעשו אותו ככל חקתי
 וככל משפטו תעשו אותו: וידבר משה אל בני ישראל
 לעשות הפסח: ויעשו את הפסח הראשון בארבעה
 עשר יום לחדש בין הערבים כמדבר סיני ככל אשר
 צוה יהוה את משה כן עשו בני ישראל: ויהי אנשים
 אשר היו למאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח
 בקום הדיא ויקרבו לפני משה ולפני אהרן ביום ההוא:
 ויאמרו האנשים ההמה אליו אגתנו למאים לנפש
 אדם למה נזרע לבבלתי הקריב את קרבן יהוה במעלו
 בדרך בני ישראל: ויאמר אלהם משה עמדו ואשמעיה
 מה יצוה יהוה לכם: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: ודבר אל בני ישראל
 לאמר איש איש כיהיה למא למא לנפש או בדרך רזקה
 לכם או לרזתיכם ועלשית פסח ליהוה: בודש השני
 בארבעה עשר יום בין הערבים תעשו אותו על מזבח
 ומרים יאכבהו: לא ישאירו מוטו ער בקר ועצם לא
 ישברו בו ככל חקדת הפסח תעשו אותו: והאיש אשר הוא
 טהור ובדרך לא היה וזרע לעלשית הפסח ויכרתה
 דנפש ההוא מעמיה כי קרבן יהוה לא הקריב במעלו
 חמא ישא האיש ההוא: וקרעור אתכם גר

וידבר

ועשה פסול ליהיה כחוקת התפסו וכמו שפסול כן
יעשה. וזקד. אלוהי ידוה לכם וכגו' ולאזהר
הארץ

המושכן כסד הענין את המושכן לאהל העדרת
ובערב יהיה על המושכן כמראה אלו עד בקר
כן יהיה תמיד הענין יכסנו ומראה אלו לילה וכלפי
הלכות הענין מולכ האהל ואחריו כן יסעו בני
ישראל ובמקום אשר ישכן שם הענין שם יזנו
בני ישראל על פי יהוה יסעו בני ישראל וכלפי
יהוה יזנו ככל ימי אשר ישכן הענין על המושכן
יזנו ובדארץ הענין על המושכן ימים רבים ושמו
בני ישראל את משמרת יהוה ולא יסעו ויש אשר
יהיה הענין ימים מספר על המושכן על פי יהוה
יזנו ועל פי יהוה יסעו ויש אשר יהיה הענין מערב
עד בקר תעלה הענין בבקר ונסעו או יזמו וליכר
תעלה הענין ונסעו או ימים או חודש או ימים.
בדארץ הענין על המושכן לשכן עליו יזנו בני
ישראל ולא יסעו ובהעלתו יסעו על פי יהוה יזנו
ועל פי יהוה יסעו את משמרת יהוה שמו על
פי יהוה ביד משה

ידבר יהוה אל משה לאמר לעשה כך עשה
וצו צרת כסף מהשדה תעשה אתם והיו כדרך
למקרא העדה וכמוסע את המזונות ותקעו בראש
ותעזו אלכר ככל העדה אל פתח אהל מועד ואם
באותות יתקעו ותעזו אלכר הנשיאים ראשי אנכי
ישראל ותקעתם תרועה. תסעו המזונות הזנים
קדמה ותקעתם תרועה שלנית ונסעו המזונות הזנים
חיבתה תרועה יתקעו למסעיהם ובתקדח אדמת
הקהל התקעו ולא תרועו ובני אדרן הסלע יתקעו
בחצצרות והיו לכם לחוקת עזכם כדברתיכם וכי
תצאו מלחמה בארצכם על הצר הצר אתכם
הרעים בחצצרת וזוכרתם לפני יהוה אלהיכם
ועשיתם מאיביכם וזיום שמוחתם ובמועדיכם
ובראשי חודשכם ותקעתם בחצצרת על עבותים ועל
זבחי שלמים והיו לכם בזכרון לפני אלהיכם אתי
יהוה אלהיכם

יהי בשנה השנית בחדש השני בלעשר יום
בחדש זעלה הענין מעל מושכן העדרת יסעו
בני ישראל למסעיהם מחדש סני וישכן
הענין במדבר פארן ויסעו בראשונה על פי
יהוה ביד משה ויסעו דל מזונה בני יהודה
בראשונה לזבאתם ועל צבאו נחשין בן עמינדב

ועשה
פסול ליהיה כחוקת הפסח והמשפט בן עשרת חקד
אחת יהיה לכם ולגר ולאזרח הארץ: ס רבעי וזיום
הקום את המושכן כסד הענין את המושכן לאהל העדרת
ובערב יהיה על המושכן כמראה אלו עד בקר: בן
יהוה תמיד הענין וכמראה אלו לילה: ולפי העלות
הענין מעל האהל ואחריו כן יסעו בני ישראל ובמקום
אשר ישקדם הענין שם יזנו בני ישראל: על פי יהוה
יסעו בני ישראל ועל פי יהוה יזנו בני ישראל אשר ישכן
הענין על המושכן ויתנו: ובתאריך הענין על המושכן ימים
רבים ושמו בני ישראל את משמרת יהוה ולא יסעו:
יש אשר יהיה הענין ימים מספר על המושכן על פי
יהוה יזנו ועל פי יהוה יסעו: ויש אשר יהיה הענין
מערב עד בקר ויעלה הענין בבקר ונסעו או יזמו וליקח
וגעלה הענין ונסעו: או ימים או חודש או ימים
הענין על המושכן לשכן עליו יזנו בני ישראל ולא יסעו
ובהעלתו יסעו: על פי יהוה יזנו ועל פי יהוה יסעו את
משמרת יהוה שמו על פי יהוה ביד משה: פ
ידבר יהוה אל משה לאמר: עשה לך שמי חצוצרות כסף
מקשת תעשה אתם והיו לך למקרא העדרת ולמסע
את המזונות: ותקעו בהן וזערו אלהיך בלתי עזו אל
פתח אהל מועד: ואם פאתת יתקעו וזערו אלהיך
הנשיאים ראשי אנכי ישראל: ותקעתם תרועה ונסעו
המזונות הזנים קדמה: ותקעתם תרועה שניר ונסעו
המזונות הזנים תרועה תרועה יתקעו למסעיהם:
ובתקדח את המזונות יתקעו ולא תרועו: וכגו' אהרן
הכהנים יתקעו בחצצרות והיו לכם לחוקת עזכם
לדברתיכם: ובתבוא מלחמה בארצכם על הצר הצר
אתכם ותקעתם בחצצרות וזכרתם לפני יהוה אלהיכם
ועשיתם מאיביכם: וזיום שמוחתכם ובמועדיכם
ובראשי חודשכם ותקעתם בחצצרות על עבותים ועל
זבחי שלמים והיו לכם לזכרון לפני אלהיכם אני
יהוה אלהיכם: פ חסי

יהי בשנה השנית בחדש השני בשנים בחדש געלה
הענין מעל מושכן העדרת: ויסעו בני ישראל למסעיהם
מחדש סני וישכן הענין במדבר פארן: ויסעו בראשונה
על פי יהוה ביד משה: ויסעו דל מזונה בני יהודה
בראשונה לזבאתם ועל צבאו נחשין בן עמינדב:

ועל צבא מטה בני ישראל נתנאל בן עזר ועל
 צבא מטה בני זבולן אליאל בן זחן והורד המושכן
 ותסו בני גרעון ובני מררי נשאי המושכן ותסע
 דגב מחנה ראובן לצבאתם ועל צבאו אביאל
 בן עדיאור ועל צבא מטה בני שמעון שלמיאל
 בן צורישדי ועל צבא מטה בני גר אביסף בן
 עיואל ותסעו הקהתים נשאי המקדש והקימו
 את המושכן עד באם ותסע דגב מחנה בני אפרים
 לצבאתם ועל צבאו אלישמעל בן עמיהוד ועל
 צבא מטה בני מנשה זבילאל בן פדהצור ועל
 צבא מטה בני בנימין אבידן בן גרעון ותסע דגב
 מחנה בני דן מאספה ללכ המזוזה לצבאתם ועל
 צבאו אחיעזר בן למישדי ועל צבא מטה בני
 אשר פלעיאל בן עכרן ועל צבא מטה בני זפתלי
 אחזירע בן עיון אכה מסעי בני ישראל לצבאתם
 ויאמר משה לחזבי ויסעו
 בן רעואל המדיני וחתן משה נסעים אחזו אכ
 המקום אשר אמר יהוה אתו אתן לכם לכה אתו
 והטבנו לך כי יהוה דבר טוב על ישראל ויאמר
 אכיו לא אכר כי אם אכל ארצי ואל מולדתי אלך
 ויאמר אל לא תלוב אתו כי על כן ידעת ונתתו
 למזכר והיית לנו בלענים יהוה כי תכר עמנו
 ויהי הטוב הוא אשר ייטיב יהוה עמנו והטבנו
 לך ויסעו מהר יהוה דרך שלעת ימים וארון
 ברית יהוה נסע לפניהם דרך שלעת ימים לתור
 להם מלחמה ועון יהוה עליהם יומם בנסעם מן
 המלחמה ויהי בנסע הארון
 ויאמר משה קומה יהוה ויפצו איני ונסו משנאיך
 מפניך ובחנה יאמר עיבה יהוה רבבות אכפי
 ישראל

ויהי העם כמתאננים רע באיני יהוה ועלמל יהוה
 ויזר אפן ותבער במ אש יהוה ותאכל בקצרה
 המלחמה ויצעק העם אל משה ויתפלל משה אל
 יהוה ותשקע האש ויקרא שם המקום הדוה
 הנלירה כי בערה נם אש יהוה והאספספה אשר
 בקרב התאוה האוה וישבו ויבנו גם בני ישראל אל
 ויאמרו מי יאכלנו בשיר זכרנו את הגוה אשר
 לאכל במצרים וזלם את הקשאים ואת האבטוים
 ואת החציר ואת הנבלים ואת השומים ולתה
 נפלט ישיה אין כל כחתי אל המן ענינו ודמין
 כורע גד הוא ועינו כעין הבדלח שנו העם וכלקו
 ותלעו ברוים או דכו במדכה ובשכלו בפרור

ועל 16
 צבא מטה בני יששכר נתנאל בן עזר ועל צבא מטה 16
 בני זבולן אליאל בן זחן והורד המושכן ונקשו בגר 17
 גרשון ובני מררי נשאי המושכן ונסע דגל מחנה ראובן 18
 לצבאתם ועל צבאו אליעזר בן צורישדי ועל צבא מטה 19
 בני שמעון שלמיאל בן צורישדי ועל צבא מטה בגר 20
 גר אביסף בן עיואל ונקשו הקהתים נשאי המקדש 21
 והקימו את המושכן ערבאם ונסע דגל מחנה בגר 22
 אפרים לצבאתם ועל צבאו אלישמעל בן עמיהוד ועל 23
 צבא מטה בני מנשה זבילאל בן פדהצור ועל צבא 24
 מטה בני בנימין אבידן בן גרעון ונסע דגל מחנה 25
 בגר דן מאספה ללכל המלחמה ועל צבאו אחיעזר 26
 בן עדיאור ועל צבא מטה בני אשר פלעיאל בן עכרן 27
 ועל צבא מטה בני זפתלי אחזירע בן עיון אכה מסעי 28
 בני ישראל לצבאתם ויסעו: ם ויאמר משה 29
 לחכב בן עזר וחתן משה נסעים אחזנו אל 30
 המקום אשר אמר יהוה אתו אתן לכם לכה אתנו
 והטבנו לך כיהוה דבר טוב על ישראל ויאמר אליו 31
 לא אכר כי אם אכל ארצי ואל מולדתי אלך ויאמר 32
 אל נא תענוב אתנו כי על כן ידעת חטבתנו בפר דתית
 לנו לעינים ויהוה ברתך עמנו ותהיה הטוב יהוה אשר 33
 ייטיב ויהוה עמנו והטבנו לך ונסעו מער יהוה דרך 34
 שלשת ימים וארון ברית יהוה נסע לפניהם דרך שלשת 35
 ימים לתור להם מלחמה ועון יהוה עליהם יומם בנסעם
 מן המלחמה: ם ששי ם טו סטחה ויהי בנסע 36
 הארון ויאמר משה קומה יהוה ויפצו איניך וינסו
 משנאיך מפניך ויבנה יאמר שוכרה יהוה רבבות
 אלפי ישראל: ם ז טו סטחה

ויהי העם כמתאננים רע באיני יהוה וישמע יהוה ויחר 1
 אפן ותבער במ אש יהוה ותאכל בקצה המלחמה ויצעק 2
 העם אל משה ויתפלל משה אל יהוה ותשקע האש:
 ויקרא שם המקום הנלירה כי בערה נם אש יהוה והאספספה 3
 אשר בקרב התאוה האוה וישבו ויבנו גם בני ישראל אל 4
 ויאמרו מי יאכלנו בשיר זכרנו את הגוה אשר לאכל 5
 במצרים וזלם את הקשאים ואת האבטוים ואת החציר 6
 ואת הנבלים ואת השומים ועתה נפלטנו 7
 וישיה אין כל כחתי ענינו והמן כורע גד הוא ועינו 8
 כעין הבדלח שנו העם וכלקו ותלעו ברוים או דכו 9
 במדכה ובשכלו בפרור

ועשו אתו עלות והיה טעמו כטעם כלשן דשכונן
 ופרדת הטל על המזלזה לבלד ירד המון עכביו
 וישמעיל משה את העם בכה כבשן פוזזו—ניו אישי
 כפתוז אהבו ויזרו אף יהוה מאד ובעליו משה רע
 ויאמר משה אל יהוה למה הרעית לעבדך ולמה
 לא מצאתי זון בעלינך לשום את משיא כל העם הזה
 עכי האנכי הריתי את כל העם הזה אם אנכי יכדתוהו
 כי תאמר אלי שאהו בזויקך כאשר ישא דאכזון
 את הינק על הארמה אשר נשבעת לאבותי מאין
 לי בשר לתת לכל העם הזה כי יבנו עכי לאמר—
 הנה לנו בשר ונאכלה לא אוכל אנכי לבדי לעצאת
 את כל העם הזה כי כבר מומני ואם ככה את לעשה
 כי הרגני נא הרג אם מצאתי זון בעלינך ואל אראה
 ברעתי

ויאמר יהוה אל משה אספה לי שבעים אישי
 מזקני ישראל אשר ידעת כי הם זקני העם
 ושטריו ולקח אתם אל האהל מועד והרתינבו
 עם עמך וירדתי ודברתי עמך עם ואצבדתי
 מן הרוח אשר עליך ושמתי עליהם ונשאו אתך
 במשיא העם ולא תשא אתה לבדך ואל העם
 תאמר התקדשו למוזר ואכלתם בשר כי בנייתם
 באזני יהוה לאמר מי יאכלנו בשר כי טוב כלנו
 במצרים ונתן יהוה לכם בשר ואכלתם כלא יום
 אחד תאככלו ולא ימים ולא חמשה ימים וכלא
 לעשרה ימים ולא לעשרים יום עד זרעי ימים עד
 אשר יצא מאפכם ויהי לכם כורא יעז כי מאתם
 את יהוה אשר בקרבכם ותכבו לפניו כאמר למה
 זה יצאנו ממצרים ויאמר משה ישע נאות אלה
 רובי העם אשר אנכי בקרב ואתה אמרת בשר
 אתן כו—ם ואכלו זרעי ימים הצאן ובקר ישחט
 להם ומצא להם אם את כל דעי הים יאסף להם ומצא
 להם

ויאמר יהוה אל משה היד יהוה תקצר עזרת—
 תראה ליקרך דברי אם לא ויצא משה וידבר
 אל העם את דברי יהוה ויאסף שבעים אישי
 מזקני העם ויעמד אתם סביבת האהל וירד יהוה
 בענן וידבר אליו ויאכל מן הרוח אשר עליו
 ויתן על שבעים אישי הזקנים ויהי כנזח עליהם
 הרוח ויתנבאו ולא יספו וישארו עני אנשים
 במוחלה שם האוחז אכרד ועם השני מידד
 ותנזן עליהם הרוח והמה בכתבים וכלא יצאו
 האהלה ויתנבאו במוחלה וירץ הנער ויגד למשה

ועשו אתו עלות והיה
 טעמו כטעם לשן דשכונן
 ופרדת הטל על המזלזה
 לבלד ירד המון עכביו
 וישמעיל משה את העם
 בכה כבשן פוזזו—ניו
 אישי כפתוז אהבו
 ויזרו אף יהוה מאד
 ובעליו משה רע
 ויאמר משה אל יהוה
 למה הרעית לעבדך
 ולמה לא מצאתי זון
 בעלינך לשום את משיא
 כל העם הזה עכי
 האנכי הריתי את כל
 העם הזה אם אנכי
 יכדתוהו כי תאמר
 אלי שאהו בזויקך
 כאשר ישא דאכזון את
 הינק על הארמה אשר
 נשבעת לאבותי מאין
 לי בשר לתת לכל
 העם הזה כי יבנו עכי
 לאמר—הנה לנו בשר
 ונאכלה לא אוכל
 אנכי לבדי לעצאת את
 כל העם הזה כי כבר
 מומני ואם ככה את
 לעשה כי הרגני נא
 הרג אם מצאתי זון
 בעלינך ואל אראה
 ברעתי

ויאמר יהוה אל משה אספה לי שבעים אישי
 ישראל אשר ידעת כי הם זקני העם ושטריו
 ולקח אתם אל האהל מועד והרתינבו עם עמך
 וירדתי ודברתי עמך עם ואצבדתי מן הרוח
 אשר עליך ושמתי עליהם ונשאו אתך במשיא
 העם ולא תשא אתה לבדך ואל העם תאמר
 התקדשו למוזר ואכלתם בשר כי בנייתם באזני
 יהוה לאמר מי יאכלנו בשר כי טוב כלנו במצרים
 ונתן יהוה לכם בשר ואכלתם כלא יום אחד תאככלו
 ולא ימים ולא חמשה ימים וכלא לעשרה ימים
 ולא לעשרים יום עד זרעי ימים עד אשר יצא מאפכם
 ויהי לכם כורא יעז כי מאתם את יהוה אשר בקרבכם
 ותכבו לפניו כאמר למה זה יצאנו ממצרים
 ויאמר משה ישע נאות אלה רובי העם אשר
 אנכי בקרב ואתה אמרת בשר אתן כו—ם ואכלו
 זרעי ימים הצאן ובקר ישחט להם ומצא להם אם
 את כל דעי הים יאסף להם ומצא להם

ויאמר יהוה אל משה היד יהוה תקצר עזרת—
 תראה ליקרך דברי אם לא ויצא משה וידבר
 אל העם את דברי יהוה ויאסף שבעים אישי
 מזקני העם ויעמד אתם סביבת האהל וירד יהוה
 בענן וידבר אליו ויאכל מן הרוח אשר עליו
 ויתן על שבעים אישי הזקנים ויהי כנזח עליהם
 הרוח ויתנבאו ולא יספו וישארו עני אנשים
 במוחלה שם האוחז אכרד ועם השני מידד
 ותנזן עליהם הרוח והמה בכתבים וכלא יצאו
 האהלה ויתנבאו במוחלה וירץ הנער ויגד למשה

ואת

פ

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים וּמִיָּד בְּמַחְזָאֵם בְּמַחְזָאֵם הִעֲלֵה יְהוָה
 בְּן צֶן מִשְׁרַת מִשְׁרַת מִשְׁרַת וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים מִשְׁרַת
 כְּלָאֵם וַיֹּאמֶר לוֹ מִשְׁרַת הַמְקוּנָא אֲתָה לִי וְכִי יִתֵּן כָּל
 עִם יְהוָה נְבִיאִים כִּי יִתֵּן יְהוָה אֶת רוּחוֹ עֲלֵיכֶם
 וַיֹּאסֵף מוֹשֶׁה אֶל הַמַּחְזָאֵה הַזֶּה וְהִקְלִי יִשְׂרָאֵל וְרוּחוֹ
 נָסַע בְּמֹאת יְהוָה וַיּוֹצֵא שְׂכֻלִים מִן הַיָּם וַיִּשְׁלַח עֲבָדֵי
 הַמַּחְזָאֵה כְּדָרֵךְ יוֹם כֶּה וּכְדָרֵךְ יוֹם כֶּה סְבִיבוֹת
 הַמַּחְזָאֵה וְכֹאמֹתִים עַל פְּנֵי הָאָרֶץ וַיִּקָּם הַיָּם כְּכֹל
 הַיּוֹם הַהוּא וְכָל הַלַּיְלָה וְכָל יוֹם הַמַּחְזָאֵה וַיֹּאסֵפוּ
 אֶת הַשְׂכּוֹ הַמְמַלְעֵי אֶסְפָּה עֲשֵׂרֶה חֲמוּרִים וַיִּשְׁלַחוּ
 כֹּהֵם שְׁלֹחֵי סְבִיבוֹת הַמַּחְזָאֵה הַבְּשֵׁר עוֹדֵדֵי בְּזֶן
 שְׁנֵיהֶם טָרִם יִכְרַת וְאֵף יְהוָה חֲרָה בְּעַם וַיִּךְ יְהוָה
 בְּעַם מִכָּה רַבָּה מְאֹד וַיִּקְרָא אֶת שֵׁם הַמְּקוֹם
 הַהוּא קְבֻרוֹת הַתְּאוּהָ כִּי שָׁם קִבְּרוּ אֶת דְּוָעִים
 הַמִּתְאוּהִים מִקְבֻרוֹת הַתְּאוּהָ נָסַע הַיָּם וְחֲצֵרוֹת וַיְהִי
 בַּחֲצֵרוֹת

וַיִּתְּבַר מֵרִים וַהֲחִיז בְּמִשְׁחָה עַל אֲדוּת הָאֵשֶׁה
 הַבְּעִיָּה אֲשֶׁר לְקַח כִּי אֵשֶׁה כְּשִׁיָּה לְקַח וַיֹּאמְרוּ
 הַרְבֵּה אֵךְ בְּמִשְׁחָה דָּבָר יְהוָה הַכֹּל אִם בְּלוֹ דָּבָר
 וַיִּשְׁמַע יְהוָה וְהֵאֵשֶׁה מִשְׁחָה עַל מַאֲד מִכָּל הָאָדָם
 אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָרֶץ וַיֹּאמֶר
 יְהוָה פְּתַח אֶת מִשְׁחָה וְאֶת אֶתְרֵי מֵרִים לֹא
 עֲלֵשְׁתֶּכֶם אֶל אֶהֱלֵךְ מוֹעֵד וַיִּצְאוּ שְׂכֵלְעִיתִם וַיִּרְדּוּ
 יְהוָה בְּלִמְכוּד עֲזָן וְעֹלָמוֹד פְּתוּחַ הָאֵהֱלֵךְ וַיִּקְרָא
 אֶהֱלֵךְ וּמֵרִים וַיִּצְאוּ עֲלֵיהֶם וַיֹּאמֶר שְׁמַעוּ נְאֻמֵּי דָבָר
 יְהוָה נְבִיאֵכֶם יְהוָה נְבִירָה אֶלְוֵי אֲתוּדַע בְּחֹלְכֶם
 אֲדַבֵּר בּוֹ לֹא כֵן עֲלֵכֶם מוֹשֶׁה בְּכָל בֵּיתִי לְאִמֹן הוּא
 פֶּה אֶל פֶּה אֲדַבֵּר בּוֹ וּמִרָאֵה וְכֹל בְּחֵיֶדֶת וְתַמְנָת
 יְהוָה יִבְרַח וְכֹדוּעֵלֵךְ יִרְאֵתֶם לְדָבָר בְּעַלְדֵי בְּמִשְׁחָה
 וַיִּזְכֵּר אֵף יְהוָה בְּם וַיִּכְרַח וְהֵלֵךְ סָר מוֹעַל הָאֵהֱלֵךְ
 וְהָלַךְ מֵרִים מוֹצֵרְעִית כְּשִׁלְג וַיִּפְּן אֶהֱלֵךְ אֶל מֵרִים
 וְהָלַךְ מוֹצֵרְעִית וַיֹּאמֶר אֶהֱלֵךְ אֶל מִשְׁחָה בֵּיתִי אֶל
 לֹא תֵשֶׁת עֲלֵיכֶם חֲטָאת אֲשֶׁר נֹאמְרוּ וְאֲשֶׁר חֲטָאתִי
 אֶל נֹא תִהְיֶה כְּמֹה אֲשֶׁר בְּעֵתִי מֵרִים אֲמוּ וַיִּתְּבַר
 וַיִּצְיֵי בְּשֵׁלֵךְ וַיִּצְלַק מִשְׁחָה אֶל יְהוָה וַיֹּאמֶר אֶל נֹא
 רַחֵם נֹא כֹל

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מוֹשֶׁה וְאֵבִיָּה יִרְקֵה יִרְקֵה בְּפִנְיֵה
 הַכֹּל תִּכְלַם שְׂבַעֲת יָמִים תִּסְגַּר שְׂבַעֲת יָמִים
 מִחוּץ לְמַחְזָאֵה וְאוֹרֵר תֹּאסֵף וְתִסְגַּר מֵרִים מוֹחוּץ
 לְמַחְזָאֵה שְׂבַעֲת יָמִים וְהַיָּם לֹא נָסַע עַד תֹּאסֵף מֵרִים
 וְאֲחֵר נָסַע הַיָּם מוֹצֵרְעִית וַיִּזְכֵּר בְּמִדְבַּר
 פָּאֶרֶץ

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים וּמִיָּד
 מִתְּנַבְּאִים בְּפִתְחָה: וַיִּזְכֵּר יְהוָה בְּדָבָר מִשְׁרַת מִשְׁרַת
 מִבְּחָרֵי וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים מִשְׁרַת בְּלָאֵם: וַיֹּאמֶר לוֹ מִשְׁרַת
 הַמְקוּנָא אֲתָה לִי וְכִי יִתֵּן כָּל עִם יְהוָה נְבִיאִים כִּי יִתֵּן
 יְהוָה אֶת רוּחוֹ עֲלֵיהֶם: וַיֹּאסֵף מוֹשֶׁה אֶל הַמַּחְזָאֵה הַזֶּה וְהִקְלֵי
 יִשְׂרָאֵל: וְרוּחוֹ נָסַע בְּמֹאת יְהוָה וַיּוֹצֵא שְׂכֻלִים מִן הַיָּם וַיִּשְׁלַח
 עֲבָדֵי הַמַּחְזָאֵה כְּדָרֵךְ יוֹם כֶּה וּכְדָרֵךְ יוֹם כֶּה סְבִיבוֹת הַמַּחְזָאֵה
 וְכֹאמֹתִים עַל פְּנֵי הָאָרֶץ: וַיִּקָּם הַיָּם כְּכֹל הַיּוֹם הַהוּא וְכָל
 הַלַּיְלָה וְכָל יוֹם הַמַּחְזָאֵה וַיֹּאסֵפוּ אֶת הַשְׂכּוֹ הַמְמַלְעֵי
 אֶסְפָּה עֲשֵׂרֶה חֲמוּרִים וַיִּשְׁלַחוּ שְׂכֵלְעִיתִם וַיִּרְדּוּ יְהוָה בְּעֵת
 הַבְּשֵׁר עוֹדֵדֵי בְּזֶן שְׁנֵיהֶם טָרִם יִכְרַת וְאֵף יְהוָה חֲרָה בְּעַם
 וַיִּכְרַת יְהוָה בְּעַם מִכָּה רַבָּה מְאֹד: וַיִּקְרָא אֶת שֵׁם הַמְּקוֹם
 הַהוּא קְבֻרוֹת הַתְּאוּהָ בְּרֵשׁ שָׁם קִבְּרוּ אֶת דְּוָעִים הַמִּתְאוּהִים:
 מִקְבֻרוֹת הַתְּאוּהָ נָסַע הַיָּם חֲצֵרוֹת וַיְהִי בַּחֲצֵרוֹת: פ
 וַיִּתְּבַר מֵרִים וַהֲחִיז בְּמִשְׁחָה עַל אֲדוּת הָאֵשֶׁה בְּשִׁיָּה
 אֲשֶׁר לְקַח בְּרֵאשִׁית לְקַח: וַיֹּאמְרוּ הַרְבֵּה אֵךְ בְּמִשְׁחָה
 דָּבָר יְהוָה הַכֹּל אִם בְּלוֹ דָּבָר וַיִּשְׁמַע יְהוָה: וְהֵאֵשֶׁה מִשְׁחָה
 עַל מַאֲד מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר
 יְהוָה פְּתַח אֶת מִשְׁחָה וְאֶת אֶתְרֵי מֵרִים לֹא
 שְׂלַשְׁתֶּכֶם אֶלְוֵי מוֹעֵד וַיִּצְאוּ שְׂכֵלְעִיתִם: וַיִּרְדּוּ יְהוָה
 בְּעֵמִיד עֲזָן וְעֹלָמוֹד פְּתוּחַ הָאֵהֱלֵךְ וַיִּקְרָא אֶתְרֵי מֵרִים לֹא
 שְׂבַעֲתִים: וַיֹּאמֶר שְׂבַעֲתִים דָּבָר אִסְדִּיָּה נְבִיאֵכֶם
 יְהוָה בְּפִתְחָה אֲלוֹי אֲתוּדַע בְּחֹלְכֶם אֲדַבֵּר: לֹא כֵן
 עֲבָדֵי מוֹשֶׁה בְּכָל בֵּיתִי נֹאמְרוּ: פֶּה אֶל פֶּה אֲדַבֵּר
 בּוֹ וּמִרָאֵה וְכֹל בְּחֵיֶדֶת וְתַמְנָת יְהוָה יִבְרַח וְכֹדוּעֵלֵךְ
 יִרְאֵתֶם לְדָבָר בְּעַלְדֵי בְּמִשְׁחָה: וַיִּזְכֵּר אֵף יְהוָה בְּם וַיִּכְרַח
 וְהֵלֵךְ סָר מוֹעַל הָאֵהֱלֵךְ וְהָלַךְ מֵרִים מוֹצֵרְעִית כְּשִׁלְג וַיִּפְּן
 אֶהֱלֵךְ אֶל מֵרִים וְהָלַךְ מוֹצֵרְעִית וַיֹּאמֶר אֶהֱלֵךְ אֶל מִשְׁחָה
 בֵּיתִי אֶל נֹא תֵשֶׁת עֲלֵיכֶם חֲטָאת אֲשֶׁר נֹאמְרוּ וְאֲשֶׁר
 חֲטָאתִי אֶל נֹא תִהְיֶה כְּמֹה אֲשֶׁר בְּעֵתִי מֵרִים אֲמוּ וַיִּתְּבַר
 וַיִּצְיֵי בְּשֵׁלֵךְ וַיִּצְלַק מִשְׁחָה אֶל יְהוָה לֹא נֹא רַחֵם
 נֹא כֹל

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מוֹשֶׁה וְאֵבִיָּה יִרְקֵה יִרְקֵה בְּפִנְיֵה הַכֹּל תִּכְלַם
 שְׂבַעֲת יָמִים תִּסְגַּר שְׂבַעֲת יָמִים מִחוּץ לְמַחְזָאֵה וְאֲחֵר
 תֹּאסֵף: וְתִסְגַּר מֵרִים מִחוּץ לְמַחְזָאֵה שְׂבַעֲת יָמִים
 וְהַיָּם לֹא נָסַע עַד תֹּאסֵף מֵרִים: וְאֲחֵר נָסַע הַיָּם
 מוֹצֵרְעִית וַיִּזְכֵּר בְּמִדְבַּר פָּאֶרֶץ: פ

והאנשים אשר עלו עמו אמרו לא נוכל לעלות
 אל ה' כי חזק הוא מבנו ויציאו דבת הארץ
 אשר תרו אתה אל בני ישראל לאמר הארץ
 אשר עברנו בה לחזור אתה ארץ אכלת ושבירה
 היא וכל העם אשר ראית בתוכה אנשי מדו
 ועם ראית את הנפילים בני ענק מן הנפילים
 וכל העם כחלוצים וכן היינו בלעיהם והעלאת
 העדה והלנו את ה' את ה' וכל העם בליבה
 חלנו על משה ועל אהרן כל בני ישראל ויאמרו
 אכהם ככל העדה זו מותנו בארץ מצרים או
 במדבר הזה בו מותנו וכמה יהיה מביא אתנו אל הארץ
 הזאת כלפני בוזר נשאלו וטענו יהיו כבני
 נחש ויאמרו ויאמרו איש אל אחיו
 ונתל ראש ונשובה מצרימה ויפול משה
 ויהוה על פניהם לפני כל קהל עדת בני
 ישראל ויאמרו אל כל עדת בני ישראל
 הארץ אשר עברנו בה לחזור אתה טובה
 מאד מאד אם חפץ בנו יהוה ויהביא אתנו אל
 הארץ הזאת לתורה לנו ארץ אשר היא
 זבת חלב ודבש אך בידעה את המידו ואתם
 אל תיראו את עם הארץ כי כחלוצים הם
 ואתם אל תיראו ויאמרו ככל העדה
 ברעם אתם באבנים וכבוד יהוה נראה
 באהל מועד אל כל בני ישראל

ויאמרו יהוה אל משה עד כמה יאבני
 העם הזה ועד כמה לא יאמרו כי בכח
 האותות אשר עשיתי בקרבם אבנו
 בידבר ואמרשתי ואלעלה ארץ בני
 נחש ולעזם ממוני ואמר משה אל יהוה
 ושמעו מצרים כי העלית בסוף את העם
 הזה מקרבו ואמרו אל יעלה הארץ הזאת
 לעמלנו כי ארתי יהוה בקרב העם הזה
 יהוה בלעזן אשיר עיני בלעזן נראה
 אתה יהוה ועלנך עמוד עליהם וכלום
 עלן אתה הבך לפניהם יומם ועלמדת
 אש לילה המיתה את העם הזה כאיש
 אחד ואמרו היום אשר שמעו את שמעך
 לאמרו מבנתי יכח יהוה להביא את העם
 הזה אל הארץ אשר נשבעתי לאבותם
 וישלחם במדבר ועדה יגדל לא כח
 ארתי כאשר דברת לאמרו יהוה ארץ
 אפנים ורב חסד נשאל עין ופשע נקד
 לא יקה פקד עין אמת לכל בנים
 על כלשנים ועל רבנים סכח לא לעון
 העם הזה כדרכ חסדך וכאשר נשאתה
 ועל רבנים וכלם היה מביאים ועל רבנים

והאנשים אשר עלו עמו אמרו לא נוכל לעלות אל ה' 1
 העם כחזק הוא מבנו ויציאו דבת הארץ אשר תרו 2
 אתה אל בני ישראל לאמר הארץ אשר עברנו בה לחזור 3
 אתה ארץ אכלת ושבירה היא וכל העם אשר ראית 4
 בתוכה אנשי מדו: ושם ראינו את הנפילים בני ענק 5
 מן הנפילים וכן היינו בלעיהם והעלאת פניהם: 6
 ותשא כל העדה ויהוה את קולם ויכפו העם בכלל 7
 והוא: וילנו על משה ועל אהרן כל בני ישראל ויאמרו 8
 אלם ככל העדה לרמתנו בארץ מצרים או במדבר 9
 הזה לרמתנו: ולמה יהיה מביא אתנו אל הארץ הזאת 10
 לנפל בחרב נשינו וטפני ידנו לבו תלוא טוב לנו שוב 11
 מצרימה: ויאמרו איש אל אחיו נחנה ראש ונשובה 12
 מצרימה: ויפל משה ואהרן על פניהם לפני כל קהל 13
 עדת בני ישראל: ויחשעו בקרבן וכל בני ישראל 14
 הפתים את הארץ וקראו בגניהם: ויאמרו אל כל עדת 15
 בני ישראל אל לאמר הארץ אשר עברנו בה לחזור אתה 16
 טובה מאד מאד אם חפץ בנו יהוה ויהביא אתנו אל 17
 הארץ הזאת לתורה לנו ארץ אשר היא זבת חלב 18
 ודבש: אך בידעה את המידו ואתם אל תיראו ואתם 19
 אל תיראו את עם הארץ כי כחלוצים הם ואתם אל תיראו 20
 ויאמרו ככל העדה ברעם אתם באבנים וכבוד יהוה 21
 נראה באהל מועד אל כל בני ישראל: ויאמרו יהוה אל משה עד כמה יאבני העם הזה ועד 22
 כמה לא יאמרו כי בכח האותות אשר עשיתי בקרבן: 23
 אבנו בידבר ואמרשתי ואלעלה ארץ בני נחש ועזם 24
 ממוני: ויאמר משה אל יהוה ושמעו מצרים כי העלית 25
 בקרבן את העם הזה מקרבו: ויאמרו אל יעלה הארץ 26
 הזאת לעמלנו כי ארתי יהוה בקרב העם הזה יהוה 27
 בלעזן אשיר עיני בלעזן נראה אתה יהוה ועלנך עמוד 28
 עליהם וכלום עלן אתה הבך לפניהם יומם ועלמדת 29
 אש לילה המיתה את העם הזה כאיש אחד ואמרו היום 30
 אשר שמעו את שמעך לאמרו מבנתי יכח יהוה להביא את העם 31
 הזה אל הארץ אשר נשבעתי לאבותם וישלחם במדבר 32
 ועדה יגדל לא כח ארתי כאשר דברת לאמרו יהוה ארץ 33
 אפנים ורב חסד נשאל עין ופשע נקד לא יקה פקד 34
 עין אמת לכל בנים על כלשנים ועל רבנים סכח לא לעון 35
 העם הזה כדרכ חסדך וכאשר נשאתה ועל רבנים 36
 וכלם היה מביאים ועל רבנים וכלם היה מביאים ועל רבנים:

ויאמר יהוה סלחתי כדברך ואוכלם וזי אני וימנא
 כבוד יהוה את כל הארץ כי כל האנשים הראים את
 כבודי ואת אתתי אשר עשיתי במצרים ובמדבר
 ולנס אתי זה עשיר פעמים ולא שמעו בקולי
 אם יראו את הארץ אשר נשבעתי לאבותם וכל
 מלאמי לא יראוה ועבדי כלב ועקב היתה רוח
 אזרת עמו וימנא אזרי והביאתיו אל הארץ
 אשר בא שמעו וזרעו יורשנה והעמלקי והכנעני
 יועבד בעמק מוזר פנו וסעו ככם המדבר דרך ים

ויאמר יהוה סלחתי כדברך: 20
 ואולם חייאני וימלא כבוד יהוה את כל הארץ: 21
 כי כל האנשים הראים את כבודי ואת אתתי אשר עשיתי
 במצרים ובמדבר ונסו אתי והעשיר פעמים ולא שמעו
 בקולי: 22
 אם יראו את הארץ אשר נשבעתי לאבותם וכל
 מלאמי לא יראוה: 23
 ועבדי כלב ועקב היתה רוח אזרת
 עמו וימלא אזרי והביאתיו אל הארץ אשר בא שמעו
 וזרעו יורשנה: 24
 והעמלקי והכנעני יושב בעמק מוזר פנו
 וסעו לכם המדבר דרך ים סוף: 25
 פ רביעי
 וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר: 26
 ערמתי לענה הרעה
 הזאת אשר המה מלינים עלי את תלנות בני
 ישראל אשר המה מלינים עלי שמעתי: 27
 אמר אליהם
 היראני נאסיהוה אסלא כאשר דברתם באוני כן
 אעשה לכם: 28
 במדבר הזה יפלו פגריכם וכל פקדיכם
 לכל מספרכם מן עשרים שנה ומעלה אשר הלינתם
 עלי: 29
 אם אתם תבאו אל הארץ אשר נשאתי את ידי
 לשבן אתכם פה כי אסכלב כדפנה ויהושע כדטון:
 וספכם אשר אמרתם לבו יהוה והביאתי אתם וידעו: 30
 את הארץ אשר מאסתם פה: 31
 ופגריכם אתם יפלו במדבר הזה:
 ובניכם יהודעים כמדבר ארבעים שנה: 32
 ונשאי אתונותיכם ערתם פגריכם במדבר:
 כמספר הימים אשר תרתם את הארץ ארבעים יום לשנה
 יום לשנה תשאו אתעונותיכם ארבעים שנה ידעתם
 את תנאיתי: 33
 אני יהוה דברתי אסלא ואת אעשה
 לכל העדה הרעה הזאת הפועלים עלי כמדבר יהוה יפמי
 ושם ימתי: 34
 והאנשים אשר שלח משה לתור את הארץ
 וישבו וילינו עליו את כל העדה להוציא דבה על הארץ:
 וימתי האנשים מוצאי דבת הארץ רעה בפגפה לפני
 יהוה: 35
 ויהושע כדטון וכלב כדפנה היו מדבאנשים
 הים הקלכים לתור את הארץ: 36
 וידבר משה את
 הדברים האלה אל כל בני ישראל ויתאבלו העם מאד:
 וישקמו בבקר ויעלו אל דאשדהר לאמר הגנו ועלינו
 אל המקום אשר אמר יהוה כי חסאנו: 37
 ויאמר משה
 למה זה אתם עברים אתפי יהוה והוא לא תעלה:
 אל תעלו כי אני יהוה בקרבכם ולא תנגס לפני איביכם:
 כי יהעמלקי והכנעני שם לפניכם ויפלתם כתרב כר
 על גן שבתם מאתר יהוה ולא יתה יהוה עפכם:
 ויעשלו לעלות אל דאש הר

סוף
 וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר עיר מתי
 לעדה הרעה הזאת אשר המה מלינים עלי את
 תלנות בני ישראל אשר המה מלינים עלי שמעתי
 אמר אליהם וזי נאם יהוה אם לא כאשר
 דברתם באוני כן אעשה לכם במדבר הזה יפלו
 פגריכם וכל פקדיכם כל מספרכם מן עשרים
 שנה ומעלה אשר הלינתם עלי אם אתם תבאו
 אל הארץ אשר נשאתי את ידי לשבן אתכם פה
 כי אם ככלב בן יפנה ויהושע בן נון וספכם אשר
 אמרתם לבו יהוה והביאתי אתם וידעו
 את הארץ אשר מאסתם פה ופגריכם אתם יפלו
 במדבר הזה ובניכם יהודעים במדבר ארבעים
 שנה ונשאו את זנותיכם על דם פגריכם במדבר
 כמספר הימים אשר תרתם את הארץ ארבעים
 יום יום לשנה יום לשנה תשאו את עונותיכם
 ארבעים שנה וידעתם את תנאיתי אני יהוה דברתי
 אם לא ואת אעשה לכל העדה הרעה הזאת
 הנולדים עלי במדבר הזה יתמו ועלם יכודו
 והאנשים אשר ערכו משה כחור את הארץ
 וישבו ויכונו עליו את כל העדה להוציא דבה
 על הארץ ויכונו האנשים מוצאי דבת הארץ רעה
 בפגפה לפני יהוה ויהושע בן נון וכלב בן יפנה
 היו מן האנשים ההם הזלכים לתור את הארץ
 וידבר משה את הדברים האלה אל כל בני
 ישראל ויתאבלו העם מאד וישקמו בבקר
 ויעלו אל ראש ההר לאמר הגנו ועליו אל המקום
 אשר אמר יהוה כי ונשאו ויאמר משה למורי
 זה אתם עברים אתפי יהוה והוא לא תלכו אל
 תעלו כי אני יהוה בקרבכם ולא תנגסו לפני
 איביכם כי העמלקי והכנעני שם לפניכם ויפלתם
 כתרב כר על גן שבתם מאחורי יהוה וכלא יהוה
 יהוה עינכם ויעפכו כלכות אל ראש ההר

וארון ברית יהוה ומושה לא משו מלכד המונול
וירד העמלקי והכנעני הישיב בהר ההוא ויכופו ויכתו
עד הזרמה

וידבר יהוה אל מושה לאמר דבר אל בני ישראל
ואמרת אליהם כי תבאו אל ארץ מושבותיכם
אשר אני נתן לכם ועשיתם אשר אשיה ליהוה עולה
או זבח כפלא זר או זרבה או זמורה יכם
לעשות ריח ניחוח ליהוה מן הבקר או מן העז
והקריב המקריב קרבנו ליהוה מזוזה סבת עשרון
בכול ברבעית ההין שימן ויין כנסך רביעית ההין
העשה על העלה או לזבח לכבש האזר או
לאיל תעשה מזוזה סבת שני עשרים בכול
בשימן שלשית ההין ויין כנסך שלשית ההין
תקריב ריח ניחוח ליהוה וכי תעשה בן בקר עולה
או זבח כפלא זר או שלמים ליהוה והקריב
על בן הבקר מזוזה סבת שלשה עשרים בכול
בשימן זני ההין ויין הקריב כנסך וזני ההין אשר
ריח ניחוח ליהוה ככה ועשה לשור האזר או
לאיל האזר או לשה בכבשים או בעזים כמספר
אשר תלעו ככה תעשו לאזר כמספרם ככל
האזר ועשה ככה את אלה להקריב אשר ריח
ניחוח ליהוה וכי יגור אחכם גר או אשר בתוככם
לדרתיכם ועשה אשר ריח ניחוח ליהוה כאשר
תעשו בן יעשה הקהל חקה אחת לכם וכגור
הגר חקת עולם לדרתיכם ככם כלר יהיה כלפי
יהוה תורה אחת ומשפט אחד יהיה לכם וכגור
הגר אחכם

וידבר יהוה אל מושה לאמר דבר אל בני ישראל
ואמרת אליהם בבואכם אל הארץ אשר אני מביא
אתכם שמה ויהי באכלכם מלחם הארץ תרימו
תרומה ליהוה ראשית ערסתכם זולה תרימו תרומה
כתרומת צן כן תרימו אתה מראשית ערסתיכם
ותת ליהוה תרומה לדרתיכם וכי
תשיגו וכל תעשו את כל המצוות האלה אשר
דבר יהוה אל מושה את כל אשר צו יהוה
אליכם ביד מושה מן היום אשר צוה יהוה והלאה
לדרתיכם והיה אם מעיני העדה לעשית בשגור
ועשו כל העדה פר בן בקר אחד לעלה לריח
ניחוח ליהוה ומזוזה ונסכו כמשפט ועשיר עזים
אחד לזנות וכפר הכהן על כל עדת בני ישראל
ונסלחו להם כי שגגה הוא והם הביאו את קרבנם
אשר ליהוה וזלאתם לפני יהוה על שגגתם

וארון ברית יהוה ומושה
לאמשו מקרב המזבח: וירד העמלקי והכנעני הישיב
בקר ההוא ויכופו ויכתו עד הזרמה: פ
וידבר יהוה אל מושה לאמר: דבר אל בני ישראל
ואמרת אליהם כי תבאו אל ארץ מושבותיכם אשר אני
נתן לכם: ועשיתם אשר אשיה ליהוה עולה או זבח
כפלא זר או זרבה או זמורה יכם לעשות ריח ניחוח ליהוה
מזבחה או מזבחה: והקריב המקריב קרבנו ליהוה
מזוזה סבת עשרון בכול ברבעית ההין שימן: ויין לגסך
רביעית ההין תעשה על העלה או לזבח לכבש האזר:
או לאיל תעשה מזוזה סבת שני עשרים בכולה בשימן
שלשית ההין: ויין לגסך שלשית ההין תקריב ריח
ניחוח ליהוה: וכי תעשה בן בקר עולה או זבח כפלא
זר או זבח שלמים ליהוה: והקריב על זבחה הבקר מזוזה
סבת שלשה עשרים בכול בשימן זני ההין: ויין תקריב
לגסך זני ההין אשר ריח ניחוח ליהוה: ככה תעשה
לשור האזר או לאיל האזר או לשה בכבשים או בעזים:
כמספר אשר תעשו ככה תעשו לאזר כמספרם: כל
האזר ועשה ככה את אלה להקריב אשר ריח ניחוח
ליהוה: וכי יגור אחכם גר או אשר בתוככם לדרתיכם
ועשה אשר ריח ניחוח ליהוה כאשר תעשו:
בקהל חקה אחת לכם ולגר הגר חקת עולם לדרתיכם
ככם כגר יהיה לפני יהוה: תורה אחת ומשפט אחד
יהיה לכם ולגר הגר אחכם: פ
וידבר יהוה אל מושה לאמר: דבר אל בני ישראל
ואמרת אליהם בבואכם אל הארץ אשר אני מביא
אתכם שמה: יהיה באכלכם מלחם הארץ תרימו תרומה
ליהוה: ראשית ערסתכם זולה תרימו תרומה כתרומת
צן: כן תרימו אתה: מראשית ערסתיכם תתנו ליהוה
תרומה לדרתיכם: פ וכי תשיגו ולא תעשו את
כל המצוות האלה אשר דבר יהוה אל מושה: את כל
אשר ענה יהוה אליכם ביד מושה מן היום אשר צוה
יהוה והלאה לדרתיכם: והיה אם מעיני העדה לעשית
לשגגה ועשו כל העדה פר בן בקר אחד לעלה לריח
ניחוח ליהוה ומזוזה ונסכו כמשפט ושעיר עזים אחד
לזנות: וכפר הכהן על כל עדת בני ישראל ונסלחו
להם כי שגגה הוא והם הביאו את קרבנם אשר
ליהוה: ותפאתם לפני יהוה על שגגתם:

ונסלחו לכל עדה בני ישראל וכלו הגר בתוכם
כי לכל העם בשיגור

ואם נפש אחת תוולא בעלגה הקריבה עלו פת שנתה
כחולטאת וכפר הכהן על הנפש השגת בחוטאת
בשיגור כפני יהוה ככפר עליו ונסלחו לו האורח
בני ישראל וכלו הגר בתוכם תורה אחת יהיה
לכם לעשה בשיגור והנפש אשר תלעיה ביד רמה
מן האורח ומן הגר את יהוה הוא מגורף וכרתה
הנפש והוא מוקרב למה כי דבר יהוה בזה והאת
מצותו הפר הכרת תכרת הנפש והוא עלו

בה

ויהיו בני ישראל במדבר ומצאו איש מוקשע
עצים ביום השבת וקריבו אותו המצאים אדוני
מוקשע עצים אל משה ואל אהרן ואל כל
העדה ויניחו אותו במשמור כי לא פרש מה יעשה
לו ויאמר יהוה אל משה
מות יומת האישי רגום אותו באבנים כל העדה
מוחיז למזונה ויציאו אותו כל העדה אל מוחיז
למזונה וירגמו אותו באבנים וימת כאשר צוה יהוה
את משה

ויאמר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל
ואמרת אצלם ויעשו להם ציצית על כתפי בגדיהם
לדרתם ויתנו על ציצית הכנף פתיל תככות והיה
לכם לציצית וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות
יהוה ועשיתם אתם וכלא תתורו אחרי כבבכם
ואחרי עיניכם אשר אתם זנים אחריהם כלמען
תזכרו ועשיתם את כל מצותי והייתם קדשים
לאברהם אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם
מצרים מצרים להיות לכם לאלהים אני יהוה
אלהיכם

ויקח קרוז בן יצהר בן קהת בן בני ודתן ואבירם
בני אביאב ואיזן בן פתל בני ראובן ויקמו כפני
משה והנשים מבני ישראל וזמשים ומאזנים
ושטיאי עדה קראי מועד אלעזר עם ויקהבו על
משה ועל אהרן ויאמרו אלהם רב כלכם כי
כל העדה כלם קדשים ובתוכם יהוה ומדוע
תתנשאו על קהל יהוה וישמע משה ויפח על
פניו וידבר אל קרוז ואל כל עדה לאמר בקר
וידע יהוה את אשר לו ואת הקדוש והקריב
אכילו ואת אשר יבחר בו יקריב אכילו והאת
עשו קחו לכם מזותות קרוז וכל עדה ודתו
בהן אעו ושימו עליהן קטרה כפני יהוה מוחז

ונקלח

לקלעת בני ישראל ולגר הגר בתוכם כי לקלעתם
בשנגה: ס שכעי ואם נפש אחת תחטא בשנגה
והקריבהו פת שנתה לחטאת: וכפר הכהן על הנפש
השגת בחטאה בשנגה לפני וזה לכפר עליו ונקלח
לו: האורח בבני ישראל ולגר הגר בתוכם תורה אחת
יהיה לכם לעשה בשנגה: והנפש אשר תעשה יד
במר מדהאורח ומדבר את יהוה הוא מעבד ונקרתה
הנפש והיא מקרב עמה: כי כר יהוה בזה ואת מעותו

הפר הכרת והכרת הנפש והוא ענה כה: פ

ויהיו בני ישראל במדבר ויקצאו איש מקלש עצים
ביום השבת: וקריבו אותו המצאים אתו מקלש עצים
אל משה ואל אהרן ואל כל העדה: וינחו אותו במשמור
כי לא פרש מה יעשה לו: ס ויאמר יהוה אל
משה מות יומת האישי רגום אותו באבנים כל העדה
מוחיז למתנה: ויציאו אותו כל העדה אל מוחיז
למתנה וירגמו אותו באבנים וימת כאשר צוה יהוה את
משה: פ מספור

ויאמר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת
אלהם ועשו להם ציצית על כנפי בגדיהם לזאתם ונתנו
על ציצית הכנף פתיל תככות: וזוה לכם לציצית
וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות יהוה ועשיתם אתם
ולא תתורו אחרי לבבכם ואתי עיניכם אשר אתם
זנים אחריהם: למען תזכרו ועשיתם את כל מצותי
והייתם קדשים לאלהיכם: אני יהוה אלהיכם אשר
הוצאתי אתכם מצרים מצרים להיות לכם לאלהים
אני יהוה אלהיכם: פ

ויקח קרוז בן יצהר בן קהת בן בני ודתן ואבירם
בני אביאב ואיזן בן פתל בני ראובן: ויקמו כפני
משה והנשים מבני ישראל ומאזנים ומאזנים
קראי מועד אנשי עם: ויקהבו על משה ועל אהרן
ויאמרו אלהם רב כלכם כי כל העדה כלם קדשים
ובתוכם יהוה ומדוע תתנשאו על קהל יהוה: וישמע
משה ויפח על פניו: וידבר אל קרוז ואל כל עדה
לאמר בקר וידע יהוה את אשר לו ואת הקדוש והקריב
אכילו ואת אשר יבחר בו יקריב אכילו: ואת עשו קדוש
לכם מתות קרוז וכל עדה: והגדבתו: אש ושימו
עליהן ומסרת לפני יהוה מחר

ויהוה האיש אשר יבחר יהוה הוא הקדוש כב
 לבם בני לוי ויאמר משה אל קרוז שמעו זא בני
 לוי המעלט מכם כי הבדיל אלהי ישראל אתכם
 מעדת ישראל להקריב אתכם אכיו לעבד את
 עבדת מושכן יהוה ולעמד לפני העדה כשרתם
 ויקרב אתך ואת כל אחיך בני לוי אתך ובקשתם
 גם כהנה ככן אתה וכל עדתך העלדים על יהוה
 יאמרן מה הוא כי תלכו עכיו ושלו משה לקרא
 לדתן ולאבירים בני אכלאב ויאמרו לא נעלה
 המעלט כי העליתנו מארץ זבת חלב ודבש להמיתנו
 במדבר כי השתרר עלינו גם השתרר את כל
 אכל ארץ זבת חלב ודבש הביאהנו ותתן לנו לחלת
 שדה וכרם העיני האנשים ההם הנקר לא לעלה
 ויזור כמשה מאד ויאמר אל יהוה אל תפן אל
 מנוחתם כל חמור אחד מהם לעמתי ולא דרעתי
 את אחד מהם ויאמר משה אל קרוז אתה וכל
 עדתך היו לפני יהוה אתה ודב ומהרן מוזר וקוזר
 איש מוחתתו ותתם עליהם קטרת והקרבנים
 לפני יהוה איש מוחתתו חמשים ומאתים מוחתתה
 ואתה ומהרן איש מוחתתו ויקחו איש מוחתתו ויתם
 עליהם אש ויעימו עליהם קטרת ועמדו פתח
 אהל מועד ומשה ומהרן ויקהל עליהם קרוז את
 כל העדה אל פתח אהל מועד וירא כבוד יהוה
 אל כל העדה וידבר יהוה אל
 משה ואכל אהרן כלומר הבדלו מתוך העדה הזאת
 ואכלה אחם כרגע ויפלו על פניהם ויאמרו אל
 אכלה הרוחות לכל בשר האיש אחד וחסא ועל
 כל העדה תקלף וידבר
 יהוה אל משה לאמר דבר אל העדה לאמר
 העלו מסביב למשכן קרוז דתן ואבירים ויקם
 משה ויכן אכל דתן ואבירים ויכבו אחזרו וקני
 ועיר אל וידבר אל העדה לאמר סורו זא מעל
 אהלי האנשים הרשעים האכלה ואל תעלו בככל
 אשר להם פן תספו בככל וטאתם ויעלו מעל
 מעלכן קרוז דתן ואבירים מסביב ודתן ואבירים
 יצאו לצבים פתח אהליהם וצעיהם ובנידם
 וטפם ויאמר משה בזאת תדעון כי יהוה שכינתי
 לעשות את כל המעשים האלה כי לא מכל בני
 אם כמות כל האדם ימתון אלה ופקדנת כל
 האדם יפקד עליהם לא יהוה שכינתי ואם
 בריאה לרא יהוה ופעתה האדמה את פיה ובלעה
 אתם ואת כל אשר להם וירדו וזיים שלאכלה

ויהוה האיש אשר יבחר
 יהוה הוא הקדוש רב לכם בני לוי: ויאמר משה אל
 קרוז שמעו זא בני לוי: המעט מכם קרה בהיל אלהי
 ישראל אתכם מעדת ישראל להקריב אתכם אליו
 לעבד את העבדות משכן יהוה ולעמד לפני העדה
 לשבתם: ויקרב אתך ואחד בל אהרן בני לוי אהרן
 והקשתם גם כהנה: לכן אתה וכל עדתך העלדים על
 יהוה ואהרן מה הוא כי תלכו עליו: וישלח משה לקרא
 לדתן ולאבירים בני אכלאב ויאמרו לא נעלה: המעט כי
 העליתנו מארץ זבת חלב ודבש להמיתנו במדבר קר
 חשתינו עלינו גם השתרר: אהרן אל ארץ זבת חלב
 ודבש הביאתנו ותתן לנו לחלת שדה וכרם העיני
 האנשים ההם הנקר לא נעלה: ויחר למשה מאד
 ויאמר אל יהוה אל תפן אל מוחתתם לא חמור אחד
 מהם נשאתי ולא הרעתי את אחד מהם: ויאמר משה
 אל קרוז אתה וכל עדתך היו לפני יהוה אתה ודב
 ומהרן מוזר וקוזר ויקחו איש מוחתתו ויתם עליהם
 קטרת ויקרבכם לפני יהוה איש מוחתתו חמשים ומאתים
 מוחתתו ואתה ומהרן איש מוחתתו: ויקחו איש מוחתתו
 ויתמו עליהם אש ויעימו עליהם קטרת ועמדו פתח
 אהל מועד ומשה ומהרן: ויקהל עליהם קרוז את כל
 העדה אל פתח אהל מועד וירא כבוד יהוה אל כל
 העדה: ס שלש ידבר יהוה אל משה ואל אהרן
 לאמר: הכדלו מתוך העדה הזאת ואכלה אתם כרגע:
 ויפלו על פניהם ויאמרו אל אלה הרוחות לכל בשר
 האיש אחד וחסא ועל כל העדה תקלף: ס וידבר
 יהוה אל משה לאמר: דבר אל העדה לאמר
 העלו מעל משכן קרוז דתן ואבירים: ס וידבר
 יהוה אל משה לאמר: דבר אל העדה לאמר העלו
 מסביב למשכן קרוז דתן ואבירים: ויקם משה ויגיד
 אל דתן ואבירים ויכבו אחזרו וקני ישראל: וידבר אל
 העדה לאמר סורו זא מעל אהלי האנשים הרשעים
 האלה ואל תעלו מעל פתח אהליהם וצעיהם וטפם
 ויאמר משה בזאת תדעון כי יהוה שכינתי לעשות
 את כל המעשים האלה כי לא מכל בני אם כמות כל
 האדם ימתון אלה ופקדנת כל האדם יפקד עליהם
 לא יהוה שכינתי ואם בריאה לרא יהוה ופעתה
 האדמה את פיה ובלעה אתם ואת כל אשר להם וירדו
 וזיים שלאכלה חיים שאלה

וידעתם כי נאצו האנשים האלה את יהוה ויהי ככלתו לדבר את כל הדברים האלה והתבקל האדמה אשר תזויתיהם ותפתחו הארץ את פיה ותבלע אתם ואת בתיהם ואת כל האדם אשר לקרוז ואת כל הרכוש ויירו הם וכל אשר בהם וזיים שאלה ותכס עליהם הארץ ויאבדו מדרך הקהל וכל ישראל אשר סביבותיהם נסו לקבם כי אמרו פן תבלעו הארץ ואש יצאה מאת יהוה ותאכל את הרושעים ומאתים איש מקרב יידבר

הקטרת יהוה אל משה לאמר אל תעזוב את אהרן הכהן וירם את המזוזות מביץ השרפה ואת האש ורה האלה כי קדשו את מזוזות הזוטאים האלה בנפשות ועלו אתם רקלי פוזים צפוי למזבז כי הקריבם לפני יהוה ויקדשו ויהו כי אודת לבני ישראל ויקחו אלעזר הכהן את מזוזות הנזושת אשר הקריבו השרפים וירקעום צפוי למזבז וכרוץ לבני ישראל כמעץ אשר לא יקרב אש זר אשר לא מוזל אהרן הוא להקטיר קטרת לפני יהוה וכלא יהיה בקרוז וכלדתו כאשר דבר יהוה ציר משה בו

ויכנו כל עדת בני ישראל ממוזרת על משה ועל אהרן לאמר אתם המתים את עם יהוה ויהי בהקהל העדה על משה ועל אהרן ויפלו אל אהל מועד הנה כסהו העיץ וירא כבוד יהוה ויבא משה ואהרן אל פני אהל מועד וידבר יהוה

אל משה לאמר הרמו מתוך העדה הזאת ואכבה אתם כרגע ויפלו על פניהם ויאמר משה אל אהרן קחו את המזוזות ותן עליה אש מלב המזבז ושים קטרת והולך מזרה אל העדה וכפר עליהם כי ילא הקצף מפני יהוה הולך הנגף ויקחו אהרן כאשר דבר משה וירץ אל תוך הקהל והנה הולך הנגף בעם ויתן את הקטרת וכפר על העם ויעמוד בין המתים ובין החיים ותעלר המגפה ויהיו המתים במגפה ארבעה עשר אכף וישבע מאות מלבד המתים על דבר קרוז וישב אהרן אל משה אכל פתחו אהל מועד והמגפה נלעלה

וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל וקחו מאתם מטה מטה לבית אב מאת כל נשיאיהם לבית אבותם עלים עשר מטות איש את עמו וכתב על מטתו ואת שם אהרן תכתב על מטה לוי כי מטה אודל לראש בית אבותם

וידעתם כי נאצו האנשים האלה את יהוה: והיו ככלתו לדבר את כל הדברים האלה ותבקע האדמה אשר תזויתיהם: ותפתחו הארץ את פיה ותבלע אתם ואת בתיהם ואת כל האדם אשר לקרוז ואת כל הרכוש: ויירו הם וכל אשר בהם וזיים שאלה ותכס עליהם הארץ ויאבדו מדרך הקהל: וכל ישראל אשר סביבותיהם נסו לקבם כי אמרו פן תבלעו הארץ: ואש יצאה מאת יהוה ותאכל את הרושעים ומאתים איש מקרבי הקטרת: וידבר יהוה אל משה לאמר: ואמר אל אלעזר כהן אהרן וירם את המזוזות מקיץ השרפה ואת האש ורה האלה כי קדשו את מזוזות המזבזים האלה בנפשות ועלו אתם רקלי פוזים צפוי למזבז כי הקריבם לפני יהוה ויקדשו ויהו כי אודת לבני ישראל ויקחו אלעזר הכהן את מזוזות הנזושת אשר הקריבו השרפים וירקעום צפוי למזבז: וכרוץ לבני ישראל לא יקרב אש זר אשר לא מוזל אהרן הוא להקטיר קטרת לפני יהוה ולא יקרב אש זר אשר לא מוזל אהרן הוא להקטיר קטרת לפני יהוה וכעדו כאשר דבר יהוה ציר משה לו: פ

וילנו כל עדת בני ישראל ממוזרת על משה ועל אהרן לאמר אתם המתים את עם יהוה: והיו בהקהל העדה על משה ועל אהרן ויפלו אל אהל מועד והנה כסהו העיץ וירא כבוד יהוה: ויבא משה ואהרן אל פני אהל מועד: וידבר יהוה אל משה לאמר: הרמו מתוך העדה הזאת ואכבה אתם כרגע ויפלו על פניהם: ויאמר משה אל אהרן קח את המזוזות ותן עליהם אש מעל המזבז ושים קטרת ותולך מזרה אל העדה וכפר עליהם: וכדא הקצף מפני יהוה הולך הנגף: ויקחו אהרן כאשר דבר משה וירץ אל תוך הקהל והנה הולך הנגף בעם ויתן את הקטרת וכפר על העם: ויעמוד בין המתים ובין החיים ותעלר המגפה: ויהיו המתים במגפה ארבעה עשר אכף וישבע מאות מלבד המתים על דבר קרוז: וישב אהרן אל משה אכל פתחו אהל מועד והמגפה נעצרה: פ חסי וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל וקחו מאתם מטה מטה לבית אב מאת כל נשיאיהם לבית אבותם שנים עשר מטות איש את שמו תכתב על מטתו: ואת שם אהרן תכתב על מטה לוי כי מטה אודל לראש בית אבותם:

והנחתם באהל מועד לפני העדות אשר איעד
 לכם עימה ויהי האיש אשר אבחר בו מטעם
 יפרח והשכתי מעלי את תלוות בני ישראל אשר
 הם מבינים עליכם וידבר משה אל בני ישראל
 ויתנו אכיו כל נשיאיהם מטה כלעיש אחד מטה
 כלעיש אחד לבית אבותם שנים עשר מטות ומטה
 אהרן בתוך מטותם וינזו משה את המטות לפני
 יהוה באהל העדות והיו ממוזרות ויבא משה אל
 אהל העדות והנה פרוח מטה אהרן לבירת בני
 ויבא פרוח ויציץ ויציץ ויגמל עקרים ויבא משה את
 כל המטות מלפני יהוה אל כל בני ישראל ויראו
 ויקחו איש מטתו

ויאמר יהוה אל משה השוב את מטה אהרן לפני
 העדות למשמרת לאות לבני מרי ותכב הכוונתם
 מעלי ולא ימותו ועשׂי משה כאשר צוה יהוה אתו
 כן עשה

ויאמרו בני ישראל אל משה לאמר הן גולעו
 אבדנו ככלנו אבדנו ככ הקרב הקרב אבל מטוב
 טוה ימות האם המזונו כלוע ויאמר
 יהוה אל אהרן ואתה ובניך ובית אהרן תשא
 את עון המקדש ואתה ובניך אתה תשא את
 עון כהנתכם וגם את אחיך מטה כוי שבט אבין
 הקרב אתך ויכוון עכר וישרתוך ואתה ובניך
 אתך לפני אהל העדות ושמרו משמרת ומשמרת
 כל האהל אך אל ככי הקדש ואל המזבוח לא
 יקרבו ולא ימותו גם הם גם אתם וזכו עכר ושמרו
 את משמרת אהל מועד לכל עבדת האהל וזר
 לא יקרב אליכם ושמרתם את משמרת הקדש
 ואת משמרת המזבוח ולא יהיה עויר קדש על בני
 ישראל ואני הנה לקחתי את אחיכם הכנים מתוך
 בני ישראל לכם מזונה נתנים ליהוה לעבד את
 עבדת אהל מועד ואתה ובניך אתך תשמרו את
 כהנתכם לכל דבר המזבוח ולמביית כפרת ועבדתם
 עבדת מזנה אתך את כהנתכם והזר הקרב
 ימות

וידבר יהוה אל אהרן ואני הנה נתתי לך את
 משמרת תרומותי לכל קדשי בני ישראל לך
 נתתים כמשחה ובבניך לוח עובים זה יהיה
 לך מקדש הקדשים מן האש כל קרבנם ככל
 מזותם וככל חטאתם וככל אשמים אשר ישיבו
 לי קדש קדשים לך הוא ובבניך בקדש הקדשים
 האוכלו כל זכר יאכל אתו קדש יהיה לך

והנחתם באהל מועד לפני
 העדות אשר איעד לכם שמה: והיה האיש אשר אבחר
 בו מטעם יפרח והשכתי מעלי את תלוות בני ישראל
 אשר הם מבינים עליכם: וידבר משה אל בני ישראל אל
 ויתנו אכיו ויכל נשיאיהם מטה כלעיש אחד מטה
 אחד לבית אבותם שנים עשר מטות ומטה אהרן בתוך
 מטותם: וינזו משה את המטות לפני יהוה באהל העדות:
 והיו ממוזרות ויבא משה אל אהל העדות והנה פרוח
 מטה אהרן לבית לווי ויצא עקרים ויבא משה את
 ויבא משה את כל המטות מלפני יהוה אל כל בני
 ישראל ויראו ויקחו איש מטתו: פ ט ט ט
 ויאמר יהוה אל משה השוב את המטה אהרן לפני
 העדות למשמרת לאות לבני מרי ותכב תלוותם
 מעלי ולא ימותו: ויעש משה כאשר צוה יהוה אתו
 כן עשה: פ

ויאמרו בני ישראל אל משה לאמר הן גולעו אבדנו
 ככלנו אבדנו: כל הקרב הקרב אל משכן יהוה ימות
 האם פמנו לנוע: פ ויאמר יהוה אל אהרן ואתה
 ובניך ובית אהרן תשא את עון המקדש ואתה
 ובניך אתה תשא את עון כהנתכם: וגם את אחיך מטה
 לוי שבט אבין הקרב אתך ויגו עקר וישרתוך ואתה
 ובניך אתך לפני אהל העדות: ושמרו משמרת
 ומשמרת כל האהל אך אל ככי הקדש ואל המזבוח
 לא יקרבו ולא ימותו גם הם גם אתם: וזכו עכר ושמרו
 את משמרת אהל מועד לכל עבדת האהל וזר לא
 יקרב אליכם: ושמרתם את משמרת הקדש ואת
 משמרת המזבוח ולא יהיה עוד קדש על בני ישראל ואני
 הנה לקחתי את אחיכם הכנים מתוך בני ישראל
 לכם מזנה נתנים ליהוה לעבד את עבדת אהל מועד:
 ואתה ובניך אתה תשמרו את כהנתכם לקדש
 המזבוח ולמביית לפרת ועבדתם עבדת מזנה אתך
 ארז כהנתכם והזר הקרב ימות: פ

וידבר יהוה אל אהרן ואני הנה נתתי לך את משמרת
 תרומותי לכל קדשי בני ישראל לך נתתים כמשחה
 ובבניך לחקעולם: והיה זה לך מקדש הקדשים מן
 האש כל קרבנם לכל מזותם ולכל חטאתם ולכל
 אשמים אשר ישיבו לי קדש קדשים לך הוא ובניך:
 בקדש הקדשים האוכלו כל זכר יאכל אתו קדש יהיה
 לך:

וזה לך תרומת מתנם לכל התנופת בני ישראל לך 11
 נתתם וילקנך וילקנך אתה לחק עולם כל שטור
 בביתך יאכל אתו: כל חלב יצור וכל חלב הירוש 12
 ודגן ראשיתם אשר יתנו ליהוה לך נתתם: בכנףי 13
 כל אשר בארצם אשר יביאו ליהוה לך יהיה כל שטור
 בביתך יאכלנו: כל חרם בישראל לך יהיה: כל פטר 14
 רחם לכל בשר אשר יקריבו ליהוה בארם ובבמה
 יהיה לך אף יפדה תפדה את בכור האדם ואת בכור
 הבמה הטמאה תפדה: ופריו מקדוש תפדה בערקה 16
 פסח חמשת שקלים בשקל הקדש עשרים גרה הוא:
 אך בכור שור ארבעה בשב ארבעה עז לא תפדה קדש 17
 הם את דמם תזרק על הבמות ואת חלבם תקטר אשה
 לרח ירח ליהוה: ובשרם יהיה לך כחזה הבמה 18
 ושוקי המין לך יהיה: כל תרומת הקדש אשר יביאו 19
 בני ישראל ליהוה נתתי לך וילקנך וילקנך אתה
 לחק עולם ברית מלח עולם הוא לפני יהוה לך ולעשה
 אתה: ויאמר יהוה אל אהרן בארצם לא תחל וחלק 20
 לא יהיה לך בתוכם אני חלקך ונחלתך בתוך בני
 ישראל: ס שבי וילקני לוי הנה נתתי כל מעשר 21
 בישראל לנחלה חלף עבדתם אשרתם עבדים את
 עבדת אהל מועד: ולא יקריבו עוד בני ישראל אל אהל 22
 מועד לשאת חטא למות: ועבד הלוי הוא את עבדתי 23
 אהל מועד והם ישאו עינם חקת עולם לדתיתכם ובתוך
 בני ישראל לא יחלו נחלה: כי את מעשר בני ישראל 24
 אשר יביאו ליהוה תרומה נתתי ללוים לנחלה על פי
 אמרתי להם בתוך בני ישראל לא יחלו נחלה: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: ואל הלוים תדבר ואמרת 25
 אליהם ברחקו מאת בני ישראל את מעשר אשר
 נתתי לכם מאתם בעת חלבתם והרמתם מפני תרומת
 יהוה מעשר מקדש מעשר: ונחשב לכם תרומתכם כדגן 27
 מקדש וכלמלא מקדש: כן תרימו גם אתם תרומת
 יהוה מכל מעשרתיכם אשר תקחו מאת בני ישראל
 ונתתם מפני את הטרומת יהוה לאהרן הכהן: מכל 28
 סתתיהם תרימו את כל תרומת יהוה מכל חלב את
 מקדשו מפני: ואמרת אליהם ברחיקכם את חלבו ממנו 30
 ונחשב ללוים כהבואת גרן וכהבואת יקב: ואבלתם 31
 אתו בכל מקום אתם

זהו כל תרומות מתנם לכל התנופת בני ישראל
 לך נתתם וילקנך וילקנך אתה לחק עולם כל שטור
 טהור בביתך יאכל אתו כל חלב יצור ובכר
 חלב תירוש ודגן ראשיתם אשר יתנו ליהוה
 לך נתתם בכורי כל אשר בארצם אשר יביאו
 ליהוה לך יהיה כל שטור בביתך יאכלנו כל
 חרם בישראל לך יהיה כל פטר רחם לכל בשר
 אשר יקריבו ליהוה בארם ובבמה יהיה
 לך אך פדה תפדה את בכור האדם ואת בכור
 הבמה הטמאה תפדה ופריו מקדוש תפדה בערקה
 בערך כסף חמשת שקלים בשקל הקדש
 עשרים גרה הוא אך בכור שור או בכור עז
 לא תפדה קדש הם את דמם תזרק על הבמות
 ואת חלבם תקטר אשה לרח ירח ליהוה
 ובשרם יהיה לך כחזה הבמה ושוקי המין
 לך יהיה כל תרומת הקדש אשר יביאו בני
 ישראל ליהוה נתתי לך וילקנך וילקנך אתה
 לחק עולם ברית מלח עולם הוא לפני יהוה
 לך ולעשה אתה ויאמר יהוה אל אהרן בארצם
 לא תחל וחלק לא יהיה לך בתוכם אני חלקך
 ונחלתך בתוך בני ישראל: ס שבי וילקני לוי
 הנה נתתי כל מעשר בישראל לנחלה חלף
 עבדתם אשר הם עבדים את עבדתי אהל מועד
 וכל יקריבו עוד בני ישראל אל אהל מועד
 לשאת חטא למות ועבד הלוי הוא את עבדתי
 אהל מועד והם ישאו עינם חקת עולם לדתיתכם
 ובתוך בני ישראל לא יחלו נחלה: כי את מעשר
 בני ישראל אשר יביאו ליהוה תרומה נתתי ללוים
 לנחלה על פי אמרתי להם בתוך בני ישראל לא
 יחלו נחלה: פ וידבר יהוה אל משה לאמר:
 ואל הלוים תדבר ואמרת אליהם ברחקו מאת
 בני ישראל את מעשר אשר נתתי לכם מאתם
 בעת חלבתם והרמתם מפני תרומת יהוה מעשר
 מקדש מעשר: ונחשב לכם תרומתכם כדגן מקדש
 וכלמלא מקדש: כן תרימו גם אתם תרומת יהוה
 מכל מעשרתיכם אשר תקחו מאת בני ישראל
 ונתתם מפני את הטרומת יהוה לאהרן הכהן:
 מכל סתתיהם תרימו את כל תרומת יהוה מכל
 חלב את מקדשו מפני: ואמרת אליהם ברחיקכם
 את חלבו ממנו ונחשב ללוים כהבואת גרן
 וכהבואת יקב: ואבלתם אתו בכל מקום אתם

ונכרתה הנפש הוא מוחך הקהל כי את מקדש
 יהוה טמא מי נדה לא זרק עליו טמא הוא והיתה
 להם כזכות עולם ופזה מי הנדה יכבס בגווי
 והולע במי הנדה יטמא עדי הערב וכל אשר
 ילע בו הטמא יטמא והנפש הנצחה הטמא עדי
 הערב

ויבאו בני ישראל ככל העדה מודבר בן בודע
 הראשון ועלב העם בקדש והמת שים מרים
 ותקבר שים וכל היה מים לעדה ויקדכו על
 משה ועל אהרן וירב העם עם משה ויאמרו
 לאמר וכו' לעלו בגלע אהינו לפני יהוה וכמה הבאתם
 את קהל יהוה אכל המדבר הזה למות שם אנחנו
 ובעינינו וכמה הלכיתנו ממצרים להביא ארצנו
 אכל המקום הרע הזה לא מקום זרע ותאמר תפן
 רמוץ ומים אין לשתות ויבא משה ואהרן כופני
 הקהל אכל פתוח אהל מועד ויפכו על פניהם וירא
 כבוד יהוה אליהם

וידבר יהוה אל משה לאמר — קח את המטה
 הקהל את העדה אתה ואהרן אחיך ודברתם
 אל הסלע לפניו ותן מימיו והוצאת להם מים
 מן הסלע והשיקות את העדה ואת בעיירם ויחזו
 משה את המטה מכפני יהוה כאשר צוה ויקהלו
 משה ואהרן את הקהל אל פני הסלע ויאמר
 להם שמעו נא המורים המן הסלע הזה לניצא
 לכם מים וירם משה את ידו ויך את הסלע
 במטוה פעמים ויצאו מים רבים והשתה העדה
 ובעיירם

ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן יען לא האמנתם בי
 להקדישני לפני בני ישראל ככף לא הביאת את
 הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי לכם המה מי
 מריבה אשר רבו בני ישראל את יהוה והקדש
 השלכות

משה סלאכים סקדע אל מלך אדום כה אמר
 אחיך ישראל אתה ידעת את כל התלמה אשר
 מוצאתנו וירדו אבתים מציבונה ונשב במצרים
 ימים רבים וירעו לנו מצרים וכלאנו לנו ונצלת
 אל יהוה וישמע קולנו וישלח מלאך ויצאתנו
 ממצרים והנה אנחנו בקדש עיר קצה גבולך
 לעברה נא בארצך לא לעבר בשדה ובכרם
 ולא נשתה מי באר דרך המלך לך לא לעדה
 ימין ושמאלו עדי אשר לעבר גבך ויאמר אליו
 אדום לא העבר בן פן בורע אלא לקר ארץ

ונכרתה הנפש יהוה טמא מי נדה לא זרק עליו
 טמא הוא והיתה להם לזכות עולם ופזה מי הנדה יכבס בגווי
 והולע במי הנדה יטמא עדי הערב וכל אשר
 ילע בו הטמא יטמא והנפש הנצחה הטמא עדי
 הערב

ויבאו בני ישראל כלהעדה מן בודען בתדש הראשון
 וישב העם בקדש ומת שים מרים ותקבר שים ולא
 היה מים לעדה ויקהלו על משה ועל אהרן: וירב העם
 עם משה ויאמרו לאמר וכו' גענו גענו אחינו לפני
 יהוה: ולמה הבאתם את קהל יהוה אל המדבר הזה
 למות שם אנחנו ובעינינו: ולמה העליתנו ממצרים
 להביא אתנו אל המקום הזה הרי לאי מקום זרע
 ותאמר וגפן ורמון ומים אין לשתות: ויבא משה ואהרן
 מפני הקהל אל פתח אהל מועד ויפלו על פניהם וירא
 כבוד יהוה אליהם: פ שליש (שני כחומר)

וידבר יהוה אל משה לאמר: קח את המטה והקהל
 את העדה אתה ואהרן אחיך ודברתם אל הסלע
 לשעירם ונתן מימיו והוצאת להם מים מן הסלע
 והשיקות את העדה ואת בעיירם: ויקח משה את המטה
 מפני יהוה כאשר צוה: ויקהלו משה ואהרן את הקהל
 אל פני הסלע ויאמר להם שמעו נא המורים המן
 הסלע הזה נציא לכם מים: וירם משה את ידו ויך
 את הסלע במטוה פעמים ויצאו מים רבים והשתה העדה
 ובעיירם: ס ויאמר יהוה אל משה ואל אהרן יען לא
 האמנתם בי להקדישני לפני בני ישראל לבן לא תביאו
 את הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי להם: והמה

מי מריבה אשר רבו בני ישראל את יהוה ויקדש
 בם: ס וביע וישלח משה מלאכים מקדש אל
 מלך אדום כה אמר אחיך ישראל אתה ידעת את כל
 התלמה אשר מצאתנו: וירדו אבתים מציבונה ונשב
 במצרים ימים רבים וירעו לנו מצרים וכלאנו לנו ונצלת
 אל יהוה וישמע קולנו וישלח מלאך ויצאתנו
 ממצרים והנה אנחנו בקדש עיר קצה גבולך: נעברה
 בארץ לא נעבר בשדה ובכרם ולא נשתה מי באר הדרך
 והמלך גלף לא נשתי ימין ושמאלו עדי אשר בעבר
 גלף: ויאמר אליו אדום לא תעבר בי פך בחרב אצא
 לקראתך:

ויאמרו אליו בני ישראל במסכה נעלה ואם מסך
 נעשה אני ומוקני ונחתי מכרם רק אין דבר בתל
 אלברה ויאמרו לא תעבר ויבא ארום לקראתו
 בעם כבוד וידי חזקה ומאן ארום נתן את ישראל
 עבר בנבלו יש ועדאל מעליו

וסעלו מוקדש ויבאו בני ישראל כל העדה הר הר
 ויאמרו יהיה אל משה ואל אהרן בהר הדר על
 גבול ארץ ארום כאמור יאסף אהרן אל למיו כי
 לא יבא אל הארץ אשר נתתי לבני ישראל על
 אשר מריתם את פי כמי מריבה קחו את אהרן
 ואת אלעזר בנו והעל אתם הר ההר והפלט
 את אהרן את בגדיו והכבשתם את אלעזר בנו
 ואהרן יאסף וכות שם ויעל משה כאשר צוה
 יהוה ויעלו אל הר ההר כליו כל העדה ויפסע
 משה את אהרן את בגדיו ויכבש אתם אור
 אלעזר בנו וימת אהרן שם בראש ההר וירד
 משה ואלעזר מן ההר ויראו כל העדה כי נע
 אהרן ויבכו את אהרן עבש יום כל בית
 ישראל ויעלע הכנעני מסך

עוד ישב הגב כי בא ישראל דרך האתרים
 וכלום בישראל וישב ממנו עביו וירד ישראל
 דר ליהוה ויאמרו אם נתן התן את העם הזה
 בידו והחרימתי את עריהם וישמע יהוה בקול
 ישראל ויהן את הכנעני וחרם אתם ואת עריהם
 ויקרא שם המקום חריב

וסעלו מהר ההר דרך ים סוף לסבב את ארץ ארום
 ותקצר נפש העם בדרך וידבר העם באלוהים
 ובמשה כמה הלכיתם ממצרים למות במדבר כי
 אין כלום ואין מים תפסנו קצה בלחם הקלקל
 וישלחו יהוה בעלם את הנזשים השורפים וינשם
 את העלם וימת עם רב מישראל ויבא העם אל
 משה ויאמרו וזלאלנו כי דברנו ביהוה וכן התפלל
 אל יהוה ויסר מעלנו את הנזשים ותפכל משה
 בעד העלם ויאמרו יהוה אל משה לעשה כך שרף
 ועלם אתו על נס והיה כל הנשור וראה אתו חזי
 ועלש משה נזש נזשית ושמחו על הלם והיה אם
 נשך הנזשית את איש והביט אל נזשית הנזשית חזי
 ויסעו בני ישראל ויחלו מאבת ויסעו מאבת ויחלו
 בעניו הלברים במדבר אשר על פני מואב
 ממזרח השמש מעלם נסעו ויחלו בלחם זרד מעלם
 נסעו ויחלו מעבר ארנון אשר במדבר היצא
 מזבל האמרי כי ארנון גבול מואב בין מואב

ויאמרו אליו בני ישראל במסכה נעלה ואם
 מימד נשפתה אני ומקני ונחתי מכרם רק אידדך
 קרגלי אעברה: ויאמרו לא תעבר ויבא ארום לקראתו
 בעם כבוד וידי חזקה: ומאן ארום נתן את ישראל
 עבר בנבלו ומת ישראל מעליו: פ חסי (שליש נחמתי)
 ויסעו מוקדש ויבאו בני ישראל כל העדה הר הר:
 ויאמרו יהיה אל משה ואל אהרן בהר הדר על גבול
 ארץ ארום לאמור: יאסף אהרן אלעמיו כי לא יבא
 אל הארץ אשר נתתי לבני ישראל על אשר מריתם
 את פי למי מרובה: קח את אהרן ואת אלעזר בנו
 והעל אתם הר ההר: והפלט את אהרן את בגדיו
 והכבשתם את אלעזר בנו ואהרן יאסף ומת שם: ונעש
 משה כאשר צוה יהוה ויעלו אל הר ההר לעני קר
 העדה: ויפלט משה את אהרן את בגדיו ויכבש אתם
 את אלעזר בנו וימת אהרן שם בראש ההר וירד משה
 ואלעזר מן ההר: ויראו כל העדה כי נע אהרן ויבכו
 את אהרן שלשים יום כל בית ישראל: ס וישמע
 יהוה בקול ישראל ויחריב את עריהם וינשם את
 העלם וימת עם רב מישראל ויבא העם אל משה
 ויאמרו וזלאלנו כי דברנו ביהוה וכן התפלל אל
 יהוה ויסר מעלנו את הנזשים ותפכל משה בעד
 העלם ויאמרו יהוה אל משה לעשה כך שרף ועלם
 אתו על נס והיה כל הנשור וראה אתו חזי ועלש
 משה נזש נזשית ושמחו על הלם והיה אם נשך הנזשית
 את איש והביט אל נזשית הנזשית חזי ויסעו בני
 ישראל ויחלו מאבת ויסעו מאבת ויחלו בעניו הלברים
 במדבר אשר על פני מואב ממזרח השמש מעלם
 נסעו ויחלו מעבר ארנון אשר במדבר היצא מזבל
 האמרי כי ארנון גבול מואב בין מואב

היפסעו חריב: פ
 ויסעו מדר הר הר ים סוף לסבב את ארץ ארום
 ותקצר נפש העם בדרך: וידבר העם באלוהים ובמשה
 כמה הלכיתם ממצרים למות במדבר כי אין כלום
 ואין מים ונפשו קצה בלחם הקלקל: וישלח יהוה בעלם
 את הנזשים השורפים וינשם את העלם וימת עם רב
 מישראל ויבא העם אל משה ויאמרו וזלאלנו כי דברנו
 ביהוה וכן התפלל אל יהוה ויסר מעלנו את הנזשים
 ותפכל משה בעד העלם: ויאמרו יהוה אל משה עשה
 כך שרף ועלם אתו על נס והיה כל הנשור וראה אתו
 חזי: ונעש משה כחש נזשית ושמחו על הלם והיה אם
 נשך הנזשית את איש והביט אל נזשית הנזשית חזי:
 ויסעו בני ישראל ויחלו מאבת: ויסעו מאבת ויחלו
 בעניו הלברים במדבר אשר על פני מואב ממזרח השמש:
 מעלם נסעו ויחלו מעבר ארנון אשר במדבר היצא
 מזבל האמרי כי ארנון גבול מואב בין מואב

ובין האמרי על כן אמר בספר מלחמות יהוה את זהב
 בסופה ואת הנחלים ארנון ואשיר הנחלים אשר לנה
 לשבת ער ולשען לזבוב מואב ומשם בארה הוא
 הבאר אשר אמר יהוה במשה אסף את דליל
 ואתה להם מים
 ישראל את השירה הזאת ללי באר עלה באר
 חפרוה שרים כרוה לדיבי הלים במזוקק במשועלנתם
 וממדבר מתנה וממתנה לחליאל ומזולחילאל כמות
 ומבמית הליא אשר בשדה מואב ראש הפסול

ולשקפה על פני הישימון
 וישכרו ישראל מלכאכום אל סיוח מלך האמרי
 לאמר לעברה בארץ לא זעה בניייה ובכרם
 לא זעיתה מי באר בדרך המוכר לך עד אשר
 לעבר זכך ולא נתן סיוח את ישראל עבר בזבול
 ויאסף סיוח את כל עמו ויצא בקראת ישראל
 המדברה ויצא יהצלה ויכלום בנישראל ויכוהו
 ישראל כפי חרב ויירש את ארצו מארנן עד יבק
 עד בני עמון כי עז זבול בני עמון ויקח ישראל את
 כל הערים האלה וישב ישראל בכל ערי האמרי
 בחשבון ובכל בנותיה כי חשבון עיר סיוח מוכר
 האמרי הוא והוא נכחם במלך מואב הראשון ויקח
 את כל ארצו מידו עד ארנן על כן אמרו המשלים
 באו חשבון תבנה ותכונן עיר סיוח כי אישי יצאה
 מחשבון להבה מקרית סיוח אכלה עד מואב
 עלכי בנות ארנן אוי לך מואב אבדת עם כבוש
 נתן בניו פליטים ובנותיו בשביית למלך אמרי סיוח
 תירם אבד וחשבון עד דיבן ושנים עד נפוח אשר
 עד מידבא וישב ישראל בארץ האמרי וישלכו
 משה לרגל את יעזר ויכבדו בנותיה ויירש את
 האמרי אשר שם ויפלו ויעלו דרך הבשען ויצא
 עוז מלך הבשען לקראתם הוא וכל עמו למלחמה
 אדרעי ויאמר יהוה אל משה אב תירא אתו כי
 בדרך נתתי אתו ואת כל עמו ואת ארצו ועלשית
 לו כאשר עלשית לסיוח מלך האמרי אשר חשב
 בזחשון ויבא אתו ואת בניו ואת כל עמו עד
 בלתי השאיר לו שריד ויירשו את ארצו ויסעו
 בני ישראל ויזנו בערבות מואב מעבר לירדן
 ירוח וירא בלק בן צפור את
 כל אשר עשיה ישראל לאמרי ויגר מואב מפני
 העם מוגד כי רב הוא וקץ מואב מפני בני ישראל
 ויאמר מואב אל הזני מדין עתה יכאזבו הקהל
 את כל סביבותיו כליוץ העזר את ירק השירה

ובין האמרי: ערבן יאמר בספר מלחמת
 יהוה אתי ויבכ בסופה ואת הנחלים ארנן: ואשיר
 הנחלים אשר נטה לשבת ער ונשען לזבול מואב: ומשם
 בקרה הוא הבאר אשר אמר יהוה למשה אסף את
 העם ואתה להם מים: ס או ישיר ישראל את
 השירה הזאת עליו באר ענרלה: באר חפרוה שרים
 כרוה לדיבי העם במחוקק במשענתם וממדבר מתנה:
 וממתנה נחליאל ומזולחילאל כמות: ומבמות הנחל
 אשר בשדה מואב ראש הפסול ונשקפה על פני
 הישימון: פ שבעי (רביעי נחמתי)
 וישלח ישראל מלאכים אל סיוח מלך האמרי לאמר:
 אעברה בארצה לא נטה בשדה ובכרם לא נשטה מי
 באר בדרך המלך גלך עד אשר נעבר גלך: ולא
 נתן סיוח את ישראל עבר בזבול ויאסף סיוח את
 כל עמו ויצא לקראת ישראל המדברה ויכוחו ויקחם
 בישראל: ויכרו ישראל לפי חרב ויירש את ארצו
 מארנן עד יבק עד בני עמון כי עז זבול בני עמון: ויקח
 ישראל את כל הערים האלה וישב ישראל בכל ערי
 האמרי בחשבון ובכל בנותיה: כי חשבון עיר סיוח מלך
 האמרי היא והוא נכחם במלך מואב הראשון ויקח
 את ארצו מידו עד ארנן: על כן אמרו המשלים
 באו חשבון תבנה ותכונן עיר סיוח: כי אישי יצאה
 מחשבון להבה מקרית סיוח אכלה עד מואב
 ארנן: או ירק מואב אבדת עמו זבול בניו פליטים
 ובנותיו בשביית למלך אמרי סיוח: ויגרם אבד חשבון
 ער דיבן ושנים עד נפוח אשר ער מידבא: וישב ישראל
 בארץ האמרי: וישלח משה לרגל את יעזר ויירש
 בנותיה ויירש את האמרי אשר שם: ויפלו ויעלו דרך
 הבשען ויצא עוז מלך הבשען לקראתם הוא וכל עמו
 למלחמה אדרעי: ויאמר יהוה אל משה אלי תירא אתו
 כי בדרך נתתי אתו ואת בניו ואת כל עמו ועלשית
 לו כאשר עלשית לסיוח מלך האמרי אשר חשב בזחשון
 ויבא אתו ואת בניו ואת כל עמו עד בלתי השאיר לו
 שריד ויירשו את ארצו: ויסעו בני ישראל ויזנו בערבות
 מואב מעבר לירדן ירוח: ס וירא בלק בן צפור
 את כל אשר עשיה ישראל לאמרי: ויגר מואב מפני
 העם מאד כי רב הוא וקץ מואב מפני בני ישראל:
 ויאמר מואב אל ירקני מדין עתה ילחכו בקהל את כל
 סביבותינו כליוץ העזר את ירק השירה

יבלקן קרעפור

מלך למואב בעת ההוא: וישלח מלאכים אל בלעם
 כך בעור פתורה אשר עלה בגדת ארץ בגרעמו לקרא
 לו לאמר הנה עם יצא ממצרים הנה כסה את עין
 הארץ והיא ישוב ממלי: ועתה לכה נא איהלי את
 העם הזה קרעצום הוא ממני איכי איכל נפדבו
 ואגרשני מן הארץ כי ידעת את אשר תקנה מבני
 ואשר תאר יואר: וילכו וקנו מואב וקנו מן וקסמים
 קדם ויבאו אל בלעם וידברו אליו ודברי בלק: ויאמר
 אליהם לינו פה תעלה וישבתי אתכם דבר כפאר
 ידבר יהיה אלי וישבו שרי מואב עם בלעם: ויבאו
 אל בלעם אל בלעם ויאמר מי האנשים האלה עמך:
 ויאמר בלעם אל האלילים בלק קרעפור מלך מואב שלח
 אלי: הנה העם הוא ממצרים ויקם את עין הארץ שעה
 לכת קברלי אלו אוילי אוכל להלחם: ויגרשתי:
 ויאמר אלילים אל בלעם לא תלך עמדם לא תא את
 העם כי קרוד הוא: ויקם בלעם בבקר ויאמר אל
 שרי בלק לבו אל ארצכם כי מאן יהיה לחתי להלך
 עמכם: ויקמו שרי מואב ויבאו אל בלק ויאמרו מאן
 בלעם הלק עמך: ויסף עוד בלק שלח שרים רבים
 ויגברים מאלה: ויבאו אל בלעם ויאמרו לו כה אמר
 בלק קרעפור אל נא תפגע מלה אלי: כי כבד אכבדך
 מאד וכל אשר תאמר אלי אעשה וקרה נא קרה לי
 את העם הזה: ויען בלעם ויאמר אל עברי בלק אם
 יתן לי בלק מלא ביתו כסף וזהב לא איכל לעטר ארד
 פי יהיה אלי לעשות קטנה או גדולה: ועתה שבו נא
 כנה גס אתם תלילה וארעה מדיפת יהיה דבר עמי:
 ויבאו אל בלעם ואל בלעם לילה ויאמר לו אם לקרא לך
 באו האנשים קום לך אתם ואך את הדבר אשר אנכי
 אלך אתו תעשה: ויקם בלעם בבקר ויחבש את
 אתו וילך עם שרי מואב: ויחדו אף אלילים קרהו לך הוא
 ויחבש מלאך יהיה בדרך לשמן לו והוא רב על
 אתו ושני גערו עמו: ויגרא האתון את מלאך יהיה
 נאך בדרך ותכפו שלופה בידו ותט האתון מן הדרך
 ותלך בשדה ויך בלעם את האתון להטתה וירך ויעמד
 ועמד מלאך יהיה במשעול הכרמים גדר מיה ויגדר
 מיה: ויגרא האתון את מלאך יהיה ותלחץ אל הקיר
 ותלחץ את גל בלעם אל הקיר ויסף להכותה:

והוא יתעורר ויגרושתי

ובלק בן פפור סכך למואב בעת ההוא וישלח
 מלאכים אל בלעם בן בעור פתורה אשר על
 הנה ארץ בני עמו לקרא לו לאמר הנה עם
 יצא ממצרים הנה כסה את עין הארץ והיא
 ישוב ממלי ועתה לכה נא איהלי את דעם
 הזה כי עלום הוא ממני: אוילי אוכל לכה בו
 ואגרשני מן הארץ כי ידעתי את אשר תבדך
 סכך ואשר תאר יואר וילכו וקנו מואב וקנו
 מן וקסמים בידם ויבאו אל בלעם וידברו
 אליו דברי בלק ויאמר אליהם לינו פה תעלה
 והשבתי אתכם דבר כאשר ידבר יהיה אכיו
 וישבו שרי מואב עם בלעם ויבאו אל בלעם אל
 בלעם ויאמרו מי האנשים האלה עמך: ויאמר
 בלעם אל האלילים בלק בן פפור מלך מואב
 שלח אלי דנה העם היצא ממצרים ויכס את
 עין הארץ ועתה לכה קנה לי אתו אוילי אוכל
 להלחם בו וגרשתי ויאמר אל בלעם אל בלעם
 לא תלך עמדם לא תא את העם כי ברוך הוא
 ויקם בלעם בבקר ויאמר אל שרי בלק לבו
 אל ארצכם כי מאן יהיה לחתי להלך עמכם
 ויקמו שרי מואב ויבאו אל בלק ויאמרו מאן
 בלעם הכך עמנו ויסף עוד בלק שלח שרים
 רבים ויגברים מאלה ויבאו אל בלעם ויאמרו
 לו כה אמר בלק בן פפור אל נא המוע מהלך
 אלי כי כבד אכבדך מאד וכל אשר תאמר
 אלי אעשה ולכה נא קנה לי את העם הזה ויען
 בלעם ויאמר אל עברי בלק אם יתן לי בלק
 מלא ביתו כסף וזהב לא איכל לעטר את פי יהיה
 אלי לעשות קטנה או גדולה ועתה שבו נא
 כנה גס אתם הכילה וארעה מיה יהיה דבר
 עמי ויבאו אל בלעם ואל בלעם לילה ויאמר לו אם
 לקרא לך באו האנשים קום לך אתם ואך את
 הדבר אשר אנכי אלך אתו תעשה ויקם בלעם
 בבקר ויחבש את אתו ויכך עם שרי מואב
 ויחדו אף אלילים כי הוכך הוא ויחבש מלאך יהיה
 בדרך לשמן לו והוא רב על אתו ושני גערו
 עמו ותרא האתון את מלאך יהיה נאך בדרך
 ותלך בשדה ויך בלעם את האתון להטתה וירך ויעמד
 מלאך יהיה במשעול הכרמים גדר מיה ויגדר
 מיה ותרא האתון את מלאך יהיה ותלחץ אל הקיר
 ותלחץ את רגל בלעם אל הקיר ויסף להכותה:

ויוסף מולאך יהוה עבדו ועלמדו במקום צר אשר
 אין דרך כלטות ימיון ושמואל ותרני האתון ארת
 מלאך יהוה ותרביץ תוזת בלעם ויזר את בלעם ויך
 את האתון במלך ויפתו יהוה את פי האתון ותאמר
 בבלעם מה עשיתי כִּי-כִי הביתני זה שלש רגלים
 ויאמר בלעם לאתון כי התעלכתי בי כו יש זור
 בידי כי עתה הרגתך ותאמר האתון אל בלעם
 הלא אנכי אחזך אשר רכבת עלי מעודך על
 היום הזה ההסכן הסכנתי כלעשות כך כה ויאמר
 לא ואלכ יהוה את עליו בלעם וירא את מלאך יהוה
 וצב בדרך וזרבו עלכפה בידו ויקד וישתחו
 לאפני ויאמר אליו מלאך יהוה עלמה הבית
 את אתון זה שלש רגלים הנה אנכי יצאתי לשלש
 כי ירע הדרך לנגדי ותראני האתון ותטל לפני זה
 שלש רגלים אוכי זמתי מפני כי עתה אם אתכה
 הרגתי ואותה הווייתי ויאמר בלעם אל מלאך
 יהוה זמאתי כי לא ידעתי כי אתה וצב לקראתי
 בדרך ועתה אם רע בעיניך אשובה כי ויאמר
 מלאך יהוה אל בלעם כך עם האנשים ואפס את
 הדבר אשר אדבר אלך אתו תדבר ויך בלעם
 עם שרי בכך וישמע בכך כי בא בלעם ויצא
 לקראתו אך עיר מואב אשר על גבול ארץ אשר
 בקצה הגבול ויאמר בכך אל בלעם הלא שלח
 שלחתי אכיר לקרא כך למה לא הלכתי אכיר
 האמונם לא אוכל כבדך ויאמר בלעם אל בכך
 הנה זאתי אכיר עתה היכל אוכל דבר מאומה
 הדבר אשר ישים אלהים בפני אתו אדטר ויכר
 בלעם עם בכך ויבאו קריה וזמרת ויבזו בכך
 בקר וצאן וישלחו בבלעם ולשרים אשר ארבו
 ויהי בבקר ויקחו בכך את בלעם ויעלבו במוות
 בעל וירא מושם קצה העם ויאמר בלעם אל בכך
 בזה כי בזה שבעה מוצות והכן כי בזה שבעה
 פרים ושבעה איכים ויעש בכך כאשר דבר
 בלעם ויעל בכך ובלעם פר ואיל במוצו ויאמר
 בלעם לבלק התילב על עלתך ואלכה אוכי
 יקרה יהוה לקראתי ודבר מה יראני והגדתי כך
 ויכר שפי ויכר אלהים אל בלעם ויאמר אליו את
 שבעת המוצות ערכתי ואעל פר ואיל במוצו
 וישם יהוה דבר בפני בלעם ויאמר שוב אל בכך
 וכה תדבר וישל אליו והנה וצב על עלתו הוא
 וכל שרי מואב וישא משלכו ויאמר מן ארם ינחני
 בלק מלך מואב מדררי הדם לכה ארה לוי עקב

וינסף 26

מלאך יהוה עבדו ועלמדו במקום צר אשר אין דרך כלטות
 זמין ושמואל: ותרא האתון את מלאך יהוה ותרכין תחת
 בלעם ותר אף בלעם ויך את האתון במקל: ויפתח
 יהוה את פי האתון ותאמר לבלעם מה עשיתי לך כי
 הכיתני זה שלש רגלים: ויאמר בלעם לאתון כי
 התעללתי בי לוי שהרב בדי כי עתה הרגתך: ותאמר
 האתון אל בלעם הלא אנכי אחזך אשר רכבת עלי
 מעודך ערתיים מזה הסכנן הסכנתי לעשות לך כה
 ויאמר לא: ויגל יהוה את עיני בלעם וירא את מלאך
 יהוה וצב בדרך ותרבו שלש בידו ויקד וישתחו לאפיו:
 ויאמר אליו מלאך יהוה עלמה הבית את האתון
 זה שלש רגלים הנה אנכי יצאתי לשלש רגלים
 לנגדי: ותראני האתון ותטל לפני זה שלש רגלים אוכי
 זמתי מפני כי עתה אם אתכה הרגתי ואותה הווייתי:
 ויאמר בלעם אל מלאך יהוה המאתי כי לא ידעתי כי
 אתה וצב לקראתי בדרך ועתה אסרע בעיניך אשובה
 לוי: ויאמר מלאך יהוה אל בלעם לך עם האנשים ואפס
 את הדבר אשר אדבר אלך אתו תדבר ויך בלעם עם
 שרי בכך: וישמע בלק בבלעם ויצא לקראתו אל
 עיר מואב אשר ער גבול ארץ אשר בקצה הגבול:
 ויאמר בלק אל בלעם הלא שלח שלחתי אליך לקרא
 לך למה לא הלכת אלי האמנם לא איכל בך: ויאמר
 בלעם אל בלק הנה באתי אליך עתה הנכל איכל
 דבר מאיכה הדבר אשר ישם אלהים בפני אתו אדטר:
 ויגל בלעם עם בלק ויבאו קריה וצאן: ויבזו בלק
 בקר וצאן וישלחו לבלעם ולשרים אשר ארבו
 ויהי בבקר וישלחו לבלעם ולשרים אשר ארבו
 ויקחו בלק את בלעם ויעלבו במוות בעל וירא מושם קצה
 העם: ויאמר בלעם אל בלק בנהגלי בזה שבעה מוצות
 והכן לי בזה שבעה פרים ושבעה אילים: ויעש בלק
 כאשר דבר בלעם ויעל בלק ובלעם פר ואיל במוצו:
 ויאמר בלק עם לבלק התילב על עלתך ואלכה אוכי
 יקרה יהוה לקראתי ודבר מה יראני והגדתי לך
 שפי: ויכר אלהים אל בלעם ויאמר אליו את
 שבעת המוצות ערכתי ואעל פר ואיל במוצו
 וישם יהוה דבר בפני בלעם ויאמר שוב אל בכך
 וכה תדבר וישל אליו והנה וצב על עלתו הוא
 וכל שרי מואב וישא משלכו ויאמר מן ארם ינחני
 בלק מלך מואב מדררי הדם לכה ארה לוי עקב
 קדם לכה ארה לוי עקב

לעני (אמ. אשכנז)

ולכה ועמדה ישראל מזה אקצ לא קבה אל וזה
 אולם לא זעם יהוה כי מראש ימים אר אמו
 ומבליעות אשורו הן עם כדבר ישכן והללים
 לא יהושעב מי מונה לכפר ילקב ומספר את רבלי
 ישיר אל תמות ופעלי מות ישראלים ותהי אורתי כמה
 ויאמר בלבך אב כלעם מה עשית לי בלקצ איני
 לקוזתיך והנה תרכת בךך ויעלך ויאמר הנני את
 אשר ישלים יהוה בפי אתו אשכור כדבר ויאמר
 אכני בלבך כך נא אתי אל מלכום אחר אשר הראה
 משים אפס קציהו תראה וכבו לא תראה והקבו
 לו משים ויקוזהו עידי לפים אל ראש הפסגה
 ויבן שבעה מזבחות ויעל כר ואיל במזבוחו ויאמר
 אל בלבך התייבב כה על לבותך ואנכי אקרה
 כה ויקר יהוה אל כלעם וישם דבר בפי ויאמר
 שוב אל בלבך וכה הדבר ואלו ואלו ואלו
 על לבתו ושירי מואב אתו ויאמר לו בלבך מה
 דבר יהוה וישא משלבו ויאמר קום בלבך ושמע
 האזינה עידי לנו יצפר לא איש אל ויכזה וכן
 אדם ויהללום ההוא אמר וכל ועשייה ודבר ולא
 יקימנה הנדה בךך בלכותי וברך וכל אשויבנך
 לא הביט אוזן בעלעב ולא ראה לטוב בנשך אל
 יהוה אכדיו לעבו ותרעות מנכר בו אל מוציאם
 ממצרים כתיעפת ראם בו כי לא נזעש בעלעב
 ולא קסם בנשך אל כעית ויאמר ליעקב וכשיר אל
 מה פעל אל הן עם ככלביא יקום וכארי יתנשא
 לא ישכב עד יאכל טרף ודם זלכבים ישדך
 ויאמר בלבך אל כלעם גם קם לא תקבו גם סרך
 לא תרכנו ועין כלעם ויאמר אל בלבך הלא
 דברתי אכין כאמר כל אשר ידבר יהוה אתו
 אלעיה ויאמר בלבך אל כלעם למה לא אקוז אל
 מקום אחר אוכי ישיר בעיני האבלים וקבתו לי
 משים ויקוז בלבך את כלעם ראש הפעור הנשקף
 על פניו הישיכון ויאמר כלעם אל בלבך בזה כי
 בזה שבעה מזבחות והלכן כי בזה שבעה פרים
 ושבעה איכס ויעל בלבך כאשר אמר בכלעם
 ויעל כר ואיל במזבוח וירא כלעם כי טוב בעיני
 יהוה כדרך את ישראל וכל הכר כפעלם בפעלם
 לקראת נחשים וישת אל המדבר פניו וישא
 כלעם את עיניו וירא את ישראל שכן לשבטיו
 ותהי עליו רווח אכלים וישא משלבו ויאמר נאם
 כלעם לנו בער ונאם הנבר שחם העין נאם שמע
 אמרו אל אשר מוודה שדי ויהוה נפל וגלוי עינים

ולכה ועמדה ישראל: מה אקב
 לא קבה אל ומה אועם לא זעם יהוה: קרמראש צרים
 ארמנו ומבצעות אשורנו הקדעם לכדך ישכן ובענים
 לא יתחשב: מי מנה עפר יעקב ומספר את רבוע ישראל
 תמות בנפשי מות ישראלים ותהי אחרתי כמוה: ויאמר
 בלבך אל כלעם מה עשית לי לקב איני לקוזתיך והנה
 ברכתך בךך: ועין ויאמר הלא את אשר ישים יהוה
 בפי אתו אשכור לך בך: ויאמר אליו בלבך לך לא אתי
 אל מקום אחר אשר הראנו משים אפס קציהו תראה
 וכלו לא תראה וקבנרלי משים: ויקוזהו שדך צפים
 אל ראש הפסגה ויבן שבעה מזבחות ויעל כר ואיל
 במזבוח: ויאמר אל בלבך התאבב כה על עלתיך ואנכי
 אקרה כה: ויקר יהוה אל כלעם וישם דבר בפי ויאמר
 שוב אל בלבך וכה תדבר: ויבא אליו והנני נצב על
 עלתי ושירי מואב אתו ויאמר לו בלבך מה דבר יהוה:
 וישא משלבו ויאמר קום בלבך ושמע האזינה עידי בנך
 צפר: לא איש אל ויכזה ויברך אדם ויהתללם ההוא אמר
 ולא עשיה ודבר ולא יקמנה: הנה בךך לקוזתי ובהך
 ולא אשיכננה: לא דברים און בעעקב ולא דראה עמל
 בנשך אל יהוה אלודו עמו ותרעות מלך בו: אל מוציאם
 ממצרים כתיעפת ראם לו: כי לא נחש בעעקב ולא
 קסם בנשך אל כעית ויאמר לעקב וישראל מה פעל
 אל: הקדעם בלבביא יקום וכארי יתנשא לא ישכב עד
 ואכל טרף ודם זלכלים ישחה: ויאמר בלבך אל כלעם
 גם קב לא תקבנו גם בךך לא תכרכנו: ועין כלעם
 ויאמר אל בלבך הלא דברתי אקוז לאמר כל אשר
 ידבר יהוה אתו אעשה: ויאמר בלבך אל כלעם למה נא
 אקוז אל מקום אחר אוכי ישיר בעיני האבלים וקבתו
 לי משים: ויקוז בלבך את כלעם ראש הפעור הנשקף
 על פניו הישיכון: ויאמר כלעם אל בלבך בזה כה
 שבעה מזבחות והבן לי בזה שבעה פרים ושבעה
 וישא בלבך כאמר בכלעם ויעל כר ואיל במזבוח
 וירא כלעם כי טוב בעיני יהוה כדרך את ישראל וכל
 הכר כפעלם בפעלם לקראת נחשים וישת אל המדבר
 פניו וישא כלעם את עיניו וירא את ישראל שכן לשבטיו
 ותהי עליו רווח אכלים וישא משלבו ויאמר נאם
 כלעם לנו בער ונאם הנבר שחם העין: נאם שמע
 אמרו אל אשר מחורה שדי ויהוה נפל וגלוי עינים:

אמר

אמר (אמר, אמר)

מה טבו אהלכר ועקב מועלנותיך ישראל כלזכרים
 זטין בנות עלכי זכר כלהלים זלעי יהוה כארזים
 עלכי מים זלל כמים מוד— כלו זורעו במים רבים
 וירם מאגל מלכו והלשוא מלכתו אל מזליו ממזרים
 כחולפת ראם לו ויאכל זעים זריו ועלמותיהם יזרם
 וחזיו ימוזץ סרע שלכב כארי וכלביא מי יקבלונו
 מברכר ברוך ואררין ארוו ויזר אף בלק אבל
 בללם ויספק את כפיו ויאמר בלק אל בללם לקב
 איבי קראתיך והנה ברכת ברך זה שללע פלעים
 ולתה ברוז כך אל מקומך אמרתי כנד אכבדך
 והנה מלעך יהוה מכבוד ויאמר בללם אל בלק
 הכא עם אל מלכאכך אשר שלוחת אלי דברתי
 לאמר אם ידן לי בלק מלכא ביתו כסה וזהב לא
 אוכל בלעבר את פי יהוה כלעשות טובה או רעיה
 מכלי אשר ידבר יהוה אתו אדבר ועתה הנני הוכר
 לעמי ככה אינעך אשר יעלטה העלם הזה כלעמך
 באזרית הימים ויעל משלכו ויאמר זאם בללם
 בלנו בער זללם הגבר שיהם העיץ זאם שיעע אמרו
 אל וידע דעת עליון מוחה עדיי יזוה נפל זכלי
 עינים אראנו וכא עתה אשרינו וכא קרוב דרך
 כוכב מיעקב והם שלבט מישראל ומוזץ פארתי
 מואב וקרקר כל בני עת והיה ארום ירעה והיה
 ירעה שליר איבי וישראל עשה זלל ויזל
 מיעקב והאכיר שירי מליר וירא את עלמק וישא
 משלכו ויאמר ראשית זים עלמק ואזריתו עדי
 אכר וירא את הקניז ויעל משלכו ויאמר אירטן
 מושבר ושים בסלע קנר כי אם יהיה לבער קנר
 עדי מה אשר תשבר וישא משלכו ויאמר אוי מי
 יזויה משלכו אל זעים מיד כתיים ועלנו אשר ועלנו
 עבר זום הוא עדי אכר ויקם בללם ויכר וישב
 כמקמו זום בלק הכר כדרכו
 וישב ישראל בשלטים ויזלל העלם כלזנות אל בנות
 מואב ותקראן לעלם כלזכרי אלהיהן ויאכל העלם
 וישתזוו כללהיהן ויצמד ישראל כלכלל פלור
 ויזר אף יהוה בישראל ויאמר יהוה אל משיה
 קוז את כל ראשי העלם והוקע אותם ליהוה נזרי
 השמוע וישב זורין אף יהוה מושראל ויאמר מעלה
 אל שלפני ישראל הרגו אשר אנשיו הנצמדים
 כלכלל פלור והנה איש מבני ישראל בא ויקרב
 אל אזיו את המדינית כלני משה וכלני כל עדת
 בני ישראל והמה בכים פתח אהל מועד וירא
 פילוס בן אכלור בן אהרן הכהן ויקם מתוך העדה

מה שטבו אהלכר ועקב משכנותיך ישראל: כנחלים גפיו
 כנגת ערי נר פאלים כמע יהוה פאלים עלרמים:
 תלמים מליו וועו במים רכים ותרם מאגל מלכו
 ותשוא מלכתו: אל מוציו מפערים כחולפת ראם
 לו יאכל זעים זריו ועלמותיהם יזרם ויחזיו ימוזץ: פרע
 שקב פאר וקלביא מי יקמנו מברקך ברך ואררין
 ארו: ויחר אף בלק אל בללם ויספק את כפיו ויאמר
 בלק אל בללם לקב איבי קראתיך והנה ברכת ברך זה
 שלל פלעים: ועתה בברך קוז אל מקומך אמרתי ככר
 אכבדך והנה מעק יהוה מכבוד: ויאמר בללם אל
 בלק גם אל מלכאכך אשר שלוחת אלי דברתי
 לאמר: אם יתן לי בלק מלכא ביתו כספך וזהב לא
 לעבר אדפי יהוה לעשות טובה או רעה מלכי אשר
 ידבר יהוה אתו אדבר: ועתה הנני הולך לעמי לקה
 אינעך אשר יעשה העלם הזה לעמך באזרית הקמים:
 וישא משלו ויאמר זאם בללם בלנו בער ונאם הנכר
 שיהם העין: זאם שיעע אמר ישראל ויעד דעת עליון כחנה
 שרי יחנה נפל וגלי עינים: אראנו ולא עתה אשרנו ולא
 קרוב ברך כוכב מעקב וקם שלכט מישראל וקסח פארתי
 מואב וקרקר בל בלג שתי: והנה ארום ירעה ותר
 ירעה שליר ארבי וישראל עשה חיל: ויכר מעקב
 זדאכיר שירי מעיר: וירא את עלמק וישא משלו ויאמר
 בראשית זים עמלק ואזריתו עדי אכר: וירא את
 דקניז וישא משלו ויאמר איתן מושבר ושים בסלע
 קנר: כי אם יהיה לבער קנר עדי אשר תשבר:
 וישא משלו ויאמר אוי מי יזויה משלכו ויעים מעד
 כתיים וענו אשר וענר עכר ונסדוא עדי אכר: ויקם
 בללם וילך וישב למקמו וזם בלק הולך לזרבו: פ
 וישב ישראל בשלטים ויזלל העלם כלזנות אל בנות מואב:
 ותקראן לעלם לזכר אלהיהן ויאכל העלם וישתזוו
 ללהיהן: ויאמר ישראל לבלל פלור ויחר אף יהוה
 בישראל: ויאמר יהוה אל משה קח את כל ראשי העלם
 וקע אותם ליהוה נגד השמש וישב חרון אפי יהוה
 מישראל: ויאמר משה אל שפמי ישראל הרגו איש
 אנשיו הנצמדים לבלל פלור: והנה איש מבני ישראל
 בא ויקרב אל אזיו את המדינית כלני משה ולעני כל
 עדת בני ישראל והמה בכים פתח אהל מועד: וירא
 פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן ויקם מתוך העדה

והקדשם בידו ויבא אחר איש ישראל אל תקבה
 הקבה ויבכר את שניהם את איש ישראל את
 האשה את קבתה ותלצר המזפה מעל בני
 ישראל ויהיו המתים במזפה ארבעה ועשרים

אכה

וידבר יהוה אל משה לאמר פניום בן אלעזר בן
 אהרן הכהן השיב את חמתו מעל בני ישראל
 בהלאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי אהרן בנני
 ישראל בהנאתי ככן אמר הלוי נתן לו את ברייתו
 שלום והיתה לו וכלעו אחריו ברות כהנת עלום
 חיות אשר קנא לאכהו ויכפר על בני ישראל
 ועלם איש ישראל המכה אשר הכה את המדינית
 זמרי בן סכוא נשיא בית אב כשמעוני ועם האשה
 המכה המדינית כזבי בת צור ראש אמות בית אב
 במדין הוא

וידבר יהוה אל משה לאמר צרור את המדינים
 והכיתם אותם כי צררים הם לכם בלכליהם אשר
 נכלו לכם על דבר פלעור ועל דבר כזבי בדת
 נשיא מדין אזותם המכה ביום המזפה על דבר
 פלעור ויהי אזורי המזפה

ויאמר יהוה אל משה ואל אלעזר בן אהרן הנביא
 לאמר שאו את ראשי כל עדת בני ישראל
 מבין עשרים עונה ומעלה לבית אבותם כל יצא
 צנא בישראל וידבר משה ואלעזר הכהן אתם
 בערבת מואב על ירדן ירוו לאמר מבין עשרים
 עונה ומעלה כאשר עזו יהוה את משה ובני
 ישראל היצאים מארץ מצרים ראובן בכור
 ישראל בני ראובן וזלור משפחת הזוזני לפלוא
 משפחת הפכאי כוזלור משפחת הזוזני לכרמי
 משפחת הכרמי אלה משפחת הראובלי וידאו
 פקדיהם שלשה וארבעים אכה ושבע מאות
 ושלשים ובני פלוא אכיא ובני אכיא למאכ
 ודתן ואבירים הוא דתן ואבירים קראי הערדי
 אשר הלוי על משה ועל אהרן בעדת קרוא
 בהלתם לב יהוה ותפתח הארץ את פיה ותבלע
 אתם ואת קרוא במות הערדי באכל האש את
 זמרים ומאתים איש ויהיו כלם קרוז כזבי
 מותו

שמעון כמשפחתם כזמואל משפחת הזמואכ
 לימון משפחת הימני ליבין משפחת דיכני
 לזור משפחת הזרוזי כשאוכל משפחת השאוכלי
 אכה משפחת השמעוני שנים ועשרים אכה

ויקח רמח בידו ויבא אחר איש ישראל אל תקבה
 הדיקר את שניהם את איש ישראל ואת האשה אל
 הקבתה ותעצר המזפה מעל בני ישראל ויהיו המתים
 במזפה ארבעה ועשרים אכה

וידבר יהוה אל משה לאמר פניום בן אלעזר בן
 אהרן הכהן השיב את חמתו מעל בני ישראל בקנאו
 את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי
 לבן אמר נתן לו את ברייתו שלום ויהיה לו
 ולורעו אחריו ברות כהנת עלום מתת אשר קנא לאלעזר
 ויכפר על בני ישראל ושם איש ישראל המכה אשר
 הכה את המדינית ומרי בן סלוא נשיא בית אב
 לשמעוני ושם האשה המכה המדינית כזבי בת צור
 ראש אמות בית אב במקוה הוא

וידבר יהוה אל משה לאמר צרור את המדינים
 והכיתם אותם כי צררים הם לכם בנגליתם אשר
 נקלו לכם על דבר פלעור ועל דבר כזבי בת נשיא
 מדין אזותם המכה ביום המזפה על דבר פלעור

ויהי אחרי המזפה
 ויאמר יהוה אל משה ואל אלעזר בן אהרן הכהן לאמר
 שאו את ראשי כל עדת בני ישראל מבין עשרים עונה
 ומעלה לבית אבותם כל יצא צנא בישראל וידבר משה
 ואלעזר הכהן אתם בערבת מואב על ירדן ויהו לאמר
 מבין עשרים עונה ומעלה כאשר עזו יהוה את משה
 ובני ישראל היצאים מארץ מצרים ראובן בכור ישראל
 בני ראובן תזור משפחת הנגלי לפלוא משפחת
 השלואי לתזרן משפחת התזרוני לכרמי משפחת
 הכרמי אלה משפחת הראובני ויהיו פקדיהם שלשה
 וארבעים אכה משפחת הזוזני ובני פלוא אליאכ
 ובני אליאכ כזמואל ודתן ואבירים הוא דתן ואבירים
 קראי הערדי אשר הלוי על משה ועל אהרן בעדת קרוא
 בהלתם לב יהוה ותפתח הארץ את פיה ותבלע
 אתם ואת קרוא במות הערדי באכל האש את זמרים ומאתים
 איש ויהיו כלם קרוז כזבי מותו
 למשפחתם לזמואל משפחת הזמואלי לימון משפחת
 הימני ליבין משפחת דיכני לזור משפחת הזרוזי
 לשאר משפחת השאוילי אלה משפחת השמעוני
 שנים ועשרים אכה

ומאתים **בני גד** כמשפחותם כלפיך
 משפחות הצפוני לחוי משפחות החגי לשינוי משפחות
 הטוני לאזני משפחות האזני כלרי משפחות הערי
 לארוד משפחות הארודי לאראכלי משפחות
 האראכלי אכה משפחות בני גד לפקדיהם ארבעים
 אכה וחמש מאות **בני יהודה**
 ער ואונן וימת ער ואונן בארץ כנען ויהיו בני
 יהודה כמשפחותם לשלה משפחות השלני כפרץ
 משפחות הפרצי כרז משפחות הרזוי ויהיו בני
 פרץ לחצרן משפחות הרזוי לחמול משפחות
 החמולי אכה משפחות יהודה לפקדיהם ששה
 ועלצים אכה וחמש מאות **בני**
יששכר כמשפחותם תובל משפחות התובלעי
 כפיה משפחות הפוני כישוב משפחות הישבי
 לשמרן משפחות העמרני אכה משפחות יששכר
 כפקדיהם ארבעה ועשים אכה ושש
 מאות **בני**
זבולן כמשפחותם לסרד משפחות הסרדי לאכון
 משפחות האכלני כיוחאל משפחות היוחאלני אכה
 משפחות הזבולני לפקדיהם ששים אכה וחמש
 מאות **בני יוסף** כמשפחותם
 מנשה ואפרים בני מנשה למכיר משפחות המכירי
 ומכיר הדכיד את גלעד לגלעד משפחות הגלעדי
 אכה בני גלעד אעזר משפחות האעזרי כוכבי
 משפחות החוכבי ואשריאל משפחות האשריאלני
 ועלם משפחות העלמי ושמידע משפחות
 השמידעני וחפר משפחות החפרי וכלפחד בן חפר
 לא היו לו בנים כי אם בנות ועם בנות כלפחד
 מוחלה ונעה וזלבה מלכה ותרצה אכה משפחות
 מנשה ופקדיהם שנים וחמשים אכה ושבע
 מאות **אכה בני אפרים** למשפחותם
 לשיחלח משפחות השיחלחי לכבר משפחות הכברי
 גחז משפחות הגחזני ואכה בני שוחלח כלערי
 משפחות העירני אכה משפחות בני אפרים לפקדיהם
 עשים וששים אכה וחמש מאות אכה בני יוסף
 כמשפחותם **בני בנימן**
 כמשפחותם כבלע משפחות הכבלעי לאשבל
 משפחות האשבלני לאחירם משפחות האחירמי
 לענפם משפחות הענפמי כוויפם משפחות
 הוויפמי ויהיו בני בלע ארד ועלמן משפחות
 הארדי ועלמן כמשפחות העלמי אכה בני בנימן
 כמשפחותם ופקדיהם חמשה וארבעים אכה

ומאתים: **ס בני גד**
 למשפחותם לצפון משפחת הצפוני לחגי משפחת
 החגי לשוני משפחת השוני: לאוני משפחת האוני
 לערי משפחת הערי: לארוד משפחת הארודי לאראכלי
 משפחת האראכלי: אלה משפחת בני גד לפקדיהם
 ארבעים אלה וחמש מאות: **ס בני יהודה** ער
 ואונן וימת ער ואונן בארץ כנען: ויהיו בני יהודה
 למשפחותם לשלה משפחת השלני לפרץ משפחת
 הפרצי לרזח משפחת הרזי: ויהיו בני פרץ לחצרן
 משפחת הרזוי לחמול משפחת החמולי: אלה
 משפחת יהודה לפקדיהם ששה ועשים אלה וחמש
 מאות: **ס בני יששכר** למשפחותם תובל משפחת
 התובלעי לפיה משפחת הפוני: לישוב משפחת הישבי
 לשמרן משפחת העמרני: אלה משפחת יששכר
 לפקדיהם ארבעה ועשים אלה ושש מאות: **ס בני**
זבולן למשפחותם לסרד משפחת הסרדי לאכון משפחת
 האכלני לחלאל משפחת החלאלני: אלה משפחת
 הזבולני לפקדיהם ששים אלה וחמש מאות: **ס בני**
יוסף למשפחותם מנשה ואפרים: בני מנשה למכיר
 משפחת המכירי ומכיר הדכיד את גלעד לגלעד
 משפחת הגלעדי: אלה בני גלעד אעזר משפחת
 האעזרי לחלח משפחת החלחי: ואשריאל משפחת
 האשריאלני ועלם משפחת העלמי: ושמידע משפחת
 השמידעני וחפר משפחת החפרי: ועלפחד בן חפר
 לא היו לו בנים כי אם בנות ועם בנות כלפחד מוחלה
 ונעה וזלבה מלכה ותרצה: אלה משפחת מנשה
 ופקדיהם שנים וחמשים אלה ושבע מאות: **ס אלה**
בני אפרים למשפחותם לשיחלח משפחת השיחלחי
 לכבר משפחת הכברי לחז משפחת החזני: ואלה
 בני שוחלח לערי משפחת העירני: אלה משפחת בני
 אפרים לפקדיהם שנים וששים אלה וחמש מאות
 אלה בני יוסף למשפחותם: **ס בני בנימן** למשפחותם
 לבלע משפחת הכבלעי לאשבל משפחת האשבלני
 לאחירם משפחת האחירמי: לשנפם משפחת הענפמי
 לוויפם משפחת הוויפמי: ויהיו בני בלע ארד ועלמן
 משפחת הארדי לעלמן משפחת העלמי: אלה בני בנימן
 למשפחותם ופקדיהם חמשה וארבעים אלה

ושל מאות
 בני דן כמשפחותם לשוחם משפוחת — ושוחמי
 אלה משפוחת דן כמשפוחתם כל משפוחת
 השוחמי לפקדיהם ארבעה וששים אסף וארבע
 מאות
 אשר כמשפוחתם לימנה משפוחת הימנה: כישוי
 משפוחת הישוי כבריעה משפוחת הבריעי כבני
 בריעה כחבר משפוחת החברי כמכביאל משפוחת
 המכביאלי ושם בת אשר ערוז אלה משפוחת בני
 אשר לפקדיהם שלשה וחמשים אסף וארבע
 מאות
 ופתחי כמשפוחתם ליוצאל משפוחת היוצאלי כגוני
 משפוחת הגוני כיצר משפוחת היציר לשלם משפוחת
 השלמי: אלה משפוחת נפתלי למשפוחתם ופקדיהם
 חמשה וארבעים אסף וארבע מאות: אלה פקדי
 בני ישראל שש מאות אסף ואסף שבע מאות
 וששים

וידברי יהוה אל משה לאמר לאלה תזכר
 הארץ בזוהלה במספר שמוות רבב תרבה לזולתו
 ולמעט המעלט לזולתו איש לפי פקדיו יד
 לזולתו אך בצורל יזכר את הארץ לשמות מטות
 אבתם יזוהלו על פי הגורל תזכר לזולתו בין רב
 כמעט
 פקודי הכוי כמשפוחתם כל ערוז משפוחת
 הארשני בקהת משפוחת הקהתי כמררי משפוחת
 המררי אלה משפוחת כוי משפוחת ד: כבני
 משפוחת הזבני משפוחת הזבני משפוחת
 המושי משפוחת הקרוזי וקהת הוכל את עמרם
 ושם אשית עמרם יוכבד בת כוי אשר יכדי
 אתה כלוי במצרים ותלד לעמרם את אהרן
 ואת משה ואת מרים אוחתם ויולד לאהרן את
 נדב ואת אביהוא את אבעזר ואת איתמר וימת
 נדב ואביהוא בהקריתם אש זרה כלפי יהוה וידיו
 פקדיהם שלשה ועשרים אסף ככל זכר מבין
 זרעו ומעלה כי לא התפקדו בתוך בני ישראל
 כי לא נתן להם לזכות בתוך בני ישראל
 אלה פקודי משה ואבעזר הכהן אשר פקדו
 את בני ישראל בערבת מואב על ירדן וזו
 ובאלה לא היה איש מפקודי משה ואהרן
 הכהן אשר פקדו את בני ישראל במדבר
 סיני כי אמר יהוה להם מודת ימותי במדבר
 וכל נידת מהם איש כי אם ככל בני יפני

משפוחת
 מאות: ס אלה כגידן למשפוחתם לשחם משפוחת
 השוחמי אלה משפוחת דן למשפוחתם כל משפוחת
 השוחמי לפקדיהם ארבעה וששים אסף וארבע
 מאות: ס בני אשר למשפוחתם לימנה משפוחת
 הימנה כישוי משפוחת הישוי כבריעה משפוחת הבריעי:
 לבני בריעה לחבר משפוחת החברי למכביאל משפוחת
 המכביאלי ושם בת אשר ערוז: אלה משפוחת בני אשר
 לפקדיהם שלשה וחמשים אסף וארבע מאות: ס בני
 נפתלי למשפוחתם ליוצאל משפוחת היוצאלי לטני
 משפוחת הגוני: ליצר משפוחת היציר לשלם משפוחת
 השלמי: אלה משפוחת נפתלי למשפוחתם ופקדיהם
 חמשה וארבעים אסף וארבע מאות: אלה פקדי
 בני ישראל שש מאות אסף ואסף שבע מאות
 וששים

וידבר יהוה אל משה לאמר: לאלה תחלק הארץ ונחלת
 כמספר שמות: לרב תרבה נחלתו ולקטט המעט
 נחלתו איש לפי פקדיו יפן נחלתו: ארבעה ושלש
 את הארץ לשמות מטות אבתם ינחלו: על פי הגורל
 תחלק נחלתו בין רב למעט: ס ואלה פקדי
 בלוי למשפוחתם לגרשון משפוחת הגרשני לקהת
 משפוחת הקהתי למררי משפוחת המררי: אלה
 משפוחת לוי משפוחת הלכני משפוחת החכני משפוחת
 הפתלי משפוחת המושי משפוחת הקרוזי וקהת הוליד
 את עמרם: ושם יאשת עמרם יוכבד בת לוי אשר ילדה
 אתה ללוי במצרים ותלד לעמרם את אהרן ואת משה
 ואת מרים אהתם: ויולד לאהרן את נדב ואת אביהוא
 את אבעזר ואת איתמר: וימת נדב ואביהוא בקרב
 אש זרה לפני יהוה: ויהיו פקדיהם שלשה ועשרים
 אסף ככל זכר מפקדיו ומעלה בני לא התפקדו בתוך
 בני ישראל כי לא נתן להם נחלה בתוך בני ישראל:
 אלה פקדי משה ואבעזר הכהן אשר פקדו את בני
 ישראל בערבת מואב על ירדן: ואלה לא היה
 איש מפקדי משה ואהרן הכהן אשר פקדו את בני
 ישראל במדבר סיני: כראמר יהוה להם מות ימותי
 במדבר ולא ימותו מהם איש כי אם ככל בני יפני

ויהושיע בן נון ונתקרבנה בנות צלפחד בדתך בן
 גלעד בן מקיב בן מנשה בן יוסף ואכלה שמורת בנותיו
 מנחה ונהו וזוהלה ומנכה ותרצה ותעמדה לפני
 משה ולפני אלעזר הכהן ולפני הנשיאם
 וקלהערה פתח אהל מועד לאמר: אבינו מת במדבר
 והוא לא היה בתוך העדה הנעדרים עליהה בערת
 קרח בקרבמא מת ובנים לאהיו לו: למה יגרע שם
 אבינו מתוך משפחתו כי אין לו בן הגדה לנו אחוה
 ונתת לנו חלק ארץ אבינו: ויקרב משה את משפטן לפני
 יהוה: פ
 ולאמר יהוה אל משה לאמר: בן בנות צלפחד דברתי
 נתן נתן להם אחות נחלה בתוך אחי אביהם והעברתי
 את נחלת אביהן להן: ואל בני ישראל תדבר לאמר
 איש ברימות וכן אין לו והעברתם את נחלתו לבתו:
 ואם אין לו בת ונתתם את נחלתו לאחיו: ואם אין לו
 אחים ונתתם את נחלתו לאחיו הקרב אליו ממשפחתו
 וירש אתה ויתתה לבני ישראל לחקת משפט כאשר
 צוה יהוה את משה: פ
 ולאמר יהוה אל משה עלה אל בני העברים הנה וראה
 את הארץ אשר נתתי לבני ישראל: וראיתה אתה
 ונאספת אל עמך נסא אתה כאשר נאספו אתו אהרן:
 כאשר מרתם פי במדבר צון במריבת העדה להקדישני
 במים לעיני יישראלים מריבת קדש מדבר צון: ס וידבר
 משה אל יהוה לאמר: יפקד יהוה אלהי הרוחת לכל
 בשר איש על העדה אשר צא לפניהם ואשר יבא
 לפניהם ואשר יצאם ואשר יביאם ולא תהיה ערת
 יהוה פצאן אשר אין להם רעה: ולאמר יהוה אל
 משה קח לך את יהושע בן נון איש אשר נתיח בו
 וקממת את ידך עליו: ותעמדת אתו לפני אלעזר הכהן
 ולפני כל העדה וצויתו אתו לעיניהם: ונתתה מן הוד
 עליו למען ישמעו כל עדת בני ישראל: ולפני אלעזר
 הכהן שאל לו במשפט האזרים לפני יהוה על
 פי יצאו ועל פי יבאו הוא וכל בני ישראל אתו וכל
 העדה: ויש משה כאשר צוה יהוה אתו ויקח את
 יהושע ועמדה לפני אלעזר הכהן ולפני כל העדה:
 ויקמד את ידיו עליו וצוה כאשר דבר יהוה ביד
 משה: פ

ויהושיע בן נון ונתקרבנה בנות צלפחד בדתך בן
 גלעד בן מקיב בן מנשה בן יוסף ואכלה שמורת בנותיו
 מנחה ונהו וזוהלה ומנכה ותרצה ותעמדה לפני
 משה ולפני אלעזר הכהן ולפני הנשיאם
 וקלהערה פתח אהל מועד לאמר אבינו מת במדבר
 והוא לא היה בתוך העדה הנעדרים על היהוה בערת
 קרח כי בחטאו מת ובנים לא היו לו כמה יגרע שם
 אבינו מתוך משפחתו כי אין לו בן הגדה לנו אחוה
 נתת לנו חלק ארץ אבינו ויקרב משה את משפטן לפני
 יהוה ויאמר יהוה אל משה לאמר בן בנות צלפחד
 דברתי נתן נתן להם אחות נחלה בתוך אחי אביהם
 והעברתי את נחלת אביהן להן ואכל בני ישראל את
 הדבר לאמר איש ברימות וכן אין לו והעברתם
 את נחלתו לבתו ואם אין לו בת ונתתם את
 נחלתו לאחיו ואם אין לו אחים ונתתם את נחלתו
 לאחיו ואם אין אחים לאביו ונתתם את נחלתו
 לאחיו הקרב אליו ממשפחתו וירש אתה
 והיתה לבני ישראל לחקת משפט כאשר צוה יהוה
 את משה ויאמר יהוה אל משה עלה אל בני העברים הנה
 וראה את הארץ אשר נתתי לבני ישראל וראיתה
 אתה ונאספת אל עמך נסא אתה כאשר נאספו אתו
 אהרן כאשר מרתם פי במדבר צון במריבת
 העדה להקדישני במים לעיניהם מריבת קדש מדבר צון
 וידבר משה אל יהוה לאמר יפקד יהוה אלהי הרוחת לכל בשר
 איש על העדה אשר יצא לפניהם ואשר יבא
 לפניהם ואשר יצאם ואשר יביאם ולא תהיה ערת
 יהוה פצאן אשר אין להם רעה ולאמר יהוה אל
 משה קח לך את יהושע בן נון איש אשר נתיח בו
 וקממת את ידך עליו ותעמדת אתו לפני אלעזר הכהן
 ולפני כל העדה וצויתו אתו לעיניהם ונתתה מן הוד
 עליו למען ישמעו כל בני ישראל ונתתה מן הוד
 עליו למען ישמעו כל בני ישראל ולפני אלעזר
 הכהן שאל לו במשפט האזרים לפני יהוה על
 פי יצאו ועל פי יבאו הוא וכל בני ישראל אתו וכל
 העדה ויעש משה כאשר צוה יהוה אתו ויקח את
 יהושע ועמדה לפני אלעזר הכהן ולפני כל העדה
 ויקמד את ידיו עליו וצוה כאשר דבר יהוה ביד
 משה

וידבר יהוה אל משה לאמר: צו את בני ישראל ואמרתם
 אליהם את קרבני לחמו לאשי ריח ניחוחי תשמרו
 להקריב לי במועדו: ואמרתם להם זה האשה אשר
 תקריבו ליהוה כבשים בגרשטה תמימים שנים ליום
 עלה תמיד: את הכבש אחד תעשה בקר ואת הכבש
 השני תעשה בין הערבים: ועשירית האפה סלת
 למנחה בלולה בשמן כתיב רביעת סדון: עלת תמיד
 העשה בבר סיני לריח ניחוח אשה ליהוה: ונסכו
 רביעת סדון לכבש האחד בקדש הסד נסך שגר ליהוה:
 ואת הכבש השני תעשה בין הערבים כמנחת הבקר
 הקסכו תעשה אשה ריח ניחוח ליהוה: פ
 ויחום השבת שגר כבשים בגרשטה תמימים ושני
 עשרים סלת מנחה בלולה בשמן ונסכו: עלת שבה
 בשבתו על עלת התמיד ונסכה: פ
 ויבראש חדשכם תקריבו עלה ליהוה פרים בגר
 שנים ואיל אחד כבשים בגרשטה שבעה תמימים:
 ושלשה עשרים סלת מנחה בלולה בשמן לפר האחד
 ושני עשרים סלת מנחה בלולה בשמן לאיל האחד:
 ועשרון עשרון סלת מנחה בלולה בשמן לכבש האחד
 עלה ריח ניחוח אשה ליהוה: ונסכיהם חצי סדון תתה
 לפר ושלשת הדין לאיל ורביעת הדין לכבש ואת עלת
 חדש החדש לחדש השנה: ושעיר עיזים אחד לחטאת
 ליהוה על עלת התמיד עשה ונסכו: ס ששי וכתוש
 הראשון בארבעה עשר יום לחוש שפסח ליהוה: וכתוש
 עשר יום לחדש הזה תג שבעת ימים מצות יאכל:
 ביתם הראשון מקרא קדש כל מלאכת עבודה לא תעשו:
 והקרבנות אשרו עלה ליהוה פרים בגר בקר שנים
 ואיל אחד ושבעה כבשים בגרשטה תמימים יהיו להם:
 ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה עשרים לפר
 ושני עשרים לאיל תעשו: עשרון עשרון תעשה לכבש
 האחד לשבעת הכבשים: ושעיר חטאת אחד לכפר
 עליכם: מלכד עלת הבקר אשר לעלת התמיד תעשו
 את האלה: כאלה תעשו ליום שבעת ימים להם אשה
 ריח ניחוח ליהוה על עלות התמיד עשה ונסכו: וביום
 השביעי מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבודה
 לא תעשו: ס וביום השביעי ביהוה יתקדש יתה
 מנחה חדשה ליהוה בשבעת ימים מקרא קדש יהיה
 לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו:

ודבר יהוה אל משה לאמר: צו את בני ישראל
 ואמרת אליהם את קרבני לחמו לאשי ריח ניחוחי
 תשמרו להקריב לי במועדו: ואמרת להם זה האשה
 אשר תקריבו ליהוה כבשים בני שנה תמימים שנים
 ליום עלה תמיד את הכבש אחד תעשה בקר
 ואת הכבש השני תעשה בין הערבים: ועשירית
 האפה סלת מנחה בלולה בשמן כתיב רביעת הדין
 עלת תמיד העשה בבר סיני לריח ניחוח אשה
 ליהוה: ונסכו רביעת הדין לכבש האחד בקדש הסך
 נסך שגר ליהוה: ואת הכבש השני תעשה בין
 הערבים כמנחת הבקר ונסכו תעשה אשה ריח ניחוח
 ליהוה
 וביום השבת שני כבשים בני שנה תמימים ושני עשרים
 סלת מנחה בלולה בשמן ונסכו עלת שבת שבעת
 על עלת התמיד ונסכה
 ובראשי ימי חדשכם תקריבו עלה ליהוה פרים בני
 בקר שנים ואיל אחד כבשים בני שנה שבעת
 תמימים ושלשה עשרים סלת מנחה בלולה
 בשמן לפר האחד ושני עשרים סלת מנחה
 בלולה בשמן לאיל האחד ועשרון עשרון סלת
 מנחה בלולה בשמן לכבש האחד עלה ריח
 ניחוח אשה ליהוה ונסכיהם חצי הדין יהיה לפר
 ושלשת הדין לאיל ורביעת הדין לכבש יין זאת
 עלת חדש בחדשו לחדש השנה ועשירי עיזים
 אחד לחטאת ליהוה על עלת התמיד ועשו:
 ונסכו
 ובראשי ימי חדשכם תקריבו עלה ליהוה פרים בני
 שנים ואיל אחד ושבעה כבשים בני שנה תמימים
 יהיו להם ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה
 עשרים לפר ושני עשרים לאיל תעשו: עשרון
 עשרון תעשה לכבש האחד לשבעת הכבשים
 ועשירי חטאת אחד לכפר עליכם מלכד עלת
 הבקר אשר לעלת התמיד תעשו את אלה כאלה
 תעשו ליום שבעת ימים להם אשה ריח ניחוח
 ליהוה על עלות התמיד ועשו ונסכו וביום השביעי
 מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבודה לא
 תעשו
 וביום השביעי ביהוה יתקדש יתה
 מנחה חדשה ליהוה בשבעת ימים מקרא קדש יהיה
 לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו

והקרבנות עולה לריזח לריזח ליהוה פרים בני
 בקר שלים איכ אחד עבולה כבשים בני עזים
 ומנוחתם סכת בכולה בשמן שלשה עשרונים
 כפר האזוד שלני עשרנים לאיכ האזוד עשרון
 עשרון לכבש האזוד לשבעת הכבשים ועיר
 עזים אחד לכפר עכרכר עכרכר עכרכר
 התמיד ומנוחתו תעשו ומנוחתו תעשו
 ונסכיהם

ובחדש השביעי באזוד לחדש מקרא קדש יהוה
 לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו יום תרווד
 יהיה לכם ועשיתם עולה לריזח ליהוה פרי
 בן בקר אחד איכ אחד כבשים בני שנה עבולה
 חמישים ומנוחתם סכת בכולה בשמן שלשה
 עשרנים כפר שלני עשרנים לאיכ ועשרון אחד לכבש
 האזוד לשבעת הכבשים ועיר עזים אחד וזאת
 לכפר עכרכר עכרכר עכרכר יהוה ומנוחתה ועלית
 התמיד ומנוחתה ונסכיהם כמשפטם לריזח ליהוה אשה
 ליהוה ובלעזר לחדש

השביעי הוה מקרא קדש יהיה לכם וענייתם את
 זפעתים כל מלאכה לא תעשו והקרבנות עכרכר
 ביהוה ריזח ליהוה פרי בן בקר אחד איכ אחד
 כבשים בני שנה שבעה חמישים יהיו לכם ומנוחתם
 סכת בכולה בשמן שלשה עשרנים כפר שלני
 עשרנים לאיכ האזוד עשרון עשרון לכבש
 האזוד לשבעת הכבשים ועיר עזים אחד וזאת
 מלבד זאת הכפרים ועלת התמיד ומנוחתה
 ונסכיהם

ועיר יום לחדש השביעי מקרא קדש יהיה
 לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו וזאתם חזו
 ליהוה שבעת ימים והקרבנות עכרכר אשה ריזח
 ליהוה פרים בני בקר שלשה עשר איכים
 עזים כבשים בני שנה ארבעה עשר דמוכותם
 יהיו ומנוחתם סכת בכולה בשמן שלשה
 עשרנים כפר האזוד לשבעת עשר פרים שלני
 עשרנים לאיכ האזוד לשני האיכים ועיר
 עשרון לכבש האזוד לארבעה עשר כבשים
 ועיר עזים אחד וזאת מלבד עלת התמיד
 ומנוחתה ונסכה וביום השני
 פרים בני בקר שנים עשר איכים שלים כבשים
 בני שנה ארבעה עשר חמישים ומנוחתם ונסכיהם
 כפרים לאיכים וכבשים כמספרם כמשפטם
 ועיר עזים אחד וזאת מלבד עלת התמיד

והקרבנות עולה
 לריזח ליהוה פרים בני בקר שנים איכ אחד שבעה
 כבשים בני שנה ומנוחתם סלת בלולה בשמן שלשה
 עשרנים לפר האזוד שלני עשרנים לאיכ האזוד
 עשרון לכבש האזוד לשבעת הכבשים ועיר עזים
 אחד לכפר עליכם מלבד עלת התמיד ומנוחתו תעשו
 חמישים יהיו לכם ונסכיהם

וכחדש השביעי באחד לחדש מקרא קדש יהיה לכם
 כר מלאכת עבדה לא תעשו יום תרועה יהיה לכם
 ועשיתם עלה לריזח ליהוה פרי בן בקר אחד איכ
 אחד כבשים בני שנה שבעה חמישים ומנוחתם סלת
 בלולה בשמן שלשה עשרנים לפר שלני עשרנים לאיכ
 ועשרון אחד לכבש האזוד לשבעת הכבשים ועיר
 עזים אחד חמאת מלבד עליכם מלבד עלת החדש
 ומנוחתה ועלת התמיד ומנוחתה ונסכיהם כמשפטם
 לריזח ליהוה אשה ליהוה

וכחדש השביעי יהוה מקרא קדש יהיה לכם וענייתם את
 זפעתים כל מלאכה לא תעשו והקרבנות עלה ליהוה
 ריזח ליהוה פרי בן בקר אחד איכ אחד כבשים בני שנה
 שבעה חמישים יהיו לכם ומנוחתם סלת בלולה בשמן
 שלשה עשרנים לפר שלני עשרנים לאיכ האזוד
 עשרון לכבש האזוד לשבעת הכבשים ועיר עזים
 אחד חמאת מלבד חמאת הכפרים ועלת התמיד
 ומנוחתה ונסכיהם

וכחדש השביעי מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת
 עבדה לא תעשו ותנחם תג ליהוה שבעת ימים
 והקרבנות עלה אשה ריזח ליהוה פרים בני בקר
 שלשה עשר איכים שנים כבשים בני שנה ארבעה
 עשר חמישים יהיו ומנוחתם סלת בלולה בשמן שלשה
 עשרנים לפר האזוד לשלשה עשר פרים שלני עשרנים
 לאיכ האזוד לשני האיכים ועשרון עשרון לכבש האזוד
 לארבעה עשר כבשים ועיר עזים אחד חמאת מלבד
 עלת התמיד ומנוחתה ונסכה

וכחדש השביעי יהוה מקרא קדש יהיה לכם וענייתם את
 זפעתים כל מלאכה לא תעשו והקרבנות עלה ליהוה
 ריזח ליהוה פרים בני בקר שלשה עשר איכים
 עזים כבשים בני שנה ארבעה עשר דמוכותם
 יהיו ומנוחתם סכת בכולה בשמן שלשה עשר
 עשרנים לאיכ האזוד לשני האיכים ועיר עשרון
 לכבש האזוד לארבעה עשר כבשים ועיר עזים אחד
 חמאת מלבד חמאת הכפרים ומנוחתה ונסכיהם

לפי ר' יוחנן

ומנוחתה ונסכיהם
 פרים עלותי עשר איכם עזים כבשים בני עזים
 ארבעה עשר המימם ומנוחתם ונסכיהם כפרים
 לאיכם ולכבשים במספרם כמשפט ושעיר
 חטאת אחד מכלבד עלת התמיד ומנוחתה
 ונסכה
 וביום הרביעי פרים עשרה
 איכם עזים כבשים בני עזים ארבעה עשר המימם
 מנוחתם ונסכיהם כפרים לאיכם ולכבשים במספרם
 כמשפט ושעיר עזים אחד חטאת מכלבד עלת
 התמיד ומנוחתה ונסכה
 וביום החמישי פרים תשלחה איכם עזים כבשים בני עזים
 ארבעה עשר המימם ומנוחתם ונסכיהם כפרים
 לאיכם ולכבשים במספרם כמשפט ושעיר חטאת
 אחד מכלבד עלת התמיד ומנוחתה
 ונסכה
 וביום הששי פרים שמונה
 איכם עזים כבשים בני עזים ארבעה עשר המימם
 ומנוחתם ונסכיהם כפרים לאיכם ולכבשים במספרם
 כמשפט ושעיר חטאת אחד מכלבד עלת התמיד
 ומנוחתה ונסכה
 וביום השביעי פרים עבועה איכם עזים כבשים בני עזים
 ארבעה עשר המימם ומנוחתם ונסכהם כפרים
 לאיכם ולכבשים במספרם כמשפט ושעיר
 חטאת אחד מכלבד עלת התמיד ומנוחתה
 ונסכה
 ביום השמיני עלת תהיה
 לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו והקרבתם
 עולה אשה ריח ניחוח ליהוה פר אחד אייל אחד
 כבשים בני עזים שבעה המימם מנוחתם ונסכיהם
 כפר לאייל ולכבשים במספרם כמשפט ושעיר
 חטאת אחד מכלבד עלת התמיד ומנוחתה ונסכה
 אלה תעשו ליהוה במועדיכם לבד מנדרים
 ונדבותיכם לעלותיכם ולמנוחותיכם ולנסוכיכם ולשלמיכם
 ואמר משה אל בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את
 משה
 וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל
 לאמר זה הדבר אשר צוה יהוה איש כי ידר
 נדר ליהוה או השבע עבועה לאסר אסור על
 נפשו לא יחול דברו ככל היצא מפי ויעשה ואשר
 כי תדר נדר ליהוה ואסרה אסר בבית אביו
 בנעוריה ועלמנו אביו את נדרה ואסרה אשר
 אסרה על נפשה והזוריש בה אביו וקמו כל
 נדריה וכל אסר אשר אסרה על נפשה יקום
 ואם הניא אביו אתה ביום שמעו כל נדריה

ונסכיהם: ס וביום
 השלישי פרים עשר עשר אילם שנים כבשים בנר
 שנה ארבעה עשר המימם: ומנחתם ונסכיהם לפרים
 לאיכם ולכבשים במספרם כמשפט ושעיר חטאת אחד
 מכלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכה: ס וביום
 הרביעי פרים עשרה אילם שנים כבשים בנר שנה
 ארבעה עשר המימם: ומנחתם ונסכיהם לפרים לאיכם
 ולכבשים במספרם כמשפט: ושעיר עזים אחד חטאת
 מכלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכה: ס וביום
 החמישי פרים תשלחה אילם שנים כבשים בנר שנה
 ארבעה עשר המימם: ומנחתם ונסכיהם לפרים לאיכם
 ולכבשים במספרם כמשפט: ושעיר חטאת אחד מכלבד
 עלת התמיד ומנחתה ונסכה: ס וביום הששי
 פרים שמונה אילם שנים כבשים בנר שנה ארבעה עשר
 המימם: ומנחתם ונסכיהם לפרים לאיכם ולכבשים
 במספרם כמשפט: ושעיר חטאת אחד מכלבד עלת
 התמיד ומנחתה ונסכה: ס וביום השביעי פרים
 שבעה אילם שנים כבשים בנר שנה ארבעה עשר
 המימם: ומנחתם ונסכיהם לפרים לאיכם ולכבשים
 במספרם כמשפט: ושעיר חטאת אחד מכלבד עלת
 התמיד ומנחתה ונסכה: ס ביום השמיני
 עלת תהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו:
 והקרבתם עליה אשה ריח ניחוח ליהוה פר אחד אייל
 אחד כבשים בנר שנה שבעה המימם: ומנחתם
 ונסכיהם לפרים לאייל ולכבשים במספרם כמשפט: ושעיר
 חטאת אחד מכלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכה: אלה
 תעשו ליהוה במועדיכם לבד מנדרים ונדבותיכם
 לעלותיכם ומנחתיכם ולנסוכיכם ולשלמיכם: ויאמר
 משה אל בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את משה:
 וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל לאמר זה
 הדבר אשר צוה יהוה: איש כיהוה נדר ליהוה או
 השבע עבועה לאסר אסר על נפשו לא יחול דברו ככל
 היצא מפי ויעשה: ואשר כיהוה נדר ליהוה ואסרה
 אסר בבית אביו בנעוריה: ושמע אביו את נדרה
 ואסרה אשר אסרה על נפשה והזוריש לה אביו וקמו
 כל נדריה וכל אסר אשר אסרה על נפשה יקום:
 ואם הניא אביו אתה ביום שמעו כל נדריה

לפניהם

ואסירה אשר אסרה על נפשה לא יקום ויהיה יסלח
 לה כי היא אבדה אתה ואם היו ההייד כלאיש
 ותריה עליה או מבטא שפתיה אשר אסרה על
 נפשה ושמעו אישה ביום שמועו והזריש לה וקמו
 לדיה ואסרה אשר אסרה על נפשה יקמו ואם
 ביום שמועו אישה יניא אותה והפר את נדרה אשר
 עליה ואת מבטא שפתיה אשר אסרה על נפשה
 יהיה יסלח לה ונדר אלמנה ודושה כל אשר
 אסרה על נפשה יקום עליה ואם בית אישה נדרה
 או אסרה אשר על נפשה לטבעיה ושמועו אישה
 והזריש לה לא הניא אתה וקמו כל נדריה וכל אשר
 אשר אסרה על נפשה יקום ואם הפר יפר אתם
 אישה ביום שמועו כל מוצא שפתיה לנדריה
 ולאסר נפשה לא יקום אישה הפרם ויהיה יסלח לה
 כל נדר וכל טבעת אשר עלת נפש אישה יקמו
 ואישה יפרצו ואם הזריש יזריש לה אישה מיום
 אל יום והקים את כל נדריה או את כל אסריה אשר
 עליה הקים אתם כי הזריש לה ביום שמועו ואם
 הפר יפר אתם אחרי שמועו ונשיא את עינה אכר
 החקים אשר צוה יהיה את מטה בן איש כאשר
 בין אב לבתו בנדריה בית אביה
 ודבר יהיה אב מטה לאמר נקם נקמו בני
 ישראל מאת המדינים אחרי האסף אל עמי וידבר
 משה אל העם לאמר הזלצו מאדכם אנשים
 כלצא והיו על מדין לתת נקמת יהוה במדין אכר
 למטה אכר למטה לכל מלות ישראל אכר למטה שלום
 כלצא ומסרו מאכפי ישראל אכר למטה שלום
 עשר אכר חכמי צבא וישלחו אתם משה אכר
 למטה כלצא אתם ואת פילוס בן אלעזר הכהן
 כלצא וכלי הקדש וחצצרות התרועה בידי ויצאו
 על מדין כאשר צוה יהוה את משה ויהרגו כל
 זכר ואת מלכי מדין הרגו על חכמייהם את אי ואת
 רלם ואת צור ואת זוור ואת רבעו חמשת מלכי
 מדין ואת בעלם בן בעזר הרע בוזב ושם בני
 ישראל את נשי מדין ואת טפם ואת כל בהמתם
 ואת כל מקנהם ואת כל זוילם בזו ואת כל
 עריהם במושבתם ואת כל טירחם ערפו באש
 ויקחו את כל השלל ואת כל המלקוח באדם
 ובהמה ויצאו אב משה ואל אלעזר הכהן ואל
 עזיה בני ישראל את השלל ואת המלקוח ואת
 השלל אל המזנה אל ערבת מואב אשר על
 ירדן יהוה ויצאו משה

ואסרה
 אשר אסרה על נפשה לא יקום ויהיה יסלח לה כיהניא
 אביה אתה: ואסרה תהיה לאיש ונדריה עליה או
 מבטא שפתיה אשר אסרה על נפשה: ושמועו אישה
 ביום שמועו והזריש לה וקמו נדריה ואסרה אשר אסרה
 על נפשה יקמו: ואם ביום שמועו אישה יניא אותה
 והפר את נדרה אשר עליה ואת מבטא שפתיה אשר
 אסרה על נפשה ויהיה יסלח לה: ונדר אלמנה ונדר אישה
 כל אשר אסרה על נפשה יקום עליה: ואסרה אישה
 נדרה או אסרה אשר על נפשה לטבעיה: ושמועו אישה
 והזריש לה לא הניא אתה וקמו כל נדריה וכל אשר
 אשר אסרה על נפשה יקום: ואסרה יפר אתם
 אישה ביום שמועו כל מוצא שפתיה לנדריה וכל אשר
 נפשה לא יקום אישה הפרם ויהיה יסלח לה: כל
 נדר וכל טבעת אשר עלת נפש אישה יקמו ואישה
 יפרצו: ואסרה יזריש לה אישה מיום אל יום
 והקים את כל נדריה או את כל אסריה אשר עליה
 הקים אתם כיהניא לה ביום שמועו: ואסרה יפר
 אתם אחרי שמועו ונשיא את עינה: אכר החקים אשר
 צוה יהוה את משה בין איש לאשתו בין אב לבתו
 כנדריה בית אביה: ש פ
 וידבר יהוה אל משה לאמר: נקם נקמת בני ישראל
 מאת המדינים אתה תאסף אלעמדין: וידבר משה
 אל העם לאמר החלצו מאתכם אנשים לצבא יהוה
 על מדין לתת נקמת יהוה במדין: אלה למטה אלה
 למטה לכל מלות ישראל תשלחו לצבא: וימסרו
 מאכפי ישראל אלה למטה שנים עשר אלה חלוצי צבא:
 וישלח אתם משה אלה למטה לצבא אתם ואת פינתם
 בן אלעזר הכהן לצבא וכלי הקדש וחצצרות התרועה
 בידו: ויצאו ער מדין כאלו צוה יהוה את משה
 ויהרגו כל זכר ואת מלכי מדין הרגו על חכמייהם
 את אי ואת צור ואת זוור ואת רבעו חמשת מלכי
 מדין ואת בעלם בן בעזר הרע בוזב ושם בני
 ישראל את נשי מדין ואת טפם ואת כל בהמתם
 ואת כל מקנהם ואת כל זוילם בזו ואת כל
 עריהם במושבתם ואת כל טירחם ערפו באש
 ויקחו את כל השלל ואת כל המלקוח באדם
 ובהמה ויצאו אב משה ואל אלעזר הכהן ואל
 עזיה בני ישראל את השלל ואת המלקוח ואת
 השלל אל המזנה אל ערבת מואב אשר על
 ירדן יהוה ויצאו משה

משה
 מואב אשר על ירדן יהוה: ש שלש (שני נוספות) ויצאו 18

ואלעזר הכהן וכל נשיאי העדה לקראתם אל-
 מוזין למזונה ויקלף משה על פקודי הויזל שרי-
 האכפים ושרי המאות הבאים מלצבא המלחמה:
 ויאמר אליהם משה הויזיתם כל זקבה הן הנה היו
 לבני ישראל בדבר בכלעם למסר מעל בידוהו
 על דבר פעור ותהי המלצה בעדת יהוה ועדתה
 היו כל זכר בלעם וכל אשה ידעית איש למעשכ
 זכר היו וכל הלעם בנשים אשר לא ידעו
 משיכב זכר הויזין כלכם ואתם ולזו מוזין למזונת
 שבעית ימים כל הרה נפש וכל גזע בחלב תתושטא
 ביום השלישי ויום השביעי אתם ועיביכם וכל בשר
 וכל כלי עזר וכל מעשה עיזים וכל כלי עץ
 התושטא ויאמר אלעזר הכהן אל
 אנשי הצבא הבאים למלחמה זאת זקת התורה:
 אשר צוה יהוה את משה אך את הזהב ואת הכסף
 את הנזופת את הברזל את הברזל ואת העפרת
 כל דבר אשר בא באש תעבירו באש וטהר אן
 במי זרה יתושטא וכל אשר לא בא באש תעבירו
 במים וכבסתם בדיכם ביום השביעי וטהרתם ואחר
 תבאו אל המולנה ויאמר
 יהוה אל משה לאמר שלא את ראש מלכות
 השני באדם ובבהמה אתה ואלעזר הכהן וראשי
 אבות העדה וזלית את המלכות בין ותפשו
 המלחמה היצאים ללצבא ובין כל העדה והרבות
 מכס ליהוה מאת אנשי המלחמה היצאים ללצבא
 אזור נפש מלמעט המאות מן האדם ומן הבקר
 ומן הזמרים ומן הצאן ממוציתם תקלו וזרתת
 לאלעזר הכהן תרבות יהוה ומחוללת בני ישראל
 תקול אזור ארו מן הזמשים מן האדם מן הבקר
 מן הזמרים ומן הצאן מכל בהמה וזרתת אתם
 כלום עמרי משמרת מעלכן יהוה ויעש משה
 ואלעזר הכהן כאשר צוה יהוה את משה ויהי
 המלכות יתר הבן אשר בזו עים הצבא צאן של
 מאות אכה ועיבקים אכה וחמשיית אלפים ובהן
 עינים ועיבקים אכה וחמרים אזור ועישים אכה
 ונפש אדם מן הנשים אשר לא ידעו מעשכ זכר
 כל נפש עינים ועיבקים אכה ותהי המחולה חלק
 היצאים בצבא מספר הצאן שלש מאות אכה
 ועיבקים אכה ושבעת אלפים וחמשי מאות ויהי
 המכס ליהוה מן הצאן שלש מאות וחמשי ועיבקים
 והבקר שלש ועיבקים אכה ומכסם ליהוה עינים
 ועיבקים וחמרים עיבקים אכה וחמשי מאות

ואלעזר הכהן וכל נשיאי העדה לקראתם אל-
 מוזין למזונה ויקלף משה על פקודי שרי האכפים 14
 ושרי המאות הבאים מלצבא המלחמה: ויאמר אליהם 15
 משה הויזיתם בל נקבה: הן הנה היו לבני ישראל 16
 בדבר בלעם למסר מעל בידוהו על דבר פעור ותהי 17
 המלצה בעדת יהוה: ועתה הרנו בל זכר בטרם וכל 17
 אשה ידעת איש למשכב זכר הרנו: וכל הלעם בנשים 18
 אשר לא ידעו משכב זכר החיו לכם: ואתם חנו מוזין 19
 למחנה שבעת ימים כל הרג גפוש וכל יגע בחלל
 התחטאו ביום השלישי ויום השביעי אתם ושביכם:
 וכל בגד וכל כל-עזר וכל מעשה עינים וכל כל-רעין 20
 התחטאו: ם ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי 21
 הצבא הבאים למלחמה זאת תקת התורה אשר צוה 22
 יהוה את משה: אך אדמה ואת הכסף את הנזופת 23
 את הברזל את הברזל ואת העפרת: בל דבר אשר 23
 בא באש תעבירו באש וטהר אן במי זרה יתחטא
 וכל אשר לא בא באש תעבירו במים: וכבסתם 24
 בגדיכם ביום השביעי וטהרתם ואחר תבאו אל-
 המולנה: ם רביעי ויאמר יהוה אל משה 25
 לאמר: שלא את ראש מלכות השבי באדם ובבהמה 26
 אתה ואלעזר הכהן וראשי אבות העדה: וחזית את- 27
 המלכות בין תפשו המלחמה היצאים לצבא ובין כל-
 העדה: והרמת מכס ליהוה מאת אנשי המלחמה 28
 היצאים לצבא אחר גפוש מחמש המאות מן האדם 29
 ומן הבקר ומן הזמרים ומן הצאן: מן חמשיית תקחו 29
 ונתתה לאלעזר הכהן תרומת יהוה: ומחצית בגד 30
 ישראל תקחו אחר יאחו מן החמשים מן האדם מן 31
 הבקר מן הזמרים ומן הצאן מכל בהמה ונתתה אתם 31
 ללויים שמי משמרת משכן יהוה: ועש משה 31
 ואלעזר הכהן כאשר צוה יהוה את משה: ויהי המלכות 32
 יתר הבן אשר בזו עם הצבא צאן שלש מאות אכה 32
 ושבעים אכה וחמשיית אלפים: ובקר שנים ושבעים 33
 אכה: וחמרים אכה וששים אכה: וגפוש אדם מן 34
 הנשים אשר לא ידעו משכב זכר בל נפש שנים 34
 ושלשים אכה: ותהי המחצה חלק היצאים בצבא מספר 36
 הצאן שלש מאות אכה ושלשים אכה ושבעת אלפים 37
 וחמש מאות: ויהי המכס ליהוה מן הצאן שלש מאות 37
 וחמש ושבעים: והבקר שלש ועיבקים אכה ומכסם 38
 ליהוה עינים ושבעים: וחמרים שלשים אכה וחמש 39
 מאות

ומכסם ליהוה אלהי ושלשים ונפש אדם ששע
 עשר אלה ומכסם ליהוה שלשים וששעים נפש
 ויתן משה את מכס תרומת יהוה לאלעזר הכהן
 כאשר יזה יהוה את משה וממוציאת בני ישראל
 אשרי וזהו משה מן האנשים הצדיקים ותהי מוצאת
 העדה מן הצדיק שלש מאות אלה וששעים
 אלה שבעת אלפים וחמש מאות ובקר ששע
 וששעים אלה וחמרים שלשים אלה וחמש
 מאות ונפש אדם ששע עשר אלה ויקח משה
 ממוציאת בני ישראל את האזוז אהרן מן הזמשים
 מן האדם ובן זבחה ויתן אתם כלום שמרי
 משמרת משכן יהוה כאשר יזה יהוה את משה
 ויקרבו אל משה הנקדים אשר לאכלה הצבא
 שרי האכפים ושרי המאות ויאמרו אל משה
 עברך נשוא את ראש ישראל המבואה אשר
 בידנו ולא נקדם ממנו איש ויקרב את קרבן יהוה
 איש אשר מצא כפי זהב אצליו ועמיד טבעת
 עגול וכמו לכפר על נפשיו כפני יהוה ויקח
 משה ואלעזר הכהן את הזהב מאתם כל כפי
 מלשדה ויהי כל זהב התרומה ישייר הרובו ליהוה
 ששע עשר אלה שבע מאות וחמשים שקל מאת
 שרי האכפים ומאת שרי המאות אנשי הצבא בני
 איש כו ויקח משה ואלעזר הכהן את הזהב מאת
 שרי האכפים והמאות ויבאו יצאו אל אהל מועד
 זכרון לבני ישראל כפני יהוה
 ומוקנה רב היה לבני ראובן וכלנו גר עליו מאת
 ויראו את ארץ יעזר ואת ארץ בעלד והנה המקום
 מקום מקלה ויצאו בני גד ובני ראובן ויאמרו
 אל משה ואל בני ישראל ואל בני ישראל
 לאמר עטרות ודיבן ויעזר ונמרוד וזשבו
 ואלעלה ועלם וזבו וזבו וזבו וזבו וזבו וזבו
 כפני עדת ישראל אל ארץ מקלה היא וכלנו
 מקלה ויאמרו אם
 מצאנו וזו בנינו ויתן את הארץ לזאת כלנו
 לאחזה אל העברנו את הירדן ויאמר משה לבני
 גד וכל בני ראובן האומרים יצאו למכונת ואתם
 השבו פה וכמה תנואון את כל בני ישראל
 מעבר אל הארץ אשר נתן להם יהוה כד עשו
 אבותיכם בשלבו אתם מקדש ברנע לראות את
 הארץ ויעלו עד לזו אשכול ויראו את הארץ
 ויביאו את כל בני ישראל לזבלו בא אל הארץ
 אשר נתן להם יהוה וילור אף יהוה ביום ההוא

ומכסם ליהוה אלהי ושלשים ונפש אדם ששע
 עשר אלה ומכסם ליהוה שלשים נפש ויתן משה
 את מכס תרומת יהוה לאלעזר הכהן כאשר יזה
 יהוה את משה וממוציאת בני ישראל אשרי
 וזהו משה מן האנשים הצדיקים ותהי מוצאת
 העדה מן הצדיק שלש מאות אלה וששעים
 אלה שבעת אלפים וחמש מאות ובקר ששע
 וששעים אלה וחמרים שלשים אלה וחמש
 מאות ונפש אדם ששע עשר אלה ויקח משה
 ממוציאת בני ישראל את האזוז אהרן מן הזמשים
 מן האדם ובן זבחה ויתן אתם כלום שמרי
 משמרת משכן יהוה כאשר יזה יהוה את משה
 ויקרבו אל משה הנקדים אשר לאכלה הצבא
 שרי האכפים ושרי המאות ויאמרו אל משה
 עברך נשוא את ראש ישראל המבואה אשר
 בידנו ולא נקדם ממנו איש ויקרב את קרבן יהוה
 איש אשר מצא כפי זהב אצליו ועמיד טבעת
 עגול וכמו לכפר על נפשיו כפני יהוה ויקח
 משה ואלעזר הכהן את הזהב מאתם כל כפי
 מלשדה ויהי כל זהב התרומה ישייר הרובו ליהוה
 ששע עשר אלה שבע מאות וחמשים שקל מאת
 שרי האכפים ומאת שרי המאות אנשי הצבא בני
 איש כו ויקח משה ואלעזר הכהן את הזהב מאת
 שרי האכפים והמאות ויבאו יצאו אל אהל מועד
 זכרון לבני ישראל כפני יהוה
 ומוקנה רב היה לבני ראובן וכלנו גר עליו מאת
 ויראו את ארץ יעזר ואת ארץ בעלד והנה המקום
 מקום מקלה ויצאו בני גד ובני ראובן ויאמרו
 אל משה ואל בני ישראל ואל בני ישראל
 לאמר עטרות ודיבן ויעזר ונמרוד וזשבו
 ואלעלה ועלם וזבו וזבו וזבו וזבו וזבו וזבו
 כפני עדת ישראל אל ארץ מקלה היא וכלנו
 מקלה ויאמרו אם מצאנו וזו בנינו ויתן את הארץ
 לזאת כלנו לאחזה אל העברנו את הירדן ויאמר
 משה לבני גד וכל בני ראובן האומרים יצאו
 למכונת ואתם השבו פה וכמה תנואון את כל
 בני ישראל מעבר אל הארץ אשר נתן להם יהוה
 כד עשו אבותיכם בשלבו אתם מקדש ברנע לראות
 את הארץ ויעלו עד לזו אשכול ויראו את הארץ
 ויביאו את כל בני ישראל לזבלו בא אל הארץ
 אשר נתן להם יהוה וילור אף יהוה ביום ההוא

פ ששי (שלישי נמסרה)

לפני יהוה: רב היה לבני ראובן וכלנו גר עליו מאת
 ויראו את ארץ יעזר ואת ארץ בעלד והנה המקום
 מקום מקלה ויצאו בני גד ובני ראובן ויאמרו
 אל משה ואל בני ישראל ואל בני ישראל
 לאמר עטרות ודיבן ויעזר ונמרוד וזשבו
 ואלעלה ועלם וזבו וזבו וזבו וזבו וזבו וזבו
 כפני עדת ישראל אל ארץ מקלה היא וכלנו
 מקלה ויאמרו אם מצאנו וזו בנינו ויתן את הארץ
 לזאת כלנו לאחזה אל העברנו את הירדן ויאמר
 משה לבני גד וכל בני ראובן האומרים יצאו
 למכונת ואתם השבו פה וכמה תנואון את כל
 בני ישראל מעבר אל הארץ אשר נתן להם יהוה
 כד עשו אבותיכם בשלבו אתם מקדש ברנע לראות
 את הארץ ויעלו עד לזו אשכול ויראו את הארץ
 ויביאו את כל בני ישראל לזבלו בא אל הארץ
 אשר נתן להם יהוה וילור אף יהוה ביום ההוא

וישבוע לאמר אם יראו האנשים יעלום
 ממצרים מבן עשרים שנה ומעלה את האדמה אשר
 זעבנתי לאברהם ליעזק וליעקב כי לא כולאו
 אחרי בלתי כלבבן יפנה הקניזי וידועשע בן זון
 כי כולאו אחרי יהוה ויחר אף יהוה בישראל
 וינעם במדבר ארבעים שנה עד תם כל הדור
 העשה הרע בעיני יהוה והנה קמתם תוודע
 אבתים תרבות אנשים חטאים לספות עוד על
 זרזן אף יהוה אל ישראל כי תשובן מאחרי
 יוסף עוד להניחו במדבר ושחתם לכל העם
 הזה ויגשו אליו ויאמרו נדרת צאן נבגרה
 למקננו פה וערים לטפנו ואנחנו נחלן חשים לפני
 בני ישראל עד אשר אסדביאנם אל מקומם וישב
 טפנו בערי המצר מפני ישיב הארץ לא נשוב אל
 פתינו עד התנחל בני ישראל איש בתלתי כי לא
 נחל אתם מעבר לירדן והלאה כי באה נחלתנו אלינו
 מעבר לירדן מורחה פ שביע (רביעי נחמה)

ויאמר אליהם משה אם תעשו את הדבר הזה
 אם תחלצו לפני יהוה למלחמה ועבר לכם כל חלון
 את הירדן לפני יהוה עד הורישו אדמת איבי
 מפניו ונכבשה הארץ לפני יהוה ואחר דשבו
 והייתם נקים מיהוה וכישראל והיתה הארץ הזאת
 לכם לאחזה לפני יהוה ואם לא תעשו כן הנזר
 חטאתם ליהוה ודעו וזאתכם אשר תמצא אחכני
 בני ככם ערים לטפכם ונדרת לצנאכם ודעו
 מתיכם תעשו ויאמר בני גד ובני ראובן אל משה
 לאמר עבדך יעשו כאשר אדני מצוה טפנו ושינו
 מקננו וכל בהמתנו יהיו עם ערי הנלעד ועבדי
 יעברו כל חלוץ צבא לפני יהוה למלחמה כאשר
 אדני דבר ויצו להם משה את אלעזר הכהן ואת
 יהושע בן נון ואת ראשי אבות המטות כל בני
 ישראל ויאמר משה אליהם אם יעברו בני גד
 ובני ראובן אתכם את הירדן כל חלוץ למלחמה
 לפני יהוה ונכבשה הארץ לפניכם ונתתם להם
 את ארץ הנלעד לאחזה ואם לא יעברו חלוצים
 אתכם ונאחזו בתכם בארץ כנען וענו בני גד
 ובני ראובן לאמר את אשר דבר יהוה אל עבדיך
 כן נעשה ונחזו לעבר חלוצים לפני יהוה ארץ
 כנען ואתנו אחוזת נחלתנו מעבר לירדן ויתן
 להם משה לגבי גד ולבני ראובן וכלוצי עיני
 מנשה בן יוסף את מלכת סיון מלך האמרי

וישבוע לאמר: אסיראי האנשים 11
 העלים ממצרים מבן עשרים שנה ומעלה את האדמה
 אשר נשבעתי לאברהם ליעזק וליעקב כי לאמלאו
 אחרי: בלתי כלבבן יפנה הקניזי ויהושע בן נון 12
 אחרי יהוה: ויחר אף יהוה בישראל וינעם במדבר 13
 ארבעים שנה עדתם כל הדור העשה הרע בעיני יהוה:
 והנה קמתם תחת אבתים תרבות אנשים חטאים 14
 לספות עוד על חרון אף יהוה אל ישראל: כי תשובן 15
 מאחרי ויסף עוד להניחו במדבר ושחתם לכל העם
 הזה: ם ויגשו אליו ויאמרו נדרת צאן נבגרה 16
 למקננו פה וערים לטפנו: ואנחנו נחלן חשים לפני 17
 בני ישראל עד אשר אסדביאנם אל מקומם וישב
 טפנו בערי המצר מפני ישיב הארץ: לא נשוב אל- 18
 פתינו עד התנחל בני ישראל איש בתלתי: כי לא 19
 נחל אתם מעבר לירדן והלאה כי באה נחלתנו אלינו
 מעבר לירדן מורחה: פ שביע (רביעי נחמה)
 ויאמר אליהם משה אם תעשו את הדבר הזה אם- 20
 תחלצו לפני יהוה למלחמה: ועבר לכם כל חלון את- 21
 הירדן לפני יהוה עד הורישו את ארצו מפניו: ונכבשה 22
 הארץ לפני יהוה ואחר תשובו והייתם נקים מיהוה:
 ומישראל והיתה הארץ הזאת לכם לאחזה לפני יהוה:
 אם לא תעשו כן הנה חטאתם ליהוה ודעו חטאתכם 23
 אשר תמצא אתכם: נדרתכם ערים לטפכם ונדרת 24
 לצנאכם והוצא מפיכם תעשו: ויאמר בגדיד ובני ראובן
 אל משה לאמר עבדך יעשו כאשר אדני מצוה: טפנו 25
 גשינו מקננו וכל בהמתנו יהיו עם ערי הנלעד: ועבדי 26
 יעברו כל חלון צבא לפני יהוה למלחמה כאשר אדני
 דבר: ויצו להם משה את אלעזר הכהן ואת יהושע 27
 בן נון ואת ראשי אבות המטות לבני ישראל: ויאמר 28
 משה אליהם אם יעברו בני גד ובני ראובן אתכם את
 הירדן כל חלון למלחמה לפני יהוה ונכבשה הארץ
 לפניכם ונתתם להם את ארץ הנלעד לאחזה: ואם- 29
 לא יעברו חלוצים אתכם ונאחזו בתכם בארץ כנען:
 וישנו בגדיד ובני ראובן לאמר את אשר דבר יהוה 30
 אל עבדיך בן גשוח: נחזו נעבר חלוצים לפני יהוה 31
 ארץ כנען ואתנו אחוזת נחלתנו מעבר לירדן: ויתן 32
 להם משה לגבי גד ולבני ראובן ולחצי שבטי מנשה
 בן יוסף את מלכת סיון מלך האמרי

ואת כומוכבת עוז מוכך הבשן הארץ לעריה בנבוכד
 ערי הארץ סביב ויבנו בני גד את דיבן ואת עלזרת
 ואת לערער ואת עלזרת שופן ואת עלזר ויגבהו
 ואת בית נמורה ואת בית הרן ערי מבצר וגדרת
 זאן ובני ראובן בנו את חזעבוץ ואת אלעלוא ואת
 קריהים ואת נבו ואת בעלמלעון מוסבת שם ואת
 שצבמה ויקראו בשמות את שכונות הערים אשר
 בנו ויכנו בני מוכיר בן מנשה גלעד ויכבדו
 ויורעו את האמורי אשר בה ויהן משוה ארת
 הגלעד למוכיר בן מנשה וישב בה ויאר בן מנשה
 הכר ויכבד את זותיהם ויקרא אתהן זוות יאר
 וזבן הכר ויכבד את קנת ואת בנתיה ויקרא לה נבון
 בשמו

אכה מסעו בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים
 לצבאתם ביד משה ואהרן ויכתב משה ארת
 מוצאיהם למסעיהם על פי יהוה ואכה מסעיהם
 כמוצאיהם ויסעו מרעמסס בזה"ש הראשון
 בזבועיה עלזר יום כזחדע הראשון מכוזרת
 הפסח יצאו בני ישראל ביד רמה לליוני ככל
 מצרים ומצרים מוקברים את אשר הכה יהוה
 בהם כל בנור ובאכהיהם עשיה יהוה שפטים
 ויסעו בני ישראל מרעמסס ויזנו בסוכת ויסעו
 מסכת ויזנו באתם אשר בקצה המדבר ויסעו
 מאתם וישב על פי הזירת אשר על פני בעל
 גפון ויזנו לפני מנדל ויסעו מפני הזירת ויעברו
 בתוך הים המדברה ויכנו דרך עילשדת ימים
 במדבר אתם ויזנו במרה ויסעו ממורה ויבאו
 איכמל ובאיכמל עתים עשרה עינת מים ושבעים
 חמרים ויזנו שם ויסעו מאיכמל ויזנו על ים סוף
 ויסעו מים סוף ויזנו במדבר סין ויסעו במדבר
 סין ויזנו בדפקה ויסעו מודפקה ויזנו באכוש
 ויסעו מאכוש ויזנו ברפידם ולא היה שם מים
 כלום כשיתות ויסעו מרפידם ויזנו במדבר סיני
 ויסעו במדבר סיני ויזנו בקברת התאודה ויסעו
 מקברת התאודה ויזנו בוצרית ויסעו מוצרית ויזנו
 ברחמה ויסעו מרתמה ויזנו ברמן פרץ ויסעו
 מרמן פרץ ויזנו בלבנה ויסעו מכבנה ויזנו ברסה
 ויסעו מרסה ויזנו בקהלתה ויסעו מקהלתה ויזנו
 בהר עפר ויסעו מהר עפר ויזנו בזרדה ויסעו
 מוזרדה ויזנו במקהלת ויסעו ממוקהלת ויזנו
 בתות ויסעו מתות ויזנו בתרוז ויסעו מותרוז
 ויזנו במותקה ויסעו ממתקה ויזנו בושמנה

ואת ממלכת

עוג מלך הפשן הארץ לעריה בנבלת ערי הארץ סביב:
 ויבנו בגרנד את דיבן ואת עלזרת ואת ערער: ואת-
 24 עזרת שופן ואת עלזר ויגבהו: ואת בית נמורה ואת-
 25 בית הרן ערי מבצר וגדרת צאן: ויבנו ראובן בני את-
 26 חזעבוץ ואת אלעלוא ואת קריהים: ואת נבו ואת בעל-
 27 מעון מוסבת שם ואת שכונותיה ויקראו בשמות את שכונות
 28 הערים אשר בנו: ויכנו בני מקיר בן מנשה גלעד וי-
 29 ויכבדו ויורעו את האמורי אשר בה: ויהן משה ארת
 30 הגלעד למקיר בן מנשה וישב בה: ויאר בן מנשה
 31 הגלעד ויכבד את זותיהם ויקרא אתהן חות יאר: וזבן
 32 הגלעד ויכבד את קנת ואת בנתיה ויקרא לה נבון: פ
 33 ואלה מסעי בגרשאל אשר יצאו מארץ מצרים לנ
 34 לצבאתם ביד משה ואהרן: ויכתב משה את מוצאיהם
 35 למסעיהם על פי יהוה ואלה מסעיהם למצאיהם:
 36 ויסעו מרעמסס בחדש הראשון בחמשה עשר יום
 37 לחוד הראשון ממתת הפסח יצאו בגרשאל ביד
 38 רמה לעיני כל מצרים: ומצרים מוקברים את אשר הכה
 39 יהוה בהם כל בכזר ובאלהיהם עשה יהוה ששמים:
 40 ויסעו בגרשאל מרעמסס ויזנו מסכת: ויסעו מסכת
 41 ויזנו באתם אשר בקצה המדבר: ויסעו מאתם וישב
 42 על פי הזירת אשר על פני בעל גפון ויזנו לפני
 43 מנדל: ויסעו מפני הזירת ויעברו בתוך הים המדברה
 44 ויכנו ברה שלשת ימים במדבר אתם ויזנו בקברה:
 45 ויסעו מקברה ויבאו איכמל ויזנו עינת מים ושבעים
 46 חמרים ויזנו שם ויסעו מאיכמל ויזנו על ים סוף
 47 ויסעו מים סוף ויזנו במדבר סין ויסעו במדבר סין
 48 ויזנו בדפקה: ויסעו מודפקה ויזנו באכוש:
 49 ויסעו מאכוש ויזנו ברפידם ולא היה שם מים
 50 כלום כשיתות ויזנו מרפידם ויזנו במדבר סיני
 51 ויסעו במדבר סיני ויזנו בקברת התאודה ויסעו
 52 מקברת התאודה ויזנו בוצרית ויסעו מוצרית ויזנו
 53 ברחמה ויסעו מרתמה ויזנו ברמן פרץ ויסעו
 54 מרמן פרץ ויזנו בלבנה ויסעו מכבנה ויזנו ברסה
 55 ויסעו מרסה ויזנו בקהלתה ויסעו מקהלתה ויזנו
 56 בהר עפר ויסעו מהר עפר ויזנו בזרדה ויסעו
 57 מוזרדה ויזנו במקהלת ויסעו ממוקהלת ויזנו
 58 בתות ויסעו מתות ויזנו בתרוז ויסעו מותרוז
 59 ויזנו במותקה ויסעו ממתקה ויזנו בושמנה:
 60 בשמנה:

ויסעו מוזעכונה ויחזו במסרות ויסעו כמסרות
 ויחזו בני יעקן ויסעו מבני יעקן ויחזו בחר הדגד
 ויסעו מוזר הדגד ויחזו בטיבתה ויסעו כויטבתה
 ויחזו בעברנה ויסעו כועברנה ויחזו בעצין גבר
 ויסעו מעצין גבר ויחזו במדבר צן הוא קדשי
 ויסעו מקדשי ויחזו בהר ההר בקצה ארץ אדום
 ויעל אהרן הכהן אל הר ההר על פי יהוה וימת
 עם בשנת הארבעים לצאת בני ישראל מארץ
 מצרים בחדש הזמשי באחד בחדש ומהרן
 בן שלש ועשרים ומאת שנה במד
 בהר ההר וישמע הכנעני מלך
 ערד והוא ישיב בנגב בארץ כנען בנא בני ישראל
 ויסעו מחר ההר ויחזו בצכמנה ויסעו מצכמנה
 ויחזו בפונן ויסעו מפונן ויחזו באבת ויסעו מאבת
 ויחזו בעיי העברים בבוכ מואב ויסעו מעיים
 ויחזו בדיבן גר ויסעו מדיבן גר ויחזו בעלכונן
 דבכתימה ויסעו מעלכמן דבכתימה ויחזו בהרי
 העברים כפני נבו ויסעו מהרי העברים ויחזו
 בערבת מואב על ירדן ויחזו על הירדן
 מבית השמת עד אכל השטים בערב
 מואב וידבר יהוה אל משה
 בערבת מואב על ירדן ויחזו לאמר דבר אל בני
 ישראל ואמרת אלהם כי אתם עברים את הירדן
 אל ארץ כנען והורשתם את כל ישיבי הארץ
 מפניכם ואבדתם את כל משכיתם ואת כל נלמי
 מסכתם תאבדו ואת כל במוותם תשמירו והורשתם
 את הארץ וישבתם בה כי לכם נתתי את הארץ
 לרשה אתה והתנחלתם את הארץ בנור
 כמשפוחתיכם לרב תרבו את נזחלתו וכמעט תמעט
 את נזחלתו אל אשר יצא לו שמה הנורלו היה
 למטות אבותיכם התנחלו ואם לא תורישו את
 ישיבי הארץ מפניכם והיה אשר תתירו מזהם
 לשכים בעיניכם וכצנינם בעיניכם וצירו איהם
 על הארץ אשר אתם ישיבים בה והיה כאשר
 דמיתו לעשות להם אעשה לכם
 וידבר יהוה אל משה לאמר יצא את בני ישראל
 ואמרת אלהם כי אתם באים אל הארץ כנען
 זאת הארץ אשר תפל לכם בנזחלה ארץ כנען
 לנזחלתי והיה לכם פאת נזחל מומדבר צן על ידי
 אדום והיה לכם גבול נזחל מקצה ים המלח קדמה
 ונסב לכם הנזחל מנזחל למעלה לקרבים ועבר צנה
 והיה תוצאתו מנזחל לקדשי ברנע ויצא וצר אדר

ויסעו מחשמנה ויחזו במסרות: ויסעו
 במסרות ויחזו בבני יעקן: ויסעו מבני יעקן ויחזו בחר
 הדגד: ויסעו מחר הדגד ויחזו בטיבתה: ויסעו
 כויטבתה ויחזו בעברנה: ויסעו כועברנה ויחזו בעצין
 גבר: ויסעו מעצין גבר ויחזו במדבר צן הוא קדש:
 ויסעו מקדש ויחזו בהר ההר בקצה ארץ אדום: ועל
 אהרן הכהן אלהר ההר על פי יהוה וימת שם בשנת
 הארבעים לצאת בני ישראל מארץ מצרים בחדש
 הזמשי באחד בחדש: ואהרן בן שלש ועשרים ומאת
 שנה במתו בהר ההר: וישמע הכנעני מלך ערד
 ודאי ישיב בנגב בארץ כנען בבא בני ישראל: ויסעו
 מחר ההר ויחזו בצכמנה: ויסעו מצכמנה ויחזו בפונן:
 ויסעו מפונן ויחזו באבת: ויסעו מאבת ויחזו בעיי
 העברים בבוכ מואב: ויסעו מעיים ויחזו בדיבן גר:
 ויסעו מדיבן גר ויחזו בעלכמן דבכתימה: ויסעו מעלכמן
 דבכתימה ויחזו בהרי העברים לפני נבו: ויסעו מהרי
 העברים ויחזו בערבת מואב על ירדן ויחזו
 על הירדן מבית השמת עד אכל השמים בערבת
 מואב: ויסעו (חמשי טמנני): וידבר יהוה אל משה
 בערבת מואב על ירדן ויחזו לאמר: דבר אל בני ישראל
 ואמרת אלהם כי אתם עברים את הארץ
 כנען: והורשתם את כל ישיבי הארץ מפניכם ואבדתם
 את כל משכיתם ואת כל נלמי מפניכם תאבדו ואת
 כל במוותם תשמירו: והורשתם את הארץ וישבתם
 בה: ויחזו אתה והתנחלתם את הארץ לרשה אתה
 והתנחלתם את הארץ בנורל למשפוחתיכם לרב תרבו
 את נזחלתו ולמעט תמעט את נזחלתו אל אשר יצא לו
 שמה הנורלו היה למטות אבותיכם התנחלו: ואם לא
 תורישו את ישיבי הארץ מפניכם והיה אשר תתירו
 מזהם לשכים בעיניכם וכצנינם בעיניכם וצירו איהם
 על הארץ אשר אתם ישיבים בה: והיה כאשר דמיתו
 לעשות להם אעשה לכם: וידבר יהוה אל משה לאמר: יצא את בני ישראל
 ואמרת אלהם כי אתם באים אל הארץ כנען ואת הארץ אשר
 תפל לכם בנזחלה ארץ כנען: והיה לכם פאת נזחל
 מומדבר צן על ידי אדום והיה לכם גבול נזחל מקצה
 ים המלח קדמה: ונסב לכם הנזחל מנזחל למעלה
 לקרבים ועבר צנה והיה תוצאתו מנזחל לקדש
 ברנע ויצא וצר אדר

ועבר עממה: ונסב הגבול מעצמון
 נחלה מצרים והיו תוצאתיו הימרה: וגבול גם והיה
 לכם הים הגדול וגבול יהיה לכם גבול ים: והיה יהיה
 לכם גבול צפון מן תבס הגדל התאו לכם הר החר:
 מדר החר התאו לכא חמת והיו תוצאת הגבל צדה:
 ויצא הגבל ופרנה והיו תוצאתיו חצר עינן והיה יהיה
 לכם גבול צפון: והתאותם לכם לגבול קדמה מחצר
 עינן שפמה: ויבד הגבל משפם הרבלה מקדם לעין
 ויבד הגבל ומחה עלכתה ים כנרת קדמה: ויבד הגבול
 הירדה והיו תוצאתיו ים המלח זאת תהיה לכם
 הארץ לגבוליה סביב: ויעו משה את בני ישראל
 לאמר זאת הארץ אשר התנחלו אתה בגרל אשר
 צוה יהוה לתת לתשעת המטות וחצי המטה: כי לקחו
 משה בני ישראל לבית אבתם ומשה בנרתה לבית
 אבתם וחצי מטה מנשה לקחו נחלתם: שני המטות
 וחצי המטה לקחו נחלתם מעבר לירדן ירוחו קדמה

מזרחת: פ רביעי (ששי נסמנה)

וידבר יהוה אל משה לאמר אלה שמות האנשים
 אשר יצלו לכם את הארץ אלעזר הכהן ויהושע בן נון
 ונשיא אחד ונשיא אחד ממשפת תקחו לגתל את
 הארץ: ואלה שמות האנשים למטה יהודה בן
 יפנה: ולמטה בני שמעון שמואל בן
 עמיהוד למטה בנימין אבידן בן כסלון: ולמטה
 בני דן נעמיא בן בקי בן יגלי לבני יוסף כמטה בני
 מנשה נשיא נשיא זמיראל בן אפד: ולמטה בני אפרים
 נשיא קמואל בן שפטן: ולמטה בני זבולון נשיא
 אליצפן בן פרנך: ולמטה בני יושבן נשיא
 פלטיאל בן עיזן: ולמטה בני אשר נשיא אחיהוד
 בן עילמי: ולמטה בני נפתלי נשיא פדיראל
 בן עמיהוד אלה אשר צוה יהוה לנוח את בני
 ישראל בארץ כנען

וידבר יהוה אל משה בערבת מואב על ירדן
 ירוחו לאמר צו את בני ישראל ונתנו כלבים מנחלת
 אזוחתם ערים לשיבת ומגורש בערים סביבותיהם
 תתנו כלבים והיו הערים כולם לשיבת ומגורשיהם
 יהיו כבדמותם וכרכשם וככל זויתם ומגורשי
 הערים אשר תתנו כלבים מקיר העיר וחוצה אכף
 אמה סביב ומדתם מוזיל כליר את פאת קדמה
 אכפים באמה ואת פאת נזב אכפים באמה ואת
 פאת ים אכפים באמה ואת פאת צפון אכפים
 באמה והעיר בתוך זה יהיה כולם מגורשי הערים

ועבר עממה: ונסב הגבול מעצמון
 נחלה מצרים והיו תוצאתיו הימרה: וגבול גם והיה
 לכם הים הגדול וגבול יהיה לכם גבול ים: והיה יהיה
 לכם גבול צפון מן תבס הגדל התאו לכם הר החר:
 מדר החר התאו לכא חמת והיו תוצאת הגבל צדה:
 ויצא הגבל ופרנה והיו תוצאתיו חצר עינן והיה יהיה
 לכם גבול צפון: והתאותם לכם לגבול קדמה מחצר
 עינן שפמה: ויבד הגבל משפם הרבלה מקדם לעין
 ויבד הגבל ומחה עלכתה ים כנרת קדמה: ויבד הגבול
 הירדה והיו תוצאתיו ים המלח זאת תהיה לכם
 הארץ לגבוליה סביב: ויעו משה את בני ישראל
 לאמר זאת הארץ אשר התנחלו אתה בגרל אשר
 צוה יהוה לתת לתשעת המטות וחצי המטה: כי לקחו
 משה בני ישראל לבית אבתם ומשה בנרתה לבית
 אבתם וחצי מטה מנשה לקחו נחלתם: שני המטות
 וחצי המטה לקחו נחלתם מעבר לירדן ירוחו קדמה
 מזרחת: פ רביעי (ששי נסמנה)

וידבר יהוה אל משה לאמר: אלה שמות האנשים
 אשר ינחלו לכם את הארץ אלעזר הכהן ויהושע בן
 נון: ונשיא אחד ונשיא אחד ממשפת תקחו לגתל את
 הארץ: ואלה שמות האנשים למטה יהודה בן
 יפנה: ולמטה בני שמעון שמואל בן
 עמיהוד למטה בנימין אבידן בן כסלון: ולמטה
 בני דן נעמיא בן בקי בן יגלי לבני יוסף כמטה בני
 מנשה נשיא נשיא זמיראל בן אפד: ולמטה בני אפרים
 נשיא קמואל בן שפטן: ולמטה בני זבולון נשיא
 אליצפן בן פרנך: ולמטה בני יושבן נשיא
 פלטיאל בן עיזן: ולמטה בני אשר נשיא אחיהוד
 בן עילמי: ולמטה בני נפתלי נשיא פדיראל
 בן עמיהוד: אלה אשר צוה יהוה לנחל את בני
 ישראל בארץ כנען: פ חמישי

וידבר יהוה אל משה בערבת מואב על ירדן ירוחו
 לאמר: צו את בני ישראל ונתנו כלבים מנחלת
 אזוחתם ערים לשיבת ומגורש בערים סביבותיהם תתנו
 כלבים: והיו הערים לרם לשיבת ומגורשיהם יהיו
 לכהמתם ולרכשם ולכל תחתם: ומגורש הערים
 אשר תתנו כלבים מקיר העיר וחוצה אכף אמה סביב:
 ומדתם מוזיל לעיר את פאת קדמה אכפים באמה
 ואת פאת נזב אכפים באמה ואת פאת צפון אכפים
 באמה ואת פאת צפון אכפים באמה והעיר בתוך זה
 יהיה לרם מגורש הערים:

ואת הערים אשר תתנו לכוים את שיש עיר
 המקלט אשר תתנו לנס שימה הרצון ועל כהתנו
 ארבעים ושנים עיר ככל הערים אשר תתנו לכוים
 ארבעים ושנים עיר אתהן ואת מוצריהן והערים
 אשר תתנו מאוזות בני ישראל מאת הרב הרבון
 ומאת המעט תמיעו איש כפי זכותו אשר ינזכו
 יתן מוערו לכוים

וידבר יהוה אל משה לאמר דבר אל בני ישראל
 ואמרת אליהם כי אתם עברים את הירדן ארצה
 כנען והקרייתם לכם ערים ערי מוקלט תהיינו
 לכם ונס שימה רצון מכה לפעל בשלחה והיו לכם
 הערים למוקלט מאל וכל ימות הרצון עד עמדו
 לפני העדה למושפט והערים אשר תתנו שיש עיר
 מוקלט תהיינה לכם את שלש הערים תתנו מועבר
 לירדן ואת שלש הערים תתנו בארץ כנען עיר
 מוקלט תהיינה לבני ישראל וכל וכל וכל וכל
 תהיינה שיש הערים האלה למוקלט לנס שימה כל
 מכה לפעל בשלחה ואם בכלי ברזל הכהו וימות
 רצון הוא מות ימות הרצון ואם באבן יד אשר
 ימות בה הכהו וימות רצון הוא מות וימות הרצון
 או בכלי עץ יד אשר ימות בו הכהו וימות רצון הוא
 מות וימות הרצון זאל הדם הוא ימית את הרצון
 בפגעו בו הוא ימתנו ואם בשלחה יהוה פלנו או
 השכיב עליו בצדיה וימת או באיבה הכהו בידו
 וימת מות ימות המכה רצון הוא זאל הדם ימית את
 הרצון בפגעו בו ואם בפתל בכל איבה הרפו או
 השכיב עליו כל כלי בכל צדיה או בכל אבן
 אשר ימות בה בכל ראיה ויפול עליו וימות והוא
 לא אויב לו וכא מוכה רעהו ושפטו העדה בין
 המכה ובין זאל הדם על המושפטים האלה והיזכו
 העדה את הרצון מיד זאל הדם והשיבו אדוני
 העדה אל עיר מקלטו אשר נס שימה וישב בה עד
 מות הכהו הגדל אשר משיח אתו בשמן הקדש
 ואם יצא הרצון את גבול עיר מקלטו אשר
 ינס שימה ומצא אתו זאל הדם מוחזק לגבול עיר
 מקלטו ורצון זאל הדם את הרצון איין לו דם
 כי בעיר מקלטו ישב עד מות הכהו הגדל ואחרי מות
 הכהו הגדל ישוב הרצון אל ארץ אוזותו והיו
 אלה לכם לזקת מושפט לדרתיכם בכל מושפתיכם
 כל מכה נפש כפי עדים ירצון את הרצון ועד
 אחד כל יענה נפש כפי עדים וכל תקחו כפר
 כנפשי רצון אשר הוא רשע כמות כמות ימות

ואת הערים אשר תתנו
 ללוים את שש עיר המקלט אשר תתנו לנס שימה
 הרצון ועל הים תתנו ארבעים ושנים עיר כלה ערים
 אשר תתנו ללוים ארבעים ושמה עיר אתהן ואת
 מוצריהן והערים אשר תתנו מאוזות בני ישראל
 מאת הרב הרבון ומאת המעט תמיעו איש כפי זכותו
 אשר ינזכו יתן מוערו ללוים: פ ששי (שביעי נסחתי)
 ועד יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל
 ואמרת אליהם כי אתם עברים את הירדן ארצה כנען
 והקרייתם לכם ערים ערי מוקלט תהיינה לכם וגם
 שימה רצון מכה נפש בשלחה והיו לכם הערים למוקלט
 מאל ולא ימות הרצון עד עמדו לפני העדה למושפט
 והערים אשר תתנו שש עיר מוקלט תהיינה לכם:
 את שלש הערים תתנו מועבר לירדן ואת שלש הערים
 תתנו בארץ כנען עיר מוקלט תהיינה: לבני ישראל
 ולגו ולתושב בתוכם תהיינה שש הערים האלה למוקלט
 לנס שימה כל מכה נפש בשלחה: ואם בכלי ברזל
 הכהו וימת רצון הוא מות ימות הרצון: ואם באבן יד
 אשר ימת בה הכהו וימת רצון הוא מות ימת הרצון:
 או בכלי עץ יד אשר ימת בו הכהו וימת רצון הוא
 מות ימת הרצון: זאל הדם הוא ימית את הרצון
 בפגעו בו הוא ימתנו ואם בשלחה יהוה פלנו או
 השכיב עליו בצדיה וימת או באיבה הכהו בידו
 וימת מות ימות המכה רצון הוא זאל הדם ימית את
 הרצון בפגעו בו ואם בפתל בכל איבה הרפו או
 השכיב עליו כל כלי בכל צדיה או בכל אבן
 אשר ימות בה בכל ראיה ויפול עליו וימות והוא
 לא אויב לו וכא מוכה רעהו ושפטו העדה בין
 המכה ובין זאל הדם על המושפטים האלה והיזכו
 העדה את הרצון מיד זאל הדם והשיבו אדוני
 העדה אל עיר מקלטו אשר נס שימה וישב בה עד
 מות הכהו הגדל אשר משיח אתו בשמן הקדש
 ואם יצא הרצון את גבול עיר מקלטו אשר
 ינס שימה ומצא אתו זאל הדם מוחזק לגבול עיר
 מקלטו ורצון זאל הדם את הרצון איין לו דם
 כי בעיר מקלטו ישב עד מות הכהו הגדל ואחרי מות
 הכהו הגדל ישוב הרצון אל ארץ אוזותו והיו
 אלה לכם לזקת מושפט לדרתיכם בכל מושפתיכם
 כל מכה נפש כפי עדים ירצון את הרצון ועד
 אחד כל יענה נפש כפי עדים וכל תקחו כפר
 כנפשי רצון אשר הוא רשע כמות כמות ימות
 למית ברמות ימת:

ולא תקחו כפר כלום אבל עיר מקלטו לשוב לשבת בארץ עד מות הכהן ולא תזניפו את הארץ אשר אתם בה כי הדם הוא יזניף את הארץ ולא יכפר לדם אשר שפך בה כי אם בדם שפכו ולא תטמאו את הארץ אשר אתם ישבים בה אשר אני שכן בתוכה כי אני יהוה שכן ברוח בני ישראל

יחברו ראשי האבות למשפחות בני זבלעד בן מכיר בן מנשה ממשפחות בני יוסף וידברו לפני משה ולפני הזשאים ראשי אבות לבני ישראל ויאמרו את אדני צוה יהוה לתת את הארץ לנוחב בעורל לבני ישראל ונדני צוה יהוה לתת את זולת זלפחד אחינו לבנותיו והיו לאחוז מבני שבטי בני ישראל לנשים וזרעה לזכות מנחלת אבותינו ויוסף על זולת המטה אשר תהינה להם ומורל לזכותנו יורעי ואם יהיה היובל לבני ישראל ויוספה לזכותן על זולת המטה אשר תהינה להם ומנחלת מטה אבותינו יורעי לזכותן ויצו משה את בני ישראל על פי יהוה לאמר כן מטדה בני יוסף דברים זה הדבר אשר צוה יהוה לבנות זלפחד לאמר לנוב בעניינם תהינה לנשים אך למשפחות מטה אביהם תהינה לנשים ולא תסב לזולה לבני ישראל ממוטה אב מטה כי איש בנחלת מטדה אבותיו ידבקו בני ישראל וכל בת ירשית לזולה ממוטות בני ישראל לאחזב במושפחות מטה אביה תהיה לאשה למולץ יורעי בני ישראל איש לזולה אבותיו ולא תסב לזולה ממוטה אחר כי איש בנחלתו ידבקו מוטה בני ישראל כאשר צוה יהוה את משה כן יעשו בנות זלפחד ותהינה מנחלת תרצה וזאכלה ומלכה ולנה בנות זלפחד לבני דדיהן לנשים ממשפחות בני מנשה בן יוסף היו לנשים ותהי לזכותן על מטה משפחות אביהן אלה המצות והמשפטים אשר צוה יהוה ביד משה אל בני ישראל לעריכת מואב על ירדן וחו

ולאתקתו כפר לנים אל עיר 32
 מקלט לשוב לשבת בארץ עד מות הכהן: ולא 33
 תזניפו את הארץ אשר אתם בה כי הדם הוא יזניף את הארץ ולא יכפר לדם אשר שפך בה כי אם בדם שפכו: ולא תטמאו את הארץ אשר אתם ישבים בה אשר אני שכן בתוכה כי אני יהוה שכן ברוח בני ישראל: פ שביע 34
 יחברו ראשי האבות למשפחת בגדילעד בן מקיר 35
 בן מנשה ממשפחת בני יוסף וידברו לפני משה ולפני הגשאים ראשי אבות לבני ישראל: ויאמרו את אדני צוה יהוה לתת את הארץ בנחלה בטרל לבני ישראל ונדני צוה יהוה לתת את נחלת זלפחד אחינו לבנותיו: והיו לאחד מבני שבטי בני ישראל לנשים 3 ונגרעה נחלתן מנחלת אבותינו ונטוף על נחלת המטה אשר תהינה לדם ומגרל נחלתנו יגרע: ואסרונה 4 הגל לבני ישראל ויוספה נחלתן על נחלת המטה אשר תהינה לדם ומנחלת מטה אבותינו יגרע נחלתן: ויצו משה את בני ישראל על פי יהוה לאמר בן 5 מטה בגדילעד דברים: זה הדבר אשר צוה יהוה לבנות זלפחד לאמר לשוב לנשים תהינה לנשים אך למשפחת מטה אביהם תהינה לנשים: ולא תסב 7 נחלה לבני ישראל ממוטה אב מטה כי איש בנחלת מטה אבותיו ידבקו בני ישראל: וכל בת ירשית נחלה 8 ממוטות בני ישראל לאחזב ממשפחת מטה אביה תהיה לאשה למען יורשו בני ישראל איש נחלת אבותיו: ולא תסב נחלה ממוטה למטה אחר כראיש בנחלתו 9 וידבקו מוטה בני ישראל: כאשר צוה יהוה את משה 10 בן עשו בנות זלפחד: ותהינה מנחלה תרצה ותגלה 11 ומלכה ונעה בנות זלפחד לבני דדיהן לנשים: ממשפחת בגדילעד בן יוסף היו לנשים ותהי נחלתן 12 על מטה משפחת אביהן: אלה המצות והמשפטים 13 אשר צוה יהוה ביד משה אל בני ישראל בערבת מואב על ירדן וחו:

ה ז ק

הדברים א

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן במדבר בערבה מואב סוף בין פארן ובין תפל ובין חצרת ודי זהב אחז עשר יום מחרב הדרך הר שעיר עד קדש ברנע

אלה הדברים אשר דבר משה אל בני ישראל בעבר הירדן בפסדבר בערבת מואב סוף בין פארן ובין תפל ולבן חצרת ודי זהב: אינו עשר יום מחרב הדרך הר שעיר עד קדש ברנע:

יהוה בארבעים שנה בעשיתי עִשִׂיר וְיָדֵי בְּאֵזֶר
לְחַדְשֵׁי דָבָר מִשֵּׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּכֵּל אֲשֶׁר
צִוִּיתִי יְהוָה אֱתוֹ אֶלֶהֶם אֲחֵרֵי הַכְּתוּבָה אֵת סִיחֹן מִכִּי
הָאֵמְרוּ אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּנִשְׁבּוֹן וְאֵת לֹנֵן מִכִּי הַבְּשָׁן
אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּעֵלְתָּתָהּ בְּאֲדָרְעֵי בַעֲבָר הַיַּרְדֵּן
לְאֶרֶץ מוֹאָב הוֹאִיל מִשֵּׁה בְּאֵר אֵת הַתּוֹרָה הַזֹּאת
לְאָמֹר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ דָבָר אֲכִישׁ מִחֵרֶב לְאָמֹר רַב
לָכֵם שִׁבְתִּי בְּהָר הַזֶּה פָּנּוּ וְסִלְּוּ לָכֵם וּבְאוּ הָרֹ
הָאֵמְרוּ וְאֵל כָּל שִׁכְנֵי בַעֲרָבָה בְּהָר וּבְעַלְפָּלָה
וּבְלֹנֵן וּבְזִיזוֹן הַיָּם אֶרֶץ בְּנִעְנֵי וְהַכְּנֹז עַד הַנְּהַר
הַגָּדֹל נָהָר פְּרַת רֵאחַ נְתַחֵל כְּפִנֵּיכֶם אֶת־הָאֶרֶץ בְּאוּ
וְרַעֲיוֹ אֶת־הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאֲבוֹתֵיכֶם
לְאֶלְרֵיהֶם לִישְׁתָּק וּלְעֻקֵּב בְּתַת כְּהֵם וּבְזִיזוֹ עַם
אֲזִיזוֹהֶם וְאָמֹר אֲלֵכֶם בְּעֵת הַהוּא לְאָמֹר לֹא אוֹכַל
לְבָרֵי עֵמֶת אֲתֹכֶם יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הִרְבָּה אֲתֹכֶם
הַיּוֹם הַזֶּה כִּכְּכֹחַ הַשָּׁמַיִם לְרַב יְהוָה אֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵיכֶם יֹסֵף עֲלֵיכֶם כִּכֵּם אֲכַף פְּעֻמִּים וַיִּבְרַךְ
אֲתֹכֶם כַּאֲשֶׁר דָּבָר לָכֵם אֵיכָה אֲשֶׁא לְבָרֵי טְרוֹחֵיכֶם
וּמַעֲלָכֶם וְרִיבֵיכֶם הִבּוּ לָכֵם אֲנִשִּׁים חֲכָמִים
וְזָבִיבִים וַיְדַעִים לְשִׁבְטֵיכֶם וְאֲשִׁימִם בְּרֵאשִׁיכֶם
וְהִלְלוּ אֱתִי וְהָאֵמְרוּ טוֹב הַדָּבָר אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי לַעֲשׂוֹת
וְאֶקְחָ אֶת־רֵאשֵׁי שִׁבְטֵיכֶם אֲנִשִּׁים חֲכָמִים וַיְדַעִים
וְאֵתָן אוֹתָם רֵאשִׁים עֲלֵיכֶם עֲדֵי אֲלָפִים וּשְׁרֵי
מֵאוֹת וּשְׁרֵי חֲמִשִּׁים וּשְׁרֵי עֶשְׂרֵת וְעֶשְׂרִים
לְשִׁבְטֵיכֶם וְאֵצוּהוּ אֵת עֲשֻׁמְטֵיכֶם בְּעֵת הַהוּא לְאָמֹר
עֲלִמֵּעַ בֵּין אֲוִיכֶם וּשְׁמַעְתֶּם צֶדֶק בֵּין אִישׁ וּבֵין
אֲחִיו וּבֵין גֵּר וְלֹא תִכְרֹו פָנִים בְּמִשְׁפַּט כִּנְטוֹן כֹּדֵל
תִּשְׁמַעוּן לֹא תִגְזְרוּ מִפְּנֵי אִישׁ כִּי דִמְשַׁפֵּל
כְּאֲבֹהִים הוּא הַדָּבָר אֲשֶׁר יִקְשֶׁה מִכֶּם תִּקְרַבּוּן
אֲכִי וְשִׁמְעֵתִיו וְאֵלֶּה אֲתֹכֶם בְּעֵת הַהוּא אֵת כָּל
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן וְנִסְעֵי מִחֵרֶב וְלָכֵן אֲתֹכֶם
הַמְּלַחֵר הַגָּדוֹל וְהַזּוֹרָא הַהוּא אֲשֶׁר רֵאִיתֶם דֶּרֶךְ
דֶּרֶךְ הָאֵמְרוּ כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְנִבְאָעַד
קָדֵשׁ בְּרַלֵּעַ וְאָמֹר אֲלֵכֶם בְּאֵתֶם עַד הָר הָאֵמְרוּ
אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ נָתַן לָנוּ רֵאחַ נָתַן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
לְפָנֵינוּ אֵת הָאֶרֶץ עֲלֵה רֵשׁ כַּאֲשֶׁר דָּבָר יְהוָה
אֲכִלָּה אֲבֹתֵינוּ כִּי אֵל תִּירָא וְאֵל תּוֹחַת וְתִקְרַבּוּן
אֲכִי כִכְכֶם וְהָאֵמְרוּ נִשְׁלַחְהוּ אֲנִשִּׁים לְפָנֵינוּ וַיִּחַפְּרוּ
לָנוּ אֵת הָאֶרֶץ וַיִּשְׁבּוּ אֲתֵנוּ דָבָר אֵת הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר
נִשְׁלַחְהוּ אֲנִשִּׁים לְפָנֵינוּ וַיִּחַפְּרוּ לָנוּ אֵת־
הָאֶרֶץ וַיִּשְׁבּוּ אֲתֵנוּ דָבָר אֵת־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר נִשְׁלַחְהוּ
וְאֵת הַעֲרִים אֲשֶׁר נִבְאֵהוּ אֵלֵינוּ וַיִּמְטֵב פְּעֻמֵי הַדְּבָר וַיִּחַפְּחוּ
מִכֶּם שְׁנַיִם עֶשְׂרֵת אֲנִשִּׁים אִישׁ אֶחָד לְשִׁבְטֵם וַיִּפְּגּוּ וַיַּעֲלוּ
דָבָר הַיּוֹבֵא עַד־נַחַל אֲשַׁבֵּל

וַיְהִי בְּאֶרְבָּעִים שָׁנָה בְּעֶשְׂרֵת־
עֶשְׂרֵת חֹדֶשׁ בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ דִּבַּר מִשֵּׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֵל
אֲשֶׁר צִוִּיתִי יְהוָה אֱתֹם אֲלֵהֶם אֲחֵרֵי הַכְּתוּבָה אֵת סִיחֹן
מִכִּי הָאֵמְרוּ אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּחִשְׁבּוֹן וְאֵת עֹג מִלָּד הַבְּשָׁן
אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּעֵשְׂתָרֶת בְּאֲדָרְעֵי בַעֲבָר בְּנִרְהֵן בְּאֶרֶץ
מוֹאָב הוֹאִיל מִשֵּׁה בְּאֵר אֵת־הַתּוֹרָה הַזֹּאת לְאָמֹר
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ דָבָר אֲלֵינוּ בְּחֵרֶב לְאָמֹר רַב לָכֵם שִׁבְתִּי
בְּהָר הַזֶּה פָּנּוּ וְסִלְּוּ לָכֵם וּבְאוּ תֵר הָאֵמְרוּ וְאֵל־כָּל־
שִׁכְנֵי בַעֲרָבָה בְּהָר וּבְשַׁמְלָה וּבְנִנְב וּבְחֹוֹף הַיָּם אֶרֶץ
בְּנִעְנֵי וְהַכְּנֹז עַד־הַנְּהַר הַגָּדֹל בְּנִרְפָּתָהּ רֵאחַ נְתַחֵי
לְפָנֵיכֶם אֶת־הָאֶרֶץ בְּאוּ וְרֵשׁ אֶת־הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
יְהוָה לְאֲבוֹתֵיכֶם לְאֶקְרֹכֶם לְעֻקֵּב וּלְעֻקֵּב בְּתַת לָהֶם
וּלְזָרַעֲם אֲחֵרֵיהֶם וְאָמֹר אֲלֵכֶם בְּעֵת הַהוּא לְאָמֹר לֹא־
אוֹכַל לְכָדֵי שְׂאֵת אֲתֹכֶם יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הִרְבָּה אֲתֹכֶם
וְהַיּוֹם הַזֶּה כִּכְכֹּחַ הַשָּׁמַיִם לְרַב יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם
יֹסֵף עֲלֵיכֶם כִּכֵּם אֲכַף פְּעֻמִּים וַיִּבְרַךְ אֲתֹכֶם כַּאֲשֶׁר
דָּבַר לָכֵם אֵיכָה אֲשֶׁא לְבָרֵי טְרוֹחֵיכֶם וּמַעֲלָכֶם וְרִיבֵיכֶם
הִבּוּ לָכֵם אֲנִשִּׁים חֲכָמִים וְזָבִיבִים וַיְדַעִים לְשִׁבְטֵיכֶם
וְאֲשִׁימִם בְּרֵאשִׁיכֶם וְהִלְלוּ אֱתִי וְהָאֵמְרוּ טוֹב הַדָּבָר
אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי לַעֲשׂוֹת וְאֶקְחָ אֶת־רֵאשִׁי שִׁבְטֵיכֶם
אֲנִשִּׁים חֲכָמִים וַיְדַעִים וְאֵתָן אוֹתָם רֵאשִׁים עֲלֵיכֶם
וּשְׁרֵי אֲלָפִים וּשְׁרֵי מֵאוֹת וּשְׁרֵי חֲמִשִּׁים וּשְׁרֵי עֶשְׂרֵת
וְעֶשְׂרִים לְשִׁבְטֵיכֶם וְאֵצוּהוּ אֵת־שְׁמַעְטֵיכֶם בְּעֵת הַהוּא
לְאָמֹר שְׁמַע בֵּין אֲחֵיכֶם וּשְׁמַעְתֶּם צֶדֶק בֵּין אִישׁ וּבֵין
אֲחִיו וּבֵין גֵּר לֹא תִכְרֹו פָנִים בְּמִשְׁפַּט כִּנְטוֹן כֹּדֵל
תִּשְׁמַעוּן לֹא תִגְזְרוּ מִפְּנֵי אִישׁ כִּי דִמְשַׁפֵּל
כְּאֲבֹהִים הוּא תִגְזְרוּ מִפְּנֵי אִישׁ כִּי דִמְשַׁפֵּל
לְאֵלֹהֵים הוּא הַדָּבָר אֲשֶׁר יִקְשֶׁה מִכֶּם תִּקְרַבּוּן
אֲכִי וְשִׁמְעֵתִיו וְאֵלֶּה אֲתֹכֶם בְּעֵת הַהוּא אֵת כָּל
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן וְנִסְעֵי מִחֵרֶב וְלָכֵן אֲתֹכֶם
הַמְּלַחֵר הַגָּדוֹל וְהַזּוֹרָא הַהוּא אֲשֶׁר רֵאִיתֶם דֶּרֶךְ
דֶּרֶךְ הָאֵמְרוּ כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְנִבְאָעַד
קָדֵשׁ בְּרַלֵּעַ וְאָמֹר אֲלֵכֶם בְּאֵתֶם עַד הָר הָאֵמְרוּ
אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ נָתַן לָנוּ רֵאחַ נָתַן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
לְפָנֵינוּ אֵת הָאֶרֶץ עֲלֵה רֵשׁ כַּאֲשֶׁר דָּבַר יְהוָה
אֲכִלָּה אֲבֹתֵינוּ כִּי אֵל תִּירָא וְאֵל תּוֹחַת וְתִקְרַבּוּן
אֲכִי כִכְכֶם וְהָאֵמְרוּ נִשְׁלַחְהוּ אֲנִשִּׁים לְפָנֵינוּ וַיִּחַפְּרוּ
לָנוּ אֵת הָאֶרֶץ וַיִּשְׁבּוּ אֲתֵנוּ דָבָר אֵת־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר
נִשְׁלַחְהוּ אֲנִשִּׁים לְפָנֵינוּ וַיִּחַפְּרוּ לָנוּ אֵת־
הָאֶרֶץ וַיִּשְׁבּוּ אֲתֵנוּ דָבָר אֵת־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר נִשְׁלַחְהוּ
וְאֵת הַעֲרִים אֲשֶׁר נִבְאֵהוּ אֵלֵינוּ וַיִּמְטֵב פְּעֻמֵי הַדְּבָר וַיִּחַפְּחוּ
מִכֶּם שְׁנַיִם עֶשְׂרֵת אֲנִשִּׁים אִישׁ אֶחָד לְשִׁבְטֵם וַיִּפְּגּוּ וַיַּעֲלוּ
דָבָר הַיּוֹבֵא עַד־נַחַל אֲשַׁבֵּל

וידובו אתה ויקחו בידם מפניו דארץ חודו אכליו
 וישבו אתה דבר ואמרו טובה הארץ אשר יהיה
 אלהינו לתן לנו ולא אביהם לעלת והמרו את פי
 יהוה אלהיהם והרלו באהליכם ותאמרו בעצמות
 יהוה אלהינו הועילנו מארץ מצרים לכת אתנו ביד
 האמרי להשיבנו אתה אלהינו עלינו חזינו דמסו
 את לבנו לאמר עם גדול ורם ממנו ערים גדולות
 ובצורת בעלמים וכן בנינו לענקים ראלנו עים ואמר
 אלהים לא תלרצו ולא תיראו מזה יהוה אלהים
 ההכר לפניהם הוא יכולם כלם ככל אשר עשה
 אתכם במצרים כל עיניכם וסמדר אשר ראית
 אשר נשאך יהוה אלהיך כאשר ישא איש את
 בנו ככל הדרך אשר הלכתם עד באכם עד
 המקום הזה ובדבר הזה אינכם מאמינים ביהוה
 אלהים ההכר לפניהם בדרך לתור כלם מוקים
 לחזתכם באש לכה לראתכם בדרך אשר תלכו
 בה ובעני ימים וישמע יהוה את קול דבריכם
 ויקצף וישבע לאמר אם דאה איש באנשים
 האלה הדור הרע הזה את הארץ הטובה אשר
 נשבעתי לית לאבותיכם וכלתי כלם בן יפנה הוא
 יראנה וכו אתן את הארץ אשר דרך בה ולבנו
 יען אשר מלא חזרו יהוה גם בי התאוף יהוה
 בנלכם לאמר גם אתה לא תבא עם יהושע בן נון
 העמוד לפניך הוא יבא שמה אתו חזק כי הוא
 ינהלה את ישראל וטפכם אשר אמרתם כלבו
 יהיה ובניכם אשר לא ידעו היום טוב ורע המה
 יבאו שמה וכהם אתונה והם יורשיה ואתם פנו
 לכם וסעו המדברה דרך ים סוף והעלו ותאמרו
 אלו חזאנו ליהוה אלהינו נעלה ונלחמו ככל אשר
 צונו יהוה אלהינו ותחזרו איש את כלי מלחמתו
 ותהיו לעלת ההרה ויאמר יהוה אכלי אמר כלם
 לא תלכו ולא תלחמו כי איני בקרבכם ולא הלפת
 לפני איביכם ואדבר אליכם ולא שמעתם ותמרו
 את פי יהוה תחזרו ותלכו ההרה וילא האמרי השב
 בהרה ההיא לקראתכם וירדפו אתכם כאשר
 תעשינה הדברים ויכתו אתכם בעלעיר עד חרמה
 ותשבו ותצבו לפני יהוה ולא שמעו יהוה בקרבכם
 ולא האזין אליכם ותשבו בקדש ימים רבים
 כימים אשר ישבתם ותפן וסעו המדברה דרך ים
 סוף כאשר דבר יהוה אכלי ונסב את דר שיעור
 ימים רבים ויאמר יהוה אכלי
 לאמר רב לכם סב את ההר הזה פנו לכם לפנה

וירגלו אתה: ויקחו בידם
 מפני הארץ ויורו אלנו וישבו אתנו דבר ויאמרו
 טובה הארץ אשר יהוה אלהינו נתן לנו: ולא אביהם
 לעלת ותמרו אתפי יהוה אלהיהם: והתננו באהליכם
 ותאמרו בשנאת יהוה אתנו הוציאנו מארץ מצרים
 לתת אתנו ביד האמרי להשיבנו: אנהי אבחנו עליכם
 אחינו המסו את לבנו לאמר עם גדול ורם ממנו
 ערים גדולות ובצורת בעלמים ונסבנו ענקים ראוי
 שם: ואמר אלהים לאתערעו ולא תיראו מזה: יהוה
 אלהיהם הלה לפניכם הוא ילהם לכם ככל אשר עשה
 אתכם במצרים לעיניכם: ובמדבר אשר ראית אשר
 נשאך יהוה אלהיך כאשר ישא איש את בנו ככל הדרך
 אשר הלכתם עד באכם עד המקום הזה: ובדבר הזה
 אינכם מאמינים ביהוה אלהיהם: הלה לפניכם
 בדרך לתור לכם מקום לחזתכם כאשר לילה לראתכם
 בדרך אשר תלכו בה ובעני ימים: וישמע יהוה את
 קול דבריכם ויקצף וישבע לאמר: אסיראה איש
 באנשים האלה הדור הרע הזה את הארץ הטובה
 אשר נשבעתי לתת לאבותיכם: וולתי כלב בדיפנה
 הוא יראה ולראתן את הארץ אשר בדרך בה ולבנו
 יען אשר מלא אהרי יהוה: גם די התאוף יהוה כל לאלים
 לאמר גם אתה לא תבא שם: יהושע בן נון העמוד
 לפניך הוא יבא שמה אתו חזק כיהוה ינהלה את
 ישראל: וטפכם אשר אמרתם לבנו יהיה ובניכם
 אשר לא ידעו היום טוב ורע המה יבאו שמה וילתם
 אתנה והם יורשיה: ואתם פנו לכם וסעו המדברה
 דרך ים סוף: ותענו ותאמרו אלי חסאנו ליהוה אלהינו
 געלה ונלחמו ככל אשר צונו יהוה אלהינו ותתער
 איש את דבלי מלחמתו ותהיו לעלת ההרה: ויאמר
 יהוה אלי אמר להם לא תלכו ולא תלחמו כי איני
 בקרבכם ולא תנפלו לפני איביכם: ואדבר אליכם
 ולא שמעתם ותמרו אתפי יהוה ותחזרו ותעלו ההרה:
 ונא האמרי השב בהרה והיא לקראתכם וירדפו
 אתכם כאשר תעשינה הדברים ויכתו אתכם בשעיר
 עד חרמה: ותשבו ותצבו לפני יהוה ולא שמעו יהוה
 בקולכם ולא האזין אליכם: ותשבו בקדש ימים רבים
 כימים אשר ישבתם: ונפן ונפס המדברה דרך ים
 סוף כאשר דבר יהוה אלי ונסב את הרה שיעור ימים
 רבים: ויאמר יהוה אלי לאמר:
 רב לכם סב את ההר הזה פנו לכם צפנה:

ואת הלאס צו לאמור אתם עבדים נבובל אחיכם בני
 עשו הישבים בשעיר ויראו מכם ונשמרתם מאד
 אל התגרו בם כי לא אתן לכם מארצם עד מדרך
 כף רגל כי ירשה לעשו נחתי את הר שעירי אכל
 הישבי מואתם בכסף ואכלתם וגם מים תכרו
 מאתם בכסף ושתייתם כי יהיה אלהיך ברכך בככל
 מעליה ירך ידע ככתך את המזכר הגדל הזה זה
 ארבעים שנה יהיה אלהיך לכוך לא חסרת דבר
 ולעבר מאת אחיו בני עשו הישבים בשעיר מדרך
 הערבה מאכלת ומעצין גבר ונפך
 ולעבר דרך מזכר מואב ויאמר יהוה אלי אכל
 תצר את מואב ואל התגר בם מלחמה כי לא אתן
 לך מארצו ירשה כי לבני כוט נחתי את ער ירשה
 האמים לפנים ישוב בה עם נדוב רוב ורם כלנקים
 רפאים יזשבו את הם כלנקים והמאים יקראו
 כלהם אמים ובשעיר ישובו החרים כלפנים ובני
 עשו יירשום וישמידים מפניהם וישבו תזרתם
 כאשר לעשה ישראל לארץ ירשתו אשר נחתי
 יהוה להם עתה קמו ועברו ככם את נזול ורד ועלבר
 את נזול ורד והימים אשר הלכנו מקדש ברנע
 עד אשר עברנו את נזול ורד עכשים ושמונה
 שנה עד הם ככל הדור אנשי הכולומה מקרב
 המזונה כאשר נשבע יהוה להם וגם יד יהוה
 היתה בם להמם מקרב המזונה עד תמם וירדי
 כאשר תמו ככל אנשי המלחמה למות מקרב
 העם וידבר
 יהוה אלי לאמר אתה עבר היום את נבול מואב
 את ער יקרבת מול בני עמון אל תצרם ואל
 התגר בם כי לא אתן מארץ בני עמון לך ירשה
 כי לבני כוט נחתיה ירעה ארץ רפאים תחשב
 את הוא רפאים ישוב בה כלפנים והעלמים יקראו
 להם זמזמים עם נדוב רוב ורם כלנקים וישמידם
 יהוה מפניהם וירשום וישבו תזרתם כאשר
 לעשה לבני עשו הישבים בשעיר אשר השמיד
 את החרי מפניהם וירשום וישבו תזרתם עד
 היום הזה והעוים הישבים בנצרים עד עזרה
 כפתרים היצאים מכפתר העמויים וישבו
 תזרתם קומו סעו ועברו את נזול ארנן ראה נחתי
 בידך את סיחון מלך ועשבון האמרי ואת ארצו
 החל ירש והתגר בו מלחמה היום הזה אוחל
 את פחדך ויראתך על פני העמים תזרת ככל
 הישבים אשר ישמעון שמעך ורגזו וחלו מפניך

ואתהעם
 צו לאמר אתם עבדים נבובל אחיכם בגרעשו
 הישבים בשעיר ויראו מכם ונשמרתם מאד אל
 התגרו בם כי לא אתן לכם מארצם עד מדרך כף
 רגל כי ירשה לעשו נחתי את הר שעירי אכל תשברו
 מאתם בכסף ואכלתם וגם מים תכרו מאתם בכסף
 ושתייתם: כי יהוה אלהיך ברכך בכל מעשה ידך ודע
 לבחך את המזכר הגדל הזה והי ארבעים שנה יהיה
 אלהיך עמוך לא חסרת דבר: ונעבר מאת אחיו
 בגרעשו הישבים בשעיר מדרך הערבה מאילת ומעצין
 גבר ס ונפך ונעבר דרך מזכר מואב: ויאמר
 יהוה אלי אל תצר את מואב ואל התגר בם מלחמה כי
 לא אתן לך מארצו ירשה כי לבני לוט נחתי את ער
 ירשה: האמים לפנים ישובו בה עם גדול ורם ורם
 בענקים: רפאים יחשבו ארצם בענקים והמאים
 יקראו להם אמים: ובשעיר ישובו החרים לפנים ובני
 עשו יירשום וישמידים מפניהם וישבו תחמתם כאשר
 עשה ישראל לארץ ירשתו אשר נחתי יהוה להם: עתה
 קמו ועברו לכם את נחל ורד ונעבר את נחל ורד:
 ודמים אשר הלכנו מקדש ברנע עד אשר עברנו את
 נחל ורד שלשים ושמונה שנה עד תמם כל הדור
 אנשי המלחמה מקרב המזונה כאשר נשבע יהוה
 להם: וגם יד יהוה היתה בם להמם מקרב המזונה
 עד תמם: ויהי כאשר תמו כל אנשי המלחמה למות
 מקרב העם: ס וידבר יהוה אלי לאמר:
 אתה עבר היום את נבול מואב את ער: וקרבת מול בני
 עמון אל תצרם ואל התגר בם כי לא אתן מארץ בני
 עמון לך ירשה כי לבני לוט נחתיה ירשה: ארץ
 רפאים תחשב ארצה רפאים ישובו תחמתם לפנים
 ותעמלים יקראו להם זמזמים: עם גדול ורם ורם
 בענקים וישמידים יהוה מפניהם וירשום וישבו תחמתם:
 כאשר עשה לבני עשו הישבים בשעיר אשר השמיד
 את החרי מפניהם וירשום וישבו תחמתם עד היום
 הזה: והעוים הישבים בנצרים עד עזרה כפתרים
 היצאים מכפתר השמידים וישבו תחמתם: קומו סעו
 ועברו ארד נחל ארנן ראה נחתי בידך את סיחון מלך
 חשבון האמרי ואת ארצו החל רש והתגר בו מלחמה:
 היום הזה החל תת פחדך ויראתך על פני העמים תחת
 כל הישבים אשר ישמעון שמעך ורגזו וחלו מפניך:

ואת הארץ הזאת ירשנו בעת ההוא מעלעל אשר
 על נחל ארנן וחצי הר הגלעד ועליו נתתי לראובני
 וכלוי ויהר הגלעד וכל הבטחן מומלכת עלו נתתי
 לזויעי שבט המלטה כל חבל הארץ לכל הבטחן
 ההוא יקרא ארץ רפאים ימיר בן מנשה. כלקוח
 את כל חבל ארץ על גבול העשירי והמעלכתי
 ויקרא אתם על שמו את הבטחן וזוה ימיר על
 היום הזה וכמכיר נתתי את הגלעד ובראובני וכלוי
 נתתי מן הגלעד ועל נחל ארנן תוך החנכל
 וגבול ועל יבנה החנכל וגבול בני עמון והעריבה
 והירדן וגבול מכנרת ועל ים העריבה ים הסלוא
 חזות אשלת הפסגה מזרחה ואצו אתכם בעלת
 ההוא לאמר יהוה אלהיכם נתן לכם את הארץ
 הזאת לרשיה חלוצים תעברו לפני אחיכם בני
 ישראל כל בני חובל רב לכם ישבו בעריכם אשר
 ידעתי כי מקלה רב לכם ישבו בעריכם אשר
 ידעתי לכם על אשר יניחו יהוה לאחיכם ככם
 וירשו גם הם את הארץ אשר יהוה אלהיכם
 נתן להם בעבר הירדן ושבתם איש לרשידתו
 אשר נתתי לכם ואת יהושוע צייתי בעלת ההוא
 לאמר עיניך הראת את כל אשר עשה יהוה
 אלהיכם לשני המלכים האלה כי יעשה
 יהוה לכל הממלכות אשר אתה על שמו.
 לא תיראם כי יהוה אלהיכם הוא הגבויים
 ככם ואתחננו אלהי
 יהוה בעת ההוא לאמר אלהי יהוה אתה החזקות
 להראות את עובדך את נדכך ואת ירך החזקה
 אשר מי אל בשמים ובארץ אשר יעשה
 כמעשיך וכגבורתך אעברה לא ואראה ארץ
 הארץ הטובה אשר בעלם הירדן הנה הטוב
 הזה והכלבון ייתעבר יהוה בי כמעצבם ולא שמעו
 אביו ואמר יהוה אלי רב כן אל תוסף דבר אביו
 עוד ברבר הזה עלה ראש הפסגה ושאל עיניך
 ימה ופנה ותלמנה ומזרחה וראה בעיניך כי לא
 תעבר את הירדן הזה וצו את יהושוע חזקו ו
 יאמרו כי הוא יעלר לפני העם הזה והוא יחיל
 אותם את הארץ אשר תראה ועלם בליא מוכר
 בית פעור

ועתה ישראל עמוע אל הזקנים ואל המשפלים
 אשר אנכי מלמד אתכם לעשות למען תחיו ובאתם
 ירשתם את הארץ אשר יהוה אלהי אבותיכם נתן
 לכם לא תספי על הדבר אשר אנכי מצוה אתכם

ואת 19
 הארץ הזאת ירשנו בעת ההוא מעלעל אשר על
 גחל ארנן וחצי הר הגלעד ועליו נתתי לראובני ולזויעי
 ויהר הגלעד וכל הבטחן מומלכת עלו נתתי לחצי שבטם
 המלטה כל חבל הארץ לכל הבטחן ההוא יקרא ארץ
 רפאים: ימיר בן מנשה לקח את כל חבל ארץ על
 גבול העשירי והמעלכתי ויקרא אתם על שמו את
 הבטחן וזוה ימיר על היום הזה: ולמכיר נתתי את
 הגלעד: ולראובני ולזויעי נתתי מן הגלעד ועל נחל
 ארנן תוך החנכל וגבול ועל יבנה החנכל וגבול בני עמון:
 והעריבה והירדן וגבול מכנרת ועל ים העריבה המלח
 פחת אשלת הפסגה מזרחה: ואצו אתכם בעת ההוא
 לאמר יהוה אלהיכם נתן לכם את הארץ הזאת
 לרשיה חלוצים תעברו לפני אחיכם בני ישראל כל
 בני חובל רב לכם ישבו בעריכם אשר ידעתי כי מקלה
 רב לכם ישבו בעריכם ומקומכם ידעתי קרימניה
 וירשו גם הם את הארץ אשר נתתי לכם: על אשר
 ידעתי ויהוה אלהיכם ככם וירשו גם הם את הארץ
 אשר יהוה אלהיכם נתן להם בעבר הירדן ושבתם
 איש לרשידתו אשר נתתי לכם: ואת יהושוע צייתי
 בעת ההוא לאמר עיניך הראת את כל אשר עשה
 יהוה אלהיכם לשני המלכים האלה בך ועשה יהוה
 לכל הממלכות אשר אתה עבר שמה: לא תיראם כי
 יהוה אלהיכם הוא הגבויים ככם: ואתחננו
 אלהי יהוה בעת ההוא לאמר: אלהי יהוה אתה החזקות
 להראות את עובדך את נדכך ואת ירך החזקה
 אשר מי אל בשמים ובארץ אשר יעשה
 כמעשיך וכגבורתך אעברה לא ואראה ארץ
 הארץ הטובה אשר בעלם הירדן הנה הטוב
 הזה והכלבון ייתעבר יהוה בי כמעצבם ולא שמעו
 אביו ואמר יהוה אלי רב כן אל תוסף דבר אביו
 עוד ברבר הזה עלה ראש הפסגה ושאל עיניך
 ימה ופנה ותלמנה ומזרחה וראה בעיניך כי לא
 תעבר את הירדן הזה וצו את יהושוע חזקו ו
 יאמרו כי הוא יעלר לפני העם הזה והוא יחיל
 אותם את הארץ אשר תראה ועלם בליא מוכר
 בית פעור:
 פ

ועתה ישראל שמע אלהי חקקים ואל תמושפטים אשר
 אני מלמד אתכם לעשות למען תחיו ובאתם
 את הארץ אשר יהוה אלהי אבותיכם נתן לכם: לא
 תספי על הדבר אשר אנכי מצוה אתכם

ולא תגרעו ממונל כלשמו את מצות יהוה אלהיכם
אשר אלו מצוה אתכם לעיניכם הראות את אשר
עשית יהוה בצלע פלעור כי ככל האיש אשר הבך
אזרי בצלע פלעור השליכידו יהוה אלהיך מקרבך
ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם חיים כלכם היום
ראה כמדולי אתכם חזקים ומשפטים כאשר עני
יהוה אלהי לעשות כן בקרב הארץ אשר אתם
באים שמה ברשעה ועלמרתם ולעשייתם כי הוא
זכמתכם ופיתתם עליו העלבים אשר ישמעון
את כל הזקים האלה ואמרו רק עם זלם וזבון
הגוי הדיוכ הזה כי כו גוי דיוכ אשר לו אלהים
קרבים אלו כיהוה אלהי בכל קראנו אלו
ומי גוי דיוכ אשר לו חקים ומשפטים צדיקים
ככל התורה הזאת אשר אלנו נתן כלניכם היום
רק השומר כן ושמר נפשו מאד פן תשכוח
את הדברים אשר ראו עיניך ופן יסורו מלבבך
כל ימי חייך והדעות כלניך וכבני בניך יום אשר
עמדת לפני יהוה אלהיך בזרע באמר יהוה אלו
הקהל כי את העם ואשמעם את דברי אשר
יכמדון לראיה אתי כל הימים אשר הם חיים על
האדמה ואת בניהם יכמדון ותקרבון ותלמדון
חזות הדר והזהר בעיר באש עד כל העמים ושר
עון ועל פל וידבר יהוה אליכם מתוך האש קול
דברים אתם שמעים ותמונה ילכם ראים וזלתי
לוב יגד לכם את בריתו אשר ציה אתכם לעשות
לעשית הדברים ויכתבם על שני לוחות אבנים
ואתי ציה יהוה בעית ההוא כלמד אתכם חקים
ומשפטים לעשותם אתם בארץ אשר ארתם
ערים שמה ברשעה ולשמרתם מאד כלפשייתכם
כי לא ראותם כל תמונה ביום דבר יהוה אליכם
בזרע מתוך האש פן תשוחתון ולעשייתם לכם
פסל תמונת כל סמל תבנית זכר או נקבה תבנית
כל בהמה אשר בארץ תבנית כל צפור כל
אשר תלוח בעלמים תבנית כל רמעי באדמה
תבנית כל דג אשר במים מתחת לארץ ופן
תשא עיניך השכימים וראית את השמימי ואת
הירח ואת הכוכבים כל צבא השמים נדודת
והשתחויות בהם ועבדתם אשר זלכתו אלהיך
אתם לכל העמים חזות כל השמים ואד
לקול יהוה ויוצא אתכם מכור הצרוב כמצרים
להיות לו לעם נזולה כיום הזה ויהוה הרגתם
לוי דברכם וישבע לבבתי עברי את הירדן

ולא תגרעו
מפני לשמו ארמעות יהוה אלהיכם אשר אנכי
מעיה אתכם: עיניכם הראות את אשר עשה יהוה
בצלע פלעור כי כל האיש אשר הלך אחרי בעל פלעור
השמדו יהוה אלהיך מקרבך: ואתם הדבקים ביהוה
אלהיכם חיים כלכם היום: ראוי למדתי אתכם חקים
ומשפטים כאשר עני יהוה אלהי לעשות כן בקרב
הארץ אשר אתם באים שמה לרשעה: ושמרתם
ועשייתם כי הוא חקמתכם ויבניתכם לעיני העמים
אשר ישמעון את כל החקים האלה ואמר רק עם
חכם ונבון נגוי גדול הנה: כי מרגוי גדול אשר לו
אלהים קרבים אלו ביהוה אלהינו בכל קראנו אלו:
ומי גוי גדול אשר לו חקים ומשפטים צדיקים ככל
התורה הזאת אשר אנכי נתן לפניכם היום: רק
השומר לה ושמר בפשד מאד פן תשכח את הדברים
אשר ראי עיניך ופקיסרה מלבבך כל מי חייך והזות עתם
לבנה ולבני בניך: יום אשר עמדת לפני יהוה אלהיך
בזרע באמר יהוה אלו הקהל לי את העם ואשמעם
את דברי אשר ילמדו לראיה אתי כל הימים אשר
הם חיים על האדמה ואת בניהם יכמדון: ותקרבון
ותלמדון תחת הדר והזהר בעיר באש עד לב השמים
חשד עגן וערפל: וידבר יהוה אליכם מתוך האש קול
דברים אתם שמעים ותמונה ילכם ראים וזלתי קול:
ויגד לכם את בריתו אשר ציה אתכם לעשות עשרת
הדברים ויכתבם על שני לוחות אבנים: ואתי ציה
יהוה בעת ההוא לכל אתכם חקים ומשפטים
לעשותם אתם בארץ אשר אתם עברים שמה
לרשעה: ושמרתם מאד לנפשיתכם כי לא ראותם
כל תמונה ביום דבר יהוה אליכם בזרע מתוך האש:
פן תשוחתון ועשייתם לכם פסל תמונת כל סמל
תבנית זכר או נקבה: תבנית כל בהמה אשר בארץ
תבנית כל צפור כנף אשר תעוף בשמים: תבנית כל
רמש באדמה תבנית כל דג אשר במים מתחת
לארץ: ופן תשא עיניך השכימה וראית את השמימי
והירח ואת הכוכבים כל צבא השמים ונדרת
והשתחויות להם ועבדתם אשר חלק יהוה אלהיך
אתם לכל העמים תחת כל השמים: ואתם לקח
יהוה ויוצא אתכם מכור הצרוב ממצרים להיות לו
לעם נזולה ביום הזה: ויהוה התאמר כי על דבריכם
וישבע לבבתי עברי את הירדן

ובכלתי נא אל הארץ הטובה אשר יהוה אלהיך נתן
 לך לחלה כי אנכי מות בארץ הזאת אינני עוטר את
 הירדן ואתם עברים ורשיתם את הארץ הטובה
 הזאת השמרו לכם פן תשכחו את ברית יהוה
 אלהיכם אשר ברית עמכם ועשיתם לכם פסל
 המזלזל ככל אשר עוץ יהוה אלהיך כי יהוה אלהיך
 אש אכנה הוא אכל קנא

כי תוכידי בנים ובני בנים ונולדתם בארץ והשחתם
 ועשיתם פסל המזלזל ככל ועשיתם הרע בעיני
 יהוה אלהיך כהכעיסו העידיתי לכם היום את
 השמים ואת הארץ כי אבד האבדון מזה מולד
 הארץ אשר אתם עברים את הירדן עמוה לרשיתה
 לא תאריכו ימים עליה כי השמד תשמדון והפיץ
 יהוה אתכם בלעמים ונשאתם מותי מספר בגוים
 אשר ילדו יהוה אתכם עמוה ועברתם עם אלהים
 מעשה ידי אדם עץ ואבן אשר לא יראו וכלא
 ישמעו ולא יאכלו ולא ירוחו ובקשתם משם את
 יהוה אלהיך ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל
 נפשך בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה
 באחזיות הימים ושבת עד יהוה אלהיך ושמעת
 בקו כי אכרזום יהוה אלהיך לא ירפך וכלא
 ישויתך וכלא ישכח את ברית אבותיך אשר
 נשבעו להם כי שאל לא לומים ראשנים אשר
 היו לפניך למן היום אשר ברא אלהים אדם על
 הארץ ולמוצאת השמים ועד קצת השמים הנהיה
 כדבר הגדול הזה או העלמל כמות השמע עם
 קול אלהים מדבר מתוך האש כאשר שמעת
 אתה ויחי או הלסה אלהים לבוא בקולו לו גוי
 מקרב גוי במסת באהת ובמופתים ובמכחמדה
 ובד חזקה ובזרוע נטויה ובמוראים גדלים ככל
 אשר עשה לכם יהוה אלהיכם במצרים בעיניך
 אתה הראת לדעת כי יהוה הוא האלהים אין
 עוד מלכדו מן השמים השמיעך את קולו לומר
 ועל הארץ הראך את אשיו הגדולה ודבריו
 שמעת מתוך האש ותולת כי אהב את אבותיך
 יבחר בזרעו אוריו ויוצאך בפניו בכחו הגדל
 ממצרים להוריע לזים גדלים ועצמים מן מפניך
 להביאך לתת לך את ארצם לחלה כיום הזה
 וידעת היום והשבת אל לבבך כי יהוה הוא
 האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מדהות
 איך עוד ושמרת את חוקיו ואת מצותיו אשר
 אנכי מצוך היום אשר יטב לך וכלבניך אזוריך

ולכלתרבה אל הארץ

הטובה אשר יהוה אלהיך נתן לך עתה: כי אנכי
 מת בארץ הזאת אינני עוטר את הירדן ואתם עברים
 ורשיתם את הארץ הטובה הזאת: השמרו לכם פן
 תשכחו את ברית יהוה אלהיכם אשר ברית עמכם
 ועשיתם לכם פסל המזלזל ככל אשר עוץ יהוה אלהיך:
 כי יהוה אלהיך אש אכלה הוא אל קנא: פ
 כרתולד בנים ובני בנים ונולדתם בארץ והשחתם
 ועשיתם פסל המזלזל ככל ועשיתם הרע בעיני יהוה
 אלהיך להכעיסו: העידיתי לכם היום ארדת השמים
 ואת הארץ כי אבד האבדון מזה מולד הארץ אשר
 אתם עברים את הירדן שמה לרשיתה לא תאריכו
 ימים עליה כי השמד תשמדון: והפיץ יהוה אתכם
 בלעמים ומתו מספר בגוים אשר ילדו יהוה אתכם
 עמוה ועברתם עם אלהים מעשה ידי אדם
 עץ ואבן אשר לא יראו ולא ישמעו ולא יאכלו ולא
 ירוחו: ובקשתם משם ארדת יהוה אלהיך ומצאת
 כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך: בצר לך ומצאוך
 כל הדברים האלה באחזיות הימים ושבת עד יהוה
 אלהיך ושמעת בקולו: כי אל רחום יהוה אלהיך לא
 ירפך ולא ישחיתך ולא ישכח את ברית אבותיך אשר
 נשבע להם: כי שאל לא לומים ראשנים אשר
 לפניך למדתים אשר ברא אלהים אדם על הארץ
 ושמעת השמים ועד קצת השמים הנהיה כדבר
 הגדול הזה או הנשמע פמזו: השמע עם קול אלהים
 מדבר מתוך האש כאשר שמעת אתה ויחי: גו
 הנסה אלהים לבוא לקחת לוגי מקרב גוי במסת באהת
 ובמופתים ובמלחמה ובד חזקה ובזרוע נטויה ובמוראים
 גדלים ככל אשר עשה לכם יהוה אלהיכם במצרים
 בעיניך: אתה הראת לדעת כי יהוה הוא האלהים
 אין עוד מלכדו: מן השמים השמיעך את קולו לומר
 ועל הארץ הראך את אשיו הגדולה ודבריו שמעת
 מתוך האש ותחת כי אהב את אבותיך ויבחר בזרעו
 אחריו ויוצאך בפניו בכחו הגדל ממצרים: להוריש גוים
 גדלים ועצמים מקדו מפניך להביאך לתת לך את
 ארצם לחלה כיום הזה: וידעת היום והשבת אל
 לבבך כי יהוה הוא האלהים בשמים ממעל ועל
 הארץ מדהות אין עוד: ושמרת את חוקיו ואת מצותיו
 אשר אנכי מצוך היום אשר יטב לך וכלבניך אזוריך

וּלְמַעַן תִּפְאֶרֶךְ יָמִים עַל־הַאֲדָמָה אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 נָתַן לָךְ בְּלִי הַיָּמִים: פ' שליש
 אִזּוּ וּבְיַד־ל מִשָּׁה שָׁלַשׁ עָרִים בְּעֶבֶר הַנְּהַר מִקְרֹתָהּ 41
 שְׁמֹשׁ: לָגַם שָׁמָּה רֹצַח אֲשֶׁר יָרַח אֶת־בְּרֵעוֹ בְּבֶל־ר 42
 גֵּעַת וְהוּא לֹא־שָׁנָא לוֹ מִחַמְל שְׁלֹשׁ וְגַם אֶל־אֶחָת
 מִן־הָעָרִים הָאֵל וְהִי: אֶת־בְּצֹר בְּמִדְבַר בְּאֶרֶץ הַמִּישֹׁר 43
 לְרֵאוּבֵנִי וְאֶת־רֵאמֶת בְּגִלְעָד לְגַד־וְאֶת־גִּלְגָּל בְּכַשְׁן
 לְמִנְשֵׁי: וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: 44
 אֱלֹהֵי הַעֲדוּת וְהַחֲקִים וְהַקְּשָׁפִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה 45
 אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרַיִם: בְּעֶבֶר הַנְּהַר בְּגֵיא 46
 מֵיל בֵּית פַּעוֹר בְּאֶרֶץ סִיחֹן מִלֶּךְ הַחַמְזִי אֲשֶׁר יוֹשֵׁב
 בְּחַשְׁבּוֹן אֲשֶׁר הִכָּה מִשֵּׁהוּכְנִי יִשְׂרָאֵל בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרַיִם:
 וּבְיָדֵשׁוּ אֶת־אֶרְצוֹ וְאֶת־אֶרֶץ יְעוֹב מִלֶּךְ הַכַּשְׁשִׁי שְׁנֵי מַלְכֵי 47
 הַחַמְזִי אֲשֶׁר בְּעֶבֶר הַנְּהַר מִרְחַ שְׁמֹשׁ: מַעֲרֵר אֲשֶׁר 48
 עַל־שֵׁפֶט־נַחַל אֲרָגָן וְעִרְבֵר שִׂיאָן הוּא הַרְמוֹן: וְכֹל־ 49
 הָעֲרֵבָה עִבְרָה הַנְּהַר מִקְרֹתָ וְעַד יָם הָעֲרֵבָה תַּחַת
 אֲשֶׁר־תִּבְסָה: פ' רביעי

וַיִּקְרָא מֹשֶׁה אֶל־כָּל יִשְׂרָאֵל וַאֲמַר אֲלֵהֶם שְׁמַעוּ
 יִשְׂרָאֵל אֵת הַחֲקִים וְאֵת הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר אֲנֹכִי
 דִּבַּר בְּאָזְנוֹכֶם הַיּוֹם וּכְמוֹדֵם אִתְּם וּשְׂמוֹדֵם
 כְּעֵשְׂתֶם יְהוִה אֱלֹהֵינוּ כִּרַת עֲמֻנוּ בְּרִית בְּחֹרֵב
 לֹא אֵת אֲבֹתֵינוּ כִּרַת יְהוִה אֵת הַבְּרִית הַזֹּאת כִּי
 אֲתֵנוּ אֲנֹחֵנוּ אִכְהָה הַיּוֹם כְּכֹל זְוִיִּים פְּנִים בְּפָנִים
 דִּבַּר יְהוִה לְכֹכֶם בְּהַר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ אֲנֹכִי עֹמֵד
 בֵּין יְהוִה וּבֵינֵיכֶם בְּעֵת הַהוּא לְהַגִּיד לָכֶם אֵת־דִּבַּר
 יְהוִה כִּי יִרְאֵתֶם מִפְּנֵי הָאֵשׁ וְלֹא לְכִיתֶם בְּדַבַּר
 לְאֹמֵר אֲנֹכִי יְהוִה אֱלֹהֵיךָ אֲשֶׁר
 הוֹצֵאתֶךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִכִּיתֵי לְעַבְדִּים לֹא יִהְיֶה לָךְ
 אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פְּנֵי לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ פֶּסֶל כָּל
 תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְאֲשֶׁר בָּאֶרֶץ מִתּוֹת
 וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתּוֹת לְאֶרֶץ לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם
 וְלֹא תִלְבַּד־ם כִּי אֲנֹכִי יְהוִה אֱלֹהֵיךָ אֲבֹלֵךְ אֶת־פִּקְדֵי
 עוֹן אֲבוֹת עַל בְּנִים וְעַל עֲבָדָיו וְעַל רֹבְעֵים
 כִּשְׁלֹשָׁי וְעֵשֶׂה חֹסֵד לְאֲבֹתָם לְאֲהַבִּי וּלְשִׂמְרֵי
 מִצְוֹתַי לֹא תֵשֵׂא אֶת־שֵׁם יְהוִה
 אֱלֹהֵיךָ לְעוֹאֵר כִּי לֹא יִנְקָה יְהוִה אֶת־אֲשֶׁר יֵשֵׂא
 אֶת־שֵׁמוֹ לְעוֹאֵר שְׂמוֹר אֶת־יוֹם
 הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ כַּאֲשֶׁר צִוָּךְ יְהוִה אֱלֹהֵיךָ שְׁשֶׁת־
 יָמִים תַּעֲבֹד וְעֵשִׂיתָ כָּל־מַלְאכְתָּהּ: וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת־יְהוָה
 לִירְוַח אֱלֹהֶיךָ לֹא־תַעֲשֶׂה כָּל־מַלְאכָה אֲתֵהּ וּבִגְדֶךָ
 וּבִכְתֶּךָ וּבְעִבְדֶךָ וּבְאִמְתֶךָ וּשְׂרֹדֶךָ וּבְחִמְרֶךָ

וְיִקְרָא מֹשֶׁה אֶל־כָּל־יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם שְׁמַעוּ
 יִשְׂרָאֵל אֵת־הַחֲקִים וְאֵת־הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר אֲנֹכִי דִבַּר
 בְּאָזְנוֹכֶם הַיּוֹם וּלְמִדַּתְכֶם אִתְּם וּשְׂמֹדֵתְכֶם לְעֵשְׂתֶם:
 יְהוִה אֱלֹהֵינוּ כִּרַת עֲמֻנוּ בְּרִית בְּחֹרֵב: לֹא אֵת־אֲבֹתֵינוּ 2
 כִּרַת יְהוָה אֵת־הַבְּרִית הַזֹּאת כִּי אֲתֵנוּ אֲנֵחְנוּ אֵלֶּה פַה
 הַיּוֹם בְּלִנְיַת הַיּוֹם: פְּנִים יִכְרְשׁוּ דִבַּר יְהוָה עִמָּכֶם בְּדַר 4
 מִתּוֹךְ הָאֵשׁ: אֲנֹכִי עֹמֵד בְּיַד־יְהוָה וְיִנְיִיכֶם בְּעֵת הַהוּא 5
 לְהַגִּיד לָכֶם אֵת־דִּבְרֵי יְהוָה כִּי יִרְאֵתֶם מִפְּנֵי הָאֵשׁ
 וְלֹא־עֲלִיתֶם בְּדַר לְאֹמֵר: פ' אֲנֹכִי יְהוָה 6
 אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתֶךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִכִּיתֵי עֲבָדִים:
 לֹא־יִתְּרֶה לָךְ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל־פְּנֵי: לֹא תַעֲשֶׂה־לָּךְ 7
 פֶּסֶל בְּלִי־תְמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְאֲשֶׁר בָּאֶרֶץ
 מִתּוֹת וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתּוֹת לְאֶרֶץ לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם 8
 וְלֹא תִעַבְדֶם כִּי אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲבֹלֵךְ אֶת־פִּקְדֵי עוֹן
 אֲבֹת עַל־בְּנֵים וְעַל־שְׁלֹשִׁים וְעַל־רֹבְעֵים לְשָׁנָא: וְעֵשֶׂה־ 10
 חֹסֵד לְאֲבֹתָם לְאֲהַבִּי וּלְשִׂמְרֵי מִצְוֹתַי: פ' לֹא 11
 תֵשֵׂא אֶת־שֵׁם־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְעוֹאֵר כִּי לֹא יִנְקָה יְהוָה
 אֶת־אֲשֶׁר־יֵשֵׂא אֶת־שֵׁמוֹ לְעוֹאֵר: פ' שְׂמוֹר אֶת־ 12
 יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ כַּאֲשֶׁר צִוָּךְ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: שֵׁשֶׁת־ 13
 יָמִים תַּעֲבֹד וְעֵשִׂיתָ כָּל־מַלְאכְתָּהּ: וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת־יְהוָה
 לִירְוַח אֱלֹהֶיךָ לֹא־תַעֲשֶׂה כָּל־מַלְאכָה אֲתֵהּ וּבִגְדֶךָ
 וּבִכְתֶּךָ וּבְעִבְדֶךָ וּבְאִמְתֶךָ וּשְׂרֹדֶךָ וּבְחִמְרֶךָ

וכל בהמתך וגרף אשר בשעריך למען יחיו עמך
 ואמתך כסוף וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים
 ויציאך יהוה אלהיך משם ביד חזקה ובראע נטויה
 על כן צוה יהוה אלהיך לעשות את **אשר** יובח
 השבת **כבד את אבך ואת אמך**
 כאשר צוה יהוה אלהיך למען יאריך ימך ולמען
 יטוב לך על הארמה אשר יהוה אלהיך נהיה
 לך **לא הרעו ולא**
 הנאם **ולא הגזו ולא**
 הענה ברעך עד שוא **ולא תחמד**
אשת רעך **ולא תתאה לית רעך**
 עיניו ועברו ואמותו עירו וזמרו וכל אשר
 ברעך **את הרבים האלה**
 דבר יהוה אל כל קהלכם בהר מותן האש העליון
 והערפל קול גדול וכל יסו ויכתבם על שני כוחות
 אבנים ויהוה אבני ויהו כשמעלכם את הקול מותך
 החשך וההר בער באש ותקרבו אל כל ראשי
 שבטיכם וקלונם ותאמרו הן הראנו יהוה אלהינו
 את כבודו ואת גרבו ואת קבו שלמענו מתוך האש
 היום הזה ראינו כי ידבר אלהים את האדם וזוי
 ולתה כמה נמות כי תאכלנו האש הגדולה הזאת
 אם יספים אנחנו שלמענו את קול יהוה אלהינו עוד
 ונתנו כמי כל בער אשר שלמענו קול אלהים חיים
 מדבר מתוך האש כמו ויחיקר את ושלמענו את
 כל אשר יאמר יהוה אלהינו ואת הדבר אכלנו את
 כל אשר ידבר יהוה אלהינו אבך ושלמענו ועשינו
 ושלמענו יהוה את קול דבריכם בדברכם אב
 ויאמר יהוה אבני שמעתי את קול דברי העם הזה
 אשר דברו אבך היטוב כל אשר דברו בני ידן
 והיה לבכם זה להם כיראה אתי וכלומר את כל
 מצותי כל הימים למען יטוב להם וכבדוהם כלכם
 כך אמר להם שובו לכם לאהליכם ואתה פודה
 עמדי עמדי ואדברה אבך את כל המצוה והחוקים
 והמשפטים אשר תלמדו ועשו בארץ אשר
 אנכי נתן להם לרשתה ושמרתם לעשות כאשר
 צוה יהוה אלהיכם אתכם לא תסרו ימין ושמאל
 ככל הדרך אשר צוה יהוה אלהיכם אתכם תלכו
 למען תחיו יטוב לכם והארכתם ימים בארץ
 אשר תירשון וזאת המצוה הזקוקים והמשפטים
 אשר צוה יהוה אלהיכם ללמד אתכם לעשות
 בארץ אשר אתם עברים עמה לרשתה למען
 תירא את יהוה אלהיך לשומר את כל חקדניו

וכל בהמתך וגרף
 אשר בשעריך למען יחיו עמך
 כרעב היתי בארץ מצרים ויצאך יהוה אלהיך משם
 ביד חזקה ובראע נטויה על כן צוה יהוה אלהיך לעשות
 אתים השבת: **ס כבד את אבך ואת אמך**
 כאשר צוה יהוה אלהיך למען יאריך ימך ולמען
 יטוב לך על הארמה אשר יהוה אלהיך נתן
 לך: **ס לא תרעו: ס ולא תגאפו: ס ולא**
תגנבו: ס ולא תענה ברעך עד שוא: ס ולא
תחמד אשת רעך: ס ולא תתאה לית
רעך שדדו ועברו ואמותו שדדו וזמרו וכל אשר
לרעך: ס חשי את הדברים האלה דבר
יהוה אל כל קהלכם בהר מותן האש העליון והערפל
קול גדול ולא יסו ויכתבם על שני לוחות אבנים
ויהוה אבני ויהו כשמעלכם את הקול מתוך החשך
וההר בער באש ותקרבו אל כל ראשי שבטיכם
וקלונם ותאמרו הן הראנו יהוה אלהינו את כבודו
והערפל ואת קלו שמענו מתוך האש היום הזה
הראנו ברדבר אלהים את האדם ויחיקר לנו
במות כי תאכלנו האש הגדולה הזאת אבני יסו
אנחנו לשמע את קול יהוה אלהינו עוד וכתנו: כי
מי כל בער אשר שמע קול אלהים חיים מדבר
מתוך האש כמו ויחיקר את ושלמענו את כל
אשר יאמר יהוה אלהינו ואת הדבר אכלנו את
אשר דבר יהוה אלהינו אלה ושלמענו ועשינו
ויהוה את קול דבריכם בדברכם אבני יאמר יהוה
אבני שמעתי את קול דברי העם הזה אשר דברו בני ידן
והיה לבכם זה להם כיראה אתי וכלומר את כל
מצותי כל הימים למען יטוב להם וכבדוהם כלכם
כך אמר להם שובו לכם לאהליכם ואתה פודה
עמדי עמדי ואדברה אבך את כל המצוה והחוקים
והמשפטים אשר תלמדו ועשו בארץ אשר
אנכי נתן להם לרשתה ושמרתם לעשות כאשר
צוה יהוה אלהיכם אתכם לא תסרו ימין ושמאל
ככל הדרך אשר צוה יהוה אלהיכם אתכם תלכו
למען תחיו יטוב לכם והארכתם ימים בארץ
אשר תירשון וזאת המצוה הזקוקים והמשפטים
אשר צוה יהוה אלהיכם ללמד אתכם לעשות
בארץ אשר אתם עברים עמה לרשתה למען
תירא את יהוה אלהיך לשומר את כל חקדניו

ומצותיו אשר אנכי מצוה אהיה ובך ובן בך כל
 ימי חיך ולמען יארכו ימיך ועלמית ישראל
 ועלמרת כלעיות אשר ייטב לך ואשר תרצן מאד
 האשר דבר יהוה אלהי אבותיך לך ארץ זבת חלב
 ודבש

שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד
 ואהבת את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך
 ובכל מאדך והיו הרברים האלה אשר אנכי מצוה
 היום על לבבך ועל נותם לבבך ודברת במ בשבתך
 בניתך ובכלתך בדרך ובשכבך ובקומך וקשרתם
 לאות על ירך והיו כל נטפת בין עיניך וכתובתם
 על מזוזות ביתך ובשעריך והיה
 כי יביאך יהוה אלהיך אל הארץ אשר נשבע
 לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב לית לך ערית
 גדלת וטבת אשר לא בניית ובתים מכלים כל
 טוב אשר לא מכלאת וברת וזו צבים אשר לא
 היצבת כרמים ויתים אשר לא נטעת ואכבוד
 ושבעת השומר לך פן השכוח את יהוה אשר
 הוציאך מארץ מצרים מבית עבדים את יהוה
 אלהיך תירא ותאזן תלמד ובשמו תשבע לא
 תכסן אחריו אלהים אחרים מאלהי העמים אשר
 סביבותיכם כי אל קדש יהוה אלהיך בקרבך פן
 יזרה את יהוה אלהיך בך והשמידך מעל פני
 האדמה לא תשמו את יהוה
 אלהיכם כאשר נסיתם במסה עומור השמידוך
 את מצות יהוה אלהיכם ועדתו וזקויו אשר צוה
 ועשית הישיר והטוב בעיני יהוה למען ייטב לך
 וזאת וירשה את הארץ הטובה אשר נשבע יהוה
 לאבותיך להרף את כל איבך מפניך כאשר דבר
 יהוה כי ישאלך בך מוזר לאמר
 מה העדת והזקנים והמושפטים אשר צוה יהוה
 אלהינו אתכם ואמרת כלבך עבדים היינו לפרעה
 במצרים ויציאנו יהוה ממצרים ביד חזקה וידן
 יהוה אותה ומפתים גדלים ורעים במצרים בפרעה
 ובכל ביתו כלעיתו ואתנו הוציא משם למען הביא
 אתנו כותל לנו את הארץ אשר נשבע לאבותינו
 ויצונו יהוה לעשות את כל החקים האלה ליראה
 את יהוה אלהינו לטוב לנו כל הימים כוזבתו
 כהיום הזה וצדקה תהיה לנו כי נשומר כלעיות
 את כל המצוה הזאת לפני יהוה אלהינו כאשר
 צונו כי יביאך יהוה
 אלהיך אל הארץ אשר אתה לא שמה לרשתה

ומצותיו אשר אנכי מצוה אהיה ובך ובן בך כל
 ימי חיך ולמען יארכו ימיך ועלמית ישראל
 ועלמרת כלעיות אשר ייטב לך ואשר תרצן מאד
 האשר דבר יהוה אלהי אבותיך לך ארץ זבת חלב
 ודבש
 שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד
 ואהבת את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך
 ובכל מאדך
 והיו הרברים האלה אשר אנכי מצוה היום על לבבך
 ועל נותם לבבך ודברת במ בשבתך
 בניתך ובכלתך בדרך ובשכבך ובקומך וקשרתם
 לאות על ירך והיו כל נטפת בין עיניך וכתובתם
 על מזוזות ביתך ובשעריך והיה
 כי יביאך יהוה אלהיך אל הארץ אשר נשבע
 לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב לית לך ערית
 גדלת וטבת אשר לא בניית ובתים מכלים כל
 טוב אשר לא מכלאת וברת וזו צבים אשר לא
 היצבת כרמים ויתים אשר לא נטעת ואכבוד
 ושבעת השומר לך פן השכוח את יהוה אשר
 הוציאך מארץ מצרים מבית עבדים את יהוה
 אלהיך תירא ותאזן תלמד ובשמו תשבע לא
 תכסן אחריו אלהים אחרים מאלהי העמים אשר
 סביבותיכם כי אל קדש יהוה אלהיך בקרבך פן
 יזרה את יהוה אלהיך בך והשמידך מעל פני
 האדמה לא תשמו את יהוה
 אלהיכם כאשר נסיתם במסה עומור השמידוך
 את מצות יהוה אלהיכם ועדתו וזקויו אשר צוה
 ועשית הישיר והטוב בעיני יהוה למען ייטב לך
 וזאת וירשה את הארץ הטובה אשר נשבע יהוה
 לאבותיך להרף את כל איבך מפניך כאשר דבר
 יהוה כי ישאלך בך מוזר לאמר
 מה העדת והזקנים והמושפטים אשר צוה יהוה
 אלהינו אתכם ואמרת כלבך עבדים היינו לפרעה
 במצרים ויציאנו יהוה ממצרים ביד חזקה וידן
 יהוה אותה ומפתים גדלים ורעים במצרים בפרעה
 ובכל ביתו כלעיתו ואתנו הוציא משם למען הביא
 אתנו כותל לנו את הארץ אשר נשבע לאבותינו
 ויצונו יהוה לעשות את כל החקים האלה ליראה
 את יהוה אלהינו לטוב לנו כל הימים כוזבתו
 כהיום הזה וצדקה תהיה לנו כי נשומר כלעיות
 את כל המצוה הזאת לפני יהוה אלהינו כאשר
 צונו כי יביאך יהוה
 אלהיך אל הארץ אשר אתה לא שמה לרשתה

ועל כל גוים רבים מפניך חזיתי והגזלתי והאמרי
 והנלעתי והפריזי והדווי והיכוסי עבולה גוים רבים
 ועל צימוים מוכר ונתתם יהוה אלהיך כפניך והכיתם
 הזרם תזרם אתם לא תכרת להם ברית וכי יא
 תזרם ולא תזחיתו בם בתך לא תחן כלבו וכונו לא
 תקחו כלבך כי יסיר את בלך מאזורי ועבדו אלהים
 אזורים וזרה את יהוה בכם והשמידך מזהר כי אם
 כה תעשו להם מזבחותיהם תתצו ומצבתם תשברו
 ואשיריהם תגרעו ופסיליהם תשרפון באש כי עב
 קדוש אתה ליהוה אלהיך כן בחר יהוה אלהיך
 להיות לו כלעם סוכה מכל העמים אשר עב פני
 האדמה לא מרבכם מכל העמים ושהך יהוה בכם
 ויבחר — בכם כי אתם המעט מכל העמים כי מאהבת
 יהוה אתכם ומשמרו את השבועה אשר נשבע
 לאבותיכם הוציא יהוה אתכם ביד חזקה ויפוך
 מבית עבדים מיד פרעה מלך מצרים וידעת כי
 יהוה אלהיך הוא האלהים האל הנאמן שימור
 הברית והחסד לאהבו ולשמרו מצותו לא כר
 דור ומשכם לשנאיו אל פניו להאבידו לא יאחר
 לשנאו אל פניו שלכם כי ועל מרת את המצוה
 ואת החקים ואת המשפטים אשר אנכי מצוך
 היום לעשותם

והיה עקב תשמעו את המעשפים האלה ושמרתם
 ועשיתם אתם ועשמו יהוה אלהיך כן את הברית
 ואת החסד אשר נשבע לאבתך ואהבך וברכך
 והרבך וברך פרי בטן ופרי אדמתך ונתן
 ותירשך ויצהרך ענן אכפוך ועשית את צאנך
 עב האדמה אשר נשבע לאבתך לתת לך ביום
 ההוא מכל העמים לא יהיה בך עקר ועקרה
 ויבבהמותך והסיר יהוה מוכר כל זולו וכל מדוי
 מצרים הרעים אשר ידעת לא ישמם בך ונתת
 בכל שנאיך ואכלת את כל העמים אשר יהוה
 אלהיך נתן לך לא תווס ענין עליהם ולא תעבד
 את אלהיהם כי מוקש הוא לך

כי תאמר כבבך רבים הגוים האלה ממני איכרה
 אוכל כהורשים לא תירא מהם זכר תזכר ארץ
 אשר עשה יהוה אלהיך לפרעה ולכל מצרים
 המסת הגדלת אשר ראו עיניך והאחת והמפנית
 והיזי החזקה והזרע הלנויה אשר הוצאך יהוה
 אלהיך כן יעשה יהוה אלהיך לכל העמים
 אשר אתה ירא מפניהם וגם את הצרעה
 ישכח יהוה אלהיך כן עיד אבד הנשארים

וגשל גוים רבים ומפניך התי ונתנש
 והאמרי והקעני והפריזי והיכוסי שבעה גוים
 רבים ועצמים ממה: ונתתם יהוה אלהיך לפניך
 והייתם נחם פתרים אתם לא תכרת להם ברית
 ולא תחנם: ולא תחנתו בם בתך לא תחן לכו
 וכונו לא תתקח לכהן: כרסיר את כנה מאמרי ועקרו
 אלקים אחרים וחרה אפי יהוה בכם והשמידך מהר:
 כי אסדה תעשו להם מובחתיים תהצו ומאבתם
 תשברו ואשיריהם תגרעו ופסיליהם תשרפון באש:
 כי עם קדוש אתה ליהוה אלהיך כן בחר יהוה אלהיך
 להיות לו לעם סגולה מכל העמים אשר על פני האדמה:
 לא מרבכם מכל העמים חשק יהוה בכם ויבחר בכם
 כראתם המעט מכל העמים: כי מאהבת יהוה אתכם
 ומשמרו את השבועה אשר נשבע לאבותיכם הוציא
 יהוה אתכם ביד חזקה ויפוך מבית עבדים מיד
 פרעה מלך מצרים: וידעת כי יהוה אלהיך הוא האלהים
 האל הנאמן שימור הברית והחסד לאהבו ולשמרו
 מצותו לא לפי דור: ומשלם לשנאו אל פניו להאבידו
 לא יאחר לשנאו אל פניו שלכם: ולשמרת את המצוה
 ואת החקים ואת המשפטים אשר אנכי מצוה היום
 לעשותם: פ

והיה עקב תשמעו את המשפטים האלה ושמרתם
 ועשיתם אתם ושמרו יהוה אלהיך לך את הברית ואת
 החסד אשר נשבע לאבתך: ואתך וברכך והרבך
 ונתן פרי בטן ופרי אדמתך ונתן ותירשך ויצהרך
 ענן אכפוך ועשית את צאנך אשר נשבע
 לאבתך לתת לך: ברוך יהוה מכל העמים לא יחיה
 דה עקר ועקרה ויבכה מתוך: ותסיר יהוה מפקד כל
 חלי וכל מדוי מצרים הרעים אשר ידעת לא ישמם בך
 ונתתם בכל שנאיך: ואכלית את כל העמים אשר
 יהוה אלהיך נתן לך לא תתום עינה עליהם ולא תעבד
 את אלהיהם כרמקש הוא לך: כי תאמר
 בלבבך רבים הנוים האלה ממני איכה אוכל להורשם:
 לא תירא מהם זכר תזכר את אשר עשה יהוה אלהיך
 לפרעה ולכל מצרים: המסת הגדלת אשר ראו עיניך
 והאחת והמפנית ונתן החזקה והזרע הנשוי אשר
 הוצאך יהוה אלהיך ביד עשה יהוה אלהיך לכל העמים
 אשר אתה ירא מפניהם: וגם את הצרעה ישלח יהוה
 אלהיך כן עיד אבד הנשארים

עפב

עפב

יהלכו ימים מפניך לא תעליץ מפניהם כי יהיה אלהיך
 בקרבך אב גדול וזרע ונשכ יהיה אלהיך את
 הזנים האב מפניך מילעט מילעט לא תוכל ככלות
 מזהר פן תרבה עבויך זוית השירה ונרתנס יהיה
 אלהיך בפניך והמס מהומה גדולה עד השמים
 ותן מוכיחם בידך והאבדת את שפם מתחדת
 השמים לא יתלב אשׁל בפניך עדי השומר אתם
 פסיכי אלהיהם תשרפוץ באשׁל לא תומר נסחזזה
 עליהם ולקחת לך פן תוקש בו כי תיעלת יהודה
 אלהיך הוא ולא הביא תועבה אל ביתך ויהיית
 זרם כמזהו עקץ תשקצנו ותעב תתעבנו כי זרם
 הוא

כל המצוה אשר אנכי מוציך היום תשכורוץ
 כלעלות למען תזיוץ ורביהם ובאתם וירשיהם את
 הארץ אשר לטבע יהיה לאבותיכם וזכרת את
 כל הדרך אשר הולכך יהיה אלהיך זה ארבעים
 שנה במדבר למען עונתך כלסתר ברעות את אשר
 בכבכך התשכור מצותו אם לא יענך וירעלך
 ואככך את המון אשר לא ידעת ולא ידעוץ אבותיך
 למען הודיעך כי לא על כלום לבדו זויה האדם
 כי על כל מוצא פי יהוה זויה האדם שמוכר
 לא בלתה מעליוך ודוכך לא בלקה זה ארבעים
 שנה וידעת עם לבכך כי כאשר יסר אישׁ את
 בני יהוה אלהיך מיסודך ושכרת את מצות יהוה
 אלהיך ללכת בדרךיו וכיראה אותו כי יהוה אלהיך
 מביאך אל ארץ טובה ארץ נחלי מים עינת ותמות
 יעמים בבקעה ובהר ארץ זונה ועערור ונתן
 ותאנה ורמון ארץ זית שמון ודבשׁ ארץ אשר לא
 במסכות האכל בה חום לא תזסר נכ בה ארץ
 אשר אבניה ברזל ומהרריה תחוצב נחשת ואכלת
 ועזלת וברכת את יהוה אלהיך על הארץ הטבה
 אשר נתן לך השומר לך פן תשיכח את יהוה
 אלהיך כלכלתי עומר מצותיו ומשפטיו וחקתיו
 אשר אנכי מוציך היום פן תאכל ושבעת ובתים
 טבים תבנה וישבת ובקרך וצאנך ירביץ וכסף
 וזהב ירבה לך וככל אשר לך ירבה ורם לבכך
 ועזכות את יהוה אלהיך המוציאך מארץ מצרים
 מביה עבדים המוכיכך במדבר הגדל והגורא
 נחשׁ עיפה ועקרב וצמאון אשר אין מים המוציא
 לך מים מצור החלמישׁ המאככך מן במדבר
 אשר לא ידעוץ אבותיך למען עונתך ולמען
 נסתך להיטרב באזריתך ואמרת לבכך כזו

והגסתים מפניך: לא 21
 תעריץ מפניהם כיריהוה אלהיך בקרבך אל גדול
 ונורא: ונשל יהוה אלהיך אתהגוים האל מפניך 22
 מעט מעט לא תוכל פלחם מיר פדתרבה עדיך
 בית השירה: ונתגם יהוה אלהיך לפניך והקם מרימה 23
 גדלה עד השמים: ונתן מלכיהם בידך והאבדת את 24
 שפם מתחת השמים לא יתעב אישׁ בפניך עד השמרה
 אתם: פסילי אלהיהם תשרפון באשׁל לא תחמוד כסף 25
 ותב עליהם ולקחת לך פן תקש בו כי תועבת יהוה
 אלהיך היא: ולא תביא תועבה אל ביהוה ויהיית 26
 זרם כמזהו שקץ תשקצנו ותעב ותעבנו כיריהם
 הוא: פ

כל המצוה אשר אנכי מצוה היום תשמרן לעשותן
 למען תזיוץ ורביהם ובאתם וירשיהם אתהארץ אשר
 נשבע יהוה לאבותיכם: וזכרת אתהארץ אשר
 הולכך יהוה אלהיך זה ארבעים שנה במדבר למען
 ענתך לנסתך לדעת את אשר פלכך השומר מצותו
 אמלא: יענה וירעלך ויאלקך אתהמון אשר לא
 ידעת ולא ידעוץ אבותיך למען הודיעך כי לא על
 כלום לבדו זויה האדם כי על כל מוצא פי יהוה
 זויה האדם שמוכר לא בלקה זה ארבעים שנה
 וידעת עם לבכך כי כאשר יסר אישׁ את בני יהוה
 אלהיך מיסודך ושכרת את מצות יהוה אלהיך
 מביאך אל ארץ טובה ארץ נחלי מים עינת ותמות
 יעמים בבקעה ובהר ארץ זונה ועערור ונתן
 ותאנה ורמון ארץ זית שמון ודבשׁ ארץ אשר לא
 במסכות האכל בה חום לא תזסר נכ בה ארץ אשר
 אבניה ברזל ומהרריה תחוצב נחשת ואכלת ועזלת
 וברכת את יהוה אלהיך על הארץ הטבה אשר נתן לך
 השומר לך פן תשיכח את יהוה אלהיך כלכלתי
 עומר מצותיו ומשפטיו וחקתיו אשר אנכי מוציך
 היום פן תאכל ושבעת ובתים טבים תבנה וישבת
 ובקרך וצאנך ירביץ וכסף וזהב ירבה לך וככל אשר
 לך ירבה ורם לבכך ועזכות את יהוה אלהיך המוציאך
 מארץ מצרים מביה עבדים המוכיכך במדבר הגדל והגורא
 נחשׁ עיפה ועקרב וצמאון אשר אין מים המוציא לך
 מים מצור החלמישׁ המאככך מן במדבר אשר לא
 ידעוץ אבותיך למען ענתך ולמען נסתך להיטרב
 באזריתך: ואמרת פלכך כזו

ועלם ימי לעלה לוי את הוליל הזה זכרת אלהי
יהוה אלהיך כי הוא הוזהן לך כזו בעלשודת וזיל
למען דקים את בריתו אשר נשבע לאבתך כזם
הזה

והיה אם שכח השכח את יהוה אלהיך והלכית
אחרי אלהים אחרים ועבדתם והשתחית לדם
העלית בכם היום כי אבד האבדון כלום אשר
יהוה מאבד מפניכם כן האבדון עקב לא השמעון
לדבר יהוה אלהיכם

שכח ישראל אתה עבר היום את הירדן כלבא
לרשת גוים גדלים ועלצמים ממך עורים גרבות
ובצרות בשלמים עם זרוכ ורם בלי עולמים אשר
אתה ידעת ואתה שמעית כוי יתעב כלפי בני עול
וידעת היום כי יהוה אלהיך הוא העלם כלפיך
אשר אכלה הוא ישלמים והוא יכלעם כלפיך
והרשיתם והאבדתם מודר כאשר דבר יהוה
לך אל האמור בבבבך בהדרף יהוה אלהיך אתם
מכלפיך לאמר בצדקתי הביאתי יהוה לרשת את
הארץ הזאת וברשעות הגוים האכלה יהוה מורשים
מפניך לא בצדקתך ובשערי לבבך אתה בא לרשת
את ארצם כי ברשעות הגוים האכלה יהוה אלהיך
מורשים מפניך וכמען דקים את הדבר אשר
נשבע יהוה לאבתך לאברהם ליעקב וכליעקב
וידעת כי לא בצדקתך יהוה אלהיך נתן לך את
הארץ הזאת לרשתה כי עם קשה ערף
אתה זכר אל השכח את אשר הקצפת את יהוה
אלהיך במדבר כמזן היום אשר יצאת מארץ מצרים
עד כאכס עד המקום הזה ממרים הייתם עם יהוה
ובזרוב הקצפתם את יהוה וידתאנף יהוה בכם
לדשמיד אתכם בעלתי הדרה לקחת לזות האנלים
לזות הברית אשר כרת יהוה עםכם ואשכח בהר
ארבעים יום וארבעים לילה לאם לא אכלתי ומים
לא שתיתי ויהן יהוה אכלי את עלתי לזות האנלים
כתבים באצבע אלהים ועליתם ככל הדברים
אשר דבר יהוה עםכם בהר מתוך האש ביום
הקהל ויהי מקץ ארבעים יום וארבעים לילה
נתן יהוה אכלי את עלתי לזות האנלים לזות הברית
ויאמר יהוה אכלי קום רד מזהר מזה כי שחת עמך
אשר הוצאת ממצרים סרו מזהר מן הדרך אשר
עויתם עליו להם מוסכה ויאמר יהוה אכלי לאמר
ראיתי את העם הזה והנה עם קשה ערף הוא הרף
מבני ואשמידים ואמוזה את שכם מתחת העמים

ועצם יד עשה לוי את
שמע יהוה וקרת אתה הנה אלדך כי הוא נתן לך
כח לעשות חיל למען דקים את בריתו אשר נשבע
לאבתך ביום ההוה פ

והנה אם שכח השכח את יהוה אלדך ותלכתה
אחרי אלהים אחרים ועבדתם והשתחית להם
העלתי בכם היום כי אבד האבדון: כגולם אשר
יהוה מאבד מפניכם כן האבדון עקב לא
תשמעון בקול יהוה אלהיכם: פ

שמע ישראל אתה עבר היום את הירדן לראש
גוים גדלים ועלצמים ממך ערים גדלות ובצרות בשמים:
עבד גדול ורם בני ענקים אשר אשר דעת ואתה
שמעת מי יתעב לפני בני ענק: וידעת היום כי
יהוה אלדך הוא העבד לפניה אשר אכלה הוא שמיתם
יהוה יבגועם לפניה והורשתם והאבדתם מזהר כאשר
דבר יהוה לך: אל תחאמר בלבבך בהדרף יהוה אלדך
אתם מלפניה לאמר בצדקתי הביאתי יהוה לרשת
את הארץ הזאת וברשעות הגוים האכלה יהוה מורשים
מפניה: לא בצדקתך ובשערי לבבך אתה בא לרשת
את ארצם כי ברשעות הגוים האכלה יהוה אלדך
מורשים מפניה ולמען דקים את הדבר אשר נשבע
יהוה לאבתך לאברהם ליעקב ולשעקב: וידעת כי לא
בצדקתך יהוה אלדך נתן לך את הארץ הזאת
הזאת לרשתה כי עם קשה ערף אתה: וכל אל
תשכח את אשר הקצפת את יהוה אלדך במדבר
למך היום אשר יצאתי מארץ מצרים עד כאכס עד
המקום הזה ממרים הייתם עם יהוה: ובזרוב הקצפתם
את יהוה וידתאנף יהוה בכם להשמיד אתכם: בעלתי
הדרה לקחת לזות האנלים לזות הברית אשר כרת
יהוה עםכם ואשכח בהר ארבעים יום וארבעים לילה
להם לא אכלתי ומים לא שתיתי: ונתן יהוה אלי
את שני לזות האנלים כתבים באצבע אלהים ועליתם
כגל דברים אשר דבר יהוה עםכם בהר מתוך
האש ביום הקהל: ויהי מקץ ארבעים יום וארבעים
לילה נתן יהוה אלי את שני לזות האנלים לזות
הברית: ויאמר יהוה אלי קום רד מזהר מזהר בי שחת
עמך אשר הוצאת ממצרים סרו מזהר מן הדרך
אשר עויתם עשו להם מוסכה: ויאמר יהוה אלי לאמר
ראיתי את העם הזה והנה עם קשה ערף הוא: הרף
מבני ואשמידים ואמחה את שכם מתחת השמים

ואעשה אותך לגורעצום ורב מפני: ואפן וארד מן
ההר וההר בער באש ושני לוחת הכתוב על שתי
ידי וארא והנה המאתם ליהוה אלהיכם עשיתם
לכם עגל מסכה סתם מזר מן-ההרך אשר צדד
יהוה אתכם ואתפשי בשני הלוחות ואשלכם מעל
שתי ידי ואלשכרם בעיניכם ואתנפל לפני יהוה
טראשנה ארבעים יום וארבעים לילה כוזם כלא
אכלתי וימים לא שיהיה על כל וזמאתכם אשר
זמאתם כלעשות הרע בעיני יהוה כהכעיסו כיו
יגרו מפני האה והזכות אשר קצף יהוה עלכם
להעמיד אתכם וישמעל יהוה אכיו גם בעתם הווא
ובארזן התאנף יהוה מאד להשמידו ואתנפל גם
בעד אהרן בעת ההוא ואת זמאתכם אשר עשיתם
את העגל כחזתי ואעלף אתו באש ואכת אדני
טוזון העטב עד אשר דק כלפר ואשכך את כלפרו
אל הזחל הירד מן ההר ובתבערה ובמסה ובקרת
החאה מקלפים הייתם את יהוה ובשכחז יהוה
אתכם מוקדש ברנע לאמר עלו ורשו את הארץ
אשר נתתי לכם וזמרו את פי יהוה אלהיכם וכיא
האמונתם כל וכל שובעתם בקבו מורים הייתם עם
יהוה מיום דעתי אתכם ואתנפל לפני יהוה
את ארבעים היום ואת ארבעים הכיכיה אשר
התנפלת כי אמר יהוה להשמיד אתכם ואתנפל
אל יהוה ואמר אדני יהוה אל השחת עמך וזולתך
אשר פדית בגדלך אשר הוצאת ממערים ביד
וזוקה וזר לעבדך לאברהם ליצחק ויעקב אבל
תפן אל קשי העם הזה ואל רשעו ואל זמאתו פן
יאמרו הארץ אשר הוצאתנו משם מובלי יכלת
יהוה להביאם אל הארץ אשר דבר כו-ם
ומשנאתו אותם הוציאם להמתם כמדבר והם
עמך וזולתך אשר הוצאת כבוזך הגרל וכזרעו
הלזווה

בעת ההוא אמר יהוה אל פסלך עני כוחות אבנים
כראשנים ועלך אלו ההרה ולעוית כך ארון
עין ואתה על הכוחות את הדברים אשר
היו על הכוחות הראשנים אשר שברת וטמתם
בארץ ואעל ארון עיני עשיתם ואפסל עני כוחות
אבנים כראשנים ואעל ההרה ועני הכוחות כו-ם
ויכתב על הכוחות כמכתב הראשון את לשורת
הדברים אשר דבר יהוה אליכם בהר מותוך
האש ביום הקהל ויתם יהוה אלו ואפן וארד
מן ההר ואשם את הכוחות בארון אשר עשיתי

ואעשה אותך לגורעצום ורב מפני: ואפן וארד מן
ההר וההר בער באש ושני לוחת הכתוב על שתי
ידי: וארא והנה המאתם ליהוה אלהיכם עשיתם
לכם עגל מסכה סתם מזר מן-ההרך אשר צדד
יהוה אתכם: ואתפשי בשני הלוחות ואשלכם מעל שתי
ידי ואשכרם לעיניכם: ואתנפל לפני יהוה כראשנה
ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכלתי ומים
לא שתיתי על כל חמאתכם אשר חמאתם לעשות
הרע בעיני יהוה להכעיסו: כי גרתי מפני האה
והחמה אשר קצף יהוה עליכם להשמיד אתכם וישמע
יהוה אלי גם בפעם הקוא: ובאהרן התאנף יהוה
מאד להשמידו ואתנפל גם בעד אהרן בעת ההוא:
ואת המאתכם אשר עשיתם את העגל לקחתי ואשכרתי
אתו באש ואכת אתו מחון הטב עד אשר דק כלפר
ואשכר את עפרו אל תנחל היד מן-ההר: ובתבערה
ובמסה ובקרת המאה מקלפים הייתם את יהוה:
ובשלת יהוה אתכם מקדש ברנע לאמר עלו ורשו
את הארץ אשר נתתי לכם וזמרו את פי יהוה
אלהיכם ולא האמנתם לו ולא שמעתם בקול: ממרים
הייתם עם יהוה מיום דעתי אתכם: ואתנפל לפני יהוה
את ארבעים היום ואת ארבעים הכיכיה אשר
התנפלת: כראמר יהוה להשמיד אתכם: ואתנפל אל יהוה ואמר
אדני יהוה אל השחת עמך וזולתך אשר פדית בגדלך
אשר הוצאת ממערים בגד הקדש: וכד לעבדך
לאכתכם ליצחק ויעקב אלהיך אל קשי העם הזה
ואל רשעו ואל חמאתו: פדו אדני הארץ אשר הוצאתנו
משם מבלי יכלת יהוה להביאם אל הארץ אשר
דבר להם ומשנאתו אותם הוציאם להמתם כמדבר:
והם עמך וזולתך אשר הוצאת בקהת הגרל ובזרעו
הלזווה: פ רביעי

בעת ההוא אמר יהוה אלי פסלך שגרו לוחת אבנים
כראשנים ועלך אלו ההרה ועשיתם קה ארון עין: ואתה
על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות הראשנים
אשר שברת ושמתם בארון: ואעש ארון עני שטים
ואפסל שגרו לוחת אבנים כראשנים ואעל ההרה ושני
הלוחות בקי: וכתב על הלוחות כמכתב הראשון את
עשורת הדברים אשר דבר יהוה אליכם בהר מתוך
האש ביום הקהל ויתם יהוה אלי: ואפן וארד מן-ההר
ואשם את הלוחות בארון אשר עשיתי

ויהיו שם כאשר שני יהוה וזני ישראל ונסעו
 מבצרת בני יעקב מוסרה שם מות אהרן ויקברו
 שם ויבנה אלעזר בנו תחזיתו משם נסעו הנדבדוה
 ומן הנדבדוה יטבתה ארץ צוזבלי כיום בעת הדוה
 הדבדיל יהוה את שבט שבט הכוי לשאת את ארון ברית
 יהוה בלמוד כלני יהוה לשירתו ולכרך בשמו על
 היום הזה על כן לא היה כלוי חלקו וזולתו. עם
 אזויו יהוה הוא נזולתו כאשר דבר יהוה אלהיו כל
 ואנכי עמדתו בהר כימים הראשנים ארבעים יום
 וארבעים לילה וישמע יהוה אלי גם בפעם ההוא
 לא אבה יהוה השויתו ויאמר יהוה אלי קום כך
 במסע כלני העם ויבאו ויירשו את הארץ אשר
 נשבעתי לאבותם לתת להם
 ולתת ישראל מה יהוה אלהיו שיאל מוערך כי
 אם ליראה את יהוה אלהיו ללכת בכל דרכיו
 וכאדבה אתו ובלעד את יהוה אלהיו בכל לבבך
 ובכח נפשך בשלבר את מצות יהוה ואת זמרתו
 אשר אנכי מצוך היום לטוב כך הן ליהוה אלהיו
 השמים ושמי השמים הארץ וכל אשר בה
 באבתוך וזעק יהוה לאדבה אותם ויבזר בזרעם
 אזריהם בכפם מכל העמים כיום הזה ומלתם את
 ערכת לבבכם וערפכם לא תקעו עוד כי יהוה
 אלהיכם הוא אלהי האלהים ואדני האדנים האל
 הגדל הגבר והנורא אשר לא ישא פנים ולא יקח שוחד
 עשה משפט יתום ואלמנה ואהב גר כדתו כלום
 ושמחה ואהבתם את הגר כי גרים הייתם בארץ
 מצרים את יהוה אלהיו תירא אתו תעלה וזו
 תדבק ובעמו ושבילו הוא תהכתך והוא אלהיו
 אשר עשה אתך את הגרבת ואת הנוראת האלה
 אשר ראו עיניך בעטללים נפש ירדו אבותך
 מצרימה ועתה שוכך יהוה אלהיו ככונני השמים
 כרב ואהבת את יהוה אלהיו ועמרת משפירתי
 וזחקתי ומשפטיו ומצותיו ככל הימים וידעתם היום
 כי לא את בניכם אשר לא ידעו ואשר לא ראו את
 מוסר יהוה אלהיכם את גדלו את ידו החזקה וזרעו
 הנלוה ואת אהתי ואת מעשיו אשר עשה בתוך
 מצרים בפרעה מוכר מצרים ולכל ארץ האשר
 עשה בויצח מצרים כלסוסי וכרכבו אשר הציח את
 מלום סוף עכפיהם ברדפם אזריכם ויאבדם יהוה
 על היום הזה ואשר עשה לכם במדבר על באכם
 על המוקם הזה ואשר עשה לדתו ולאחרים בני
 אביאב בן ראובן אשר פלאתה הארץ את פיה.

ויהיו שם כאשר
 עני יהוה וזני ישראל נסעו מבצרת ביריעון מוסרה
 שם מת אהרן ויקבר שם ויבנה אלעזר בנו תחזיתו
 משם נסעו הנדבדוה ומן הנדבדוה יטבתה ארץ צוזבלי
 כיום בעת הדוה את שבט שבט הכוי לשאת את ארון ברית
 יהוה בלמוד כלני יהוה לשירתו ולכרך בשמו על
 היום הזה על כן לא היה כלוי חלקו וזולתו. עם
 אזויו יהוה הוא נזולתו כאשר דבר יהוה אלהיו כל
 ואנכי עמדתו בהר כימים הראשנים ארבעים יום
 וארבעים לילה וישמע יהוה אלי גם בפעם ההוא
 לא אבה יהוה השויתו ויאמר יהוה אלי קום כך
 במסע כלני העם ויבאו ויירשו את הארץ אשר
 נשבעתי לאבותם לתת להם
 ועתה ישראל מה יהוה אלהיו שאל מעמך כי אם ליראה
 את יהוה אלהיו ללכת בכל דרכיו ולאדבה אתו
 ובלעד את יהוה אלהיו בכל לבבך ובכח נפשך
 בשלבר את מצות יהוה ואת זמרתו אשר אנכי מצוך
 היום לטוב כך הן ליהוה אלהיכם השמים והארץ
 הארץ וכל אשר בהוה רק פאבתך חשק יהוה לאדבה
 אותם ויבחר בועם אהריהם ככם מכל העמים כיום
 הזה ומלתם את ערלת לבבכם וערפכם לא תקעו
 עוד כי יהוה אלהיכם הוא אלהי האלהים ואדני
 האדנים האל הגדל הגבר והנורא אשר לא ישא פנים
 ולא יקח שוחד עשה משפט יתום ואלמנה ואהב גר
 לתת לו לחם ושקלה ואתכם את הברך ברגלים
 הייתם בארץ מצרים את יהוה אלהיו תירא אתו
 תעבד וכו תדבק ובעמו ושבילו הוא תהכתך ותוה
 אלהיו אשר עשה אתך את הגרבת ואת הנוראת
 האלה אשר ראו עיניך בעטללים נפש ירדו אבותך
 מצרימה ועתה שוכך יהוה אלהיו ככונני השמים
 כרב ואהבת את יהוה אלהיו ועמרת משפירתי
 וזחקתי ומשפטיו ומצותיו ככל הימים וידעתם היום
 כי לא את בניכם אשר לא ידעו ואשר לא ראו את
 מוסר יהוה אלהיכם את גדלו את ידו החזקה וזרעו
 הנלוה ואת אהתי ואת מעשיו אשר עשה בתוך
 מצרים בפרעה מוכר מצרים ולכל ארץ האשר
 עשה בויצח מצרים כלסוסי וכרכבו אשר הציח את
 מלום סוף עכפיהם ברדפם אזריכם ויאבדם יהוה
 על היום הזה ואשר עשה לכם במדבר על באכם
 על המוקם הזה ואשר עשה לדתו ולאחרים בני
 אביאב בן ראובן אשר פלאתה הארץ את פיה.

פצתה הארץ ארד פיה

ותכלעם זאת בתיהם ואת אהליהם ואת ככל
 היקום אשר בראיהם בקרב כל עשר אלפי עיניכם
 הראה את ככל מעשיה יהוה הגדול אשר
 עשה ושמורתם את כל המצוה אשר אנכי
 מוציא היום למען תזקקו ובאתם וירשתם את
 הארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה וכמען
 תאריכו ימים על האדמה אשר נשבע יהוה
 לאבותיכם לתת להם ולקדשם וזכרת וזכלת
 ודבול כי הארץ
 אשר אתה לא שמה לרשתה לא כארץ מצרים
 הוא אשר יצאתם מעם אשר תרוע את זרעך
 והשקית בראשך בנה הירק והארץ אשר אתם
 עברים שמה לרשתה ארץ הרים ובלקת למטר
 השמים תשיתה מים ארץ אשר יהוה אלהיך דרש
 אתה תמיד עיני יהוה אלהיך בה מרשית העבודה
 ועד אחרית עשה והיה
 אם שמעו השמעו את מצותי אשר אנכי מצוה
 אתכם היום לאהבה את יהוה אלהיכם ולעבדו
 בכל לבבכם ובכל נפשכם ונתתי מטר ארצכם
 בעת זורה ומלקוש ואספת דגן ודתי שך
 ויצהרך ונתתי עשב בשדך לבדמורתך ואכלת
 ושיבעת השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרדתם
 ועברתם אלהים אחרים ודשלתויותם להם
 וזרה את יהוה בכס ועיצר את השמים ולא
 יהיה מטר והאדמה לא תתן את יבולה ואבדתם
 מהרה מעל הארץ הטבה אשר יהוה נתן לכם
 ושימתם את דתי אלה על לבבכם ועל נפשכם
 וקשרתם אתם לאות על ידכם והיו לטוטפת בין
 עיניכם וכמדתם אתם את בלתיכם כל
 כס בשבתך בביתך ובכלתך בדרך ועלכך ובקומך
 וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך כמען
 ירבו ימיכם וימי בלתיכם על האדמה אשר נשבע
 יהוה לאבותיכם לתת להם כיום השמים על
 הארץ כי
 אם שומר תשמרו את כל המצוה הזאת אשר
 אנכי מצוה אתכם כלעשה לאהבה את יהוה
 אלהיכם ללכת בכל דרכיו וכדקדקו והורושי
 יהוה את כל הגוים האלה מכלפניכם וירשתם
 גוים גדלים ועלצמים מכס כל המקום אשר
 תדרך כפי רגלכם בו ככס יהוה מן המדבר
 והלבנון מן הגור נהר פרת ועד הים האזור
 יהיה לבבכם לא יתעב איש בפניכם פחדכם

ותכלעם ואת בתיהם ואת
 אהליהם ואת כל היקום אשר בראיהם בקרב כל
 ישראל: כי עיניכם הראה את כל מעשה יהוה הגדול
 אשר עשה: ושמורתם את כל המצוה אשר אנכי
 מצוה היום למען תזקקו ובאתם וירשתם את הארץ
 אשר אתם עברים שמה לרשתה: ולמען תאריכו
 ימים על האדמה אשר נשבע יהוה לאבותיכם לתת
 להם ולקדשם ארץ זבת חלב ודבש: ס שמי כי הארץ
 אשר אתה באשמה לרשתה לא כארץ מצרים הוא
 אשר יצאתם משם אשר תורע את זרעך והשקית
 בראשך כגן נהק: והארץ אשר אתם עברים שמה
 לרשתה ארץ הרים ובלקת למטר השמים תשיתה
 מים: ארץ אשר יהוה אלהיך דרש אתה תמיד עיני יהוה
 אלהיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה: ס והנה
 אם שמעו השמעו את מצותי אשר אנכי מצוה אתכם
 היום לאהבה את יהוה אלהיכם ולעבדו בכל לבבכם
 ובכל נפשכם: ונתתי מטר ארצכם בעת זורה ומלקוש
 ואספת דגן וירשק ויצהרך: ונתתי עשב בשדך
 לכהמתך ואכלת ושיבעת: השמרו לכם פן יפתה
 לבבכם וסרדתם ועברתם אלהים אחרים והשלתויותם
 להם: וזרה את יהוה בכס ועצר את השמים ולא
 יהיה מטר והאדמה לא תתן את יבולה ואבדתם
 מהרה מעל הארץ הטבה אשר יהוה נתן לכם:
 ושימתם את דתי אלה על לבבכם ועל נפשכם
 וקשרתם אתם לאות על ידכם והיו לטוטפת בין
 עיניכם: ולמדתם אתם את בניכם לדבר כס בשבתך
 בביתך ובכלתך בדרך ובשקתך ובקומך: וכתבתם
 על מזוזות ביתך ובשעריך: למען ירבו ימיכם וימי
 בניכם על האדמה אשר נשבע יהוה לאבותיכם לתת
 להם כימי השמים על הארץ: ס מספר כי
 אם שמו השמרו את כל המצוה הזאת אשר אנכי
 מצוה אתכם לעשה לאהבה את יהוה אלהיכם
 ללכת בכל דרכיו ולקדשם: והורושי יהוה את כל
 הגוים האלה מלפניכם וירשתם גוים גדלים ועלצמים
 מכס: כל היקום אשר תדרך בראשיתכם בו לכם
 יהוה מן המדבר ועד הים וכל קטן מן המדבר ועד הים
 האזור יהוה וכל לבבכם לא יתעב איש בפניכם פחדכם

והוראתם יהוה יהוה אלהיכם על פני כל הארץ אשר
 הדרתו בה כאשר דבר לכם **ראה**
 אנכי נתן לפניכם היום ברית והקבלה את הברית
 אשר השמעו אל מצות יהוה אלהיכם אשר אנכי
 מצוה אתכם היום והקבלה אם לא השמעו אל
 מצות יהוה אלהיכם וסרתם מן הדרך אשר אנכי
 מצוה אתכם היום ללכת ארצי אלהים אשר
 לא ידעתם **ו** ותראה כי יביאך יהוה אל
 הארץ אשר אמרתי לך ונתתה את הברית על הר גריזים ואר
 הקבלה על הר עיניב הבא הכה בעבר הירדן אר
 דרך מבוא השמע בארץ הנלעו הישב בערבר
 מוכ הגוב אלל אנוני מרה כי אתם עברים את
 הירדן לבא ברשית את הארץ אשר יהוה אלהיכם
 נתן לכם וירשתם אתה וישבתם בה ועבורתם
 לעשות את כל הוזהים ואת המשפלים אשר אנכי
 נתן לפניכם היום אלה הוזהים והמשפלים אשר
 תשמרון לעשות בארץ אשר נתן יהוה אלהי
 אבתוך כך ברשית כל הימים אשר אתם זייים
 על האדמה אשר תאבדון את כל המקומות אשר
 עברו שם הגוים אשר אתם ירשלים אתם את
 אלהיהם על ההרים הרמים ועל הגבעות ותלות כל
 עץ ריעון ותליתם את מזבחותם ושבתם את מצבתם
 ואשריהם תשרפון אלע ופסילי אלהיהם תהרעון
 ואבדתם את שמם מן המקום הוא לא תעלון כן
 ליהוה אלהיכם כי אם אל המקום אשר יבחר
 יהוה אלהיכם מכל שבטכם כשיום ארת שבו
 שם כלבנו תרשו ובאת עמה והבאתם עמה
 עלתיכם וזבוחיכם ואת מעשרתיכם ואת תרומת
 ידכם ונדריכם וזבחיכם ובזרת בקרבם וצאונכם
 ואכלתם שם לפני יהוה אלהיכם ושימחתם בכל
 משבול ידכם אתם ובתיכם אשר ברכך יהוה
 אלהיך לא תעלון ככל אשר אנהו עשים פה
 היום איש כל הישר בעיניו כי לא באתם עד עתה
 אל המזוזה ואכל הזוזה אשר יהוה אלהיך נתן כך
 ועברתם את הירדן וישבתם בארץ אשר יהוה
 אלהיכם מנחיל אתכם והנחיל לכם מכל איביכם
 מסביב וישבתם בנחל והיה המקום אשר יבחר
 יהוה אלהיכם בו כלשכן עמו שם שמה תבואו את
 כל אשר אנכי מצוה אתכם עלותיכם וזבוחיכם
 מעשרתיכם ותרמת ידכם וככל מבחר נדריכם אשר
 תדרו ליהוה ושימחתם לפני יהוה אלהיכם אתם

ומוראתם יתן יהוה אלהיכם על פני כל הארץ אשר
 תהרברבה כאשר דבר לכם: **ו** ותראה
 אנכי נתן לפניכם היום ברית והקבלה: את הברית
 אשר השמעו אל מצות יהוה אלהיכם אשר אנכי
 מצוה אתכם היום: והקבלה אמלא תשמעו אל
 מצות יהוה אלהיכם וסרתם מן הדרך אשר אנכי
 מצוה אתכם היום ללכת אחר אלהים אחרים אשר
 לא ידעתם: **ו** ותראה כי יביאך יהוה אל הארץ
 אשר אמרתי לך ונתתה לך ונתתה את
 הברית על הר גריזים ואת הקבלה על הר עיניב:
 ולא תפנה בעבר הירדן אחר הדרך מבוא השמש
 בארץ הנלעו הישב בערבר מול הנלעו אלל אנוני
 כנה: כי אתם עברים את הירדן לבא לרשת את
 הארץ אשר יהוה אלהיכם נתן לכם וירשתם אתה
 וישבתם בה: ושמרתם לעשות את כל הדיקים ואת
 המשפלים אשר נתן לפניכם היום: אלה תחזיקו
 ותמשפטם אשר תשמרון לעשות בארץ אשר נתן יהוה
 אלל אבתוך לך לרשתה ללהימים אשר אתם היום
 על האדמה: אשר תאבדון את כל המקומות אשר
 עברו שם הגוים אשר אתם ירשלים אתם את אלהיהם
 על ההרים הרמים ועל הגבעות ותתן כל עץ ריעון
 ונפחתם את מזבחותם ושבתם את מצבתם ואת
 השרפון פאש ופסילי אלהיהם תהרעון ואבדתם את
 שמם מן המקום הרא: לא תעשון כן ליהוה אלהיכם:
 כי אם אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיכם מכל
 שבטכם לשום את שמו שם לשבול תרשו ואת
 שמרו: ויהבאתם שמה עלתיכם וזבחיכם ואת
 מעשרתיכם ואת תרמת ידכם ונדריכם וזבחיכם
 ובזרת בקרבם וצאונכם: ואכלתם שם לפני יהוה
 אלהיכם ושמחתם בכל משלה ידכם אתם ובתיכם
 אשר ברכה יהוה אלהיך: לא תעשון ככל אשר אנהו
 עשים פה היום איש כל הישר בעיניו: כי לא באתם
 עד עתה אל המזוזה ואל הזוזה אשר יהוה אלהיך
 נתן לך: ושמרתם את הברית ושמרתם בארץ אשר יהוה
 אלהיכם מנחיל אתכם והנחיל לכם מכל איביכם מסביב
 וישבתם בנחל: ויהיה המקום אשר יבחר יהוה אלהיכם
 בו לשבול שמו שם שמה תבואו את כל אשר אנכי
 מצוה אתכם עלותיכם וזבחיכם מעשרתיכם ותרמת
 ידכם וכל מבחר נדריכם אשר תדרו ליהוה: ושמרתם
 לפני יהוה אלהיכם אתם

ובניכם ובנותיכם ועלדריכם ואמהותיכם והלוי אשר
 בשעיריכם כי אין לו חלק ונחלה אתכם השמר לך
 פן תעלה עלתהיך בכל מקום אשר תראה כי אם
 במקום אשר יבחר יהוה באחד שבטיך שם תעלה
 עלתהיך ושם תעשה כל אשר אנכי מצוך רק בכל
 אות נפשוך תזבח ואכלת בשיר ככרובת יהוה
 אלהיך אשר נתן לך בכל שעריך הטמא והטהור
 יאכלנו כצבי וכאיכל רק הדם לא תאכלו על הארץ
 תשפכו כמים לא תזכר לאכל בשעריך מעשר
 דגנך ותירשך ויצהרך ובכרת בקרך וצאנך וככל
 נדריך אשר תדר ונדבתך ותרכובת ירך כי אם
 לפני יהוה אלהיך תאכלנו במקום אשר יבחר
 יהוה אלהיך בו אתה ובנך ובתך ועבדך ואמרת
 והלוי אשר בשעריך ושמוחת לפני יהוה אלהיך
 בכל משלוח ירך השמר לך פן תעזב את הכי
 כל ימך על אדמתך כי
 ירחיב יהוה אלהיך את גבולך כאשר דבר לך
 ואמרת אכלה בשיר כי תאוה נפשוך לאכל בשיר
 בכל אות נפשוך תאכל בשיר כי ירחיב מוכר
 המקום אשר יבחר יהוה אלהיך בשום שמו שם
 וזבחת מבקרך ומצאנך אשר נתן יהוה לך כאשר
 צויתך ואכלת בשעריך בכל אות נפשוך אך כאשר
 יאכל את העזב ואת האיכל תאכלנו הטמא
 והטהור יחזרו יאכלנו רק חזק כנכתיב אכל
 הדם כי הדם הוא הנפש וכל האכל הנפש עם
 הבשר לא תאכלנו על הארץ תשפכו כמים לא
 תאכלנו למען יטב לך וכלבניך אחריך כי תעשה
 הישר בעיני יהוה רק קדשין אשר יהיו לך
 ונדריך תשא ובאת אל המקום אשר יבחר יהוה
 ועשית עלתהיך הבשר והדם על מזבח יהוה
 אלהיך ודם זבחיך ישפך על מזבח יהוה אלהיך
 והבשר האכל שמור ושמיעת את כל הדברים
 האלה אשר אנכי מצוך למען יטב לך וכלבניך
 אחריך עד עולם כי תעשה הטוב והישר בעיני
 יהוה אלהיך כי יכרידת
 יהוה אלהיך את הגוים אשר אתה בא שמה
 לרשת אותם מפניך וירשת אתם וישבת בארצם
 השמר לך פן תנקט אחריהם אחרי השמדם
 מפניך ופן תדרש לאלהיהם לאמר איכה
 יעבדו הגוים האלה את אלהיהם ואעשה כן גם אני
 לא תעשה כן כיהוה אלהיך כי כל תועבת יהוה
 אשר שניא עשיו לאלהיהם כי גם את בנייהם

ובניכם ובנותיכם ועלדריכם ואמהותיכם והלוי אשר
 בשעיריכם כי אין לו חלק ונחלה אתכם השמר לך
 פן תעלה עלתהיך בכל מקום אשר תראה כי אם
 במקום אשר יבחר יהוה באחד שבטיך שם תעלה
 עלתהיך ושם תעשה כל אשר אנכי מצוך רק בכל
 אות נפשוך תזבח ואכלת בשיר ככרובת יהוה
 אלהיך אשר נתן לך בכל שעריך הטמא והטהור
 יאכלנו כצבי וכאיכל רק הדם לא תאכלו על הארץ
 תשפכו כמים לא תזכר לאכל בשעריך מעשר
 דגנך ותירשך ויצהרך ובכרת בקרך וצאנך וככל
 נדריך אשר תדר ונדבתך ותרכובת ירך כי אם
 לפני יהוה אלהיך תאכלנו במקום אשר יבחר
 יהוה אלהיך בו אתה ובנך ובתך ועבדך ואמרת
 והלוי אשר בשעריך ושמוחת לפני יהוה אלהיך
 בכל משלוח ירך השמר לך פן תעזב את הכי
 כל ימך על אדמתך כי
 ירחיב יהוה אלהיך את גבולך כאשר דבר לך
 ואמרת אכלה בשיר כי תאוה נפשוך לאכל בשיר
 בכל אות נפשוך תאכל בשיר כי ירחיב מוכר
 המקום אשר יבחר יהוה אלהיך בשום שמו שם
 וזבחת מבקרך ומצאנך אשר נתן יהוה לך כאשר
 צויתך ואכלת בשעריך בכל אות נפשוך אך כאשר
 יאכל את העזב ואת האיכל תאכלנו הטמא
 והטהור יחזרו יאכלנו רק חזק כנכתיב אכל
 הדם כי הדם הוא הנפש וכל האכל הנפש עם
 הבשר לא תאכלנו על הארץ תשפכו כמים לא
 תאכלנו למען יטב לך וכלבניך אחריך כי תעשה
 הישר בעיני יהוה רק קדשין אשר יהיו לך
 ונדריך תשא ובאת אל המקום אשר יבחר יהוה
 ועשית עלתהיך הבשר והדם על מזבח יהוה
 אלהיך ודם זבחיך ישפך על מזבח יהוה אלהיך
 והבשר האכל שמור ושמיעת את כל הדברים
 האלה אשר אנכי מצוך למען יטב לך וכלבניך
 אחריך עד עולם כי תעשה הטוב והישר בעיני
 יהוה אלהיך כי יכרידת
 יהוה אלהיך את הגוים אשר אתה בא שמה
 לרשת אותם מפניך וירשת אתם וישבת בארצם
 השמר לך פן תנקט אחריהם אחרי השמדם
 מפניך ופן תדרש לאלהיהם לאמר איכה
 יעבדו הגוים האלה את אלהיהם ואעשה כן גם אני
 לא תעשה כן כיהוה אלהיך כי כל תועבת יהוה
 אשר שניא עשיו לאלהיהם כי גם את בנייהם

כי גם את בנייהם

וירחמוך והרבוך כאשר נטבעו לאבותיך כי דשמעו
 בקוב יהוה אלהיך כשאר את כל מצותיו אשר
 אנכי מצוה היום לעשות דעו — בעניני יהוה
 אלהיך בנים אתם ליהוה
 אבהיכם לא תתגדדו ולא תשימו קרובה בין
 לעיניכם כמות כי עם קדוש אתה ליהוה אלהיך
 ובך בחר יהוה להיות לו כל עם סגולה מכל העמים
 אשר על פני האדמה לא תאכל כל
 תולדה זאת הבהמה אשר תאכלו עור —
 כשבים ושה לעזים איב וצבי וזמור ואקו ודישן
 ותאו וזמר וכל בהמה מפרסת פרסה ושסלת שלסע
 שתי פרסות מעלת גרה בבהמה אתה תאכלו אך
 אה זה לא תאכלו מומעלי הגרה וממפרטי הפרסה
 השסולה את הזמל ואת הארזבת ואת העיפן כי
 מעלה גרה המה ופרסה לא הפריסו טמאים הם
 לכם ואת הזמיר כי מפרס פרסה הוא ולא גרה
 טמא הוא לכם מושרים לא תאכלו ונזבלתם לא
 תלעו את זה תאכלו מכל אשר
 במים ככל אשר לו סנפיר וקשקשת תאכלו וכל
 אשר אין בו סנפיר וקשקשת לא תאכלו טמא
 הוא לכם ככל צפור טהרה
 תאכלו וזה אשר לא תאכלו מהם העור והפרס
 והעזניה והראה ואת האיה והדיה לבויה ואת כל
 ערב לבויה ואת בת היעלה ואת התומס ואת
 השוחף ואת הנץ לבויה את הכוס ואת הנישוף
 והתולעית והקאת ואת הרומה ואת העיבר
 והזסירה והאנפה לבויה והדוכיפת והעטלף
 וכל ערץ העוף טמא הוא לכם לא תאכלו כל
 עוף טהור תאכלו לא תאכלו כל זבלה כל
 אשר בעליו תלול ואכלה או מכר לוכדי
 כי עם קדוש אתה ליהוה אלהיך לא תשעל טמא
 בחלב אמו

עשר העשר את כל הבואת דרעך היצא השדה
 שנה שנה ואכלת לפני יהוה אלהיך במקום
 אשר יבחר בששן שמו עם מעשר דגן תירשך
 ויצדריך ובברת בכרך ולאוץ למען תלמד ליראה
 את יהוה אלהיך כל הימים וכי ירבה ממך הדרך
 כי לא תוכל שאתו כי ירוק ממך המקום אשר
 יבחר יהוה אלהיך לשמו שמו עם כי יברך יהוה
 אלהיך ויתתה בכסה ולדת הכספה ביד והלכת
 אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיך מולדתה
 הכסה בכב אשר תאוץ לפעך בכרך ובלאן ובין

ורחמך והרבוך כאשר נטבעו לאבותיך כי דשמעו
 לאבותיך: כי תשמע בקול יהוה אלהיך לשמר את 10
 כל מצותיו אשר אנכי מצוה היום לעשות הנשך בעיני
 יהוה אלהיך: ם רכשו בנים אתם ליהוה 11
 אלהיכם לא תתגדדו ולא תשימו קרחה בין עיניכם
 קמת: כי עם קדוש אתה ליהוה אלהיך ויך בחר 12
 יהוה להיות לו לעם סגולה מכל העמים אשר על פני
 האדמה: ם לא תאכל בלחושבה: זאת הבהמה 13
 אשר תאכלו עור ענה קשקים ושה עינים: איל וצבי
 וזמור ואקו ודישן ותאו וזמר: וכל בהמה מפרסת 14
 פרסה ושסעת שסע שתי פרסות מעלת גרה בבהמה
 אתה תאכלו: אך אתה לא תאכלו ממשלי הגרה: 15
 וממפריסי הפרסה השסועה את דמל ואת הארזבת
 ואת העיפן כר מעלה גרה המה ופרסה לא הפריסו
 טמאים הם לכם: ואת הזמיר כר מפרס פרסה הוא 16
 ולא גרה טמא הוא לכם מושרים לא תאכלו ונזבלתם
 לא תלעו: ם אתה תאכלו מכל אשר במים 17
 כל אשר לו סנפיר וקשקשת תאכלו: וכל אשר אין לו 18
 סנפיר וקשקשת לא תאכלו טמא הוא לכם: ם כל 19
 צפור טהרה תאכלו: וזה אשר לא תאכלו מהם הנשך 20
 והפרס והעזניה: והראה ואת האיה ואת למינה: 21
 ואת כל ערב למינה: ואת בת היעלה ואת התומס 22
 ואת הנישוף ואת הנץ למינה: ואת הכוס ואת 23
 והתולעית והקאת ואת הרומה ואת העיבר 24
 והזסירה והאנפה לבויה והדוכיפת והעטלף 25
 וכל ערץ העוף טמא הוא לכם לא תאכלו כל 26
 עוף טהור תאכלו לא תאכלו כל זבלה כל 27
 אשר בעליו תלול ואכלה או מכר לוכדי 28
 כי עם קדוש אתה ליהוה אלהיך לא תשעל לא 29
 תבשל גדי בחלב אמו: ם חמישי 30
 עשר תעשר את כל תבואת ורעה ורעא השדה שנה 31
 שנה: ואכלת לפני יהוה אלהיך במקום אשר יבחר 32
 לששן שמו עם מעשר דגן תירשך ויצדרכת 33
 בכרך וצאנה למען תלמד ליראה את יהוה אלהיך 34
 בלחמים: וכירבה ממך תדריך כי לא תוכל שאר 35
 כירית ממך המקום אשר יבחר יהוה אלהיך לשום 36
 שמו עם כי יברכה יהוה אלהיך: ונתתה בכסף וצרת 37
 בכסף גידה ותלכת אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיך 38
 בו: וצרתה בכסף בכל אשר תאזר: נשך בדרך 39
 ונצאן ובין

ובשטר ובכל אשר השאלך נפשך ואכלת שם
 לפני יהוה אלהיך ושמוחת אתה ובייתך: והלוי
 אשר בשעריך לא תעובנו כי אין לו חלק ונחלה
 עמך: **ס** מקצה ושלש שנים תוציא את כל
 מעשר תבואתך בשנה שהוא והחלת בשעריך: **כג**
 הלוי כי אין לו חלק ונחלה עמך והיתום והאלמנה
 אשר בשעריך ואכלו ושבעו למען ירבה אלהיך
 בקרב מעשה ידך אשר תעשה: **ס** **שס** מקץ
 שבע שנים תעשה שמטה: וזה דבר השמטה שמוט
 קל בעל משה יד אשר ישה ברעהו לא יגש את דעה
 ואת אחיו בקרבא שמטה ליהוה: אתה בקרי תגשו אשר
 יהיה לך את אחיך תשמט ידך: אפס כי לא יהיה
 דך אדון בקרבך וירבה יהוה בארץ אשר יהוה אלהיך
 נתן לך נחלה לרשתה: רק אם שמוע תשמע בקול
 יהוה אלהיך לשמר לעשות את כל המצוות האשר
 אנכי מצוה היום: כירחיה אלהיך ברך באשר דבר
 לך ותשמט גוים רבים ואתה לא תעבט ומשלת בגוים
 רבים וקה לא ימשלו: **ס** כירחיה קה אביו
 מאד אחיך באתר שעריך בארצה אשר יהוה אלהיך
 נתן לך לא תאמץ את לבבך ולא תפסן את ידך
 מאחך האביון: כרפתח תפתח את ידך לו ותעבט
 תעבט פניו מחסור אשר יחס לו: השמר לך פרוחיה
 דבר עם לבבך בלעל לאמר קרבה שנת השבע שנת
 השמטה ורעה עינה באחך האביון ולא תתן לו וקרא
 עליך אל יהוה והיה קה המא: נתן תתן לו ולא ירע
 לבבך בתתך לו כי בגלל ידך יהוה וברך יהוה
 אלהיך בקרב מעשה ויבכל משלח ידך: כי לא יחבל
 אביון מקרב הארץ על פני אביון מעשה לאמר פתח תפתח
 את ידך לאחך לענין ולא יחנה בארצה: **ס** כר
 יסור לך אתה העבד או העבד העבד עבדך שש שנים
 ובשנה השביעית תשלחני חפשי מעמך: וכרת חנו
 חפשי מעמך לא תשלחני ריקם: תענק תעניקו מצאנה
 וקנה ומקנה אשר ברך יהוה אלהיך תתן לו וקרת
 כי עבד היית בארץ מצרים: וקנה יהוה אלהיך על
 פני אביון מצוה את העבד הזה היום: והיה כיראמר
 אלהי לא אצא מעמך כי אתה ואת ביתך בר טוב לו
 עמך: ולקחת את הבר מצע

ובשטר ובכל אשר השאלך נפשך ואכלת שם
 לפני יהוה אלהיך ושמוחת אתה ובייתך: והלוי
 אשר בשעריך לא תעובנו כי אין לו חלק ונחלה
 עמך: **ס** מקצה ושלש שנים תוציא את כל
 מעשר תבואתך בשנה שהוא והחלת בשעריך: **כג**
 הלוי כי אין לו חלק ונחלה עמך והיתום והאלמנה
 אשר בשעריך ואכלו ושבעו למען ירבה אלהיך
 בקרב מעשה ידך אשר תעשה: **ס** **שס** מקץ
 שבע שנים תעשה שמטה: וזה דבר השמטה שמוט
 קל בעל משה יד אשר ישה ברעהו לא יגש את דעה
 ואת אחיו בקרבא שמטה ליהוה: אתה בקרי תגשו אשר
 יהיה לך את אחיך תשמט ידך: אפס כי לא יהיה
 דך אדון בקרבך וירבה יהוה בארץ אשר יהוה אלהיך
 נתן לך נחלה לרשתה: רק אם שמוע תשמע בקול
 יהוה אלהיך לשמר לעשות את כל המצוות האשר
 אנכי מצוה היום: כירחיה אלהיך ברך באשר דבר
 לך ותשמט גוים רבים ואתה לא תעבט ומשלת בגוים
 רבים וקה לא ימשלו: **ס** כירחיה קה אביו
 מאד אחיך באתר שעריך בארצה אשר יהוה אלהיך
 נתן לך לא תאמץ את לבבך ולא תפסן את ידך
 מאחך האביון: כרפתח תפתח את ידך לו ותעבט
 תעבט פניו מחסור אשר יחס לו: השמר לך פרוחיה
 דבר עם לבבך בלעל לאמר קרבה שנת השבע שנת
 השמטה ורעה עינה באחך האביון ולא תתן לו וקרא
 עליך אל יהוה והיה קה המא: נתן תתן לו ולא ירע
 לבבך בתתך לו כי בגלל ידך יהוה וברך יהוה
 אלהיך בקרב מעשה ויבכל משלח ידך: כי לא יחבל
 אביון מקרב הארץ על פני אביון מעשה לאמר פתח תפתח
 את ידך לאחך לענין ולא יחנה בארצה: **ס** כר
 יסור לך אתה העבד או העבד העבד עבדך שש שנים
 ובשנה השביעית תשלחני חפשי מעמך: וכרת חנו
 חפשי מעמך לא תשלחני ריקם: תענק תעניקו מצאנה
 וקנה ומקנה אשר ברך יהוה אלהיך תתן לו וקרת
 כי עבד היית בארץ מצרים: וקנה יהוה אלהיך על
 פני אביון מצוה את העבד הזה היום: והיה כיראמר
 אלהי לא אצא מעמך כי אתה ואת ביתך בר טוב לו
 עמך: ולקחת את הבר מצע

ונתתה באונן וכדלתי ויהי:
 לה עבד עולם ואף לאמחה תעשה בן: לא יקשה
 בעיניו בשלחה אתו חפשי מעבד כי משנה שבר
 שכיר עבדו עש שנים וברכה יהיה אלוקו בכל
 אשר תעשה: פ סביע 224

כל הבכור אשר ילד בקרחה ובצאנה תבד תקדש
 ליהוה אלוקו לא תעבד בבכר שורה ולא תגו בכור
 צאנה: לפני יהוה אלוקה תאכלנו שנה בשנה במקום
 אשר יבחר יהוה אתה ויבחרה: וכי יהיה בו מום פסח או
 עיה כל מום רע לא תזבחנו ליהוה אלוקה: בשערה
 האכלנו הטמא והחודר יחידו בצדי וקאיל: רק אתדמו
 לא תאכל על דאריך תשפכנו כמים: פ

שמור את דתך האביב ועשית פסח ליהוה אלוקו כי
 בתולש האביב הוציאה יהוה אלוקה ממצרים לילה:
 תבחה פסח ליהוה אלוקה צאן וקרן במקום אשר יבחר
 יהוה לשבן שמו שם: לא תאכל עליו חמץ שבעת ימים
 האכל עליו מצות לחם עני כי בחפזו יצאת מארץ מצרים
 למשן תופד אתים צאתה מארץ מצרים כל מי חמה:
 ולא תראה לה שאר בקל גלקו שבעת ימים ולא
 גליו מדבשר אשר תזבח בערב בינם הראשון לבקר:
 לא תוכל לזבח אתה פסח באחד שערה אשר יהיה
 אלוקה טען לה: כי אם יאלה המקום אשר יבחר יהוה
 אלוקה לשבן שמו שם תזבח אתה פסח בערב בקרא
 השמש מועד צאתה ממצרים: ובשלת ואבלת במקום
 אשר יבחר יהוה אלוקה בו ופינית בבקר והלכת לאחרי:
 ששת ימים תאכל מצות וביום השביעי עצרת ליהוה
 אלוקה לא תעשה מלאכה: פ שבעה שבעת
 תספר לה מהתל חרמש בקמה תתל לספר שבעה
 שבעות: ועשית תג שבעות ליהוה אלוקה מספת נדבת
 דה אשר תתן כאשר יברכה יהוה אלוקה: ושמתה
 לפני יהוה אלוקה אמה ורגל ורגלה ועבדה ואמחה
 והלוי אשר בשערה והגר והיתום והאלמנה אשר
 בקרבך במקום אשר יבחר יהוה אלוקה לשבן שמו
 שם: וזכרת כרעך הית במצרים ושמת ועשית
 אתה ימים האלה: פ מספר

תג הספת תעשה לה שבעת ימים באספק מרגנה
 ומקבה: ושמת בחנה אמה ורגלה ורגלה ומקבה

ולתה באונן ובדלת יהיה כל עבד עבד ואף
 לאמתך תעשה: כן לא יקשה בעיניו בשכר און
 אדנו חפשי מועמו כי משנה שכר שכיר עבדך
 עש שנים וברך יהוה אלהיך בכל אשר
 תעשה

כל הבכור אשר ילד בבקר וצאנה הוט
 הקדיש ליהוה אלהיך לא תעבד בצמר שורך ולא
 תזו בכור צאנה לפני יהוה אלהיך תאכלנו עדה:
 בשנה במקום אשר יבחר יהוה אתה וביתך וכי יהיה
 בו מום פסח או עיה כל מום רע לא תזבחנו ליהוה
 אלהיך בשערה תאכלנו הטמא והחודר יחידו בצדי
 וכאיל רק את דמו לא תאכל על דאריך תשפכו
 כמים

שמור את דת האביב ועשית פסח ליהוה
 אלהיך כי בזדע האביב הוציאת יהוה אלהיך
 ממצרים לילה: ושמת פסח ליהוה אלהיך צאן
 וקרן במקום אשר יבחר יהוה לשבן שמו שם
 לא תאכל עליו חמץ שבעת ימים האכל עליו
 מצות לחם עני כי בחפזו יצאת מארץ מצרים
 למשן תופד אתים צאתה מארץ מצרים כל מי חמה
 ימי וזיוך ולא יראה לך שאר בכל זבחן שבעת
 ימים ולא יבין מן הבשר אשר תזבח עליו
 ביום דאטיון בבקר לא תוכל לבזח את הפסח
 באחז שלרין אשר יהוה אלהיך ליהוה לך כי
 אם אכל במקום אשר יבחר יהוה אלהיך לשבן
 שמו שם תזבח את הפסח בערב טמא השמש
 מועד צאתה ממצרים ובעלכת ואכלת במקום
 אשר יבחר יהוה אלהיך בו ופלידת בבקר
 והלכת לאחרי ששית ימים תאכל מצות וביום
 השביעי עצרת ליהוה אלהיך לא תעשה
 מלאכה

שבעת הספר כך מהחל ורמשי בקמה דתוב
 בספר שבעה שבעות ועשית חזו שבעות ליהוה
 אלהיך מסת נדבת ידך אשר תתן כאשר יברך
 יהוה אלהיך ועמוצות לפני יהוה אלהיך אתה וכלך
 ובתך ועבדך ואמתך ודבלי אשר בשערה והגר
 והיתום והאלמנה אשר בקרבך במקום אשר
 יבחר יהוה אלהיך לשבן שמו שם וזכרת
 כי עבד היית במצרים ושמת ועשית את היתום
 האלה

חזו הסכת תעשה כך שבעת ימים באספר מרגן
 ובקרב ועמוצות בלוג אתה וכלך ובתך ועבדך

והלוי והגר והיתום והאלמנה אשר בשעריך: שבעת
 ימים תחג ליהוה אלהיך במקום אשר יבחר יהוה כי
 יבקרך יהוה אלהיך בכל חבואיך ובכל מעשה ידיו
 והיית את שמח: שלוש פעמים בשנה יהיה כל זכורך
 את פני יהוה אלהיך במקום אשר יבחר בתג המצות
 ובתג השבועות ובתג הסוכות ולא יראה את פני יהוה
 יריקם: איש כמתנת ידו ככרפת יהוה אלהיך אשר
 יבחר לך: ׀ שפטים ושטרים תתקן לך
 בכל שעריך אשר יהוה אלהיך נתן לך לשכמד ושפטי
 אתהעם משפט צדק: לא תטה משפט לאחור פנים
 ולא תקח שחד כי השחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי
 צדיקים: צדק צדק תדרש למען תחיה וירשת את הארץ
 אשר יהוה אלהיך נתן לך: ׀ לא תשפע
 לך אשה בלעז אצל מוכח יהוה אלהיך אשר
 תעשוד לך: ולא תקים לך מאבד אשר שגא יהוה
 אלהיך: ׀ לא תחבא ליהוה אלהיך שור ושה
 אשר יהוה כל מום כל דבר גע כי תועבת יהוה אלהיך
 הוא: ׀ כרימנא בקרף באתך שעריך אשר
 יהוה אלהיך נתן לך איש או אשה אשר יעשה את
 דבע בעיני יהוה אלהיך לעבד בריותו: ובלע ויעבד אלהים
 אחרים וישתחו להם ולשמשו או לגח או לקלצבא
 השמים אשר לא צויתו: והגדלך ושקעת הרשת
 הטב והנה אמת נכון תדבר גשמה התעבה הווא
 בשר אל: והוצאת אתה איש יהוה או את האשה
 יהוה אשר עשו אתה דבר הרע הזה אל שעריך את
 האיש או את האשה וסקלתם באבנים ומתו: על פי
 שנים עדים או שלשה עדים ימת המת לא ימת על פי
 עד אחד: יד העדים תהיה בראשנה להמתו ויד
 קלהעם באחרנה ובשרת הרע מקרף: פ 225
 כי יפלא מקד דבר למשפט בידים לידים
 וכן נגע לנגע דברי ריבת בשעריך
 וכן נגע לנגע דברי ריבת בשעריך וקמת ועלית אל
 המקום אשר יבחר יהוה אלהיך בו: ובאת אלהיכם
 ואלוים ואלרזשט אשר יהיה בימים ההם והרשת
 והגידו לך את דבר המשפט: ועשרת על פי הדבר
 אשר יגידו לך מהמקום יהוה אשר יבחר יהוה ושמת
 לעשות ככל אשר יורה: על פי התורה אשר יורה ועל
 המשפט אשר יאמרו לך תעשה לא תסור מדבר
 אשר יגידו לך ימין ושמאל:

ואמחר וכלי והגר והיתום והאלמנה אשר בשעריך
 עובלת ימים תחג ליהוה אלהיך במקום אשר יבחר
 יהוה כי יבקרך יהוה אלהיך בכל חבואיך ובכל
 מעשה ידיו והיית את שמח: שלוש פעמים בשנה
 יראה כל זכורך את פני יהוה אלהיך במקום אשר
 יבחר בתג המצות ובתג השבועות ובתג הסוכות ולא
 יראה את פני יהוה יריקם איש כמתנת ידו ככרפת
 יהוה אלהיך אשר יבחר לך לשכמד ושפטי
 אתהעם משפט צדק: לא תטה משפט לאחור פנים
 ולא תקח שחד כי השחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי
 צדיקים: צדק צדק תדרש למען תחיה וירשת את הארץ
 אשר יהוה אלהיך נתן לך: ׀ לא תשפע
 לך אשה בלעז אצל מוכח יהוה אלהיך אשר
 תעשוד לך: ולא תקים לך מאבד אשר שגא יהוה
 אלהיך: ׀ לא תחבא ליהוה אלהיך שור ושה
 אשר יהוה כל מום כל דבר גע כי תועבת יהוה אלהיך
 הוא: ׀ כרימנא בקרף באתך שעריך אשר
 יהוה אלהיך נתן לך איש או אשה אשר יעשה את
 דבע בעיני יהוה אלהיך לעבד בריותו: ובלע ויעבד אלהים
 אחרים וישתחו להם ולשמשו או לגח או לקלצבא
 השמים אשר לא צויתו: והגדלך ושקעת הרשת
 הטב והנה אמת נכון תדבר גשמה התעבה הווא
 בשר אל: והוצאת אתה איש יהוה או את האשה
 יהוה אשר עשו אתה דבר הרע הזה אל שעריך את
 האיש או את האשה וסקלתם באבנים ומתו: על פי
 שנים עדים או שלשה עדים ימת המת לא ימת על פי
 עד אחד: יד העדים תהיה בראשנה להמתו ויד
 קלהעם באחרנה ובשרת הרע מקרף: פ 225
 כי יפלא מקד דבר למשפט בידים לידים
 וכן נגע לנגע דברי ריבת בשעריך
 וכן נגע לנגע דברי ריבת בשעריך וקמת ועלית אל
 המקום אשר יבחר יהוה אלהיך בו: ובאת אלהיכם
 ואלוים ואלרזשט אשר יהיה בימים ההם והרשת
 והגידו לך את דבר המשפט: ועשרת על פי הדבר
 אשר יגידו לך מהמקום יהוה אשר יבחר יהוה ושמת
 לעשות ככל אשר יורה: על פי התורה אשר יורה ועל
 המשפט אשר יאמרו לך תעשה לא תסור מדבר
 אשר יגידו לך ימין ושמאל:

ואל קסמים ישמעו ואתה לא כן נתן כח יהוה
 אלהיך נביא מקרבך מאחריך כמני יקים כח יהוה
 אלהיך אלו השמעו ככל אשר שאכלת מעם
 יהוה אלהיך בחרב ביום הקהל לאמר לא אסף לשמע
 את קול יהוה אלהי ואת האש הנרדף
 הואת לא אראה עוד ולא אמות ויאמר יהוה אל
 הטיבו אשר דברו נביא אקים להם מקרב אחיהם
 כמון ונתתי דברי בפיו ודבר אליהם את כל אשר
 אצו ויהי האיש אשר לא ישמע אל דברי
 אשר ידבר בשמי אנכי אדרש מעמו
 אשר יודו לדבר דבר בשמי את אשר לא שיתו
 לדבר ואשר ידבר בשם אלהים אחרים ומדת
 הנביא ההוא וכי תאמר בכלבך איפה נדע את
 הדבר אשר לא דברו יהוה אשר ידבר הנביא
 בשם יהוה ולא יהיה הדבר ולא יבא הוא הדבר
 אשר לא דברו יהוה בידון דברו הנביא לא תגור
 כמני כי וכרות יהוה אלהיך
 את הגוים אשר יהוה אלהיך נתן כח את ארצם
 וירשעם וישבת בעריהם ובבתיהם עכוש ערים
 תבדיל כח בתוך ארצך אשר יהוה אלהיך נתן כח
 ברעייה תכין כח הדרך ושכלת את גבול ארצך
 אשר יצוייך יהוה אלהיך והיה לנו שבחה כל
 רצו וזה דבר הרצו אשר יזם עמה וזו אשר
 יכה את רעהו בכפי דעת והוא לא עזא לו מתמל
 שלשם ואשר יבא את רעהו בעיר לוטב עינים
 ותדוה ידו בנרץ לכרת העץ ונשלב הברזל מן העץ
 ומצא את רעהו ומת הוא יזם אל איות הערים
 האלה וזו פן ירדף גאל הדם אחרי הרצו כי יזם
 לבבו והשיע כי ירבה הדרך והכרו נפש וכו' אין
 מועט מות כי לא שצא הוא לו מתמל שלשם
 על כן אנו מוצר לאמר שלש ערים הבדיל כח
 ואם ירזוב יהוה אלהיך את גבולך כאשר נשבע
 לאבתך ונתן כח את כל הארץ אשר דבר לתת
 לאבתך כי תשמר את כל המצוה הזאת לעשותה
 אשר אנכי מצוה היום לאהבה את יהוה אלהיך
 וללכת בדרכיו כל הימים ויספת כח עוד שלש
 ערים על השלש האלה ולא ישפך דם נקי בקרב
 ארצך אשר יהוה אלהיך נתן כח וזכה והיה ענין
 דברים

ואל קסמים ישמעו ואתה לא כן נתן כח
 יהוה אלהיך: נביא מקרבך מאחריך כמני יקים כח
 יהוה אלהיך אלו השמעו: ככל אשר שאכלת מעם
 יהוה אלהיך בחרב ביום הקהל לאמר לא אסף לשמע
 את קול יהוה אלהי ואת האש הנרדף הואת לא אראה
 עוד ולא אמות: ויאמר יהוה אלי הטיבו אשר דברו:
 נביא אקים להם מקרב אחיהם כמון ונתתי דברי בפיו
 ודבר אליהם את כל אשר אצונו: והיה האיש אשר לא
 ישמע אל דברי אשר ידבר בשמי אנכי אדרש מעמו:
 אשר ידבר בשמי יודו לדבר דבר בשמי את אשר לא
 צויתו לדבר ואל אשר ידבר בשם אלהים אחרים ומת
 הנביא ההוא: וכי תאמר בכלבך איפה נדע את
 הדבר אשר לא דברו יהוה: אשר ידבר הנביא בשם יהוה
 ולא יתנה הדבר ולא יבא הוא הדבר אשר לא דברו
 יהוה בידון דברו הנביא לא תגור כמנו: ס פריכרית 15
 יהוה אלהיך את הגוים אשר יהוה אלהיך נתן לה את
 ארצם וירשעם וישבת בעריהם ובבתיהם: שלוש ערים
 תבדיל כח בתוך ארצך אשר יהוה אלהיך נתן לה
 לרעייה: תכין כח הדרך ושלשת את גבול ארצך אשר
 יצוייך יהוה אלהיך והיה לנו שבחה כל רצונו: וזהו
 דבר הרצו אשר יזם עמה וזו אשר יכה את רעהו
 בכל ידעת והוא לא שצא לו מתמל שלשם: ואל אשר
 יבא את רעהו בעיר לוטב עינים ונדההוה בנרץ לכרת
 העץ ונשלב הברזל מן העץ וכצא את רעהו ומת הוא יזם
 אל איות הערים האלה וזו פן ירדף גאל הדם אחרי
 הרצו פיהם לבבו והשיע כיררררררררררררררררררר
 וכו' אין משפסמות כי לא שצא הוא לו מתמל שלשם:
 על כן אנכי מצוה לאמר שלש ערים תבדיל כח: ואם
 ירזוב יהוה אלהיך את גבולך כאשר נשבע לאבתך
 ונתן כח את גבול הארץ אשר דבר לתת לאבתך: פ
 תשמר את כל המצוה הזאת לעשותה אשר אנכי מצוה
 היום לאהבה את יהוה אלהיך וללכת בדרכיו כל
 הימים ויספת לה עוד שלש ערים על השלש האלה:
 ולא ישפך דם נקי בקרב ארצך אשר יהוה אלהיך נתן
 לה במלח וזהו עליה דברים: פ 224
 וכיהיה איש שצא לרעהו וארב לו וקם עליו והפרו
 גפשו ומת יזם אל איות הערים האלה: ושלחו וקני עירו
 ולקחו אתו משם ונתנו אותו ביד גאל הדם

וכי יהיה איש שצא לרעהו וארב לו וקם עליו והכרו
 נפש ומת ולס אל איות הערים האלה ושלחו וקני
 עירו ולקחו אתו משם ונתנו אותו ביד גאל הדם

ומרת:

לאֲהַתְּחִים עֵינֶיךָ עָלָיו וּבְעַרְתָּ דַם־דַּבְּקֵךְ מִיִּשְׂרָאֵל וְטוֹב לָךְ: **ס** שִׁי לֹא תִסָּג גְּבוּל רַעַךְ אֲשֶׁר גְּבֻלֵךְ: **14**
 רֵאשִׁיבִים בְּנַחְלֶיךָ אֲשֶׁר תַּנְחִיל בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה
 אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לְרִשְׁתָּהּ: **ס** לֹא־יִקְחֶם עִד אֶחָד **15**
 בְּאִישׁ לְכָל־עֵזוֹ וּלְכָל־תַּסְּפֹת בְּכָל־תַּסְּמָא אֲשֶׁר תַּסְּמָא עַל־
 פִּי יִשְׂרָאֵל עֵדִים אֵל עַל־פִּי שְׁלֹשֶׁה־עֶדְיִים יִקְחֶם דָּבָר: **16**
 יִקְחֶם עַד־חָמֹס בְּאִישׁ לַעֲנוֹת בֵּן מֵרֵד: וְעַמְדוֹ שְׂעִיר **17**
 תַּאֲשִׁים אֲשֶׁר־לָהֶם הָרִיב לִפְנֵי יְהוָה לִפְנֵי הַכֹּהֲנִים
 וְהַשֹּׁפְטִים אֲשֶׁר יִהְיוּ בַיָּמִים הַהֵם: וְהָרֵשׁ הַשֹּׁפְטִים **18**
 הַיָּמָּה וְהַצֵּה עַד־שֹׁקֵר הַעַד שֹׁקֵר עֲגֵה בְּאֲחֻזֵּי וְעַשְׂתִּים **19**
 לֹא בְּאִשֶׁר וְכֹס לַעֲשׂוֹת לֹא־יִוָּד וּבְעַרְתָּ הָרַע מִקִּרְבֶּךָ:
 וְהַגִּישָׁרִים יִשְׁמְעוּ וְיִרְאוּ וְלֹא־יִסְפְּךָ לַעֲשׂוֹת עוֹד בְּקִרְבֶּךָ **20**
 הָרַע תִּהְיֶה בְּקִרְבֶּךָ: וְלֹא תַחֲסֹם עֵינֶיךָ גִּפְשׁ גִּפְשׁ עֵין **21**
 בְּעֵינֵי אֶן בְּשׁוֹן עַד בֵּית רִגְלֵךְ בְּרִגְלֵךְ: **ס** קִרְחָא לַמַּלְחָמָה
 עַל־אִבְךָ וְרֵאִיתָ סִיסִי וְרִבְכֶּם רַב מִמֶּךָ לֹא תִירָא מֵהֶם
 בְּרִי־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עִמָּךְ הַפְּעֵלָה מִבְּרִיךְ מִצֵּדִים:
 וְהָיָה בְּקִרְבְּכֶם אֲלֹהֵי־מַלְחָמָה וְנָגַשׁ תַּבְּלוֹן וְדָבָר אֶל־
 הַעָם: וְאָמַר אֲלֵהֶם שְׁמַע יִשְׂרָאֵל אֲתֶם קִרְבִּים הַיָּם:
 לַמַּלְחָמָה עַל־אִבְיָכֶם אֲלִיבְךָ לְכַבְּכֶם אֲלִי־תִירָאוּ וְאֶל־
 תַּחֲסוּ וְאֶל־תַּעֲרֹצוּ מִסְּנִינֶם: בִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם תִּדְבְּרֶךָ
 עִמָּכֶם לְהַלְחִים לָכֶם עִם אִבְיָכֶם לְהוֹשִׁיעַ אֲתֶכֶם: וְדָבָר **6**
 הַשֹּׁפְטִים אֲלֵהֶם לֵאמֹר מִי־אִישׁ אֲשֶׁר בָּנָה בַּיִת
 תִּדָּשׁ וְלֹא תִגְבוּ יִגְדָּה וְיִשָּׁב לְבֵיתוֹ פְּרִי־מִוֹת בְּמַלְחָמָה
 וְאִישׁ אֲחֵר וְתִגְבֹּנוּ: וּמִי־אִישׁ אֲשֶׁר נָטַע כָּרְם וְלֹא־חִלְלוֹ **6**
 יִגְדָּה וְיִשָּׁב לְבֵיתוֹ פְּרִי־מִוֹת בְּמַלְחָמָה וְאִישׁ אֲחֵר יִחַלְלֵנוּ:
 וּמִי־אִישׁ אֲשֶׁר אֲבַשׁ אֲשֶׁה וְלֹא לְקַחְתָּה יִגְדָּה וְיִשָּׁב לְבֵיתוֹ **7**
 פְּרִי־מִוֹת בְּמַלְחָמָה וְאִישׁ אֲחֵר יִקְחֶנּוּ: וּמִסְּפֵי־הַשֹּׁפְטִים **8**
 לְדָבָר אֶל־הָעָם וְאָמְרוּ מִי־אִישׁ תִּירָא וְיִגְדָּה תִּלְכָּב יִגְדָּה
 וְיִשָּׁב לְבֵיתוֹ וְלֹא יִמָּס אֶת־לֵבָב אֲחֻזֵּי כָל־כֹּבֵד: וְהָיָה־כִּכְלֹת **9**
 הַשֹּׁפְטִים לְדָבָר אֶל־הָעָם וְיִסְגְּדוּ שְׂבִי צְבָאוֹת בְּרֵאשׁ
 הָעָם: **ס** שְׂבִיעִי בְּרִית־קִרְבֶּךָ אֶל־עִיר לְהַלְחִים **10**
 עֲלֶיהָ וְקִרְאֵתָ אֵלֶיהָ לְשָׁלוֹם: וְהָיָה אִם־שָׁלוֹם תַּעֲבֹד **11**
 וְתַתְּרָה לָךְ וְהָיָה בְּלִתְהֵם תִּמְצָאֲכֶתָ יִהְיוּ לָךְ לְמָס
 וְעִבְדֶּךָ: וְאִם־לֹא תִשְׁלִים עִמָּךְ וְעַשְׂתָּה עִמָּךְ מַלְחָמָה **12**
 וְצִרְתָּ עֲלֶיהָ: תַּתְּנָה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּיַדְּךָ וְהָיִיתָ אֶת־כָּל־
 זְכוּרָה לְפִתְרִיכֶךָ: רַק תִּשְׁלִים וְהַסֵּף וְהַתְּנָה וְכָל־אֲשֶׁר **14**
 יִהְיֶה בְּעִיר בְּלִשְׁלָלָהּ תִּבְנוּ לָךְ

ומה לא תחוס עליך כלפי ובעתהם הנקי מישראל
 יטוב לך
 הסת ובוכלרך אשר זבלו ראשונים בנחלתך
 אשר תזנב בארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך
 ברשעה
 באיש כלל עין ולכלל חטאת בכל חטא אשר
 יחטא על פי שני עדים או על פי שלשה עדים
 יקום דבר כי יקום עד זמם באיש לענות בו סרה
 ועמדו שני האנושים אשר להם יהוה
 כפני הכהנים והשפטים אשר יהיו בימים ההם
 ודרשו השפטים היטב והנה עד שיקר העד שיקר
 לנה באחיו ועשיתם לו כאשר זמם כלעשיו
 לאחיו ובערת הרע מקרבך והשארים ישמעו
 ויראו ולא יספו לעשות עוד כדבר הרע הזה
 בקרבך ולא תחוס עיניך נפטי בנפטי עין בעין עין
 בשין יד ביד רגל ברגל
 במלחמה על איבך וראית סוס ורכב עם רב מוכר
 כא תירא מהם כי יהוה אלהיך עמך המעלך מארץ
 מצרים והיה בקרבכם אב המלחמה ונש הכהן
 ודבר אל העם ואמר אלהם שמע ישראל אתם
 קרבים היום למלחמה על איביכם אל ירך כבבכם
 אל תיראו ואכל תחפזו ואכל תערצו מפניהם כי יהוה
 אלהיכם הוא הכר עמכם להלחום לכם עם איביכם
 להושיע אתכם ודברו השטרים אל העם לאמר
 מו האיש אשר בנה בית וזדש ולא זנבו יכר
 וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יזנבו
 ומי האיש אשר נטע כרם וכא זכרו יכר וישב
 לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יזכנו ומי
 האיש אשר אבש אשה וכא בלחה יכר וישב
 לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יקחנה
 ויספו השטרים לדבר אל העם ואמרו מי האיש
 הירא ורך הלכב יכר וישב לביתו ולא ימס את
 לבב אחיו כבבו והיה ככלת השטרים לדבר
 אב העם ופקדו שרי צבאות בראש
 העם
 הקרב אל עיר להלחום עליה וקראת אביו
 לשלום והיה אם שלום העיר ותחזה לך והיה
 כל העם הזמנא בה יהיו לך כמס ועבדוך
 ואם כא השלבים עמך ועשית עמך מלחמה
 וצרת עליה ונתנה יהוה אלהיך בידך והכית את
 כל זכורה כפי חרב רק הזעים והטף והבהמה
 וכל אשר יהיה בעיר כל שכלה תבז לך

ואכלת את שלל איביך
 אשר נתן דעה אלדוד לך: בן מעשה לכל הערים
 והדחוקת מפה מאד אשר לא מערי בני ישראל
 רק מערי העמים תאלה אשר יהיה אלדוד נתן לך גחלה
 לא תחיה כל נשמה: כרתתם תחרתם תחיתו האמרי
 הזבנגני ותפרזי תחתי ותיכסי באשר צקה יהיה אלדוד:
 למען אשר לא ילמדו אתכם לעשות ככלתו עבבתם
 אשר עשו לאלודיהם ותמאדם ליהוה אלהיכם: ס כר
 תצור אלעיר ימים רבים להלחם עליה לתמשה לא
 תשחית את עצה לנחם עליו גרון כי מפני תאכל ואתו
 לא תכרת כי האדם עין השדה לכא מפנה במצור: זק
 עץ אשר תדע כי לא יעץ מאכל הוא אתו תשחית
 ובריה ובנית מצור על העיר אשר היא עשה עמה
 מלחמה עד רדתה: פ

כח
 קרמא חלל בארמה אשר יהיה אלדוד נתן לך
 לרשמה נפל בשדה לא נודע מי הכר: וצאו וקנה
 ושמטה וברדו אל הערים אשר סביבת החלל: ויהי
 העיר הקרבה אל החלל ולקחו וקני העיר היא עגלת
 בקר אשר לא עבד בה אשר לא משכה בעל: והורדו
 וקני העיר יהא את העגלה אל גחל איתן אשר לא
 יעבד בו ולא תדע וערפושם את העגלה בחלל: ונגשו
 הכתנים בני לוי כי כם כחר יהיה אלדוד לשברו
 ולקנה בשם יהוה ועל פיהם יהיה כריתים וכל נגע:
 וכל וקני העיר יהא הקרבים אל החלל ירחצו את
 ידיהם על העגלה הערופה בחלל: ועני ואמרו יחי לא
 שפכה את הדם הזה וענינו לא ראי: כפר לעמה
 ישראל אשר פתיה יהוה ואל תתן גם נקי בקרב עמך
 ישראל וכפר להם הדם: ואתה תבער הדם בקר
 כמקרבך ברחשעה השר בעיני יהוה: ס כר
 תצא למלחמה על איביך ונתנו יהוה אלדוד ביה
 ושכית שכיו: וראית בשכיה אשת יפת תאר וחשקת
 בה וקרתה לך לאשה: ותבאמה אל תודך ביה
 ונלדה את ראשה ועשתה את עפרניה: והסירה את
 שמלת שכיה מעליה ושכה בכיתה ובכתה את איבי
 ואת אמה ירח ימים ואחר בן מבוא אליה ובעלתה
 ודתה לך לאשה: ויהי אם לא תפצת בה ושלחתה
 לנפשו ומכר לא תמכרה בכסף לא תתעמר בה תחת
 אשר עניתה: ס כרתתה לראש שתי נשים האחת
 ואחיה והאחת שנייה

ואכלת את שלל איביך אשר נתן יהוה אלהיך
 לך כן תעשה לכל הערים הרחוקות כומר מאד
 אשר לא מערי האלים האלה הנה רק מערי העמים
 האלה אשר יהוה אלהיך נתן לך לחלואת תחיה
 כל לשמה כי החרם החרים החרתי והאמרו
 הכנעני והפרזי הרוזי והיבסי באשר צוק יהוה
 אלהיך למען אשר לא ילמדו אתכם לעשות ככל
 תועבתם אשר עשו לא אלהיהם וזלאתם ליהוה
 אלהיכם כי תצור אל עיר ימים
 רבים להלחם עליה לתמשה לא תשחית את עצה
 לנחם עליו גרון כי מפני תאכל ואתו לא תכרת כי
 האדם עין השדה לכא מפנה במצור רק עץ אשר
 תדע כי לא יעץ מאכל הוא אתו תשחית וכרת
 ובנית מצור על העיר אשר היא עשה עמה
 מלחמה עד רדתה

כי ימצא חלל בארמה אשר יהוה אלהיך נתן לך
 לרשמה נפל בשדה לא נודע מי הכרה ויצאו
 וקנו ועל פיהם ומדדו אל הערים אשר סביבת
 החלל והיה העיר הקרבה אל החלל ולקחו וקני
 העיר יהא עגלת בקר אשר לא עבד בה אשר
 לא משכה בעל והורדו וקני העיר יהא את
 העגלה אל חלל איתן אשר לא יעבד בו ולא ירחצו
 וערפו שם את העגלה בנחל ונשוו ונהלים בני לוי
 כי כם כחר יהוה אלהיך לשברו ולקנה בשם
 יהוה ועל פיהם יהיה כל ריב וכל נגע וכל זרע
 העיר יהא הקרבים אל החלל וירצו את ידיהם
 על העגלה הערופה בחלל ועני ואמרו יחי לא
 שפכה את הדם הזה וענינו לא ראו כפר לעמך
 ישראל אשר פתיה יהוה ואכל תתן גם נקי
 בקרב עמך ישראל וכפר להם הדם ואתה
 תבער הדם הקרבים כי תעשה ישר בעיני
 יהוה כי תצא כמלחמה על
 איביך ונתנו יהוה אלהיך בידך ושכית שכיו וראית
 בשכיה אשת יפת תאר וחשקת בה וקרתה לך
 לאשה והבאתה אל תודך ביה ונלדה את ראשה
 ועשתה את עפרניה והסירה את שמלת שכיה
 מעליה ושכה בכיתה ובכתה את איבי ואת אמה
 ירח ימים ואחר בן מבוא אליה ובעלתה והיתה לך
 לאשה והיה אם לא תפצת בה ושלחתה לנפשה
 ומכר לא תמכרה בכסף לא תתעמר בה תחת
 אשר עניתה: כי תדע
 לאיש שתי נשים האחת אהבה והאחת שנייה

ויקדו לו בנים האהובה והשנואה והיה הבן הבכר
לשנואה והיה כיום הנזויל את בניו את אשר יהיה
לו לא יוכל לבכר את בן האהובה על פני בן
השנואה הבכר כי את הבכר בן השנואה יביא לתת
לו פני שנים בכל אשר ימצא לו כי הוא ראשית
אנו לו משפט הבכרה כי יהיה
לאיש בן סורר ומורה איננו שמע בקול אביו
ובקול אמו ויסרו אתו וכל ישמע אליהם ותפשו
בו אביו ואמו והוציאו אתו אל קני עירו ואל שער
מוקמו ואמרו אל קני עירו בנו זה סורר ומרה איננו
שמע בקלו וכל וסבא ורגמורו ככל אנשי עירו
באבנים ומת ובערת דרעו מקרבך וכל ישראל
ישמעו וראו וכי יהיה באיש זוטא
משפט מות והומת ותלית אתו על עץ לא תכין
זבלתו על העץ כי קבור תקברנו ביום ההוא כי
קבלת אלהים תלוי וכל תטמא את ארמתך אשר
יהיה אלהיך נתן לך נזולה לא
הראה את שור אחיך או את שיו נדושים והתעלמת
מהם השבתו שיעבם כאחיוך ואם לא קרוב אחיך
אכין וכל ידעתו ואספתו אל תוך ביתך והידי
עמוך עיר דרע אחיך אתו והשבתו לו וכן תעשה
לחמרו וכן תעשה לשלמלו וכן תעשה לככל
אבדת אחיך אשר תאבד ממונו ומצאתה לא תוכל
כהתעלם לא תראה את חמור
אחיוך או שורו נפלים בדרך והתעלמת מהם הקם
הקים עמו לא יהיה כלי גבר עכ
אשה וכל ילבש גבר שמלת אשה כי תועבת
יהיה אלהיך כל עשה אלה
כי יקרא קן צפור לפניך בדרך בכל עין או על
הארץ אפרחים או ביצים והאם רבצת על
האפרחים או על הביצים לא תקח האם על הבנים
שכח השלח את האם והבנים תקח לך למען
יטב לך והארכת ימים כי חבנה
בית חרש ועשית מועקה לנגר וכל תשים דמים
בביתך כי יפל הנפל ממנו לא תזרע כרסך כלאים
פן תקדעי המכאה הזרע אשר תזרע ותביאת
הכרם לא תזרע בשור
ובזמור יחדו לא תכבשי שעטניו צמר ופשתים
יחדו גדלים
תעשה לך על ארבע כנפות כסותך אשר תכסה
בה כי יקח איש
אשה זבה אליה ושנאה ושם לה עלילת דברים

וילדלו כלים האהובה והשנואה
והיה הבן הבכר לשנואה והיה ביום הנזיל את בניו את
אשר יהיה לו לא יוכל לבכר את בן האהובה על פני
בן השנואה הבכר כי את הבכר בן השנואה יביא לתת
לו פני שנים בכל אשר ימצא לו כיהוא ראשית אנו
לו משפט הבכרה: ס כיהיה לאיש בן סורר 18
ומורה איננו שמע בקול אביו ובקול אמו ויסרו אתו
ולא ישמע אליהם: ותפשו בו אביו ואמו והוציאו אתו 19
אלקני עירו ואל שער מוקמו: ואמרו אל קני עירו 20
בנו זה סורר ומורה איננו שמע בקלו וכל וסבא: 21
ורגמורו ככל אנשי עירו באבנים ומת ובערת הרע 22
מקרבך וכל ישראל ישמעו וראו: ס שי וכיהיה 23
כאיש חטא משפט מות והומת ותלית אתו על עץ: 24
לא תלוי נבלתו על העץ כיקבור תקברנו ביום ההוא כי 25
קבלת אלהים תלוי ולא תטמא את ארמתך אשר יהיה 26
אחיוך נתן לך נזולה: ס לא תראה את שור 27
אחיוך או את שיו נדושים והתעלמת מהם השבתו 28
שיעבם כאחיוך ואם לא קרוב אחיך אכין 29
ואל תעשה כן וכל ידעתו ואספתו אל תוך ביתך 30
ועמוך עיר דרע אחיך אתו והשבתו לו וכן תעשה 31
לחמרו וכן תעשה לשלמלו וכן תעשה לככל 32
אבדת אחיך אשר תאבד ממונו ומצאתה לא תוכל 33
כהתעלם: ס לא תראה את חמור אחיוך או שורו 34
נפלים בדרך והתעלמת מהם הקם הקים עמו: ס לא 35
יהיה קלר גבר על אשה ולא אשה גבר שמלת אשה 36
כי תועבת יהיה אלהיך כל עשה אלה: פ 37
כי יקרא קן צפור לפניך בדרך בכל עין או על הארץ 38
אפרחים או ביצים והאם רבצת על האפרחים או על 39
הביצים לא תקח האם על הבנים: שלח השלח 40
את האם ואת הבנים תקח לך למען יטב לך והארכת 41
ימים: ס שלי כי תבנה בית חרש ועשית מועקה 42
לנגר ולא תשים דמים בביתך כרסך כלאים: 43
לא תזרע כרסך כלאים פן תקדשי המכאה הזרע אשר 44
תזרע ותביאת הכרם: ס לא תזרע בשור 45
ובזמור יחדו: ס לא תכבשי שעטניו צמר ופשתים 46
יחדו: ס גדלים 47
תעשה לך על ארבע כנפות כסותך אשר תכסה 48
בה: ס כי יקח איש 49
אשה זבה אליה ושנאה ושם לה עלילת דברים 50

והוציא עליה עם רע ואמר את האשה הזאת לכה עמי
ואקרב אליה ולא מצאתי לה בתולים: ולקח אבי הנער ואמרה והוציא
האמה והוציאו את בתולי הנער אל זקני העיר השערה
ואמרו אבי הנער אב הזקנים את בתי נדתי לאיש
הזה לאשה וישלמה והנה הוא שם עליה דברים
לאמור לא מצאתי לכה בתולים ואכה בתולי
ופרשו העימה לפני זקני העיר וכהו זקני העיר
ההוא את האיש ויסרו אתו ועלשו אתו מאה כסף
ונתנו לאביו הנערה כי הוציא עם רע על בתולה
וישראב וכו' תהיה לאשה לא יוכל לשלוחה ככל
דברי ימיו ואם אמה היה הדבר
הזה לא ימצאו בתולים לנער והוציאו את הנער
אל פתח בית אביה וסקבה אנשי עירה באבנים
ומתה כי עשתה נבלה בשראב וכו' ונתת בית אביה
ובערת הרע מקרבך כי ימצא
איש שכב עם אשה בעלטה בעל ומתו גם שניהם
האיש השכב עם האשה והאשה ובערת הרע
מישראל כפי היתה
לעני בתולה מארשה לאיש ומצאה איש בעיר
ושכב עמה והוצאתם את שניהם אל עני העיר
ההוא וסקבה אתם באבנים ומתו את הנער
על דבר אשר כאלו צעקה בעיר ואת האיש על
דבר אשר ענה אח אשת רעהו ובערת הרע
מקרבך ואם בשדה ימצא
האיש את הנער המאשה והחזיק בה האיש
ושכב עמה ומת האיש אשר שכב עמה לבדו
ולנער לא תעשה דבר אין לנער חטא מות כי
כאשר יקום איש על רעהו ורצו חטאי כן הדבר
הזה כי בשדה מצאה צעקה הנער המאשה
ואין מושיע לה כי ימצא איש נער
בתולה אשר לא ארשה ותפשה ושכב עמה
ולמצאו נתן האיש השכב עמה לאביו הנער
חמישים כסף וכו' תהיה לאשה תחת אשר ענה
לא יוכל לשלוחה כל ימיו ולא
יקח איש את אשת אביו וכל יבול
כסף אביו
לא יבא פלועי דבר
וכרות עפפה בקהל יהוה
יבא ממזר בקהל יהוה גם דור עשירי לא יבא לו
בקהל יהוה לא יבא עמוני
ומואלי בקהל יהוה גם דור עשירי לא יבא לתם
בקהל יהוה עוד עובדים על דבר אשר לא קדמו
אתכם בלחם ובמים בדרך באתכם ממצרים

והוציא עליה 14
ואמר את האשה 15
הואת לקחתי ואקרב אליה 16
ולא מצאתי לה בתולים: 17
ולקח אבי הנער ואמרה והוציא 18
האמה והוציאו את בתולי הנער אל זקני העיר השערה: 19
ואמרו אבי הנער אב הזקנים את בתי נדתי לאיש 20
הזה לאשה וישלמה והנה הוא שם עליה דברים 21
לאמור לא מצאתי לכה בתולים ואכה בתולי 22
ופרשו העימה לפני זקני העיר וכהו זקני העיר 23
ההוא את האיש ויסרו אתו ועלשו אתו מאה כסף 24
ונתנו לאביו הנערה כי הוציא עם רע על בתולה 25
וישראב וכו' תהיה לאשה לא יוכל לשלוחה ככל 26
דברי ימיו ואם אמה היה הדבר 27
הזה לא ימצאו בתולים לנער והוציאו את הנער 28
אל פתח בית אביה וסקבה אנשי עירה באבנים 29
ומתה כי עשתה נבלה בשראב וכו' ונתת בית אביה 30
ובערת הרע מקרבך כי ימצא 31
איש שכב עם אשה בעלטה בעל ומתו גם שניהם 32
האיש השכב עם האשה והאשה ובערת הרע 33
מישראל כפי היתה 34
לעני בתולה מארשה לאיש ומצאה איש בעיר 35
ושכב עמה והוצאתם את שניהם אל עני העיר 36
ההוא וסקבה אתם באבנים ומתו את הנער 37
על דבר אשר כאלו צעקה בעיר ואת האיש על 38
דבר אשר ענה אח אשת רעהו ובערת הרע 39
מקרבך ואם בשדה ימצא 40
האיש את הנער המאשה והחזיק בה האיש 41
ושכב עמה ומת האיש אשר שכב עמה לבדו 42
ולנער לא תעשה דבר אין לנער חטא מות כי 43
כאשר יקום איש על רעהו ורצו חטאי כן הדבר 44
הזה כי בשדה מצאה צעקה הנער המאשה 45
ואין מושיע לה כי ימצא איש נער 46
בתולה אשר לא ארשה ותפשה ושכב עמה 47
ולמצאו נתן האיש השכב עמה לאביו הנער 48
חמישים כסף וכו' תהיה לאשה תחת אשר ענה 49
לא יוכל לשלוחה כל ימיו ולא 50
יקח איש את אשת אביו וכל יבול 51
כסף אביו 52
לא יבא פלועי דבר 53
וכרות עפפה בקהל יהוה 54
יבא ממזר בקהל יהוה גם דור עשירי לא יבא לו 55
בקהל יהוה לא יבא עמוני 56
ומואלי בקהל יהוה גם דור עשירי לא יבא לתם 57
בקהל יהוה עוד עובדים על דבר אשר לא קדמו 58
אתכם בלחם ובמים בדרך באתכם ממצרים 59

ואשר

שכר עליך את כלעם כך בעור מפתור ארם גברים
לקלך: ולא אכה ויהיה אלהיך לשמע אל בלעם ויהפך
יהוה אלהיך לך את הקללה לברכה כי אהבה יהוה
אלהיך: לא תהדרש שלום ומנחתם כל ימיה
לעולם: ם יביש לא תתעב ארמי כי אחיך הוא
לא תתעב מצרי כרגו היות בארצו: בעים אשר ילדו
לדם דור שלישי ונא להם בקהל יהוה: ם קר
הצא מחנה על איביך ונשמרת מכל דבר רע: קר
יהוה קד איש אשר לא יתהיה טהור מקדוה לילה וצא
אל מחוץ למחנה לא יבא אל תוך המחנה: והיה
לפנות ערב ירחץ במים וכבא השמש יבא אל תוך
המחנה: ויד תהרה לך מחוץ למחנה ויעאת שמה חוץ:
ויתר יהיה לך על אונקו והיה בשבתך חוץ ותספתה בה
ושבת וכסית את צאתיך: כי יהוה אלהיך מתהלך
בקרוב מחנה להצילך ולתת איביך לפניך והיה מחנה
קדוש ולא יראה בה ערות דבר ושבת מאתה: ם לא
תסגיר עבד אל ארצו ואשר יצא אלהיך מעם ארצו: עמך
ישב בקרבך במקום אשר יבחר בארץ שעריך בשוב
לו לא תוננו: ם לא תהיה קדשה מבנות ישראל
ולא תהיה קדש מבני ישראל: לא תביא אתן זונה
ומתור כלב בית יהוה אלהיך לכל עבר כי תעבת
יהוה אלהיך גם שניהם: ם לא תשדך לאחיך גשף
בסוף גשף אבל גשף כל דבר אשר ישדך: לךברי
תשדך ולא תשדך לא תשדך למען יברכה יהוה אלהיך
בכל מושלכו ידך על הארץ אשר אתה בא שמה
לרשתה: כי תדר נדר כיהוה
אלהיך לא תאמר לשלמו כי דרש ידרעו יהוה
אלהיך בועטך והיה בך חטא וכי תזרח לנדר לא
יהיה בך חטא מוצא שפתך תשמו ועשיות
כאשר נדרת ליהוה אלהיך נדבה אשר דברת
בפיו: כי תבא בכרם עץ
ואכלת ענבים כנפשו שבעך ואל ככריו: לא
תחן: כי תבא בקמת רעך
וקטפת מליכת בידך וחרמט לא תהיה על קמת
רעך: כי יקח איש אשה ובעלה
יהיה אב לא תמצא זון בעיניו כי מצא בה ערות
דבר וכתב לה ספר כריתת ונתן בידה ושילחה
מביתו ויצאה מביתו והלכה והיתה לאיש אחר
ועצאה לאיש האחרון וכתב לה ספר כריתת
כריתת

ואשר שכר עליך את כלעם בן בעור מפתור ארם נהרים
לקלכך ונא אכה ויהוה אלהיך לשמע אל בלעם
ויהפך יהוה אלהיך לך את הקללה לברכה כי אהבה
יהוה אלהיך לא תהדרש שלום ומנחתם כל ימיו
לעולם: כי תהיה
אדמי כי אחיך הוא לא תתעב מצרי כי גר היות
בארצו בנים אשר יולדו להם דור שלישי ונא להם
בקהל יהוה: כי תצא מחנה
לך איביך ונשמרת מכל דבר רע כי יהוה: בך
איש אשר לא יהיה טהור מקדוה לילה ויצא אל
מחוץ למחנה לא יבא אל תוך המחנה והיה לפנות
ערב ירחץ במים וכבא השמש יבא אל תוך
המחנה ויד תהיה לך מחוץ למחנה ויעאת שמה
חוץ ויתר תהיה לך על אונקו והיה בשבתך חוץ
ותספתה בה ושבת וכסית את צאתיך כי יהוה
אלהיך מתהלך בקרב מחוץ להצילך ולתת איביך
לפניך והיה מחוץ קדוש וכי יראה בך ערות דבר
ושבת מאתה: כי תבא בכרם עץ
אל ארצו אשר יצא אלך מעם ארצו למך ישב
בקרוב במקום אשר יבחר בארץ שעריך בשוב
לו לא תוננו: כי תהיה קדשה מבנות ישראל
ולא תהיה קדש מבני ישראל: לא תביא אתן זונה
ומתור כלב בית יהוה אלהיך לכל עבר כי תעבת
יהוה אלהיך גם שניהם: ם לא תשדך לאחיך גשף
בסוף גשף אבל גשף כל דבר אשר ישדך: לךברי
תשדך ולא תשדך לא תשדך למען יברכה יהוה אלהיך
בכל מושלכו ידך על הארץ אשר אתה בא שמה
לרשתה: כי תדר נדר כיהוה
אלהיך לא תאמר לשלמו כי דרש ידרעו יהוה
אלהיך בועטך והיה בך חטא וכי תזרח לנדר לא
יהיה בך חטא מוצא שפתך תשמו ועשיות
כאשר נדרת ליהוה אלהיך נדבה אשר דברת
בפיו: כי תבא בכרם עץ
ואכלת ענבים כנפשו שבעך ואל ככריו: לא
תחן: כי תבא בקמת רעך
וקטפת מליכת בידך וחרמט לא תהיה על קמת
רעך: כי יקח איש אשה ובעלה
יהיה אב לא תמצא זון בעיניו כי מצא בה ערות
דבר וכתב לה ספר כריתת ונתן בידה ושילחה
מביתו ויצאה מביתו והלכה והיתה לאיש אחר
ועצאה לאיש האחרון וכתב לה ספר כריתת

ונתן בידה ושלחה מביתו או כי ימות האיש
 האחרון אשר לקחה לו לאשה: לא יוכל בעלה הראשון
 אשר שלחה לשוב לקחתה להיות לו לאשה אחר
 אשר הטמאה כרתה עבה הוא לפני יהוה ולא תחמי את
 הארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה: **ס ששי כר**
 יקח איש אשה חדשה לא יצא בצבא ולא יעבד עליו
 לבלדבר נקי יהיה לביתו שנה אחר ושמו אחר
 אשתו אשר לקח: לא יחיל רחמים ורכב ברנפש היא
 חבל: **ס קרפצא** איש גבגב נפש מאחיו מבני
 ישראל והתעמר בו ומכרו ומת הנגב יהוה ובערת
 דע מקרבך: **ס השמר** בנגע הערערת לשמר
 מאד ולעשות ככל אשר יורו אתכם הכהנים הלויים
 כאשר צויתם תשמרו לעשות: וזכור את אשר עשה
 יהוה אלהיך למרים בברך בצאתכם מצרים: **ס קר**
 תשה ברעה משאת מאומה לא תבא אל ביתו לעבט
 עבדו: בחוץ תעמד והאיש אשר אפה נשה בו יוציא
 אלהיך את העבט החוצה: ואם איש עני הוא לא תשכב
 בעבטו: ראש תשיב לו את העבט כבוא השמש
 ושכב בשלמתו וברכה לך תהיה עזקה לפני יהוה
 אלהיך: **ס שבעי** לא תעשק שכיר עני
 ואיתן מאהיק או מגנה אשר בארצה בשעריך:
 בזימו תתן שכרו ולא תבוא עליו השמש כי עני הוא
 ואליו הוא נשא את נפשו ולא יקרא עליהו אלהו
 ויהי קה תמא: **ס לא יזמתו** אבות על בנים ובנים
 לא יזמתו על אבות איש בחטאו וימתו: **ס לא**
 תשה משפט גר יתום ולא תחבל בגר אלמנה: וקרת
 כי עבד היית במצרים ויפקד יהוה אלהיך משם על כן
 אנכי מצוך לעשות את הדבר הזה: **ס כי תקצר**
 קצורך בשדך ושכחת עמר בשדה לא תשוב לקחתו
 לגר ליתום ולאלמנה יהיה למען וברכה יהיה אלהיך
 ככל מעשה דרך: **ס כי תחבט** יתדך לא תפאר
 אחרך לגר ליתום ולאלמנה יהוה: כי תבצר כרמך
 לא תעולל אחרך לגר ליתום ולאלמנה יהוה: וקרת
 פרעך היית בארץ מצרים על כן אנכי מצוך לעשות
 את הדבר הזה: **ס ברהור רב** בין אנשים

ונתן בידה ושלחה מביתו או כי ימות האיש
 האחרון אשר לקחה לו לאשה לא יוכל בעלה הראשון
 אשר שלחה לשוב לקחתה להיות לו לאשה אחר
 אשר הטמאה כרתה עבה הוא לפני יהוה ולא תחמי את
 הארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה: **ס ששי כר**
 יקח איש אשה חדשה לא יצא בצבא ולא יעבד עליו
 לבלדבר נקי יהיה לביתו שנה אחר ושמו אחר
 אשתו אשר לקח: לא יחיל רחמים ורכב ברנפש היא
 חבל: **ס קרפצא** איש גבגב נפש מאחיו מבני
 ישראל והתעמר בו ומכרו ומת הנגב יהוה ובערת
 דע מקרבך: **ס השמר** בנגע הערערת לשמר
 מאד ולעשות ככל אשר יורו אתכם הכהנים הלויים
 כאשר צויתם תשמרו לעשות: וזכור את אשר עשה
 יהוה אלהיך למרים בברך בצאתכם מצרים: **ס קר**
 תשה ברעה משאת מאומה לא תבא אל ביתו לעבט
 עבדו: בחוץ תעמד והאיש אשר אפה נשה בו יוציא
 אלהיך את העבט החוצה: ואם איש עני הוא לא תשכב
 בעבטו: ראש תשיב לו את העבט כבוא השמש
 ושכב בשלמתו וברכה לך תהיה עזקה לפני יהוה
 אלהיך: **ס שבעי** לא תעשק שכיר עני
 ואיתן מאהיק או מגנה אשר בארצה בשעריך:
 בזימו תתן שכרו ולא תבוא עליו השמש כי עני הוא
 ואליו הוא נשא את נפשו ולא יקרא עליהו אלהו
 ויהי קה תמא: **ס לא יזמתו** אבות על בנים ובנים
 לא יזמתו על אבות איש בחטאו וימתו: **ס לא**
 תשה משפט גר יתום ולא תחבל בגר אלמנה: וקרת
 כי עבד היית במצרים ויפקד יהוה אלהיך משם על כן
 אנכי מצוך לעשות את הדבר הזה: **ס כי תקצר**
 קצורך בשדך ושכחת עמר בשדה לא תשוב לקחתו
 לגר ליתום ולאלמנה יהיה למען וברכה יהיה אלהיך
 ככל מעשה דרך: **ס כי תחבט** יתדך לא תפאר
 אחרך לגר ליתום ולאלמנה יהוה: כי תבצר כרמך
 לא תעולל אחרך לגר ליתום ולאלמנה יהוה: וקרת
 פרעך היית בארץ מצרים על כן אנכי מצוך לעשות
 את הדבר הזה: **ס ברהור רב** בין אנשים

כת

וּלְגַשְׁוּ אֶל הַמִּשְׁפָּט וּשְׁפָטוּם וְהִצִּדִיקוּ אֶת הַצַּדִּיק
 וְהִרְשִׁיעוּ אֶת הַרְשָׁע וְהָיָה אִם כֵּן הַכּוֹת הַרְשָׁע
 וְהַפְּכֵוּ הַיֹּשֵׁפֵל וְהַכּוֹתוּ כַּפָּיו כְּדִי רִשְׁעוֹתָו בְּמִסְפָּר
 אַרְבָּעִים וְכֹן לֹא יִסֹּף פֶּן יִסֹּף לְהַכֹּתוֹ עַל אֹכֶלֶת
 מִכָּה רַבָּה וְתִקְחָה אֲחֻיךָ לְעֵינֶיךָ לֹא תוֹסֵם שׂוֹר
 בְּדִישׁוֹ

יֵשְׁבוּ אֲחִים וְיִחַדוּ וּמֵת אֲחִיךָ מִהֶם וּבֵן אִיךָ לֹא
 הָיָה אֲשֶׁת הַמֵּת הַזֹּוֹזָה לְאִשְׁתְּךָ יִבְמֹתֶךָ יִבְאֵר
 עֲלֶיהָ וְלִקְחָהּ כֹּן לְאִשְׁתְּךָ וְיִבְמֹתָ וְהָיָה הַבְּכוֹר אֲשֶׁר
 תֵּלֵד יָקוּם עַל שֵׁם אֲחִיו הַמֵּת וְלֹא יִמְוָזֵה שִׁכְוֹ
 מִיֵּשְׁרָאֵל וְאִם לֹא יִזְפֹּץ הָאִישׁ לְקַזֹּזֵת אֶת יְבִמּוֹתָ
 וְעַלְתָּה וְיִבְמֹתוֹ הַשְּׂעִירָה אֶל הַזְּקֵנִים וְאִמְרָה מֵאֵן
 יִבְמִי לְהִקָּם לְאֲחִיו שֵׁם בְּיֵשְׁרָאֵל לֹא אֶבְאֵר יִבְמִי
 וְקִרְאוּ כֹן זְקֵנָיו עֲיָרוּ וְדִבְרוּ אֲלָיו וְעִמְדוּ וְאָמְרוּ לֹא
 זֻפְצָתִי לְקַזֹּזֵת וְנִשְׁעִיָּה וְיִבְמֹתוֹ אֲלָיו לְעֵלֵי הַזְּקֵנִים
 וְחִלְצָה לְעַלְוֹ מֵעַל רִגְלוֹ וְיִרְקָה בְּפָנָיו וְעִלְתָּה
 וְאִמְרָה כִּכָּה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִבְזֶה אֶת
 בֵּית אֲחִיו וְתִקְרָא שְׁמוֹ בְּיֵשְׁרָאֵל בְּיַד זְכָרְוֹ
 הַלְעֵל כִּי יִנְצְלוּ אֲנָשִׁים וְיִדְרוּ אִישׁ

וְאֲחִיו וְקִרְבָּה אֲשֶׁת הָאֲחִיר לְהַצִּיל אֶת אִשְׁתְּךָ מִיַּד
 מִכָּהוּ וְשִׁלְמוֹתָ יָדָה וְהוֹזִיקָה בְּמִבְשָׁיו וְקִלְצָה אֶת
 כַּפָּה לֹא תוֹסֵם עֵינֶיךָ
 כִּי בְכִיסֶךָ אֲבִן וְאֲבִן גְּדוֹלָה וְקִטְנָה לֹא יִהְיֶה כִּי
 בְּבֵיתְךָ אִפְסָה וְאִפְסָה גְּדוֹלָה וְקִטְנָה אֲבִן שְׁלֹמֹה
 וְצִדֵק יִהְיֶה כִּי אִפְסָה שְׁלֹמֹה וְצִדֵק יִהְיֶה כִּי כִמְעַן
 יֵאָרִיכוּ וְיִמְוֶךָ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר יִהְיֶה אֲכָלֶיהָ וְנָתַן
 כִּי הוֹעֵבֵת יִהְיֶה אֲכָלֶיהָ כֹּן עֲשֵׂה אֲכָלֶה כֹּן
 עֲשֵׂה עוֹב

זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר עֲשֵׂה כִּי עֲמַלְכָךָ בְּדֶרֶךְ בְּצִלְחַתְכֶם
 מִמְלָצִים אֲשֶׁר קָרַךְ בְּדֶרֶךְ וּיִזְנֶב כִּי כֹל הַזּוֹזֵעִים
 אֲחֻרָיו וְאֵתָה עֵינֶיךָ וְיִזְנֶב יִרְאֵה אֲכָלֶיהָ וְהָיָה הַגִּזְלוֹן
 יִהְיֶה אֲכָלֶיהָ כִּי מִכֹּל אֵיבֹן מִסְבִּיב לְאַרְץ אֲשֶׁר
 יִהְיֶה אֲכָלֶיהָ נָתַן כִּי נִזְחָבָה לְרִשְׁעֵתָה תִּמְנָה אֶת זְכוֹר
 עֲמַלְכָךָ מִתּוֹת הַשָּׁמַיִם לֹא תִשְׁכַּח

וְהָיָה כִי תִבּוֹא אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יִהְיֶה אֲכָלֶיהָ נָתַן
 כִּי נִזְחָבָה וְיִרְשָׁתָה וְעֵשֶׂתְךָ בַּהּ וְלִקְחוֹת מִרְאֵשֵׁתָה
 כֹּל פְּרִי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר תִּבְאֵר מֵאֲרֶזֶן אֲשֶׁר
 יִהְיֶה אֲכָלֶיהָ נָתַן כִּי וְשִׁמּוֹת בְּנֵי אֶלְהֵי אֲשֶׁר
 הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְאוּ יִהְיֶה אֲכָלֶיהָ לְעֵלְכֶן שְׁמוֹ
 שֵׁם וְבָאת אֶל הַכֹּהֵן אֲשֶׁר יִהְיֶה בַּיּוֹם הַהוּם
 וְאָמְרָת אֲלָיו הַגִּדְתִּי הַיּוֹם לַיהוָה אֲכָלֶיהָ כִּי בָאתִי
 אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לַאֲבֹתָיו כִּתְּבֵת לְכוּ

וְנִשְׁבַּע

אֶל הַמִּשְׁפָּט וּשְׁפָטוּם וְהִצִּדִיקוּ אֶת הַצַּדִּיק וְהִרְשִׁיעוּ
 אֶת הַרְשָׁע וְהָיָה אִם כֵּן הַכּוֹת הַרְשָׁע וְהַפְּכֵוּ
 הַיֹּשֵׁפֵל וְהַכּוֹתוּ כַּפָּיו כְּדִי רִשְׁעוֹתָו בְּמִסְפָּר
 אַרְבָּעִים וְכֹן לֹא יִסֹּף עַל אֹכֶלֶת מִכָּה רַבָּה
 וְתִקְחָה אֲחֻיךָ לְעֵינֶיךָ לֹא תוֹסֵם שׂוֹר בְּדִישׁוֹ
 יֵשְׁבוּ אֲחִים וְיִחַדוּ וּמֵת אֲחִיךָ מִהֶם וּבֵן אִיךָ לֹא
 הָיָה אֲשֶׁת הַמֵּת הַזֹּוֹזָה לְאִשְׁתְּךָ יִבְמֹתֶךָ יִבְאֵר
 עֲלֶיהָ וְלִקְחָהּ כֹּן לְאִשְׁתְּךָ וְיִבְמֹתָ וְהָיָה הַבְּכוֹר
 אֲשֶׁר תֵּלֵד יָקוּם עַל שֵׁם אֲחִיו הַמֵּת וְלֹא יִמְוָזֵה שִׁכְוֹ
 מִיֵּשְׁרָאֵל וְאִם לֹא יִזְפֹּץ הָאִישׁ לְקַזֹּזֵת אֶת יְבִמּוֹתָ
 וְעַלְתָּה וְיִבְמֹתוֹ הַשְּׂעִירָה וְקִרְאוּ כֹן זְקֵנָיו
 עֲיָרוּ וְדִבְרוּ אֲלָיו וְעִמְדוּ וְאָמְרוּ לֹא זֻפְצָתִי
 לְקַזֹּזֵת וְנִשְׁעִיָּה וְיִבְמֹתוֹ אֲלָיו לְעֵלֵי הַזְּקֵנִים
 וְחִלְצָה לְעַלְוֹ מֵעַל רִגְלוֹ וְיִרְקָה בְּפָנָיו וְעִלְתָּה
 וְאִמְרָה כִּכָּה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִבְזֶה אֶת
 בֵּית אֲחִיו וְתִקְרָא שְׁמוֹ בְּיֵשְׁרָאֵל בְּיַד זְכָרְוֹ
 הַלְעֵל כִּי יִנְצְלוּ אֲנָשִׁים וְיִדְרוּ אִישׁ וְאֲחִיו
 וְקִרְבָּה אֲשֶׁת הָאֲחִיר לְהַצִּיל אֶת אִשְׁתְּךָ
 מִיַּד מִכָּהוּ וְשִׁלְמוֹתָ יָדָה וְהוֹזִיקָה בְּמִבְשָׁיו
 וְקִלְצָה אֶת כַּפָּה לֹא תוֹסֵם עֵינֶיךָ
 כִּי בְכִיסֶךָ אֲבִן וְאֲבִן גְּדוֹלָה וְקִטְנָה לֹא יִהְיֶה
 כִּי בְּבֵיתְךָ אִפְסָה וְאִפְסָה גְּדוֹלָה וְקִטְנָה אֲבִן
 שְׁלֹמֹה וְצִדֵק יִהְיֶה כִּי אִפְסָה שְׁלֹמֹה וְצִדֵק יִהְיֶה
 כִּי כִמְעַן יֵאָרִיכוּ וְיִמְוָכָה עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר
 יִהְיֶה אֲכָלֶיהָ נָתַן כִּי הוֹעֵבֵת יִהְיֶה אֲכָלֶיהָ
 כֹּן עֲשֵׂה אֲכָלֶה כֹּן עֲשֵׂה עוֹב

זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר עֲשֵׂה לְךָ עֲמַלְכָךָ בְּדֶרֶךְ בְּצִלְחַתְכֶם
 מִמְלָצִים אֲשֶׁר קָרַךְ בְּדֶרֶךְ וּיִזְנֶב כִּי כֹל הַזּוֹזֵעִים
 אֲחֻרָיו וְאֵתָה עֵינֶיךָ וְיִזְנֶב יִרְאֵה אֲכָלֶיהָ וְהָיָה
 הַגִּזְלוֹן יִהְיֶה אֲכָלֶיהָ כִּי מִכֹּל אֵיבֹן מִסְבִּיב
 לְאַרְץ אֲשֶׁר יִהְיֶה אֲכָלֶיהָ נָתַן כִּי נִזְחָבָה
 לְרִשְׁעֵתָה תִּמְנָה אֶת זְכוֹר עֲמַלְכָךָ מִתּוֹת
 הַשָּׁמַיִם לֹא תִשְׁכַּח
 וְהָיָה כִי תִבּוֹא אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר יִהְיֶה
 אֲכָלֶיהָ נָתַן כִּי נִזְחָבָה וְיִרְשָׁתָה וְעֵשֶׂתְךָ
 בַּהּ וְלִקְחוֹת מִרְאֵשֵׁתָה כֹּל פְּרִי הָאֲדָמָה
 אֲשֶׁר תִּבְאֵר מֵאֲרֶזֶן אֲשֶׁר יִהְיֶה אֲכָלֶיהָ נָתַן
 כִּי וְשִׁמּוֹת בְּנֵי אֶלְהֵי אֲשֶׁר הַמָּקוֹם אֲשֶׁר
 יִבְאוּ יִהְיֶה אֲכָלֶיהָ לְעֵלְכֶן שְׁמוֹ שֵׁם וְבָאת
 אֶל הַכֹּהֵן אֲשֶׁר יִהְיֶה בַּיּוֹם הַהוּם וְאָמְרָת
 אֲלָיו הַגִּדְתִּי הַיּוֹם לַיהוָה אֲכָלֶיהָ כִּי בָאתִי
 אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לַאֲבֹתָיו כִּתְּבֵת
 לְכוּ לְעֵת

וּלְקַח הַכֶּהֱן הַמִּנְחָה מִיַּדְּךָ וְהִצִּיחֹהּ לְפָנַי מִזֶּבֶחַ יְהוָה 4
 אֲלֹהֶיךָ: וְעֵגִית וְאִמְרַת לְפָנַי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲרַמְּךָ אֲבָךְ 5
 אֲבִי וְיָרַד מִקְרֹמָה וְיָגֵר שָׁם בְּמִתֵּי מַעֲט וַיִּהְיֶה שָׁם לְגֹי 6
 גָּדוֹל עֲצוּם וְרֹב: וַיִּרְעוּ אֹתְךָ הַמִּצְרַיִם וַיַּעֲזֹבוּ וַיִּתְּנוּ 7
 עֲלֵינוּ עֲבָדָה קָשָׁה: וַנְּצַעֲקֵךְ אֱלֹהֵי יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ וַיִּשְׁמַע 8
 יְהוָה אֶת קוֹלֵנוּ וַיִּרְא אֶת עֲגֵבֵנוּ וְאֶת זַמְלֵנוּ וְאֶת לַחֲצֵנוּ: 9
 וַיִּצְאֵנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה וּבְיָרֹעַ נְטִייה וּבְכֹחַ 10
 גִּבְרָה וּבְאִתּוֹת וּבְמִסְתָּיִם: וַיִּכְאֲבוּ אֶל הַמִּקְוֹם הַהוּא וַיִּתְּן לָנוּ 11
 אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ: וְעַתָּה הִנֵּה הִבְאֵתִי 12
 אֶת דְּרָאשֵׁי תְּפִירֵי הָאֲרָמָה אֲשֶׁר נִתְּתָה לִי יְהוָה וְהִנֵּחְתָּהּ 13
 לְפָנַי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהִשְׁתַּחֲוִית לְפָנָי: יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: 14
 וְשָׁמַרְתָּ בְּכָל דְּבָרַי אֲשֶׁר נִתְּנָה לְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּלְבִיתְךָ 15
 אֲתֵרָה וְהָלֹוּ וְהָגֵר אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ: ם שׁ כ״י 16
 חֲבֵלָה לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל מַעֲשֵׂי חֲבוּאֹתַי בְּשִׁנְתֵּי הַשְּׁלִישִׁת 17
 שָׁנַת הַמַּעֲשֵׂר וְנִתְּתָה לְלוֹוֹ לְגֵר לַיְתוּם וּלְאֶלְמָנָה וְאֶכְלוּ 18
 בְּשַׁעְרֶיךָ וּשְׂבָעוּ: וְאִמְרַת לְפָנַי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּעֶרְתֵּי 19
 הַקָּדֶשׁ מִדְּבָרֵי וְגַם נִתְּתוּ לְלוֹוֹ וּלְגֵר לַיְתוּם וּלְאֶלְמָנָה 20
 בְּכָל מִצְוֹתַי אֲשֶׁר צִוִּיתִי לֹא עֲבַרְתִּי מִמִּצְוֹתַי וְלֹא 21
 שָׁכַחְתִּי: לֹא אֲכַלְתִּי בְּאֵזִי מִמֶּנּוּ וְלֹא אֲבַעַרְתִּי מִמֶּנּוּ 22
 בְּקִמָּה וְלֹא נִתְּתִי מִמֶּנּוּ לְמַת שְׂמַעְתִּי בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֵי 23
 עֲשִׂיתִי כְּכֹל אֲשֶׁר צִוִּיתִי: הַשְׂקִיפָה מִסָּעוֹן קֹדֶשׁ מִן 24
 הַשָּׁמַיִם וּבְרַךְ אֶת עַמְּךָ אֶת יִשְׂרָאֵל וְאֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר 25
 נִתְּתָה לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב 26
 וְדָבָשׁ: ם שׁלשׁ הַיּוֹם הַזֶּה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מַעֲבֶדְךָ 27
 לַעֲשׂוֹת אֶת הַחֻקִּים הָאֵלֶּה וְאֶת הַמִּשְׁפָּטִים וְשָׁמַרְתָּ 28
 וְעָשִׂיתָ אוֹתָם בְּכָל לִבְכָּה וּבְכָל נִשְׁקָשֶׁה: אֶת־יְהוָה 29
 הָאִמְרַת הַיּוֹם לְהוֹדוֹת לַךָ יְהוָה אֱלֹהִים וּלְלַבֵּת בְּרַבְרֵי 30
 וְלִשְׁמֹר חֻקֵּי וּמִצְוֹתַי וּמִשְׁפָּטַי וּלְשַׁמֵּעַ בְּקוֹל: וַיְהִי 31
 הָאִמְרַת הַיּוֹם לְהוֹדוֹת לֹו לַעֲם סָגְלָה כַּאֲשֶׁר דִּבְרַךְ 32
 וּלְשַׁמֵּר בְּלִמְצוֹתָיו: וְהִתַּתָּ עֲלֵינוּ עַל כָּל־זֵמַר אֲשֶׁר 33
 עָשָׂה לְתַהֲלֵה וּלְשֵׁם וּלְתַפְאֵרַת וְלְהוֹדוֹת עַם־קִדְשׁ 34
 לַיְהוָה אֱלֹהֶיךָ כַּאֲשֶׁר דִּבְרַ: פ רבעי

וּלְקַח הַכֶּהֱן הַמִּנְחָה מִיַּדְּךָ וְהִצִּיחֹהּ לְפָנַי מִזֶּבֶחַ יְהוָה
 אֲלֹהֶיךָ וְעֵגִית וְאִמְרַת לְפָנַי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲרַמְּךָ אֲבָךְ
 אֲבִי וְיָרַד מִקְרֹמָה וְיָגֵר שָׁם בְּמִתֵּי מַעֲט וַיִּהְיֶה שָׁם לְגֹי
 גָּדוֹל עֲצוּם וְרֹב: וַיִּרְעוּ אֹתְךָ הַמִּצְרַיִם וַיַּעֲזֹבוּ וַיִּתְּנוּ
 עֲלֵינוּ עֲבָדָה קָשָׁה: וַנְּצַעֲקֵךְ אֱלֹהֵי יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ וַיִּשְׁמַע
 יְהוָה אֶת קוֹלֵנוּ וַיִּרְא אֶת עֲגֵבֵנוּ וְאֶת זַמְלֵנוּ וְאֶת לַחֲצֵנוּ:
 וַיִּצְאֵנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה וּבְיָרֹעַ נְטִייה וּבְכֹחַ
 גִּבְרָה וּבְאִתּוֹת וּבְמִסְתָּיִם: וַיִּכְאֲבוּ אֶל הַמִּקְוֹם הַהוּא וַיִּתְּן לָנוּ
 אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדָבָשׁ: וְעַתָּה הִנֵּה הִבְאֵתִי
 אֶת דְּרָאשֵׁי תְּפִירֵי הָאֲרָמָה אֲשֶׁר נִתְּתָה לִי יְהוָה וְהִנֵּחְתָּהּ
 לְפָנַי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְהִשְׁתַּחֲוִית לְפָנָי: יְהוָה אֱלֹהֶיךָ:
 וְשָׁמַרְתָּ בְּכָל דְּבָרַי אֲשֶׁר נִתְּנָה לְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּלְבִיתְךָ
 אֲתֵרָה וְהָלֹוּ וְהָגֵר אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ: ם שׁ כ״י
 חֲבֵלָה לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל מַעֲשֵׂי חֲבוּאֹתַי בְּשִׁנְתֵּי הַשְּׁלִישִׁת
 שָׁנַת הַמַּעֲשֵׂר וְנִתְּתָה לְלוֹוֹ לְגֵר לַיְתוּם וּלְאֶלְמָנָה וְאֶכְלוּ
 בְּשַׁעְרֶיךָ וּשְׂבָעוּ: וְאִמְרַת לְפָנַי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּעֶרְתֵּי
 הַקָּדֶשׁ מִדְּבָרֵי וְגַם נִתְּתוּ לְלוֹוֹ וּלְגֵר לַיְתוּם וּלְאֶלְמָנָה
 בְּכָל מִצְוֹתַי אֲשֶׁר צִוִּיתִי לֹא עֲבַרְתִּי מִמִּצְוֹתַי וְלֹא
 שָׁכַחְתִּי: לֹא אֲכַלְתִּי בְּאֵזִי מִמֶּנּוּ וְלֹא אֲבַעַרְתִּי מִמֶּנּוּ
 בְּקִמָּה וְלֹא נִתְּתִי מִמֶּנּוּ לְמַת שְׂמַעְתִּי בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֵי
 עֲשִׂיתִי כְּכֹל אֲשֶׁר צִוִּיתִי: הַשְׂקִיפָה מִסָּעוֹן קֹדֶשׁ מִן
 הַשָּׁמַיִם וּבְרַךְ אֶת עַמְּךָ אֶת יִשְׂרָאֵל וְאֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר
 נִתְּתָה לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב
 וְדָבָשׁ:
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מַעֲבֶדְךָ לַעֲשׂוֹת אֶת הַחֻקִּים הָאֵלֶּה וְאֶת הַמִּשְׁפָּטִים
 וְשָׁמַרְתָּ וְעָשִׂיתָ אוֹתָם בְּכָל לִבְכָּה וּבְכָל נִשְׁקָשֶׁה: אֶת־יְהוָה
 הָאִמְרַת הַיּוֹם לְהוֹדוֹת לַךָ יְהוָה אֱלֹהִים וּלְלַבֵּת בְּרַבְרֵי
 וְלִשְׁמֹר חֻקֵּי וּמִצְוֹתַי וּמִשְׁפָּטַי וּלְשַׁמֵּעַ בְּקוֹל: וַיְהִי
 הָאִמְרַת הַיּוֹם לְהוֹדוֹת לֹו לַעֲם סָגְלָה כַּאֲשֶׁר דִּבְרַךְ
 וּלְשַׁמֵּר בְּלִמְצוֹתָיו: וְהִתַּתָּ עֲלֵינוּ עַל כָּל־זֵמַר אֲשֶׁר
 עָשָׂה לְתַהֲלֵה וּלְשֵׁם וּלְתַפְאֵרַת וּלְהוֹדוֹת עַם־קִדְשׁ
 לַיְהוָה אֱלֹהֶיךָ כַּאֲשֶׁר דִּבְרַ: פ רבעי
 וַיְצַו מֹשֶׁה וְהָגֵר מִשְׂרָאֵל אֶת־דַּעֲתֵם לֵאמֹר שְׂמוֹת אֶת־
 בְּלִמְצוֹתַי אֲשֶׁר אֲנִי מַצְוֶה אֶתְכֶם הַיּוֹם: וְהָיָה בַיּוֹם 2
 אֲשֶׁר תַּעֲבְרִי אֶת־יְרֵדן אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 נָתַן לְךָ וְהִקְמַתְּ לָהּ אֲבָנִים גְּדוֹלוֹת וְשָׂרַת אֹתָם בְּשֵׁי: 3
 וְכִתְבַתְּ עֲלֵיהֶן אֶת־שֵׁם יְהוָה וְהָיָה הַמִּזְבֵּחַ לְמַעַן 4
 אֲשֶׁר תִּבְנֶה אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ יִתֵּן לְךָ אֶרֶץ 5

זָבַת חֶלֶב

דכש כאשר דבר יהיה אלהי אבותי לך
 ויהי בעברכם את הנהרן תקימו את האבנים האלה
 אשר אנכי מצוה אתכם היום בבר עיבל ושרת אותם
 בשיר: וכנית שם מזבח ליהוה אלהיך מזבח אבנים
 לארתיך עליהם פרול: אבנים שלמות הנבנה את-
 מזבח יהוה אלהיך ותעליה עליו עולת ליהוה אלהיך:
 וכתת שלמים ואכלת שם ושמתה לפני יהוה אלהיך:
 וכתבת על האבנים את כל דברי התורה הזאת באר
 היסב: ם וידבר משה והכהנים הלויים אל כל
 ישראל לאמר הסבתו ישמע ישראל היום הנה נרנית
 לעם ליהוה אלהיך: ושמתה בקול יהוה אלהיך
 ועשית את מצותיו ואת חקיו אשר אנכי מצוה
 היום: ם חמשי ויצו משה את העם ביום ההוא
 לאמר: אלהי יעמרו לבקך את העם על גבי גרים
 בעברכם את הנהרן שמעו ולו יהודה וששבר ויוסף
 ובנימין: ואלה יעמדו על הגללה בבר עיבל ראובן גד
 ואשר ויובן וזנפולי: ועני הלויים ואמרו אל כל איש
 ישראל קול רם: ם ארור האיש אשר עשה
 פסל ומסכה תועבת יהוה מעשה ידי חרש ושם בסתר
 ועני כל העם ואמרו אמן: ם ארור מקלה
 אביו ואמו ואמר כל העם אמן: ם ארור מסיג
 גבול רעהו ואמר כל העם אמן: ם ארור משנה
 עיר בהרף ואמר כל העם אמן: ם ארור משה
 משפט גריתום ולאמנה ואמר כל העם אמן: ארור
 שקב עם אשת אביו כי גלה כנה אביו ואמר כל העם
 אמן: ם ארור שקב עם כל ברהמה ואמר כל
 העם אמן: ם ארור שקב עם אחתו בת אביו
 או בת אמו ואמר כל העם אמן: ם ארור שקב
 עם חתנתו ואמר כל העם אמן: ם ארור מכה
 רעהו בסתר ואמר כל העם אמן: ם ארור
 רגש שחר להבות גפש דם גני ואמר כל העם
 אמן: ם ארור אשר לא יקים התורה
 הזאת לעשות אותם ואמר כל העם אמן: ם
 וזה אם שמעו השמע בקול יהוה אלהיך לשמר לעשות
 את כל מצותיו אשר אנכי מצוה היום ונתנה יהוה
 אלהיך עליו על כל גוי הארץ: ובאיש לך כל הברכות
 האלה והשגה כי תשמע בקול יהוה אלהיך: ברחם
 אלהי בעיר

והוא

ויבט כאשר דבר יהוה אלהי אבותי לך והיה בעברכם
 את הירדן תקימו את האבנים האלה אתם
 אנכי מצוה אתכם היום בבר עיבל ושרת אותם
 בשיר ובנית שם מזבח ליהוה אלהיך מזבח אבנים
 לארתיך עליהם פרול: אבנים שלמות הנבנה את
 מזבח יהוה אלהיך ותעליה עליו עולת ליהוה אלהיך
 וכתבת שלמים ואכלת שם ושמתה לפני יהוה
 אלהיך וכתבת על האבנים את כל דברי התורה
 הזאת באר היסב וידבר
 משה והכהנים הלויים אל כל ישראל לאמר הסבת
 ושמע ישראל היום הנה נרנית לעם ליהוה אלהיך
 ושמעת בקול יהוה אלהיך ועשית את מצותיו ואת
 חקיו אשר אנכי מצוה היום וישמעו ישראל היום
 מעשה את העם ביום ההוא לאמר אלהי יעמדו
 לבקך את העם על גבי גרים ויוסף ובנימין ואלה
 יעמדו על הגללה בבר עיבל ראובן גד ואשר
 ויובן וזנפולי ועני הלויים ואמרו אל כל איש
 ישראל קול רם ארור האיש אשר עשה פסל ומסכה
 תועבת יהוה מעשה ידי חרש ושם בסתר ויעני כל
 העם ואמרו אמן ארור מסיג גבול רעהו
 ואמר כל העם אמן ארור משנה עיר בהרף
 ואמר כל העם אמן ארור משה משפט גריתום
 ולאמנה ואמר כל העם אמן ארור שקב עם
 אשת אביו כי גלה כנה אביו ואמר כל העם אמן
 ארור שקב עם כל ברהמה ואמר כל העם אמן
 ארור שקב עם אחתו בת אביו או בת אמו ואמר
 כל העם אמן ארור שקב עם חתנתו ואמר כל
 העם אמן ארור מכה רעהו בסתר ואמר כל
 העם אמן ארור רגש שחר להבות גפש דם גני
 ואמר כל העם אמן ארור אשר לא יקים התורה
 הזאת לעשות אותם ואמר כל העם אמן
 וזה אם שמעו השמע בקול יהוה אלהיך לשמר
 לעשות את כל מצותיו אשר אנכי מצוה היום
 ונתנה יהוה אלהיך עליו על כל גוי הארץ
 ובאיש לך כל הברכות האלה והשגה כי תשמע
 בקול יהוה אלהיך ושמעו ישראל היום מעשה
 את העם ביום ההוא לאמר אלהי יעמדו לבקך
 את העם על גבי גרים ויוסף ובנימין ואלה יעמדו
 על הגללה בבר עיבל ראובן גד ואשר ויובן
 וזנפולי ועני הלויים ואמרו אל כל איש ישראל
 קול רם ארור האיש אשר עשה פסל ומסכה
 תועבת יהוה מעשה ידי חרש ושם בסתר ויעני
 כל העם ואמרו אמן ארור מסיג גבול רעהו
 ואמר כל העם אמן ארור משנה עיר בהרף
 ואמר כל העם אמן ארור משה משפט גריתום
 ולאמנה ואמר כל העם אמן ארור שקב עם
 אשת אביו כי גלה כנה אביו ואמר כל העם
 אמן ארור שקב עם כל ברהמה ואמר כל
 העם אמן ארור שקב עם אחתו בת אביו או
 בת אמו ואמר כל העם אמן ארור שקב עם
 חתנתו ואמר כל העם אמן ארור מכה רעהו
 בסתר ואמר כל העם אמן ארור רגש שחר
 להבות גפש דם גני ואמר כל העם אמן ארור
 אשר לא יקים התורה הזאת לעשות אותם
 ואמר כל העם אמן וזה אם שמעו השמע בקול
 יהוה אלהיך לשמר לעשות את כל מצותיו אשר
 אנכי מצוה היום ונתנה יהוה אלהיך עליו על
 כל גוי הארץ ובאיש לך כל הברכות האלה
 והשגה כי תשמע בקול יהוה אלהיך ושמעו
 ישראל היום מעשה את העם ביום ההוא לאמר
 אלהי יעמדו לבקך את העם על גבי גרים
 ויוסף ובנימין ואלה יעמדו על הגללה בבר
 עיבל ראובן גד ואשר ויובן וזנפולי ועני
 הלויים ואמרו אל כל איש ישראל קול רם
 ארור האיש אשר עשה פסל ומסכה תועבת
 יהוה מעשה ידי חרש ושם בסתר ויעני כל
 העם ואמרו אמן ארור מסיג גבול רעהו
 ואמר כל העם אמן ארור משנה עיר בהרף
 ואמר כל העם אמן ארור משה משפט גריתום
 ולאמנה ואמר כל העם אמן ארור שקב עם
 אשת אביו כי גלה כנה אביו ואמר כל העם
 אמן ארור שקב עם כל ברהמה ואמר כל
 העם אמן ארור שקב עם אחתו בת אביו או
 בת אמו ואמר כל העם אמן ארור שקב עם
 חתנתו ואמר כל העם אמן ארור מכה רעהו
 בסתר ואמר כל העם אמן ארור רגש שחר
 להבות גפש דם גני ואמר כל העם אמן ארור
 אשר לא יקים התורה הזאת לעשות אותם
 ואמר כל העם אמן

וברוך אתה בשדה ברוך פרי לעולם ופרי אדמתך
 ופרי בהמתך עליו אלפוף ועל שחרות עליו ברוך
 עליו ומעלה אתך ברוך אתה בלילך וברוך אתה
 בעלתך יתן יהוה את איבויך הקמים עליך לנפים
 לפניך בדרך אחד יצאו אכילי ובשבעה דרכים
 ינוסו לפניך יצו יהוה אתך את הברכה באסמך
 ובכל משלוח ירך וברוך בארץ אשר יהוה
 אלהיך נתן כן יקימוך יהוה כו לעם קדוש כאשר
 נשבע כן כי השומר אדני מצודת יהוה
 אלהיך והלכות בדרכיו וראו כל עמי הארץ
 כי שם יהוה נקרא עליך ויראו מוכר והותרך
 יהוה כל טובה בפרי בטני ובפרי בהמתך ובפרי
 אדמתך על האדמה אשר נשבע יהוה לאבותיך
 ליתן כן ופתח יהוה כן את אוצרו הטוב את
 השמים ליתן מטר ארץ בליתו וכברך את כל
 מעשה ירך והלוית גוים רבים ואתה לא תכודה
 ונתן יהוה לראשי ולא לזנב והיית רק כמעיכה
 וכל תהיה למטה כי השמיע אל מצודת יהוה
 אלהיך אשר אנכי מצורך היום כלומר וכלעשית
 ולא תסור מכל הדברים אשר אנכי מצוה אתכם
 היום כי יושמאו ללכת אזרי אכהים אזריים
 לעברים

והיה אם לא השמיע בקול יהוה אלהיך לשומר
 לעשות את כל מצותיו וזקתיו אשר אנכי מצורך
 היום ובאו עליך כל הקללות האלה ודשיעוך
 ארור אתה בעיר וארור אתה בשדה ארור
 טלך ומעלה אתך ארור פרי בטני ופרי אדמתך
 עליו אלפוף ועל שחרות עליו ברוך אתה בלילך
 וארור אתה בעלתך יעלכו יהוה כן את המורה
 את המהומה ואת המוערת בכל משלוח ירך
 אשר תעשה עד השמך ועד אבך מדהר
 מפני רע מעללך אשר עזבתני ידבק יהוה בך
 את הדבר עד כלתו אתך מעל האדמה אשר
 אתה בא עמה לרעותה יכבה יהוה בשופות
 ובקדוה ובדרכת ובזרח ובזרע ובעד פוף
 ובירקון ורדפוך עד אבך והיו עמוך אשר
 על ראשך נזעית והארץ אשר תחזיק ברוב
 יתן יהוה את מטר ארץ אבק ועפר כון השמים
 ירד עליך עד השמך יתן יהוה נתן לפני איבך
 בדרך אחד יצאו אליו ובשבעה דרכים תנוס
 לפניו והיית בלעיה לכל ממלכות הארץ והיית
 לבנתן כמאכל ככל עוף השמים וכנהמת הארץ

וברוך אתה בשדה ברוך פרי לעולם ופרי
 אדמתך ופרי בהמתך שגור אלפוף ועל שחרות עליו
 ברוך מנאך ומשארך ברוך אתה בלילך וברוך אתה
 בעלתך יתן יהוה את איבך הקמים עליך לנפים
 לפניך בדרך אחד יצאו אכילי ובשבעה דרכים
 ינוסו לפניך יצו יהוה אתך את הברכה באסמך
 ובכל משלוח ירך וברוך בארץ אשר יהוה
 אלהיך נתן כן יקימוך יהוה כו לעם קדוש כאשר
 נשבע כן כי השומר אדני מצודת יהוה
 אלהיך והלכות בדרכיו וראו כל עמי
 הארץ כי שם יהוה נקרא עליך ויראו מוכר
 והותרך יהוה כל טובה בפרי בטני ובפרי
 אדמתך על האדמה אשר נשבע יהוה לאבותיך
 ליתן כן ופתח יהוה כן את אוצרו הטוב את
 השמים ליתן מטר ארץ בליתו וכברך את כל
 מעשה ירך והלוית גוים רבים ואתה לא תכודה
 ונתן יהוה לראשי ולא לזנב והיית רק כמעיכה
 וכל תהיה למטה כי השמיע אל מצודת יהוה
 אלהיך אשר אנכי מצורך היום כלומר וכלעשית
 ולא תסור מכל הדברים אשר אנכי מצוה אתכם
 היום כי יושמאו ללכת אזרי אכהים אזריים
 לעברים

ויהי אם לא השמיע בקול יהוה אלהיך לשומר לעשות
 את כל מצותיו וזקתיו אשר אנכי מצורך היום ובאו
 עליך כל הקללות האלה והשיעוך ארור אתה בעיר
 וארור אתה בשדה ארור טלך ומעלה אתך ארור פרי
 בטני ופרי אדמתך עליו אלפוף ועל שחרות עליו ברוך
 אתה בלילך וארור אתה בעלתך יעלכו יהוה כן את המורה
 את המהומה ואת המוערת בכל משלוח ירך
 אשר תעשה עד השמך ועד אבך מדהר מפני רע
 מעללך אשר עזבתני ידבק יהוה בך את הדבר עד
 כלתו אתך מעל האדמה אשר אתה בא עמה לרעותה
 יכבה יהוה בשופות ובקדוה ובדרכת ובזרח ובזרע
 ובעד פוף ובירקון ורדפוך עד אבך והיו עמוך אשר
 על ראשך נזעית והארץ אשר תחזיק ברוב יתן יהוה
 את מטר ארץ אבק ועפר כון השמים ירד עליך עד
 השמך יתן יהוה נתן לפני איבך בדרך אחד יצאו
 אליו ובשבעה דרכים תנוס לפניו והיית בלעיה לכל
 ממלכות הארץ והיית לבנתן כמאכל ככל עוף השמים
 וכנהמת הארץ

ואין מחריד: יבכה 27

יהיה בשתיני מצרים ובעפלים ובעפלים
 חוכל להרפא: יבכה יהיה בששעון ובענרון ובחמרון 28
 לבב: והיית ממשש כצדריים באשר ומשש העור באפלה 29
 ולא תצליח אדת דבקה והיית אף עשוק ויגול כל הנימים
 ואין מושע: אשה תארוש ואיש אחר ישללה בית תבטה 30
 ולא תשק בו פרם תטע ולא תחללנו: שורך מביח 31
 לעיניך ולא תאכל ממנו חמרה גוול מלפניך ולא ישוב
 לך צאנך גתנות לא יבידו ואין לה מושע: בנקה ובנתך 32
 גתנים לעם אחר ועיניך ראות וכלות אליהם כל
 היום ואין לאל יהי: פרי אדמתך וכל יגיעך יאכל עם 33
 אשר לארבעת היות בק עשוק ורצוץ כל הנימים:
 והיית משגע ממראה עיניך אשר תראה: יבכה יהיה 34
 בששעון רע על הרב רבנים ועל השקנים אשר לא תוכל
 להרפא מפר ברגל ועד קדקדך: יולד יהיה אהך 35
 ואת מלפך אשר תקום עליך אל גוי אשר לא ירעה
 אתה ואבתיך ועבדת שם אלילים אחרים עץ ואבן:
 והיית לשמה למשל ולשנייה בכל העמים אשר ינהגך 36
 יהיה שמה: רע רב תוציא השדה ומעט תאסף כי 37
 תחלנו הארבה: פרמים תטע ועבדת וכן לא תשקנה 38
 ולא תאגר כי תאכלנו תחלע: ויתים יהיו לה בכל 39
 ובקדך ושמן לא תסוף כי ישל יתה: פנים ונתות 40
 תוליד ולא יהיו לה כיתוכי שבי: כל עשה ופרי אדמתך 41
 ירוש תלצל: תגר אשר בקדך יעלה עליה מעלה 42
 מעלה ואמה תרד משה משה: היא ילך ואמה לא 43
 תלנו היא יהיה לראש ואמה תהיה לונב. ובאי עליך 44
 כל תחללות האלה ורפך והשיגך עד השמך פרי
 לא שמעת בקול יהיה אלה לשמר מצותיו והקתו
 אשר צנף: והיו כף לאות ולמופת ובועה עד עולם: 45
 תחר אשר לא עבדת את יהיה אלהך בשמחה ובטוב 46
 לבב מרב כל: ועבדת את אביך אשר ישלח יהיה 47
 כף ברעב ובצמא ובעירם ובחרם כל נתן על ברך על
 צואך עד השמידו אהך: ישא יהיה עליך גוי מרחק 48
 מקצה הארץ כאשר יראה בגשר גוי אשר לא תשמע
 לשונו: גוי עו פנים אשר לא יושא פנים לנזק ועד לא 49
 יתן: ואכל פרי בהמתך ופרי אדמתך עד השמך 50
 כאשר לא יושאיר לה דגן תירוש וצמר שגר אלפך
 ועשתרת צאנך עד האבידו אהך:

ואין מחריד וככה יהיה בששעון מצרים ובעפלים
 יבנה ובחרם אשר לא תוכל להרפא וכבר
 יהיה בששעון ובענרון ובחמרון לבב והיית
 ממשש בצדריים כאשר ימשש העור באפלה
 ולא תצליח את דרכך והיית אף עשוק ויגול
 כל הנימים ואין מושע אשה תארוש ואיש אחר
 ישללה בית חנה וכל השב בו כרם הטע ולא
 תוכלו עורך טבוח לעיניך ולא תאכל ממנו
 חמרה גוול מלפניך ולא ישוב לך צאנך גתנות
 לא יבידו ואין לה מושע בנקה ובנתך גתנים
 לעם אחר ועיניך ראות וכבות אליהם כל היום
 ואין לאל יהי פרי אדמתך וכל יגיעך יאכל
 עם אשר לא ירעה אתה והיית רק עשוק ורצוץ
 כל הנימים והיית משגע ממראה עיניך אשר
 תראה יבכה יהיה בששעון רע על הברכים ועל
 השקנים אשר לא תוכל להרפא מפר ברגל ועד
 קדקדך ויולד יהיה אתך ואת מלפך אשר תקום
 עליך אל גוי אשר לא ירעה אתה ואבתיך ועבדת
 שם אלילים אחרים עץ ואבן והיית לשמה
 למשל ולשנייה בכל העמים אשר ינהגך יהיה
 שמה רע רב תוציא השדה ומעט תאסף כי
 תחלנו הארבה פרמים תטע ועבדת וכן לא
 תשקנה ולא תאגר כי תאכלנו תחלע ויתים יהיו
 לה בכל ובקדך ושמן לא תסוף כי ישל יתה
 פנים ונתות תוליד ולא יהיו לה כיתוכי שבי
 כל עשה ופרי אדמתך ירוש תלצל תגר אשר
 בקדך יעלה עליה מעלה מעלה ואמה תרד
 משה משה היא ילך ואמה לא תלנו היא
 יהיה לראש ואמה תהיה לונב ובאי עליך כל
 תחללות האלה ורפך והשיגך עד השמך פרי
 לא שמעת בקול יהיה אלה לשמר מצותיו והקתו
 אשר צנף והיו כף לאות ולמופת ובועה עד
 עולם תחר אשר לא עבדת את יהיה אלהך
 בשמחה ובטוב לבב מרב כל ועבדת את אביך
 אשר ישלח יהיה כף ברעב ובצמא ובעירם
 ובחרם כל נתן על ברך על צואך עד השמידו
 אהך ישא יהיה עליך גוי מרחק מקצה הארץ
 כאשר לא יושאיר גוי אשר לא תשמע לשונו
 גוי עו פנים אשר לא יושא פנים לנזק ועד
 לא יתן ואכל פרי בהמתך ופרי אדמתך עד
 השמידו אשר לא יושאיר לה דגן תירוש וצמר
 שגר אלפך ועשתרת צאנך עד האבידו אתך

לפי פסוקי

והוצר כך בכל שעריך עד רדת זמנתך הגבוהה והבצרות אשר אתה בטוח בהן בכל ארצך והוצר כך בכל שעריך בכל ארצך אשר נתן יהוה אלהיך לך ואכלת פרי בטונך בשלש בנותיך ובנותיך אשר נתן לך יהוה אלהיך במצור ובמצוק אשר יציק לך איבך האיש הרך כך והעלג מאד תרעל עינו בלאויו ובאשית זיקו וביתר בלוי אשר יותיר מיתת לאווד מהם מבשר בלוי אשר יאכל מבלי השאיר לו כל במצור ובמצוק אשר יציק לך איבך בכל שעריך זרכה כך והעלגה אשר לא נסתה כח רכבה העלג על הארץ מותעלגו ומרד תרעל עיניה באיש זיקה ובבנה ובבנתה ובשוליתה היוצת מבין רגליה ובבניה אשר תכד כי תאכסם בחסר כל בסתר במצור ובמצוק אשר יציק לך איבך שעריך אם לא תשמר לעשות את כל דברי התורה הזאת הכתובים בספר הזוהר ליראה את השם הנכבד והנורא הזה את יהוה אלהיך והפכל יהוה את מכתך ואת מכות זרעך מכות גרבת ונאמנות וזלזום רעים ונאמנים והשיב כך את כל מודה מצרים אשר יצרת מפנייהם ודבקו כך גם כל זלזול וכל מכה אשר לא כרתוב בספר התורה הזאת יעלם יהוה עיניך עד השלמדך ותשארתם כמותי מעלת תוזת אשר הייתם ככוכבי השמים לרב כי לא שמעית בקול יהוה אלהיך והיה כאשר עשית יהוה עליוכם להיטיב אתכם וכהרבות אתכם כן יעשית יהוה עליוכם כהאביד אתכם וכהשמיד אתכם ונסחתם מעל האדמה אשר אתה בכל העמים מקצה הארץ ועד קצה הארץ ועל בדת שם אלהים אחרים אשר לא ידעת אתה ואבותיך עץ ואבן וכלוים ההם לא תרעל ולא יהיה בלונז לכח רוכך ונתן יהוה לך עים כל רגל וכבון עינים וראבון נפש והיו זיוני הכלאים כך בלונז ופוזררה לילה יומם ולא האמין בזיון בבקר האמור מי יתן ערב ובערב האמור מי יתן בקר מפוזר כלבך אשר תפוזר וממראה עיניך אשר תראה והשיבך יהוה מצרים באלויה בדרך אשר אמרת לך כי לא תסית עוד לראתה והתמכרתם שם לאיבך לעבדים וכשפחות ואין להן אלה רבתי

הברית אשר צוה יהוה את משה לברית את בני ישראל בארץ מואב מלכד הברית אשר ברית אתם

והוצר לך בקלך
 שעריך עד רדת המוקד הנבחרת והבצרות אשר אתה בטוח בהן בכל ארצך והוצר לך בקל שעריך בכל ארצך אשר נתן יהוה אלהיך לך ואכלת פרי בטונך בשלש בנותיך ובנותיך אשר נתן לך יהוה אלהיך במצור ובמצוק אשר יציק לך איבך האיש הרך כך והעלג מאד תרעל עינו בלאויו ובאשית זיקו וביתר בלוי אשר יותיר מיתת לאווד מהם מבשר בלוי אשר יאכל מבלי השאיר לו כל במצור ובמצוק אשר יציק לך איבך בכל שעריך: תרעה כך והעלגה אשר לא נסתה כח רכבה העלג על הארץ מותעלגו ומרד תרעל עיניה באיש זיקה ובבנה ובבנתה ובשוליתה היוצת מבין רגליה ובבניה אשר תכד כי תאכסם בחסר כל בסתר במצור ובמצוק אשר יציק לך איבך שעריך אם לא תשמר לעשות את כל דברי התורה הזאת הכתובים בספר הזוהר ליראה את השם הנכבד והנורא הזה את יהוה אלהיך והפכל יהוה את מכתך ואת מכות זרעך מכות גרבת ונאמנות וזלזום רעים ונאמנים והשיב כך את כל מודה מצרים אשר יצרת מפנייהם ודבקו כך גם כל זלזול וכל מכה אשר לא כרתוב בספר התורה הזאת יעלם יהוה עיניך עד השלמדך ותשארתם ככוכבי השמים לרב כי לא שמעית בקול יהוה אלהיך והיה כאשר עשית יהוה עליוכם להיטיב אתכם וכהרבות אתכם כן יעשית יהוה עליוכם כהאביד אתכם וכהשמיד אתכם ונסחתם מעל האדמה אשר אתה בכל העמים מקצה הארץ ועד קצה הארץ ועל בדת שם אלהים אחרים אשר לא ידעת אתה ואבותיך עץ ואבן וכלוים ההם לא תרעל ולא יהיה בלונז לכח רוכך ונתן יהוה לך עים כל רגל וכבון עינים וראבון נפש והיו זיוני הכלאים כך בלונז ופוזררה לילה יומם ולא האמין בזיון בבקר האמור מי יתן ערב ובערב האמור מי יתן בקר מפוזר כלבך אשר תפוזר וממראה עיניך אשר תראה והשיבך יהוה מצרים באלויה בדרך אשר אמרת לך כי לא תסית עוד לראתה והתמכרתם שם לאיבך לעבדים ולשפחות ואין להן אלה רבתי הברית אשר צוה יהוה את משה לברית את בני ישראל בארץ מואב מלכד הברית אשר ברית אתם

והקרא משה אל כל ישראל ויאמר אליהם אתם ראיתם כמ
את כל אשר עשה יהוה לעיניכם בארץ מצרים למפרעה
ולכל עבדיו ולכל ארצו: המסות הגדולת אשר ראו
עניד היות והמפתים הגדלים הים: ולא נתן יהוה
לכם לב לדעת ועינים קראות ואזנים לשמע עד היום
הזה: ואולי אתכם ארבעים שנה במדבר לא רכלו
שלמתיכם מעדיכם ונעלק לא רכלתה מעל רגלך:
לחם לא אכלתם ויין ושכר לא שתיתם למשן תדעו
כי אני יהוה אלהיכם: ותבאו אל המקום הזה ויצא סיתן
מלך חשבון ועוג מלך הבשן לקראתנו למלחמה
ונכמ: ונקח את ארצם ונתתה לנחלה לראובני ולגדי
ולחצי שבט המנשי ושמרם את דברי הברית הזאת
ועשיתם אתם למען משכילו את כל אשר תעשו: פ
אתם ניצבים היום כלכם לפני יהוה אלהיכם ראשיכם
שקמיכם וקניכם ושמריכם כל איש ישראל: טפכם
גשיכם ונדף אשר בקרב מותגד מחשב עשיה עד שאב
מימד: לעבדך בברית יהוה אלהיך ובאלתו אשר
יהוה אלהיך פרת עמך היום: למען תקים אתך היום
לו לעם והיא יהוה ידך לאלהים באשר הברך
וכאשר נשבע לאבתך לאברהם ליתחק וליעקב: ולא
אתכם לכדכם אנכי פרת את הברית הזאת ואת האלה
הזאת: כי את אשר ישנו פה עמנו עמך היום לפני
יהוה אלהינו ואת אשר איננו פה עמנו היום: קראתם
ידעתם את אשר ישכנו בארץ מצרים ואת אשר עברנו
בקרב היום אשר עברתם: ותראו את שקציתם ואת
גלגליתם עין ואכן בסף ויהי אשר עמכם: פדתש בכם
איש אי אשה או משפחה או משבט אשר לכו פנה
היום מעם יהוה אלהינו ללכת לעבד את אלהי הגוים
הים פדתש בכם שיש פרת ראש ולענה: והיה בשמעו
את דברי האלה הזאת והתפרד בלבו לאמר שלום
יהוה לי כי בשררות לבי אגד למען ספות הרה את
בשמאה: לא יאבה יהוה סלח לו כי אין יעשן אתך
יהוה וקנאתו באיש והוא ורבעה בו כל
האכה הכתובה בספר הזה ומוזה יהוה את שמו
בתחת השבוע והדריכו יהוה לרעה מכל שבטי
ישראל ככל אלות הברית הכתובה בספר
התורה הזה ואמר הדור האחרון בלכם אשר
יקומו מאחריכם והנרי אשר יבא מארץ רווקה
רתוקה

והקרא משה אל כל ישראל ויאמר אליהם אתם
ראיתם את כל אשר עשה יהוה לעיניכם בארץ
מצרים למפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו המסות
הגדולת אשר ראו עילוף האתות והמפתים הגדלים
הים ולא נתן יהוה לכם לב לדעת ועינים קראות
ואזנים לשמע עד היום הזה ואולי אתכם
ארבעים שנה במדבר לא בלו שלמותיכם מעליכם
ונעלך לא בלתה מעל רגלך בלום לא אכלתם
ויין ושכר לא שתיתם כמען תדעו כי אני יהוה
אלהיכם ותבאו אל המקום הזה ויצא סיתן מוכך
זעבון ועוג מוכך הבשן לקראתנו למלחמה
ונכמ ונקח את ארצם ונתתה לנחלה לראובני
ולגדי וכוונת עיני המנשי ועמרתם את דברי
הברית הזאת ועשיתם אתם כמען השכילו את
כל אשר תעשו

אתם ניצבים היום כלכם לפני יהוה אלהיכם
ראשיכם שבטיכם וקניכם ושטריתם כל איש
ישראל טפכם ושיתם ודרך אשר בקרב מוזניך
מוחטב עזיך עד שאב מימד לעבדך בברית
יהוה אלהיך ובאלתו אשר יהוה אלהיך כרת
עמך היום כמען תקים אתך היום לו לעם והוא
יהוה לך לאברהם כאשר דבר לך וכאשר נשבע
לאבתך לאברהם ליתחק וליעקב וכל אתכם
בכדכם אנכי כרת את הברית הזאת ואת האלה
הזאת כי את אשר ישנו פה עמנו עמך היום לפני
יהוה אלהינו ואת אשר איננו פה עמנו היום כי
אתם ידעתם את אשר ישכנו בארץ מצרים ואת
אשר עברנו בקרב היום אשר עברתם ואת
את שקציתם ואת ולגליתם עין ואכן בסף ויהי
אשר עמכם פן יש בכם אישי או אשה או
משפחה או שבט אשר לכו פנה היום מעל
יהוה אלהינו ללכת לעבד את אלהי הגוים
הים פדתש בכם שיש פרת ראש ולענה והיה
בשמעו את דברי האלה הזאת והתפרד בלבו לאמר
שלום יהוה לי כי בשררות לבי אגד למען ספות
היה את העמאה לא יאבה יהוה סלח לו כי אין
יעשן אתך יהוה וקנאתו באיש והוא ורבעה בו כל
האכה הכתובה בספר הזה ומוזה יהוה את שמו
בתחת השבוע והדריכו יהוה לרעה מכל שבטי
ישראל ככל אלות הברית הכתובה בספר
התורה הזה ואמר הדור האחרון בלכם אשר
יקומו מאחריכם והנרי אשר יבא מארץ רווקה

וְרָאִיתָ מְכוֹת הָאָרֶץ וְהָיָה וְאָתָּה פֶתַח לְאֵת אֲשֶׁר
 חָלָה יְהוָה בָּהּ: גַּפְרִית וְיִמְלֶחַ שְׂרָפָה כָּל אֲרֶצֶה לֹא
 תִּזְרַע וְלֹא תִצְמַח וְלֹא יַעֲלֶה בָּהּ כָּל עֵשֶׂב בְּמִתְפַכֵּחַ
 מִדָּם וְעִמְדָה אֲדָמָה וְעֵבְיִים אֲשֶׁר הִפֵּךְ יְהוָה בְּאִפּוֹ
 וּבְחִמְתּוֹ: וְאָמְרוּ כְּלִי תַנּוּיִם עַל מַה עָשָׂה יְהוָה בְּכָרְהָ
 לְאָרֶץ הַזֹּאת מִדֶּי חֲרִי הָאֵף הַגָּדוֹל הַזֶּה: וְאָמְרוּ עַל
 אֲשֶׁר עֹבְדוּ אֶת בְּרִית יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתָם אֲשֶׁר כָּבַדְתָּ עִמָּם
 בְּהוֹצִיאֹ אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: וַיִּלְכְּדוּ וַיַּעֲבְדוּ אֱלֹהִים
 אֲחֵרִים וַיִּשְׁחָתּוּ לָרֶם אֱלֹהִים אֲשֶׁר לֹא יִדְעוּם וְלֹא
 חָלַק לָהֶם: וַיִּחְרַף אֵף יְהוָה בְּאָרֶץ הַזֹּאת לְהִבְיֵא עֲלֶיהָ
 אֶת כָּל הַתְּקַלְלָה הַבְּתוּכָה בְּסִפְרֵי בְהֵי: וַיִּתְשַׁם יְהוָה מֵעַל
 אֲדָמָתָם בְּאֵף וּבְחִמָּה וּבְקִצְפוֹ גָּדוֹל וַיִּשְׁלַח אֶל אֲרֶץ
 אֲחֵרַת כַּיּוֹם הַזֶּה: הַסְּמִרַת לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ וְהַגְּלִילַת לָנוּ
 וְלְבָנֵינוּ עַד עַד עַד עַד עַד עַד עַד עַד עַד עַד עַד עַד עַד
 הַזֹּאת: ׀ רַבִּיעַ (שְׁנֵי כְּסָמֵת) וְהָיָה קִרְיָבֵא עֲלֶיהָ
 כְּלִדְבָרִים הָאֵלֶּה הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה אֲשֶׁר נָתַתִּי לְפָנֶיךָ
 וְהִשְׁבַּחְתָּ אֶל לְבָבְךָ בְּכָל יְמֵי חַיֶּיךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 שְׂמָחָה: וְשָׂבַחְתָּ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְשָׂמַעְתָּ בְּקוֹל כָּל אֲשֶׁר
 אֲנִי מְצַוֶּה הַיּוֹם אִתָּה וּבְנֵיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ:
 וְשָׂבַח יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתֶךָ וְרַחֲמֶיךָ וְשָׂבַח וּקְבָצָה מִכָּל
 הַעַמִּים אֲשֶׁר הִקְצִיף יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שְׂמָחָה: אִם יִהְיֶה נִדְחָה
 בְּקִצְפוֹ הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם וּקְבָצָה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקְחֶה:
 הַיְּהִי אֵף: יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר רָשָׁה אֲבֹתֶיךָ
 וַיְרַשְׁתֶּיהָ וְהִיטְבָה וְרַבְּתָה מֵאֲבֹתֶיךָ: וּמְלִיךָ אֱלֹהֶיךָ:
 אֶת לְבָבְךָ וְאֶת לְבָבֶיךָ עַד לְאַחֲרֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל
 לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ לְמַעַן תִּיָּדָ: וְכֵן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת
 כָּל הָאֵלוֹת הַגָּלוֹת עַל אֵיבֶיךָ וְעַל שְׂנְאֵיךָ אֲשֶׁר יִדְפֶּךָ:
 וְאִתָּה תִּשׁוּב וְשָׂמַעְתָּ בְּקוֹל יְהוָה וְעִשִׂיתָ אֶת כָּל מִצְוֹתַי
 אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה הַיּוֹם: וְהוֹתִירְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל יוֹם
 מִשְׁעָר יָדְךָ בְּגִפְרִי בְּמִדְרֵי וּבְפִרְיֵי בְּהַמְתִּיךָ וּבְכִפְרֵי אֲדָמָתְךָ
 לְמַכָּה כִּי יָשׁוּב יְהוָה לְשׂוֹשׁ עֲלֶיךָ לְמוֹב כַּאֲשֶׁר שָׁשׂ
 עַל אֲבֹתֶיךָ: כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשִׂמְרַת מִצְוֹתַי
 וְחִתְּנוּ הַבְּתוּכָה בְּסִפְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת כִּי תִשׁוּב אֶל
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ: ׀ שְׁשִׁי כִּי
 הַפְּעִיָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה הַיּוֹם לֹא נִפְלְאָת הוּא
 מִפְּךָ וְלֹא רִגְזָה הוּא: לֹא בְּשָׂמַיִם הוּא לֵאמֹר מִי יַעֲלֶה
 לִנְיֵי הַשָּׁמַיִם וְיִקְחָה לָנוּ וְיִשְׁמַעְנוּ אֹתָהּ וְנַעֲשֶׂהָ: וְלֹא
 מְעַבְרֵי לָם הוּא לֵאמֹר מִי יַעֲבֹר לָנוּ אֶל עֵבֶר הַיָּם וְיִקְחָה
 לָנוּ

וְרָאוּ אֶת מְכוֹת הָאָרֶץ הַזֹּאת וְאֵת הַתּוֹכָאֵה אֲשֶׁר
 זָכַר יְהוָה בְּהוֹצֵאתָ מִצְרַיִם וּמִלֹּחַ עִירְפָה כָּל אֲרֶצֶה
 לֹא הוֹדֵעַ וְלֹא תִצְמַח וְלֹא יַעֲלֶה בָּהּ כָּל עֵשֶׂב
 כְּמִתְפַכֵּחַ מִדָּם וְעִמְרָה אֲדָמָה וְעֵבְיִים אֲשֶׁר הִפֵּךְ
 יְהוָה בְּאִפּוֹ וּבְחִמְתּוֹ: וְאָמְרוּ כָּל הָאֵלִים עַל מַה עָשָׂה
 יְהוָה כִּכָּה לְאָרֶץ הַזֹּאת מִדֶּי חֲרִי הָאֵף הַגָּדוֹל הַזֶּה
 וְאָמְרוּ עַל אֲשֶׁר עֹבְדוּ אֶת בְּרִית יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתָם
 אֲשֶׁר כָּבַדְתָּ עִמָּם בְּהוֹצִיאֹ אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
 וַיִּלְכְּדוּ וַיַּעֲבְדוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים וַיִּשְׁחָתּוּ לָרֶם אֱלֹהִים
 אֲשֶׁר לֹא יִדְעוּם וְלֹא חָלַק לָהֶם וְיִחְרַף אֵף יְהוָה
 בְּאָרֶץ הַזֹּאת לְהִבְיֵא עַל הָאֵף הַזֶּה:
 הַתּוֹכָאֵה בְּסִפְרֵי הַזֶּה וְיִתְשַׁם יְהוָה מֵעַל אֲדָמָתָם
 בְּאֵף וּבְחִמָּה וּבְקִצְפוֹ גָּדוֹל וַיִּשְׁלַח אֶל אֲרֶץ
 כַּיּוֹם הַזֶּה הַנִּסְתַּרְתָּ לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ וְהַגְּלִילַת לָנוּ
 וְלְבָנֵינוּ עַד עַד עַד עַד עַד עַד עַד עַד עַד עַד
 הַזֹּאת וְהָיָה כִּי יִבְאוּ עֲלֶיךָ כָּל
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה אֲשֶׁר נָתַתִּי
 לְפָנֶיךָ וְהִשְׁבַּחְתָּ אֶת לְבָבְךָ בְּכָל יְמֵי חַיֶּיךָ
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שְׂמָחָה וְשָׂבַח עַד יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְשָׂמַעְתָּ
 בְּקוֹל כָּל אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה הַיּוֹם אִתָּה וּבְנֵיךָ
 בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וְשָׂבַח יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת
 שְׂבוּתֶךָ וְרַחֲמֶיךָ וְשָׂבַח וּקְבָצָה מִכָּל הַעַמִּים אֲשֶׁר
 הִקְצִיף יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שְׂמָחָה: אִם יִהְיֶה נִדְחָה בְּקִצְפוֹ
 הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם יִקְחֶה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקְחֶה:
 הַיְּהִי אֵף: יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר רָשָׁה אֲבֹתֶיךָ
 וַיְרַשְׁתֶּיהָ וְהִיטְבָה וְרַבְּתָה מֵאֲבֹתֶיךָ וּמְלִיךָ אֱלֹהֶיךָ:
 אֶת לְבָבְךָ וְאֶת לְבָבֶיךָ עַד לְאַחֲרֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל
 לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ לְמַעַן תִּיָּדָ: וְכֵן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת
 כָּל הָאֵלוֹת הַגָּלוֹת עַל אֵיבֶיךָ וְעַל שְׂנְאֵיךָ אֲשֶׁר יִדְפֶּךָ:
 וְאִתָּה תִּשׁוּב וְשָׂמַעְתָּ בְּקוֹל יְהוָה וְעִשִׂיתָ אֶת כָּל מִצְוֹתַי
 אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה הַיּוֹם: וְהוֹתִירְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל יוֹם
 מִשְׁעָר יָדְךָ בְּגִפְרִי בְּמִדְרֵי וּבְפִרְיֵי בְּהַמְתִּיךָ וּבְכִפְרֵי אֲדָמָתְךָ
 לְמַכָּה כִּי יָשׁוּב יְהוָה לְשׂוֹשׁ עֲלֶיךָ לְמוֹב כַּאֲשֶׁר שָׁשׂ
 עַל אֲבֹתֶיךָ: כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשִׂמְרַת מִצְוֹתַי
 וְחִתְּנוּ הַבְּתוּכָה בְּסִפְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת כִּי תִשׁוּב אֶל
 יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ: ׀ שְׁשִׁי כִּי
 הַפְּעִיָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה הַיּוֹם לֹא נִפְלְאָת הוּא וְלֹא רִגְזָה
 הוּא: לֹא בְּשָׂמַיִם הוּא לֵאמֹר מִי יַעֲלֶה לָנוּ הַשָּׁמַיִם
 וְיִקְחָה לָנוּ וְיִשְׁמַעְנוּ אֹתָהּ וְנַעֲשֶׂהָ: וְלֹא בְּעֵבֶר הַיָּם
 הוּא לֵאמֹר מִי יַעֲבֹר לָנוּ אֶל עֵבֶר הַיָּם וְיִקְחָה לָנוּ

וְהָיָה כִּי יִבְאוּ עֲלֶיךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה אֲשֶׁר נָתַתִּי לְפָנֶיךָ וְהִשְׁבַּחְתָּ אֶת לְבָבְךָ בְּכָל יְמֵי חַיֶּיךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שְׂמָחָה וְשָׂבַח עַד יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְשָׂמַעְתָּ בְּקוֹל כָּל אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה הַיּוֹם אִתָּה וּבְנֵיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וְשָׂבַח יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׂבוּתֶךָ וְרַחֲמֶיךָ וְשָׂבַח וּקְבָצָה מִכָּל הַעַמִּים אֲשֶׁר הִקְצִיף יְהוָה אֱלֹהֶיךָ שְׂמָחָה: אִם יִהְיֶה נִדְחָה בְּקִצְפוֹ הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם יִקְחֶה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקְחֶה: הַיְּהִי אֵף: יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר רָשָׁה אֲבֹתֶיךָ וַיְרַשְׁתֶּיהָ וְהִיטְבָה וְרַבְּתָה מֵאֲבֹתֶיךָ וּמְלִיךָ אֱלֹהֶיךָ: אֶת לְבָבְךָ וְאֶת לְבָבֶיךָ עַד לְאַחֲרֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ לְמַעַן תִּיָּדָ: וְכֵן יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶת כָּל הָאֵלוֹת הַגָּלוֹת עַל אֵיבֶיךָ וְעַל שְׂנְאֵיךָ אֲשֶׁר יִדְפֶּךָ: וְאִתָּה תִּשׁוּב וְשָׂמַעְתָּ בְּקוֹל יְהוָה וְעִשִׂיתָ אֶת כָּל מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה הַיּוֹם: וְהוֹתִירְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל יוֹם מִשְׁעָר יָדְךָ בְּגִפְרִי בְּמִדְרֵי וּבְפִרְיֵי בְּהַמְתִּיךָ וּבְכִפְרֵי אֲדָמָתְךָ לְמַכָּה כִּי יָשׁוּב יְהוָה לְשׂוֹשׁ עֲלֶיךָ לְמוֹב כַּאֲשֶׁר שָׁשׂ עַל אֲבֹתֶיךָ: כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשִׂמְרַת מִצְוֹתַי וְחִתְּנוּ הַבְּתוּכָה בְּסִפְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת כִּי תִשׁוּב אֶל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ: ׀ שְׁשִׁי כִּי הַפְּעִיָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה הַיּוֹם לֹא נִפְלְאָת הוּא וְלֹא רִגְזָה הוּא: לֹא בְּשָׂמַיִם הוּא לֵאמֹר מִי יַעֲלֶה לָנוּ הַשָּׁמַיִם וְיִקְחָה לָנוּ וְיִשְׁמַעְנוּ אֹתָהּ וְנַעֲשֶׂהָ: וְלֹא בְּעֵבֶר הַיָּם הוּא לֵאמֹר מִי יַעֲבֹר לָנוּ אֶל עֵבֶר הַיָּם וְיִקְחָה לָנוּ

ויעלעונו אתה ועלשעה כי קרוב אכלך הדבר מאד
 בפוך ובכלבך לעליותו
 נתתי לפניך היום את החיים ואת המוות ואת הרע
 ואשר אנכי בולץך היום לאהבה את יהוה
 אכלוך כלכת בדרכיו וכשמר מצותיו וזקקתיו
 ומשפטיו וזויות ורבות וברכך יהוה אלהיך בארץ
 אשר אתה בא עמוה לרשעה ואם יפנה כלבך
 וכל השמעו ולדות והשתוליות לאברהם אברהם
 ועלדתם הגדתי לכם היום כי אבד האברון בא
 תאריכון ימים על האדמה אשר אתה עוצר את
 הידן לבוא עמוה לרשעה העליתי בכם היום את
 השמים ואת הארץ הזוים והמות נתתי לפניך
 הברכה והקללה ובחרת בזוים למען הזויה אתה
 וזרעך לאהבה את יהוה אלהיך לשמע בקו
 ולדבקה בו כי הוא חיים וארך ימים לעשרת על
 האדמה אשר לעבע יהוה לאבתך לאברהם
 כי יצחק וביעקב כחת להם

וכך משה וידבר את הדברים האלה אל כל
 ישראל ויאמר אלהם בן מאד ועלשים שנה
 אנכי היום כל אובל עור כלמות וכטא ויהוה
 אומר אכי לא תלכר את הידן הזויה יהוה
 אלהיך הוא עובר לפניך הוא ישמיד את הזוים
 האלה מלפניך וירשיתם יהושע הוא עובר
 לפניך כאשר דבר יהוה ועלשה יהוה להם כאשר
 עלשה לסיזון ולעוג מלכי האמרי וכל אלה
 אשר השמיד אתם ונתתם יהוה לפניכם אשר
 ועלשיתם להם ככל המצוה אשר צויתי אתכם
 וזקו ואמלכו אל תיראו ואל תלרצו מפנידם
 כי יהוה אלהיך הוא ההכר עמוך לא ירפך וכל
 ועזבך
 משה ליהושע האמר אליו לעניו כל ישראל אכי
 זקק ואמין כי אתה תבוא את העם הזה אכי
 הארץ אשר לעבע יהוה לאבתם כחת להם ואתה
 תנזיכנה אותם ויהוה הוא ההכר לפניך היום
 יהיה עמוך לא ירפך וכל ועזבך לא תירא וכל
 תוות ויכתב משה את התורה הזאת ויתנה אל
 הכהנים בני לוי הנשאים את ארון ברית יהוה
 ואל כל זקני ישראל ויצו משה אותם לאמר מקץ
 עבע עלים במעלד עלת השמטה בזו הסכור
 בבוא כל ישראל לאמות את פני יהוה אלהיך
 במקום אשר יבחר תקרא את התורה הזאת נזר
 כל יעראל באזנידם והקהל את העם האלשים

ויעלעונו אתה ועלשעה: פ' קרוב אכלך הדבר מאד 14
 בפוך ובכלבך לעליותו: ס שביעי (רביעי נחומי) ראה 15
 נתתי לפניך היום את החיים ואת המוות ואת הרע 16
 ואשר אנכי בולץך היום לאהבה את יהוה 16
 אכלוך כלכת בדרכיו ולשמר מצותיו וזקקתיו ומשפטיו
 וזויות ורבות וברכך יהוה אלהיך בארץ אשר אתה 17
 בא עמוה לרשעה: ואם יפנה כלבך ולא תשמעו ונדרתם 17
 והשתוליות לאברהם אברהם ועלדתם לכם היום 18
 כי אבד האברון לאתאריכון ימים על האדמה אשר 18
 אתה עוצר את הידן לבוא עמוה לרשעה: העליתי בכם היום 19
 את השמים ואת הארץ הזוים והמות נתתי 19
 לפניך הברכה והקללה וברחת בזוים למען תחיה אתה 20
 וזרעך: לאהבה את יהוה אלהיך לשמע בקו ולדבקה 20
 בו כי הוא חיים וארך ימים לעשרת על האדמה אשר 20
 גשבע יהוה לאבתך לאברהם ליעקב ולישקב 20
 לתת להם: פ

ונקד משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל: לא
 ויאמר אלהם בן מאד ועלשים שנה אנכי היום לא 2
 אובל עור כלמות וטא ויהוה אומר אכי לא תלכר את 3
 הידן הזויה יהוה אלהיך הוא עובר לפניך הוא ישמיד 3
 את הזוים האלה מלפניך וירשיתם יהושע הוא עובר 4
 לפניך כאשר דבר יהוה: ועלשה יהוה להם כאשר 4
 עלשה לסיזון ולעוג מלכי האמרי ולארצם אשר השמיד 5
 אתם: ונתתם יהוה לפניכם ועלשיתם להם ככל המצוה 5
 אשר צויתי אתכם: וזקו ואמלכו אל תיראו ואל תלרצו 6
 מפנידם כי יהוה אלהיך הוא ההכר עמוך לא ירפך 6
 ולא יעזבך: ס שלשי (חמישי נחומי) ויקרא משה 7
 ליהושע ויאמר אליו לעניו כל ישראל ויקראו אכי 7
 הבוא את העם הזה אל הארץ אשר גשבע יהוה לאבתם 8
 לתת להם ואתה תנזיכנה אותם: ויהוה הוא ההכר 8
 לפניך יהוה עמוך לא ירפך ולא יעזבך לא תירא 9
 ולא תחית: ויכתב משה את התורה הזאת ויתנה אל 9
 הכהנים בני לוי הנשאים את ארון ברית יהוה ואל 10
 כל זקני ישראל: ויצו משה אותם לאמר מקץ 10
 עבע עלים במעלד שנת השמטה בנת הסכות: בבוא כל 11
 ישראל לראות את פני יהוה אלהיך במקום אשר יבחר 11
 תקרא את התורה הזאת נזר כל ישראל באזניהם: 11
 ויקהל את העם האלשים

והנשים והלחם ודרך אשר בשעריך כלמלך
 ישלמו וכלמלך יכמדו ויראו את יהוה אלהיכם
 וישמרו לעשות את כל דברי התורה האלה
 ובניהם אשר לא ידעו ישלמו וכלמדו ליראה
 את יהוה אלהיכם כל הימים אשר אתם חיים
 על האדמה אשר אתם עברים את הירדן שמה
 כרשיתה

ויאמר יהוה אל משה הן קרבו ימין למות קרא
 את יהושע והתיצבו באהל מועד ואצלו ויבך
 משה ויהושע והתיצבו באהל מועד וירא יהוה
 באהל בלמוד ענן ויעמד עמוד הענן על פתח
 האהל ויאמר יהוה אל משה הן קרבו עם
 אבותיך וקם העם הזה וזה אזורי אהלי זכר הארץ
 אשר הוא בא שמה בקרבן ועלובי והפר את
 בריתי אשר כרתו אתי וזרה אפי בי ביום ההוא
 ועלבותי והסתרת פני מזה והיה לאכל ומלאהו
 רעות רבות ולרות ואמר ביום ההוא הלא על כי
 אין אהלי בקרבי מלאי הרעות האלה ואנכי
 הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל הרעה
 אשר עשה כי פנה אל אלהים אחרים ולתת
 כתבו פכם את השירה הזאת ולמדה את בני
 ישראל שימיה בפייהם למען תהיה לי השירה
 הזאת כעיד בני ישראל כי אבוא אל האדמה
 אשר נשבעתי לאבותי ונתת לכם ודבש ואכסל
 ושבע ודען ופנה אל אלהים אחרים ועבדום
 ולאצוני והפר את בריתי והיה כי חמלאן ארמו
 רעות רבות ולרות ולתת השירה הזאת כלפני
 כלעל כי לא תשמח מפי זרעו כי ידעתי את
 יצרו אשר הוא עשה היום בטרם אביאנו אל
 הארץ אשר נשבעתי ויכתב משה את השירה
 הזאת ביום ההוא ויכמדה את בני ישראל ויצאו את
 יהושע בן נון ויאמר חזק ואמץ כי אתה
 הביא את בני ישראל אל הארץ אשר נשבעתי
 להם ואנכי אהיה עמך ויהי ככלות משה לכתב
 את דברי התורה הזאת על ספר ער המס ויצו
 משה את הלויים לטאי ארון ברית יהוה לאמר
 לקח את ספר התורה הזה ושמתם אתו מצד
 ארון ברית יהוה אלהיכם והיה שם בך
 אנכי ידעתי את מרוך ואת ערפך הקשירה דין
 בעודני חי לכם היום ממרים היתם עם יהוה ואף
 כי אזורי מותי הקהילו אבי את כל זקני שבטיכם
 וישטרכם ואדברה באזניהם את הדברים האלה

והנשים והלחם ודרך אשר אשר
 בשעריך למען ישמעו ולקמן ילמדו ויראו את יהוה
 אלהיכם ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת
 ובניהם אשר לא ידעו ישמעו ולמדו ליראה את יהוה
 אלהיכם כל הימים אשר אתם על האדמה אשר
 אתם עברים את הירדן שמה לרשיתה: פ
 ויאמר יהוה אל משה הן קרבו ימין למות קרא את
 יהושע והתקבו באהל מועד ואצלו ויבך משה ויהושע
 והתקבו באהל מועד ויראו יהוה באהל מועד ענן ויעמד
 עמוד הענן על פתח האהל: ויאמר יהוה אל משה
 הן קרבו עם אבותיך וקם העם הזה וזרה אהלי אהלי
 זכר הארץ אשר הוא בא שמה בקרבן ועלובי והפר את
 בריתי אשר כרתו אתי: וזרה אפי בו כיום ההוא
 ועלבותי והסתרת פני מזה והיה לאכל ומלאהו רעות
 רבות ולרות ואמר ביום ההוא הלא על כראון אהלי
 בקרבי מלאי הרעות האלה: ואנכי הסתר אסתיר
 פני ביום ההוא על כל הרעה אשר עשה כי פנה אל
 אלהים אחרים: ועתה כתבו לכם את השירה הזאת
 ולמדה את בני ישראל שימיה בפייהם למען תהיה לי
 השירה הזאת לעד בכני ישראל: כראבואנו אל
 האדמה אשר נשבעתי לאבותי ונתת לכם ודבש
 ואכסל ושבע ודען ופנה אל אלהים אחרים ועבדום
 ונאצוני והפר את בריתי: והיה כרתמלאן ארמו
 רעות רבות ולרות וענתה השירה הזאת לפני לעד
 כי לא תשמח מפי זרעו כי ידעתי את יהוה אשר
 הוא עשה היום בטרם אביאנו אל הארץ אשר
 נשבעתי: ויכתב משה את השירה הזאת ביום ההוא
 וילמדה את בני ישראל: ויצו את יהושע בן נון
 ויאמר חזק ואמץ כי אתה הביא את בני ישראל אל
 הארץ אשר נשבעתי להם ואנכי אהיה עמך: ויהי
 ככלות משה לכתב את דברי התורה הזאת: על ספר
 ער המס: ויצו משה את הלויים לטאי ארון ברית
 יהוה לאמר: לקח את ספר התורה הזה ושמתם
 אתו מצד ארון ברית יהוה אלהיכם והיה שם בך
 לעד: כי אנכי ידעתי את מרוך ואת ערפך הקשה
 הן בעודני חי עמכם היום ממרים היתם עם יהוה
 ואף כראבואנו מותי: הקהילו אבי את כל זקני שבטיכם
 וישטרכם ואדברה באזניהם את הדברים האלה

(למנוח)

(למנוח)

(למנוח)

ואעודה גם את השמים ואת הארץ כי ידעתי
 אחרי כותרי כי השזות תשוחחתי וסרתי גם כן
 בדרך אשר צויתי אתכם וקראת אתכם הרעלה
 באחריות הימים כי העשו את דרעי בעיני ידוע
 להכליסו במלעשה ידכם וידבר משלי האזני ככל
 קרב ישראל את דברי העירה הזאת על תמים

ואעודה גם את השמים ואת הארץ: כי
 ידעתי אחרי כותרי כרשתת השחרון וסרתם
 מרוביך אשר צויתי אתכם וקראת אתכם
 הרעה באחריות הימים כרעש אדירע בעיני
 יהיה להקעו במעשה היכם: וידבר משלי באזני
 כל קהל ישראל את דברי השירה הזאת עד תמים:

השמעו הארץ אמרי פי
 חל ככל אמרתי
 וכרבים עלי לשון
 הזו גדול הארץ ינו
 כי ככל דרכי משפט
 צדיק ושליו דק
 דור עקש ופדנתה
 עם לבט וכא חכם
 דיוצא לשון וטלון
 בליו שלות דר דור
 אבניו ויאמרו כן
 בהפרו בני אדם
 למספר בני ישראל
 ולקבץ חבלי הארץ
 ובהו יכלו ישלחו
 יאר ידו כאליו עמו
 על גונו ידו
 וישארו על ארדו
 ואין עמו אל לטר
 ויאכב תנובת עדי
 ושמון מזכמיש צור
 עם כלב כרים
 עם חכב כליות חנה
 וישמן ישראל ובעל
 וטל אכדו לערה
 וקארו בורים
 יבחו לעדים לא אלה
 חדשים מקרב גמי
 צור יבדן דודשי
 גר א יהוה ויאז
 ויאמר אסתירה פני מהם
 כי דור התפתה המד
 גם כלאני בלא אל
 ואני אקניאם בלא עם
 כי אשקדודו האפי

האזינו השמים והארצה
 יערכו ככותר לכתבי
 כשערים עליו דשא
 כי שם יהוה אקרא
 הילוך תמים פעליו
 את אמותי ואין עול
 שיהו כל לא בניו מופם
 תבידה הנמנו אדני
 הוא הוא אבני קלן
 זכר ימותו עורכם
 שאל אבני יגורן
 בהחלל עליון זימ
 יליו זכרות עמו
 כי זכתי יהוה עמו
 יבצארו בארץ מדבר
 יסבבוהו בונדו
 כוער יעו
 ופרש כופו יחזוהו
 יהוה בדר יחזו
 ירכבו על כמותי ארץ
 וילקחו דבש מסכע
 חמאת בקר וחלב צאן
 ואיכלו בני בשן ועלדים
 ודם עובת תשחה חמר
 טמונת עבדת כשירת
 ויבב צור ושלודו
 בתולבת וכליסו
 אלהים לא ידעו
 לא שלעום אבותיכם
 ותשכחו אל מוחללן
 מכלס בניו ובלתי
 אראת מה אוריותם
 בניו לא אבין גם
 כלסולו בהבליהם
 בניו זבול אכליסם

האזינו השמים והארצה ותשמעו הארץ אמרתי: לב
 ערכי ככותר לקחי
 כשערים על דשא
 כי שם יהוה אקרא
 ודור תמים פעלו
 אל אמותי ואין עול
 שיהו לו לא בניו מופם
 תבידה הנמלרות
 הוא הוא אבני קלן
 זכר ימותו עורכם
 שאל אבני יגורן
 בהחלל עליון זימ
 יליו זכרות עמו
 כי זכתי יהוה עמו
 יבצארו בארץ מדבר
 יסבבוהו בונדו
 כוער יעו
 ופרש כופו יחזוהו
 יהוה בדר יחזו
 ירכבו על כמותי ארץ
 וילקחו דבש מסכע
 חמאת בקר וחלב צאן
 ואיכלו בני בשן ועלדים
 ודם עובת תשחה חמר
 טמונת עבדת כשירת
 ויבב צור ושלודו
 בתולבת וכליסו
 אלהים לא ידעו
 לא שלעום אבותיכם
 ותשכחו אל מוחללן
 מכלס בניו ובלתי
 אראת מה אוריותם
 בניו לא אבין גם
 כלסולו בהבליהם
 בניו זבול אכליסם

244

ואעודה גם את השמים ואת הארץ: כי ידעתי אחרי כותרי כרשתת השחרון וסרתם מרוביך אשר צויתי אתכם וקראת אתכם הרעה באחריות הימים כרעש אדירע בעיני יהיה להקעו במעשה היכם: וידבר משלי באזני כל קהל ישראל את דברי השירה הזאת עד תמים:

ותקד ערשאל תותית
 ותלמט מוקרי הרים:
 תני אכלהבם:
 וקטב מרירי
 עסחמת וחלי עפר:
 ומתרים אמה
 יונק עסאיש שובה:
 אשכיתח מאנוש וקרבם:
 פריגבר צרימו
 ולא יזהו פעל כלזאת:
 ואין בהם הכונה:
 יביט לאחריהם:
 ושנים יעשו רבקה
 ויהיה הסגרים:
 ואביטו פילים:
 ומשדמת עמרה
 אשכלת מורה למו:
 וראש פתנים אכרי:
 התום באצרת:
 לעת תמטו רגלם
 וזהו עתה למו:
 ועלעקרו ותתם
 ואפס עעור ועוכ:
 צור הסיו בו:
 יקשו יין סוכים
 יהי עליכם סתרה:
 ואין אליהם עפר:
 מתצתי ואני ארפא
 כראש אלשמים יהי
 אסשניה פרק הרבי
 אשיב נקם לצדי
 אשקיד חיי מדם
 סגם הלל ושכה
 הרניט גיום עמו
 ונקם ישיב לצדיו
 וקבא משה ודבר אתכלדברי ושרההואת באגור
 העם הוא והושע ברטין וקבל משה לדבר אתכל-
 הדברים האלה אלכל ישראל: ואמר אליהם שימו
 לבבכם לכל הדברים אשר אנכי מועיד בכם דברים
 אשר תלום את כלכם לשומר לעשות את כל דברי
 התורה האלה כי לא דבר רק הוא ככם כי הוא וייתכם

ותקד ערשאל תותית
 ותכלט מוסדי הרים
 וזני אכלהבם:
 וקטב מרירי
 עם זומת זחלי עפר:
 ומזדרים איבור:
 יונק עם איש עיבור:
 אשכיתח מאנוש וקרבם
 פריגבר צרימו
 ולא יזהו פעל כלזאת:
 ואין בהם הכונה:
 יביט לאחריהם
 ושנים יעשו רבקה
 ויהיה הסגרים
 ואביטו פילים
 ומשדמת עמרה
 אשכלת מורה למו
 וראש פתנים אכרי
 חזתום באצרת
 לעת תמוטו רגלם
 וזהו עתה למו
 ועל עקרו ותתם
 ואפס עעור ועוכ:
 צור הסיו בו
 יקשו יין סוכים
 יהי עליכם סתרה:
 ואין אליהם עפר:
 מתצתי ואני ארפא
 כראש אלשמים יהי
 אסשניה פרק הרבי
 אשיב נקם לצדי
 אשקיד חיי מדם
 סגם הלל ושכה
 הרניט גיום עמו
 ונקם ישיב לצדיו
 וקבא משה ודבר אתכלדברי ושרההואת באגור
 העם הוא והושע ברטין וקבל משה לדבר אתכל-
 הדברים האלה אלכל ישראל: ואמר אליהם שימו
 לבבכם לכל הדברים אשר אנכי מועיד בכם דברים
 אשר תלום את כלכם לשומר לעשות את כל דברי
 התורה האלה כי לא דבר רק הוא ככם כי הוא וייתכם

ותאכל ארץ ויבול
 אספה עלימו רעות
 כוזי רעט וכוזמי רשף
 ועלן בהמת אשכולו במ
 מוחזן תשכל זרע
 גם בחזור גם בתוכה
 אמרתה אפאי יום
 כולי כלס אויב יום
 פון יאכורו ידנו רמה
 כי יזי אנה לעשות המה
 לו זכמו ישכילו יארת
 איכה ירדה אהר אנה
 אם לא כי יזרם מפרם
 כי לא כולרנו יזרם
 כי מתקן סרם גפלים
 עונמו עונכי רש
 חמת תנינם יונם
 דמא הוא כמס עמד
 כי נקם ישכרם
 כי קרוב יום אידם
 כי ידיו יהיה עמו
 כי יראה כי אכתי יד
 ואמר אל אנכי ימו
 אשר זכנו וזכמו יאכלו
 יקומו ועלור כם
 ראו עתה כי אל אי הוא
 אני אמית ואני
 ואין מרירי כניק
 ואמרתי וזי אלכל לעלם
 ותאחו במשפט יד
 ולמשנאי אשכלם
 וזרני האכל בשר
 מראש פריעות אנה
 כי דם עפרות יקום
 וקבר אדמתו עמו
 ויהא משלה וידבר את כל דברי השירה האלה באגור
 העם הוא והושע ברטין וקבל משה לדבר את כל
 הדברים האלה אל כל ישראל ואמר אליהם שימו
 לבבכם לכל הדברים אשר אנכי מועיד בכם דברים
 אשר תלום את כלכם לשומר לעשות את כל דברי
 התורה האלה כי לא דבר רק הוא ככם כי הוא וייתכם

ויבדק הוה תאריכו ימים עלה יאמר אשר אתם
עברים את הדרך שמה לרשמה: פ מספר

ויבדק יהוה אל משה בעצם היום הזה לאמר: עליה
אלה העברים הוה וירגבו אשר בארץ מאב אשר
על פני ירחו וראה את ארץ כנען אשר אני נתון לכני
ישראל לאחוז: ומת בךר אשר אתה עליה שמה
והאסף אל עמיה באשרמת אהרן אחיה בךר יתק
ויאסף אל עמיו: על אשר מעלתם כי בתוך כני
ישראל במרמזות קדש מדברצן על אשר לא
קדשתם אותי בתוך כני ישראל: כי מפני תראה
את הארץ ושמה לא תבוא אלה הארץ אשר אני נתון
לכני ישראל: פ

וזאת הברכה אשר בךר משה אל האלהים את
כני ישראל לפני מותו: ויאמר יהוה מסיני בא וברח
משעיר למו דויע מתר פארן ואתה מרבתת קדש
מימינו אשדת למו: אף חבב עמים כל קדשו בךר
והם תפי לרגלך ישא מדברתך: תורה צוה לנו משה
מורשה קהלת יעקב: ויהי הישרון מלך בהראסף
ראשי עם יחד שכמי ישראל: יתי ראובן ואלזמת
ויהי כמינו מספר: ם וזאת ליהודה ויאמר שמע
יהוה קול יהודה ואלעמו תביאנו ידיו רב לו ועור
מצריו תהיה: פ ש

וללתי אמר תפוך ואוהך לאיש חסדך אשר נסתו
במסה תריבה עלמי מריבה: האמר לאביו ולאמו
לא ראיתיו וארד אחיו לא הכיר ואת כני לא ידע כני
שמה אמרתך ובריתך ונצרו: יהו משפטך לעקב
ותורתך לישראל ישימו קטורה באסף וכליל על מצבוח בךר יהוה זיכר
ופעל ידיו תרצה מוזן מתלים קמיו ומשנאו מן
יקומן כנזימן אמר
ידיו יהוה יעכן כנענו עכז חפם עכזי כני היום
ובין כתפוי שכן

אמר מברכת יהוה ארצו ממגד למים מלכ
וכותהום רבצת תוזת ומכוד הבוארת שמש
וממגד לרש ירוים ומראש הררי קדם וממגד
צבעות עולם וממגד ארץ ומכאה ורצון שכני
סנה תבואתה לראש יוסף וכלהך ניר אחיו
מכור שורו הדר כו וקרני ראם קרניו בדם
למים יתח יחורו אפסי ארץ והם רבצת אפרים

ויבדק יהוה תאריכו ימים עלה יאמר אשר אתם
עברים את הדרך שמה לרשמה: פ מספר
ויבדק יהוה אל משה בעצם היום הזה לאמר: עליה
אלה העברים הוה וירגבו אשר בארץ מאב אשר
על פני ירחו וראה את ארץ כנען אשר אני נתון לכני
ישראל לאחוז: ומת בךר אשר אתה עליה שמה
והאסף אל עמיה באשרמת אהרן אחיה בךר יתק
ויאסף אל עמיו: על אשר מעלתם כי בתוך כני
ישראל במרמזות קדש מדברצן על אשר לא
קדשתם אותי בתוך כני ישראל: כי מפני תראה
את הארץ ושמה לא תבוא אלה הארץ אשר אני נתון
לכני ישראל: פ

וזאת הברכה אשר בךר משה אל האלהים את
כני ישראל לפני מותו: ויאמר יהוה מסיני בא וברח
משעיר למו דויע מתר פארן ואתה מרבתת קדש
מימינו אשדת למו: אף חבב עמים כל קדשו בךר
והם תפי לרגלך ישא מדברתך: תורה צוה לנו משה
מורשה קהלת יעקב: ויהי הישרון מלך בהראסף
ראשי עם יחד שכמי ישראל: יתי ראובן ואלזמת
ויהי כמינו מספר: ם וזאת ליהודה ויאמר שמע
יהוה קול יהודה ואלעמו תביאנו ידיו רב לו ועור
מצריו תהיה: פ ש

וללתי אמר תפוך ואוהך לאיש חסדך אשר נסתו
במסה תריבה עלמי מריבה: האמר לאביו ולאמו
לא ראיתיו וארד אחיו לא הכיר ואת כני לא ידע כני
שמה אמרתך ובריתך ונצרו: יהו משפטך לעקב
ותורתך לישראל ישימו קטורה באסף וכליל על
מצבוח בךר יהוה זיכר ופעל ידיו תרצה מוזן מתלים
קמיו ומשנאו מן יקומן: ם לכנימן אמר ידיו
יהוה יעכן כנענו עכז חפם עכזי כני היום
ובין כתפוי שכן

אמר מברכת יהוה ארצו ממגד למים מלכ
וכותהום רבצת תוזת ומכוד הבוארת שמש
וממגד לרש ירוים ומראש הררי קדם וממגד
צבעות עולם: וממגד ארץ ומכאה ורצון שכני כנה
תבואתה לראש יוסף ולקדך ניר אחיו: בכור שורו
הדר לוקרע ראסקרניו בדם עמי יענת יהוה אפסי ארץ
והם רבצת אפרים

והם אלפי קנשה: ס רבי וקובלן
 אמר שמח וקולן בצאתך ויששכר באחלקך: עמים 18
 תרדקראו שם יובתו ובהצדק כי שפע ימים יינקו 19
 ותשגני טמני חול: ס ולגר אמר קרוך מרדכיב 20
 גר פלגיא שבה וטרוך ורוע ארדקדק: ויגרא ראשית לו 21
 כרשם חלקת מתקן סמין ויגרא ראשי עם צדקת
 יהוה עשה ומשפטיו עם ישראל: ס חסי וקלן 22
 אמר הן גור ארדה ויגן מרדכיבן: ולנפתלי אמר 23
 גפתלי שבע רצון וקלא ברבר יהוה גם ודרום
 יגשה: ס וקלאשר אמר קרוך מננים אשר יהי רצוי 24
 אחיו וטבל בשמן רגלו: בתל ונחשת מנערה ובימיה 25
 דבאד: אין פאל ישרון רבב שמים בעורה ויגראתו 26
 שחקים: מענה אליו קדם ומתחת ורעת עולם ויגראש 27
 מפנה אויב ויאמר השקד: וישכן ישראל בטח בך עין 28
 יעקב אל ארץ ויגור ויחזקו שמו ויערפרטל: אשרך 29
 ישראל מי כמוך עם נושע ביהוה מן עוקד ואשר
 חרב באותו ויפתשו איבך לך ואתה על דמותו
 תרדך: ס ויעל משה מערכת מואב 1
 אלתר נבו ראש הפסגה אשר על פני ירחו ויגראו
 יהוה אתה קל הארץ אתה גלעד עדן: ואת כל גפתלי 2
 ואת ארץ אפרים ומנשה ואת כל ארץ יהודה עד הים
 האחרון: ואתה נבו ואת הכפר בקעת ירחו עיר התמרים 3
 עד צער: ויאמר יהוה אליו ואת הארץ אשר גשפתי 4
 לאברהם ליצחק וליעקב לאמר לורעך אתה הגהה הרי אתה
 געיגך ושמה לא תעבר: וימת שם משה עבד יהוה 5
 בארץ מואב על פני יהוה: ויקברו בני ישראל מואב 6
 מל בית פעור ולא ידעו איש את קברתו עד היום
 הזה: ומשה ברמיה ועשרים שנה במתו לא קברתהו
 עינו ולא ינס לזה: ויקברו בני ישראל את משה בערכת 8
 מואב שלשים יום ויחמו מי כבי אבל משה: ויהושע 9
 ברטון קלא רח חקמה ברסמך משה את ירחו עליו
 וישמעו אליו בגיר ישראל ויעשו כאשר צוה יהוה את
 משה: ולא קם נביא עוד בישראל כמשה אשר ידעו יהוה 10
 פנים אל פנים: לכל האהות והמופתים אשר שלחו יהוה 11
 לעשות בארץ מצרים לפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו:
 ולכל הן החוקה ולכל המורא הגדול אשר עשה משה 12
 לעיני כל ישראל:

והם אלפי מנשה
 שימוז זבובן בלאחר ויששכר באחלקך עמים הר
 יקראו שם ויבחו זבובי צדק כי עפעל ימים יינקו
 ועפעלי טמוני חול
 אמר ברוך מרדכיב גר ככלביא שיכן וטרף זרוע
 אף קדקד וירא ראשית לו כי שם חזקת מוהק
 ספון ויגרא ראשי עם צדקת יהוה עשה ומשפטיו
 עם ישראל
 אמר דין גור ארדה יונק מן הבטן ולנפתלי אמר
 נפתלי שבע רצון ומלא ברבת יהוה ים ודרום
 ירעה
 וכאשר אמר ברוך מננים
 אשר יהי רצוי אחיו וטבל בשמן רגלו בראש
 ולחשית מנעלך וכימור הבאר אין כאל ועליו יכנ
 עמים בעיור ובחאותו שלוקים מענה אלהי קדם
 ומתחת זרעת עולם ויגראש מפנה אויב ואמר
 השקד וישכן ישראל בטח בך עין ויעקב אל
 ארץ דין ותרושע אף שימוז וערפו טל אשרך
 ישראל מי כמוך עם נושע ביהוה מן עוקד ואשר
 חרב באותו ויכחשו איבך כן ואתה על דמותו
 תרדך ויעל משה
 מערכת מואב אל הר נבו ראש הפסגה אשר
 על פני ירחו ויראהו יהוה את כל הארץ ארת
 הזכר עד עד דין ואת כל נפתלי ואת ארץ אפרים
 ומנשה ואת כל ארץ יהודה עד הים האחרון
 ואת הלזב ואת הכפר בקעת ירחו עיר התמרים
 עד צער ויאמר יהוה אליו ואת הארץ אשר
 גשפתי לאברהם ליצחק וליעקב לאמר לורעך
 אתה הגהה הרי אתה געיגך ושמה לא תעבר וימת
 שם משה עבד יהוה בארץ מואב על פני יהוה
 ויקברו אתו בני ישראל מואב מול בית פעור וכא
 ידעו איש את קברתו עד היום הזה ומשה בן מאה
 ועשרים שנה במתו לא קברתו עינו ולא נס כוהה
 ויבכו בני ישראל את משה בערכת מואב שלשים
 יום ויחמו ימו בלי אבל משה ויהושע בן נון מכיא
 רוח וזכמה כי ספר משה את ידיו עביו ושמעו
 אליו בני ישראל ויעשו כאשר צוה יהוה את
 משה וכא קם נביא עוד בישראל כמשה אשר
 ידעו יהוה פנים אל פנים לכל האהות והמופתים
 אשר שלחו יהוה לעשות בארץ מצרים וס
 כפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו ולכל הן
 החוקה ולכל המורא הגדול אשר עשה משה
 לעיני כל ישראל

